CHRISTOPHER PAOLINI

AL PATRULEA VOLUM AL CICLULUI MOȘTENIREA

MOȘTENIREA

BRISINGR
SAU CELE ŞAPTE FĂGĂDUINŢE ALE LUI ERAGON, BIRUITORUL UMBREI, ŞI ALE SAPHIREI BJARTSKULAR

Rezumatul volumelor anterioare ale ciclului Moştenirea

Eragon

Eragon, un băiat de cincisprezece ani, crescut la o fermă, se află la vânătoare în lanţul muntos numit Şira, când o piatră albastră, şlefuită, îi apare în faţă, umplându-l de nelinişte. El duce piatra la ferma la care locuieşte împreună cu unchiul său, Garrow, şi cu vărul său, Roran. Garrow este cel care l-a crescut pe Eragon împreună cu soţia sa Marian, acum moartă. Despre tatăl său nu se ştie nimic; mama sa, Selena, fusese sora lui Garrow şi nu mai fusese văzută de la naşterea băiatului.

Ceva mai târziu, piatra se crapă şi din ea iese un puişor de dragon, femelă. Când Eragon o atinge, în palmă îi apare un semn argintiu, iar minţile lor se unesc pe vecie; astfel, el devine unul dintre legendarii Cavaleri ai Dragonilor.

Aceştia fuseseră creaţi cu mii de ani înainte, ca urmare a războiului necruţător dintre elfi şi dragoni, pentru ca între cele două neamuri să nu mai existe niciodată vreun conflict. Cavalerii deveniseră păstrătorii păcii, dascăli, vindecători, învăţaţi şi magicieni dintre cei mai pricepuţi -căci unirea cu dragonii îi făcea pe toţi să dobândească această putere. Sub conducerea şi protecţia lor, ţinutul se bucurase de o vârstă de aur.

După ce în Alagaesia sosiseră şi oamenii, fuseseră şi ei incluşi în acest ordin de elită. După mulţi ani de pace, monstruoşii urgali, făpturi războinice, uciseseră dragonul unui tânăr Cavaler din rândul oamenilor, numit Galbatorix. Înnebunit de această pierdere şi de refuzul mai-marilor săi de a-i hărăzi un alt dragon, acesta se ridicase împotriva Cavalerilor.

Furând un alt dragon, pe care-l botezase Shruikan şi-l silise să-l slujească folosindu-se de vrăji malefice, îşi adunase împrejur un grup de treisprezece credincioşi: Trădătorii. Cu ajutorul acestor slujitori nemiloşi, Galbatorix îi răsturnase pe Cavaleri, îl ucisese pe Vrael, conducătorul lor, şi se proclamase rege în Alagaesia. Nu izbutise pe de-a-ntregul ceea ce-şi dorea, căci elfii şi piticii rămăseseră neatârnaţi în sălaşurile lor tainice, iar unii oameni se stabiliseră într-un regat independent, Surda, undeva la miazăzi. După optzeci de ani de lupte iscate de distrugerea Cavalerilor, veniseră douăzeci de ani de relativă linişte.

Aceasta este, aşadar, situaţia delicată în mijlocul căreia este aruncat Eragon. El îşi dă seama, cu groază, că este în primejdie de moarte, căci toată lumea ştie că Galbatorix i-a omorât pe toţi Cavalerii care nu-i juraseră credinţă, aşa că se vede silit să-şi crească dragonul pe ascuns de familie. În acest timp, îi dă numele de Saphira, după un dragon pomenit de povestitorul satului, Brom. În curând, Roran părăseşte ferma pentru a-şi lua o slujbă care să-i îngăduie să strângă bani pentru a se căsători cu Katrina, fiica măcelarului.

După ce Saphira creşte, ajungând mai înaltă ca Eragon, în Carvahall sosesc doi străini înfricoşători, cu înfăţişare de insecte, numiţi Ra’zac, care sunt în căutarea oului. Speriată, Saphira îl răpeşte pe Eragon şi fuge în munţi. El izbuteşte s-o convingă să se întoarcă, dar, până atunci, casa sa fusese deja rasă de pe faţa pământului de către cei doi. Eragon îl găseşte printre dărâmături pe Garrow, torturat şi grav rănit.

Curând, acesta moare, iar Eragon jură să-i urmărească şi să-i omoare pe cei doi Ra’zac. Tocmai atunci îi iese în faţă Brom, care ştie de existenţa Saphirei şi-i cere să-l însoţească, fără să-i dezvăluie de ce. Eragon încuviinţează, iar Brom îi dăruieşte sabia Za’roc, care fusese odinioară a unui Cavaler, deşi refuză să-i spună cum o dobândise.

În cursul călătoriei, Eragon află multe lucruri de la Brom, printre care meşteşugul luptei cu sabia şi cel al folosirii magiei. Până la urmă, pierzând urma duşmanilor, se abat înspre oraşul Teirm, unde locuieşte Jeod, un prieten de-al lui Brom, despre care acesta crede că-i poate ajuta să dea de urma bârlogului celor doi.

În Teirm, o ciudată vânzătoare de ierburi pe nume Angela îi

ghiceşte soarta lui Eragon, prevestindu-i că mai multe forţe se înfruntă pentru a-i controla viaţa, că va avea parte de o mare poveste de dragoste cu cineva de viţă nobilă, că va veni o vreme când va pleca din Alagaesia pentru a nu se mai întoarce niciodată şi că va fi trădat de cineva din familia sa.

Solembum, motanul fermecat care o întovărăşeşte pe Angela, îi dă şi el câteva sfaturi. Apoi Eragon, Brom şi Saphira pleacă înspre Dras-Leona, în nădejdea de a-i găsi pe cei doi Ra'zac.

Până la urmă, Brom dezvăluie că este un agent al vardenilor, un grup de răzvrătiţi care şi-au închinat viaţa răsturnării lui Galbatorix, şi că trebuise să rămână ascuns în satul lui Eragon, în aşteptarea unui nou Cavaler. Cu douăzeci de ani înainte, împreună cu Jeod, el furase de la Galbatorix oul Saphirei, ucigându-l în acelaşi timp pe Morzan, primul şi ultimul dintre Trădători. Pe lume există încă două ouă de dragon, ambele în stăpânirea lui Galbatorix.

În apropiere de Dras-Leona, cei doi Ra'zac îi surprind pe Eragon şi tovarăşii săi, iar Brom este rănit de moarte, încercând să-l apere. Duşmanii sunt puşi pe fugă de un tânăr misterios numit Murtagh, care le spune că se luase pe urmele lor. În noaptea următoare, Brom moare. Cu ultima suflare, mărturiseşte că fusese cândva Cavaler, iar dragonul său, care căzuse ucis, se numea tot Saphira. Eragon îl îngroapă într-un mormânt de granit, pe care Saphira îl preschimbă în diamant curat.

Rămaşi fără Brom, Eragon şi Saphira hotărăsc să se alăture vardenilor. Din nenorocire, Eragon este luat prizonier în apropierea oraşului Gil'ead şi adus în faţa Umbrei numite Durza, omul de încredere al lui Galbatorix. Cu ajutorul lui Murtagh, el scapă din temniţă, luând-o cu sine şi pe Arya, o elfă, căzută şi ea prizonieră. Între Eragon şi Murtagh se leagă o strânsă prietenie.

Fără să-şi recapete cunoştinţa, Arya îi spune lui Eragon cu ajutorul gândurilor că ea fusese cea însărcinată să transporte oul Saphirei de la elfi la vardeni, în speranţa că puiul ar putea ieşi la lumină pentru unul dintre copiii lor. În cursul ultimei călătorii, atacată prin surprindere de Durza, elfa se văzuse silită să trimită oul în altă parte cu ajutorul magiei; astfel, acesta ajunsese la Eragon. Acum, Arya este grav rănită şi are nevoie de ajutorul vardenilor. Proiectându-i imaginile în minte,

ea îi arată lui Eragon cum să-i găsească pe răzvrătiţi. Urmează o fugă îndârjită. Eragon şi prietenii săi străbat întreaga distanţă în opt zile, urmăriţi de o ceată de urgali, care-i ajung din urmă în uriaşii Munţi Beor. Murtagh, care nu dorise să ajungă la vardeni, se vede silit să-i dezvăluie lui Eragon că este chiar fiul lui Morzan, căruia însă nu i-a călcat pe urme, ci a fugit de sub protecţia lui Galbatorix pentru a-şi făuri singur soarta. Arătându-i o cicatrice mare ce-i brăzdează spinarea, îi dezvăluie lui Eragon că aceasta fusese provocată chiar de tatăl său, care aruncase în el cu sabia Za'roc pe când era doar un copil. Astfel, Eragon află că sabia aflată în posesia lui aparţinuse cândva celui ce-i trădase pe Cavaleri lui Galbatorix şi-şi ucisese mulţi dintre foştii tovarăşi.

Când sunt pe cale să fie copleşiţi de urgali, Eragon şi prietenii săi sunt salvaţi de vardeni, care par să iasă chiar din piatră. De fapt, sălaşul răzvrătiţilor se găseşte în Farthen Dur, un munte uriaş, scobit, unde se află şi Tronjheim, capitala piticilor. Ajuns înăuntru, Eragon este dus la Ajihad, conducătorul vardenilor, în timp ce Murtagh este întemniţat din pricina originii sale. Ajihad îi explică multe lucruri, printre care şi faptul că vardenii, elfii şi piticii căzuseră de acord ca, după apariţia unui nou Cavaler, acesta să fie la început instruit de Brom, apoi trimis să-şi desăvârşească învăţătura printre elfi. Acum, Eragon trebuie să hotărască dacă să urmeze sau nu această cale.

El se întâlneşte pe rând cu Hrothgar, regele piticilor, şi cu Nasuada, fiica lui Ajihad. Este pus la încercare de către Gemeni, doi magicieni spâni şi destul de răuvoitori, care-l slujesc pe Ajihad, îşi măsoară forţele cu Arya, după ce aceasta îşi revine, şi se întâlneşte din nou cu Angela şi Solembum, care s-au alăturat vardenilor. De asemenea, Eragon şi Saphira binecuvântează o copilă orfană din rândul vardenilor.

Şederea lui Eragon este întreruptă de veştile că o armată de urgali se apropie prin tunelurile săpate de pitici. Urmează o bătălie în cursul căreia Eragon este despărţit de Saphira şi silit să se lupte cu Durza de unul singur. Acesta din urmă este mult mai puternic decât un om şi-l învinge cu uşurinţă pe Eragon, despicându-i spinarea de la umăr la şold. În clipa aceea, Saphira şi Arya sfărâmă tavanul încăperii – o stea de safir de şaizeci de picioare – şi-i distrag atenţia lui Durza îndeajuns de

mult pentru ca Eragon să-l străpungă în inimă. Scăpaţi de vrăjile acestuia, urgalii sunt respinşi şi alungaţi în tuneluri.

Zăcând fără cunoştinţă de pe urma bătăliei, Eragon intră în legătură, cu ajutorul gândurilor, cu o fiinţă care se recomandă drept Togira Ikonoka – Schilodul Nevătămat. Acesta se oferă să-i răspundă la toate întrebările şi-l îndeamnă să-l caute în Ellesmera, sălaşul elfilor.

Când se trezeşte, Eragon descoperă că, în ciuda eforturilor Angelei, a rămas cu o cicatrice uriaşă, precum cea a lui Murtagh. Descumpănit, el îşi dă seama şi că uciderea lui Durza a fost doar un noroc nesperat şi că are multă nevoie de învăţătură.

La sfârşitul cărţii întâi, Eragon se hotărăşte să-l găsească pe Togira Ikonoka şi să înveţe de la el. Căci Soarta cea mohorâtă îl ajunge din urmă, peste pământuri răsună primele acorduri ale războiului şi se apropie momentul în care Eragon va trebui să iasă în faţă şi să-şi înfrunte adevăratul şi singurul duşman: Regele Galbatorix.

Cartea primului născut începe la trei zile după ce Eragon l-a ucis pe Durza. Vardenii încearcă să se adune după bătălia din Farthen Dur. Ajihad, Murtagh şi Gemenii au plecat să vâneze urgalii care au scăpat în tunelurile de sub munte după bătălie. O ceată de urgali îi ia pe nepregătite, iar Ajihad este ucis. Murtagh şi Gemenii dispar în încăierare. Sfatul Fruntaşilor, conducătorii vardenilor, o aleg pe Nasuada să-i urmeze tatălui ei, iar Eragon îi jură credinţă ca vasal.

Eragon şi Saphira hotărăsc să plece în Ellesmera pentru a începe să înveţe de la Schilodul Nevătămat. Înainte de asta însă, regele piticilor, Hrothgar, se oferă să-l adopte pe Eragon în clanul său, Durgrimst Ingeitum, iar Eragon se învoieşte. Astfel, dobândeşte toate drepturile legale ale unui pitic şi poate lua parte lua sfaturile acestora.

În drumul lor către ţinutul elfilor, Eragon şi Saphira sunt însoţiţi atât de Arya, cât şi de Orik, fiul adoptiv al lui Hrothgar. La un moment dat, cu toţii se opresc în Tarnag, unul dintre oraşele piticilor. Unii pitici pe care-i întâlnesc sunt prietenoşi, dar Eragon află în scurtă vreme că există un clan care le poartă o duşmănie aparte lui şi Saphirei: e vorba de Az Sweldn rak Anhuin, un clan ce îi urăşte pe Cavaleri şi pe dragonii lor

pentru că Trădătorii le-au ucis multe rude.

Cei patru ajung, în cele din urmă, în Du Weldenvarden, pădurea elfilor. În Ellesmera, Eragon şi Saphira o întâlnesc pe Islanzadi, regina elfilor, despre care află că este mama Aryei. Îl întâlnesc, de asemenea, pe Schilodul Nevătămat – un elf bătrân, pe nume Oromis. Şi el este Cavaler. Împreună cu dragonul său, Glaedr, Oromis s-a ascuns de ochii lui Galbatorix vreme de o sută de ani, căutând fără încetare o cale de a-l înfrânge.

Atât elful, cât şi dragonul suferă din cauza unor vechi răni, care-i împiedică să lupte – Glaedr nu mai are un picior, iar Oromis, care a fost cândva prins şi chinuit de Trădători, nu mai poate stăpâni cantităţi prea mari de magie şi cade adesea pradă unor crize ce-l storc de puteri.

Eragon şi Saphira îşi încep învăţătura şi împreună, şi separat. Eragon află mai multe despre istoria neamurilor din Alagaesia, despre mânuirea sabiei şi despre limba străveche, pe care toţi magicienii o folosesc. Studiind-o, descoperă că el şi Saphira au făcut o greşeală groaznică atunci când au binecuvântat-o pe copila orfană din Farthen Dur. Dorind să spună: „Să fii apărată de nenorociri”, spusese de fapt: „Să aperi de nenorociri”. Aşadar, blestemase pruncul să-i ferească pe cei din jur de orice durere şi necaz.

Saphira face progrese mari învăţând de la Glaedr, însă cicatricea cu care Eragon s-a ales de pe urma luptei cu Durza acestuia îi încetineşte mult lecţiile. Nu numai că-i desfigurează trupul, dar îi mai şi provoacă, din când în când, dureri necruţătoare. Eragon se întreabă adesea cum să devină un magician şi un luptător mai bun, câtă vreme crizele nu îl părăsesc.

În acelaşi timp, începe să-şi dea seama că ţine din ce în ce mai mult la Arya. Îi şi mărturiseşte aceasta, dar ea îl respinge şi pleacă, în scurtă vreme, din Du Weldenvarden, înapoindu-se la vardeni.

Apoi, are loc o sărbătoare numită Agaeti Blodhren, Sărbătoarea Jurământului de Sânge, în cursul căreia Eragon suferă o transformare neaşteptată – se preschimbă într-un amestec de om şi elf, fără să fie niciuna, nici cealaltă pe de-a-ntregul. Drept rezultat, cicatricea i se vindecă, iar el dobândeşte toată puterea şi agerimea unui elf. Până şi

trăsăturile i se schimbă, făcându-l să semene la chip cu un elf.

Tocmai atunci, Eragon află că vardenii sunt pe cale să treacă la luptă împotriva Imperiului şi au mare nevoie de el şi de Saphira. În lipsa lor, Nasuada i-a dus pe vardeni din Farthen Dur în Surda, o ţară la sud de Imperiu, care nu a căzut încă în mâinile lui Galbatorix.

Eragon şi Saphira pleacă din Ellesmera împreună cu Orik, făgăduindu-le lui Oromis şi Glaedr că se vor întoarce să-şi desăvârşească învăţătura de îndată ce vor putea.

Între timp, Roran, vărul lui Eragon, are şi el parte de aventuri. Galbatorix i-a trimis pe cei doi Ra'zac, împreună cu o legiune de soldaţi imperiali, în Carvahall, căutând să-l ia prins pe Roran pentru a-l folosi împotriva vărului său. Roran reuşeşte să scape, fugind în munţi. Împreună cu ceilalţi săteni, încearcă să-i alunge pe soldaţi. Mulţi oameni nevinovaţi mor în luptă. Atunci când Sloan măcelarul -care-l urăşte pe Roran şi se împotriveşte logodnei acestuia cu fiica sa, Katrina – îl trădează celor doi Ra'zac, aceştia îl găsesc şi îl atacă în miez de noapte în dormitorul său. Roran scapă prin luptă, dar Katrina cade în mâinile duşmanilor.

Roran îi convinge pe oamenii din Carvahall să-şi părăsească satul şi să caute adăpost la vardeni în Surda. O apucă spre vest, către coastă, sperând ca de acolo să poată ajunge în Surda cu o corabie. Roran se dovedeşte un bun conducător, reuşind să-i aducă pe toţi, în siguranţă, peste munţi. În oraşul-port Teirm, se întâlnesc cu Jeod, care le povesteşte că Eragon este Cavaler şi le explică ce căutau cei doi Ra'zac în Carvahall când sosiseră pentru prima dată – o căutau pe Saphira. Jeod se oferă să-i ajute pe Roran şi pe săteni să ajungă în Surda, sfătuindu-l pe Roran ca, odată ce se vor afla cu toţii, în siguranţă, printre vardeni, să-i ceară ajutorul lui Eragon pentru a o salva pe Katrina. Cu toţii fură o corabie şi pornesc către Surda.

Eragon şi Saphira ajung la vardeni, care se pregătesc de luptă, şi află ce s-a-ntâmplat cu copilul pe care Eragon l-a blestemat fără voia sa. Fata se numeşte Elva şi, cu toate că, la urma urmelor, este încă un bebeluş, are înfăţişarea unui copil de patru ani şi glasul şi purtările unui adult scârbit de lume. Vraja lui Eragon o sileşte să simtă durerea tuturor oamenilor din jur şi să încerce să-i apere. Dacă se împotriveşte, suferă ea însăşi.

Eragon, Saphira şi vardenii pornesc împotriva soldaţilor Imperiului pe Câmpiile Pârjolite, o întindere mare de pământ care fumegă şi clocoteşte din pricina unor focuri de turbă din străfunduri. În clipa în care un alt Cavaler, călare pe un dragon roşu, apare în depărtări, cu toţii sunt cuprinşi de uimire. Noul Cavaler îl ucide pe Hrothgar, regele piticilor, apoi porneşte să se lupte cu Eragon şi Saphira. În clipa în care Eragon reuşeşte să-i dea jos coiful, îl vede în faţa ochilor pe Murtagh.

Acesta îi povesteşte că nu murise în ambuscada din Farthen Dur. Totul fusese pus la cale de Gemeni, trădătorii care făcuseră în aşa fel încât Ajihad să-şi piardă viaţa, iar ei să pună mâna pe Murtagh, pe care să i-l ducă lui Galbatorix. Regele l-a silit pe Murtagh să-i jure credinţă în limba străveche, aşa că acum şi el, şi Thorn, dragonul său abia ieşit din ou, sunt sclavii lui Galbatorix. Murtagh declară că jurămintele rostite nu-i vor îngădui niciodată să iasă din cuvântul regelui, deşi Eragon se roagă de el să-l părăsească pe Galbatorix şi să li se alăture vardenilor.

Arătându-se neaşteptat de puternic, Murtagh reuşeşte să-i înfrângă pe Eragon şi Saphira, însă hotărăşte să le dea drumul datorită prieteniei lor din trecut. Înainte să plece, o ia pe Za’roc din mâna lui Eragon, spunând că este moştenirea sa de drept, ca prim fiu al lui Morzan. Primul, dar nu singurul – căci, aşa cum îi dezvăluie lui Eragon, ei doi sunt fraţi. Amândoi sunt fiii Selenei, consoarta lui Morzan. Gemenii descoperiseră acest lucru în clipa în care cercetaseră amintirile lui Eragon, la sosirea sa în Farthen Dur.

Năucit de vorbele lui Murtagh, Eragon se retrage împreună cu Saphira, pentru a se întâlni, în sfârşit, cu Roran şi cu sătenii din Carvahall, care au ajuns pe Câmpiile Pârjolite tocmai la timp pentru a-i ajuta pe vardeni în luptă. Roran s-a luptat ca un erou, reuşind să-i omoare pe Gemeni.

Eragon şi Roran se împacă, în ciuda rolului jucat de cel dintâi în moartea lui Garrow. Eragon jură să-l ajute pe Roran s-o salveze pe Katrina din ghearele celor doi Ra’zac.

Porţile morţii

Eragon stătea cu privirea aţintită asupra turnului de stâncă neagră în care se ascundeau monştrii care-l omorâseră pe Garrow, unchiul său.

Era întins pe burtă, în spatele unei coline nisipoase, pe care se vedeau din loc în loc petice de iarbă, ciulini şi cactuşi mici, ca nişte boboci de trandafir. Tulpiniţele uscate ale ierburilor pălite îl gâdilau în palmă în timp ce se târa încet pentru a vedea mai bine piscul Helgrind, care se înălţa deasupra împrejurimilor precum un pumnal negru, ce străpungea măruntaiele pământului.

Soarele la asfinţit împânzea dealurile joase cu umbre lungi şi înguste, iar undeva departe, spre apus, lumina oglinda lacului Leona, astfel că linia orizontului devenise o dungă tremurândă de aur.

La stânga sa, Eragon auzi răsuflarea regulată a vărului său, Roran, care era întins lângă el. Zgomotul era atât de uşor încât nici n-ar fi trebuit să-i pătrundă în urechi, însă pentru auzul său nefiresc de ascuţit era de-a dreptul răsunător, iar aceasta era doar una dintre multele schimbări pe care le suferise în timpul Sărbătorii jurământului de sânge, Agaeti Blodhren, printre elfi.

Dar asta nu-l preocupa acum. În schimb, privea şirul de oameni care se apropiau încet de Helgrind. Păreau să fi venit pe jos din Dras-Leona, cale de mai multe mile. În frunte mergeau douăzeci şi patru de bărbaţi şi femei, îmbrăcaţi cu robe groase din lână. Aceştia se mişcau care mai de care mai stângaci – şchiopătau, umblau cocoşaţi, îşi răsuceau picioarele, se sprijineau în cârje sau de-a dreptul în braţe, săltându-şi trupul de colo-colo – şi asta pentru că, din câte îşi dădu seama Eragon, aveau cu toţii câte un braţ sau un picior lipsă, dacă nu amândouă. Conducătorul lor şedea cu spatele drept într-o litieră purtată de şase sclavi cu trupurile unse cu ulei. O asemenea postură trufaşă îl uimi pe Eragon, de vreme ce bărbatul – sau femeia, nu-şi dădea prea bine seama de la depărtare – nu mai avea decât trup şi cap. Pe frunte purta o podoabă maiestuoasă din piele, ca o creastă înaltă de vreo trei picioare.

— Preoţii din Helgrind, îi şopti Eragon lui Roran.

— Sunt vrăjitori?

— Poate. Nu îndrăznesc să-mi îndrept gândurile într-acolo, să cercetez, până ce nu pleacă. Dacă sunt într-adevăr vrăjitori, au

să-mi simtă atingerea, oricât ar fi de uşoară, şi au să afle că suntem aici.

În urma preoţilor venea un şir alcătuit din perechi de tineri învăluiţi în veşminte din pânză aurie. Fiecare ducea cu sine un cadru dreptunghiular din metal, străbătut de douăsprezece bare orizontale, de care spânzurau clopoţei destul de mari. Jumătate dintre tineri îşi scuturau instrumentele cu putere când păşeau pe piciorul drept, scoţând un sunet ca un bocet, în timp ce tinerii din cealaltă jumătate procedau întocmai, dar când păşeau pe piciorul stâng. Zgomotul limbilor de fier care se izbeau de gâtlejurile lor de fier răsuna peste dealuri. La acesta se adăugau şi strigătele acoliţilor, care gemeau şi urlau, cuprinşi de frenezie.

La coada grotescului alai mergea o mulţime alcătuită din locuitori din Dras-Leona: nobili, negustori, prăvăliaşi, mai mulţi comandanţi militari de rang înalt şi o gloată pestriţă dintre cei mai puţin căpătuiţi, precum muncitorii, cerşetorii sau soldaţii de rând.

Eragon se întrebă dacă nu cumva era printre ei şi Marcus Tabor, guvernatorul oraşului.

Oprindu-se în dreptul întinderii abrupte de bolovani care împrejmuia piscul, preoţii se adunară în jurul unuia de culoare ruginie, plat şi neted în partea de sus. După ce întregul alai se opri dinaintea altarului grosolan, făptura din litieră se mişcă şi începu să îngâne o incantaţie cu un glas la fel de supărător ca şi bătaia clopotelor. Rafalele de vânt înăbuşeau declamaţiile şamanului, însă Eragon izbuti să prindă cuvinte din limba străveche – rostite deformat – amestecate cu altele din limbile piticilor şi urgalilor, topite într-un dialect demult uitat al limbii sale materne. Înţelese, până la urmă, câte ceva şi se înfiora. Predica vorbea despre lucruri care ar fi trebuit să rămână ascunse, despre ura scârbavnică ce clocotise veacuri întregi în străfundurile întunecate ale sufletelor, până ce i se îngăduise să înflorească, în lipsa Cavalerilor, despre sânge şi sminteală şi despre sărbători spurcate, ce aveau loc sub lumina lunii negre.

La sfârşitul acelei predici perverse, doi dintre preoţii de rang mai mic se repeziră şi-l ridicară pe conducătorul – sau conducătoarea – lor, luându-l din litieră şi aşezându-l pe altar. De îndată, Marele Preot dădu o poruncă scurtă. Două lame gemene din oţel se înălţară din piatră, apoi se cufundară la loc,

sclipind ca niște stele. Din umerii Marelui Preot țâșniră două pârâiașe de sânge, care se scurseră pe pieptul încins cu curele din piele și apoi pe fața pietrei, de unde începură să picure pe pietrișul de dedesubt.

Alți doi preoți se grăbiră să adune pârâiașul stacojiu în pocale. Umplându-le ochi, le împărțiră apoi oamenilor din alai, care băură cu sete.

— Bleah! șopti Roran. Ai uitat să-mi povestești că samsarii ăștia de cărnuri, împuțiții și dobitocii ăștia care se închină la idoli mai sunt și canibali.

— Nu chiar. Carne de om nu mănâncă.

După ce toți cei de față își umeziseră gâtlejurile, acoliții îl duseră pe Marele Preot îndărăt la litieră și-i bandajară umerii cu fâșii albe de in. În scurtă vreme, pânza albă ca neaua se pătă de sânge.

Marele Preot nu părea afectat de răni – dimpotrivă, schilodul se întoarse din nou către credincioșii cu buzele stacojii și spuse:

— De-acum, sunteți cu adevărat frații și surorile mele, după ce mi-ați sorbit seva din vene aici, la umbra mărețului Helgrind. Sângele sânge cheamă, iar dacă familia voastră va avea cândva nevoie de ajutor, să faceți atunci tot ce puteți pentru Biserică și pentru toți ceilalți care recunosc puterea temutului nostru Stăpân… Pentru a ne declara și a ne întări credința în Triadă, rostiți cele Nouă Jurăminte împreună cu mine… în numele lui Gorm, al Udei și al lui Fell Angvara, jurăm să aducem omagiu de cel puțin trei ori pe lună, la ceasul dinaintea amurgului, apoi să ne jertfim noi înșine pentru a potoli foamea Marelui și Temutului nostru Stăpân… Jurăm să respectăm cele sfinte, așa cum sunt înfățișate în cartea lui Tosk… Jurăm să purtăm mereu pe trup Bregnirul și să ne ferim întotdeauna de al doisprezecelea din douăsprezece și de atingerea funiei înnodate, ca să nu strice…

O rafală de vânt neașteptată înăbuși vorbele Marelui Preot. După o vreme, Eragon îi văzu pe ascultători, unul după altul, scoțând la iveală cuțite mici, curbate, cu care se crestară la încheietura cotului, umezind altarul cu picături din sângele lor. Mai trecu un timp și vântul se potoli, îngăduindu-i să audă din nou vorbele preotului:

— … iar cele după care poftiți și tânjiți vă vor fi dăruite drept

răsplată pentru supunerea voastră… De-acum, omagiul s-a desăvârşit, dar, dacă se află printre voi unii îndeajuns de curajoşi pentru a-şi pune la încercare credinţa şi devotamentul, să se arate!

Ascultătorii se încordară şi se aplecară, cu sufletul la gură, ca şi cum sosise clipa pe care-o aşteptaseră de la bun început. Se aşternu o tăcere lungă. Tocmai când părea că aveau să fie dezamăgiţi, un acolit ieşi din rând şi strigă:

— Am s-o fac eu!

Zbierând de încântare, tovarăşii lui începură să-şi agite clopotele într-un ritm iute şi sălbatic. Mulţimea părea înnebunită – cu toţii săltau şi strigau, de parcă-şi pierduseră minţile. Melodia cea aspră aprinse o scânteie de încântare şi în sufletul lui Eragon, în ciuda scârbei pe care i-o provocase ceremonia, trezind în el un instinct primar, animalic.

Dezbrăcându-şi roba aurie şi rămânând numai cu un veşmânt sumar, de piele, tânărul brunet sări pe altar, împroşcând împrejur stropi de sânge. Se întoarse cu faţa la Helgrind şi începu să tremure şi să se zbată, de parcă îl apucaseră frigurile, în ritmul dangătului ameţitor al clopotelor. Capul îi atârna moale, făcea spume la colţurile gurii, iar braţele i se zbăteau prin aer ca nişte şerpi. Trupul i se acoperi de sudoare, făcându-l să sclipească în lumina slabă, ca o statuie de bronz.

În scurtă vreme, ritmul atinse un punct culminant – sunetele se izbeau unul de celălalt ca nişte lame de oţel. Tânărul întinse un braţ în spate, iar un preot îi puse în palmă mânerul unei unelte ciudate: era un soi de sabie, destul de lungă, ascuţită pe o singură parte, cu mânerul lat, îmbrăcat în piele, plasele înguste şi un tăiş lung şi plat, care se lăţea la capăt, terminându-se într-o parte zimţată. Pe undeva, amintea de o aripă de dragon. Era o unealtă făurită cu un singur scop: să pătrundă prin armură, oase şi muşchi cu aceeaşi uşurinţă cu care ar fi străpuns un burduf plin cu apă.

Tânărul ridică arma, îndreptând-o pieziş către piscul cel mai înalt din Helgrind. Apoi se lăsă într-un genunchi şi, scoţând un strigăt nearticulat, îşi reteză mâna dreaptă din încheietură.

Sângele împroşcă stâncile din spatele altarului.

Eragon clipi iute şi-şi feri privirea, cu toate că strigătele pătrunzătoare ale tânărului nu-i dădeau pace. Mai văzuse astfel de lucruri şi în bătălie, dar i se părea cu totul greşit ca un om

să se schilodească singur, când era atât de uşor s-o păţească, fără să vrea, în orice clipă.

Auzi iarba foşnind – Roran îşi schimbase şi el poziţia. Auzi şi un blestem, înăbuşit de barba deasă a vărului său. Apoi, se lăsă iarăşi tăcerea.

În timp ce un preot îngrijea rana tânărului – folosind o vrajă pentru a opri curgerea sângelui –, un alt acolit eliberă doi sclavi înhămaţi la litiera Marelui Preot, dar numai pentru a-i lega cu lanţuri la glezne de un cerc de fier înfipt în altar. Apoi, acoliţii scoaseră de sub robe felurite ofrande şi le îngrămădiră pe jos, într-un loc în care sclavii nu puteau ajunge.

Sărbătoarea se terminase. Preoţii şi ajutoarele lor plecară către Dras-Leona, jelind şi sunând din clopote. Credinciosul rămas fără o mână mergea împleticit, chiar în spatele Marelui Preot.

Pe chip i se aşternuse un zâmbet de extaz.

— Ei, poftim, zise Eragon, răsuflând adânc, în timp ce alaiul dispărea în depărtare, în dosul unui deal.

— Ce anume?

— Am vieţuit printre pitici şi elfi, dar n-am văzut niciun lucru atât de ciudat precum ceea ce-au făcut aceştia, oameni ca şi noi.

— Sunt nişte monştri de-aceeaşi teapă cu cei doi Ra’zac, zise Roran, arătând apoi spre Helgrind. De-acum poţi afla: Katrina e înăuntru?

— Încerc. Dar fii gata s-o iei la fugă!

Închizând ochii, Eragon îşi îndreptă încet, încet gândurile din ce în ce mai departe, trecând de la mintea unui făpturi la alta, precum firişoarele de apă care se scurgeau prin nisip. Atinse în treacăt neamuri întregi de insecte care se foiau de colo-colo, văzându-şi de treburi, şopârle şi şerpi ascunşi printre stâncile fierbinţi, felurite păsări cântătoare şi multe alte animale mici. Toate erau foarte ocupate, pregătindu-se pentru noaptea ce se apropia cu iuţeală: fie se îndreptau către vizuini, fie, dacă erau din rândul celor obişnuite cu traiul de noapte, căscau, se întindeau şi se pregăteau s-o pornească la scurmat sau la vânătoare.

La fel ca şi celelalte simţuri, uşurinţa lui Eragon de a atinge gândurile unei alte fiinţe se micşora cu cât era depărtarea mai mare. Până să ajungă la poalele muntelui, de-abia mai izbutea

să simtă animalele, şi doar pe cele mai mari.

Înainta cu grijă, gata să se tragă înapoi în orice clipă dacă dădea cumva peste cei pe care-i vânau – cei doi Ra'zac şi părinţii lor, care-i şi purtau în spate, uriaşii Lethrblaka. Se hotărâse să încerce asta numai pentru că duşmanii nu puteau folosi magia şi pesemne nu ştiau nici să străpungă pavăza gândurilor, aşa cum făceau oamenii special pregătiţi pentru luptă. Nici nu aveau nevoie de aşa ceva de vreme ce, printr-o simplă răsuflare, puteau să-i ameţească şi pe cei mai zdraveni dintre oameni.

Şi, cu toate că Eragon era în primejdie de a fi descoperit, în cursul recunoaşterii pe care-o făcea cu ajutorul gândurilor, trebuia ca el, Roran şi Saphira să ştie dacă cei doi Ra'zac o întemniţaseră pe Katrina -logodnica lui Roran – în Helgrind, căci numai aşa puteau hotărî dacă misiunea lor era una de salvare sau dacă erau siliţi să-i prindă şi să-i tragă de limbă pe duşmani.

Căută mult şi bine. Când se întoarse în sine, îl văzu pe Roran, care-l privea ca un lup hămesit. În ochii săi cenuşii ardea un amestec de furie, speranţă şi jale atât de puternic încât s-ar fi zis că stătea să ţâşnească în orice clipă, pârjolind totul în cale şi iscând un incendiu atotcuprinzător, care să topească şi stâncile.

Dar Eragon îl înţelegea.

Tatăl Katrinei, măcelarul Sloan, îl trădase pe Roran celor doi Ra'zac. Neizbutind să-l prindă, aceştia o smulseseră pe Katrina din dormitorul tânărului şi o răpiseră din Valea Palancar, lăsându-i pe locuitorii din Carvahall să fie ucişi sau luaţi ca sclavi de soldaţii Regelui Galbatorix. Roran nu fusese în stare să se ia pe urmele lor, aşa că-i convinsese pe săteni – chiar în ultima clipă – să-şi părăsească locuinţele şi să-l urmeze, străbătând munţii Şirei, apoi spre miazăzi, de-a lungul coastei Alagaesiei, unde se uniseră cu vardenii răzvrătiţi. Avuseseră de îndurat multe greutăţi, aproape de netrecut, dar aşa, pe ocolite, Roran se reîntâlnise cu vărul său. Eragon ştia unde se afla sălaşul celor doi duşmani, şi-i făgăduise că o să-l ajute s-o salveze pe Katrina.

Din câte-i spusese după aceea, Roran ajunsese la capătul drumului numai pentru că iubirea sa nestăvilită îl împingea către încercări de care alţii se temeau şi se fereau. Numai

astfel izbutise să-şi înfrunte duşmanii.

Iar acum Eragon simţea acelaşi lucru.

Era gata să sară în calea primejdiei fără măcar să-i pese de viaţa lui dacă vreunul dintre cei pe care-i iubea era la ananghie. Roran îi era ca un frate şi, de vreme ce acesta trebuia s-o ia de soaţă pe Katrina, şi ea făcea parte din familie. Acest lucru părea încă şi mai important, căci Eragon şi Roran erau ultimii din neamul lor. Eragon nu mai simţea nicio apropiere de Murtagh, fratele său de sânge. Roran şi el nu se mai aveau decât unul pe altul, iar acum pe Katrina.

Dar nu numai legăturile de rudenie îi mânau din urmă, ci aveau încă un ţel care-i bântuia: răzbunarea! Punând la cale s-o smulgă pe Katrina din ghearele celor doi Ra'zac, războinicii – muritorul de rând şi Cavalerul Dragonilor – năzuiau să-i omoare pe monstruoşii slujitori ai Regelui Galbatorix, pentru că aceştia, la rândul lor, îl torturaseră şi-l uciseseră pe Garrow, tatăl lui Roran, care-i fusese şi lui Eragon ca un tată.

Aşadar, tot ceea ce izbutise să afle era la fel de preţios şi pentru Roran, şi pentru el însuşi.

— Cred că am simţit-o, spuse. Nu pot fi sigur, pentru că suntem departe de Helgrind şi nu i-am pătruns niciodată gândurile, dar cred că se află acolo, înăuntrul acelui pisc singuratic, ascunsă undeva, aproape de vârf.

— E bine? A fost rănită? La naiba, Eragon, să nu-mi ascunzi nimic: i-au făcut vreun rău?

— N-am simţit nicio durere. Mai mult nu pot spune, fiindcă simplul fapt că am izbutit să-i zăresc sclipirea minţii mi-a secat toate puterile. N-am putut vorbi cu ea.

Dar Eragon se abţinu să-i pomenească şi de faptul că simţise – sau crezuse că simte – şi o a doua persoană. Dacă se afla într-adevăr acolo era un motiv de îngrijorare pentru el.

— Însă pe Ra'zac şi pe Lethrblaka nu i-am simţit. Mă rog, primii puteau să-mi scape, însă părinţii lor sunt aşa de uriaşi încât scânteia lor de viaţă ar trebui să ardă ca o pălălaie, ca a Saphirei. În afară de Katrina şi de câteva fărâme luminoase, piscul este negru şi întunecat ca noaptea.

Roran se încruntă, strânse pumnul stâng şi se uită pieziş către muntele de piatră, care se pierdea în amurg pe măsură ce umbrele stacojii îl învăluiau. Cu un glas scăzut, lipsit de expresie, ca şi cum vorbea cu sine însuşi, zise:

— Nici n-are a face dacă te înşeli sau nu.

— Cum aşa?

— În noaptea asta nu putem ataca; cei doi Ra’zac sunt mai puternici după căderea nopţii şi, dacă sunt, într-adevăr, prin preajmă, ar fi o prostie să-i înfruntăm aşa. Eşti de acord?

— Da.

— Aşadar, aşteptăm zorii, continuă Roran, arătând către sclavii înlănţuiţi de altarul însângerat. Dacă amărâţii ăştia dispar de acolo, vom şti că duşmanii sunt aici şi vom face cum ne-am înţeles. Dacă nu, ne vom blestema ghinionul de a ne fi scăpat, vom elibera sclavii, pe Katrina şi vom zbura îndărăt la vardeni cu ea, până să apară Murtagh pe urmele noastre. Oricum, mă îndoiesc că o vor lăsa pe Katrina nepăzită mai multă vreme dacă, într-adevăr, Galbatorix o vrea vie, pentru a o folosi ca armă împotriva mea.

Eragon încuviinţă. Şi-ar fi dorit să-i elibereze cât mai repede pe sclavi, însă aşa şi-ar fi putut preveni duşmanii că era ceva în neregulă. Iar dacă cei doi Ra’zac apăreau ca să se ospăteze, nu i-ar fi putut înfrunta, împreună cu Saphira, înainte să fie prea târziu – o bătălie sub cerul liber între un dragon şi făpturi precum Lethrblaka ar fi atras atenţia fiecărui om din împrejurimi. Iar dacă Galbatorix afla că Eragon, Saphira şi Roran erau singuri în Imperiul său, pesemne aceştia n-ar mai fi scăpat cu viaţă.

Aşa că îşi luă ochii de la cei doi bărbaţi înlănţuiţi. „Sper, pentru ei, că cei doi Ra’zac sunt în altă parte a Alagaesiei sau măcar că în noaptea asta nu le va fi foame.”

Înţelegându-se fără cuvinte, Eragon şi Roran coborâră târâş coasta colinei pe care se ascunseseră. La poale, se ridicară pe jumătate, se întoarseră şi o porniră aşa, gheboşaţi, alergând printre două şiruri de dealuri. Valea cea mică se adânci încet, încet, devenind un canion îngust, săpat, poate, de vreun râu de demult, presărat cu bucăţi de piatră sfărâmate.

Strecurându-se printre tufişurile de ienupăr ce împânzeau valea, Eragon privi în sus şi, printre mănunchiuri de ciulini, văzu primele stele apărând pe cerul de catifea. Păreau reci şi aspre, ca nişte ţurţuri sclipitori. Apoi, lăsă ochii în jos, fiind atent să nu cadă, în timp ce păşea repede către locul în care îşi făcuseră tabăra împreună cu Roran.

Împrejurul focului

Moviliţa de cărbuni sclipea ca inima unei fiare uriaşe. Din când în când, izbucneau scântei aurii, care împânzeau lemnul, dispărând, apoi, într-o scobitură încinsă.

Rămăşiţele muribunde ale focului pe care Eragon şi Roran îl aprinseseră aruncau o lumină slabă, roşiatică în împrejurimi, scoţând la iveală o întindere de pământ pietros, câteva tufişuri cenuşii, silueta tulbure a unui copac pitic aflat undeva mai departe, iar în rest, nimic.

Eragon şedea desculţ, cu picioarele întinse spre cuibul de cărbuni rubinii, bucurându-se de căldura lor, şi cu spatele sprijinit de coapsa dreaptă, solzoasă a Saphirei. În faţa lui se afla Roran, ghemuit pe un trunchi de copac tare ca fierul, albit de soare şi bătut de vânturi. De câte ori se mişca, scheletul străvechiului arbore scotea un scârţâit amar, iar Eragon strângea din dinţi, dorindu-şi să-şi astupe urechile.

Văioaga era cufundată în tăcere. Până şi tăciunii mocneau fără zgomot. Roran adunase numai vreascuri demult căzute şi foarte uscate, care să nu scoată fum – acesta i-ar fi putut trăda duşmanilor.

Eragon tocmai terminase să-i povestească Saphirei ce se întâmplase peste zi. În mod normal, nici n-ar fi trebuit s-o facă de vreme ce gândurile, senzaţiile şi sentimentele treceau de la unul la celălalt la fel de uşor ca apa curgând dintr-un lac într-altul. De data aceasta însă, Eragon îşi apărase cu mare grijă mintea în timpul zilei, în afară de cele câteva clipe în care pătrunsese în bârlogul celor doi Ra’zac.

După un lung moment de tăcere, Saphira căscă, arătându-şi şirurile de colţi fioroşi.

„Or fi cei doi cruzi şi ticăloşi, dar sunt de-a dreptul impresionată că-şi pot vrăji prada să vrea să fie mâncată. Înseamnă că sunt vânători de temut… Poate încerc şi eu cândva.”

„Dar nu pe oameni, se simţi Eragon obligat să adauge. Încearcă, în schimb, cu oile.”

„Oameni, oi… Pentru un dragon nu e nicio diferenţă”, zise Saphira, râzând cu poftă din fundul gâtului – un muget înfundat, care amintea de un tunet.

Aplecându-se pentru a nu se mai sprijini pe solzii ascuţiţi ai Saphirei, Eragon luă toiagul de păducel care se afla lângă el. Îl răsuci în mâini, admirând sclipirile ce se alergau printre rădăcinile bine curăţate şi şlefuite de la vârf şi peste ţepuşa de metal, plină de zgârieturi, de la bază. Toiagul i-l dăduse Roran înainte de a pleca de la vardeni, de pe Câmpiile Pârjolite.

— Poftim, îi spusese. Pe ăsta mi l-a făurit Fisk după ce un Ra'zac m-a muşcat de umăr. Ştiu că ţi-ai pierdut sabia şi m-am gândit că ai putea avea nevoie… Dacă vrei altă sabie, e bine şi aşa, dar eu am aflat pe propria-mi piele că multe lupte pot fi câştigate cu numai câteva lovituri de bâtă bine simţite.

Amintindu-şi de toiagul pe care Brom îl avea mereu cu el, Eragon se hotărâse să renunţe la sabie, aşa că acceptase darul lui Roran. După ce o pierduse pe Za'roc, nu mai avea nicio dorinţă de a folosi o altă sabie, mai puţin măiastră. În noaptea aceea, întărise şi lemnul toiagului, şi mânerul ciocanului lui Roran cu câteva vrăji. Astfel, niciunul, nici celălalt nu aveau să se rupă decât în urma unor lovituri foarte puternice.

Pe neaşteptate, amintirile îl potopiră pe Eragon: „Văzduhul mohorât, în tonuri de portocaliu şi stacojiu, se învârtejea în jurul său, în vreme ce Saphira plonja, urmărind dragonul cel roşu şi Cavalerul său. Vântul îi vâjâia pe la urechi… Degetele îi amorţiseră din pricina loviturilor de sabie schimbate cu Cavalerul acela, de astă dată jos, pe pământ… în focul luptei îi smulsese coiful duşmanului, scoţând la iveală chipul lui Murtagh, fostul său prieten şi tovarăş de călătorie, pe care-l crezuse mort… Murtagh rânjind, în clipa când i-o smulsese pe Za'roc, sabia roşie pe care pusese stăpânire, ca drept de moştenire. Era fratele mai mare al lui Eragon…"

Dintr-odată, zgomotele şi nebunia luptei se stinseră în amintire, iar mirosul plăcut de ienupăr luă locul duhorii de sânge. Eragon clipi nedumerit, apoi îşi umezi buza de sus, încercând să scape de gustul amar din gură.

„Murtagh."

Numele era îndeajuns pentru a-l umple de felurite emoţii tulburi. Pe de o parte, ţinea la Murtagh, chiar îl plăcea. Acesta îi salvase, pe el şi pe Saphira, de cei doi Ra'zac, după acea primă şi nefericită vizită în Dras-Leona; îşi riscase viaţa pentru a-l scoate pe Eragon din Gil'ead; luptase cu mult curaj în bătălia de la Farthen Dur; mai mult, cu toate că, fără îndoială,

avusese parte de multe chinuri după aceea, în timpul bătăliei de pe Câmpiile Pârjolite se hotărâse să ia poruncile primite de la Galbatorix în aşa fel încât să-i poată elibera pe Eragon şi pe Saphira în loc să-i ia prizonieri. Nu era vina lui că fusese răpit de Gemeni, că dragonul cel roşu, Thorn, ieşise din ou după ce-l întâlnise sau că Galbatorix le descoperise adevăratele nume, ceea ce-i îngăduise să-i lege cu jurăminte rostite în limba străveche.

Nu, nimic din toate acestea nu era din vina lui Murtagh. Acesta fusese o victimă a sorţii încă din ziua în care se născuse…

Şi totuşi… Murtagh părea să-l slujească pe Galbatorix împotriva voinţei sale, părea îngrozit de faptele cumplite pe care regele îl silea să le comită, dar o parte din el se desfăta cu puterea de care ajunsese să dispună. De curând, în timpul bătăliei dintre vardeni şi Imperiu, de pe Câmpiile Pârjolite, el îl urmărise pe Hrothgar, regele piticilor, şi-l ucisese, cu toate că Galbatorix nu-i poruncise aşa ceva. Era adevărat că-i lăsase pe Eragon şi pe Saphira să scape, dar numai după ce-i învinsese într-o luptă crâncenă, silindu-l pe Eragon să-l implore să le dea drumul.

Unde mai pui că păruse de-a dreptul încântat să-l vadă pe Eragon suferind, după ce-i dezvăluise că erau amândoi fiii lui Morzan – primul şi ultimul din cei treisprezece Cavaleri, Trădătorii, care-şi părăsiseră tovarăşii, trecând de partea lui Galbatorix.

Acum, la patru zile după luptă, lui Eragon îi trecu prin minte o altă explicaţie: „Poate că era încântat să vadă un alt om strivit sub povara pe care el o purtase întreaga viaţă”.

Că era sau nu adevărat, Eragon bănuia că Murtagh îşi intrase atât de bine în noul rol din acelaşi motiv pentru care un câine bătut şi chinuit degeaba se răzvrăteşte, într-o bună zi, şi sare la stăpânul său. Murtagh fusese chinuit iarăşi şi iarăşi, iar acum prinsese clipa potrivită pentru a lovi în lumea care-i arătase atât de puţină înţelegere.

Însă, oricâtă bunăvoinţă s-ar mai fi ascuns în sufletul lui Murtagh, el şi Eragon erau sortiţi de-acum să fie duşmani de moarte, căci jurămintele rostite în limba străveche îl legau de Galbatorix cu lanţuri de nesfărâmat şi aşa avea să fie mereu.

„Măcar de nu s-ar fi dus la vânătoare de urgali, în Farthen

Dur, împreună cu Ajihad. Sau, dacă aş fi fost puţin mai rapid, atunci Gemenii…”

„Eragon”, zise Saphira.

El se trezi din reverie şi făcu un semn din cap. Era de-a dreptul recunoscător că-l întrerupsese. Se străduia cât putea să nu se mai gândească la Murtagh şi la legătura lor de rudenie, însă din când în când gândurile îl năpădeau, luându-l pe nepregătite.

Trase aer în piept, apoi răsuflă prelung, pentru a-şi limpezi minţile, încercă să-şi silească mintea să revină în prezent, dar nu izbuti.

A doua zi după crâncena luptă de pe Câmpiile Pârjolite – în vreme ce vardenii erau ocupaţi să se regrupeze şi să pornească pe urmele armatelor Imperiului, care se retrăseseră cale de câteva leghe în susul râului Jiet –, Eragon se dusese la Nasuada şi Arya, le explicase încurcătura în care se afla Roran şi le ceruse îngăduinţa de a-şi ajuta vărul. Nu izbutise. Ambele femei se împotriviseră din răsputeri ideii despre care Nasuada spusese că era „un plan cât se poate de nechibzuit, care va avea urmări cumplite pentru toţi cei din Alagaesia dacă iese prost”.

Discuţia ţinuse mult. În cele din urmă, Saphira îi întrerupsese printr-un răget care făcuse pereţii cortului să se cutremure. „Sunt plină de vânătăi şi obosită, spusese ea, iar Eragon nu se prea pricepe să explice. Avem lucruri mai bune de făcut decât să stăm să ne certăm ca nişte coţofene, nu-i aşa?… Bun, acum ascultaţi-mă!”

Era greu să te pui cu un dragon, se gândise Eragon.

Saphira le dăduse multe amănunte, dar ideea generală era clară. Îl sprijinea pe Eragon pentru că înţelegea cât de mult însemna pentru el salvarea Katrinei, iar Eragon îl sprijinea pe Roran mai întâi în virtutea legăturilor de rudenie şi a afecţiunii care-i unea, dar şi fiindcă ştia că acesta avea să plece oricum după Katrina, chiar având siguranţa că nu o să fie în stare să-i înfrângă de unul singur pe cei doi Ra’zac. Mai mult, câtă vreme Katrina era prizonieră în Imperiu, Roran şi, prin el, Eragon puteau fi jucaţi pe degete de către Galbatorix. Dacă uzurpatorul ameninţa s-o ucidă pe Katrina, Roran nu mai avea de ales. Trebuia să se supună.

Una peste alta, era mai bine să astupe această breşă prin

care puteau fi atacaţi înainte ca duşmanii să profite de ea.

Momentul era cum nu se poate mai bun. Nici Galbatorix, nici cei doi Ra'zac nu aveau cum să se aştepte la un atac în miezul Imperiului, în vreme ce vardenii se luptau fără încetare cu oştile regelui lângă hotarul cu Surda. Murtagh şi Thorn fuseseră văzuţi zburând către Uru'baen – se duceau să-şi primească pedeapsa, fără îndoială –, iar în această privinţă Nasuada şi Arya erau de aceeaşi părere cu Eragon: pesemne, părăsind capitala, cei doi duşmani aveau să plece spre nord pentru a înfrunta oastea aflată la porunca Reginei Islanzadi, odată ce elfii aveau să dea prima lovitură şi să-şi dezvăluie prezenţa. Aşadar, dacă izbuteau să-i distrugă pe Ra'zac înainte ca aceştia să înceapă să-i chinuie şi să-i demoralizeze pe războinicii vardenilor, le-ar fi prins foarte bine tuturor.

În continuare, Saphira le explicase cu multă grijă şi cu diplomaţie că, dacă Nasuada i-ar fi interzis lui Eragon, ca vasal al ei, să participe la salvarea Katrinei, aceasta ar fi dat naştere multor neînţelegeri şi ranchiuni între ei, ceea ce ar fi făcut mult rău cauzei vardenilor. „Dar tu hotărăşti, adăugase Saphira. Ţine-l pe Eragon aici dacă aşa vrei. Eu însă nu sunt supusă jurămintelor rostite de el şi m-am hotărât să-l însoţesc pe Roran. Pare o aventură minunată."

Amintindu-şi scena, pe buzele lui Eragon înflori un zâmbet uşor.

Împreună, argumentele bine cântărite ale Saphirei şi hotărârea sa de neclintit le convinseseră pe Nasuada şi pe Arya să-şi dea îngăduinţa, cu toate că nu erau foarte mulţumite.

— Avem încredere în judecata ta, Eragon, spusese după aceea Nasuada. De dragul tău şi-al nostru, sper ca totul să-ţi meargă bine.

Din tonul ei nu se înţelegea foarte bine dacă era vorba de o dorinţă sinceră sau de o ameninţare ascunsă.

Restul zilei Eragon şi-l petrecuse adunând provizii, cercetând împreună cu Saphira hărţile Imperiului şi ţesând vrăjile ce i se păruseră necesare, inclusiv una prin care-i împiedica pe Galbatorix şi pe slujitorii săi să-l vadă pe Roran de la depărtare cu ajutorul magiei.

În dimineaţa următoare, se urcase, împreună cu Roran, pe spinarea Saphirei, iar ea îşi luase zborul, ridicându-se deasupra norilor portocalii, înăbuşitori care acopereau Câmpiile Pârjolite

şi apucând-o către nord-est. Zburase fără oprire până ce soarele străbătuse bolta cerească, se pierduse după orizont, apoi izbucnise iarăşi într-o superbă revărsare de roşu şi galben.

Mai întâi, se îndreptaseră spre o margine a Imperiului, unde nu locuiau prea mulţi oameni. Apoi o apucaseră spre vest, către Dras-Leona şi Helgrind, călătorind noaptea, pentru a nu fi observaţi de locuitorii multelor sătucuri răspândite pe câmpie, până în locul în care se afla ţinta lor.

Eragon şi Roran se văzuseră nevoiţi să poarte mantii, blănuri, mânuşi de lână şi căciuli groase, căci Saphira se hotărâse să zboare sus, dincolo de vârfurile îngheţate ale munţilor, unde aerul era puţin şi uscat, umplându-le plămânii de ace, pentru ca, dacă vreun fermier care-şi îngrijea vitele bolnave pe poiană sau vreun străjer cu privire ageră, patrulând încoace şi încolo, s-ar fi întâmplat s-o zărească, să nu le apară mai mare decât un vultur.

Pe unde treceau, Eragon văzuse urmele războiului care se pornise: tabere de soldaţi, căruţe pline de provizii înghesuite unele într-altele pe timpul nopţii, şiruri de oameni cu colane de fier la gât, adunaţi cu forţa de la casele lor pentru a lupta în slujba lui Galbatorix. Era, într-adevăr, uluitor cât de multe forţe fuseseră dezlănţuite împotriva lor.

Către sfârşitul celei de-a doua nopţi, Helgrind apăruse în depărtare ca o aglomerare de coloane sfărâmate. În lumina cenuşie dinaintea zorilor, era o privelişte tulbure şi de rău augur. Saphira se lăsase pe pământ, în văioaga în care se aflau şi acum. Înainte să-şi înceapă recunoaşterea, dormiseră neîntorşi aproape o zi întreagă.

Roran aruncă o creangă peste tăciunii aproape stinşi, stârnind un vârtej de scântei roşietice, apoi prinse privirea lui Eragon şi ridică din umeri:

— E frig, spuse.

Înainte ca Eragon să apuce să-i răspundă, se auzi un foşnet înfundat, ca şi cum cineva tocmai îşi scosese sabia din teacă. Eragon nici nu mai stătu pe gânduri – se aruncă în direcţia cealaltă, se rostogoli o dată, apoi se ridică pe jumătate, înălţând toiagul de păducel deasupra capului, pentru a para o lovitură ce ar fi putut să vină de oriunde. Roran se mişcă aproape la fel de repede. Îşi luă scutul de la pământ, se trase câţiva paşi înapoi de lângă buşteanul pe care şezuse şi-şi

scoase de la cingătoare ciocanul în numai câteva clipe.

Rămaseră împietriţi, aşteptând atacul. Inima lui Eragon bătea să-i spargă pieptul, iar muşchii îi tremurau în timp ce sfredelea bezna cu privirea, căutând o urmă de mişcare.

„Nu simt niciun miros”, spuse Saphira.

Trecură câteva minute. În cele din urmă, Eragon cercetă împrejurimile cu ajutorul gândurilor.

— Nu-i nimeni, zise.

Căutându-şi adânc în suflet, până în locul din care putea atinge curgerea magiei, îngână:

— Brisingr raudhr!

La câţiva paşi în faţa lui se aprinse o luminiţă fantomatică, de un roşu palid, care rămase în loc, plutind la nivelul ochilor săi şi scăldând văioaga într-o lucire apoasă. Eragon se mişcă uşor, iar luminiţa făcu la fel, ca şi cum ar fi fost legată de el printr-un lanţ nevăzut.

Împreună cu Roran, se apropie de locul din care venise sunetul, în josul defileului îngust, care se pierdea spre est. Îşi ţineau armele pregătite şi se opreau după fiecare pas, gata să se apere de orice duşman. Nu apucaseră să se îndepărteze prea mult, când Roran ridică braţul, făcându-l pe Eragon să se oprească, apoi îi arătă o bucată de marnă ce zăcea pe iarbă. Sărea în ochi de la depărtare. Lăsându-se într-un genunchi, Roran rupse o bucăţică şi o frecă de restul. Se auzi un zgomot ca de oţel, asemănător celui care-i nedumerise puţin mai devreme.

— Pesemne a căzut, spuse Eragon, cercetând defileul, apoi lăsă luminiţa vrăjită să se stingă.

Roran încuviinţă şi se ridică, scuturându-şi murdăria de pe pantaloni, în timp ce se întorceau la Saphira, Eragon cugetă la iuţeala cu care se mişcaseră. Inima îi bubuia în continuare, iar braţele îi tremurau de parcă tocmai ar fi alergat mai multe mile printr-un ţinut sălbatic fără oprire. „Înainte n-am fi sărit aşa”, se gândi. Dar nu era câtuşi de puţin de mirare că erau atât de precauţi: fiecare luptă pe care-o purtaseră îi înăsprise, lăsându-i cu nervii întinşi şi făcându-i să tresară din orice. Se pare că Roran era, la rândul său, copleşit de gânduri asemănătoare:

— Ţi s-a-ntâmplat vreodată să-i vezi? întrebă el.

— Pe cine?

— Pe oamenii pe care i-ai ucis. Să-i vezi în vise…

— Câteodată da.

Chipul lui Roran era luminat, de jos în sus, de tăciunii care scăpărau. Aceştia îi lăsau umbre adânci în jurul gurii şi pe frunte şi făceau ca ochii săi pătrunzători, pe jumătate închişi acum, să pară plini de durere. Vorbea încet, de parcă îi venea greu:

— Nu mi-am dorit niciodată să devin războinic. Ca orice copil, am visat şi eu cândva sânge şi glorie, dar lucrul cel mai de preţ pentru mine a fost mereu pământul. Şi familia… Iar acum am ucis… am ucis iarăşi şi iarăşi, iar tu ai ucis încă şi mai mulţi decât mine. Ţi-am povestit vreodată despre cei doi din Narda? continuă, cu privirea aţintită în depărtare, către un loc pe care numai el îl putea vedea.

Îi povestise, însă Eragon clătină din cap şi rămase tăcut.

— Erau de strajă la poarta mare… Erau doi, înţelegi, iar cel din dreapta avea părul alb, alb de tot. Îmi amintesc negreşit, pentru că nu putea avea mai mult de douăzeci şi patru de ani. Poate douăzeci şi cinci… Purtau însemnele lui Galbatorix, dar, după vorbă, erau localnici. Nu erau soldaţi din tată-n fiu – probabil erau doar nişte oameni care se hotărâseră, alături de ceilalţi, să-şi apere locuinţele de urgali, de piraţi, de tâlhari… Nu aveam de gând să ridicăm mâna împotriva lor, Eragon, îţi jur că nici prin cap nu ne trecea s-o facem. M-au recunoscut. Pe cel cu părul alb l-am străpuns sub bărbie… aşa cum făcea tata când tăia gâtul vreunui porc. Iar celuilalt i-am sfărâmat capul. Încă mai simt în braţ cum i-am crăpat oasele. Îmi amintesc fiecare lovitură, începând de la soldaţii din Carvahall până la cei de pe Câmpiile Pârjolite… Ştii, când închid ochii, câteodată nu pot să dorm pentru că lumina de la focul pe care l-am aprins pe docurile din Teirm îmi arde în minte atât de puternică… în clipele acelea mi se pare că înnebunesc.

Eragon se trezi strângând toiagul în mână cu atâta putere încât dosul palmelor i se albise şi venele începuseră să-i pulseze la încheietură.

— Da, răspunse. La început au fost numai urgali, apoi oameni şi urgali, iar după ultima bătălie… Ştiu că facem ceea ce trebuie, dar asta nu înseamnă că-i uşor. Saphira şi cu mine suntem ceea ce suntem, aşa că vardenii se aşteaptă de la noi să ne punem în fruntea oştilor şi să măcelărim batalioane întregi de soldaţi. Asta facem. Asta am făcut demult.

I se puse un nod în gât şi tăcu.

„Fiecare schimbare este însoţită de mari zguduiri, le spuse Saphira amândurora. Iar noi am avut parte de mai multe decât alţii, pentru că suntem uneltele acestei schimbări. Ca dragon, eu nu jelesc moartea celor care ne pun în primejdie. Poate că uciderea străjilor din Narda n-o fi o faptă demnă de poveste, dar nici nu trebuie să te simţi vinovat pentru asta. Ai fost nevoit. Gândeşte-te, Roran! Când trebuie să lupţi, nu-i aşa că sălbatica bucurie a încleştării îţi dă aripi? Nu cunoşti plăcerea de a înfrunta un duşman vrednic de tine şi de a-i vedea trupul îngrămădit la picioarele tale? Eragon, tu ai trecut prin asta. Ajută-mă să-i explic şi vărului tău."

Eragon rămase cu ochii aţintiţi la tăciunii ce mocneau. Saphira rostise un adevăr pe care îi venea greu să-l recunoască. Dacă ar fi acceptat gândul că un om se putea desfăta cu faptele sale de violenţă, însemna că el însuşi devenise demn de dispreţ. Aşa că rămase tăcut. Şi Roran, care şedea în faţa lui, părea la fel de afectat. Saphira continuă cu un glas ceva mai blând:

„Nu fi supărat. Nu am vrut să te mâhnesc… Câteodată uit că nu eşti încă obişnuit cu aceste sentimente, în timp ce eu una m-am luptat din răsputeri pentru a-mi salva viaţa încă de când am ieşit din ou."

Ridicându-se în picioare, Eragon se duse către locul în care se aflau desagii de la şa şi scoase castronaşul de pământ pe care i-l dăduse Orik înainte de plecare, apoi dădu pe gât două înghiţituri de mied de fragi. Stomacul i se încălzi pe dată. Strâmbându-se, Eragon îi dădu castronaşul lui Roran, care bău şi el. După o vreme, când miedul izbutise deja să-i mai alunge proasta dispoziţie, Eragon spuse:

— Mâine s-ar putea să avem o problemă.

— Ce vrei să spui?

Eragon le răspunse atât lui, cât şi Saphirei.

— Ţi-aduci aminte ce ţi-am zis? Că Saphira şi cu mine putem să le ţinem piept celor doi Ra'zac fără mare greutate?

— Da.

„Aşa şi e", spuse Saphira.

— Ei bine, astăzi, în timp ce mă uitam către Helgrind, m-am gândit la asta şi n-am mai fost atât de sigur. Există nenumărate căi pentru a folosi magia. De pildă, dacă vreau să aprind focul,

aş putea s-o fac cu ajutorul căldurii din văzduh sau din pământ, să folosesc energia pură, aş putea chema un trăsnet sau aş aduna într-un punct o rază de soare, aş folosi frecarea şi aşa mai departe.

— Şi?

— Problema e că, deşi eu unul mă pot gândi la numeroase vrăji pentru a duce la îndeplinire acest unic lucru, duşmanul care ar vrea să mă împiedice nu are nevoie decât de o singură incantaţie. Dacă faci în aşa fel încât ţelul să nu poată fi atins, pur şi simplu nu mai trebuie să-ţi baţi capul cu proprietăţile fiecărei metode în parte.

— Tot nu înţeleg ce are asta de-a face cu ziua de mâine.

„Eu înţeleg, spuse Saphira, care pricepuse pe dată totul. E cu putinţă ca, de-a lungul ultimului secol, Galbatorix…”

— … să fi ţesut farmece de apărare în jurul celor doi Ra’zac…

„… care să-i apere de…”

— … o sumedenie de vrăji. Nu cred că voi…

„… putea să-i omor cu vreunul dintre…”

— … cuvintele aducătoare de moarte pe care le-am învăţat, nici folosind…

„… alte căi de atac la care ne putem gândi atunci pe loc. S-ar putea…”

— … să trebuiască să ne bazăm pe…

— Opriţi-vă! strigă Roran, apoi le aruncă un zâmbet îndurerat. Vă rog, opriţi-vă. Mă doare capul când faceţi aşa.

Eragon se opri din vorbă şi rămase cu gura deschisă. Nu-şi dăduse seama că el şi Saphira începuseră să se completeze unul pe celălalt. Gândul îl umplu de mulţumire – însemna că atinseseră un nou prag al întovărăşirii lor, lucrând împreună ca şi cum ar fi fost o singură făptură, ceea ce-i făcea mult mai puternici decât ar fi fost fiecare pe cont propriu. Dar era şi ceva care-l tulbura: în felul acesta, individualitatea amândurora avea să slăbească prin însăşi natura legăturii lor. Închise gura şi chicoti:

— Iertare! Iată ce mă îngrijorează: dacă Galbatorix a avut înţelepciunea de a lua anumite măsuri de apărare, atunci singurul mijloc de a-i ucide pe Ra’zac rămâne forţa armelor. Şi dacă-i aşa…

— Atunci eu am să vă fiu o piedică, mâine…

— Nicidecum. Oi fi tu mai încet decât duşmanii, dar nu mă

îndoiesc defel că le vei da pricină să se teamă de loviturile tale, Roran Stronghammer.

Roran păru încântat să audă asta.

— Cel mai mare pericol care te va pândi este ca nu cumva cei doi Ra'zac sau cei doi Lethrblaka să izbutească să te despartă de Saphira şi de mine. Cu cât ne ţinem mai aproape unii de alţii, cu atât vom fi mai în siguranţă. Saphira şi cu mine vom încerca să nu-i scăpăm din ochi pe duşmani, dar, dacă reuşesc să treacă de noi… Patru contra doi e cu totul altceva decât doi contra patru.

Vorbind doar cu Saphira, Eragon adăugă:

„Dacă aş fi avut o sabie, sunt convins că i-aş fi putut ucide pe cei doi de unul singur, dar numai cu toiagul ăsta cine ştie dacă voi izbuti să mă descurc cu doi duşmani la fel de iuţi ca nişte elfi."

„Ai ţinut morţiş să foloseşti crenguţa asta uscată în locul unei arme adevărate, răspunse ea. Aminteşte-ţi că ţi-am spus că s-ar putea să nu fie îndeajuns împotriva unor duşmani atât de puternici."

Cam fără voia lui, Eragon încuviinţă. „Dacă vrăjile nu-şi ating ţinta, vom fi mult mai slabi decât mă aşteptam… Ziua de mâine ne-ar putea aduce mari, mari necazuri."

— Magia asta e o treabă păcătoasă, spuse Roran, continuând discuţia la care fusese şi el părtaş; îşi lăsă coatele pe genunchi, făcând ca buşteanul pe care şedea să scârţâie.

— Aşa e, zise Eragon. Partea cea mai grea este încercarea de a fi pregătit pentru fiecare vrajă cu putinţă. Pierd, de fiecare dată, mult timp întrebându-mă ce-aş face ca să mă apăr dacă aş fi atacat într-un anume fel şi cum s-ar aştepta potrivnicul meu să-i răspund.

— Ai putea să mă faci şi pe mine la fel de puternic şi de iute cum eşti tu?

Înainte să-i răspundă, Eragon se gândi adânc.

— Nu prea văd cum. Energia de care este nevoie pentru aşa ceva trebuie să vină şi ea de undeva. Poate că, împreună, Saphira şi cu mine ţi-am putea-o dărui, dar atunci am pierde tot ceea ce ai câştiga tu.

Nu-i pomeni însă de faptul că energia putea fi adunată şi de la plantele şi animalele dimprejur, numai că preţul era îngrozitor: micile făpturi, rămase fără energie, mureau. Aceasta

era o mare taină printre magicieni, aşa că Eragon se hotărî să n-o dezvăluie nimănui, decât dacă era necesar. Oricum, lui Roran nu i-ar fi fost de niciun folos să afle, căci în împrejurimile piscului Helgrind nu creşteau prea multe făpturi care să poată hrăni trupul unui bărbat în toată firea.

— Atunci, poate mă înveţi să folosesc magia! Nu acum pe loc, fireşte, spuse Roran văzându-l pe vărul său şovăind. Nu avem vreme şi, oricum, nu cred că poate cineva să devină magician peste noapte. Dar, una peste alta, de ce n-ar fi cu putinţă? Suntem veri. Avem aproape acelaşi sânge. Tare bine mi-ar prinde să am şi eu o asemenea înzestrare!

— Nu ştiu cum poate cineva care nu este Cavaler să înveţe magia, mărturisi Eragon. Nu am auzit niciodată despre aşa ceva. Poftim, încearcă asta, continuă el, privind împrejur şi luând o piatră rotundă şi plată, pe care i-o aruncă lui Roran; acesta o prinse fără să şovăie. Concentrează-te să faci piatra să se ridice în văzduh, cât de puţin, şi spune: stenr risa.

— Stenr risa?

— Întocmai.

Roran se încruntă la piatra care i se odihnea pe palmă. Momentul îi aminti lui Eragon de zilele propriei iniţieri, astfel încât nu se putu împiedica să nu simtă un fior de nostalgie pentru acea vreme, în care Brom îl instruia. Roran ridică din sprâncene, rânji şi apoi mârâi:

— Stenr risa.

Avea atâta hotărâre în glas încât Eragon aproape că se aştepta să vadă piatra zburând cât colo. Dar nu se întâmplă nimic. Şi mai încruntat, Roran repetă porunca:

— Stenr risa!

Piatra rămase profund nemişcată.

— Ei, spuse Eragon, va trebui să mai încerci. Ăsta-i singurul sfat pe care ţi-l pot da. Dar, continuă el ridicându-şi un deget, daca se întâmplă să izbuteşti, vino imediat să-mi spui sau, dacă nu ai de unde să mă iei, caută alt magician. Dacă începi să te joci cu magia fără să-i cunoşti regulile, poţi să mori sau să le faci rău celor din jur. Şi ţine minte măcar un lucru: dacă faci o vrajă care cere prea multă energie, ai să mori cu siguranţă. Nu te apuca de ceva peste puterile tale, nu încerca să readuci morţii la viaţă şi nici să distrugi cine ştie ce. Cu ochii încă la piatră, Roran încuviinţă.

— Dar, lăsând magia deoparte, mi-am dat seama că ai ceva mult mai important de învăţat.

— Da?

— Da, trebuie să înveţi cum să-ţi ascunzi gândurile de cei din Braţul întunericului, Du Vrangr Gata şi alţii ca ei. De-acum ştii o sumedenie de lucruri care le-ar putea face rău vardenilor. E foarte important deci să înveţi cum să te aperi de îndată ce ne întoarcem. Câtă vreme nu poţi s-o faci, nici Nasuada, nici eu, nimeni altcineva nu ţi-ar încredinţa vreo veste care i-ar putea ajuta pe duşmani.

— Înţeleg. Dar de ce Du Vrangr Gata? Ei te slujesc pe tine şi pe Nasuada.

— E drept. Dar până şi în rândul aliaţilor noştri există destui care şi-ar jertfi şi braţul drept, spuse Eragon, strâmbându-se la gândul că expresia se potrivea cum nu se poate mai bine, pentru a ne descoperi tainele şi ce punem la cale. Şi pe ale tale la fel. Ai ajuns cineva, Roran şi datorită faptelor tale, şi pentru că suntem rude.

— Ştiu. E ciudat să fii recunoscut de oameni pe care nu i-ai întâlnit niciodată.

— Ai dreptate, spuse Eragon; ar mai fi fost lucruri de spus despre asta, dar izbuti să-şi înăbuşe impulsul de a continua discuţia, căci nu era momentul potrivit. Acum, că ştii cum este când o minte o atinge pe alta, ai putea să înveţi, la rândul tău, să-ţi extinzi gândurile pentru a-i înţelege pe cei din jur.

— Nu sunt convins că vreau aşa ceva.

— N-are a face. S-ar putea să nu fii nici măcar în stare. Oricum, înainte să o afli, ar trebui să înveţi să te aperi.

— Cum? zise vărul său, ridicând dintr-o sprânceană.

— Alege un sunet, o imagine, un sentiment, ceva şi fă în aşa fel încât să-ţi umple mintea, alungând toate celelalte gânduri.

— Atâta tot?

— Nu-i aşa uşor cum crezi. Haide, încearcă, iar când eşti gata dă-mi de ştire. Am să încerc să văd cât de bine te-ai descurcat.

Trecură câteva clipe, apoi, la un semn al lui Roran, Eragon îşi îndreptă gândurile spre el, arzând de nerăbdare să vadă ce izbutise să facă.

Îl atacă din toate puterile, dar mintea sa se izbi de un zid alcătuit din amintirile lui Roran despre Katrina şi se opri. Nu

putea înainta, nu găsea nicio slăbiciune şi nicio intrare, nu avea cum să distrugă piedica de netrecut pe care o întâlnise. În clipa aceea, întreaga fiinţă a lui Roran era alcătuită din sentimentele sale pentru Katrina. Era o apărare mai oţelită decât toate celelalte pe care le întâlnise până atunci, căci mintea lui se golise de toate lucrurile pe care Eragon le-ar fi putut folosi pentru a pune stăpânire pe el.

Apoi, Roran îşi mişcă piciorul, iar lemnul pe care şedea scârţâi ascuţit. Cu asta, zidul se sfărâmă în bucăţi şi un potop de gânduri amestecate îl covârşi: „Ce era… La naiba! Nu mai da atenţie; o să pătrundă. Katrina, nu uita de Katrina. Lasă-l pe Eragon. Noaptea în care a primit să se mărite cu mine, mirosul ierbii şi al părului ei… El este? Nu! Atenţie! Nu…”

Profitând de tulburarea lui Roran, Eragon dădu năvală şi, cu puterea voinţei sale, îl prinse înainte să apuce să ridice zidul la loc. „În linii mari, ai înţeles despre ce e vorba”, spuse el, apoi se trase înapoi şi continuă cu glas tare: dar trebuie să înveţi să rămâi concentrat chiar şi în vârtejul luptei. Să gândeşti fără să gândeşti… să dai la o parte toate grijile şi toate nădejdile, în afară de cea care te apără. Elfii m-au învăţat ceva ce poate fi de ajutor: recită-ţi în minte o ghicitoare, o poezie sau versurile unui cântec. Dacă repeţi asta, iarăşi şi iarăşi, e mult mai uşor să-ţi ţii gândurile laolaltă.

— Am să încerc, promise Roran.

— Chiar o iubeşti atât de mult? continuă Eragon cu glas scăzut.

Nu era atât o întrebare – căci răspunsul era limpede – cât un adevăr şi o pricină de uimire. Nu-i venea uşor să deschidă discuţia. Nu mai vorbise niciodată cu vărul său despre dragoste, cu toate că-şi petrecuseră multă vreme, cândva, cântărind meritele feluritelor fete din Carvahall şi din împrejurimi.

— Cum s-a întâmplat?

— O plăceam. Ea mă plăcea. Ce contează amănuntele?

— Ei, haide, zise Eragon. Am fost prea supărat ca să te-ntreb înainte să pleci în Therinsford, după care nu ne-am mai văzut până acum patru zile. Sunt curios.

Roran se frecă la tâmple. Pielea din jurul ochilor i se încreţi.

— Nu sunt multe de spus. Mi-a plăcut de când mă ştiu. Asta nu însemna mare lucru înainte să ajung bărbat în toată firea,

dar după ce-am trecut prin ritualurile de iniţiere am început să mă întreb cu cine mă voi însura şi cine aş vrea să fie mama copiilor mei. Eram într-o vizită în Carvahall când am văzut-o pe Katrina oprindu-se pe lângă casa lui Loring, ca să culeagă un trandafir sălbatic crescut la umbra căpriorilor. Privea floarea şi zâmbea… Un zâmbet atât de blând, de fericit, încât m-a făcut să mă hotărăsc pe loc – am decis că voiam s-o fac să zâmbească aşa mereu şi mereu, iar eu să-i privesc zâmbetul în fiecare zi până mor. Mi-e teamă că aici nu am reuşit, sfârşi Roran; în colţul ochilor îi apăruse câte o lacrimă, dar el nu le îngădui să-i cadă pe obraji, ci clipi, făcându-le să dispară.

— Deci i-ai făcut curte? zise Eragon după ce-i acordă câteva clipe să se liniştească. Prin ce mijloace, în afară de faptul că te foloseai de mine pentru a-i transmite tot felul de vorbe dulci?

— Mi se pare mie sau vrei să înveţi şi tu cum se face?

— Nici vorbă. Ţi se pare doar.

— Haide, haide, zise Roran. Ştiu cum faci când minţi. Rânjeşti ca un ameţit şi ţi se înroşesc urechile. Ţi-or fi dăruit elfii un nou chip, dar în privinţa asta nu te-ai schimbat. Ce este între tine şi Arya?

— Nimic! protestă Eragon, uimit în sinea sa de isteţimea celuilalt. Ai luat-o razna din cauza lunii?

— Fii cinstit. Te-am văzut cum îi sorbi fiecare cuvânt şi cum o priveşti de parcă ai fi mort de foame, iar ea ar fi un ospăţ întins undeva, îndeajuns de departe pentru a nu-l putea atinge.

Saphira scoase un sunet care aducea cu un chicotit, făcând să-i izbucnească pe nări o pală de fum cenuşiu. Eragon n-o băgă în seamă şi spuse:

— Arya este elfă.

— Şi foarte frumoasă. Urechile ascuţite şi ochii migdalaţi nici nu contează. E fermecătoare. În plus, şi tu ai început să semeni cu o pisică.

— Dar are peste o sută de ani.

— Îmi vine greu să cred, spuse Roran, ridicând surprins din sprâncene. Pare în floarea tinereţii.

— Aşa e.

— Ei, fie cum o fi, dar toate astea sunt pretexte, Eragon, iar inima nu ascultă de ele. Îţi place sau nu-ţi place?

„Dacă i-ar plăcea numai puţin mai mult decât acum, zise Saphira astfel încât s-o audă amândoi, aş încerca eu însămi s-o

sărut.”

„Saphira!” exclamă ruşinat Eragon, lovind-o uşor cu palma peste picior.

Roran avu îndeajuns de multă înţelepciune pentru a nu-l mai chinui şi el:

— Atunci răspunde-mi la ce te-am întrebat mai devreme. Cum stau lucrurile între voi? Ai vorbit cu ea sau cu familia ei despre asta? Aşa e cel mai bine, crede-mă.

— Da, răspunse Eragon, fără să-şi ia ochii de la toiagul său, am vorbit cu ea.

— Şi ce s-a-ntâmplat?

Văzând că nu i se răspunde pe dată, Roran exclamă nerăbdător:

— Era mai uşor s-o târâi pe Birka prin noroi decât să scot acum răspunsuri de la tine!

Eragon chicoti, auzind numele uneia dintre iepele lor de povară.

— Saphira, continuă Roran, lămureşte-mă tu, te rog. Altfel, mi-e teamă că n-am să aflu niciodată povestea întreagă.

— Nu s-a-ntâmplat nimic. N-am obţinut absolut nimic. Nu mă vrea, rosti Eragon nepăsător, ca şi cum vorbea despre nefericirile unui străin, cu toate că sufletul îi căzuse pradă unui vârtej de durere atât de puternică şi de sălbatică încât o simţi până şi pe Saphira îndepărtându-se un pic de el.

— Îmi pare rău, zise Roran.

Eragon se chinui să înghită în sec. Avea un nod în gât şi îşi simţea inima ca o rană deschisă, iar stomacul greu ca o piatră.

— Se mai întâmplă.

— Ştiu că acum ţi se poate părea cu neputinţă, zise Roran, dar sunt sigur că vei întâlni cândva o femeie care te va face să uiţi de Arya. Sunt nenumărate fete pe lume – ca să nu mai vorbim de femeile măritate – care ar fi încântate să-i cadă cu tronc unui Cavaler. Ai să-ţi găseşti cu uşurinţă o soţie, şi încă una dintre cele mai frumoase din Alagaesia.

— Dar tu ce-ai fi făcut dacă şi Katrina ţi-ar fi dat răspunsul pe care l-am primit eu?

Întrebarea îl lăsă mut pe Roran – era limpede că nici măcar nu-i trecea prin cap cum ar fi reacţionat.

— În ciuda a ceea ce păreţi să credeţi voi, tu, Arya şi restul lumii, continuă Eragon, ştiu foarte bine că există şi alte femei în

Alagaesia şi că s-a mai întâmplat ca oamenii să se îndrăgostească de mai multe ori. Nu mă îndoiesc că, dacă mi-aş petrece zilele printre domnişoarele de la curtea Regelui Orrin, s-ar prea putea ca una dintre ele să-mi stârnească interesul. Numai că nu este aşa de simplu. Chiar dacă aş putea să mă îndrept către altcineva – căci inima, după cum spuneai şi tu, este o fiară dintre cele mai capricioase –, rămâne o întrebare: oare s-ar cuveni?

— Limba ta a devenit la fel de sucită ca rădăcinile unui brad, spuse Roran. Nu mai vorbi în cimilituri.

— Fie. Ce femeie din neamul omenesc ar putea înţelege, fie şi într-o mică măsură, cine şi ce sunt eu, care-mi sunt puterile? Cu cine mi-aş putea împărţi viaţa? Nu sunt prea multe de soiul ăsta, numai cele care ştiu la rândul lor să folosească magia. Şi încă ceva: câte dintre cele câteva alese – şi câte femei din lume, că veni vorba – sunt nemuritoare?

Roran izbucni în râs – un hohot aspru, din adâncul sufletului, care umplu văioaga.

— Păi, dacă-i aşa, mai bine-ţi doreşti luna de pe cer sau…

Apoi se opri şi se încorda, de parcă se pregătea să sară, după care împietri brusc.

— Aşa ceva nu e cu putinţă. Vrei să spui că eşti…?

— Da.

— Asta s-a-ntâmplat, continuă Roran, de-abia găsindu-şi cuvintele, din pricina a ceea ce ţi s-a făcut în Ellesmera sau pentru că eşti Cavaler?

— Pentru că sunt Cavaler.

— Deci de-asta Galbatorix a avut o viaţă atât de lungă.

— Da.

Creanga pe care Roran o pusese pe foc ceva mai devreme trosni, scoţând un zgomot înfundat. Tăciunii de dedesubt făcuseră lemnul să se încingă, până ce ajunseseră la o punguţă de apă sau răşină, care, cine ştie cum, scăpase de razele soarelui vreme de atâtea zeci de ani, făcând-o să se preschimbe pe dată în abur.

— Îmi vine foarte greu să mă gândesc la aşa ceva. Aproape cu neputinţă, spuse Roran. Moartea este o parte din noi. Ne călăuzeşte, ne face să ne schimbăm, uneori să ne pierdem minţile. Fără ea oare mai poţi fi om?

— Nu sunt de neînvins, îi aminti Eragon. Pot cădea ucis de

sabie sau săgeată. Şi pot, de asemenea, să fiu răpus de o boală fără leac.

— Dar, dacă eviţi astfel de primejdii, vei trăi veşnic.

— Da, atunci da. Saphira şi cu mine vom merge mereu mai departe.

— Pare o binecuvântare, dar şi un blestem.

— Aşa e. Cum aş putea să mă căsătoresc cu o femeie care va îmbătrâni şi va muri, în vreme ce pe mine timpul nu mă va atinge? Ar fi o cruzime pentru amândoi. Iar gândul de a lua o soţie după alta, secole şi secole de-a rândul, e de-a dreptul întristător.

— Nu poţi face pe cineva nemuritor cu ajutorul unei vrăji? întrebă Roran.

— Poţi face părul cărunt să devină negru la loc, poţi netezi zbârciturile şi ochii să se limpezească, iar dacă accepţi să mergi atât de departe, până la urmă îi poţi reda unui om de şaizeci de ani trupul pe care l-a avut la nouăsprezece. Numai că elfii nu au descoperit nicio cale de a reface mintea cuiva fără a-i distruge amintirile. Şi gândeşte-te! Cine ar fi dispus să-şi piardă identitatea la câteva zeci de ani o dată în schimbul vieţii veşnice? Ar fi ca şi cum te-ai preschimba în altcineva. Nu e cu putinţă nici ca într-un trup tânăr să sălăşluiască o minte împovărată de ani, căci fiinţa noastră, a oamenilor, chiar şi a celor mai sănătoşi, este menită să dureze cel mult o sută de ani, poate unul, doi în plus. Şi nici nu poţi opri pe altcineva să îmbătrânească. Asta provoacă nenumărate necazuri… Ce mai! Şi elfii, şi oamenii s-au străduit în fel şi chip să înşele moartea, dar nimeni nu a izbutit.

— Cu alte cuvinte, zise Roran, eşti mai în siguranţă dacă suferi după Arya decât dacă-ţi laşi inima pradă vreunei femei din neamul omenesc.

— Cu cine altcineva m-aş putea însura vreodată, în afară de o elfă? Mai ales că arăt aşa cum arăt, răspunse Eragon, înfrânându-şi dorinţa de a-şi pipăi vârfurile urechilor, aşa cum se obişnuise de ceva vreme. Când eram în Ellesmera, îmi venea uşor să mă împac cu ceea ce mi-au făcut dragonii – mai ales că mi-au dăruit atâtea alte lucruri în afară de acest nou chip. Şi elfii erau mai prietenoşi faţă de mine, după Agaeti Blodhren. Numai după ce m-am întors la vardeni mi-am dat seama ce… diferit sunt. Şi asta mă supără. Nu mai sunt om, dar nici elf cu

adevărat. Sunt un fel de amestec, o… o corcitură.

— Ei, hai, fruntea sus! făcu Roran. Îţi faci atâtea griji cu nemurirea, când, de fapt, ne putem pierde viaţa în orice clipă. Galbatorix, Murtagh, cei doi Ra'zac… Până şi ultimul amărât de soldat al Imperiului te poate străpunge cu o săgeată. Un om cu adevărat înţelept nu se frământă cu gândul la viitor, ci bea şi se veseleşte cât încă poate să se bucure de lume.

— Ştiu eu ce-ar fi spus tata dacă te-ar fi auzit.

— Şi ce mai papară ne-am fi luat amândoi…

Izbucniră în râs, dar, în scurtă vreme, liniştea se aşternu din nou între ei, aşa cum se întâmplase de atâtea ori. Era, în parte, din pricina oboselii, dar şi a faptului că se cunoşteau atât de bine unul pe celălalt şi, de asemenea, pentru că două fiinţe care trăiau cândva acelaşi fel de viaţă avuseseră parte de o soartă atât de diferită.

„Mai bine culcaţi-vă, îi sfătui Saphira. E târziu, iar mâine trebuie s-o pornim cât mai devreme."

Eragon privi bolta întunecată a cerului, încercând să vadă cât timp trecuse, luându-se după mişcarea stelelor, şi descoperi că era mai târziu decât crezuse.

— Bun sfat, zise. Ce bine ar fi dacă am avea un răgaz, măcar câteva zile, înainte să atacăm Helgrindul! Bătălia de pe Câmpiile Pârjolite mi-a secat toată puterea, iar Saphirei la fel. Încă nu ne-am revenit, mai ales că a trebuit să zburăm până aici. În plus, toată energia pe care am adunat-o în centura lui Beloth cel înţelept în ultimele două seri m-a secat şi mai mult. Mă dor picioarele şi nici nu pot să-mi număr măcar vânătăile. Ia uite…

Dezlegându-şi cureluşele de la mâneca stângă, trase la o parte pânza moale, numită lamarae – o ţesătură a elfilor, din lână amestecată cu fire de urzică. Pe braţ avea o dungă lată, de un galben murdar, în locul în care scutul îi strivise antebraţul.

— Ha, ha! făcu Roran. Asta numeşti tu vânătaie? Mai tare m-am lovit eu azi-dimineaţă dând cu piciorul într-o piatră. Uită-te la mine dacă vrei să vezi o vânătaie cu care se poate mândri un bărbat adevărat!

Îşi desfăcu cizma stângă, o scoase şi-şi ridică manşeta pantalonilor, arătându-le o dungă neagră, lată cât degetul mare al lui Eragon, care i se întindea pe pulpă.

— Asta mi-a făcut-o un soldat cu latul suliţei.

— Mda, nimic de zis, dar eu am altele şi mai şi, zise Eragon, apoi îşi scoase tunica şi cămaşa din pantaloni şi se răsuci pe o parte pentru ca Roran să-i poată observa petele late de pe coaste şi de pe burtă.

— De la săgeţi, îi explică.

Mai avea una pe braţul drept, ca şi cea de pe stângul, de la o lovitură de sabie pe care-o primise în mânuşa de zale. Cât despre Roran, el se făli cu o adunătură de pete albastre-verzui, de diferite forme, cam cât nişte monede de aur, care i se întindeau de la subraţ până la spate, dobândite după ce căzuse pe un morman de pietre şi bucăţi de armură. Eragon se uită cu atenţie, apoi chicoti şi zise:

— Ei, nu zău, păi astea sunt ca nişte înţepături de ac! Ce-ai făcut, te-ai rătăcit printr-un tufiş de trandafiri? Uite una mai ceva decât toate ale tale la un loc!

Îşi scoase încălţările, apoi se ridică şi-şi dezbrăcă pantalonii, rămânând doar în cămaşă şi în veşmântul de corp.

— Ce zici? făcu, arătându-şi coapsele; pielea îi era vărgată într-o mulţime de culori, ca şi cum ar fi fost un fruct exotic, pe alocuri încă verde şi necopt, prin alte părţi însă deja violet, putrezit.

— Văleu! se înfioră Roran. Ce s-a-ntâmplat?

— Am sărit din şa pe când ne luptam cu Murtagh şi cu Thorn în văzduh. Aşa l-am rănit pe Thorn. Saphira a izbutit să zboare pe sub mine şi să mă prindă înainte să mă zdrobesc de pământ. Numai că am căzut pe spinarea ei ceva mai rău decât aş fi vrut.

Roran strânse din pleoape şi se înfiora.

— Şi merge până sus? întrebă, făcând un gest vag.

— Din păcate, da.

— Trebuie să recunosc că e o vânătaie pe cinste. Ai cu ce să te mândreşti: e mare lucru să te răneşti aşa, cum ai păţit tu, mai ales în… locul ăla.

— Mă bucur s-aud.

— Ei, zise Roran, oi avea tu vânătaia cea mai mare, dar eu am o rană cu care nu te poţi măsura câtă vreme, din câte înţeleg, dragonii te-au vindecat de cicatricea de pe spinare. E amintire de la cei doi Ra’zac.

În timp ce vorbea, îşi scoase cămaşa şi veni mai aproape de lumina focului. Eragon făcu ochii mari, înainte să izbutească să-şi recapete stăpânirea de sine. Se dojeni singur, gândindu-se că

exagerase şi că nu putea fi atât de rău pe cât părea, dar cu cât se uita mai mult la Roran, cu atât se întrista mai tare. O cicatrice lungă, roşie şi umflată şerpuia împrejurul umărului acestuia, de la claviculă până la jumătatea braţului. Era limpede că ciocul duşmanului sfâşiase o parte din muşchi, iar cele două capete nu se uniseră bine, căci pielea de sub cicatrice era umflată şi deformată în locul în care fibrele se răsuciseră unele peste alte. Ceva mai sus, pe braţ, se vedea o adâncitură destul de lată.

— Roran! Trebuia să-mi arăţi asta demult! Habar n-aveam că duşmanul te-a rănit atât de rău. Îţi vine greu să mişti braţul, nu-i aşa?

— În lături şi în spate nu, răspunse Roran şi le şi arătă. Dar în faţă de-abia pot să-l ridic până… pe la jumătatea pieptului. Şi chiar şi aşa îmi e greu, se strâmbă el, coborând braţul. Trebuie să-mi ţin degetul mare întins, altfel îmi amorţeşte tot, până la umăr. Calea cea mai bună pe care am găsit-o este să-mi legăn braţul înainte şi înapoi şi să-l trimit apoi acolo unde vreau să lovesc. M-am şi rănit de vreo două ori până să mă obişnuiesc.

Eragon îşi răsuci toiagul în palme. „Crezi că ar trebui s-o fac?” o întrebă pe Saphira.

„Chiar trebuie.”

„S-ar putea ca mâine să ne pară rău.”

„Ne va părea şi mai rău dacă Roran moare pentru că n-a putut mânui ciocanul când a fost nevoie. Adună energie dimprejur. Aşa o să-ţi vină mai uşor.”

„Ştii că nu-mi place să fac asta. Doar când pomenesc de aşa ceva mi se face scârbă.”

„Vieţile noastre sunt mai importante decât viaţa unei furnici”, se opuse Saphira.

„Nu şi pentru furnică.”

„Dar tu ce eşti, furnică? Nu face pe prostul, Eragon, nu-ţi stă bine!” Oftând, Eragon lăsă toiagul şi-i făcu semn lui Roran.

— Vino încoace să te vindec!

— Poţi?

— Fireşte.

În ochii lui Roran se aprinse o scânteie de însufleţire. Apoi însă şovăi, părând tulburat.

— Acum? Crezi că e înţelept?

— După cum mi-a spus şi Saphira, e mai bine să te vindec

când am prilejul, ca nu cumva rana să te coste viaţa şi să ne pună pe toţi în primejdie.

Roran se apropie, iar Eragon îşi puse palma dreaptă peste cicatricea roşie, în acelaşi timp, cuprinzând cu gândurile copacii, plantele şi animalele din văioagă, în afară de cele care, se temea el, erau prea slabe pentru a ţine piept vrăjii.

Apoi începu să recite în limba străveche. Incantaţia era lungă şi complicată. O asemenea rană cerea mult mai mult decât piele nouă. Vindecarea era foarte grea. Eragon se bizui pe formulele pe care le învăţase în Ellesmera, cu atâta caznă, vreme de mai multe săptămâni.

Semnul argintiu din palma sa, gedwey ignasia, sclipi alb în clipa în care slobozi magia. Pe dată, Eragon scoase, fără să vrea, un geamăt -tocmai murise de trei ori, odată cu cele două păsărele care-şi făcuseră cuib într-un tufiş de ienupăr din apropiere şi cu şarpele ascuns printre stânci. În faţa lui, Roran îşi dădu capul pe spate şi-şi rânji dinţii într-un urlet înăbuşit, în vreme ce muşchiul de la umăr îi zvâcnea şi se răsucea pe sub piele.

Apoi se termină.

Eragon răsuflă, tremurând, şi-şi lăsă capul în palme. Profită de prilej pentru a-şi şterge lacrimile înainte să cerceteze rezultatul. Îl zări pe Roran ridicând de câteva ori din umăr, apoi întinzându-şi şi fluturându-şi braţele prin aer. Avea umerii laţi datorită mulţilor ani petrecuţi săpând, cărând bolovani şi adunând fânul în căpiţe. Fără să vrea, Eragon simţi un fior de invidie. Chiar dacă acum era mai puternic, nu avea să fie niciodată atât de musculos ca vărul său. Roran rânji:

— E la fel de bine ca înainte. Poate şi mai bine! Îţi mulţumesc.

— Cu plăcere.

— Ce ciudat a fost. M-am simţit de parcă îmi ieşeam din piele. Şi m-a mâncat… ceva de groază. Cu greu m-am abţinut. Îmi venea să-mi smulg…

— Vrei, te rog, să-mi aduci o bucată de pâine din desagi? Mi-e foame.

— Dar abia am mâncat.

— După o asemenea vrajă am nevoie de o îmbucătură, suspină Eragon, apoi îşi scoase batista şi-şi şterse nasul. Suspină iarăşi. Ceea ce spusese mai înainte nu era chiar

adevărat. Ceea ce-l tulbura nu era magia însăşi, ci preţul pe care trebuise să-l plătească. Se temea să nu vomite dacă nu izbutea să-şi liniştească, în vreun fel, stomacul.

— Doar nu eşti bolnav, nu? întrebă Roran.

— Nu.

Amintirea morţilor pe care le provocase încă îl apăsa. Întinse braţul către castronul cu mied, nădăjduind să ţină astfel la depărtare valul de gânduri mohorâte.

În clipa aceea, ceva foarte mare, greu şi ascuţit îi lovi braţul şi-l pironi la pământ. Strânse pleoapele şi-şi lăsă privirea în jos, observând vârful unei gheare a Saphirei care i se înfipsese în carne. Îşi aţinti asupra lui un ochi uriaş şi sclipitor, apoi clipi, o singură dată, din pleoapa sa grea. Aşteptă o vreme, apoi ridică gheara, aşa cum un om ar fi ridicat cu un singur deget, iar Eragon îşi trase mâna, înghiţi în sec şi apucă din nou toiagul de păducel, chinuindu-se să uite de mied şi să-şi îndrepte atenţia către ceva simplu şi real în loc să se piardă în marea de gânduri triste.

Roran scoase din desagii de la şa o jumătate de pâine nedospită, apoi se opri şi spuse, cu un surâs slab:

— Nu vrei mai bine nişte vânat? Eu nu l-am terminat.

Şi ridică o ţepuşă tăiată dintr-o creangă de ienupăr, acoperită de funingine, în care erau înfipte trei bucăţi de carne rumenită. Pentru nasul sensibil al lui Eragon mirosul care veni spre el era puternic şi pătrunzător, amintindu-i de nopţile petrecute în Şiră şi de mesele lungi, de iarnă, când Roran, Garrow şi el se adunau la gura sobei, ţinându-şi unul altuia tovărăşie, în timp ce afară urla viscolul. De poftă, începu să saliveze.

— E caldă încă, zise Roran, şi-i flutură friptura prin faţa ochilor. Cu mare greutate, Eragon clătină din cap.

— Dă-mi pâinea. Îmi ajunge.

— Eşti sigur? E numai bună – nici prea tare, nici moale şi plină de arome. Aşa-i de zemoasă încât, când iei o îmbucătură, e ca şi cum ai gusta din cea mai bună tocană făcută de Elain.

— Nu, nu pot.

— Ştii că o să-ţi placă.

— Roran, nu-mi mai face în ciudă şi dă-mi pâinea!

— Ei, poftim, deja arăţi mai în puteri. Poate că nu de pâine ai nevoie, ci de cineva care să te aţâţe un pic.

Eragon se uită urât la el, apoi, iute ca fulgerul, îi smulse

pâinea. Roran părea şi mai amuzat de asta. În vreme ce Eragon muşca zdravăn din pâine, el spuse:

— Nu înţeleg cum poţi să trăieşti numai cu fructe, pâine şi legume. Bărbaţii trebuie să mănânce carne dacă vor să-şi păstreze puterile. Nu-ţi pare rău după ea?

— Mai mult decât poţi să-ţi închipui.

— Atunci de ce ţii morţiş să te chinui aşa? Orice făptură din lumea asta e nevoită să mănânce alte făpturi vii – fie şi plante – pentru a se ţine în viaţă. Aşa suntem făcuţi. De ce încerci să încalci ordinea firească a lucrurilor?

„I-am spus şi eu asta, în Ellesmera, zise Saphira, dar nu m-a ascultat."

Eragon ridică din umeri:

— Am mai avut discuţia asta. Tu fă ce vrei. N-am să-ţi spun cum să trăieşti, nici ţie, nici altcuiva. Eu însă nu pot să mănânc carnea unui animal ale cărui gânduri şi senzaţii le-am împărtăşit.

Saphira îşi flutură vârful cozii şi lovi uşor cu ghearele într-o piatră care ieşea din pământ. „Lasă-l, e fără speranţă", zise, apoi, ridicându-şi capul, înşfacă bucăţile de vânat, cu tot cu ţepuşă, din mâna lui Roran. Muşcă zdravăn, iar lemnul îi trosni în colţi, apoi carnea dispăru în adâncurile fierbinţi ale pântecului său. „Mmm, aveai dreptate, îi zise lui Roran. Ce bucată dulce şi zemoasă. Moale, săratăt, atât de plăcută încât mă face să mă înfiorez de încântare. Ar trebui să-mi găteşti mai des, Roran Stronghammer. Însă data viitoare să-mi frigi mai mulţi cerbi deodată. Altfel nu mă satur."

Roran şovăi, de parcă nu-şi dădea seama dacă vorbise serios şi, dacă da, cum putea să facă pentru a scăpa de o asemenea obligaţie neprevăzută şi destul de împovărătoare. Îi aruncă o privire jalnică lui Eragon, care izbucni în râs văzându-i înfăţişarea şi înţelegându-i încurcătura.

Saphira scoase şi ea un hohot răsunător, care se uni cu cel al lui Eragon, umplând văioaga. În lumina focului, colţii săi sclipeau roşii ca tăciunii.

La un ceas după ce se culcaseră toţi trei, Eragon şedea întins pe spate, alături de Saphira, învelit în mai multe pături care să-l apere de răcoarea nopţii. Împrejur era o linişte adâncă, de parcă un magician aruncase o vrajă asupra pământului, cufundând totul într-un somn veşnic, de gheaţă, vegheat la

nesfârşit de lumina stelelor care sclipeau pe cer. Fără să se mişte, Eragon şopti cu ajutorul gândurilor.

„Saphira?”

„Da, micuţule.”

„Dacă este aşa cum cred eu, iar el se află în Helgrind? Nu ştiu ce ar trebui să fac dacă-l întâlnesc. Spune-mi ce-mi rămâne de făcut.”

„Nu pot, micuţule. Hotărârea asta trebuie s-o iei singur. Căile oamenilor nu sunt şi cele ale dragonilor. Eu una i-aş smulge capul de pe umeri şi m-aş ospăta cu trupul lui, dar cred că ţie asta nu ţi s-ar părea drept.”

„Dar, orice-aş hotărî, ai să mă sprijini?”

“Întotdeauna, micuţule. Acum odihneşte-te. Totul va fi bine.”

Mângâiat, Eragon îşi aţinti privirea în golul dintre stele şi i se domoli răsuflarea, intrând uşor în transa care, pentru el, înlocuise somnul, încă simţea tot ce se petrecea împrejur, însă, printre constelaţii, în faţa ochilor începură să-i joace imaginile tulburi şi pline de umbre ale visurilor sale de trezie, care se învârtejeau după cum le era felul.

Atacul piscului

Mai era un sfert de ceas până la răsărit, când Eragon se trezi. Pocni de două ori din degete pentru a-l trezi şi pe Roran, apoi îşi adună păturile şi le legă într-o boccea bine strânsă. Ridicându-se, cam fără tragere de inimă, de la pământ, Roran făcu întocmai. Se priviră şi se înfiorară. Amândoi erau la fel de încordaţi.

— Dacă mor, zise Roran, ai tu grijă de Katrina?

— Fireşte.

— Spune-i că am plecat la luptă cu bucurie în suflet şi cu numele ei pe buze.

— Am să-i spun.

Eragon îngână o frază scurtă în limba străveche, care-i răpi atât de puţină putere încât aproape că nu o băgă în seamă.

— Gata. Cu ajutorul vrăjii, aerul din faţa noastră se va limpezi, apărându-ne de răsuflarea otrăvită a celor doi Ra’zac.

Cu asta, îşi scoase cămaşa de zale din boccea şi desfăcu bucata de pânză de sac în care o legase. Cămaşa fusese cândva

curată, dar acum era plină de pete de sânge închegat, urmele bătăliei de pe Câmpiile Pârjolite. Mizeria, sudoarea şi faptul că nimeni nu se mai ostenise s-o cureţe făcuseră să-i apară şi pete de rugină. Era însă întreagă, căci Eragon găsise răgazul să repare locurile în care se rupsese înainte să plece spre Imperiu.

Trăgându-şi pe el cămaşa, întărită cu piele la spate, strâmbă din nas din pricina mirosului de moarte şi deznădejde care se ridică pe dată în aer. Apoi, îşi îmbrăcă apărătorile de braţe şi pulparele. Pe cap îşi puse o apărătoare din zale, căptuşită cu pânză, şi un coif simplu, din oţel. Pe al său – cel pe care piticii îl încrustaseră cu însemnele clanului Durgrimst Ingeitum şi pe care-l purtase în Farthen Dur – îl pierduse împreună cu scutul, în timpul luptei din aer între Saphira şi Thorn. Pe mâini îşi trase mânuşile de oţel.

Roran se îmbrăcă şi el la fel, luând în mână şi un scut mic, de lemn, cu marginea întărită cu o bandă de fier moale, pentru a putea prinde şi opri mai bine săbiile duşmanilor. Eragon nu avea scut, căci toiagul de păducel trebuia prins cu ambele mâini.

Pe spinare, Eragon îşi luă tolba dăruită de regina Islanzadi. Pe lângă cele douăzeci de săgeţi din lemn de stejar, cu pene cenuşii de gâscă la capete, avea acolo şi arcul întărit cu argint, pe care regina i-l descântase, dintr-un trunchi de tisă. Era deja încordat şi gata pentru a fi folosit.

Saphira zgârie pământul cu ghearele. „Haideţi odată!” le spuse.

Lăsându-şi boccelele şi proviziile atârnate de creanga unui ienupăr, Eragon şi Roran se căţărară pe spinarea ei. Nu mai era nevoie să piardă vremea cu şaua, căci Saphira nici măcar nu şi-o dăduse jos pe timpul nopţii. Eragon simţi sub el pielea cusută – era caldă, aproape fierbinte. Cu o mână apucă un ghimpe de pe gâtul ei, pentru a nu cădea dacă Saphira avea să fie nevoită să schimbe brusc direcţia, iar Roran îl prinse de talie cu un braţ gros, strângând în celălalt ciocanul.

Saphira se ghemui la pământ, făcând bucăţile de marnă să trosnească sub greutatea ei, apoi, dintr-o singură săritură leneşă, ajunse pe marginea defileului, unde se opri o clipă înainte să-şi desfacă aripile uriaşe şi să le ridice către cer. Membranele subţiri fremătară. Aşa, verticale, arătau ca două pânze albastre de corabie.

— Nu mă strânge aşa tare, mormăi Eragon.

— Scuze, spuse Roran, şi-i dădu un pic drumul.

După ce Saphira sări iarăşi în văzduh, le fu cu neputinţă să mai schimbe vreun cuvânt. Ajunsă în culmea avântului, ea flutură cu zgomot din aripi, înălţându-se şi mai mult. Cu fiecare bătaie, se apropiau din ce în ce mai mult de norii întinşi şi înguşti.

În vreme ce Saphira se îndrepta către Helgrind, Eragon trase cu ochiul în stânga şi observă că putea zări o fâşie lată din lacul Leona, undeva la câteva mile depărtare. De pe apă se înălţa un strat gros de ceaţă, cenuşiu şi fantomatic în lumina slabă dinaintea zorilor, ca şi cum un foc de vrajă ardea undeva, deasupra oglinzii lacului. Nici măcar Eragon, cu ochii săi de vultur, nu izbuti să zărească malul îndepărtat sau piscurile de la miazăzi ale Şirei, care se aflau dincolo. Îi păru rău -trecuse multă vreme de când nu mai văzuse munţii în care îşi petrecuse copilăria.

La nord se afla Dras-Leona – o adunătură de clădiri masive, ce se profilau pe zidul de ceaţă dinspre apus. Singura pe care Eragon izbuti să o recunoască era catedrala în care fusese cândva atacat de cei doi Ra’zac. Turla sa spiralată se înălţa peste restul oraşului ca o suliţă cu ghimpe la capăt.

Undeva, dedesubtul lor, se afla şi locul pe care fusese focul de tabără împrejurul căruia duşmanii îl răniseră de moarte pe Brom. Eragon o ştia şi îşi lăsă mânia şi jalea provocate de acea zi – laolaltă cu ziua în care Garrow fusese ucis, iar ferma lor distrusă – să-l copleşească, dându-i curajul, ba chiar pofta nestăvilită de a-i înfrunta pe cei doi Ra’zac.

„Eragon, făcu Saphira, astăzi nu e nevoie să ne separăm minţile şi să ne ascundem gândurile unul de altul, nu-i aşa?”

„Nu. Poate doar dacă apare alt magician.”

Când soarele trecu de orizont, în depărtare se aprinse o flacără aurie, într-o clipă, lumea mohorâtă se umplu de culori: ceaţa sclipea alb, apa căpătă o nuanţă intensă de albastru, zidul de pământ care înconjura centrul oraşului Dras-Leona îşi dezvălui întinderea de un galben murdar, copacii se înveşmântară în tot felul de tonuri de verde, iar pământul se făcu roşu şi, pe alocuri, portocaliu. Însă piscul Helgrind rămase, ca întotdeauna, negru.

Pe măsură ce se apropiau, muntele de piatră devenea din ce

în ce mai mare. Chiar şi din văzduh, vederea sa îi făcea să se îngrozească.

Lăsându-se în jos, către poale, Saphira se înclină atât de mult spre stânga încât Eragon şi Roran ar fi căzut dacă nu ar fi avut picioarele petrecute prin inelele şeii. Apoi, ea pluti peste dâmbul de piatră şi altarul pe care preoţii din Helgrind îşi ţineau ceremoniile. Buza coifului lui Eragon prinse vârtejul stârnit de trecerea ei şi scoase un muget care aproape îl asurzi.

— Ei, cum e? strigă Roran, care nu putea vedea ce se afla în faţa lor.

— Sclavii au dispărut!

În vreme ce Saphira se opri din picaj şi se înălţă în spirală, înconjurând piscul şi căutând intrarea în bârlogul duşmanilor, Eragon se simţi ca apăsat de o mare greutate care-l pironea în şa. „Nu e nici măcar o despicătură cât să intre un şoarece”, le spuse ea, apoi încetini şi se opri în aer, în faţa unei creste ce lega vârful al treilea ca mărime de dâmbul de deasupra sa. Peretele de piatră răsuna din pricina bătăilor de aripi, până ce ajunse să duruie ca un tunet din depărtare. Ochii lui Eragon se umplură de lacrimi. Adierile îi mângâiau pielea.

Pereţii din piatră zimţată erau împodobiţi cu o reţea de vinişoare albe, acolo unde promoroaca pătrunsese în spărturile de stâncă. Terasele bătute de vânturi, negre ca cerneala, erau cufundate într-o nemişcare de moarte. Printre lespezi nu creşteau niciun copac, niciun arbust, niciun fir de iarbă sau de muşchi şi nici măcar vulturii nu îndrăzneau să se coboare la suprafaţa turnurilor sfărâmate. Aşa cum îi spunea şi numele, Helgrind era un loc al morţii, învăluit în mantia sa cu dinţi zimţaţi şi aspri, ca de fierăstrău, precum un schelet ridicat din adâncuri pentru a bântui prin lume.

Cercetând cu gândurile împrejurimile, Eragon simţi aceleaşi două persoane pe care le descoperise şi în ziua precedentă, dar nu găsi nicio urmă a sclavilor şi nici, spre marea sa îngrijorare, a celor doi Ra’zac sau a părinţilor lor. „Dacă nu sunt aici, atunci unde?” se întrebă. Căutând încă o dată, descoperi ceva ce-i scăpase mai devreme. O floare, un singur fir de genţiană care înflorise la nici cincizeci de picioare în faţa lor, acolo unde, în mod firesc, ar fi trebuit să fie numai piatră. „De unde are îndeajuns de multă lumină ca să trăiască?”

Saphira îi răspunse pe dată la întrebare, lăsându-se pe un

pinten sfărâmat de piatră, câteva picioare la dreapta. Coborând, îşi pierdu pentru o clipă echilibrul şi flutură din aripi pentru a se îndrepta. În loc să se frece de peretele de stâncă, vârful aripii sale pătrunse uşor în piatră, apoi ieşi din nou la iveală.

„Ai văzut asta, Saphira?”

„Am văzut.”

Aplecându-se, Saphira îşi îndreptă botul către perete, oprindu-se la mică depărtare – ca şi cum ar fi aşteptat plesnetul unei capcane din oţel –, apoi continuând să înainteze. Solz după solz, capul ei dispăru înăuntrul piscului, până când numai gâtul şi aripile îi mai rămaseră la vedere.

„E o iluzie!” exclamă ea.

Încordându-şi coapsele puternice, se înălţă de pe pinten şi se năpusti cu tot trupul înainte. Eragon avu nevoie de toată stăpânirea de sine pentru a nu-şi acoperi faţa cu braţele, într-o încercare deznădăjduită de a se apăra, în vreme ce peretele de stâncă venea în goană către el.

O clipă mai târziu, se trezi privind în lungul unui tunel de piatră, destul de lat şi cu tavanul arcuit, scăldat în lumina caldă a dimineţii. Solzii Saphirei reflectau lumina, aruncând împrejur vârtejuri de scântei albastre. Întorcând capul, Eragon nu zări în spatele lor niciun fel de perete, ci doar gura peşterii şi pământul care se întindea, la mare depărtare, dedesubt.

Făcu o grimasă. Nici prin cap nu-i trecuse că Galbatorix putea să fi ascuns bârlogul celor doi Ra’zac folosindu-se de magie. „Nătângule! De-acum înainte fii mai cu grijă!” se dojeni. Calea cea mai sigură pentru a-şi pierde cu toţii vieţile era să creadă că aveau de-a face cu un duşman slab şi neajutorat.

Roran blestemă şi spuse:

— Dacă mai faci aşa ceva, măcar anunţă-mă dinainte.

Aplecându-se, Eragon începu să-şi desfacă legăturile de la picioare, în acelaşi timp, cerceta împrejurimile, căutând orice semn care ar fi putut vesti primejdia.

Peştera alcătuia un oval neregulat, având cam cincizeci de picioare în înălţime şi şaizeci în lăţime. Dincolo de tunel se deschidea o încăpere cam de două ori mai înaltă, care se termina, cam la o aruncătură de săgeată, într-o adunătură de lespezi de piatră, căzute unele peste altele, în felurite unghiuri. Pe jos se vedeau o mulţime de urme de gheare -semn că uriaşii

Lethrblaka se înălţaseră de multe ori în văzduh, se lăsaseră la loc pe pământ şi se plimbaseră de colo-colo. Cinci tunele joase, ca nişte guri tăinuite, străpungeau pereţii tunelului. Li se adăuga unul, drept şi întins, îndeajuns de mare pentru Saphira. Eragon le cercetă cu atenţie, însă erau cufundate în beznă şi păreau pustii –, lucru de care se convinse întinzându-şi pentru câteva clipe gândurile împrejur. Din măruntaiele muntelui se auzeau zgomote frânte, ciudate, ca şi cum nişte făpturi misterioase alergau de colo-colo prin întuneric, precum şi murmurul unui şuvoi de apă, ce picura fără încetare. Peste toate şoaptele răsuna răsuflarea Saphirei, din ce în ce mai zgomotoasă din pricina pereţilor goi de stâncă.

Însă peştera se distingea prin amestecul de mirosuri. Cel de piatră rece se simţea cel mai puternic, însă dedesubt Eragon simţi şi altele: damfuri de mucegai şi umezeală, precum şi ceva mult mai rău – duhoarea dulce şi greţoasă a cărnii putrezite.

Desfăcându-şi ultimele noduri, îşi trecu piciorul drept peste spinarea Saphirei, astfel că ajunse să şadă în şa pe lateral şi se pregăti să sară jos. Roran făcu la fel, pe cealaltă parte. Însă, înainte să apuce să o facă, Eragon auzi, printre foşnetele care-i gâdilau urechile, câteva trosnete înfundate, care răsunară în acelaşi timp, ca şi cum cineva ar fi lovit podeaua de piatră cu o adunătură de ciocane. Aproape imediat sunetul se repetă. Eragon şi Saphira întoarseră capul în direcţia din care venise.

Din tunelul cel drept şi larg se năpusti către ei o făptură uriaşă şi diformă. Avea ochii negri, bulbucaţi, fără pleoape, un cioc lung de şapte picioare şi aripi ca de liliac, pieptul spân, umflat de muşchi şi gheare ca ţepuşele de fier.

Saphira se împletici, încercând să se dea la o parte, dar degeaba. Uriaşul Lethrblaka se izbi de şoldul ei drept, cu puterea şi furia unei avalanşe – sau cel puţin aşa i se păru lui Eragon. Lovitura îl aruncă cât colo de pe spinarea Saphirei, împiedicându-l să-şi dea seama ce se mai întâmplase. Zborul se termină la fel de brusc cum începuse – se izbi cu spinarea de ceva tare şi plat şi căzu la podea, lovindu-se încă o dată la cap.

Ultima izbitură îl lăsă cu totul fără aer. Ameţit, se rostogoli pe o parte, gemând şi încercând să-şi recapete măcar o fărâmă de control asupra trupului greoi, ca de piatră.

„Eragon!” strigă Saphira.

Îngrijorarea din glasul ei îi dădu mai multă putere decât

orice alt ajutor pe care l-ar fi putut primi. Braţele şi picioarele i se mai dezmorţiră, îngăduindu-i să apuce toiagul care căzuse lângă el. Înfipse ţepuşa de fier într-o crăpătură din podea şi, sprijinindu-se, se ridică în picioare. Se clătină. În faţa ochilor îi jucau pete stacojii.

Împrejur se întâmplau atât de multe lucruri încât nici nu ştia unde să privească mai întâi.

Saphira şi duşmanul ei se rostogoleau pe podea, lovind, zgâriind şi muşcându-se rând pe rând, cu atâta forţă încât peste tot împrejur săreau sfărâmături de piatră. Pesemne zgomotul luptei era asurzitor, însă lui Eragon încă nu-i revenise auzul, aşa că îi privea bătându-se pe muteşte, în schimb, simţea în tălpi vibraţiile podelei de stâncă. Cele două uriaşe făpturi se rostogoleau dintr-o parte în alta a peşterii, ameninţând să-i strivească pe toţi cei care le-ar fi putut sta în cale.

Dintre fălcile Saphirei izbucni un vârtej de flăcări albastre, care învăluiră partea stângă a capului monstruosului Lethrblaka într-o pălălaie ce ar fi putut topi şi oţelul, însă nu izbutiră să-i facă niciun rău. Nestingheritâ, fiara dădu s-o muşte pe Saphira de gât, obligând-o să se oprească, pentru a se apăra.

Iute ca o săgeată slobozită din arc, cel de-al doilea Lethrblaka se năpusti afară din tunel, sări pe coapsa Saphirei şi, căscându-şi ciocul îngust, scoase un urlet sinistru, care-ţi îngheţa sângele în vine. Lui Eragon i se ridică părul pe ceafă. Simţi în stomac un fior rece de teamă şi gemu. Măcar începea să-i revină auzul.

Acum, că apăruseră ambii Lethrblaka, în peşteră se răspândise o duhoare, ca şi cum cineva ar fi aruncat o putină cu carne stricată într-un morman de gunoi, lăsând apoi amestecul să zacă la soare vreme de o săptămână. Eragon simţi că-i venea să vomite – îşi duse palma la gură şi se uită în altă parte, ca să nu i se întoarcă stomacul pe dos.

La câţiva paşi de el, îl văzu pe Roran, care zăcea ghemuit lângă acelaşi perete de stâncă de care se izbise şi el. Chiar în clipa în care îşi întorsese ochii spre el, vărul său mişcă un braţ, apoi se ridică în patru labe şi, în cele din urmă, în picioare. Avea ochii sticloşi şi se clătina de parcă ar fi fost beat.

În spatele său, dintr-un alt tunel, apărură cei doi Ra’zac. Aveau săbii lungi şi albicioase, care păreau foarte vechi în

mâinile lor diforme. Spre deosebire de părinţii lor, erau cam la fel de mari ca un om şi, într-o oarecare măsură, semănau şi la siluetă. O carapace neagră ca abanosul îi învăluia din cap până în picioare, dar nu se vedea aproape deloc, căci până şi în bârlogul lor cei doi purtau robe şi mantii de culoare închisă.

Înaintară cu o iuţeală uimitoare, cu mişcări tremurate şi precise, ca de insectă.

Şi totuşi încă nu-i putea simţi – nici pe ei, nici pe Lethrblaka. „Oare sunt şi ei iluzii?" se întrebă Eragon, apoi îşi dădu seama că era o prostie – carnea pe care Saphira o sfâşia cu ghearele arăta cum nu se poate mai reală. Îi veni în minte o altă explicaţie: pesemne oamenilor le era cu neputinţă să le simtă prezenţa. Poate că duşmanii se puteau ascunde de minţile oamenilor, cei pe care-i vânau, aşa cum păianjenul se ascunde de muscă. Astfel, Eragon înţelese, în cele din urmă, cum de izbutiseră cei doi Ra'zac să ucidă atâţia magicieni şi Cavaleri pentru a-l sluji pe Galbatorix, cu toate că ei înşişi nu puteau folosi magia.

— La naiba! mormăi şi ar fi găsit el şi alte blesteme mai colorate dacă ar fi avut răgaz, însă venise vremea de a trece la fapte, nu de a-şi plânge nenorocul. Brom îi spusese cândva că putea să-i înfrângă fără mare greutate pe duşmani afară, la lumina zilei. O fi fost adevărat, căci Brom avusese parte de zeci de ani în care să inventeze vrăji pe care să le folosească în luptă, dar Eragon îşi dădu seama că acum, pierzând prilejul de a-i lua pe Ra'zac pe nepregătite, Saphira, Roran şi el aveau să aibă mult de furcă pentru a scăpa cu viaţă, darămite pentru a o mai salva şi pe Katrina.

Ridicând braţul drept deasupra capului, strigă:

— Brisingr!

Pe dată aruncă o minge tunătoare de foc în direcţia din care veneau duşmanii. Aceştia se feriră, iar mingea se izbi de podeaua de piatră, pâlpâi un pic, apoi se stinse. Vraja era copilărească, o neghiobie, nu avea cum să le facă niciun rău celor doi Ra'zac, mai ales dacă Galbatorix le ţesuse şi lor aceleaşi farmece de apărare de care se bucurau cei doi Lethrblaka. Şi totuşi atacul avu un succes neaşteptat – îi opri pe cei doi pentru câteva clipe, oferindu-i răgazul de a ajunge la Roran, de care se lipi spate în spate.

— Ocupă-te tu de ei un pic, strigă Eragon, nădăjduind că

vărul său avea să-l audă.

Oricum, Roran îl înţelese – ridică scutul şi ciocanul, pregătindu-se de luptă.

Puternicele lovituri şi muşcături ale celor doi Lethrblaka covârşiseră deja farmecele de apărare pe care Eragon le ţesuse pentru Saphira. Odată ce acestea se stinseseră, fiarele izbutiseră s-o zgârie de mai multe ori – rănile erau lungi, dar nu prea adânci – pe coapse şi s-o înţepe în trei locuri cu ciocurile. Acestea din urmă erau mici, dar îi străpunseseră adânc carnea, provocându-i multă durere.

La rândul său, Saphira îi sfâşiase pieptul unui Lethrblaka şi, dintr-o muşcătură, îi retezase celuilalt o parte din coadă. Cu uimire, Eragon observă că sângele fiarelor nu era roşu, ci de un verde metalic, precum petele ce spuzesc faţa bronzului vechi.

Pe moment, cei doi Lethrblaka se trăseseră înapoi din faţa Saphirei şi îi dădeau târcoale, întinzându-se din când în când, pentru a n-o lăsa să se odihnească, aşteptând să-şi piardă puterile sau să izbutească vreunul dintre ei s-o omoare cu ciocul.

Saphira era mai bine pregătită pentru luptă decât ei: avea solzii mai tari şi mai aspri decât pielea monştrilor, iar colţii, care erau mult mai primejdioşi de-aproape, mai duri decât ciocurile lor. Cu toate acestea, nu-i venea prea uşor să se ferească de amândoi în acelaşi timp, mai ales că din pricina tavanului de piatră nu putea să sară sau să zboare, ceea ce i-ar fi îngăduit să-i înfrângă mai repede. Oricum, Eragon simţi un fior de teamă – chiar dacă-i învingea de una singură, duşmanii o puteau schilodi.

Trăgând repede aer în piept, Eragon rosti o vrajă în care folosi toate cele douăsprezece cuvinte de moarte pe care le învăţase de la Oromis. Avu însă grijă să alcătuiască vraja în aşa fel încât s-o poată şi reteza dacă farmecele lui Galbatorix se dovedeau mai puternice. Altfel, aceasta ar fi putut să-i sece toate puterile, ucigându-l pe loc.

Şi bine făcu – de îndată ce slobozi vraja, îşi dădu seama că aceasta nu le făcea niciun rău celor doi Lethrblaka, aşa că se lăsă păgubaş. Trebuia să încerce – poate că, atunci când ţesuse farmecele pentru cei doi monştri şi puii lor, din neştiinţă sau din grabă, lui Galbatorix îi scăpase ceva –, dar nu se aşteptase să izbutească din primul foc.

În spatele său, Roran scoase un strigăt. O clipă mai târziu, o sabie se izbi de scutul său. Se auziră clincănitul zalelor, precum şi dangătul ca de clopot al altei săbii care i se izbise de coif. Eragon îşi dădu seama că auzul îi revenise aproape de tot.

Cei doi Ra'zac loviră iarăşi şi iarăşi, dar de fiecare dată, oricât de iute s-ar fi mişcat, săbiile lor săriră în lături, izbindu-se de armura lui Roran, sau trecură la numai un fir de păr de chipul şi braţele sale. Roran se mişca prea încet pentru a putea răspunde loviturilor, dar nici duşmanii nu-i puteau face rău. Aceştia şuierau de furie neputincioasă şi bolboroseau fără încetare blesteme, cu atât mai spurcate din pricina fălcilor dure, care-i făceau să stâlcească vorbele.

Eragon zâmbi. Farmecele pe care le ţesuse pentru Roran îşi îndeplineau menirea. Măcar dacă ar fi ţinut îndeajuns de mult pentru a-i da răgazul să-i oprească pe cei doi Lethrblaka…

Monştri urlară în acelaşi timp. Eragon simţi cum văzduhul care-l înconjura tremura, colorându-se în cenuşiu. O clipă, toată puterea îi pieri, lăsându-l împietrit. Apoi însă îşi reveni şi se scutură ca un câine, ca să scape de amorţeala nefirească. Urletul semăna foarte bine cu strigătul de durere al unui copil.

De îndată, începu să recite, cât putea de repede, fără să greşească pronunţia cuvintelor din limba străveche. Rosti o mulţime de fraze. Fiecare dintre ele putea aduce moartea pe loc, iar fiecare moarte era unică în felul ei. În timp ce îşi depăna vrăjile, unul dintre monştri izbuti s-o lovească pe Saphira în şoldul stâng. Drept răspuns, ea îi frânse aripa, sfâşiind membrana cu ghearele şi făcând-o fărâme. Cei doi Ra'zac începură să lovească din ce în ce mai repede, iar Eragon simţea în spinare impactul fiecărui atac. Cel mai mare dintre ei încerca să se strecoare pe lângă Roran pentru a ajunge la el.

Apoi, printre feluritele zgomote, răsună şi un altul – şuieratul unei săbii care se strecura printre zale, urmat de un trosnet înăbuşit. Roran strigă de durere, iar Eragon îşi simţi glezna dreaptă împroşcată de sânge.

Cu colţul ochiului văzu o siluetă cocoşată care sărea spre el, întinzându-şi sabia curbată pentru a-l străpunge. Totul păru să se strângă împrejurul vârfului îngust, sclipitor – în lumina dimineţii, acesta era ca o fărâmă de cristal, iar fiecare zgârietură de pe tăişul săbiei lucea ca o dâră de mercur.

Mai avea timp pentru o singură vrajă, apoi trebuia să se

întoarcă pentru a-l împiedica pe Ra’zac să-i înfigă sabia între ficat şi rinichi. Nici măcar nu mai încercă să-i rănească direct pe monstruoşii Lethrblaka, ci strigă:

— Garjzla, letta!

Era o vrajă grosolană, grăbită şi neglijentă, dar îşi atinse menirea. Ochii bulbucaţi ai monstrului cu aripa frântă se preschimbară în două oglinzi identice – magia slobozită de Eragon îi făcea să reflecte lumina, în loc s-o lase să pătrundă în pupile. Orbit, monstrul se împiedică şi începu să-şi fluture ghearele încoace şi încolo, încercând în zadar s-o lovească pe Saphira.

Eragon răsuci în mâini toiagul de păducel şi dădu la o parte sabia duşmanului, care aproape că-i atinsese coastele. Acesta se lăsă la pământ în faţa lui şi îşi întinse gâtul. Dintre faldurile glugii apăru un cioc scurt şi gros. Eragon se trase înapoi. Ciocul se închise la foarte mică distanţă de ochiul său drept. În miezul luptei, Eragon găsi răgazul să observe că limba făpturii era ţepoasă şi se răsucea ca un şarpe rămas fără cap.

Apucând toiagul de mijloc, Eragon îşi aduse braţele în faţă, lovindu-l pe Ra’zac peste pieptul scobit şi aruncându-l cât colo. Acesta căzu în patru labe. Eragon se răsuci spre Roran, care era plin de sânge pe partea stângă a trupului, şi pară sabia celuilalt duşman. Făcu o fentă şi îndepărtă tăişul. Cel cu care se lupta dădu să-i străpungă beregata, dar Eragon îşi răsuci celălalt capăt al toiagului şi pară din nou, apoi, fără să şovăie, lovi tare cu capătul de lemn în stomacul duşmanului.

Dacă ar mai fi avut-o pe Za’roc, creatura ar fi murit pe dată. Însă, chiar şi fără sabie, izbuti să-l vatăme destul de tare pe Ra’zac. Ceva îi trosni în trup, iar el se rostogoli pe podea de câteva ori, apoi se ridică, lăsând în urma sa o dâră albastră pe piatra zgrunţuroasă.

„Chiar am nevoie de o sabie”, se gândi Eragon.

Când cei doi se năpustiră din nou împreună asupra lui, nu avu de ales şi îşi mai lărgi garda – trebuia să le ţină piept, căci între cele două fiare de pradă şi Roran nu se mai afla nimic. Dădu să rostească aceeaşi vrajă cu care izbutise să-l orbească pe Lethrblaka, dar nu apucă să îngâne nimic, căci duşmanii loviră unul sus şi altul jos.

Săbiile se izbiră de toiag cu un zgomot înfundat, dar nu lăsară nicio crestătură în lemnul fermecat.

Stânga, dreapta, sus, jos. Eragon nici nu mai avea răgazul să gândească, ci doar să răspundă atacurilor din ce în ce mai furioase. Toiagul era foarte potrivit pentru lupta cu mai mulţi duşmani, căci îi îngăduia să lovească şi să pareze folosindu-se de ambele capete, adesea în acelaşi timp, ceea ce-l ajuta mult. Gâfâia, răsuflând repede şi scurt. Sudoarea îi picura pe frunte şi i se aduna la colţurile ochilor. Simţi şi pe spinare o pojghiţă, precum şi la subsuori. Apriga încleştare îi tulbura vederea - totul pâlpâia împrejur, cu fiecare bătaie de inimă.

Nu se simţea niciodată mai viu sau mai înfricoşat ca atunci când lupta.

Pentru sine însuşi nu ţesuse prea multe farmece de apărare, căci îşi păstrase energia pentru Saphira şi Roran. Astfel, în scurtă vreme, vrăjile se istoviră, iar cel mai mărunt dintre duşmani îl răni la genunchiul stâng. Nu era în primejdie să-şi piardă viaţa din această pricină, însă nu-şi mai putea lăsa greutatea pe piciorul stâng, ceea ce ar fi putut să-i facă necazuri.

Apucând ţepuşa de la capătul toiagului, Eragon îl flutură prin aer ca pe o măciucă şi-l lovi pe unul dintre duşmani în moalele capului. Acesta se prăbuşi, dar Eragon nu izbuti să-şi dea seama dacă era mort sau doar fără cunoştinţă. Înaintând către cel rămas în picioare, îl lovi de mai multe ori peste braţe şi umeri, apoi, răsucindu-şi brusc toiagul, îi smulse sabia din mână.

Însă, înainte să apuce să-l termine, uriaşul Lethrblaka, rămas fără vedere şi cu aripa frântă, zbură cât colo prin peşteră şi se izbi de peretele din fund, făcând să cadă din tavan o ploaie de pietricele. Priveliştea era impresionantă – la fel şi zgomotul, încât Eragon, Roran şi duşmanul lor strânseră pleoapele, din instinct, şi-şi întoarseră ochii pentru a se feri.

Năpustindu-se pe urmele fiarei, pe care tocmai o lovise cu picioarele, Saphira îşi înfipse colţii în ceafa sa musculoasă. Monstrul se zvârcoli, într-o ultimă încercare de a se elibera, dar Saphira scutură scurt din cap de câteva ori şi-i rupse spinarea. Ridicându-se, plină de sânge, îşi trâmbiţă victoria printr-un muget care umplu peştera.

Monstrul rămas nu şovăi nici măcar o clipă. Năpustindu-se la picioarele Saphirei, îşi înfipse ghearele pe sub solzii ei şi o trase la pământ. Se rostogoliră încleştaţi, ajunseră la buza

peşterii, rămaseră o clipă în echilibru, apoi se prăbuşiră în văzduh, luptându-se fără încetare. Era o mişcare bună, căci astfel Eragon nu-l mai putea vedea pe duşman, aşadar nu mai avea cum să-l vatăme cu vrăjile.

„Saphira!” strigă Eragon.

„Vedeţi-vă de treabă liniştiţi. Nu-mi scapă mie ăsta.” Tresărind, Eragon se răsuci pe călcâie, tocmai la vreme pentru a-i vedea pe cei doi Ra’zac dispărând în adâncurile unui tunel din apropiere.

Cel mai mărunt îl sprijinea pe celălalt. Închizând ochii, Eragon găsi locul în care se aflau prizonierii şi îngână ceva în limba străveche. Apoi, îi spuse lui Roran:

— Am ferecat uşa temniţei în care se află Katrina, pentru ca ăia să n-o poată folosi drept ostatic. De-acum, numai tu şi cu mine putem deschide.

— Foarte bine, răspunse celălalt, printre dinţi. Poţi să mă ajuţi cu asta?

Şi îi arătă cu capul locul peste care îşi încleştase palma. Sângele îi curgea printre degete. Eragon atinse rana, făcându-l pe Roran să-şi strângă pleoapele, trăgându-se un pas înapoi.

— Ai avut noroc, spuse Eragon. Sabia ţi-a lovit o coastă.

Cu o mână pe rană şi cealaltă pe cele douăsprezece nestemate ascunse în cingătoarea strânsă la brâu, sorbi din puterea turnată în ele.

— Wafse heilli

Un fior străbătu pieptul lui Roran, în vreme ce magia îi strângea la loc pielea şi muşchii. De îndată, Eragon îşi vindecă şi propria rană de la genunchiul stâng. După ce termină, se ridică şi privi în direcţia în care dispăruse Saphira. Legătura dintre ei devenea din ce în ce mai slabă, pe măsură ce ea se îndrepta spre lacul Leona, urmărindu-şi duşmanul. Eragon şi-ar fi dorit din răsputeri s-o ajute, dar ştia că, pentru moment, trebuia s-o lase să se descurce singură.

— Grăbeşte-te, zise Roran. O să ne scape.

— Aşa e.

Luându-şi toiagul, Eragon se apropie de tunelul cufundat în beznă şi îşi plimbă privirea printre ieşiturile de piatră, aşteptându-se să-i vadă pe cei doi Ra’zac năpustindu-se din cine ştie ce cotlon. Se mişca încet, pentru ca zgomotul paşilor să nu răsune prin tunelul şerpuit. Atinse, din întâmplare,

peretele pentru a se sprijini şi-l găsi lipicios şi plin de mâzgă.

După un timp, trecură de primele coturi ale tunelului, astfel încât încăperea cea mare nici nu se mai zărea. Bezna devenise atât de adâncă încât nici măcar Eragon nu mai izbutea să vadă nimic.

— Nu ştiu cum eşti tu, dar eu nu mă pot lupta pe întuneric, şopti Roran.

— Dacă fac lumină, duşmanii nu se vor mai apropia, mai ales că acum ştiu o vrajă care mă poate ajuta împotriva lor. Au să se ascundă până plecăm. Trebuie să-i ucidem cât avem prilejul.

— Şi eu ce să fac? Mai degrabă izbutesc să mă ciocnesc de un perete şi să-mi rup nasul decât să-i găsesc pe viermii ăia doi. S-ar putea strecura în spatele nostru, să ne-njunghie pe furiş.

— Şşş… ţine-te de cingătoarea mea, mergi după mine şi fii gata să te laşi în jos.

De văzut Eragon nu vedea, dar celelalte simţuri nu-l părăsiseră şi erau îndeajuns de ascuţite, astfel că era destul de sigur de ce se afla împrejur. Primejdia cea mai mare era că duşmanii i-ar fi putut ataca de la depărtare, cu săgeţile, dar el avea încredere în reflexele sale şi ştia că se poate salva, atât pe sine, cât şi pe Roran, de o asemenea încercare.

O mică adiere îi înfiora pielea, apoi suflă în direcţie opusă, pe măsură ce presiunea din afară se mărea sau se micşora. Ciclul se repetă, mai repede sau mai încet, dând naştere unor vârtejuri nevăzute, care se frecau de trupul său precum nişte valuri.

Răsuflarea sa, precum şi cea a lui Roran erau zgomotoase şi aspre pe lângă feluritele sunete ciudate care străbăteau tunelul. Eragon auzi o piatră care se prăbuşea pe undeva, într-un puţ, izbindu-se de pereţi, dar şi sunetele înfundate ale picăturilor de apă ce căzeau pe oglinda nemişcată a unui lac subteran. Auzea şi pietrişul care se sfărâma sub tălpile sale. Undeva, înaintea lor, răsună şi un geamăt lung, straniu.

Mirosurile erau aceleaşi ca şi mai înainte: sânge, sudoare, umezeală şi mucegai.

Pas cu pas, Eragon îl conduse pe Roran, adâncindu-se împreună în măruntaiele muntelui. Tunelul cobora uşor şi adesea se despărţea în două sau se întorcea, astfel că s-ar fi rătăcit demult dacă Eragon nu s-ar fi folosit de locul în care simţea mintea Katrinei pentru a se orienta. Feluritele

despărţituri erau mici şi înghesuite. La un moment dat, Eragon se lovi cu capul de tavan, simţindu-se brusc cuprins de un val de spaimă şi de dorinţa de a ieşi la lumină.

„M-am întors”, îl anunţă Saphira, exact când se pregătea să coboare pe o treaptă tăiată în stâncă. Se opri şi-şi îndreptă gândurile către ea. Nu mai avea alte răni, ceea ce-l făcu să se simtă mai liniştit.

„Dar fiara?”

„Pluteşte cu burta în sus pe lacul Leona. Din păcate, nişte pescari ne-au observat lupta. Când i-am văzut ultima oară, vâsleau de mama focului către Dras-Leona.”

„Mă rog, asta e. Vezi ce e de găsit în tunelul din care au ieşit cei doi Lethrblaka mai devreme. Şi fii atentă şi la Ra’zac! S-ar putea să încerce să treacă de noi şi să fugă din peşteră pe la intrarea unde eşti tu.”

„Poate mai au o ieşire undeva jos.”

„Probabil, dar nu cred să fugă încă.”

După o vreme – i se păru că trecuse un ceas întreg de când erau prinşi în beznă, cu toate că ştia că nu puteau fi mai mult de zece, cincisprezece minute – şi după ce coborâseră mai mult de o mie de picioare prin străfundurile muntelui, Eragon se opri la o răspântie. Cu ajutorul gândurilor, îi spuse lui Roran: „Temniţa Katrinei este cam la cincizeci de picioare în faţă, pe partea dreaptă”.

„Nu putem să-i dăm drumul acum, fără să ştim dacă duşmanii au murit sau au plecat.”

„Şi dacă n-au să se arate decât după ce-o eliberăm? Nu ştiu ce se-ntâmplă, dar nu pot să-i simt. Aici, jos, se pot ascunde de mine o veşnicie. Deci să aşteptăm la nesfârşit sau s-o eliberăm pe Katrina cât încă mai avem prilejul? Aş putea să ţes farmece care s-o apere de atacurile lor.”

„Atunci hai s-o eliberăm”, spuse Roran după ce se gândi puţin.

Începură să înainteze iarăşi, croindu-şi drum, încet-încet, pe coridorul jos, cu podeaua sa din piatră aspră. Eragon se văzu nevoit să-şi îndrepte atenţia mai ales către locurile în care păşea, ca nu cumva să se prăbuşească. Aşa se întâmplă că era cât pe ce să fie luat pe nepregătite când undeva, la dreapta sa, se auziră foşnetul unei mantii şi apoi un zgomot metalic, uşor.

Eragon se lipi de perete, îmbrâncindu-l pe Roran îndărăt. În

aceeaşi clipă, ceva îi trecu în zbor pe lângă obraz, rănindu-l. Zgârietura îl ardea ca un drug de fier încins.

— Kveykva! strigă.

O lumină roşie, puternică, precum soarele la amiază se aprinse brusc. Nu venea de nicăieri, astfel încât lumina fiecare colţ la fel, fără să arunce umbre, făcând ca totul să arate altfel decât ar fi trebuit. Izbucnirea neaşteptată îl zăpăci pe Eragon, dar şi mai mult pe unul din cei doi Ra'zac, care se furişase în faţa lui. Acesta scăpă arcul, îşi trase gluga cât mai mult peste faţă şi scoase un urlet prelung şi ascuţit. Altul îi răspunse – aşadar, cel de-al doilea duşman era undeva în spate. „Roran!"

Eragon se răsuci tocmai la vreme pentru a-l vedea pe vărul său năpustindu-se cu ciocanul sus. Năucit, monstrul dădu să se tragă înapoi, dar era prea târziu. Ciocanul se prăvăli.

— Pentru tata! urlă Roran, apoi lovi din nou. Pentru casa noastră! Duşmanul era deja mort, însă Roran ridică din nou ciocanul.

— Pentru Carvahall!

Ultima lovitură sfărâmă carapacea monstrului ca pe o oală de lut. În lumina roşie, nemiloasă, balta de sânge care se întindea părea violetă. Răsucindu-şi toiagul în mână pentru a da la o parte săgeţile sau loviturile de sabie despre care era convins că-l aşteaptă, Eragon se răsuci la loc pentru a-l înfrunta pe duşmanul rămas. Dar coridorul era pustiu.

Blestemă, apoi se apropie cu paşi mari de locul în care zăcea trupul chircit pe podea. Ridică toiagul deasupra capului şi lovi cu sete pieptul făpturii ucise cu un zgomot înfundat.

— Demult am aşteptat să fac asta, spuse el.

— Şi eu, răspunse Roran, prinzându-i privirea.

— Aaaa! strigă deodată Eragon, strângându-şi obrazul în palmă; durerea devenea din ce în ce mai mare.

— A început să fiarbă, zise Roran. Fă-i ceva!

„Pesemne săgeata era înmuiată în ulei de Seithr", se gândi Eragon. Amintindu-şi ce învăţase, rosti o vrajă pentru a curăţa rana şi pielea dimprejur, apoi o vindecă de tot. Deschise şi închise gura de câteva ori pentru a se convinge că muşchii se prinseseră aşa cum trebuia. Cu un surâs mohorât, zise:

— Ei, cum crezi că ne-am descurca dacă n-ar fi fost magia?

— Dacă n-ar fi fost magia, n-ar mai fi trebuit să ne facem griji din pricina lui Galbatorix.

„Lăsaţi vorbele, îi întrerupse Saphira. De îndată ce pescarii ăia ajung în Dras-Leona, se va găsi vreun magician prin oraş care să-i transmită veştile regelui. Doar nu vreţi ca Galbatorix să ţeasă o vrajă pentru a vedea ce se întâmplă aici, câtă vreme noi încă n-am plecat.”

„Da, ai dreptate”, încuviinţă Eragon. Lăsând lumina cea puternică să se stingă, făcu o altă vrajă, pentru a isca un glob roşu, asemenea celui din noaptea trecută. Acesta însă nu-l mai însoţea la fiecare pas pe care-l făcea, ci rămăsese undeva aproape de tavan.

Având acum prilejul de a cerceta ceva mai bine tunelul, Eragon văzu vreo douăzeci de uşi întărite cu drugi de fier, care împânzeau coridorul de ambele părţi. Arătă cu degetul şi spuse:

— E a noua pe dreapta. Du-te după ea. Eu mă uit în celelalte temniţe. Cine ştie dacă nu găsim ceva interesant pe undeva.

Roran încuviinţă. Aplecându-se, căută cheile în faldurile mantiei duşmanului ucis, dar nu găsi nimic.

— Am s-o sparg atunci, spuse.

Alergă la uşa potrivită, lăsă scutul jos şi se puse pe muncă, lovind balamalele cu ciocanul. Fiecare lovitură era însoţită de un zgomot puternic.

Eragon nu se oferi să-l ajute. Era convins că în clipa aceea vărul său l-ar fi refuzat şi, mai mult, avea şi el ceva de făcut. Se duse până la prima temniţă, şopti trei vorbe, apoi, după ce lacătul sări în lături, împinse uşa. Încăperea de dincolo era micuţă – acolo nu erau decât un lanţ negru şi un morman de oase putrezite. Asta se şi aşteptase să găsească – ştia deja unde se afla cel pe care-l căuta, dar se prefăcu a nu bănui nimic pentru a nu-i atrage atenţia lui Roran.

Încă două uşi se deschiseră la atingerea sa. Apoi, ajuns la cea de-a patra, Eragon o dădu de perete. Lumina slabă a globului magic se strecură înăuntru, dezvăluindu-l tocmai pe omul pe care Eragon nădăjduia să nu-l mai vadă niciodată: Sloan.

Despărţirea

Măcelarul şedea lipit de peretele din stânga. Avea ambele braţe ferecate cu un lanţ de un inel de fier fixat în stâncă.

Veşmintele zdrenţuite de-abia mai izbuteau să-i acopere

trupul alb, vlăguit. Pe sub pielea aproape transparentă i se vedeau capetele oaselor şi venele albastre. La încheieturi, acolo unde îl roseseră cătuşele, avea răni deschise din care curgeau sânge şi alte umori. Nu-i mai rămăseseră decât câteva fire de păr cărunt, care îi atârnau umede peste chipul plin de pete.

Trezit de zgomotul ciocanului lui Roran, Sloan îşi ridică bărbia către locul din care venea lumina şi întrebă cu glasul tremurat: – Cine este? Cine-i acolo?

Şuviţele de păr i se traseră într-o parte, dezvăluindu-i orbitele, care i se afundaseră adânc în obraji. În loc de pleoape, avea doar câteva fâşii de piele atârnându-i peste găvanele goale. Împrejur, chipul îi era brăzdat de vânătăi şi răni pe jumătate închise.

Înfiorându-se, Eragon îşi dădu seama că cei doi Ra'zac îi scoseseră ochii.

În acea clipă, nu izbuti să se hotărască ce-i rămânea de făcut. Măcelarul fusese cel care le povestise duşmanilor că Eragon găsise oul Saphirei. Mai mult, tot el îl ucisese pe Byrd, străjerul, şi-i trădase Imperiului pe locuitorii din Carvahall. Dacă ar fi fost adus în faţa consătenilor săi, nu încăpea nicio îndoială că aceştia l-ar fi găsit vinovat şi l-ar fi condamnat la moarte prin spânzurătoare.

Până şi lui Eragon i se părea drept ca măcelarul să moară pentru crimele sale. Nu asta îl tulbura. Problema era că Roran o iubea pe Katrina, iar aceasta nu avea cum să nu păstreze în suflet o urmă de afecţiune pentru tatăl său, orice i-ar fi făcut. Nu avea să fie uşor pentru ea să-şi vadă părintele condamnat în public şi apoi spânzurat. Nici pentru Roran nu avea să fie uşor. Asemenea necazuri puteau da naştere unor neînţelegeri care să-i facă să rupă logodna. În orice caz, Eragon era convins că, dacă-l ducea pe Sloan îndărăt, aveau să se işte tot felul de dispute între el, Roran, Katrina şi ceilalţi săteni şi, poate, îndeajuns de multă supărare încât să-i facă să uite de lupta împotriva Imperiului.

„Calea cea mai uşoară, se gândi Eragon, ar fi să-l omor şi apoi să spun că l-am găsit mort în temniţă…" Buzele începură să-i tremure. Unul dintre cuvintele de moarte stătea să-i scape de pe limbă.

— Ce vrei? îl întrebă Sloan, sucindu-şi gâtul şi încercând să audă mai bine. V-am spus deja tot ce ştiu.

Eragon se blestemă singur pentru că şovăise. Vina lui Sloan era dincolo de orice îndoială – era un ucigaş şi un trădător. Orice judecător l-ar fi condamnat la moarte. Cu toate acestea, sărmanul chircit în faţa ochilor săi era Sloan, un om pe care-l cunoscuse de când era copil. O fi fost el demn de dispreţ, dar bogăţia amintirilor care-l copleşiseră pe Eragon începuse să-i tulbure conştiinţa. Dacă-l lovea pe Sloan, era ca şi cum ar fi ridicat mâna asupra lui Horst, Loring sau a altor fruntaşi din Carvahall.

Din nou, Eragon se pregăti să rostească vorba aducătoare de moarte.

În minte îi apăru o imagine: „Torkenbrand, neguţătorul de sclavi pe care Murtagh şi cu el îl întâlniseră în vreme ce fugeau către vardeni. Şedea îngenuncheat în praf, iar Murtagh se apropiase cu paşi mari şi-i tăiase capul”. Eragon îşi aminti cum se împotrivise hotărârii lui Murtagh şi cât de tulburat fusese vreme de mai multe zile.

„Oare m-a schimbat într-atât de mult, se întrebă, încât sunt, la rândul meu, în stare de aşa ceva? După cum a spus şi Roran, am ucis… dar numai în vâltoarea luptei. N-a fost niciodată aşa.”

Privi peste umăr şi-l văzu pe Roran, care tocmai spărgea ultima balama în care mai atârna uşa temniţei Katrinei. Lăsând ciocanul jos, el se pregăti să se năpustească spre uşă şi s-o dărâme. Apoi însă, se gândi mai bine şi încercă s-o scoată din ramă. Uşa se înălţă puţin, apoi se opri în loc şi începu să-i tremure în mână.

— Ajută-mă! strigă Roran. Nu vreau să cadă peste ea.

Eragon trase din nou cu ochiul către sărmanul măcelar. Nu mai avea vreme pentru astfel de gânduri zadarnice. Trebuia să aleagă. Trebuia să se hotărască ce avea să facă.

— Eragon!

„Nu mai ştiu ce este drept”, se gândi Eragon. Propria nesiguranţă îi spunea că era greşit să-l ucidă pe Sloan sau să-l ducă îndărăt la vardeni, dar asta nu însemna că ştia ce să facă. Trebuia să găsească o a treia cale, ceva mai puţin clară şi mai puţin violentă.

Ridicându-şi braţul, ca într-un gest de binecuvântare, şopti:

— Slytha.

Cătuşele cu care era ferecat Sloan zornăiră. Măcelarul căzu moale la pământ, cufundat într-un somn adânc. De îndată ce se

convinse că vraja îşi îndeplinise menirea, Eragon închise uşa şi puse lacătul la loc, laolaltă cu farmecele sale de apărare.

„Ce-ai de gând, Eragon?” îl întrebă Saphira.

„Aşteaptă să fim din nou împreună. Am să-ţi explic atunci.”

„Ce să-mi explici? Parcă nu ştiai ce ai de făcut.”

„Lasă-mă puţin şi am să ştiu.”

— Ce era acolo? întrebă Roran când Eragon se apropie de el.

— Sloan, îi răspunse, apucând uşa. E mort.

— Cum? făcu Roran, cu ochii măriţi de uimire.

— Pare-se că i-au rupt gâtul.

O clipă, Eragon se temu că Roran nu avea să-i dea crezare. Apoi, vărul său gemu şi spuse:

— Ce să zic, e mai bine aşa. Eşti gata? Unu, doi, trei…

Împreună, scoaseră uşa masivă din ramă şi o aruncară de-a curmezişul coridorului. Zgomotul prăbuşirii răsună de-a lungul tunelului. Fără să pregete, Roran se năpusti în temniţa luminată de o singură lumânare. Eragon îl urmă, la un pas în spate.

Katrina şedea ghemuită la capătul îndepărtat al unei banchete de fier.

— Lăsaţi-mă în pace, fiare ştirbe! Nu vă…

Dar, de îndată ce-l văzu pe Roran, se opri. Era albă la faţă, din pricină că nu mai văzuse de atâta vreme lumina soarelui, şi murdară, însă în clipa aceea îi înflorise pe chip o expresie de o asemenea uimire şi adâncă iubire în acelaşi timp, încât era uluitor de frumoasă. Fără să-şi ia ochii de la Roran, se ridică şi-i atinse obrazul cu o mână tremurătoare.

— Ai venit.

— Am venit, răspunse Roran, apoi izbucni într-un hohot de râs, amestecat cu suspine, o luă în braţe şi o lipi de pieptul său. O vreme rămaseră aşa, pierduţi în îmbrăţişare. Apoi, trăgându-se un pic înapoi, Roran o sărută de trei ori pe buze.

— Ţi-ai lăsat barbă! zise Katrina, strâmbând din nas; era ultimul lucru pe care Eragon s-ar fi aşteptat să-l audă de la ea – mai ales că părea uimită, dacă nu de-a dreptul tulburată –, ceea ce-l făcu să izbucnească în râs.

Katrina păru să-l observe, în cele din urmă. Îl cântări din priviri, din creştet până în tălpi, apoi începu să-i cerceteze mai cu atenţie chipul. Era, limpede, mirată.

— Eragon? Tu eşti?

— Eu.

— De-acum e Cavaler. Cavaler al Dragonilor, spuse Roran.

— Cavaler? Adică…

Vorbele i se stinseră de pe buze. Părea copleşită de ceea ce tocmai aflase. Trăgând cu ochiul la Roran, ca şi cum i-ar fi cerut să o apere, îl strânse şi mai tare în braţe şi se dădu un pic mai departe de Eragon.

— Cum… cum ne-ai găsit? îl întrebă pe Roran. Cine mai e cu tine?

— Am să-ţi spun mai târziu. Deocamdată trebuie să plecăm de-aici, până nu vine tot Imperiul pe urmele noastre.

— Stai! Dar tata? L-ai găsit?

— Am ajuns prea târziu, spuse Roran, după ce trase cu ochiul la Eragon, iar apoi îşi întoarse din nou privirile blânde către Katrina.

Aceasta se înfiora. Închise ochii. O lacrimă i se scurse pe obraji.

— Aşa a fost să fie, îngână.

În tot acest timp, Eragon se chinuia să găsească o cale pentru a scăpa de Sloan. Îşi ascunse însă gândurile de Saphira, căci ştia că drumul pe care voia el s-o apuce nu i-ar fi fost pe plac. În minte începuse să-i prindă contur o cale de acţiune. Era neaşteptată, plină de primejdii şi de nesiguranţă, dar nu cu neputinţă de dus la îndeplinire, aşa cum erau altele la care se gândise. Lăsându-şi frământările la o parte, trecu la treabă. Avea multe de făcut, iar timpul trecea repede.

— Jierda! strigă, întinzând braţul.

Într-o izbucnire de scântei albastre şi bucăţi care zburau cât colo, cercurile de fier ce strângeau gleznele Katrinei se rup seră. Aceasta tresări de mirare.

— Magie… şopti.

— O vrajă foarte simplă, răspunse Eragon, întinzând mâna spre ea; fata se feri. Katrina, te rog. Trebuie să fiu sigur că nici Galbatorix, nici vreunul dintre slujitorii lui nu ţi-au făcut cine ştie farmece şi nu te-au silit să rosteşti vreun jurământ în limba străveche.

— Limba…

— Eragon! îl întrerupse Roran. Fă asta mai târziu, când ajungem în tabără. Nu putem sta prea mult aici.

— Nu, se împotrivi Eragon, fluturându-şi braţul prin aer. Am

s-o fac acum.

Încruntat, Roran se dădu la o parte şi-i îngădui să-şi pună mâinile pe umerii Katrinei.

— Priveşte-mă în ochi, îi spuse fetei, iar ea încuviinţă din cap şi se supuse.

Eragon nu mai avusese până acum niciun prilej pentru a folosi vraja învăţată de la Oromis, menită să dezvăluie farmecele ţesute de un alt magician şi nici nu-şi mai amintea toate cuvintele pe care le întâlnise în pergamentele din Ellesmera. Uitase atât de multe încât de trei ori se văzu nevoit să folosească alte vorbe pentru a sfârşi incantaţia.

Privi o lungă vreme în ochii sclipitori ai Katrinei, rostind tot felul de fraze în limba străveche şi, din când în când – cu îngăduinţa ei –, cercetându-i amintirile pentru a vedea dacă nu cumva cineva i le deformase. Se purtă cu multă blândeţe, nu aşa cum făcuseră cândva Gemenii, la sosirea sa în Farthen Dur, năvălindu-i în minte ca o furtună. Roran stătea de pază, plimbându-se în sus şi în jos pe lângă uşa deschisă. Cu fiecare clipă care trecea, devenea mai nervos. Îşi rotea ciocanul, lovind uşor cu el în partea de sus a coapsei, de parcă bătea ritmul unei melodii, în cele din urmă, Eragon îi dădu drumul Katrinei:

— Am terminat.

— Ce-ai descoperit? întrebă ea, strângându-şi braţele pe lângă trup şi aşteptându-i dezvăluirile, cu fruntea încreţită de gânduri; Roran se opri şi el – în temniţă se făcu linişte.

— Numai propriile tale gânduri. Nu ţi s-a făcut nicio vrajă.

— Fireşte că nu, mârâi Roran, luând-o iarăşi în braţe. Ieşiră toţi trei din temniţă.

— Brisingr, iet tauthr, spuse Eragon, arătând spre globul de lumină fermecată, care tot mai plutea undeva pe lângă tavan. La porunca lui, acesta se puse în mişcare şi veni exact deasupra creştetului său. Rămase acolo, plutind ca un vreasc purtat de valuri.

Porniră grabnic prin tunele, către peştera prin care intraseră, cu Eragon în frunte. În timp ce păşea peste stânca umedă, se tot uita împrejur, după duşmanul care rămăsese în viaţă şi, în aceleaşi timp, ţesea farmece de apărare pentru Katrina. În urmă îi auzea pe tovarăşii săi schimbând vorbe grabnice:

— Te iubesc… Horst şi cu ceilalţi sunt bine… Mereu… Pentru

tine… Da… Da… Da… Da.

Încrederea pe care o aveau unul în celălalt şi iubirea pe care şi-o purtau erau atât de limpezi încât Eragon simţi un fior slab de mâhnire pentru propria sa soartă.

Nu mai aveau decât vreo câteva zeci de paşi până la peştera cea mare şi începuseră deja să vadă o licărire de lumină înaintea lor, când Eragon lăsă globul magic să se stingă. La numai câteva clipe, Katrina încetini pasul, se lipi de perete şi-şi acoperi faţa cu palmele.

— Nu pot. E prea multă lumină. Mă dor ochii.

Pe dată, Roran veni în faţa ei, apărând-o cu trupul.

— De când n-ai mai fost afară?

— Nici nu ştiu… începu ea, cu un tremur de spaimă în glas. Nu ştiu! De când m-au adus aici. Roran, oare orbesc?

Suspină şi începu să plângă. Eragon se miră – din câte îşi amintea, ea era foarte puternică şi curajoasă. Pe de altă parte, petrecuse mai multe săptămâni închisă în întuneric, mereu în primejdie de moarte. „Dacă eram în locul ei, cine ştie cum m-aş fi schimbat şi eu?”

— Stai liniştită, o să fie bine. Trebuie doar să te obişnuieşti din nou cu lumina soarelui, zise Roran, mângâind-o pe păr. Haide, nu mai plânge. Totul o să fie bine… De-acum eşti în siguranţă, Katrina, eşti cu mine. Mă asculţi?

— Da.

Cu toate că-i părea rău să strice tunica primită de la elfi, Eragon rupse o bucată de la poale, i-o dădu Katrinei şi-i spuse:

— Leagă-te cu asta la ochi. Ai să poţi vedea destul de bine, ca să nu cazi şi să nu dai peste ceva.

Ea îi mulţumi şi făcu întocmai. O porniră din nou la drum şi ieşiră în peştera însorită, plină de sânge, care duhnea şi mai rău decât înainte, din pricina aburilor înecăcioşi ce se ridicau din trupul monstrului ucis. Tocmai atunci apăru şi Saphira din adâncurile tunelului din faţa lor. Văzând-o, Katrina gemu şi se agăţă de Roran, strângându-l de braţ.

— Katrina, începu Eragon, dă-mi voie să te prezint Saphirei. Eu sunt Cavalerul ei. Te va înţelege dacă-i vorbeşti.

— E o mare cinste, mărite dragon, izbuti să îngâne fata, apoi făcu o plecăciune tremurătoare.

Saphira îşi plecă, la rândul ei, fruntea, apoi se întoarse către Eragon. „Am scotocit prin cuibul celor doi Lethrblaka, dar nu

am găsit decât oase, oase şi iar oase. Erau şi unele care încă miroseau a carne proaspătă, pesemne de la sclavii de astă-noapte.”

„Îmi pare rău că nu i-am putut salva.”

„Şi mie, dar ştii că nu-i putem apăra pe toţi cei din jur în războiul ăsta.”

Arătând spre Saphira, Eragon spuse cu glas tare:

— Haideţi, urcaţi-vă în şa! Vin şi eu într-o clipă.

Katrina şovăi, apoi se uită la Roran, care o încuraja printr-un semn din cap şi şopti:

— Nu te speria. Tot Saphira ne-a adus până aici.

Împreună, cei doi dădură ocol leşului şi se apropiară de Saphira, care se lăsă pe burtă pentru a le îngădui să urce. Împletindu-şi palmele una de alta, Roran o ridică pe Katrina, până ce aceasta izbuti să se caţere pe coapsa Saphirei. De acolo, ea se prinse de ochiurile şeii ca de o scară, până ce ajunse sus pe umeri. Iute ca o capră de stâncă, Roran o urmă.

Străbătând peştera pe urmele lor, Eragon se uită cu atenţie la Saphira, cercetându-i rănile, tăieturile, vânătăile şi urmele de împunsături. Pentru asta se bizui şi pe ce simţea ea însăşi, nu doar pe ceea ce se vedea cu ochiul liber.

„Of, micuţule, făcu Saphira, lasă asta acum. Aşteaptă până scăpăm de primejdie. Doar n-am să-mi pierd tot sângele.”

„Ba nu e chiar aşa şi o ştii foarte bine. Sângerezi pe dinăuntru. Dacă nu fac ceva acum, pe loc, s-ar putea să nu izbutesc să te vindec mai târziu şi atunci n-o să mai ajungem niciodată la vardeni. Nu te mai împotrivi, sunt hotărât şi n-o să-mi ia cine ştie ce.”

Până la urmă, avu nevoie de câteva minute pentru a o vindeca pe deplin. Rănile erau destul de adânci, aşa că, pentru a duce vrăjile la capăt, se văzu silit să golească nestematele din cingătoare, ba să mai soarbă puţin şi din uriaşa putere a Saphirei. De câte ori trecea de la o rană mai mare la una mai puţin adâncă, Saphira îl tot dojenea, spunându-i că era o mare prostie şi să facă bine să termine odată, dar el n-o luă deloc în seamă, ceea ce o irită nespus.

În cele din urmă, se opri. Era stors de puteri atât din pricina vrăjilor făcute, cât şi a luptei. Arătând cu degetul către locurile în care cei doi Lethrblaka o împunseseră cu ciocurile, spuse: „Ar trebui s-o rogi pe Arya sau pe vreun alt elf să vadă cât de

bine m-am descurcat cu astea. Am făcut tot ce-am putut, dar mă tem să nu-mi fi scăpat ceva”.

„Mă bucur că ţii atât de mult la sănătatea mea, îi răspunse Saphira, dar ăsta nu e locul potrivit pentru asemenea dovezi de afecţiune. Haide odată, să plecăm!”

„Da. E vremea.”

Făcând un pas înapoi, Eragon se îndepărtă de Saphira, în direcţia tunelului din care veniseră.

— Haide! îi strigă Roran. Grăbeşte-te!

„Eragon!” exclamă şi Saphira, dar el clătină din cap.

— Nu. Eu rămân.

— Ia ascultă… începu Roran, însă Saphira îl întrerupse printr-un mârâit fioros. Începu să dea din coadă, lovind pereţii peşterii, şi să scormonească în podea cu ghearele. Oasele şi stânca scârţâiau ca nişte animale în pragul morţii.

— Ascultă! strigă Eragon. Unul din cei doi Ra’zac e încă liber. Şi gândeşte-te ce ar mai putea fi pe aici – pergamente, poţiuni, veşti despre ce se mai întâmplă în Imperiu, lucruri care ne-ar putea fi de ajutor. Cine ştie dacă nu sunt şi ouă de Ra’zac ascunse pe undeva. Dacă e aşa, trebuie să le distrug înainte să pună Galbatorix mâna pe ele.

„Nu pot să-l ucid pe Sloan, mai spuse el numai pentru urechile Saphirei. Nu pot nici să-i las pe Roran şi pe Katrina să-l vadă, nici să-l las să moară de foame acolo în temniţă sau să cadă iarăşi în mâinile oamenilor lui Galbatorix. Îmi pare rău, dar trebuie să fac altceva cu el."

— Şi cum ai să scapi din Imperiu? întrebă Roran.

— Alergând. De-acum sunt la fel de iute ca un elf, doar ştii asta. Saphira îşi flutură vârful cozii apoi, pe neaşteptate, se repezi la el, întinzând o labă sclipitoare. Eragon fugi, năpustindu-se în tunel, numai cu o clipă înainte ca ghearele ei să-l ajungă. Saphira se opri cu greu din iureş, la gura tunelului, şi scoase un răget de furie neputincioasă – nu avea cum să se ţină după el în tunelul îngust. Trupul său masiv umbrea aproape totul. Începu să scormonească în stâncă cu ghearele şi cu colţii, făcând peştera să se cutremure şi aruncând în jur o ploaie de sfărâmături. Mârâitul său fioros şi vederea botului căscat, plin de colţi lungi cât antebraţul lui, îl făcură pe Eragon să se înfioare. Înţelese atunci cum se simţea un iepure, ghemuit în vizuina lui, în vreme ce lupul săpa după el.

— Ganga! strigă.

„Nu!” Saphira îşi lăsă capul pe podea şi scoase un geamăt jalnic, cu ochii mari şi trişti.

— Ganga, ! Saphira, te iubesc, dar trebuie să pleci.

Ea se trase câţiva paşi înapoi de la gura tunelului şi pufni către el, mieunând ca o pisică. „Micuţule…”

Nefericirea ei îl copleşi pe Eragon; faptul că se vedea nevoit s-o trimită departe de el era odios. Se simţea sfâşiat în două. Datorită legăturii dintre ei, înţelese şi jalea Saphirei, care, amestecată cu a lui, îl lăsă aproape fără vlagă. Cumva însă izbuti să se adune şi să rostească:

— Ganga! Nu veni după mine şi nu trimite pe nimeni altcineva! Am să mă descurc. Ganga! Ganga!

Saphira scoase un muget de furie şi neputinţă, apoi, fără nicio tragere de inimă, se apropie de ieşire. De sus, din şa, Roran zise:

— Eragon, haide, nu fi neghiob! Eşti prea important ca să-ţi pui viaţa în…

Dar restul frazei se pierdu într-un iureş de mişcare şi zgomot. Saphira îşi luă zborul din peşteră. Pe cerul limpede, solzii ei sclipeau ca o grămadă de nestemate albastre, limpezi. Era uluitoare, se gândi Eragon: mândră, nobilă, mai frumoasă decât orice altă făptură. Niciun cerb şi niciun leu nu se puteau măsura cu măreţia unui dragon în zbor.

„O săptămână, spuse ea. Atâta am să aştept. După care, Eragon, am să mă întorc să te găsesc, chiar dacă trebuie să mă lupt cu Thorn, cu Shruikan şi încă o mie de vrăjitori pe deasupra.”

Eragon rămase în loc până ce ea dispăru în depărtare şi nu mai izbuti să-i atingă nici măcar gândurile. Apoi, cu inima grea ca plumbul, îşi îndreptă umerii şi se îndepărtă de soare şi de razele lui, coborând din nou în tunelul cufundat în beznă.

Cavaler şi Ra’zac

Scăldat în lumina rece a globului magic, Eragon şedea pe coridorul plin de temniţe, în adâncurile muntelui, cu toiagul în poală, repetând, mereu şi mereu, o frază în limba străveche, care răsuna în tunel, lovindu-se de pereţi. Nu era o vrajă, ci o

chemare pentru duşmanul rămas în viaţă, ce suna aşa:

— Vino, devorator de oameni, să punem capăt luptei noastre! Eşti rănit, iar eu sunt stors de putere. Tovarăşii tăi au murit, iar eu sunt singur. Suntem vrednici unul de celălalt. Făgăduiesc că n-am să folosesc împotriva ta gramarye şi nici n-am să caut să te lovesc sau să te prind în vreo capcană deja ţesută. Vino, devorator de oameni, să punem capăt luptei noastre…

I se părea că trecuse o veşnicie de când tot vorbea aşa. Un timp fără curgere, într-o încăpere scăldată în lumină fantomatică, ce rămânea neschimbată pentru eternitate, în vreme ce cuvintele răsunau unele după altele, rămase fără înţeles şi fără legătură în urechile lui. La un moment dat, gândurile care i se învârtejeau în minte se potoliseră, iar o linişte ciudată îl învăluise.

Se opri cu gura deschisă, apoi o închise la loc, privind scrutător în faţă. Duşmanul apăruse, undeva la vreo treizeci de paşi de el. Din roba sa zdrenţuită picura sânge.

— Sstăpânul meu nu vrea ssă te omor, şuieră.

— Dar asta nu mai are nicio importanţă acum, nu-i aşa?

— Nu. Dacă mă ucizi, fie ca Galbatorix să facă ce-o putea cu tine. Are mai multe inimi decât ai tu.

— Inimi? râse Eragon. Eu sunt cel pe care poporul îl îndrăgeşte, nu el.

— Băiat fără minte, spuse celălalt, lâsându-şi uşor capul pe o parte şi privind pe lângă el, la trupul celuilalt monstru prăbuşit undeva mai sus, în tunel. Ea mi-a fosst tovarâşşă încă de când am ieşşit din ou. Ai devenit mai puternic decât erai când ne-am întâlnit prima dată, Biruitor al Umbrei.

— N-am avut de ales. Altfel mi-aş fi pierdut viaţa.

— Ai primi ssă închei cu mine un legământ, Biruitor al Umbrei?

— Ce soi de legământ?

— Ssunt ultimul din neamul meu… Un neam sstrăvechi. N-aşş vrea ssă fie uitat. Iată ce-ţţi cer. În cântecele tale, în poveşşti, aminteşşte-le oamenilor tăi de groaza care-i copleşşea la vederea noastră. Fă din noi însemnul Terorii!

— Şi de ce-aş face asta pentru tine?

Lăsându-şi ciocul pe piept, duşmanul cloncăni şi ciripi ca pentru sine câteva clipe.

— Pentru că, spuse, am ssă-ţţi dezvălui o taină, da, o taină.

— S-aud.

— Dă-ţţi întâi cuvântul, ca ssă nu mă poţţi înşşela.

— Nu. Mai întâi spune-mi, apoi voi hotărî dacă mă leg sau nu să îndeplinesc ce mi-ai cerut.

Trecu mai bine de un minut. Amândoi rămaseră nemişcaţi, cu toate că Eragon stătea încordat, pregătit pentru un atac neaşteptat. După ce mai ciripi o dată, pentru sine, creatura spuse:

— Aproape că a desscoperit numele!

— Cine?

— Galbatorix.

— Care nume? Celălalt şuieră mânios:

— Nu-ţţi pot dezvălui! Numele! Numele adevărat!

— Asta nu-mi e de niciun folos. Spune-mi mai multe!

— Nu pot!

— Atunci nu facem niciun legământ.

— Fii blesstemat, Cavalere! Blesstem assupra ta! Fie ssă n-ai cuib şşi linişşte în acesst târâm al tău! Fie ssă pleci din Alagaessia şşi ssă nu te mai întorci niciodată!

Eragon simţi în ceafă un fior de teama. În minte îi răsunară din nou vorbele Angelei, negustoreasa de ierburi. Aceasta îi citise soarta în oasele de dragon şi-i prezisese acelaşi lucru.

Între el şi duşman nu mai erau decât câţiva paşi. Pe neaşteptate, creatura îşi dădu la o parte mantia udă de sânge, scoţând un arc, cu săgeata gata pregătită. Ridicându-l, îl încorda şi slobozi săgeata drept spre pieptul lui Eragon.

Acesta o dădu la o parte cu toiagul.

Ca şi cum încercarea nu ar fi fost nimic altceva decât un gest ritual, pe care tradiţia le cerea să-l facă, înainte de lupta cea adevărată, duşmanul se aplecă, lăsă arcul pe podea, apoi îşi îndreptă gluga şi, cu o mişcare înceată şi hotărâtă, îşi scoase sabia curbată de sub faldurile robei. În acest timp, Eragon se ridică şi se pregăti, strângând toiagul în mâini.

Se năpustiră unul spre celălalt. Creatura încerca să-i despice carnea, de la claviculă până la şold, dar Eragon se răsuci şi se feri. Ridicând ţepuşa de la capătul toiagului, o înfipse pe sub ciocul duşmanului, străpungând plăcile care-i apărau beregata.

Celălalt se cutremură, apoi căzu.

Eragon rămase cu ochii aţintiţi asupra duşmanului pe care-l urâse atâta, la ochii săi negri, fără pleoape, apoi dintr-odată

căzu în genunchi şi vomită pe perete. Ştergându-se la gură, smulse toiagul şi şopti:

— Pentru tata. Pentru casa noastră. Pentru Carvahall. Pentru Brom… De-acum răzbunarea s-a desăvârşit. Fie să putreziţi aici în vecii vecilor, Ra'zac!

Ducându-se în temniţa pe care o deschisese mai devreme, îl luă pe Sloan, care nu se trezise încă din somnul său fermecat, îl aruncă pe un umăr şi o apucă îndărăt, spre peştera cea mare. De câteva ori îl lăsă pe măcelar jos, pentru a cerceta o încăpere sau un tunel prin care nu trecuse mai înainte. Găsi multe unelte aducătoare de suferinţă, printre care patru flacoane cu ulei de Seithr, pe care le distruse pe dată, pentru ca nimeni să nu mai poată folosi licoarea ce ardea carnea în cine ştie ce scopuri păcătoase.

Razele fierbinţi ale soarelui îi înţepară obrajii în clipa în care ieşi, împleticindu-se, din tunelul şerpuit. Ţinându-şi răsuflarea, trecu în grabă pe lângă leşul uriaşului Lethrblaka şi se apropie de gura peşterii. Ajuns acolo, privi în josul crestelor abrupte ale muntelui, către dealurile aflate undeva dedesubt. Spre vest, văzu un fuior de praf portocaliu, care se învârtejea deasupra drumului ce ducea în Dras-Leona. Probabil se apropia o ceată de călăreţi.

Partea dreaptă a trupului îi ardea din pricina greutăţii lui Sloan. Îl trecu pe celălalt umăr. Clipi pentru a scăpa de picăturile de sudoare care-i umezeau genele, tot încercând să găsească o soluţie de a-l duce pe Sloan – şi pe sine însuşi – cale de vreo cincizeci de mii de picioare, până jos.

— E aproape o milă, spuse pentru sine. Dacă ar exista o cărare, aş putea coborî cu uşurinţă, chiar şi cu Sloan după mine. Aşadar, înseamnă că am puterea de a ajunge jos cu ajutorul magiei. Da, dar un astfel de drum cere timp – dacă-l fac în numai câteva clipe, s-ar prea putea să pierd prea multă energie şi să mor. Din câte mi-a spus Oromis, trupul nu poate preschimba puterea pe care o deţine în energie, pentru a lega vrăjile, decât pentru câteva clipe. După ce-mi pier puterile, trebuie să aştept o vreme să-mi revin… Şi unde mai pui că nu mă ajută cu nimic să vorbesc singur.

Apucându-l mai bine pe Sloan, Eragon îşi îndreptă privirea spre un prag îngust de piatră, aflat la vreo sută de picioare mai jos. „O să doară", se gândi, pregătindu-se. Apoi rosti aspru:

— Audr!

Dintr-odată, simţi cum se ridică în aer, la mică depărtare de podeaua de stâncă.

— Fram, spuse, iar vraja îl purtă afară din peşteră, în văzduh. Plutea fără niciun sprijin, ca un nor pe cer. Obişnuit cum era să zboare cu Saphira, se simţi cuprins de nelinişte, nevăzând sub el nimic altceva decât aer.

Mânuind şuvoiul de magie, coborî iute din bârlogul celor doi Ra'zac – ascuns din nou în spatele prefăcutului perete de piatră – până pe prag. Când se lăsă jos, piciorul îi alunecă pe o bucată de piatră sfărâmată. Vreme de câteva clipe, se clătină, cu sufletul la gură, căutând un loc mai sigur, dar fără să poată privi în jos, căci orice mişcare putea să-l trimită grămadă pe coasta muntelui. Piciorul stâng îi alunecă de pe prag. Cu un strigăt slab, căzu. Înainte să apuce să atingă magia pentru a se salva, se opri brusc când piciorul stâng i se înfipse într-o crăpătură din stâncă. Marginile acesteia îi strângeau pulpa, pe sub apărătoare, dar nu-i păsa câtă vreme îl împiedicau să cadă mai departe.

Se sprijini cu spatele de perete, proptindu-se cât mai bine, pentru a izbuti să ridice trupul lui Sloan.

— Ei, hai, că m-am descurcat, spuse.

Se chinuise destul, dar mai avea îndeajuns de multă putere pentru a continua.

— Pot s-o fac, zise, apoi trase aer proaspăt în piept, aşteptând ca inima să-şi mai încetinească bătăile, simţindu-se de parcă alergase vreo câteva minute cu Sloan în spinare. Pot s-o fac…

Observă din nou călăreţii care veneau spre munte. Se apropiaseră destul de mult şi galopau pe câmpia uscată cu o iuţeală care-l îngrijora. „Aşadar, ne luăm la întrecere, înţelese Eragon. Trebuie să scap de aici înainte ca ei să ajungă la munte. E limpede că sunt magicieni printre ei, iar eu nu sunt în stare să mă lupt acum cu vrăjitorii lui Galbatorix!"

— Poate mă ajuţi şi tu un pic, ce-ar fi? spuse, privind chipul lui Sloan. Măcar atât ai putea să faci, dacă tot îmi pun viaţa în primejdie, şi chiar mai mult decât atât pentru tine.

Capul măcelarului adormit, pierdut în lumea viselor, căzu într-o parte. Cu un geamăt, Eragon se îndepărtă de peretele pe care se sprijinise. Rosti din nou „Audr" şi, ca mai înainte, se

înălţă de la pământ. De această dată, se bizui nu doar pe puterea sa, ci şi pe a lui Sloan – atâta cât mai era. Ca două păsări cu înfăţişare ciudată, coborâră de-a lungul crestelor aspre, către un alt prag ce le făgăduia câteva clipe de odihnă.

Astfel îşi gândi Eragon coborârea. Nu se duse drept în jos, ci o apucă mai spre dreapta, pentru a da un mic ocol muntelui. Astfel, se folosea de Helgrind pentru a se ascunde, pe sine şi pe Sloan, de călăreţi.

Cu cât se apropiau de pământ, cu atât încetineau. Eragon se simţi cuprins de o cumplită osteneală care-l împiedica să coboare prea mult dintr-o singură mişcare. Îi venea din ce în ce mai greu să-şi recapete puterile în scurtele răgazuri de odihnă. Orice mişcare, cât de simplă, i se părea grea, ceea ce-l umplea de furie. Amorţeala îl strângea cu braţe calde, înăbuşindu-i gândurile şi senzaţiile, până ce stânca cea mai aspră începu să i se pară moale ca o pernă de puf pentru muşchii săi dureroşi.

În cele din urmă, ajunse pe pământul ars de soare. Era atât de slăbit încât se prăvăli grămadă, cu Sloan cu tot, în praf şi rămase cu braţele sub el, în unghiuri ciudate, privind cu ochii aproape închişi pietrele pătate cu galben aflate undeva la nicio palmă de nasul lui. Trupul lui Sloan îl apăsa ca un sac plin de bucăţi de fier. Pieptul i se goli de aer, de parcă îi era cu neputinţă să mai răsufle. Privirea i se înceţoşa, ca şi cum un nor ar fi acoperit soarele. Inima îi bătea din ce în ce mai slab şi mai încet.

Nu mai era în stare să gândească închegat, dar undeva, în străfundul minţii, îşi dădea seama că era aproape să moară. Nu se simţi cuprins de teamă, dimpotrivă, gândul îl atrăgea, căci era atât de obosit încât moartea avea să vină ca o eliberare de povara cărnii, îngăduindu-i să se odihnească pe vecie.

Undeva, pe deasupra capului său, apăru un bondar mare cât degetul lui de la mână. Îi înconjură urechea, în zbor, apoi pluti peste pietricele, încercând cu antenele petele galbene, care semănau la culoare cu florile îmbobocite de pe dealuri. Perişorii săi sclipeau în lumina dimineţii – cu ochii săi pătrunzători, Eragon îi putea distinge pe toţi. Dădea repede din aripi, cu un zgomot uşor, ca o tobiţă minusculă. Picioruşele sale aspre erau pătate de polen.

Bondarul era atât de viu, de plin de energie şi de frumos încât apariţia sa îi readuse lui Eragon voinţa de a rămâne în

viaţă. Dacă existau pe lume făpturi atât de minunate precum bondarul acela, atunci nu mai voia s-o părăsească.

Cu puterea voinţei, singura care-i mai rămăsese, îşi scoase braţul stâng de sub el şi apucă tulpina lemnoasă a unui tufiş din apropiere. Ca o căpuşă, o lipitoare sau vreo altă făptură de soiul acelora, sorbi viaţa din plantă, lăsând-o să atârne moale şi uscată. Vârtejul de putere care i se revărsă în vine îi ascuţi simţurile. De-acum, îl cuprinse teama căci, după ce-şi recăpătase voinţa de a trăi, bezna lumii de dincolo nu-l mai atrăgea, ci-l umplea de groază.

Târându-se pe coate, apucă alt tufiş şi îl goli de energie, apoi altul şi altul, până ce-şi recapătă puterile pe deplin. Se ridică şi privi şirul de tufişuri uscate care se întindeau în urma lui, simţind un gust rău în gură la vederea distrugerii pe care o provocase.

Ştia că folosise cu nechibzuinţă magia şi că moartea sa nesăbuită i-ar fi putut duce pe toţi vardenii la pieire. Amintindu-şi ce făcuse, se înfiora. „Brom mi-ar fi tras vreo două pentru încurcătura asta”, se gândi.

Întorcându-se la Sloan, ridică de la pământ trupul vlăguit al măcelarului. Apoi se întoarse spre est şi se îndepărtă încet de Helgrind, pierzându-se într-un desiş. După zece minute, se opri să vadă unde ajunseseră urmăritorii. Zări un nor de praf care se învălătucea la poalele muntelui, semn că şirul de călăreţi se afla acolo.

Zâmbi. Ciracii lui Galbatorix erau prea departe. Numai un vrăjitor foarte puternic ar fi putut simţi unde ajunseseră el şi Sloan. „Până să descopere ei leşurile celor doi Ra’zac, se gândi, am vreme să mai fac încă o leghe. Nu prea cred că vor mai fi în stare să mă găsească. Unde mai pui că vor căuta un dragon şi Cavalerul său, nu un om care merge pe jos.”

Mulţumit că nu mai trebuia să se teamă de un atac, o porni din nou la drum, la fel ca mai înainte, într-un pas uşor, săltat. Aşa putea merge o zi întreagă fără să obosească.

Sus, pe cer, soarele sclipea alb şi auriu. Înaintea ochilor i se întindea o pustietate cale de mai multe leghe. Dincolo de ea, se întrezăreau casele de la marginea unui sat. Iar sufletul îi era plin de speranţă şi de o nouă bucurie.

În sfârşit, cei doi Ra’zac muriseră!

În cele din urmă, răzbunarea sa îşi atinsese ţinta. Îşi

îndeplinise datoria faţă de Garrow şi de Brom. Sfâşiase vălul de frică şi mânie ce-l apăsase încă din clipa în care cei doi duşmani veniseră pentru prima dată în Carvahall. Pedepsirea lor îi luase mai mult decât crezuse cândva, dar de-acum fapta era împlinită. Şi vrednică de cinste. Îşi îngădui un fior de mândrie. Înfăptuise ceva măreţ – e drept, cu ajutorul lui Roran şi al Saphirei.

Şi totuşi, spre mirarea sa, izbânda era pe cât de dulce, pe atât de amară. Câtă vreme îi vânase pe cei doi Ra'zac, se simţise încă legat de viaţa sa din Valea Palancar, o legătură la care-i venea greu să renunţe, oricât de triste ar fi fost amintirile. Cândva, viaţa i se păruse fără rost, iar răzbunarea rămăsese singurul lucru care mai avea importanţă. Tocmai din această pricină plecase de acasă. Fără ea, simţea un gol în suflet, acolo unde se adăpostise până atunci sâmburele de ură care-l stârnea împotriva celor doi Ra'zac.

Gândul că putea jeli sfârşitul unei asemenea poveşti îl făcu să se înfioare. Nu avea să mai facă niciodată o asemenea greşeală. „N-am să-mi îngădui să mă leg atât de tare de lupta împotriva Imperiului, a lui Murtagh şi a lui Galbatorix, încât să nu fiu în stare să mă îndrept către altceva când vine vremea – dacă va veni vreodată – sau, mai rău, încât să caut să prelungesc înfruntarea, în loc să mă las în voia sorţii." Se hotărî atunci să-şi alunge jalea zadarnică şi să-şi guste, în schimb, uşurarea: era liber. Fapta pe care se legase s-o îndeplinească era sfârşită. De-acum, avea alte ţeluri.

Până şi mersul i se părea mai uşor. Cei doi Ra'zac dispăruseră şi Eragon simţea că, în cele din urmă, putea să-şi făurească o viaţă nouă. Nu mai conta ce fusese cândva, ci numai faptul că ajunsese Cavaler al Dragonilor.

Privi linia vălurită a orizontului. Zâmbi, apoi izbucni într-un hohot de râs în timp ce alerga. Nu-i păsa că putea fi auzit. Râsul său umplea desişul, iar totul împrejur părea nou, frumos şi plin de speranţă.

Singur prin lume

Stomacul lui Eragon ghiorăi.

Şedea întins pe spate, cu genunchii strânşi sub el, odihnindu-

şi coapsele după ce alergase mai mult decât oricând şi cu o povară în spate pe deasupra, când un zgomot puternic şi ascuţit îi răsună din măruntaie.

Era ceva atât de neaşteptat încât Eragon sări în picioare şi-şi luă toiagul.

Vântul sufla peste ţinutul pustiu. Soarele apusese şi, în lipsa lui, totul se colorase în albastru şi violet. Nu se mişca nimic, în afară de firele de iarbă ce fluturau şi de Sloan, care-şi tot strângea şi desfăcea pumnul, pesemne din pricina vreunui vis care-i chinuia somnul fermecat. Frigul care-ţi intra în oase anunţa sosirea nopţii.

Eragon se linişti şi-şi îngădui un surâs slab.

Buna sa dispoziţie dispăru însă repede când se gândi în ce situaţie se găsea. După lupta cu cei doi Ra'zac, numeroasele vrăji pe care le făcuse şi după ce-l dusese şi pe Sloan în spate aproape o zi întreagă, devenise atât de hămesit încât se gândi că, dacă ar fi putut călători îndărăt în timp, ar fi devorat tot ospăţul pe care i-l oferiseră piticii când trecuse prin Tarnag. Îşi aminti cât de frumos mirosea uriaşul mistreţ, Nagra, pe care piticii îl puseseră la proţap – fierbinte, înţepător, uns cu miere şi cu mirodenii şi picurând grăsime încinsă – şi începu pe dată să saliveze.

Necazul era că nu avea niciun fel de provizii. Apă putea găsi uşor, căci putea scoate la iveală umezeala din străfundurile pământului oricând dorea. În schimb, să găsească de mâncare prin pustietăţile acelea era nu doar mai greu, ci îi şi punea o problemă de conştiinţă pe care nădăjduise s-o ocolească.

Oromis îi vorbise de multe ori despre ţinuturile din Alagaesia, astfel încât, când părăsi tabăra pentru a cerceta împrejurimile, Eragon izbuti să recunoască cele mai multe dintre plantele pe care le întâlni. Numai câteva se puteau mânca, acestea nu erau îndeajuns de multe pentru a-i îngădui să adune, într-un timp scurt, o masă pentru doi bărbaţi în toată firea. Pesemne animalele de pe acolo îşi făcuseră provizii de seminţe şi fructe pentru iarnă, dar habar nu avea unde să le caute, ca să nu mai vorbim de faptul că proviziile unui şoricel de deşert, de pildă, lui nu i-ar fi ajuns nici pe o măsea.

Avea aşadar două soluţii, dar niciuna nu-i era pe plac. Putea – aşa cum făcuse şi mai înainte – să soarbă energie de la plantele şi insectele dimprejur. Dacă o făcea, ar fi însemnat să lase în

urmă un petic de pământ mănat, înăuntrul căruia nu ar mai fi trăit nimic, nici măcar făpturile minuscule din adâncuri. Şi chiar dacă în felul acesta Sloan şi cu el şi-ar fi păstrat puterile, foamea tot ar fi continuat să-i chinuiască.

Sau putea vâna.

Se încruntă şi răsuci capătul toiagului, înfigându-l în pământ. După ce împărtăşise gândurile şi senzaţiile multor animale, ideea de a le mânca îi făcea silă. Cu toate acestea, nu avea de gând să rămână neputincios şi, poate, să cadă în mâinile slujitorilor Imperiului, înfometându-se cu bună ştiinţă pentru a cruţa viaţa vreunui iepure. Aşa cum îi spuseseră Saphira şi Roran, orice făptură vie se hrănea cu altele. „Ce lume crudă, se gândi Eragon. Iar eu nu o pot schimba… Poate că elfii au dreptate să nu mănânce carne, dar, în clipa asta, nevoia mea e mare. Sunt silit să o fac şi n-am de ce să mă simt vinovat. Să mănânci o bucată de şuncă, un păstrăv sau mai ştiu eu ce nu e o crimă.”

Se tot încuraja astfel, însă gândul tot îi făcea scârbă. Aproape jumătate de ceas rămase împietrit, neputând să facă ceea ce mintea îi spunea că este necesar. Apoi îşi dădu seama cât era de târziu şi se blestemă singur pentru că pierduse atâta vreme – avea nevoie de cât mai multă odihnă cu putinţă.

Făcându-şi curaj, îşi întinse gândurile şi cercetă împrejurimile, până ce găsi două şopârle mari şi o ceată de rozătoare cuibărite într-o viziuină săpată în nisip, un fel de încrucişare între şobolani, şoareci şi veveriţe.

— Deyja, rosti Eragon, şi ucise şopârlele şi un rozător; făpturile muriră pe dată şi fără durere, dar el tot scrâşni din dinţi în clipa în care făcu să se stingă slabele sclipiri ale vieţilor lor.

Şopârlele le adună cu mâna sa, răsturnând pietrele sub care se cuibăriseră. Rozătorul însă îl scoase din vizuină cu o vrajă, având mare grijă să nu trezească celelalte animale – i se părea o mare cruzime să le dea de înţeles că un prădător nevăzut putea să-i ucidă chiar acolo, în locşorul lor tăinuit.

Spintecă prada, o curăţă de piele şi de măruntaie şi îngropa resturile destul de adânc pentru ca niciun alt animal să nu le poată simţi mirosul. Adunând pietre subţiri şi plate, îşi construi un mic cuptor, aprinse focul şi puse carnea la fript. Fără sare, nu putea da mâncării gustul care i s-ar fi cuvenit, însă

descoperi nişte plante care răspândeau un miros plăcut când le strângea între degete. Adunând câteva fire, le presără peste carne.

Rozătorul se fripse primul – era mai mic decât şopârlele. Eragon îl scoase din cuptorul grosolan şi duse o bucată la gură. Se strâmbă şi poate că ar fi şovăit aşa încă multă vreme dacă nu ar fi trebuit să aibă grijă de foc şi de şopârle. Cu gândul la acestea, se supuse poruncilor pe care i le dădea stomacul şi mâncă.

Prima îmbucătură se dovedi cea mai rea – îi rămase în gât, iar gustul de grăsime fierbinte îl îngreţoşă. Se înfiora, înghiţi în sec de vreo două ori şi se simţi ceva mai bine. După aceea, îi veni mai uşor. Era mai bine, la urma urmelor, că friptura nu avea cine ştie ce aromă. Aşa, putea să uite ce era de fapt.

Mâncă tot rozătorul şi o bucată dintr-o şopârlă. Smulgând ultimul firişor de carne de pe un os subţire, de la picior, scoase un oftat de mulţumire, apoi şovăi, supărat pe sine însuşi pentru că, până la urmă, se ospătase cu atâta poftă. Fusese lihnit, astfel că mâncarea sărăcăcioasă i se păruse delicioasă odată ce-şi înfrânsese scârba. „Poate, se gândi, poate că… după ce mă întorc… dacă la masa Nasuadei sau a Regelui Orrin se serveşte carne… poate, dacă îmi vine cheful, şi se dovedeşte nepoliticos să nu primesc, iau câteva îmbucături. Nu voi mânca aşa cum făceam înainte, dar nici nu voi fi atât de neînduplecat ca elfii. Cumpătarea e mai bună decât încăpăţânarea.”

La lumina tăciunilor din cuptor, cercetă mâinile lui Sloan, care zăcea acolo unde-l lăsase, la câţiva paşi depărtare. Degetele lungi şi osoase erau brăzdate de zeci de cicatrice albe şi subţiri. Oasele de pe dosul palmelor păreau nefiresc de mari, iar unghiile lungi, foarte îngrijite pe când măcelarul se afla în Carvahall, erau acum rupte, zdrenţuite şi murdare. Cicatricele erau urmele greşelilor – nu foarte multe – pe care le făcuse Sloan de-a lungul zecilor de ani în care mânuise satârele şi cuţitele. Pielea era zbârcită şi pătată. Din loc în loc, venele i se umflaseră, dar muşchii de dedesubt erau puternici şi netezi.

Eragon se lăsă pe vine şi-şi încrucişa braţele pe genunchi.

— Nu pot să-i dau drumul, îngână. Dacă o făcea, Sloan s-ar fi putut lua după Roran şi Katrina, ceea ce nu trebuia să se întâmple. Mai mult, chiar dacă nu voia să-l ucidă el însuşi, măcelarul tot trebuia să plătească într-un fel pentru faptele

sale.

Eragon nu fusese foarte apropiat de Byrd, însă îl cunoscuse – era un om bun, cinstit şi harnic. Şi-i amintea pe Felda, nevasta acestuia, şi pe copiii ei, cu oarecare afecţiune chiar, căci Roran, Garrow şi el mâncaseră şi dormiseră de câteva ori în casa lor. Astfel că uciderea lui Byrd i se părea o mare cruzime. Familia străjerului merita să i se facă dreptate, chiar dacă nu aveau să afle niciodată.

Dar care să fie, oare, pedeapsa cuvenită pentru Sloan? „N-am vrut să fiu călău, se gândi Eragon, iar acum încerc să fac pe judecătorul? Ce ştiu eu despre legi?” Ridicându-se în picioare, se duse la Sloan, se aplecă la urechea acestuia şi spuse:

— Vakna.

Sloan se trezi, tresărind, şi începu să scormonească pământul cu mâinile sale aspre. Din instinct, încercă să-şi ridice rămăşiţele pleoapelor tremurătoare, pentru a privi împrejurimile, dar nu izbuti – era, pentru vecie, prizonier în beznă.

— Poftim, mănâncă, spuse Eragon şi-i aruncă jumătatea de şopârlă rămasă de la el. Chiar dacă nu vedea, măcelarul simţise deja mirosul mâncării.

— Unde sunt? întrebă Sloan; cu mâini tremurânde, începu să pipăie pietrele şi plantele dimprejur, apoi îşi atinse încheieturile şi gleznele pline de răni şi descoperi, cu uimire, că lanţurile în care fusese ferecat dispăruseră.

— Elfii şi Cavalerii din vechime numeau acest loc Mirnathor. Piticii îi spun Werghadn, iar oamenii îl cunosc drept Pustiul Cenuşiu. Dacă asta tot nu te lămureşte, află că suntem la câteva leghe sud-est de Helgrind, locul în care ai fost întemniţat.

— Helgrind? îngână Sloan. Tu m-ai salvat?

— Da.

— Dar…?

— Lasă întrebările. Mai întâi mănâncă.

Glasul său aspru era ca o lovitură de bici. Sloan se aplecă şi întinse o mână tremurătoare spre bucata de friptură. Dându-i drumul, Eragon se întoarse la locul său de lângă cuptor şi turnă câteva mâini de praf peste tăciuni, făcându-i să nu mai licărească. Altfel, dacă ar fi fost cineva prin împrejurimi – ceea ce, de fapt, era aproape cu neputinţă –, ar fi putut să-i zărească.

După ce linse carnea, ca să-şi dea seama ce era, Sloan luă o îmbucătură zdravănă de şopârlă, apoi continuă să se îndoape, cât putea de mult, mestecând numai de câteva ori şi înghiţind pe dată. Lăsă oasele curate, cum numai un om care cunoaşte bine alcătuirea animalelor poate s-o facă, şi le aruncă într-o grămăjoară ordonată, la stânga lui. După ce termină şi ultima îmbucătură, Eragon îi dădu a doua şopârlă, care era încă întreagă. Sloan îi mulţumi printr-un mormăit şi începu iarăşi să mănânce lacom, fără măcar să încerce să-şi şteargă buzele şi bărbia pline de grăsime.

Nu izbuti însă să termine cea de-a doua şopârlă, ci, după ce se satură, lăsă resturile deasupra grămăjoarei de oase. Îşi îndreptă spinarea, îşi duse palma la gură, îşi dădu părul lung după urechi şi spuse:

— Îţi mulţumesc, stimate necunoscut, pentru dărnicie. Demult n-am mai avut parte de o masă adevărată. Asta a însemnat pentru mine aproape mai mult decât libertatea. Dacă-mi îngădui să întreb, ce ştii de fiica mea, Katrina? Ce i s-a întâmplat? Era întemniţată în… Helgrind, împreună cu mine.

Glasul său era un vălmăşag de emoţii: respect, teamă şi supunere în faţa puterii necunoscutului salvator, nădejde şi îngrijorare pentru soarta fiicei sale, dar şi o hotărâre de neabătut, precum munţii şirei. Eragon s-ar fi aşteptat să audă şi altceva – unda de dispreţ şi de batjocură cu care-i vorbea Sloan când se întâlneau în Carvahall. Nu avu însă prilejul.

— Katrina este cu Roran.

— Roran! făcu Sloan, rămas o clipă cu gura căscată. Cum a ajuns aici? Oare l-au prins şi pe el cei doi Ra’zac? Sau…

— Cei doi Ra’zac sunt morţi, laolaltă cu fiarele pe care călăreau.

— Morţi? Adică i-ai… ucis? Cum…? Cine…?

Sloan rămase împietrit în loc vreme de câteva clipe, ca şi cum s-ar fi încordat din tot trupul, apoi colţurile gurii şi obrajii i se lăsară în jos, umerii i se înmuiară şi se apucă de un tufiş pentru a nu cădea grămadă la pământ.

— Nu, nu, nu, îngână, clătinând din cap. Nu… Nu se poate. Mi-au vorbit despre asta. Mi-au tot cerut răspunsuri pe care nu le cunoşteam, dar m-am gândit că… Adică, cine poate crede…?

Tremura atât de tare încât Eragon se întrebă dacă nu cumva avea să-şi facă singur vreun rău. Într-o şoaptă deznădăjduită,

ca şi cum ar fi fost silit să vorbească după ce cineva i-ar fi tras un pumn în stomac, măcelarul spuse:

— Nu e cu putinţă ca tu să fii… Eragon.

În acea clipă, Eragon se simţi copleşit de o senzaţie nouă. Era acolo ca un slujitor, ca o unealtă a Sorţii şi a Osândei, cele două nemiloase judecătoare. Astfel, răspunse aşa cum se cuvenea, rostind fiecare cuvânt ca pe o lovitură de ciocan, dezvăluindu-şi întreaga demnitate pe care i-o dădea poziţia sa şi mânia pe care-o resimţea în suflet:

— Sunt Eragon şi chiar mai mult decât atât. Sunt Argetlam, Biruitorul Umbrei şi Sabie de Foc. Dragonul meu este Saphira, cea căreia i se mai spune şi Bjartskular şi Limbă de Flăcări. Dascălul nostru a fost Brom, şi el Cavaler. Am învăţat şi de la pitici, şi de la elfi. Ne-am luptat cu urgalii, cu o Umbră şi cu Murtagh, fiul lui Morzan. Îi slujim pe vardeni şi popoarele din Alagaesia. Iar pe tine, Sloan, fiu al lui Alden, te-am adus aici pentru a te judeca pentru uciderea lui Byrd şi pentru că i-ai trădat Imperiului pe cei din Carvahall.

— Minţi! Nu e cu putinţă să fii…

— Taci! tună Eragon. Eu nu mint!

Cu toată puterea minţii sale, se îndreptă către Sloan şi-l înghiţi în străfundurile propriei conştiinţe, silindu-l să primească amintirile care-i dovedeau spusele. Voia, de asemenea, ca măcelarul să-i simtă întreaga putere pe care o dobândise şi să-şi dea seama că nu mai era pe de-a-ntregul om. Şi, cu toate că nu-i venea uşor să recunoască, Eragon descoperi şi că îi făcea plăcere să-l ia în stăpânirea sa pe bărbatul care-i făcuse adesea necazuri şi-l chinuise cu vorbe batjocoritoare, insultându-i pe el şi pe familia sa. După vreo jumătate de minut, se retrase.

Sloan tremura în continuare, dar nu se prăbuşi la picioarele sale, aşa cum se aşteptase Eragon. Dimpotrivă, parcă se oţelise şi devenise mai rece.

— La naiba cu tine! spuse. Nu văd de ce ar trebui să-ţi dau socoteală pentru faptele mele, Eragon, Fiu al Nimănui. Dar înţelege un lucru: tot ce-am făcut am făcut numai şi numai pentru Katrina.

— Ştiu. E singurul motiv pentru care mai eşti în viaţă.

— Atunci, fă ce vrei cu mine. Nu-mi pasă câtă vreme ea este în siguranţă. Haide, spune, ce-ţi trece prin minte? Ai să pui să

fiu bătut? Însemnat cu fierul roşu? Ochii mi i-au scos deja, poate vrei să-mi tai acum o mână? Sau ai să mă laşi aici, să cad din nou în puterea Imperiului ori să mor de foame?

— Încă nu m-am hotărât.

Sloan dădu scurt din cap şi îşi strânse mai bine pe lângă trup veşmintele zdrenţuite, ca să se apere de frigul nopţii. Se aşeză cu spatele foarte drept şi îşi aţinti orbitele goale către umbrele ce împrejmuiau tabăra. Nu cerşi îndurare. Nu ceru nimic. Nu încercă să nege ceea ce făcuse, nici să-l înduplece pe Eragon. Şedea şi aştepta, apărat numai de propria tărie sufletească.

Eragon rămase impresionat de curajul său.

Peisajul întunecat dimprejurul lor i se părea, dintr-odată, uriaş, aproape nesfârşit şi parcă totul se concentra numai şi numai asupra lui. Deveni şi mai tulburat gândindu-se la ce avea de făcut. „Hotărârea pe care o iau acum îi va schimba tot restul vieţii”, se gândi.

Lăsând deoparte, pentru o vreme, gândul la pedeapsă, Eragon cântări lucrurile pe care le ştia despre Sloan: iubirea devastatoare pe care i-o purta Katrinei – o patimă smintită, egoistă şi de-a dreptul bolnavă, cu toate că la început fusese pură. Teama pe care i-o provocau munţii Şirei şi ura pe care le-o purta din pricină că acolo murise soţia lui, Ismira, care se prăbuşise într-o prăpastie fără fund. Faptul că se îndepărtase de toate rudele care-i mai rămăseseră. Mândria pentru meseria sa.

Feluritele poveşti din copilărie, pe care Eragon le auzise de la alţii, precum şi ceea ce ştia el însuşi despre viaţa din Carvahall.

Cântări toată acea adunătură de detalii şi frânturi de amintiri şi încercă să-şi dea seama ce însemnau, să le potrivească unele lângă celelalte, ca pentru a alcătui un tablou. Nu izbutea mare lucru, dar nu se lăsă şi încet, încet făcu o mulţime de legături între momentele din viaţa lui Sloan şi emoţiile sale. Astfel, ţesu o pânză încâlcită, care era însăşi imaginea celuilalt. La sfârşit, i se păru că ajunsese să înţeleagă motivele purtării măcelarului şi astfel să se apropie de acesta.

Mai mult, i se păru că-l înţelegea, că izbutise să ajungă până în străfundurile fiinţei sale, la acele lucruri care nu puteau fi înlăturate, fără a-l schimba cu totul. Atunci îi veniră în minte trei vorbe în limba străveche, vorbe care păreau să-l descrie pe

Sloan. Fără să-şi dea seama ce făcea, le rosti, aproape şoptit.

Sloan nu avea cum să le fi auzit şi totuşi tresări, cu mâinile pe genunchi. Părea neliniştit.

Eragon simţi un fior pe partea stângă a trupului. Pielea de pe braţe şi picioare începu să-l furnice. Prin minte îi trecură mai multe explicaţii pentru purtarea lui Sloan, care mai de care mai complicată, dar numai una părea, dacă nu probabilă, măcar posibilă. Rosti iarăşi, în şoaptă, cele trei cuvinte, iar Sloan se foi pe loc, la fel ca mai înainte, şi îngână:

— … parcă a venit clipa osândei…

Eragon răsuflă tremurat. Îi venea greu să creadă, dar, în acelaşi timp, nu se mai putea îndoi. Fără să vrea, aflase adevăratul nume al lui Sloan. Descoperirea îl tulbură pe undeva. Era o mare povară să cunoşti adevăratul nume al cuiva, căci aceasta îţi dădea putere deplină asupra lui. Din pricină că era atât de primejdios, elfii nu îşi dezvăluiau decât rareori adevăratele nume, şi asta numai celor în care aveau încredere deplină.

Eragon nu mai aflase niciodată adevăratul nume al altei persoane. Se aşteptase ca acest lucru să vină, dacă venea vreodată, ca un dar de la cineva care ţinea foarte mult la el. Nu era pregătit să afle numele lui Sloan, mai ales fără voia acestuia, şi nu ştia ce trebuia să facă mai departe, îi veni în minte că poate ajunsese să-l înţeleagă pe măcelar mai bine decât se înţelegea pe sine, căci habar nu avea care putea să fie propriul său nume adevărat.

Asta îl tulbură – cu duşmanii pe care ajunsese să-i aibă, o asemenea scăpare putea să-l pună în mari primejdii. Îşi făgădui atunci să petreacă mai multă vreme meditând, pentru a-şi descoperi adevăratul nume. „Oromis sau Glaedr ar putea să mă ajute”, se gândi.

Oricâte îndoieli şi tulburări i-ar fi adus descoperirea făcută, în mintea lui Eragon începu să se formeze şi un gând despre ce-i rămânea de făcut cu Sloan. Chiar şi aşa, mai avu nevoie de vreo zece minute pentru a cântări bine totul şi a se convinge că avea să meargă aşa cum trebuia. Apoi, se ridică şi plecă din tabără, pierzându-se în pustietăţile dimprejur luminate de lună.

— Unde pleci? întrebă Sloan, ridicând capul spre el, dar Eragon nu-i răspunse.

Rătăci prin jur până ce găsi o piatră mare, lată, plină de

licheni şi cu o scobitură la mijloc, ca un castron.

— Adurna risa, spuse, şi pe dată dimprejurul pietrei se ridicară mii de picături minuscule de apă, care se adunară în izvoare argintii, se arcuiră peste marginile ei şi se vărsară în scobitură. Când aceasta se umplu, iar apa începu să se scurgă pe jos, de unde era iarăşi prinsă de vrajă, Eragon o făcu să se oprească.

Aşteptă apoi ca ochiul de apă să nu se mai mişte deloc, preschimbându-se într-un soi de oglindă, de parcă s-ar fi aflat dinaintea unui bazin plin de stele, şi spuse:

— Draumr kopa.

Adăugă însă multe alte vorbe, ţesând o vrajă care să-i îngăduie nu doar să vadă la distanţă, ci şi să le vorbească celor pe care-i căuta. Vraja o învăţase de la Oromis, cu doar două zile înainte să plece în Surda împreună cu Saphira.

Oglinda apei se înnegri de tot, de parcă cineva ar fi stins toate stelele, ca pe lumânări. O clipă sau două mai târziu, în mijlocul ei apăru un oval de lumină, iar Eragon văzu înăuntrul unui cort mare şi alb, luminat de un erisdar roşu – unul dintre felinarele vrăjite ale elfilor – care ardea fără flacără.

În mod firesc, farmecul nu ar fi trebuit să-i îngăduie lui Eragon să observe un loc pe care nu-l mai văzuse niciodată cu ochii săi, însă oglinda vrăjită a elfilor era astfel alcătuită încât să dezvăluie împrejurimile tuturor celor care căutau s-o atingă. De asemenea, vraja ţesută de Eragon îl ajuta să-şi trimită propria imagine, precum şi imaginea locului în care se afla. Astfel, doi străini puteau vorbi unul cu celălalt, oriunde în lume s-ar fi aflat, ceea ce era de mare ajutor în război.

În faţa ochilor lui Eragon apăru un elf înalt, cu părul argintiu şi purtând o armură prăfuită. Îl recunoscu pe Lordul Dathedr, sfetnic al Reginei Islanzadi şi prieten al Aryei. Acesta nu dădu niciun semn de surprindere la vederea sa, ci îşi înclină capul şi-şi duse la buze două degete de la mâna dreaptă:

— Atra esterni ono thelduin, Eragon Shur’tugal, spuse cu glasul său muzical.

Vorbind în limba străveche, Eragon făcu şi el gestul cu cele două degete şi răspunse:

— Atra du evarinya ono varda, Dathedr-vodhr. Continuând în limba sa maternă, elful spuse:

— Mă bucur să aflu că eşti nevătămat, Biruitor al Umbrei.

Arya Drottningu ne-a vestit, acum câteva zile, despre călătoria ta. Ne-am făcut multe griji pentru tine şi pentru Saphira. Sper că nu ai păţit nimic.

— Nu, dar am dat peste ceva neprevăzut şi aş dori, dacă-mi este îngăduit, să mă sfătuiesc cu Regina Islanzadi, a cărei înţelepciune să mă ajute să merg mai departe.

Ochii de pisică ai lui Dathedr se închiseră aproape de tot, ca două despicături oblice care-i dădeau o înfăţişare aprigă şi de necitit.

— Ştiu că n-ai cere asta dacă nu ar fi important, Eragon-vodhr, dar ai grijă: arcul încordat poate plesni, rănindu-l pe arcaşul care-l mânuieşte, la fel de uşor cum poate şi să trimită săgeata în zări. Acum te rog să aştepţi. Mă duc după regină.

— Aştept, şi-ţi mulţumesc pentru ajutor, Dathedr-vodhr.

După ce elful plecă din faţa oglinzii, Eragon se strâmbă. Politeţea desăvârşită a elfilor îl irita, dar cel mai greu îi venea să încerce să le desluşească vorbele misterioase. „Oare voia să mă prevină că e primejdios să o amestec pe regină în treburile mele sau că Islanzadi e ca un arc încordat, gata să plesnească? Sau voia să spună cu totul altceva? Oricum, măcar bine că am izbutit să dau de ei”, se gândi Eragon. Farmecele elfilor împiedicau pe oricine să pătrundă în Du Weldenvarden pe căile magiei, aşadar şi să vadă la distanţă. Câtă vreme nu ieşeau din oraşele lor, singura cale de a le vorbi era de a trimite un mesager în pădure. Acum însă se puseseră în mişcare şi plecaseră de la umbra pinilor lor cu ace negre, astfel încât nu mai erau apăraţi de farmece şi puteau folosi obiecte magice precum oglinda.

Trecu un minut, apoi două. Eragon devenea din ce în ce mai nerăbdător:

— Haide odată, murmură şi privi iute în jur, ca să fie sigur ca nu cumva vreun animal sau vreun om să se pregătească să-l atace câtă vreme şedea cu privirile aţintite la ochiul de apă.

Pânza care acoperea intrarea în cort se dădu la o parte cu zgomot, ca şi cum s-ar fi sfâşiat, iar Regina Islanzadi năvăli înăuntru şi se apropie de oglindă, cu paşi mari. Purta o armură strălucitoare, aurie, întărită cu zale, pulparele şi un coif minunat, în care erau încrustate opale şi alte nestemate, ce-i strângea pletele lungi şi negre. O capă roşu cu alb i se înfoia pe umeri, amintindu-i lui Eragon de un vârtej de furtună. Avea în

mâna stângă o sabie. În dreapta nu ducea nimic, dar mâna părea vopsită în stacojiu şi, după o clipă, Eragon îşi dădu seama că degetele şi încheietura reginei erau scăldate în sânge.

Sprâncenele sale arcuite se ridicară la vederea lui. Aşa, semăna izbitor cu Arya, cu toate că statura şi silueta ei erau şi mai falnice decât ale fiicei sale. Era frumoasă şi înfricoşătoare, ca o trufaşă zeiţă a războiului.

Eragon îşi duse degetele la buze, apoi îşi lipi palma dreaptă de piept, făcând gestul tradiţional al elfilor, care arăta respect şi devotament. Vorbind primul, aşa cum se cuvenea când se adresa unei persoane de rang mai înalt, rosti salutul obişnuit. Islanzadi îi răspunse. Încercând să-i câştige bunăvoinţa, dar şi să-i demonstreze că le cunoştea tradiţiile, Eragon încheie cu cea de-a treia frază, care nu era obligatorie:

— Şi fie ca pacea să-şi facă sălaş în inima Maiestăţii Voastre.

Islanzadi păru ceva mai împăcată şi zâmbi slab, de parcă ar fi înţeles ce încerca el să facă.

— Şi în inima ta, Biruitor al Umbrei, spuse cu glas scăzut şi adânc, în care se regăseau foşnetul acelor de pin, susurul izvoarelor şi muzica flautelor de trestie; apoi îşi vârî sabia în teacă, se apropie de o masă şi se întoarse puţin, spălându-şi mâinile cu apa dintr-o carafă. Dar mi-e teamă că, în zilele pe care le trăim, pacea este greu de atins.

— Se poartă lupte grele, Maiestate?

— Încă nu, dar nu mai e mult până atunci. Oştile mele se adună la hotarul de vest al pădurii. Acolo, ne putem pregăti să ucidem şi să fim ucişi, fără să ne îndepărtăm prea mult de copacii pe care-i iubim atât. Suntem un neam care îndrăgeşte singurătatea şi nu mărşăluim în alai, aşa cum fac alţii, pentru a nu vătăma ţinuturile. Aşa că ne ia mai multă vreme până ne adunăm din toate colţurile pădurii.

— Înţeleg. Dar… începu Eragon, căutând o cale pentru ca întrebarea sa să nu pară grosolană. Dacă luptele încă nu au început, mă uimeşte să văd că mâna Maiestăţii Voastre este pătată de sânge.

Scuturându-şi apa de pe degete, Islanzadi îşi ridică braţul desăvârşit, cu pielea aurie, îngăduindu-i lui Eragon să-l cerceteze. El îşi dădu seama că sculptura care străjuia intrarea în casa sa din copac, în Ellesmera, fusese modelată întocmai după braţele reginei.

— Iată că nu mai este pătată. Sângele nu lasă urme pe trupul de carne, ci numai în suflet. Am spus că luptele încă nu sunt prea aprige, dar nu că n-ar fi început.

Îşi coborî din nou mâneca de la cămaşa de zale, până la încheietură, apoi scoase de la cingătoarea bătută cu nestemate o mânuşă cusută cu fir de argint şi şi-o trase pe mână.

— De mai multă vreme stăm cu ochii pe oraşul Ceunon, căci acolo plănuim să dăm prima lovitură. Acum două zile, străjerii noştri au observat cete de oameni şi catâri plecând din oraş către Du Weldenvarden. Credeam că voiau să adune lemne de la hotarul pădurii, aşa cum fac mulţi. Asemenea lucru poate fi îngăduit, fiindcă ştim că oamenii au nevoie de lemne, iar copacii de la margine sunt tineri şi aproape ieşiţi de sub stăpânirea noastră, mai ales că până acum nu voiam să fim zăriţi de nimeni. Dar cetele acelea nu s-au oprit la margine. Au intrat adânc în Du Weldenvarden, pe nişte poteci pe care era limpede că le cunoşteau bine. Căutau copacii cei mai înalţi, cei mai groşi – copaci care trăiesc de când există Alagaesia şi erau deja foarte bătrâni şi falnici când piticii au descoperit piscul Farthen Dur. Când i-au găsit, au început să-i taie cu fierăstraiele.

Glasul îi tremura de mânie.

— Ascultând ceea ce vorbeau, am aflat de ce erau acolo. Galbatorix voia să pună mâna pe copacii cei mai mari pe care-i putea găsi, pentru a înlocui maşinile de război şi berbecii pe care i-a pierdut în lupta de pe Câmpiile Pârjolite. Dacă ar fi avut o altă pricină, o altă nevoie, poate că i-am fi iertat pentru pierderea unuia dintre fruntaşii pădurii. Poate chiar şi pentru doi. Dar nu douăzeci şi opt. Un fior rece îl străbătu pe Eragon.

— Şi ce-aţi făcut? întrebă, cu toate că deja bănuia răspunsul. Islanzadi ridică bărbia şi se înăspri la faţă.

— Eram şi eu acolo, împreună cu doi străjeri. Am… îndreptat greşeala oamenilor. În trecut, oamenii din Ceunon ştiau că nu este înţelept să pătrundă în ţinuturile noastre. Astăzi, le-am amintit de ce.

Parcă fără să-şi dea seama ce făcea, îşi frecă mâna dreaptă, ca şi cum o durea, şi rămase cu ochii aţintiţi dincolo de oglindă, privind în gol.

— De-acum ai învăţat, Eragon-finiarel, ce înseamnă să atingi sufletele plantelor şi animalelor dimprejur. Gândeşte-te cât ai fi

de apropiat de ele dacă ai fi avut această înzestrare vreme de mai multe secole. Pădurea se hrăneşte cu puterea noastră şi ne slujeşte, la rândul ei, ca şi cum ar fi carne din carnea noastră. Când suferă ea, şi noi suntem răniţi… Neamul meu nu se înflăcărează uşor, dar când o face este precum neamul dragonilor: îşi pierde minţile de furie. Au trecut mai bine de o sută de ani de când eu sau vreun alt elf, că veni vorba, am vărsat sânge în luptă. Lumea a uitat de ce suntem în stare. E drept că puterea noastră a scăzut de la căderea Cavalerilor, dar asta nu înseamnă că duşmanii nu vor da socoteală. Li se va părea că stihiile însele s-au răzvrătit împotriva lor. Suntem un neam străvechi, iar cunoştinţele şi înzestrările noastre sunt mai presus decât ale muritorilor. Galbatorix şi slujitorii săi ar trebui să aibă grijă, căci elfii se pregătesc să-şi părăsească pădurea. Ne vom întoarce victorioşi sau nu ne vom mai întoarce niciodată.

Eragon se cutremură. De la lupta cu Durza, nu mai întâlnise niciodată o asemenea dârzenie şi neînduplecare. „E nefiresc pentru un om, se gândi, apoi se batjocori singur: De parcă ea ar fi om. Mai bine bagă la cap ce-ai auzit. Oricât de tare ne-am asemăna cu elfii – mai ales eu, dacă nu şi alţii –, nu suntem la fel.”

— Şi, dacă veţi cuceri oraşul, spuse, cum o să faceţi pentru a-i ţine în frâu pe oamenii de acolo? Chiar dacă urăsc de moarte Imperiul, mă îndoiesc că vor avea încredere în voi – şi numai din pricină că sunteţi elfi, iar ei oameni.

— Asta nu contează, răspunse Islanzadi fluturându-şi braţul. Odată ce pătrundem în Ceunon, ştim noi cum să ne convingem că toata lumea ne va da ascultare. Nu e prima dată când ne luptăm cu cei din neamul tău.

Apoi îşi scoase coiful şi-şi lăsă parul negru ca pana corbului să-i cadă pe faţă.

— Nu m-a bucurat deloc sa aud că ai plecat să ataci fortăreaţa celor doi Ra’zac, dar înţeleg că acum totul s-a terminat cu bine.

— Da, Maiestate.

— Atunci dojenile mele nu mai au rost. Şi totuşi te previn, Eragon Shur’tugal, nu-ţi mai pune viaţa în primejdie în astfel de aventuri nechibzuite. E o cruzime din partea mea să o spun, dar, cu toate acestea este un adevăr: viaţa ta e mai importantă

decât fericirea vărului tău.

— I-am jurat lui Roran că-l voi ajuta!

— Atunci înseamnă că ai vorbit fără să cugeţi şi fără să cântăreşti bine urmările.

— Adică ar fi trebuit să-i las baltă pe cei la care ţin? Dacă aş fi făcut-o, aş fi devenit un om demn de dispreţ, în care nimeni nu poate avea încredere, nevrednic de speranţele oamenilor de rând care cred că voi izbuti, cine ştie cum, să-l dau jos pe Galbatorix. Ca să nu mai vorbim că, atâta vreme cât Katrina se afla în mâinile regelui, acesta îl putea juca pe Roran pe degete.

Regina ridică dintr-o sprânceană ascuţită ca un pumnal.

— Ai fi putut împiedica asta dacă l-ai fi convins pe vărul tău să rostească jurăminte în această limbă a magiei străvechi. Nu voiam să spun că ar trebui să-ţi alungi prietenii şi familia. Ar fi o neghiobie. Dar nu uita nicio clipă ce este în joc: soarta Alagaesiei însăşi. Dacă noi nu reuşim, tirania lui Galbatorix se va întinde asupra tuturor neamurilor, iar domnia sa nu va mai cunoaşte sfârşit. Tu eşti vârful suliţei pe care noi toţi o mânuim, iar dacă vârful se rupe şi se pierde, suliţa se va izbi fără folos de armura duşmanului şi vom fi şi noi, la rândul nostru, osândiţi.

Eragon strânse în palme marginea pietrei scobite, făcând lichenii să-i trosnească sub apăsarea degetelor, şi se sili să nu răspundă, cu toate că ar fi vrut să-i spună – cam lipsit de politeţe, e drept – că un războinic bine pregătit ar trebui să aibă şi o sabie sau altă armă pe care să se poată bizui, pe lângă suliţă. Discuţia o luase pe un drum care-l înfuria; era nerăbdător să-l schimbe cât mai iute. Nu o căutase pe regină pentru ca ea să-l dojenească de parcă era un copilaş. Cu toate acestea, recunoscând că nerăbdarea nu avea cum să-l ajute, răspunse netulburat:

— Credeţi-mă, Maiestatea Voastră, că nu uit nicio clipă ceea ce este în joc. Spun doar că, dacă nu l-aş fi ajutat pe Roran, aş fi fost la fel de nefericit ca şi el. Mai mult, dacă şi-ar fi pierdut viaţa încercând să o salveze pe Katrina de unul singur, jalea mea ar fi fost şi mai mare şi, oricum, n-aş mai fi putut fi de niciun folos nimănui. Daţi-mi voie să vă rog măcar ca amândoi să ne resemnăm cu faptul că nu-l putem convinge pe celălalt şi să punem capăt acestei discuţii.

— Foarte bine, răspunse Islanzadi. Deocamdată… o să lăsăm

lucrurile aşa. Dar să nu crezi, Eragon, că ai scăpat basma curată. Cineva tot trebuie să stea să judece hotărârile pe care le-ai luat. După mine, te-ai arătat foarte nechibzuit cu obligaţiile pe care le ai, iar asta e un lucru foarte grav. Am să vorbesc cu Oromis. El trebuie să hotărască ce rămâne de făcut cu tine. Acum spune-mi, de ce m-ai căutat?

Eragon strânse din dinţi de mai multe ori înainte să izbutească să găsească tonul potrivit şi politicos, pentru a-i povesti tot ce se întâmplase în ziua aceea, de ce se purtase astfel cu Sloan şi la ce pedeapsă se gândise pentru acesta. După ce sfârşi, Islanzadi se răsuci pe călcâie şi începu să se plimbe prin cort, cu mişcări graţioase, ca de pisică. Apoi se opri şi zise:

— Deci te-ai despărţit de ceilalţi şi ai rămas în Imperiu pentru a-i salva viaţa unui ucigaş şi trădător. Eşti singur cu el, pe jos, fără provizii şi arme – în afară de magie –, iar duşmanii sunt pe urmele tale. Observ că dojenile mele de mai înainte erau cu totul îndreptăţite. Ai…

— Maiestatea Voastră, dacă este nevoie să vă mâniaţi, faceţi-o mai târziu. Aş vrea să termin repede ceea ce am de făcut pentru a mă putea odihni. Mâine, mă aşteaptă cale lungă.

— Da, tot ceea ce contează este să rămâi în viaţă, încuviinţă regina. După ce terminăm discuţia, prevăd că am să fiu de-a dreptul furioasă… Dar să ne întoarcem la ceea ce mi-ai cerut. Aşa ceva nu s-a mai făcut niciodată de când suntem. Dacă aş fi fost în locul tău, l-aş fi ucis pe acest Sloan şi aş fi scăpat pe dată de orice greutăţi.

— Ştiu asta. Cândva, am văzut-o pe Arya ucigând un şoim rănit. Mi-a spus că moartea lui era de neocolit şi că, omorându-l, îl cruţa de ceasuri întregi de suferinţă. Poate că aşa ar fi trebuit să fac şi eu cu Sloan, dar nu am putut. Cred că m-aş fi căit până la moarte. Sau, şi mai rău, poate că astfel mi-ar fi venit mai uşor să ucid în viitor.

Islanzadi oftă. Dintr-odată, părea obosită. Eragon îşi aminti că şi ea îşi petrecuse ziua luptând.

— Chiar dacă Oromis ţi-a fost adevăratul profesor, tocmai mi-ai dovedit că nu eşti moştenitorul lui, ci al lui Brom. Brom este singurul, în afară de tine, care ar fi putut să se vâre în astfel de încurcături. Eşti aidoma lui. Cauţi nisipurile mişcătoare şi te afunzi drept în ele.

Încântat de ce auzea, Eragon îşi ascunse un zâmbet.

— Dar cum rămâne cu Sloan? întrebă. De-acum, soarta lui depinde de Maiestatea Voastră.

Cu mişcări încete, Islanzadi se aşează pe un scăunel de lângă masă, îşi strânse braţele în poală şi îşi aţinti privirea pe o latură a oglinzii, apoi se cufundă în gânduri. Chipul ei se preschimbă într-o mască, minunat de frumoasă, care-i ascundea sentimentele şi cugetările. Oricât de tare s-ar fi străduit, Eragon n-o putea străpunge. În cele din urmă, regina spuse:

— De vreme ce, cu atâtea chinuri şi necazuri, i-ai salvat viaţa acestui om, nu pot să refuz ceea ce mi-ai cerut, făcându-ţi jertfa lipsită de temei. Dacă Sloan scapă cu viaţă din ceea ce i-ai hărăzit, Gilderien cel înţelept îi va îngădui să treacă şi va găsi la noi un adăpost şi hrană. Mai mult de-atât nu-ţi pot făgădui, căci totul depinde de el. Dar, dacă se va îndeplini ceea ce ai spus mai devreme, atunci noi îi vom alunga bezna de pe ochi.

— Vă mulţumesc, Maiestate, pentru atâta generozitate.

— Nu-i vorba de asta. Războiul nu-mi îngăduie să fiu generoasă, ci doar să fac cum pot pentru ca totul să iasă bine. Du-te şi fă ceea ce trebuie şi fii chibzuit, Eragon Biruitor al Umbrei.

— Maiestate, spuse el şi se înclină. O ultimă favoare, dacă-mi îngăduiţi: aş vrea ca Arya, Nasuada şi vardenii să nu afle încă de situaţia în care mă găsesc. Nu cred că e bine ca ei să se îngrijoreze prea mult de soarta mea. Oricum, vor afla totul de la Saphira.

— Nu-ţi făgăduiesc decât că mă voi gândi.

Eragon mai aşteptă un pic, dar ea rămase tăcută. Era limpede că nu avea de gând să-i spună ce hotărâse, aşa că el se mai înclină şi-i mulţumi încă o dată. Imaginea sclipitoare de pe oglinda apei licări, apoi dispăru în întuneric, de îndată ce reteză vraja pe care o folosise. Apoi, Eragon se lăsă pe călcâie şi privi în sus, la mulţimea de stele, pentru ca ochii să i se obişnuiască din nou cu slaba lor strălucire. Plecă de lângă piatra udă şi se întoarse în tabără, printre ierburi şi tufişuri. Îl găsi pe Sloan la fel de ţeapăn precum îl lăsase.

Eragon lovi cu piciorul într-o pietricică. Zgomotul îi anunţă lui Sloan reîntoarcerea sa. Iute ca o pasăre, măcelarul întoarse capul.

— Te-ai hotărât? întrebă.

— Da, răspunse Eragon, apoi se opri şi se lăsă pe vine în faţa lui, sprijinindu-se cu o mână de pământ. Ascultă-mă bine, pentru că nu am de gând să mă repet. Din câte spui, tot ce-ai făcut a fost de dragul Katrinei. Eu cred însă că ai avut şi alte motive, fie că vrei sau nu să recunoşti, pentru a o despărţi de Roran: furie… ură… dorinţă de răzbunare… şi propriile tale nefericiri.

— Nu eşti drept cu mine, spuse Sloan strângând din buze.

— Ba dimpotrivă. De vreme ce conştiinţa nu-mi îngăduie să te omor, trebuie să-ţi găsesc cea mai cumplită pedeapsă cu putinţă. Sunt convins că mi-ai spus adevărul – pentru tine, nu există nimic mai important decât Katrina. Aşadar, asta îţi este pedeapsa: nu ai s-o mai vezi niciodată pe fiica ta, nu ai s-o mai atingi şi nu ai să-i mai vorbeşti până la moarte şi vei trăi mai departe, ştiind că este împreună cu Roran şi că sunt fericiţi amândoi fără tine.

Sloan trase aer în piept, printre dinţii încleştaţi.

— Ha! Asta ţi-e pedeapsa? Nici măcar n-ai cum să o duci la îndeplinire, decât dacă mă arunci iarăşi în vreo temniţă.

— N-am terminat. Am să te silesc să rosteşti jurăminte în limba elfilor – limba adevărului şi magiei – pentru a nu-ţi încălca niciodată cuvântul.

— Aşa ceva nu poţi face, mârâi Sloan. Nici măcar dacă mă torturezi.

— Pot şi fără să te chinui. Încă ceva: printr-o vrajă, am să te silesc să călătoreşti spre nord, până ce ajungi în Ellesmera, oraşul elfilor, care se află undeva în inima pădurii Du Weldenvarden. Dacă pofteşti, poţi încerca să te împotriveşti, dar, oricât te-ai lupta, vraja te va necăji ca o mâncărime pe piele până ce te vei supune şi vei ajunge în regatul elfilor.

— N-ai curaj să mă omori cu mâna ta, aşa-i? întrebă Sloan. Eşti prea laş ca să-mi tai beregata, aşa că vrei să mă faci să rătăcesc prin pustietăţi, orb şi singur, până ce am să mor bătut de vânturi sau sfâşiat de colţii vreunui animal! Nu eşti decât plodul slab de înger al unui vagabond răpciugos, asta eşti, continuă el, scuipând undeva în stânga lui Eragon. Un bastard, un făt nedorit. Un târâie-brâu cu hainele murdare de bălegar şi dâre de noroi pe faţă. Un ticălos scârbavnic, o lepădătură. Un pui nevolnic de scroafă. Nici dacă te-aş vedea murind de foame în faţa mea nu ţi-aş da măcar o cojiţă de pâine, nicio picătură

de apă şi niciun colţ în care să te oploşeşti ca un cerşetor. Prin vine-ţi curge noroi, nu sânge, iar în cap n-ai decât putregaiuri. Eşti un sărăntoc fără vreun rost pe lume.

Ascultându-l, lui Eragon îi trecu prin minte că blestemele sale, în felul lor murdar, erau de-a dreptul impresionante. Nu că asta l-ar fi făcut să nu-şi mai dorească să-l strângă de gât sau măcar să-i răspundă cu aceeaşi monedă. Se abţinu însă, mai ales pentru că bănuia că Sloan încerca, cu bună ştiinţă, să-l înfurie, pentru a-l face să-i curme viaţa – un sfârşit nemeritat de paşnic pentru el.

— Oi fi eu bastard, zise Eragon, dar ucigaş nu sunt.

Sloan răsuflă răguşit. Înainte însă ca el să apuce să deschidă iarăşi gura, Eragon adăugă:

— Am să fac în aşa fel încât, oriunde te-ai duce, să nu duci lipsă de hrană şi să nu fii atacat de fiare. Am să ţes nişte farmece cu ajutorul cărora oamenii şi animalele nu-ţi vor face niciun rău, ba chiar îţi vor aduce de mâncare atunci când vei avea nevoie.

— Nu poţi să faci aşa ceva, şopti Sloan; chiar şi în lumina slabă a lunii, Eragon îl văzu pălind – se făcuse alb ca laptele. Nu ai cum. Nu ai dreptul.

— Sunt Cavaler al Dragonilor. Am aceleaşi drepturi ca un rege. Apoi, pentru că nu mai avea rost să-l dojenească, rosti adevăratul nume al măcelarului, îndeajuns de tare pentru ca acesta să-l audă. Pe chipul lui Sloan se aşternu o expresie de groază, de parca în sfârşit înţelesese totul. El ridică braţele şi urlă de parcă ar fi fost înjunghiat. Strigătul său era plin de jale şi deznădejde, precum al unui om pe care însăşi firea sa îl hărăzeşte unei sorţi neînduplecate. Căzu cu faţa în jos, pe palme, rămase aşa şi începu să suspine. Firele murdare de păr îi ascundeau chipul.

Eragon îl privea vrăjit. „Oare aşa face oricine când i se află adevăratul nume? Şi mie mi se va întâmpla la fel?”

Adunându-şi toată tăria sufletească, se apucă să facă ceea ce făgăduise. Repetă adevăratul nume al lui Sloan şi îl învăţă pe măcelar să rostească, cuvânt cu cuvânt, în limba străveche, jurămintele care aveau să-l împiedice s-o mai caute vreodată pe Katrina. Sloan se împotrivi, plângând, jeluindu-se şi scrâşnind din dinţi, dar nu avea de ales, căci de câte ori Eragon îi rostea adevăratul nume trebuia să se supună. În cele din urmă,

Eragon ţesu încă cinci farmece, care aveau să-l împingă pe măcelar către Ellesmera, să-l apere de orice duşman şi să convingă animalele, păsările şi peştii să-i aducă hrană. Vrăjile erau astfel alcătuite încât să soarbă nu din puterea sa proprie, ci din a lui Sloan.

Când termină, văzu că miezul nopţii trecuse demult. Ameţit de oboseală, se sprijini în toiagul de păducel. Sloan zăcea încovrigat la picioarele lui.

— Gata, zise Eragon.

Celălalt gemu. Părea că încearcă să vorbească. Încruntându-se, Eragon îngenunche lângă el. Măcelarul avea obrajii roşii, însângeraţi acolo unde se zgâriase cu unghiile. Îi curgea nasul, iar lacrimile îi picurau din colţul ochiului stâng, care era mai puţin vătămat decât celălalt. Eragon se simţi potopit de milă şi remuşcare – nu-i făcea nicio plăcere să-l vadă astfel. Sloan era de-acum un om sfârşit, lipsit de toate lucrurile pe care le preţuise în viaţă şi de toate iluziile cu care se amăgise singur, iar cel care-l adusese în starea aceea era Eragon însuşi, ceea ce-l făcu să se simtă murdar, ca şi cum ar fi înfăptuit ceva ruşinos. „Trebuia, se gândi, însă n-aş vrea să mai fie cineva nevoit să facă aşa ceva vreodată.”

Sloan gemu din nou, apoi spuse:

— … doar o bucată de funie. N-am vrut să… Ismira… Nu, nu, te rog, nu!

Încet, încet, se opri din plâns. Se lăsă liniştea. Eragon îi puse o mână pe braţ.

— Eragon, şopti Sloan, încordându-se. Eragon… sunt orb, iar tu mă trimiţi să rătăcesc singur… să rătăcesc singur prin lume. Sunt părăsit de toţi. Ştiu cine sunt şi ce-am făcut şi nu pot îndura. Ajută-mă! Omoară-mă! Eliberează-mă de chin!

Dintr-un imbold neaşteptat, Eragon îi îndesă în palmă toiagul de păducel.

— Uite, ia asta, îi spuse. Te va călăuzi în drumul pe care-l ai de făcut.

— Omoară-mă!

— Nu!

Sloan gemu din străfundul sufletului, se răsuci pe o parte şi începu să lovească pământul cu pumnii.

— Eşti crud, eşti neînduplecat, n-ai pic de milă!

Apoi puterile îl părăsiră şi se ghemui şi mai strâns, gemând şi

suspinând. Aplecându-se la urechea lui, Eragon îi şopti:

— Nu sunt lipsit de milă, aşa că am să-ţi dau o speranţă. Dacă ajungi în Ellesmera, vei găsi acolo o casă. Elfii vor avea grijă de tine şi-ţi vor îngădui să faci ce vrei, tot restul vieţii. Un singur lucru îţi va fi cu neputinţă: odată ce pătrunzi în Du Weldenvarden, nu vei mai putea pleca… Ascultă-mă, Sloan. Cât am trăit printre elfi, am aflat că adevăratul nume al unui om se schimbă adesea, odată cu vârsta. Înţelegi ce înseamnă asta? Nu eşti condamnat să rămâi acelaşi pentru vecie. Dacă vrei, te poţi schimba.

Sloan nu-i răspunse.

Eragon lăsă toiagul lângă el, apoi se duse în cealaltă parte a taberei şi se întinse pe pământ, cât era de lung. Cu ochii deja închişi, îngână o vrajă care să-l trezească înainte de revărsatul zorilor şi se lăsă să alunece în îmbrăţişarea odihnitoare a visării sale obişnuite.

Întinderea Pustiului Cenuşiu era rece, întunecată şi neprimitoare. Soarele încă nu răsărise, când în urechea lui Eragon răsună un bâzâit înfundat.

— Letta, spuse el, şi zgomotul încetă.

Se întinse şi gemu. Apoi se ridică în picioare şi-şi întinse braţele deasupra capului, scuturându-le pentru a-şi pune sângele în mişcare. Spinarea îl durea atât de tare încât nădăjduia că avea să mai treacă ceva timp până să fie silit să ia din nou o armă în mână. Îşi coborî braţele şi privi după Sloan.

Acesta dispăruse.

Văzând o urmă care se îndepărta de tabără, însoţită de adânciturile rotunde lăsate de toiag, Eragon zâmbi. Nu mergea în linie dreaptă, ci şerpuia, dar se ducea, fără greş, către nord, spre uriaşa pădure în care se adăposteau elfii.

„Aş vrea să-l văd izbutind, se gândi Eragon cu ceva mirare. Aş vrea să-l văd izbutind, pentru că asta înseamnă că avem cu toţii o şansa de a ne-ndrepta greşelile. Dacă Sloan se poate schimba şi se poate împăca cu gândul la ceea cea făcut, va descoperi că soarta lui nu e atât de nemiloasă precum crezuse.”

Şi asta pentru că Eragon nu-i dezvăluise măcelarului că, dacă el dovedea că se căieşte cu adevărat pentru faptele sale şi dacă devenea un om mai bun, Regina Islanzadi avea să le poruncească magicienilor săi să-i redea vederea. Dar Sloan trebuia să dobândească această răsplată fără să ştie de ea.

Altfel, putea încerca să-i amăgească pe elfi pentru a-l vindeca mai curând.

Eragon rămase multă vreme cu ochii la urmele de paşi, apoi îşi ridică privirea spre orizont şi spuse:

— Să ai parte de noroc!

Obosit, dar şi mulţumit, se întoarse cu spatele la direcţia în care plecase Sloan şi începu să alerge de-a lungul Pustiului Cenuşiu. Ştia că, undeva spre sud-vest, se afla locul în care Brom zăcea închis în mormântul său de diamant. Ar fi vrut să se abată din drum pentru a-l vedea, dar nu îndrăznea. Dacă Galbatorix descoperise locul, pesemne îşi trimisese deja ciracii să-l aştepte acolo.

— Mă voi întoarce, Brom, spuse. Făgăduiesc. Mă voi întoarce cândva. Şi se grăbi mai departe.

Judecata pumnalelor

— Dar noi suntem poporul tău!

Fadawar, un bărbat înalt, cu nasul lung şi cu pielea închisă la culoare, vorbea cu un accent puternic şi rotunjind vocalele, amintindu-i Nasuadei de acele zile din copilărie în care solii tatălui ei veneau să-i viziteze, iar ea şedea în braţele lui Ajihad şi moţăia, în vreme ce bărbaţii vorbeau şi fumau pipe umplute cu frunze de carduns.

Ridică ochii spre Fadawar, dorindu-şi să fi fost ceva mai înaltă, pentru a-i putea privi în ochi pe războinic şi pe cei patru ciraci pe care-i adusese cu sine. Una peste alta însă, era destul de obişnuită să aibă de-a face cu bărbaţi mult mai înalţi decât ea. Ceea ce o făcea să nu fie în largul ei era vederea atâtor oameni cu pielea la fel de închisă ca a sa. De obicei, oamenii din jur o priveau curioşi şi şopăcăiau între ei.

Acum stătea în faţa jilţului sculptat în care se aşeza pentru a-şi ţine audienţele – unul dintre puţinele scaune cu adevărat solide pe care vardenii le aduseseră cu ei la război – înăuntrul pavilionului roşu, de comandă. Soarele stătea să apună, iar razele sale pătrundeau printr-o latură a pavilionului ca printr-un vitraliu, colorând totul într-o strălucire roşiatică. O masă lungă şi joasă, plină de rapoarte împrăştiate şi de hărţi, ocupa jumătate din pavilion.

După cum bine ştia Nasuada, la intrare se aflau cei şase membri ai gărzii sale personale – doi oameni, doi pitici şi doi urgali – cu armele pregătite, gata să atace la cel mai mic semn că ea ar fi fost în primejdie. Jormundur, cel mai vechi şi cel mai credincios dintre sfetnicii pe care-i avea, o înconjurase de gărzi încă din ziua în care murise Ajihad, dar nu fuseseră niciodată atât de mulţi oameni pentru aşa o perioadă lungă de timp. Însă după bătălia de pe Câmpiile Pârjolite Jormundur îi mărturisise că era atât de îngrijorat pentru viaţa ei încât adesea nu dormea nopţile şi-şi simţea stomacul arzând. Un asasin încercase deja s-o omoare, în Aberon, iar Murtagh izbutise să-l ucidă pe Regele Hrothgar, cu nicio săptămână în urmă, aşa că Jormundur fusese de părere că era nevoie de o astfel de gardă, devotată numai şi numai Nasuadei. Încercase ea să se împotrivească, spunând că i se părea mult prea mult, însă Jormundur nu se lăsase convins, ba chiar o ameninţase că avea să renunţe la a-i mai fi sfetnic dacă nu-şi lua aceste măsuri, după părerea lui, de neocolit. Până la urmă, Nasuada se dăduse bătută, dar tot îşi mai pierduse un ceas târguindu-se cu el despre numărul străjilor care aveau s-o însoţească pas cu pas, clipă de clipă. Jormundur ceruse cel puţin doisprezece oameni, ea – cel mult patru. Până la urmă, se înţeleseseră la şase, dar Nasuadei încă i se păreau prea mulţi. Nu voia să pară speriată sau, şi mai rău, să lase impresia că încerca să-i înfricoşeze pe cei cu care se întâlnea. Dar tot nu izbutise să-l facă pe Jormundur să dea înapoi. Chiar îl învinuise că era un bătrân încăpăţânat şi închipuit, iar el îi răspunsese că era mai bine aşa decât să fie un tinerel nechibzuit, care să moară înainte de vreme.

Străjerii se schimbau la fiecare şase ore, aşa că, până la urmă, erau treizeci şi patru, printre care cei zece care erau pregătiţi să-i înlocuiască pe tovarăşii lor dacă aceştia s-ar fi îmbolnăvit sau ar fi căzut în luptă. Nasuada ţinuse morţiş ca ei să fie aleşi din toate cele trei neamuri aliate împotriva lui Galbatorix. Astfel, nădăjduia să strângă legăturile dintre ei, dar şi să dea de înţeles că ea apăra interesele fiecărui neam de sub comanda sa, nu doar ale oamenilor. Ar fi luat şi elfi, însă deocamdată Arya era singura care lupta alături de vardeni, iar cei doisprezece magicieni trimişi de Regina Islanzadi pentru a-l apăra pe Eragon nu sosiseră încă. Spre dezamăgirea Nasuadei,

oamenii şi piticii se arătaseră duşmănoşi faţă de urgalii alături de care slujeau. Se aşteptase la asta, dar nu avea ce face. Era nevoie de ceva mai mult decât o luptă pentru a face să dispară încordarea dintre neamurile care se războiseră şi se urâseră vreme de atâtea generaţii. Un lucru însă i se părea încurajator, şi anume că războinicii îşi aleseseră şi un nume, şoimii Nopţii, care trimitea atât la culoarea pielii sale, cât şi la felul în care i se adresau mereu urgalii: Domniţa Noptatecă.

Nu avea de gând s-o recunoască în faţa lui Jormundur, dar străjerii chiar o făceau să se simtă mai în siguranţă, ceea ce o mulţumea. Mulţi dintre ei nu erau doar foarte pricepuţi în lupta cu armele – săbii, pentru oameni, securi, pentru pitici şi tot felul de unelte, care mai de care mai ciudată, pentru urgali –, ci şi magicieni înzestraţi ce îi juraseră credinţă de neabătut în limba străveche. Din clipa aceea, şoimii Nopţii n-o mai lăsaseră nicio clipă singură cu altcineva, decât cu Farica, femeia care-i slujea drept cameristă.

Până în acel moment.

Nasuada îşi trimise gărzile afară din pavilion pentru că ştia foarte bine că întâlnirea sa cu Fadawar putea duce la vărsare de sânge, iar şoimii s-ar fi simţit îndatoraţi să se împotrivească. Chiar şi aşa, nu era cu totul lipsită de apărare. Avea un pumnal ascuns printre faldurile rochiei, unul, mai micuţ, în corsaj, iar în spatele cortinei care drapa jilţul se afla ascunsă Elva, fata înzestrată cu puterea de a prevesti viitorul, gata să o ajute la nevoie.

Fadawar lovi în pământ cu sceptrul său, lung de patru picioare, făurit din aur masiv – ca şi celelalte bijuterii, care mai de care mai neobişnuită, pe care le purta. Avea brăţări de aur pe braţe, o platoşă de aur pe piept, lanţuri lungi şi groase la gât, discuri încrustate, din aur alb, la urechi şi o coroană atât de măreaţă pe creştet încât Nasuada se întrebase cum de mai putea ţine capul sus şi cum de uriaşa podoabă nu-i aluneca de la locul ei. Coroana era înaltă de cel puţin două picioare şi jumătate, astfel încât i se părea că nu putea rămâne dreaptă decât dacă ar fi fost bătută în ţinte.

Oamenii lui Fadawar purtau veşminte asemănătoare, deşi ceva mai puţin bătătoare la ochi. Podoabele de aur erau nu numai o dovadă a avuţiei lor, ci şi a poziţiei şi înfăptuirilor fiecăruia şi a măiestriei faimoşilor făurari ai tribului lor. Fie că

erau nomazi, fie că se stabiliseră în felurite oraşe, neamurile cu pielea neagră din Alagaesia erau renumite pentru bijuteriile lor, care se puteau dovedi câteodată mai reuşite decât cele ale piticilor.

Nasuada avea şi ea câteva, dar se hotărâse să nu le poarte. Veşmintele sale păreau sărăcăcioase pe lângă cele ale lui Fadawar, mai ales că i se păruse înţelept să nu se arate părtinitoare cu vreunul dintre grupurile de sub comanda sa, oricât de bogat sau puternic ar fi fost acesta, atâta vreme cât trebuia să vorbească în numele tuturor vardenilor. Dacă ar fi făcut-o, nu i-ar mai fi putut stăpâni aşa cum se cuvenea. Tocmai de aceea se certa cu Fadawar.

— Sângele este lucrul cel mai important! spuse acesta, bătând din nou cu sceptrul în pământ. Mai întâi trebuie să te supui familiei, apoi tribului, apoi căpeteniei, apoi zeilor de sus şi de jos şi numai după aceea regelui şi poporului, dacă există. Aceasta a fost dorinţa lui Unulukuna, şi aşa trebuie să trăiască toţi dacă vor să fie fericiţi. Ai tu curaj să scuipi pe încălţările Celui de Demult? Dacă un om nu-şi ajută familia, pe cine se poate bizui când are, la rândul său, nevoie de ajutor? Prietenii se schimbă repede, dar familia este veşnică.

— Îmi ceri, răspunse Nasuada, să le dau putere rudelor tale pentru că eşti vărul mamei mele şi pentru că tata s-a născut printre voi. Aş face-o cu bucurie dacă aş şti că oamenii aceştia sunt mai potriviţi decât vardenii, dar nimic din ce mi-ai spus până acum nu m-a convins că ar fi aşa. Cruţă-ţi vorbele mari şi suflate cu pojghiţă de aur! Află că pentru mine faptul că avem acelaşi sânge nu înseamnă nimic. Dacă aţi fi făcut mai multe pentru a-l sprijini pe tata, în afară de a trimite tot felul de flecuşteţe şi făgăduieli zadarnice în Farthen Dur, m-aş mai fi gândit. Numai acum, după ce am câştigat o luptă şi putere, numai acum aţi venit să mă vedeţi. Părinţii mei sunt morţi, aşa că nu mai am familie. Avem acelaşi sânge, e drept, dar asta-i tot.

Fadawar îşi strânse pleoapele, ridică bărbia şi spuse:

— Trufia femeiască este întotdeauna nechibzuită. Fără ajutorul nostru, ai să pieri.

Începuse să-i vorbească în limba sa maternă, ceea ce-o sili pe Nasuada să-i răspundă la fel, urlând de furie în sinea ei, vorbea stâlcit şi nesigură, dovedind astfel că nu-şi cunoştea foarte bine

graiul strămoşesc, nu crescuse în trib, ci era o străină. Vicleşugul era menit să-i slăbească autoritatea.

— Noii aliaţi sunt întotdeauna bine-veniţi, spuse. Cu toate acestea, nu pot fi părtinitoare şi nici voi n-ar trebui să mi-o cereţi. Triburile voastre sunt puternice şi bine înzestrate. N-ar trebui să le ia mult pentru a dobândi un rang fruntaş în rândul vardenilor, şi asta fără să se bizuie pe mila altora. Sunteţi, oare, nişte câini care cerşesc de mâncare de la masa mea sau bărbaţi în toată firea, care se pot hrăni singuri? Dacă sunteţi bărbaţi adevăraţi, va primesc cu bucurie printre vardeni, pentru a ne arăta şi mai puternici în lupta împotriva lui Galbatorix.

— Puah! izbucni Fadawar. Vorbele tale sunt la fel de prefăcute cum îţi e şi sufletul. Noi suntem aleşii, doar n-o să facem treburi bune pentru nişte slujitori! Aşa ceva e o insultă pentru noi, ascultă ce-ţi spun! Ne zâmbeşti frumos, dar inima ţi-e plină de venin.

Înăbuşindu-şi mânia, Nasuada încercă să-l liniştească.

— N-am vrut să vă supăr. Încercam doar să vă explic cum stau lucrurile. Nu le port duşmănie neamurilor rătăcitoare, dar nici nu le îndrăgesc din cale afară. E chiar atât de rău?

— Rău? E mai mult de-atât. E de-a dreptul o trădare! Tatăl tău ne-a cerut felurite lucruri, bizuindu-se pe legăturile dintre noi, iar acum tu nici nu ne bagi în seamă şi ne alungi ca pe nişte cerşetori.

Nasuada se resemna. „Deci, Elva a avut dreptate – era de neocolit”, se gândi. Simţi un fior de teamă, dar şi de încântare. „Dacă e necesar, atunci prefăcătoria nu mai are niciun rost!” Ridicând glasul, zise:

— Nu aţi înfăptuit nici jumătate din câte v-a cerut tatăl meu!

— Ba da!

— Nici vorbă. Şi, chiar dacă n-ar fi aşa, împrejurările în care se află vardenii tot nu mi-ar îngădui să vă ofer ce-mi cereţi fără să primesc nimic în schimb. Spune, ce ai de dat? Aur şi bijuterii, pentru a-i ajuta pe vardeni?

— Nu, asta nu, dar…

— Ai să-mi îngădui să mă folosesc de făurarii voştri fără vreo plată?

— Nu e cu putinţă…

— Şi-atunci cum crezi că aţi putea merita favorurile pe care mi le ceri? Nu încerca să-mi oferi războinici – oamenii tăi

slujesc deja fie printre vardeni, fie în oastea Regelui Orrin. Mulţumeşte-te cu ceea ce ai, căpetenie, şi nu căuta să dobândeşti mai mult decât ţi se cuvine.

— Răsuceşti vorbele în fel şi chip pentru a ascunde adevărul şi pentru a-ţi atinge propriile ţeluri egoiste! Ţi-am cerut dreptul nostru, atât şi nimic mai mult! De-asta mă aflu aici! Vorbeşti şi vorbeşti, dar în zadar, căci prin faptele tale ne-ai trădat deja.

Îşi flutură braţele, făcând brăţările să-i zornăie, ca şi cum ar fi vorbit în faţa mai multor mii de oameni.

— Recunoşti că avem acelaşi sânge. Atunci, răspunde: păstrezi tradiţiile? îi venerezi încă pe zeii noştri?

„A venit clipa hotărâtoare", se gândi Nasuada. Putea minţi, putea spune că renunţase la vechile obiceiuri, dar, dacă o făcea, vardenii aveau să piardă sprijinul triburilor lui Fadawar şi al celorlalţi nomazi odată ce se ducea vestea. „Avem nevoie de ei. Avem nevoie de toţi oamenii cu putinţă, ca să avem o speranţă, cât de mică, de a-l înfrânge pe Galbatorix."

— Da, îi venerez, zise ea.

— Atunci, te acuz că nu eşti vrednică pentru a-i conduce pe vardeni şi te chem la Judecata Pumnalelor, aşa cum este drept. Dacă învingi, ne vom pleca în faţa ta şi nu-ţi vom mai pune niciodată la îndoială puterea. Însă, dacă pierzi, te vei da la o parte, iar eu voi deveni căpetenia vardenilor.

Nasuada îi observă sclipirea de bucurie din privire. „Asta şi-a dorit de la bun început. M-ar fi chemat la judecată şi dacă i-aş fi îndeplinit cererile."

— Poate greşesc, spuse cu glas tare, dar credeam că tradiţia cere ca învingătorul să dobândească şi conducerea tribului celuilalt, pe lângă al său. Nu e aşa?

Aproape că-i veni să râdă la vederea tulburării de pe chipul lui Fadawar. „Nu te aşteptai să ştiu aşa ceva, nu?"

— Aşa este.

— Atunci primesc provocarea şi, dacă voi câştiga, atunci coroana şi sceptrul tău vor fi ale mele. Suntem înţeleşi?

— Suntem, încuviinţă Fadawar încruntat, apoi îşi înfipse sceptrul în pământ, îndeajuns de mult pentru ca el să rămână drept, şi se apucă să-şi scoată brăţările de la mâna stângă.

— Aşteaptă! spuse Nasuada, apoi se duse la masa din cealaltă parte a pavilionului, luă un clopoţel de alamă, sună din el de două ori, se opri, apoi mai sună de patru. După câteva

clipe, Farica intră. Se uită uimită la musafirii Nasuadei, le făcu o plecăciune şi spuse:

— Da, stăpână?

— Putem începe, zise Nasuada, făcându-i un semn lui Fadawar, apoi i se adresă cameristei: Ajută-mă să-mi scot rochia. Nu vreau s-o stric.

— Aici, Domniţă? făcu uimită femeia. În faţa unor… bărbaţi?

— Da, aici. Şi mai iute! Am ajuns ca propria mea slujnică să-mi spună ce se cuvine să fac?

Vorbise cu mai multă asprime decât ar fi dorit, dar inima începuse să-i bată mai tare şi pielea parcă o mânca. Pânza uşoară a cămăşii de corp i se părea aspră ca un sac. Gata cu răbdarea şi politeţea! Nu se mai putea gândi decât la încercarea care-o aştepta.

Rămase împietrită, în vreme ce Farica începu să tragă de şireturile rochiei, care coborau de la umeri până la talie. După ce termină, îi scoase braţele din mâneci, iar rochia căzu grămadă la picioarele Nasuadei, care rămase aproape goală, în cămăşuţa subţire şi albă. Se luptă să nu se înfioare când cei patru războinici o cântăriră pofticioşi din priviri, făcând-o să se simtă slabă şi lipsită de apărare. Fără să ia seama la ei, păşi în lături, iar Farica adună imediat rochia din praf.

Între timp, Fadawar îşi scosese brăţările, dezvăluindu-şi mânecile brodate ale robei. La urmă de tot, îşi scoase uriaşa coroană şi i-o dădu unui tovarăş. Când să treacă mai departe, afară se auzi o mare zarvă. Năvălind în pavilion, un paj tânăr – Nasuada îşi aminti că îl chema Jarsha – se proţăpi la intrare, cu privirile în tavan, şi anunţă:

— Regele Orrin din Surda, Jormundur al vardenilor, Trianna, membră a Du Vrangr Gata, şi Naako şi Ramusewa, din tribul Inapashunna.

Apoi plecă, iar alaiul pe care-l anunţase îi luă pe dată locul, cu Orrin în frunte. Regele îl zări întâi pe Fadawar, pe care-l salută spunând:

— Căpetenie, ce plăcere neaşteptată! Pesemne că Domnia Ta şi… Apoi o zări pe Nasuada, iar chipul său băieţos se umplu de uimire.

— Poftim? Ce înseamnă asta, Nasuada?

— Mda, şi eu aş vrea să ştiu, tună Jormundur, apucând mânerul săbiei şi fulgerându-i din priviri pe toţi cei care

îndrăzneau să se holbeze pe faţă la ea.

— V-am chemat aici, zise Nasuada, pentru a fi de faţă la Judecata Pumnalelor dintre mine şi Fadawar şi să depuneţi apoi mărturie despre ce s-a-ntâmplat.

Cei doi străini cărunţi, Naako şi Ramusewa, păreau înspăimântaţi de ce auziseră; îşi apropiară capetele şi începură să vorbească în şoaptă. Trianna îşi încrucişa braţele pe piept, arătându-şi brăţara în formă de şarpe încolăcită la încheietură, dar nu dădu niciun alt semn de tulburare. Jormundur blestemă şi spuse:

— Ţi-ai pierdut minţile, Domniţă? E o nebunie. Nu poţi să…

— Ba pot şi vreau s-o fac.

— Domniţă, dacă-i aşa, eu…

— Îţi mulţumesc pentru grija pe care mi-o porţi, dar m-am hotărât. Nimeni nu are îngăduinţa să intervină, spuse Nasuada; privindu-l, era limpede că tânjea să se poată împotrivi, însă, oricât şi-ar fi dorit să o apere de rele, loialitatea îl silea să-i dea ascultare.

— Nasuada, spuse Regele Orrin, doar nu e vorba de Judecata în care…?

— Ba da.

— Atunci, la naiba, ce-ţi veni să iei parte la nebunia asta? Cred că nu mai eşti întreagă la minte nici tu.

— I-am făgăduit deja lui Fadawar.

Cei din pavilion se posomorâră şi mai tare. Dacă-şi dăduse cuvântul, însemna că nu putea să mai dea înapoi. Şi-ar fi pierdut orice urmă de onoare, iar oamenii de ispravă ar fi trebuit s-o alunge pe dată din rândurile lor. Orrin şovăi o clipă, apoi continuă cu întrebările:

— Şi care-i scopul? Adică, dacă pierzi…

— Dacă pierd, Fadawar va deveni conducătorul vardenilor.

Se aşteptase ca toţi să înceapă să urle. În schimb, se lăsă liniştea. Furia care ardea pe chipul lui Orrin se mai răci, înăsprindu-se ca oţelul cufundat în apă.

— Aşadar, hotărârea ta ne pune pe toţi în primejdie. Mulţumesc. Fii Domnia Ta om de înţeles, îi mai spuse el lui Fadawar, şi dezleag-o pe Nasuada de făgăduinţă. Te voi răsplăti împărăteşte dacă încuviinţezi să renunţi la această nesăbuită dorinţă.

— Sunt deja bogat, răspunse Fadawar. N-am nevoie de

tinichelele voastre suflate cu aur. Numai Judecata Pumnalelor mă poate răzbuna pentru vorbele grele rostite de Nasuada despre mine şi neamul meu.

— Fiţi martori, zise şi Nasuada.

Orrin îşi strânse roba în pumni, dar apoi îşi înclină fruntea şi spuse:

— Am să fiu martor atunci.

De sub robele largi pe care le purtau, cei patru războinici ai lui Fadawar scoaseră nişte tobe mici, acoperite cu piele de capră. Lăsându-se pe vine, le strânseră între genunchi şi începură să bată atât de repede în ele încât mâinile nici nu li se mai vedeau. Sunetul tobelor înăbuşi orice alt zgomot, dar şi furtuna de gânduri care-o copleşise pe Nasuada, care-şi simţea inima bătând în acelaşi ritm nebunesc, asurzitor.

Fără să piardă nicio bătaie, cel mai în vârstă dintre războinici băgă mâna la piept şi scoase două pumnale lungi şi curbate, pe care le aruncă în sus. Nasuada le privi răsucindu-se prin aer, vrăjită de frumuseţea lor. Apoi, ridică braţul şi prinse unul. Mânerul bătut în opale o zgârie în palmă.

Fadawar izbuti şi el să-l prindă pe celălalt, apoi, pe dată, îşi apuca mâneca stângă şi o trase până dincolo de cot. Nasuada nu-şi lua ochii de la antebraţul lui. Era gros şi musculos, dar asta nu avea nicio importanţă. Muşchii nu aveau să-l ajute în acea înfruntare. În schimb, ceea ce căuta ea erau urmele cicatricelor, dacă existau. Şi văzu cinci.

„Cinci!” se gândi. „Atât de multe!” încrederea pe care-o avea în sine slăbi în clipa în care văzu dovezile tăriei lui Fadawar. Singurul lucru care o împiedica să se prăbuşească era ceea ce-i prezisese Elva: avea să învingă. Nasuada se agăţă de amintirea acelei clipe, cu deznădejde, de parcă era lucrul cel mai preţios din viaţa ei. „Mi-a spus că o pot face, aşa că trebuie să rezist mai mult decât Fadawar… trebuie să izbutesc!”

Fadawar era cel care provocase înfruntarea, aşa că tot el începu. Îşi întinse braţul stâng cu palma în sus, îşi lipi tăişul pumnalului de antebraţ, chiar sub cot, apoi tăie. Pielea i se spintecă precum un fruct prea copt. Sângele stacojiu începu să curgă.

Privirea sa o întâlni pe a Nasuadei.

Aceasta zâmbi şi-şi lipi, la rândul său, tăişul de braţ. Era rece ca gheaţa. Înfruntarea era o încercare a voinţei şi tăriei

sufleteşti – trebuia văzut cine îndura mai multe crestături. Aşa era tradiţia: omul care dorea să devină şef de trib sau chiar căpetenie a unei cete de războinici trebuia să fie gata să îndure mai multă durere decât oricine altcineva, de dragul oamenilor săi. Altfel, cum puteau conducătorii să se bucure de încrederea poporului dacă nu erau în stare să pună nevoile celorlalţi înaintea propriilor dorinţe egoiste? Nasuada era de părere că obiceiul era nesăbuit şi primejdios, dar înţelegea, de asemenea, că astfel se putea câştiga uşor încrederea oamenilor de rând. Cu toate că Judecata Pumnalelor era ceva propriu triburilor cu pielea întunecată la culoare, dacă-l înfrângea pe Fadawar, avea să-şi întărească poziţia printre vardeni şi, din câte nădăjduia, printre oamenii lui Orrin.

Înălţă, în grabă, o rugăciune către Gokukara, zeiţa cu chip de mantisă, apoi tăie. Oţelul ascuţit îi despică pielea atât de uşor, încât trebui să aibă grijă să nu taie prea adânc. Senzaţia o făcu să se cutremure. Îi venea să arunce pumnalul cât colo, să-şi prindă rana în palmă şi să urle.

Dar nu o făcu. Nici nu-şi încorda muşchii – ştia că, altfel, durerea ar fi fost şi mai mare. Zâmbea fără încetare, în vreme ce tăişul îi schilodea corpul. Totul se termină în câteva clipe, dar era îndeajuns pentru ca trupul ei să geamă şi să bocească de mii de ori. Fiecare zbucium o îndemna să se oprească. Lăsând pumnalul jos, observă că, deşi războinicii băteau în continuare în tobe, nu mai auzea nimic altceva decât bătăile propriei inimi.

Apoi, Fadawar se crestă a doua oară. Venele de la gât i se umflară, iar una începu să-i freamăte, de parcă era gata să plesnească, în vreme ce pumnalul îşi croia drum, lăsând sângele să curgă în urma lui.

Nasuada văzu că-i venise din nou rândul. Ştiind ce avea să urmeze, se simţi şi mai înfricoşată. Instinctul care-i spunea să se ferească de durere şi care o ajutase mult cu alte prilejuri se lupta cu poruncile pe care le dăduse braţului şi mâinii ce ţinea pumnalul. Deznădăjduită, îşi aminti de dorinţa ei de a-i salva pe vardeni şi de a-l răsturna pe Galbatorix, cele două ţeluri cărora îşi dedicase întreaga viaţă. În faţa ochilor, văzu chipul tatălui său, pe al lui Jormundur şi pe al lui Eragon, îi văzu pe vardeni şi se gândi: „E pentru ei! Pentru ei fac asta. M-am născut pentru a sluji şi asta-mi este povara de purtat.”

Şi tăie.

O clipă mai târziu, Fadawar îşi deschise pe braţ o a treia crestătură. Nasuada făcu întocmai. Apoi a patra. Şi a cincea…

Nasuada se simţi copleşită de o amorţeală ciudată. Era atât de obosită şi înfrigurată pe deasupra… îi veni în minte că poate nu avea importanţă cine rezistă mai bine la durere, ci cine avea să leşine primul din pricina pierderii de sânge. Încheietura şi degetele ei erau deja scăldate într-un şuvoi stacojiu, care-i picura la picioare, într-o baltă din ce în ce mai adâncă. Una la fel, dacă nu şi mai mare, scălda tălpile încălţărilor lui Fadawar.

Şirul de crestături căscate pe antebraţul căpeteniei îi amintea Nasuadei de branhiile unui peşte. Cine ştie de ce, dar i se părea foarte caraghios. Trebui să-şi muşte limba ca să nu chicotească.

Urlând, Fadawar izbuti să facă cea de-a şasea crestătură.

— Să te văd, vrăjitoare prefăcută! urlă, înăbuşind zgomotul tobelor, apoi căzu într-un genunchi.

Iar ea se supuse.

Fadawar se înfiora, în vreme ce-şi trecu pumnalul din dreapta în stânga; tradiţia cerea să nu fie mai mult de şase crestături pe braţ, ca nu cumva să fie atinse venele de la încheietură. Nasuada făcu întocmai, dar Regele Orrin se năpusti între ei şi strigă:

— Opriţi-vă! Nu mai pot să îngădui aşa ceva! O să muriţi amândoi! Se întinse către Nasuada, dar ea sări înapoi şi dădu să-l străpungă cu pumnalul.

— Nu te amesteca, îi şuieră printre dinţi.

Fadawar îşi făcu prima crestătură pe antebraţul drept. Din muşchi îi ţâşni un şuvoi de sânge. „S-a încordat”, se gândi Nasuada, sperând că această greşeală avea să fie îndeajuns pentru a-l dovedi.

Dar nici ea nu izbuti să se abţină: când tăişul îi crestă pielea, scoase un strigăt înfundat. Vârful ascuţit o ardea ca un drug de fier încins. Nu apucă să taie nici pe jumătate când braţul stâng, deja schilodit, începu să-i zvâcnească, făcând tăişul pumnalului să sară. Se alese astfel cu o crestătură ca de fierăstrău, de două ori mai adâncă decât celelalte. Covârşită de durere, uită să mai răsufle. „Nu mai pot, se gândi. Nu mai pot… Nu mai pot… E prea mult. Mai bine-ar fi să mor… Măcar dacă s-ar termina totul…” Astfel de jelanii îi dădură un pic de curaj, dar în

străfundurile sufletului ştia că nu avea să renunţe niciodată.

Pentru a opta oară, Fadawar îşi duse pumnalul deasupra antebraţului şi-l ţinu acolo, la câteva degete de pielea sa neagră ca abanosul. Sudoarea îi picura în ochi, iar din răni îi curgeau lacrimi de sânge. Părea că-l lăsase curajul, apoi însă mârâi şi, cu o mişcare iute, se crestă din nou.

Şovăiala sa o ajută pe Nasuada. Ea se simţi cuprinsă de o nouă însufleţire, care-i preschimbă durerea într-o senzaţie aproape plăcută.

Făcu, la rândul său, cea de-a opta tăietură, apoi, ca şi cum deja nu-i mai păsa de ea însăşi, se crestă din nou.

— Acum ce-ai să mai faci? şopti.

Fadawar trebuia să se cresteze de două ori la rând – o dată pentru a o ajunge pe Nasuada şi altă dată pentru a continua întrecerea. Gândul părea să-l tulbure. Clipi, îşi umezi buzele, apoi apucă mai bine pumnalul şi-l ridică din nou în văzduh.

Îşi umezi buzele a doua oară.

Mâna stângă îi zvâcni dureros, iar pumnalul îi scăpă dintre degetele chircite, înfigându-se în pământ.

Îl luă iarăşi în palmă. Pe sub robă, pieptul i se umfla şi apoi cobora iute. Ridicând pumnalul, îl lipi de antebraţ. Sângele începu să curgă de îndată. Fadawar strânse din fălci şi se strâmbă, apoi se înfiora şi se îndoi de mijloc, ducându-şi braţul rănit la piept.

— A învins, spuse el. Tobele se opriră.

Se lăsă liniştea, dar numai pentru o clipă. Apoi, Regele Orrin, Jormundur şi toţi ceilalţi umplură pavilionul cu strigătele lor însufleţite.

Nasuada nu-i băgă în seamă. Pipăind cu degetele, îşi găsi jilţul şi se prăbuşi în el. Dacă nu ar fi făcut-o, ar fi căzut din picioare. Se chinui să nu-şi piardă cunoştinţa, căci privirile începeau să i se întunece. Nu voia să leşine în faţa lui Fadawar şi a ciracilor săi. O apăsare uşoară pe umăr îi dădu de ştire că Farica se apropiase, aducând feşe.

— Domniţă, îmi îngăduiţi să vă îngrijesc? întrebă ea, îngrijorată şi temătoare, de parcă nu ştia cum avea să-i răspundă Nasuada.

Aceasta făcu un semn de încuviinţare.

Farica începu să-i bandajeze braţul. Tocmai atunci, Naako şi Ramusewa se apropiară. Făcură o plecăciune, iar Ramusewa

spuse:

— Nu s-a mai întâmplat niciodată ca cineva să îndure atâtea tăieturi la Judecata Pumnalelor. Şi Domnia Ta, şi Fadawar v-aţi dovedit curajul, dar nu încape îndoială cine a ieşit învingător. Vom duce vestea celor din neamul nostru despre ce s-a-ntâmplat şi nu mă îndoiesc că ei vă vor jura credinţă.

— Vă mulţumesc, răspunse Nasuada, apoi închise ochii când braţele începură să-i zvâcnească şi mai tare.

— Domniţă…

Împrejur răsunau zgomote amestecate. Nici măcar nu se strădui să le înţeleagă, ci se retrase undeva, în străfundurile fiinţei sale, unde durerea nu se mai simţea atât de tare şi de ameninţătoare. Plutea ca printr-un hău negru, presărat cu pete de lumină de felurite culori. Glasul înfundat al Triannei o trezi din visare:

— Opreşte-te, femeie, dă bandajele la o parte ca să-ţi pot vindeca stăpâna!

Nasuada deschise ochii şi-i văzu pe Jormundur, Regele Orrin şi Trianna adunaţi împrejurul ei. Fadawar şi oamenii săi plecaseră din pavilion.

— Nu, spuse ea.

Cei trei o priviră cu uimire, apoi Jormundur zise:

— Nasuada, ţi s-au tulburat minţile. Înfruntarea s-a terminat. Nu mai ai de ce să rămâi cu rănile acelea. Oricum, trebuie să-ţi oprim sângerarea.

— Farica se va descurca. Am să pun pe cineva să mi le coasă şi să-mi pregătească o prişniţă pentru a nu se umfla. Asta-i tot.

— Dar de ce?

— Tradiţia Judecăţii Pumnalelor cere ca rănile să se vindece aşa cum le este datul. Altfel, durerea nu este desăvârşită. Dacă încalc regulile, Fadawar va fi proclamat învingător.

— Măcar lasă-mă să-ţi uşurez suferinţa, îi spuse Trianna. Cunosc câteva vrăji care o pot face. Dacă mi-ai fi cerut-o dinainte, puteam face astfel încât să-ţi îngădui să-ţi tai braţul de tot fără a simţi nimic.

Nasuada râse şi-şi lăsă capul să cadă pe o parte. Era ameţită.

— Ţi-aş fi răspuns la fel ca acum: astfel de prefăcătorii sunt demne de dispreţ. Trebuia să câştig fără vreo înşelătorie, pentru ca nimeni să nu se mai răzvrătească împotriva mea pe viitor.

— Dar dacă pierdeai? întrebă Regele Orrin cu un glas înfundat şi rece.

— Nu aveam cum. Nici moartă nu i-aş fi îngăduit lui Fadawar să-i ia în stăpânire pe vardeni.

Orrin o sfredeli îndelung cu privirile.

— Te cred. Dar oare credinţa acelor triburi merită o asemenea jertfă? Doar nu crezi că eşti atât de uşor de înlocuit.

— Credinţa triburilor? Nu! Dar gândeşte-te: urmările vor fi mult mai mari. Aşa, oamenii noştri se vor uni. Pentru asta merita să înfrunt moartea.

— Şi, rogu-te, spune-mi, ce-ar fi câştigat vardenii dacă astăzi îţi pierdeai viaţa? Ce foloase ar mai fi tras atunci? N-ai fi lăsat în urmă decât descurajare şi tulburări. Fără îndoială că asta i-ar fi dus la pieire.

De câte ori Nasuada bea vin, mied şi alte licori mai tari, devenea foarte grijulie în ceea ce spunea şi în felul în care se mişca, pentru că, deşi nu o simţea de la bun început, ştia că licorile îi înceţoşau judecata şi-i îngreunau trupul şi nu dorea să le ofere celor din jur prilejul de a o privi de sus.

Şi acum era ameţită de durere şi, aşa cum avea să-şi dea seama mai târziu, ar fi trebuit să aibă la fel de multă grijă cu ceea ce spunea, ca şi cum ar fi dat pe gât trei pocale cu miedul de fragi, îndulcit cu miere, al piticilor. Astfel, simţul înnăscut al politeţii ar fi împiedicat-o să răspundă aşa cum o făcu:

— Eşti fricos ca un moş, Orrin. N-aveam de ales şi iată că am făcut-o. Nu mai are rost să te frământi acum… Am riscat, e drept. Dar nu-l putem înfrânge pe Galbatorix altfel, decât dacă dănţuim pe marginea prăpastiei. Eşti rege. Ar trebui să înţelegi că astfel de primejdii sunt de neocolit pentru cei care au aroganţa de a-şi lua asupra lor puterea de a hotărî soarta celor din jur.

— Înţeleg prea bine, mârâi Orrin. Familia mea şi cu mine am apărat Surda de lăcomia Imperiului, cu fiecare zi, vreme de mai multe generaţii, în timp ce vardenii n-au făcut decât să se ascundă în Farthen Dur şi să trăiască din mila lui Hrothgar.

Cu asta, se întoarse pe călcâie, făcându-şi roba să fluture şi plecă din pavilion cu paşi mari.

— Aici ai cam greşit-o, Domniţă, făcu Jormundur.

Nasuada strânse pleoapele, în vreme ce Farica îi lega bandajele.

— Ştiu, izbuti să îngaime. Am să-i oblojesc mândria rănită. Dar va trebui să aştepte până mâine.

Veşti purtate în zbor

Atunci, în mintea Nasuadei se făcu un gol – o prăpastie atât de adâncă încât nu-şi dădu seama de timpul ce se scursese decât în clipa în care Jormundur începu s-o scuture de umăr, spunându-i ceva cu glas tare şi aspru. Îi trebuiră câteva clipe pentru a înţelege, apoi auzi:

— … uită-te la mine, fir-ar a naibii de treabă! Uită-te la mine! Nu adormi! Dacă o faci, n-ai să te mai trezeşti.

— Poţi să-mi dai drumul, Jormundur, spuse ea, şi izbuti să-i zâmbească slab. Acum mi-e bine.

— Da, iar unchiu-meu Undset a fost elf.

— Şi n-a fost?

— Puah! Eşti la fel ca taică-tău! Nu te gândeşti niciodată la tine însăţi! Din partea mea, triburile alea n-au decât să se ducă învârtindu-se, cu obiceiurile lor cu tot. Cheamă un doctor. Nu eşti în stare să gândeşti aşa cum trebuie.

— De-asta am aşteptat să vină seara. Vezi, soarele aproape a apus. La noapte mă pot odihni, iar mâine voi putea să fac faţă treburilor care mă vor aştepta.

Farica apăru lângă ea şi începu să se agite:

— Vai, Domniţă, mare sperietură ne-aţi tras.

— Şi nici acum nu ne-a trecut, bombăni Jormundur.

— Da, dar sunt bine, spuse Nasuada şi se ridică în jilţ, fără să bage în seamă durerea care-i fulgera prin antebraţ. Puteţi pleca amândoi. N-am să păţesc nimic. Jormundur, trimite-i vorbă lui Fadawar că poate rămâne căpetenia tribului său dacă-mi jură credinţă şi supunere. E un bărbat de ispravă – nu vreau să-l pierd. Iar tu, Farica, întoarce-te la tine în cort şi anunţ-o pe Angela, negustoreasa de ierburi, că am nevoie de ea. Ceva mai devreme, a primit să-mi pregătească nişte licori şi prişniţe.

— Nu te las eu singură în starea asta, făcu Jormundur.

— Iertare, Domniţă, zise şi Farica, dar şi eu cred la fel. Nu eşti în siguranţă.

Nasuada trase cu ochiul către intrarea în pavilion, ca să fie sigură că niciun şoim al Nopţii n-o putea auzi, apoi şopti:

— Dar nu am să fiu singură cu adevărat.

Jormundur ridică din sprâncene, iar pe chipul Faricăi apăru o expresie de uimire.

— Nu sunt niciodată singură. Înţelegeţi?

— Aşadar… Domniţă… vrei să spui că ţi-ai luat anumite măsuri? întrebă Jormundur.

— Da, întocmai.

Amândoi păreau încă nesiguri.

— Nasuada, datoria îmi cere să veghez asupra ta, spuse Jormundur. Trebuie să-mi spui ce-ai făcut şi cine are îngăduinţa de a rămâne aici, singur cu tine.

— Nu pot, răspunse ea cu blândeţe, apoi, văzându-l cât era de supărat, continuă: Să nu crezi că-ţi pun la îndoială credinţa. Nici vorbă de aşa ceva. Dar lucrul ăsta trebuie să-l ştiu numai eu. Pentru liniştea mea, trebuie să am un pumnal pe care nimeni altcineva să nu-l poată observa – o armă ascunsă în mânecă, dacă vrei. Poate că asta îmi dovedeşte slăbiciunea, dar, te rog, nu te chinui singur. Nu te învinuiesc câtuşi de puţin pentru felul în care îţi îndeplineşti îndatoririle.

— Domniţă, se înclină Jormundur cu o politeţe rece, care nu-i stătea deloc în fire când i se adresa.

Nasuada ridică braţul, îngăduindu-le să plece, iar cei doi se grăbiră să-i dea ascultare. Trecu cu greu un minut. Poate două. Nasuada nu mai auzea nimic altceva decât strigătele corbilor care se roteau în zbor deasupra taberei vardenilor. Apoi, din spatele ei, veni un foşnet înfundat, precum un şoarece care adulmeca în jur după hrană. Întorcând capul, o văzu pe Elva furişându-se afară din ascunzătoarea sa printre două bucăţi de pânză.

O cântări din priviri.

Fata continuase să crească, într-un chip cu totul neobişnuit. Nasuada o întâlnise, cu puţină vreme în urmă, pe când arăta de trei sau patru ani. Acum, părea de şase. Purta o rochie simplă şi neagră, cu câteva falduri violete la guler şi la umeri. Pletele sale drepte erau încă şi mai întunecate la culoare, ca un hău căscat, care-i atârna pe spate. Chipul său ascuţit era alb ca laptele, căci fata nu ieşea decât rareori la lumină. Semnul de pe frunte, lăsat de Saphira, sclipea argintiu. Iar ochii săi, ochii săi violeţi aveau o privire îndurerată şi aspră – urma lăsată de binecuvântarea lui Eragon, devenită pentru ea un blestem, căci

o silea să simtă în propriul suflet durerea celor din jur şi să încerce să se împotrivească. Ultima luptă aproape că o omorâse din pricina miilor de oameni care sufereau în jurul ei, cu toate că un vrăjitor o cufundase într-un somn fermecat pentru a încerca s-o apere, îi luase multă vreme pentru a începe din nou să vorbească şi să-i pese de ceea ce întâmpla în jur.

Văzând-o cum îşi ştergea buzele trandafirii cu dosul palmei, Nasuada o întrebă:

— Nu ţi-e bine?

— Sunt obişnuită cu durerea, răspunse Elva, ridicând din umeri, dar asta nu înseamnă că-mi vine uşor să mă împotrivesc vrăjii lui Eragon. Să ştii, Nasuada, că nu mi s-a-ntâmplat de multe ori să rămân atât de mişcată de tăria celor din jurul meu – pesemne eşti foarte puternică dacă ai putut îndura atâtea tăieturi.

Chiar dacă Nasuada îi auzise de multe ori glasul, parcă tot se simţea, pe undeva, înfricoşată: era vocea amară şi plină de batjocură a unui adult împovărat de ani, nu cea a unui copil. Se strădui să nu o ia în seamă şi răspunse:

— Tu eşti şi mai puternică. Ai fost nevoită să înduri şi chinul lui Fadawar. Îţi mulţumesc pentru că ai rămas cu mine. Ştiu cât te-a costat şi îţi sunt recunoscătoare.

— Poftim? Asta nu înseamnă nimic pentru mine, Domniţă Noptatecă, spuse Elva, strâmbându-şi buzele într-un zâmbet batjocoritor. Ai ceva de mâncare? Sunt lihnită.

— Farica a lăsat nişte pâine şi vin în spatele pergamentelor de-acolo, zise Nasuada arătându-i cu degetul, apoi o urmări pe fetiţă apropiindu-se şi începând să se îndoape cu înghiţituri mari. Măcar nu va mai trebui să trăieşti aşa multă vreme. De îndată ce se întoarce Eragon, o să desfacă vraja.

— Poate că da, spuse Elva şi se opri puţin, după ce înghiţise jumătate de pâine. Să ştii că te-am minţit când am vorbit despre Judecata Pumnalelor.

— Adică?

— Ceea ce văzusem eu era că aveai să pierzi, nu să câştigi.

— Poftim?

— Dacă aş fi îngăduit lucrurilor să-şi urmeze calea, te-ai fi pierdut după cea de-a şasea tăietură, iar Fadawar ar fi fost acum în locul tău. Aşa că ţi-am spus ceea ce voiai să auzi ca să poţi ieşi învingătoare.

Nasuada se înfiora. Dacă era aşa, însemna că-i era încă şi mai îndatorată copilei. Şi totuşi nu-i făcea plăcere să afle că fusese jucată pe degete, chiar şi pentru binele său.

— Înţeleg. Pare-se că trebuie să-ţi mai mulţumesc o dată.

— Iar asta te umple de furie, nu-i aşa? râse cu asprime Elva. N-are a face. Nu te teme că m-ai putea insulta, Nasuada. Ne suntem de folos una alteia şi asta e tot.

Nasuada se simţi uşurată când unul dintre pitici, căpitanul străjii din tura aceea, îşi lovi scutul cu ciocanul şi rosti:

— Angela, negustoreasa de ierburi, îţi cere îngăduinţa s-o primeşti, Domniţă Noptatecă.

— O primesc, zise ea, ridicând vocea.

Angela dădu buzna în pavilion, aducând pe braţe felurite coşuri şi saci. Ca de obicei, părul buclat i se revărsa peste faţa strâmbată din pricina îngrijorării. Pe urmele ei venea graţios Solembum, pisica fermecată, sub chipul său de animal. El se apropie de îndată de Elva şi începu să i se frece de picioare, arcuindu-şi spinarea. Lăsându-şi poverile jos, Angela îşi dezmorţi umerii şi spuse:

— Ei, poftim! Din pricina ta şi a lui Eragon îmi petrec viaţa aici, printre vardeni, încercând să-i tămăduiesc pe unii oameni prea nătângi ca să-şi dea seama că, de fapt, ar trebui să se ferească de răni, nu să se lase ciopârţiţi!

În timp ce vorbea „se apropie de Nasuada şi începu să-i desfacă bandajele de pe antebraţul drept. Apoi, mormăi nemulţumită.

— În mod firesc, aici tămăduitorul întreabă: Cum te simţi? Iar pacientul minte cu neruşinare şi zice: Ei, nu mi-e prea rău. Şi vindecătorul: Perfect, perfect. Atunci linişteşte-te, că ai să te faci bine cât ai clipi. Ţie însă cred că ţi-e limpede că n-ai să fii în stare să te ridici şi s-o porneşti prea curând la luptă împotriva Imperiului. Nici vorbă!

— Dar am să-mi revin, nu? întrebă Nasuada.

— Dacă aş fi putut folosi magia, n-ar fi fost nicio îndoială. De vreme ce nu pot, e mai greu de spus. Va trebui să te chinui, ca un om de rând, şi să te rogi ca nu cumva rănile să se infecteze. Îţi dai seama, mai spuse Angela, privind-o drept în ochi, că vei avea urme, nu?

— Ce va fi va fi.

— Adevărat.

Nasuada îşi înăbuşi un geamăt şi ridică ochii în sus, în vreme ce Angela îi cusu rănile şi le unse cu o alifie groasă şi rece, din plante. Cu colţul ochiului îl văzu pe Solembum sărind pe masă şi aşezându-se alături de Elva. Întinzând o labă mare şi păroasă, pisica fermecată îşi înfipse gheara într-o bucată de pâine şi începu s-o molfăie cu colţii săi albi, sclipitori. Smocurile de păr din urechile uriaşe şi ciulite îi fluturau, în vreme ce asculta războinicii înveşmântaţi în armură cum se plimbau pe lângă pavilion.

— Barzul, făcu Angela. Numai bărbaţii sunt în stare să se gândească la aşa ceva – să se taie în carne vie ca să vadă cine conduce turma. Ce prostie!

Deşi o durea, Nasuada nu se putu abţine şi izbucni în râs.

— Chiar aşa, spuse după ce se potoli.

Tocmai când Angela îşi termina treaba, căpitanul străjerilor de afară strigă:

— Opreşte!

Apoi, răsună un dangăt ca de clopot. Soldaţii îşi încrucişaseră săbiile, tăindu-i drumul celui care căuta să pătrundă în pavilion. Fără să mai stea să cugete, Nasuada îşi scoase pumnalul din teaca prinsă de corsajul cămăşuţei. Îi venea greu să-l apuce, căci de-abia mai putea să-şi mişte degetele şi muşchii braţului. Parcă i-ar fi amorţit dacă nu ar fi fost crestăturile care o ardeau în carne.

Şi Angela scoase, de cine ştie unde, un pumnal, se apropie de Nasuada şi îngână ceva în limba străveche. Sărind jos, Solembum veni şi se ghemui lângă ea. Blana i se zbârlise, făcându-l să arate mai mare decât un câine. Mârâi înfundat.

Elva îşi văzu de mâncare, părând netulburată de zgomote. Cercetă din priviri bucata de pâine pe care o ţinea cu două degete, de parcă era vreo insectă ciudată, apoi o înmuie în pocalul cu vin şi o vârî în gură.

— Domniţă! strigă cineva. Eragon şi Saphira se apropie iute dinspre nord-est.

Nasuada băgă pumnalul la loc în teacă. Ridicându-se din jilţ, îi spuse Angelei:

— Ajută-mă să mă îmbrac!

Aceasta îi dădu ascultare şi ridică rochia, petrecându-i-o pe trup, apoi îi trase, cu blândeţe, mânecile şi începu să-i lege şireturile. Elva veni s-o ajute. În scurtă vreme, isprăviră.

Nasuada îşi privi braţele şi nu văzu nici urmă din bandaje.

— Oare să-mi ascund rănile sau să le las la vedere? întrebă.

— Depinde, spuse Angela. Ce crezi? Dacă le arăţi, ai să-ţi întăreşti poziţia sau ai să-ţi îmbărbătezi duşmanii, care te vor crede slabă şi lipsită de apărare? E cam complicată problema. Ia să ne gândim: când vezi un om care şi-ar pierdut degetul mare de la picior, ce-ţi trece prin cap? „Of, săracul, s-a schilodit!" sau „Uite ce om deştept, şi puternic – a scăpat numai cu atâta!"?

— Ce comparaţie ciudată!

— Mulţumesc.

— Judecata Pumnalelor este o încercare a puterii, zise Elva. E lucru bine-cunoscut printre vardeni şi oamenii din Surda. Nu eşti mândră de puterea ta, Nasuada?

— Tăiaţi mânecile, le spuse ea, apoi, văzându-le şovăind, continuă: Haideţi! De la coate! Nu vă faceţi griji pentru rochie, am să pun s-o coasă la loc mai târziu.

Din câteva mişcări agile, Angela desprinse mânecile şi le lăsă pe masă. Nasuada ridică bărbia:

— Elva, dacă mă simţi că sunt pe cale să-mi pierd cunoştinţa, te rog să-i spui Angelei, ca să mă poată prinde. Haideţi, mergem?

Plecară una după alta, cu Nasuada în frunte. Solembum le însoţi, dar la ceva distanţă. Când ieşiră din pavilionul cel roşu, căpitanul gărzii ordonă aspru:

— La posturi!

Iar cei şase Şoimi ai Nopţii le înconjurară. Oamenii şi piticii mergeau în faţă şi în spate, iar cei doi kulli uriaşi – urgali care aveau cel puţin opt picioare în înălţime – de-o parte şi de alta.

Amurgul îşi întindea aripile aurii şi violete peste tabăra vardenilor, făcând ca şirurile de corturi care se pierdeau în depărtare să capete un aer de mister. Umbrele din ce în ce mai dese prevesteau apropierea nopţii, iar nenumăratele torţe şi focuri de veghe ardeau deja, limpezi şi puternice în amurgul cald. Spre est, cerul era senin. Spre sud însă, un nor lung şi jos de fum negru ascundea orizontul şi Câmpiile Pârjolite, aflate la o leghe şi jumătate depărtare. Spre vest, un şir de mesteceni şi brazi însemnau cursul râului Jiet, pe apele căruia plutea Aripa de Dragon, corabia capturată de Roran, Jeod şi ceilalţi locuitori din Carvahall. Dar Nasuada nu avea ochi decât pentru ceea ce

se afla la nord – silueta sclipitoare a Saphirei care cobora dintr-acolo. Scăldată în ultimele raze de soare, părea împrejmuită de o aură albastră, ca un mănunchi de stele care cădeau din tării.

Era o imagine atât de măreaţă încât Nasuada rămase câteva clipe împietrită, recunoscătoare puterilor care-i îngăduiseră să vadă aşa ceva cu ochii ei. „Sunt în siguranţă amândoi!” se gândi şi oftă uşurată.

Războinicul care le vestise sosirea Saphirei – un bărbat subţiratic, cu barbă deasă, neîngrijită – se înclină şi arătă cu degetul:

— Domniţă, după cum vezi, am spus adevărul.

— Da. Te felicit – pesemne că ai ochii foarte ageri de vreme ce ai zărit-o aşa curând pe Saphira. Cum te numeşti?

— Fletcher, fiul lui Harden, Domniţă.

— Îţi mulţumesc, Fletcher. Acum te poţi întoarce la post.

Cu o altă plecăciune, bărbatul o porni în pas săltat spre marginea taberei. Fără să-şi ia ochii de la Saphira, Nasuada îşi croi drum printre şirurile de corturi, către luminişul dinainte pregătit, în care aceasta se putea lăsa la pământ. Gărzile, Angela şi Elva o însoţiră, dar ea nu le acordă prea multă atenţie, nerăbdătoare cum era să-i întâlnească pe Eragon şi Saphira. În ultimele zile, îşi petrecuse multe ceasuri frământându-se pentru soarta lor, atât ca stăpânitoare a vardenilor, cât şi, ceea ce o mirase întru câtva, ca prietenă.

Saphira zbura mai iute decât orice şoim sau uliu, dar era încă la câteva mile de tabără, aşa că îi luă aproape zece minute să ajungă. În timpul acesta, în luminiş se adunaseră o mulţime de războinici -oameni, pitici şi chiar un grup de urgali cu pielea cenuşie, conduşi de Nar Garzhvog, care începuseră să-i scuipe pe oamenii dimprejurul lor. Erau acolo şi Regele Orrin cu alaiul său. Aceştia se opriseră undeva, în faţa Nasuadei, de cealaltă parte a luminişului. Venise şi Narheim, ambasadorul piticilor, cel care îşi luase asupra sa îndatoririle lui Orik, după ce acesta plecase în Farthen Dur, erau şi Jormundur şi ceilalţi membri ai Sfatului Fruntaşilor, şi Arya.

Aceasta se strecură prin mulţime, spre Nasuada. Chiar dacă Saphira se apropia, bărbaţii şi femeile deopotrivă coborâră privirea pentru a o admira pe elfă. Era impresionantă. Îmbrăcată toată în negru, purta pantaloni, ca un bărbat, avea sabie la şold, un arc şi o tolbă în spate. Pielea ei era de

culoarea mierii moi, chipul ascuţit ca al unei pisici şi păşea cu atâta forţă şi graţie încât oricine îşi putea da seama cât era de pricepută în mânuirea săbiei şi, de asemenea, că era mult mai puternică decât un om.

De la bun început, Nasuadei i se păruseră cam indecente veşmintele sale neobişnuite. Prea strâmte şi strânse pe trup. Dar trebuia s-o recunoască: şi îmbrăcată în zdrenţe, Arya tot ar fi părut mai maiestuoasă şi mai demnă decât orice nobil din rândul muritorilor. Oprindu-se în faţa ei, elfa făcu un gest cu degetul său fin către rănile de pe antebraţele Nasuadei.

— Aşa cum a spus poetul Earne, a înfrunta suferinţa de dragul neamului şi al ţării pe care-o iubeşti este lucrul cel mai nobil dintre toate. I-am cunoscut pe toţi conducătorii vardenilor. Au fost bărbaţi şi femei deosebite, iar Ajihad – cel mai vrednic dintre toţi. Dar cred că astăzi l-ai depăşit până şi pe el.

— Vorbele tale mă onorează, Arya, dar mi-e teamă că, dacă-i aşa, prea puţini şi-l vor mai aminti pe tatăl meu după cum merită.

— Faptele copiilor sunt o dovadă a felului în care au fost crescuţi de părinţi. Străluceşte ca soarele, Nasuada, căci, dacă o faci, din ce în ce mai mulţi vor respecta amintirea lui Ajihad, pentru că te-a învăţat să porţi povara unui adevărat stăpânitor de la o vârstă atât de fragedă.

Nasuada înclină fruntea, lăsând să se înţeleagă că sfatul Aryei îi mersese drept la suflet, apoi zâmbi şi zise:

— Vârstă fragedă? După socoteala noastră, de-acum sunt o femeie în toată firea.

— E adevărat, spuse Arya, cu o sclipire veselă în privire. Dar, dacă socotim după ani şi nu după înţelepciune, printre cei din neamul meu niciun om nu ar fi privit ca un adult în toată puterea cuvântului. În afară de Galbatorix, fireşte.

— Şi de mine, spuse Angela voioasă.

— Haide, haide, făcu Nasuada, nu poţi fi mult mai în vârstă decât mine.

— Ha! înfăţişarea poate fi înşelătoare. După ce ai stat atât de mult în preajma Aryei, ar trebui s-o ştii.

Înainte ca Nasuada să apuce s-o întrebe câţi ani avea de fapt, simţi cum cineva o smucea tare de poala rochiei. Întorcând capul, văzu că era Elva, care-i făcea semn. Aplecându-se, îşi

apropie urechea de aceasta, care şopti:

— Eragon nu este cu Saphira.

Nasuada simţi un nod în gât, care-o împiedica să răsufle. Trase cu ochiul în sus. Saphira plutea chiar deasupra taberei, la câteva mii de picioare în văzduh. Aripile sale ca de liliac se distingeau negre pe cer. Îi vedea stomacul şi ghearele albe, lipite de solzii încălecaţi, dar nu-i putea zări pe niciunul dintre cei pe care-i ducea în spinare.

— De unde ştii? întrebă tot în şoaptă.

— Nu simt nimic, nicio îngrijorare, nicio temere care să-mi amintească de el. Roran e acolo, împreună cu o femeie care trebuie să fie Katrina. Dar atât.

Ridicându-se, Nasuada bătu din palme şi spuse tare:

— Jormundur!

Acesta, care era undeva prin apropiere, veni în fugă, îmbrâncindu-i pe cei care-i stăteau în cale. O cunoştea îndeajuns de bine pentru a înţelege că se întâmplase ceva neplăcut.

— Domniţă?

— Goleşte luminişul! Trimite-i pe toţi de-aici înainte să coboare Saphira.

— Şi pe Orrin, Narheim şi Garzhvog?

— Nu, se strâmbă ea, dar pe toţi ceilalţi în afară de ei. Iute! Jormundur începu să dea ordine cu glas tare, iar Arya şi Angela se apropiară de Nasuada. Păreau la fel de îngrijorate ca şi ea.

— Saphira nu ar fi aşa liniştită, spuse Arya, dacă Eragon ar fi rănit sau mort.

— Atunci unde e? făcu Nasuada. În ce încurcătură s-a mai băgat? Luminişul se umplu de zarvă în clipa în care Jormundur şi oamenii săi începură să-i alunge pe privitori îndărăt la corturile lor, lovindu-i cu beţele dacă zăboveau sau se împotriveau. Izbucniră câteva îmbrânceli, dar căpitanii lui Jormundur îi prinseră repede pe vinovaţi, pentru ca bătăile să nu se răspândească. Din fericire, urgalii plecaseră fără nicio greutate, la porunca şefului lor, Garzhvog. Acesta însă se apropie de Nasuada, împreună cu Regele Orrin şi Narheim, piticul.

Nasuada simţi cum i se cutremura pământul sub picioare, în vreme ce urgalul, înalt de opt picioare şi jumătate, înainta către ea. Acesta îşi ridică bărbia osoasă, arătându-şi beregata, aşa

cum cerea obiceiul neamului său, şi spuse:

— Ce înseamnă asta, Domniţă Noptatecă?

Din pricina alcătuirii fălcilor, a colţilor şi a accentului pronunţat, era greu de înţeles ce spunea.

— Mda, şi eu aş vrea o explicaţie, fir-ar să fie de treabă! zise Orrin, roşu la faţă.

— Şi eu, făcu Narheim.

Privindu-i, Nasuadei îi trecu prin cap că era, pesemne, prima dată de mii de ani când membri ai atâtor neamuri diferite din Alagaesia se întâlniseră, paşnici, laolaltă. Nu lipseau decât cei doi Ra'zac sau părinţii lor, dar Nasuada ştia prea bine că niciun om zdravăn la minte nu le-ar fi poftit vreodată pe acele făpturi scârbavnice la sfaturile lor de taină. Arătă spre Saphira şi spuse:

— Răspunsurile le veţi primi de la ea.

Chiar în clipa în care ultimii rătăciţi părăseau luminişul, un vârtej de aer o învălui pe Nasuada. Saphira se lăsa pe pământ, fluturând din aripi pentru a încetini. Atinse pământul cu picioarele din spate, apoi şi cu cele din faţă. O bubuitură înfundată răsună în tabără. Dezlegându-şi curelele, Roran şi Katrina se grăbiră să coboare.

Apropiindu-se cu paşi mari, Nasuada o cântări din priviri pe aceasta din urmă. Era curioasă să vadă ce soi de femeie putea să-l vrăjească atât de tare pe un bărbat, încât acesta să fie gata de orice pentru a o salva. Văzu o tânără bine făcută, dar cu tenul palid, ca şi cum ar fi fost bolnavă, cu o coamă de păr arămiu şi o rochie atât de ruptă şi murdară încât era cu neputinţă să-şi dea seama cum arătase la început. În ciuda chinului prin care trecuse, Nasuada văzu imediat că era o femeie destul de atrăgătoare, dar nu o „mare frumuseţe", cum spuneau poeţii. Cu toate astea, avea în priviri şi în purtări o anumită hotărâre care îi spuse Nasuadei că, dacă Roran ar fi fost cel căzut prizonier, Katrina s-ar fi priceput la fel de bine ca şi el să-i trezească pe locuitorii din Carvahall, să-i ducă spre sud, în Surda, să lupte în bătălia de pe Câmpiile Pârjolite şi chiar să plece apoi în Helgrind de dragul lui. Nici măcar când îl văzu pe Garzhvog, Katrina nu tresări şi nu se înfiora, ci rămase pe loc, alături de Roran. Acesta îi făcu Nasuadei o plecăciune, apoi alta Regelui Orrin.

— Domniţă, spuse, solemn. Maiestate. Îngăduiţi-mi să v-o

prezint pe Katrina, logodnica mea.

La rândul ei, aceasta îşi plecă fruntea.

— Bine-ai venit la vardeni, Katrina, spuse Nasuada. Toţi cei de-aici îţi cunosc numele datorită uluitorului devotament pe care ţi-l poartă Roran. Cântecele despre dragostea voastră au început deja să se răspândească prin lume.

— Eşti binevenită, adăugă Orrin. Eşti cu adevărat binevenită. Nasuada observă că regele nu avea ochi decât pentru Katrina, la fel ca toţi bărbaţii de acolo, printre care şi piticii. Era convinsă că, până să vină zorii, fiecare avea să le povestească tovarăşilor săi despre farmecele fetei. Faptele lui Roran o ridicaseră cu mult deasupra celorlalte femei, iar misterul ei îi fascina şi-i atrăgea pe războinici. Dacă cineva era gata să jertfească atât de mult pentru altcineva, însemna că era vorba de o persoană de-a dreptul nepreţuită.

— Mulţumesc, spuse Katrina, roşind.

Părea stânjenită de atâtea atenţii, dar şi mândră, ca şi cum ştia cât era Roran de deosebit şi se bucura că tocmai ea, dintre toate femeile din Alagaesia, izbutise să-i câştige inima. Era al ei, iar asta îi ajungea, nu mai avea ce să-şi dorească.

Nasuada se simţi străbătută de un fior de singurătate. „Aş vrea să am şi eu aşa ceva”, se gândi. Din pricina poziţiei sale, nu-i mai era îngăduit să viseze, ca o fetişcană, la dragoste şi căsătorie şi nici la copii. Poate doar să fie vorba de o căsătorie aranjată, pentru binele vardenilor. Se gândise adesea să-l ia pe Orrin, dar nu găsise curajul să-i pomenească despre asta. Oricum, era mulţumită cu ce avea şi nu se simţea invidioasă pe fericirea Katrinei şi a lui Roran. Pentru ea un singur lucru conta: o căsătorie nu însemna nimic pe lângă visul de a-l înfrânge pe Galbatorix. Aproape toţi oamenii se căsătoreau, dar câţi dintre ei aveau prilejul să vegheze naşterea unei epoci noi?

„Parcă nu sunt eu însămi în seara asta”, îşi dădu ea seama. „Poate că din cauza rănilor gândurile mi se învârtejesc în minte ca un roi de albine.” Trezindu-se din visare, privi dincolo de Roran şi Katrina, către Saphira, îşi lăsă mintea neprotejată – ceea ce nu i se întâmpla de prea multe ori – pentru a înţelege vorbele acesteia şi întrebă:

— Unde este Eragon?

Saphira se apropie, într-un foşnet de solzi, şi-şi coborî capul, pentru a le privi drept în ochi pe Nasuada, Arya şi Angela. În

ochiul său stâng sclipea o flacără albastră. Adulmecă de două ori, apoi scoase limba stacojie. Răsuflarea fierbinte şi umedă făcu gulerul Nasuadei să fluture.

Aceasta înghiţi în sec când mintea Saphirei o atinse pe a ei. Era altfel decât toate făpturile pe care le întâlnise vreodată: părea foarte, foarte bătrână, străină, pe cât de blândă, pe atât de aprigă. Şi asta, şi prezenţa sa impunătoare îi aminteau Nasuadei de fiecare dată că, dacă Saphira se hotăra să-i înghită pe toţi, putea să o facă. Era cu neputinţă, se gândi ea, să te simţi în largul tău în preajma unui dragon.

„Simt miros de sânge, spuse Saphira. Cine ţi-a făcut rău, Nasuada? Spune-mi numele şi am să-l spintec de la gât până la mijloc şi am să-ţi aduc capul să-l atârni pe perete."

— Nu-i nevoie să spinteci pe nimeni, cel puţin deocamdată. Eu însămi am mânuit pumnalul. Dar nu e vremea acum să vorbim despre asta. Tot ce vreau să-mi spui este unde se află Eragon.

„Eragon, spuse Saphira, s-a hotărât să rămână în Imperiu." Vreme de câteva clipe, Nasuada rămase împietrită, cu mintea amorţită. Apoi, dându-şi seama că nu avea niciun rost să încerce să pretindă că nu era aşa cum auzise, se simţi cuprinsă de o senzaţie de sfârşeală. Auzindu-i şi pe cei din jur vociferând, îşi dădu seama că Saphira le vorbise tuturor în acelaşi timp.

— Cum… de i-ai îngăduit să o facă?

Saphira pufni, scoţând pe nări rotocoale de fum.

„Asta a fost hotărârea lui. Nu l-am putut opri. Ţine să facă ceea ce crede el că-i bine, fără să-i pese de sine însuşi şi de urmări… Aş fi putut să-l scutur zdravăn, ca pe un puişor abia ieşit din ou, dar sunt mândră de el. Nu vă temeţi, este în stare să-şi poarte de grijă. Până acum n-a păţit nimic, altfel aş fi aflat pe dată."

— Şi cum de a luat această hotărâre, Saphira? întrebă Arya.

„Ar merge mai repede să vă arăt în loc să vă explic în cuvinte. Îmi îngăduiţi?"

Cu toţii făcură semn că da.

Amintirile sale se revărsară asupra Nasuadei ca un potop. Privi piscul cel negru, Helgrind, de deasupra unui strat de nori. Îi auzi pe Eragon, Roran şi Saphira sfătuindu-se cum era mai bine să atace. Îi văzu descoperind bârlogul celor doi Ra'zac şi

simţi, pe propria piele, lupta încleştată a Saphirei cu uriaşii Lethrblaka. Rămase vrăjită de ceea ce văzuse. Se născuse în Imperiu, dar nu-şi mai amintea nimic. Era prima dată, de când crescuse, când vedea altceva în afară de hotarele sălbatice ale stăpânirii lui Galbatorix.

În cele din urmă, asistă şi la înfruntarea dintre Eragon şi Saphira. Aceasta părea că încearcă să-şi ascundă jalea care o cuprinsese când îşi părăsise Cavalerul, dar era o senzaţie mult prea vie, sfâşietoare. Nasuada se văzu nevoită să-şi şteargă lacrimile cu bandajele de pe braţ. Şi totuşi motivele pe care le invocase Eragon pentru a rămâne acolo – ca să-l ucidă pe ultimul Ra'zac şi să cerceteze mai bine muntele – nu i se păreau îndeajuns de puternice.

Se încruntă. „O fi Eragon repezit, dar nu şi atât de nesăbuit încât să pună în primejdie tot ceea ce ne străduim să facem numai pentru a cerceta câteva peşteri şi a-şi duce răzbunarea la îndeplinire. Trebuie să mai fie ceva." Se întrebă dacă să o piseze pe Saphira cu întrebări, dar ştia că aceasta nu i-ar fi ascuns nimic numai şi numai dintr-un capriciu. „Poate că vrea să-mi spună între patru ochi", se gândi.

— La naiba! exclamă Orrin. Nici că se putea un moment mai prost pentru aşa ceva. Ce-are a face un singur Ra'zac, când toată armata lui Galbatorix se află adunată la câteva mile de noi? Trebuie să-l aducem înapoi.

Angela râse; se apucase să împletească un ciorap folosind cinci andrele de os care clincăneau şi se frecau unele de altele, într-un ritm susţinut, deşi neobişnuit.

— Cum? O să călătorească ziua, iar Saphira nu are cum să zboare şi să-l caute, câtă vreme o poate vedea oricine care să-i povestească lui Galbatorix.

— Da, dar este vorba de Cavalerul nostru! Nu putem sta cu braţele încrucişate când el este printre duşmani.

— Sunt de aceeaşi părere, zise Narheim. Nu ştiu cum, dar trebuie să se întoarcă! Grimstnzborith Hrothgar l-a adoptat în familia şi clanul său – adică şi al meu, după cum ştiţi – şi îi datorăm credinţă după lege şi voia sângelui.

Arya se lăsă într-un genunchi şi, spre mirarea Nasuadei, începu să-şi desfacă şi să-şi lege la loc partea de sus a încălţărilor. Strângând o curea între dinţi, zise:

— Saphira, unde era Eragon când i-ai pătruns pentru ultima

oară gândurile?

„La intrarea în Helgrind.”

— Şi nu ai deloc habar pe ce drum voia s-o apuce? „Nici el nu ştia încă.”

— Atunci va trebui să caut peste tot, spuse elfa, sărind în picioare. Ca o căprioară, străbătu în fugă luminişul şi dispăru printre corturi, spre nord, iute şi uşoară ca vântul.

— Nu, Arya! strigă Nasuada, dar era prea târziu. Nu mai avea ce face decât să o privească îndepărtându-se. Plecarea ei o umplu de deznădejde. „Totul se prăbuşeşte”, se gândi.

Strângându-şi în pumni marginile bucăţilor desperecheate de armură care-i apărau pieptul, ca şi cum voia să le smulgă, Garzhvog o întrebă:

— Vrei să mă iau după ea, Domniţă Noptatecă? Nu pot să alerg la fel de iute ca elfii ăştia mărunţei, dar am puterea să fug mai mult.

— Nu… nu, rămâi. De la depărtare, Arya poate trece drept om, dar pe tine soldaţii te-ar vâna de îndată ce te zăreşte vreun fermier.

— Sunt obişnuit cu asta.

— Bine, dar nu în mijlocul Imperiului, sub ochii a sute de oameni de-ai lui Galbatorix. Nu, Arya va trebui să se descurce singură. Măcar dacă l-ar putea găsi pe Eragon şi ar putea să ni-l aducă îndărăt nevătămat, căci fără el suntem pierduţi!

Scăparea

Picioarele lui Eragon loveau ritmic pământul.

Vibraţiile începeau din călcâie, urcau apoi pe pulpă, până la coapsă, pe şira spinării şi până la gât. Îl făceau să strângă din dinţi şi-i înăspreau durerea de cap, care părea mai rea cu fiecare milă străbătută. La început, bătaia monotonă îl irita, dar nu trecuse mult şi îl cufundase într-un soi de transă, în care nu se mai gândea la nimic, ci doar fugea mai departe.

Auzea firele uscate de iarbă trosnindu-i sub tălpi ca nişte vreascuri şi, din când în când, vedea vârtejuri de praf ridicate din pământul uscat. Pesemne trecuse mai mult de o lună de când plouase ultima dată prin această parte a lumii. Aerul îi uscase răsuflarea, lăsându-i gâtul pârjolit. Oricât ar fi băut,

soarele şi vântul îl toropeau şi mai mult.

De-asta îl şi durea capul.

Muntele Helgrind rămăsese departe în urma lui. Cu toate acestea, nu străbătuse atât de mult pe cât spera. Sute de patrule – de soldaţi şi vrăjitori – mărşăluiau încoace şi încolo, la poruncile lui Galbatorix. Adesea, pentru a se feri, fusese nevoit să se ascundă. Nu avea nicio îndoială că pe el îl căutau. În seara de dinainte, îl văzuse până şi pe Thorn zburând jos, pe deasupra orizontului, la apus. Îşi ascunsese pe dată gândurile, se aruncase într-un şanţ şi rămăsese acolo o jumătate de ceas, până ce dragonul dispăruse dincolo de marginea lumii.

Se hotărâse ca, de câte ori era cu putinţă, să călătorească pe drumurile şi potecile cele mai bătute. Ultima săptămână îl silise să dea din el şi să îndure cât putea de mult, aşa că voia să-i lase trupului său răgazul de a se odihni şi de a-şi recăpăta puterile, nu să-l obosească şi mai tare alergând prin desişuri, pe dealuri şi trecând râuri cu apele pline de noroi. Avea să vină cândva vremea să se istovească din nou, dar mai avea ceva până atunci.

Cu toate acestea, ţinându-se pe drumurile bătute, nu îndrăznea să alerge atât de iute pe cât putea; de fapt, ar fi fost mai bine să nu o facă deloc. Prin ţinutul acela erau răspândite mai multe sate şi cătune. Dacă locuitorii lor observau un bărbat singur alergând pe drum ca şi cum ar fi fost vânat de o ceată de lupi, aveau să intre, fără îndoială, la bănuieli şi cine ştie dacă vreunul mai slab de înger nu avea să dea raportul mai departe. Aşa ceva ar fi fost o nenorocire pentru Eragon, câtă vreme cea mai bună apărare a sa era faptul că nimeni nu ştia unde să-l caute.

Acum alerga pentru că nu mai întâlnise nicio făptură vie – în afară de un şarpe mare, care se încălzea la soare – cale de mai bine de o leghe.

Lucrul care-l preocupa mai întâi de toate era să ajungă îndărăt la vardeni şi tocmai de-asta îl înfuria că trebuia să se târâie ca ultimul cerşetor. Cu toate acestea, singurătatea îi pria. Nu mai fusese singur, singur cu adevărat din clipa în care găsise în Şiră oul Saphirei. De atunci, gândurile ei îi atinseseră fără încetare mintea şi, mai mult, fusese însoţit de Brom, Murtagh sau alţii. În afară de această povară, îşi petrecuse fiecare lună, de când plecase din Valea Palancar, străduindu-se

să înveţe lucruri cât mai multe şi mai grele. Nu se oprea decât când avea de făcut vreo călătorie sau când trebuia să ia parte la luptă. De când se născuse, nu i se mai întâmplase niciodată să aibă de ţinut piept unor astfel de îngrijorări şi temeri şi nici să fie nevoit să rămână atent şi cu simţurile treze atâta vreme.

Aşadar, singurătatea era binevenită, odată cu liniştea sufletească pe care i-o aducea. Lipsa glasurilor – nici pe al său nu şi-l mai auzise de ceva timp – era ca un cântec liniştitor de leagăn, care, pentru scurtă vreme, îi alungă teama de viitor. Nici prin cap nu-i trecea să facă vreo vrajă pentru a o vedea pe Saphira – cu toate că erau departe unul de celălalt, legătura dintre ei avea să-i spună dacă ea păţea cine ştie ce – şi nici pe Nasuada sau Arya, care l-ar fi copleşit cu dojeni. Era mult mai plăcut, se gândi el, să asculte cântecul păsărelelor şi freamătul vântului prin iarbă şi printre crengile pline de frunze.

Zgomotul clopoţeilor de la căpestre, al copitelor care loveau pământul şi glasurile unor bărbaţi îl treziră din visare. Neliniştit, se opri şi trase cu ochiul împrejur, încercând să-şi dea seama de unde veneau. Două coţofene fiecare se înălţara în spirală dintr-un defileu din apropiere.

Singurul ascunziş pe care îl găsi era un mic desiş de ienuperi. Se grăbi într-acolo şi se strecură pe sub crengile care atârnau tocmai în clipa în care şase soldaţi ieşeau călare din defileu. Aceştia o apucară la trap pe o potecă îngustă, de pământ bătătorit, care trecea la nici zece picioare de el. În mod firesc, Eragon ar fi trebuit să-i simtă cu mult înainte de a se apropia, însă, de când cu apariţia neaşteptată a lui Thorn, îşi ţinuse mintea bine apărată şi nu mai cercetase împrejurimile cu ajutorul gândurilor.

Soldaţii traseră de frâie şi se adunară în mijlocul potecii, certându-se între ei:

— Vă spun că am văzut ceva! strigă unul dintre ei.

Era un bărbat de înălţime mijlocie, cu obrajii roşii şi o barbă blondă.

Cu inima bătând să-i spargă pieptul, Eragon se chinui să răsufle uşor pentru a nu se da de gol. Îşi pipăi fruntea, convingându-se că bucata de pânză pe care şi-o legase la cap îi acoperea sprâncenele arcuite şi vârful ascuţit al urechilor. „Ce n-aş da să am încă armura pe mine”, se gândi. Pentru a nu atrage atenţia, îşi făcuse o boccea din crengi şi o bucată de

pânză pe care o dobândise târguindu-se cu un spoitor şi-şi legase acolo armura. Acum nu îndrăznea s-o desfacă, de teamă să nu-l audă soldaţii.

Bărbatul cu barba blondă coborî de pe armăsarul său murg şi se plimbă pe la marginea potecii, cercetând pământul şi tufişurile de ienupăr de alături. Ca orice ostaş din armata lui Galbatorix, purta o tunică roşie, brodată cu fir de aur, înfăţişând o pală tremurătoare de foc. Fireturile îi sclipeau la fiecare pas. Avea o armură simplă, doar un coif, un scut şi o apărătoare din piele, aşadar nu putea fi de rang prea înalt. Drept arme, purta o suliţă în mâna dreaptă şi o sabie lungă la şold.

În vreme ce el se apropia, clincănind din pinteni, Eragon începu să îngâne o vrajă complicată în limba străveche. Cuvintele i se revărsau nestăvilite de pe buze până ce, spre marea sa îngrijorare, greşi unul, foarte lung şi greu de pronunţat, şi se văzu nevoit s-o ia de la capăt.

Soldatul mai făcu un pas către el.

Şi încă unul.

Chiar în clipa în care se postă în faţa lui, Eragon termină vraja şi simţi cum aceasta începuse să-i soarbă din putere. Cu toate acestea, nu scăpă cu totul neobservat, căci soldatul scoase un strigăt scurt şi dădu crengile la o parte din faţa lui.

Eragon nu se mişcă.

Soldatul se uită drept la el şi se încruntă:

— Ce naiba… mormăi, apoi lovi cu suliţa în desiş, trecând foarte aproape de faţa lui Eragon; acesta îşi înfipse unghiile în palmă, simţindu-şi trupul străbătut de un fior. Fir-ar să fie de treabă, zise soldatul şi dădu drumul crengilor, care se îndreptară, ascunzându-l din nou pe Eragon îndărătul lor.

— Ce era? întrebă un alt bărbat.

— Nimic, răspunse primul, întorcându-se la ceilalţi, apoi îşi scoase coiful şi-şi şterse sudoarea de pe frunte. Ochii îmi joacă feste.

— Ce mai vrea de la noi ticălosul ăla de Braethan? De două zile aproape că n-am închis un ochi.

— Mda… cred că regele e la capătul răbdării dacă trage aşa tare de noi… Sincer să fiu, mai bine nu l-am găsi pe ăla pe care-l caută. Nu zic că aş fi un nevolnic, dar unii ca noi ar face bine să se ferească de oricine este în stare să-i dea de furcă lui

Galbatorix. Să se descurce Murtagh cu monstrul ăla de dragon al lui, nu?

— Dacă nu cumva o fi chiar el ăsta pe care-l căutăm, zise un al treilea bărbat. Aţi auzit şi voi ce-a zis plodul lui Morzan, aşa cum am auzit şi eu.

Soldaţii rămaseră tăcuţi – păreau neliniştiţi de ceva. Apoi, cel care descălecase urcă la loc în şa, luă hăţurile cu mâna stângă şi spuse:

— Tacă-ţi fleanca, Derwood! Prea mult trăncăneşti.

Şi, cu asta, cei şase îşi îmboldiră armăsarii cu pintenii şi o apucară pe drum, către nord. După ce zgomotul de copite se pierdu în depărtare, Eragon reteză vraja, apoi se frecă la ochi cu pumnii şi-şi lăsă palmele pe genunchi. Un hohot lung şi înfundat de râs îi scăpă de pe buze. Clătină din cap, gândindu-se cât erau de diferite necazurile în care se vârâse faţă de traiul său de demult, din Valea Palancar. „Nu mi-am închipuit niciodată că mi se vor întâmpla astfel de lucruri”, se gândi.

Vraja pe care-o folosise avea două părţi: mai întâi, făcuse razele de lumină să se scurgă pe lângă trupul său, astfel încât nimeni nu-l mai putea vedea; apoi, avusese grijă ca niciun alt magician să nu poată observa urmele vrăjii. Singurul neajuns era că vraja nu putea ascunde şi urmele de paşi – astfel că trebuia să rămână nemişcat câtă vreme o folosea – şi se întâmpla adesea să nu poată ascunde pe deplin nici umbrele.

Strecurându-se afară din desiş, Eragon îşi întinse braţele mult deasupra capului, apoi se îndreptă spre defileul din care ieşiseră soldaţii. Porni din nou la drum, dar o întrebare nu-i dădea pace: Oare ce spusese Murtagh?

— Ahhh!

Imaginile care pluteau, ca nişte văluri, în faţa ochilor lui Eragon se risipiră de îndată ce el începu să sfâşie văzduhul cu braţele. Zvârcolindu-se, se rostogoli din locul în care se întinsese. Cu mişcări iuţi, se ridică în picioare şi întinse braţele în faţă ca să se apere de lovituri.

Bezna nopţii îl învăluia. Pe deasupra, stelele netulburate se învârteau mai departe, în dansul lor celest, fără sfârşit. Pe jos nu se mişca nimic şi nu se auzea decât şoapta vântului care mângâia firele de iarbă.

Eragon îşi întinse gândurile împrejur, convins că urma să fie atacat, înainta vreo mie de picioare, în toate direcţiile, dar nu

dădu peste nimeni.

În cele din urmă, lăsă braţele jos. Gâfâia, îl ardea pielea şi mirosea a transpiraţie. În minte i se iscaseră o furtună, un vârtej de săbii care sclipeau ucigătoare şi trupuri spintecate. O clipă, se crezu în Farthen Dur, luptându-se cu urgalii, apoi pe Câmpiile Pârjolite, încrucişându-şi sabia cu oameni ca el. De fiecare dată, senzaţia era atât de vie încât ar fi putut jura că o vrajă ciudată îl dusese înapoi în timp. Îi văzu pe oamenii şi pe urgalii pe care-i ucisese stând în picioare în faţa lui. Păreau aşa de reali încât se întrebă dacă aveau să-i vorbească. Şi, chiar dacă nu mai purta pe trup urmele rănilor, acestea îi rămăseseră în amintire. Se înfiora, simţind din nou săgeţile şi săbiile pătrunzându-i în carne.

Urlând ca o fiară, căzu în genunchi şi-şi cuprinse pântecul cu braţele cât putu de strâns. Se clătina înainte şi-napoi. „Gata, linişteşte-te… linişteşte-te…" Îşi lipi fruntea de pământ şi se ghemui, făcându-se cât putea de mic. Îşi simţea răsuflarea fierbinte pe burtă.

— Ce-o fi cu mine?

Niciuna dintre poveştile pe care le spunea Brom în Carvahall nu pomenea că astfel de închipuiri i-ar fi chinuit şi pe eroii din vechime. Niciunul dintre războinicii pe care-i întâlnise Eragon la vardeni nu părea tulburat de sângele pe care-l vărsase. Iar Roran, chiar dacă recunoscuse că nu-i făcea plăcere să omoare, nu se trezea în miez de noapte urlând.

„Sunt slab, se gândi Eragon. Un bărbat n-ar trebui să se simtă aşa. Un Cavaler, nici atâta. Garrow sau Brom n-ar fi avut niciodată asemenea necazuri, sunt sigur de asta. Ei au făcut ce trebuia făcut şi gata. N-au plâns, nu şi-au făcut atâtea griji, n-au scrâşnit din dinţi… E limpede, sunt slab."

Sărind în picioare, se plimbă încoace şi încolo prin cuibul său de iarbă, încercând să se liniştească. După o jumătate de ceas, când teama încă nu-i dăduse pace şi pielea îl mânca de parcă o mie de furnici s-ar fi strecurat pe sub ea, văzând că încă mai tresărea la fiecare zgomot, îşi ridică bocceaua şi o luă la fugă cât putu de iute. Nu-i păsa ce se afla înaintea lui, în bezna adâncă, nici că putea să-l observe cineva, alergând ca un zănatic.

Nu dorea decât să scape de coşmaruri. Propriile gânduri îi deveniseră duşmani sau poate nu se mai putea bizui pe raţiune

pentru a-şi alunga groaza. Aşadar, trebuia să se încreadă în înţelepciunea străveche a cărnii şi trupului său, care-i spuneau să plece cât mai departe. Dacă alerga îndeajuns de mult şi de repede, poate izbutea să se lege din nou de prezent. Poate că braţele care-i zvâcneau, picioarele care loveau cu zgomot pământul, umezeala rece a transpiraţiei la subsuori şi miile de alte senzaţii aveau să-l silească, prin puterea şi numărul lor, să uite. Poate.

Un stol de păsări migratoare străbătu în zbor cerul de după-amiază ca un banc de peşti despicând întinderea oceanului.

Eragon le privi cu ochii mijiţi. În Valea Palancar, când venea primăvara şi păsările se întorceau, se adunau, adesea, în stoluri atât de mari încât ziua se preschimba în noapte. Cel pe care-l privea nu era atât de numeros, însă tot îi amintea de serile petrecute împreună cu Garrow şi Roran, bând ceai de mentă pe prispa casei şi privind norul negru de pene răsucindu-se şi învârtejindu-se sus pe cer.

Pierdut în amintiri, se opri şi se aşeză pe o piatră ca să-şi lege curelele încălţărilor.

Vremea se schimbase – era mai răcoare, iar o pată cenuşie, dinspre vest, lăsa să se bănuiască apropierea unei furtuni. Vegetaţia era mai bogată – muşchi, tufişuri şi mănunchiuri dese de iarbă verde. La câteva mile depărtare, se vedeau cinci dealuri pierdute în mijlocul câmpiei. Pe deasupra crengilor frunzoase ale tufişurilor, Eragon zări zidurile prăbuşite ale unei clădiri demult părăsite, urmă a vreunui neam pierdut în negura vremurilor.

Curios, se hotărî să se oprească să mănânce printre ruine. Pesemne erau multe animale de prins pe acolo, iar asta avea să-i dea prilejul să cerceteze locul înainte să plece mai departe.

Un ceas mai târziu, ajunse la poalele primului deal, unde găsi rămăşiţele unui vechi drum pavat cu lespezi pătrate de piatră. Îl urmă până ce ajunse la ruine. Ciudatele construcţii îl uimiră, căci nu semănau nici cu cele ale oamenilor, nici ale piticilor, nici ale elfilor, aşa cum le ştia el.

Urcând dealul, trecu pe sub un şir de stejari care umbreau totul în jur, făcându-l să se înfioare. Aproape de vârf, ajunse într-un loc plat şi ieşi dintre copaci într-un luminiş întins. Acolo se afla un turn prăbuşit. La poale era gros şi vălurit, ca un trunchi de copac, apoi se îngusta şi se înălţa spre cer, încă vreo

treizeci de picioare, până ce se termina într-un colţ ascuţit, zimţat. Jumătatea de sus a turnului zăcea la pământ, sfărâmată în mii de bucăţi.

Eragon se însufleţi la gândul că poate dăduse peste un turn de pază clădit de elfi cu mulţi ani înainte de căderea Cavalerilor. Niciun alt neam nu avea meşteşugul şi dorinţa de a ridica o asemenea construcţie.

Apoi zări grădina de legume de la celălalt capăt al luminişului. Printre brazde şedea chircit un bărbat, singur, plivindu-şi mazărea. Chipul său, întors spre pământ, era învăluit în umbre. Avea o barbă căruntă şi atât de lungă încât îi cădea în poală, ca un morman de lână netoarsă. Fără să ridice ochii, spuse:

— Ei, mă ajuţi să termin cu mazărea asta sau nu? Dacă pui osul, e rost de mâncare şi pentru tine.

Eragon şovăi. Nu prea ştia ce să facă. Apoi se gândi: „De ce să-mi fie frică de un pustnic bătrân?” şi se apropie de grădină.

— Mă cheamă Bergan… Bergan, fiul lui Garrow.

— Tenga, mormăi bărbatul, fiul lui Ingvar.

Eragon îşi lăsă bocceaua jos, iar aceasta zornăi. Un ceas încheiat, munci în linişte alături de Tenga. Ştia că n-ar fi trebuit să zăbovească prea mult, dar treaba îi plăcea. Îl împiedica să se mai lase pradă gândurilor triste. Tot plivind, îşi întinse mintea şi-şi îngădui să atingă gândurile numeroaselor făpturi vii din luminiş. Apropierea de acestea îi mângâie sufletul.

După ce terminaseră cu toate buruienile care înăbuşeau mazărea, Eragon se luă după Tenga, pătrunzând printr-o uşă îngustă, tăiată în zidul turnului. Înăuntru se afla o bucătărie mare, care slujea şi drept sală de mese. În mijlocul ei, o scară circulară urca în spirală până la catul următor. Peste tot, chiar şi pe podea, se aflau cărţi, suluri de pergament şi grămezi de foi prinse unele de altele, dar nu prea strâns.

Tenga întinse un deget către o grămăjoară de vreascuri din vatră. Cu un trosnet slab, lemnul izbucni în flăcări. Eragon se încorda, gata să se lupte cu celălalt cu trupul şi cu mintea.

Bărbatul nu păru să bage de seamă, ci continuă să se plimbe de colo-colo prin bucătărie, scoţând căni, farfurii, cuţite şi felurite resturi de mâncare pentru prânz. În tot acest timp, bombănea ca pentru sine cu glas scăzut.

Cu toate simţurile treze, Eragon se lăsă pe colţul unui scaun

pe care-l găsi mai puţin încărcat. „N-a folosit limba străveche, se gândi. Chiar dacă a rostit vraja în minte, tot putea să moară, sau să i se întâmple ceva şi mai rău – şi asta numai şi numai pentru a aprinde focul în vatră!” Căci, aşa cum îl învăţase Oromis, cuvintele erau uneltele prin care vrăjitorul stăpânea curgerea magiei. Dacă ţeseai un farmec fară vorbele care să conducă puterea în mişcarea ei, se putea întâmpla ca un gând sau o emoţie rătăcită să strice totul.

Eragon se uită în jur, căutând semne pentru a afla mai multe despre gazda sa. Zări un pergament desfăcut, pe care se puteau citi cuvinte din limba străveche, aşezate unele sub altele, în coloană, şi îşi aminti că folosise şi el unele asemănătoare în Ellesmera. Magicienii tânjeau după aşa ceva, căci astfel puteau să descopere cuvinte noi, pe care să le folosească în vrăjile lor, dar şi să le lase altora moştenire ceea ce învăţaseră. Dar nu mulţi erau în stare să dobândească un pergament de soiul acela, iar cei care aveau deja unul nu se despărţeau aproape niciodată de el de bunăvoie.

Aşadar, era ceva neobişnuit ca un om ca Tenga să aibă fie şi o singură asemenea comoară – unde mai pui că, spre marea sa mirare, Eragon văzu încă şase răspândite prin încăpere, pe lângă scrieri de istorie, matematică, astronomie sau botanică.

Pe neaşteptate, Tenga îi vârî sub nas o cană cu bere, împreună cu o farfurie cu pâine, brânză şi o felie de plăcintă rece cu carne. Eragon îi mulţumi şi le luă. Celălalt nu-i răspunse, ci se aşeză cu picioarele încrucişate sub el, lângă vatră. Îşi hăpăi mâncarea, bombănind fără încetare în barbă.

Eragon mâncă tot şi goli şi ultimele picături de bere din cană. Tenga aproape că terminase şi el. Eragon nu se mai putu stăpâni şi-l întrebă:

— Turnul ăsta a fost clădit de elfi?

— Mda, făcu Tenga, sfredelindu-l cu privirea, de parcă îl credea cam nătâng. Viclenii de elfi au construit Edur Ithindra.

— Ce faci dumneata aici? Eşti singur sau…

— Caut un răspuns! exclamă Tenga. Cheia unei uşi ferecate, taina copacilor şi plantelor. Focul, căldura, trăsnetul, lumina… Cei mai mulţi oameni nu înţeleg întrebarea şi rătăcesc neştiutori prin lume. Alţii o înţeleg, dar se tem să afle răspunsul. Puah! De mii de ani trăim ca nişte sălbatici! Sălbatici! Dar eu am să-i pun capăt. Am să fac să ia naştere o

vârstă a luminii şi cu toţii au să mă cinstească.

— Te rog, spune-mi mai limpede, ce cauţi?

— Nu înţelegi întrebarea? făcu Tenga, încruntându-se. Te credeam totuşi în stare. Dar nu, m-am înşelat. Măcar înţelegi ce înseamnă căutarea. Şi tu cauţi ceva, chiar dacă e vorba de un alt răspuns decât al meu. Aceeaşi pecete se află înscrisă cu litere de foc în sufletul tău. Numai un alt pelerin e în stare să înţeleagă ce trebuie să jertfim pentru a afla răspunsul.

— Ce răspuns?

— La întrebarea pe care o alegem.

„E nebun”, se gândi Eragon. Căutând împrejur ceva cu care să poată îndrepta atenţia lui Tenga în altă parte, dădu cu ochii de un şir de animăluţe de lemn aşezate pe pervaz, sub fereastra în formă de lacrimă.

— Ce frumoase sunt, spuse, arătând către ele. Cine le-a făcut?

— Ea… înainte să plece. Asta făcea mereu. Aici, zise Tenga, sărind în picioare şi ducându-se să mângâie statuetele, e veveriţa cu coada ei stufoasă, atât de veselă, de iute şi chicotind fără încetare. Aici mistreţul sălbatic, care-ţi aduce moartea cu colţii săi fioroşi… Aici corbul, cu…

Eragon se trase înapoi. Tenga nu-i dădea nicio atenţie, nici măcar când ridică zăvorul uşii şi se strecură afară din Edur Ithindra. Luându-şi bocceaua pe umăr, străbătu în pas săltat desişul de stejari şi se îndepărtă de cele cinci dealuri, înghesuite unele într-altele, şi de vrăjitorul cu minţile rătăcite care trăia printre ele.

În ziua aceea şi în cea următoare, Eragon întâlni din ce în ce mai mulţi oameni. Abia trecea de un grup, că dădea cu ochii de altul. Cei mai mulţi erau refugiaţi, deşi mai văzu şi soldaţi, meseriaşi sau neguţători. De fiecare dată, încerca să-i ocolească, iar dacă nu izbutea, păşea pe lângă ei cu bărbia în piept şi ochii în jos.

Aşa însă se văzu silit să-şi petreacă noaptea în Easteroft, un sat aflat la vreo treizeci de mile spre nord de Melian. Ar fi vrut să părăsească drumul bătut cu mult înainte să ajungă în sat şi să-şi găsească o peşteră sau o văioagă adăpostită, în care să rămână până dimineaţa, însă, din pricină că nu prea cunoştea ţinutul, judecă greşit distanţele şi zări satul tocmai când mergea alături de trei bărbaţi înarmaţi. Dacă i-ar fi părăsit

atunci, când mai avea mai puţin de un ceas până să ajungă în siguranţă, îndărătul zidurilor şi porţilor din Easteroft, unde se putea bucura şi de un pat moale pentru noapte, până şi cel mai nătâng om din lume s-ar fi simţit îndreptăţit să-l întrebe de cine fugea. Aşa că strânse din dinţi şi încercă să-şi amintească poveştile pe care le plăsmuise pentru a nu da naştere la bănuieli.

Soarele mai avea vreo două degete până la orizont, când văzu pentru prima dată de-aproape satul, nu prea mare, împrejmuit de o palisadă înaltă. Până să ajungă la poartă, se făcuse aproape noapte. În urma lui, auzi un străjer întrebându-i pe cei trei alături de care călătorise dacă mai văzuseră pe drum vreun călător rătăcit.

— Din câte am observat eu, nu mai era nimeni în spatele nostru, îi răspunse unul.

— Minunat, făcu străjerul. Dacă s-o mai găsi cineva, va trebui să aştepte până mâine. În noaptea asta nu mai intră. Închide-o! îi strigă altuia, aflat de cealaltă parte a porţii şi, împreună, se apucară să împingă uşile înalte şi ferecate în fier, zăvorându-le cu patru bârne de stejar, groase cât pieptul lui Eragon.

„Probabil se tem de un asediu”, se gândi Eragon, apoi zâmbi, dojenindu-se pentru cât putea fi de orb. „Păi, în vremurile astea, cine nu se aşteaptă la necazuri?” Cu câteva luni în urmă, gândul de a rămâne prins în Easteroft l-ar fi îngrijorat, însă acum ştia că se putea căţăra pe palisadă cu mâinile goale, pierzându-se neobservat în noapte dacă făcea o vrajă care să-l ascundă. Se hotărî totuşi să rămână în sat -era obosit şi, dacă era vreun magician prim împrejurimi, orice vrajă îi putea atrage atenţia.

Până să apuce să facă mai mult de câţiva paşi pe poteca noroioasă care ducea în piaţa satului, un străjer îl opri şi ridică un felinar să-l privească.

— Ia stai aşa! N-ai mai fost până acum în Easteroft, aşa-i?

— E prima dată, răspunse Eragon.

— Şi ai pe cineva aici, familie sau prieteni, să te primească? făcu străjerul cel îndesat, lăsându-şi capul într-o parte.

— Nu, nu am.

— Şi-atunci ce cauţi în satul nostru?

— Nimic. Călătoresc spre sud, ca s-o găsesc pe soră-mea şi copiii ei şi să-i aduc îndărăt în Dras-Leona.

Străjerul nu dădu niciun semn. „Poate că nu mă crede, se gândi Eragon. Sau poate că a auzit atâtea poveşti ca asta încât nici nu-i mai pasă.”

— Atunci caută sălaşul călătorilor. E lângă fântâna cea mare. Du-te acolo şi ai să găseşti de mâncare şi un colţ pentru odihnă. Dar, câtă vreme rămâi printre noi, ţine minte că aici nu e îngăduit să ucizi, să tâlhăreşti sau să necinsteşti vreo femeie. Avem lanţuri şi temniţe zdravene şi niciuna n-a rămas prea multă vreme pustie. Pricepi?

— Da, să trăiţi.

— Du-te atunci şi mult noroc! Sau ia mai stai o clipă, străine. Cum îţi zice?

— Bergan.

Cu asta, străjerul se îndepărtă cu paşi mari, întorcându-se la îndatoririle sale. Eragon aşteptă până ce lumina felinarului dispăru îndărătul mai multor case lipite una de alta, apoi se apropie de o scândură bătută în cuie pe un par, la stânga porţii, unde se aflau pergamentele care vesteau ce se mai întâmplase în Imperiu. Vreo şase dintre ele erau portrete ale unor criminali căutaţi pentru a fi judecaţi, dar pe deasupra lor erau prinse alte două – unul îl înfăţişa pe Eragon însuşi, celălalt pe Roran. Amândoi erau învinuiţi de înaltă trădare. Eragon le privi cu multă curiozitate şi se minună de răsplata oferită. Cel care izbutea să-i prindă primea pe dată titlul de conte. Chipul lui Roran era destul de bine desenat – avea şi barba pe care vărul său şi-o lăsase după plecarea din Carvahall. Al lui însă nu: era înfăţişat aşa cum arătase înainte de Sărbătoarea Frăţiei de Sânge – om ca toţi oamenii.

„Cum s-au mai schimbat lucrurile”, se gândi Eragon.

Trecând mai departe, se strecură prin sat până ce găsi sălaşul călătorilor. Sala mare era o încăpere joasă, cu podeaua din scânduri călăfătuite. Lumânările galbene, de seu, dădeau o lumină slabă, pâlpâitoare, şi umpleau încăperea de fum. Podeaua era acoperită cu frunze şi nisip, care-i trosneau sub tălpi. La stânga erau mese, scaune şi o vatră mare, unde un băietan învârtea un porc la frigare. În partea cealaltă se afla o tejghea lungă, ca o fortăreaţă ferecată, îndărătul căreia butoiaşele de rachiu şi bere se adăposteau de hoardele de bărbaţi însetaţi care le asaltau din toate părţile.

Erau vreo şaizeci de oameni înăuntru – cam înghesuială

pentru cât era sala de mare. După ce-şi petrecuse atâta vreme pe drum, Eragon s-ar fi simţit asurzit de larma de glasuri, chiar dacă nu ar fi avut auzul ascuţit al elfilor. Aşa însă i se păru că păşise în şuvoiul unei cascade uriaşe. Îi venea greu să înţeleagă până şi un singur cuvânt. De îndată ce prindea o vorbă sau o frază, aceasta era înăbuşită de altele. Într-un colţ, trei menestreli cântau şi jucau o poveste, „Aethrid cea Dulce din Dauth", căreia-i dăduseră o înfăţişare caraghioasă. Din pricina lor, hărmălaia era şi mai mare.

Strângând din dinţi, Eragon se strecură prin mulţime până la tejghea. Voia să-i vorbească femeii care servea, dar ea era atât de ocupată încât trecură cinci minute până să-şi întoarcă ochii spre el.

— Ce pofteşti? îl întrebă; avea chipul scăldat în sudoare, iar părul îi cădea peste ochi.

— Este vreo cameră liberă sau vreun colţ în care-mi pot petrece noaptea pe aici?

— Habar n-am. Vorbeşte cu stăpâna. Coboară şi ea de îndată, răspunse femeia şi arătă cu mâna spre o scară întunecoasă.

Aşteptând, Eragon se sprijini de tejghea şi privi în jur. Erau acolo tot felul de oameni. Cam jumătate păreau a fi localnici, veniţi să bea şi ei câte ceva. Ceilalţi erau bărbaţi şi femei – adesea soţ şi soţie – care căutau locuri mai sigure pentru a-şi duce traiul. Se recunoşteau uşor, după cămăşile rupte, pantalonii murdari şi felul în care şedeau înghesuiţi pe scaune, trăgând cu ochiul la cei care se apropiau, dar, în acelaşi timp, ferindu-se din răsputeri să-i privească pe ultimii clienţi, şi cei mai puţin numeroşi, dinăuntru: soldaţii lui Galbatorix. Bărbaţii cu tunici roşii erau însă mai zgomotoşi decât toţi. Râdeau, zbierau şi loveau cu pumnii în tăbliile meselor, dând berile pe gât şi pipăind orice slujnicuţă care avea nesăbuinţa să se apropie de ei.

„Oare se poartă aşa fiindcă ştiu că nimeni nu îndrăzneşte să li se împotrivească şi le face plăcere să-şi arate puterea? se întrebă Eragon. Sau pentru că au fost siliţi să se alăture armatelor lui Galbatorix, iar acum încearcă să-şi bea minţile de ruşine şi teamă?"

Menestrelii cântau:

Dară, cu pletele-n vânt, Aethrid cea Dulce din Dauth

fugi la Senior şi-i strigă: Ci lasă-mi iubitul să plece,
că, dacă nu, vrăjitoarea te-o schimba într-o capră păroasă!
Edel, Seniorul, a râs şi a spus: Vreau s-o văd şi pe asta!
Unde-i acea vrăjitoare, să mă schimbe-ntr-o capră păroasă?

Mulţimea se foi, îngăduindu-i, pentru o clipă, lui Eragon să observe o masă lipită de perete. Acolo se afla o femeie singură, cu chipul ascuns de gluga mantiei închise, de călătorie. Era înconjurată de patru bărbaţi, fermieri zdraveni, cu gâturi groase şi obrajii roşii de băutură. Doi dintre ei stăteau sprijiniţi de perete, de o parte şi de alta, aplecându-se spre ea. Altul şedea pe un scaun, întors cu spătarul în faţă, iar al patrulea îşi urcase piciorul pe tăblia mesei şi se sprijinea cu braţele pe genunchi. Vorbeau şi făceau semne, fără niciun fel de grijă. Cu toate că Eragon nu izbuti să audă ce spunea femeia, era limpede că răspunsul ei îi mânie pe fermieri, căci aceştia se încruntară şi se sumeţiră ca nişte cocoşi înfuriaţi. Unul dintre ei începu s-o ameninţe cu degetul.

Privindu-i, lui Eragon i se părură nişte oameni cinstiţi şi harnici, care uitaseră să se poarte cuviincios din pricina cănilor pe care le dăduseră pe gât. Văzuse mulţi alţii făcând aceeaşi greşeală în zilele de sărbătoare din Carvahall. Garrow nu avusese o părere prea bună despre cei care nu ţineau la băutură şi se făceau de râs sub ochii celorlalţi. „Nu se cuvine, îi spusese cândva. Şi chiar dacă bei ca să uiţi de necazuri, şi nu de plăcere, tot ar trebui s-o faci undeva unde să nu deranjezi pe nimeni.”

Dintr-odată, bărbatul din stânga se aplecă şi dădu să-i tragă femeii gluga la o parte cu un deget. Ea se mişcă fulgerător – îl prinse de încheietură cu mâna dreaptă, apoi îi dădu drumul şi se aşeză la loc, la fel ca mai înainte. Eragon se gândi că, pesemne, nimeni altcineva din încăpere, nici măcar bărbatul pe care-l atinsese, nu o observase.

Gluga îi căzu pe spate, iar el rămase împietrit de uimire. Femeia semăna cu Arya, deşi era din neamul omenesc. Ochii arătau puţin altfel – erau rotunzi şi drepţi, nu migdalaţi ca ai unei pisici –, la fel şi urechile, care nu se ascuţeau către vârfuri. Era la fel de frumoasă ca Arya pe care şi-o amintea, dar ceva mai puţin misterioasă şi străină.

Fără şovăială, îşi întinse gândurile către ea. Trebuia să afle

cine era. De îndată, se trezi împins cât colo, ca de o lovitură. Se tulbură, apoi în străfundurile minţii auzi un glas tunător: „Eragon!”

„Arya?”

Privirile li se întâlniră pentru o clipă, apoi mulţimea se foi iarăşi, despărţindu-i. Eragon se grăbi să ajungă la masa ei, îmbrâncindu-i pe cei din jur pentru a-şi croi drum. Când îl văzură ieşind din mulţime, fermierii îl priviră pieziş, iar unul spuse:

— Mare mârlănie să apari aşa, nepoftit, peste noi. Hai, binevoieşte şi cară-te!

— Domnilor, începu Eragon, cu mare grijă şi politicos, pare-mi-se că domniţa ar vrea mai degrabă să fie lăsată în pace. Doar nu vreţi să necăjiţi o femeie cinstită, nu?

— Cinstită? râse altul. Nicio femeie cinstită nu călătoreşte singură.

— Atunci, dacă asta vă neliniştea, aflaţi că este sora mea. Călătorim împreună spre Dras-Leona, unde vom locui împreună cu unchiul nostru.

Cei patru se priviră îngrijoraţi. Trei dintre ei se traseră mai la o parte, dar cel mai mare se opri la niciun pas de Eragon şi, suflându-i drept în nas, spuse:

— Nu-mi prea vine s-o cred, amice. Încerci să ne dai la o parte, ca să fii tu cu ea.

„Nu-i prea departe de adevăr”, se gândi Eragon. Vorbind foarte încet, pentru ca nimeni altcineva să nu-l poată auzi, îi răspunse:

— Vă rog să mă credeţi, e într-adevăr sora mea. Nu am nimic cu Domnia Voastră. Vă rog doar să plecaţi.

— Nu te cred. Eşti un mucos mincinos.

— Domnule, fiţi înţelegător. N-are rost să ne certăm. Mai e mult până dimineaţă, băutură e din belşug şi avem şi muzică. O neînţelegere aşa măruntă nici nu merită luată în seamă. Nu ne face cinste.

Spre uşurarea lui Eragon, după câteva clipe celălalt se linişti şi pufni cu dispreţ:

— Oricum n-aveam chef să mă bat cu un tinerel ca tine, zise, apoi se întoarse pe călcâie şi plecă greoi spre tegjhea împreună cu tovarăşii săi.

Plimbându-şi fără încetare privirile împrejur, Eragon se

strecură pe lângă masă şi se aşeză alături de Arya.

— Ce faci aici? o întrebă aproape fără să-şi mişte buzele.

— Te căutam.

Uimit, el o privi, iar ea ridică dintr-o sprânceană curbată. Eragon îşi întoarse iarăşi capul într-o parte, făcându-se că zâmbeşte, şi o întrebă:

— Eşti singură?

— De-acum nu mai sunt… Ai arvunit vreo cameră pentru noapte? El scutură din cap.

— Bine. Eu am deja una. Putem vorbi acolo.

Se ridicară amândoi şi se îndreptară către scara din fundul sălii. Treptele mâncate de vreme le scârţâiau sub tălpi. Urcară la catul de sus. Coridorul prăpădit, cu pereţi de lemn era luminat de flacăra unei singure lumânări. Arya îl conduse până la ultima uşă pe dreapta, apoi scoase o cheie de fier din mâneca largă a mantiei. Descuind uşa, intră, îl aşteptă şi pe el s-o facă, apoi închise şi trase din nou zăvorul.

Prin fereastra cu ramă de plumb pătrundea o strălucire slabă, portocalie, venită de la un felinar atârnat de cealaltă parte a pieţei satului. Cu ajutorul ei, Eragon văzu conturul unei lămpi cu ulei aşezate pe o măsuţă joasă, la dreapta sa.

— Brisingr, şopti, şi aprinse fitilul cu o scânteie care-i plecă din deget.

Chiar şi aşa, încăperea rămase întunecoasă. Era împodobită cu lambriuri de lemn, la fel ca şi coridorul, iar plăcile castanii sorbeau cea mai mare parte din lumina care le atingea şi făceau camera să pară mică şi înghesuită, ca şi cum o greutate uriaşă o apăsa din afară spre înăuntru. Pe lângă masă, nu mai era decât un pat îngust, cu o singură pătură azvârlită peste aşternut. O boccea mică, plină de provizii, se odihnea pe saltea.

Eragon şi Arya rămaseră în picioare, privindu-se. Apoi, el ridică braţul şi-şi scoase legătura de pânză de la frunte, iar Arya desprinse broşa care-i ţinea mantia pe umeri şi-şi lăsă veşmântul pe pat. Purta o rochie verde, de culoarea pădurii, aşa cum Eragon n-o mai văzuse niciodată îmbrăcată. Era ciudat să se privească aşa, acum că situaţia se răsturnase: el arăta ca un elf, iar Arya ca un om. Asta nu-l făcu să-şi piardă respectul şi admiraţia pentru ea, ci doar să se simtă ceva mai sigur pe sine, căci acum nu îi mai era aşa de străină.

Arya rupse tăcerea:

— Saphira ne-a spus că ai rămas în urmă ca să-l omori pe ultimul Ra'zac şi să cercetezi piscul. E adevărat?

— În parte, da.

— Dar care este adevărul întreg?

Eragon ştia că ea nu avea să se mulţumească dacă nu i-l mărturisea.

— Făgăduieşte-mi că nu-l vei dezvălui nimănui dacă nu-ţi îngădui eu.

— Făgăduiesc, rosti ea în limba străveche.

Apoi, el îi povesti despre Sloan, despre cum îl găsise şi hotărâse să nu-l aducă îndărăt la vardeni, despre osânda pe care i-o rostise şi despre cum îi oferise prilejul de a se mântui – măcar în parte – şi de a-şi recăpăta vederea. La sfârşit, spuse:

— Orice s-ar întâmpla, Roran şi Katrina nu trebuie să afle niciodată -dar niciodată – că el este încă în viaţă. Asta ar da naştere unor necazuri nesfârşite.

Arya se aşeză pe marginea patului şi rămase multă vreme cu ochii aţintiţi la flacăra tremurătoare a lumânării.

— Ar fi trebuit să-l omori, spuse în cele din urmă.

— Poate, dar nu am fost în stare.

— Numai pentru că asta ţi s-a părut ceva dezgustător, nu trebuia să dai înapoi. Ai fost laş.

— Oare? se zbârli Eragon. Orice om înarmat cu un pumnal putea să-l ucidă. Ceea ce am făcut a fost mult mai greu.

— Nu neapărat.

— Nu l-am ucis pentru că mi s-a părut greşit, începu Eragon, încruntându-se şi căutând să găsească vorbele potrivite. Nu de teamă… nici vorbă. După atâtea lupte la care am luat parte… Dar era altceva. În război, nu mă dau îndărăt să omor. Dar n-am de gând să hotărăsc eu cine scapă cu viaţă şi cine nu. Nu am atâta înţelepciune sau experienţă de viaţă… Fiecare om are un hotar pe care nu-l poate trece, Arya, iar eu l-am găsit pe al meu când l-am văzut pe Sloan. Chiar dacă ar fi fost Galbatorix în locul lui, tot nu l-aş fi omorât. L-aş fi dus Nasuadei şi Regelui Orrin şi, dacă ei l-ar fi osândit, i-aş fi tăiat capul cu bucurie, dar numai atunci. Dacă vrei, spune-i slăbiciune, însă aşa sunt făcut şi n-am de gând să-mi cer iertare pentru asta.

— Atunci ai de gând să fii doar o unealtă mânuită de alţii?

— Am să-i slujesc pe cei din jur aşa cum pot mai bine. Nu mi-am dorit niciodată să stăpânesc şi să conduc. Alagaesia nu are

nevoie de un alt rege tiran.

— De ce totul e atât de complicat în ochii tăi, Eragon? se întrebă Arya frecându-şi tâmplele. Unde te duci, intri în tot felul de încurcături, de parcă de bunăvoie te afunzi în toate tufele de mărăcini din lume.

— Cam aşa ceva a spus şi mama ta.

— Nu mă miră… Mă rog, atunci aşa să fie. Niciunul dintre noi n-are de gând să-şi schimbe părerea şi avem treburi mai importante decât să ne certăm cu privire la dreptate şi la ceea ce este bine. Pe viitor însă ai face bine să nu mai uiţi cine eşti şi ce însemni pentru toate neamurile din Alagaesia.

— N-am uitat nicio clipă, zise Eragon, apoi se opri, aşteptându-i răspunsul, însă Arya tăcu; aşezându-se pe marginea mesei, continuă: Nu era nevoie să vii după mine, să ştii. Mă descurcam de minune.

— Ba sigur că era.

— Cum m-ai găsit?

— Am încercat să ghicesc pe ce drum aveai s-o apuci, plecând dinspre Helgrind. Din fericire, n-am ajuns decât la vreo patruzeci de mile la vest de acest loc, aşa că eram destul de aproape ca să te găsesc, ascultând şoaptele pământului.

— Nu înţeleg.

— Cavalerii nu trec neobservaţi pe faţa acestei lumi, Eragon. Cei care au urechi s-audă şi ochi să observe pot citi semnele fără prea mare greutate. Păsările îţi cântă venirea, fiarele pământului se ţin după mirosul tău şi până şi arborii, şi iarba îşi amintesc atingerile tale. Legătura dintre Cavaler şi dragon este atât de puternică încât cei care ştiu să înţeleagă natura pot să o simtă.

— Va trebui să-mi arăţi şi mie cândva şmecheria asta.

— Nu-i nicio şmecherie, ci doar meşteşugul de a-ţi îndrepta atenţia către ceea ce se-ntâmplă în jurul tău.

— Dar de ce ai venit în Easteroft? Era mai uşor să mă aştepţi în afara satului.

— Am fost nevoită – ca şi tine, bănuiesc. Că doar n-ai venit încoace de bunăvoie, nu?

— Nu…

Eragon îşi dezmorţi umerii; era ostenit de călătoria de peste zi. Luptându-se cu somnul, arătă spre rochia ei şi zise:

— Deci, în sfârşit ai scăpat de cămaşă şi pantaloni?

— Numai pentru această călătorie, răspunse Arya cu un zâmbet slab pe buze. Am trăit printre vardeni mulţi ani, nici nu ştii cât de mulţi, dar tot uitasem că oamenii ţin morţiş să despartă femeile de bărbaţi. Chiar dacă nu mă port ca un adevărat elf, tot n-am izbutit niciodată să fiu aidoma vouă. Cine să-mi fi spus ce să fac? Mama? Era de cealaltă parte a Alagaesiei. Oricum, continuă ea, parcă părând să-şi recapete stăpânirea de sine, ca şi cum ar fi spus mai multe decât voia, la scurtă vreme după ce am plecat de la vardeni, am avut o întâlnire cam neplăcută cu doi ciobani. De îndată după asta, am furat rochia.

— Îţi vine bine.

— Unul dintre lucrurile bune în viaţa unui vrăjitor este că n-are niciodată nevoie de croitor.

Eragon râse, apoi întrebă:

— Şi acum?

— Acum ne odihnim. Mâine, până să răsară soarele, ne strecurâm afară din Easteroft fără să ne observe nimeni.

În noaptea aceea, Eragon se culcă în faţa uşii, în vreme ce Arya se întinse în pat. Nu era vorba neapărat de respect sau politeţe din partea lui – cu toate că, oricum, ar fi ţinut morţiş să-i lase ei patul –, ci mai degrabă de prudenţă. Dacă era să intre cineva peste ei, în cameră, i s-ar fi părut ciudat să vadă o femeie dormind pe podea.

În vreme ce ceasurile pustii se ţârâiau pe lângă el, Eragon zăcea cu ochii în tavan, la căpriorii de deasupra capului său, urmărind cu privirea crăpăturile, fără să izbutească să-şi liniştească gândurile care i se învârtejeau în minte. Încercase în fel şi chip să se odihnească, însă se tot gândea la Arya, la cât de uimit fusese s-o întâlnească, la ce spusese ea despre povestea cu Sloan şi, mai ales, la sentimentele sale pentru ea. Nici nu mai ştia bine care erau acestea. Tânjea să fie împreună cu ea, însă fusese respins. Afecţiunea se amesteca acum cu jale şi mânie şi, de asemenea, cu o senzaţie de neputinţă, căci, deşi nu voia să recunoască, nici măcar o clipă, că se afla într-o situaţie deznădăjduită, habar nu avea ce să facă mai departe.

Ascultând răsuflarea uşoară a Aryei, simţi o greutate în piept. Faptul că se aflau în aceeaşi încăpere şi totuşi nu se putea apropia de ea îl înnebunea. Îşi răsuci între degete poalele tunicii şi îşi dori să găsească o cale, în loc să-şi plece fruntea în

faţa sorţii care-l osândea la nefericire.

Multă vreme, se luptă cu nestăpânitele sale dorinţe, apoi, în cele din urmă, căzu răpus de osteneală şi se cufundă în îmbrăţişarea caldă a viselor care-i ţineau loc de somn. Acolo rătăci câteva ceasuri, neputând să-şi afle liniştea, până ce stelele începură să pălească şi veni vremea ca Arya şi el să plece din Easteroft.

Împreună, deschiseră fereastra şi săriră de pe pervaz, cale de douăsprezece picioare – asta nu însemna nimic pentru cineva care se bucura de înzestrările unui elf. Căzând, Arya îşi apucă poala rochiei, ca să nu i se înfoaie. Ajunseră, unul după altul, pe pământ şi o porniră în fugă printre case, spre palisadă.

— Lumea se va întreba unde am dispărut, zise Eragon fără să se oprească. Poate trebuia să aşteptăm şi să plecăm odată cu călătorii obişnuiţi.

— E mai primejdios aşa. Camera am plătit-o, iar hangiţei n-o să-i pese de altceva, chiar dacă nu ne mai vede.

Se despărţiră pentru o clipă, dând ocol unei căruţe vechi şi prăpădite, apoi Arya spuse:

— Mai presus de orice, nu trebuie să ne oprim. Dacă zăbovim, regele ne va găsi cu siguranţă.

Ajungând la zidul de apărare, Arya se strecură pe lângă el până ce găsi un par care ieşea puţin în afară. Îl apucă şi trase, încercând să vadă dacă putea s-o ţină. Parul se clătină şi se lovi de cei dimprejur, dar nu se rupse.

— Du-te tu primul, zise Arya.

— Nu, te rog, treci tu.

Oftând nerăbdătoare, ea îşi arătă corsajul.

— Rochia asta lasă să se vadă mai multe decât o pereche de pantaloni, Eragon.

El roşi, înţelegând ce voia să spună. Apucă parul cum putea mai bine, apoi începu să se caţere, sprijinindu-se în picioare şi în genunchi. Ajuns în vârf, se opri şi rămase în echilibru pe capetele ascuţite ale parilor.

— Du-te, du-te, şopti Arya.

— Te aştept aici.

— Nu fi aşa de…

— Străjer! zise Eragon şi arătă cu degetul.

Un felinar venea plutind prin bezna dintre două case din apropiere. Pe măsură ce se apropia, silueta fantomatică a unui

bărbat se desprindea din penumbră. Acesta avea în mână o sabie scoasă din teacă.

Tăcută ca un strigoi, Arya apucă parul şi, sprijinindu-se numai în mâini, începu să se caţăre. Părea să plutească în sus, ca printr-o vrajă.

Când se apropie îndeajuns de mult, Eragon o prinse de braţul drept şi o ridică până ce ajunse în vârf. Ca două păsări nemaivăzute, stăteau ghemuiţi pe palisadă, nemişcaţi şi aproape fără să răsufle, în vreme ce străjerul se plimba. Acesta îşi sucea felinarul încoace şi încolo, căutând oaspeţi nepoftiţi.

„Nu te uita în jos, se ruga Eragon. Şi nici în sus.”

O clipă mai târziu, bărbatul îşi vârî sabia la loc în teacă şi porni mai departe, îngânând un cântecel.

Fără niciun cuvânt, Eragon şi Arya săriră de cealaltă parte a palisadei. Armura pe care Eragon o ducea în spate zornăi în clipa în care atinse malul de iarbă de dedesubt şi se rostogoli pe o parte, pentru a nu-şi rupe picioarele. Sărind în picioare, el se aplecă şi o luă repede la fugă prin câmpia cufundată în întuneric, cu Arya pe urme. Ocoliră fermele care împrejmuiau satul, apucând-o numai prin văioage şi albiile secate ale unor râuri de demult. De câteva ori, cete de câini înfuriaţi veniră să-i alunge de pe pământurile aflate în stăpânirea lor. Eragon încercă să-i liniştească folosindu-şi gândurile, dar nu găsi altă cale decât să-i lase să creadă că ghearele şi colţii lor îi băgaseră şi pe el, şi pe Arya în toţi sperieţii. Mândri şi mulţumiţi de ei înşişi, dulăii se întoarseră, dând din coadă, îndărăt în hambarele, colibele şi coteţele în care stăteau să-şi vegheze moşiile. Eragon se înveseli văzându-i cât erau de făloşi.

La cinci mile de Easteroft, după ce se convinseră că erau singuri şi că nimeni nu se ţinea după ei, Eragon şi Arya se opriră în dreptul unei buturugi negre de funingine. Lăsându-se într-un genunchi, elfa adună câţiva pumni de pământ din faţa ei.

— Adurna risa, spuse şi, cu un susur înfundat, apa începu să ţâşnească dimprejur, vărsându-se în scobitura pe care-o săpase. Letta, mai zise Arya, după ce aceasta se umplu, făcând curgerea să înceteze.

Apoi, rosti o vrajă pentru a vedea la distanţă, iar pe oglinda apei apăru chipul Nasuadei. Arya o salută.

— Domniţă, spuse şi Eragon şi se înclină în faţa ei.

— Eragon, i se răspunse.

Nasuada părea obosită, trasă la faţă, ca şi cum suferise de o boală care-o ţinuse multă vreme la pat. O şuviţă îi scăpă din coc şi începu să-i fluture pe frunte. În clipa în care ea îşi duse mâna la cap, pentru a-şi aranja părul, Eragon observă că avea braţul bandajat.

— Slavă Gokukarei, eşti bine, spuse Nasuada. Nici nu ştii ce griji ne-am făcut.

— Îmi pare rău că v-am supărat, dar am avut motive.

— Va trebui să-mi povesteşti totul de îndată ce ajungi încoace.

— Cum doreşti, răspunse el. Spune-mi, cum de ai fost rănită? Te-a atacat cineva? De ce nu te-au vindecat oamenii din Du Vrangr Gata?

— Pentru că le-am poruncit să nu o facă. Iată că am şi eu ce să-ţi povestesc după ce vii.

Uimit din cale afară, Eragon încuviinţă din cap şi nu-i mai puse nicio întrebare.

— Ai izbutit să-l găseşti. E mare lucru, îi spuse Nasuada Aryei. Nu eram convinsă că vei putea.

— Norocul mi-a surâs.

— Poate, dar cred că şi înzestrările tale s-au dovedit la fel de preţioase ca şi generozitatea lui. Cât o să vă ia să ajungeţi încoace?

— Două, trei zile, dacă nu întâlnim piedici neaşteptate.

— Bine. Am să v-aştept. De-acum înainte, aş vrea să vorbim cel puţin o dată înainte de amiază şi altă dată înainte de căderea nopţii. Dacă nu primesc veşti de la voi, am să presupun că aţi fost prinşi şi am s-o trimit pe Saphira şi pe alţii să vă salveze.

— S-ar putea să nu fim întotdeauna singuri şi să nu avem răgazul pentru farmece.

— Găsiţi voi o cale. Am nevoie să ştiu unde sunteţi şi dacă totul e bine.

— Dacă pot, răspunse Arya, după ce cugetă o clipă, am să fac ce-mi ceri, dar numai dacă nu-l pun pe Eragon în primejdie.

— Aşa să fie.

Folosindu-se de tăcerea care se lăsase, Eragon zise:

— Nasuada, oare Saphira este pe undeva prin apropiere? Aş

vrea să-i vorbesc… n-am mai făcut-o de când ne-am despărţit în Helgrind.

— A plecat acum un ceas să cerceteze tabăra. Aveţi răgaz să aşteptaţi până mă duc să văd dacă s-a întors sau trebuie să daţi drumul vrăjii?

— Du-te, zise Arya.

Dintr-un pas, Nasuada dispăru din ochii lor. Nu mai vedeau decât masa şi scaunele dinăuntrul pavilionului roşu. O vreme, Eragon cântări din priviri imaginile nemişcate, apoi îl cuprinse neastâmpărul şi-l făcu să-şi întoarcă privirea pentru a admira ceafa Aryei. Pletele sale negre şi groase îi cădeau pe o parte, dezvăluind o piele netedă chiar deasupra gulerului. El rămase cu gura căscată aproape un minut, apoi se trezi şi se sprijini de buturuga pătată de funingine.

În cele din urmă, se auzi zgomot de lemn sfărâmat, apoi în faţa ochilor le apăru o întindere de solzi albaştri. Saphira dăduse buzna în pavilion. Eragon nu izbutea să-şi dea seama ce parte a corpului ei se zărea în oglinda fermecată a apei. Apoi, Saphira se mişcă, iar el îi zări coapsa, un ghimpe din coadă, aripa strânsă pe lângă trup şi, în sfârşit, sclipirea unui colţ, în vreme ce ea se tot răsucea, încercând să se aşeze astfel încât să poată privi în oglinda pe care o folosea Nasuada. Îndărătul ei se auzeau tot felul de zgomote rău prevestitoare, iar Eragon înţelese că, pesemne, toată mobila se sfărâmase. În cele din urmă, Saphira se culcă la pământ, îşi apropie capul de oglindă, întorcând spre ei un ochi uriaş şi albastru şi-l pironi cu privirea.

Se uitară aşa unul la altul mai bine de un minut. Niciunul nu se mişcă. Eragon rămase uimit de cât de uşurat se simţea văzând-o. Din clipa în care se despărţise de ea, nu se mai simţise cu adevărat în siguranţă.

— Mi-a fost dor de tine, şopti. Ea clipi o dată din ochi.

— Nasuada, mai eşti acolo?

De undeva, de la dreapta Saphirei, se auzi un glas înfundat.

— Da, m-am strecurat şi eu pe undeva.

— Vrei, te rog, să-mi repeţi şi mie ce spune Saphira?

— Cu mare plăcere, însă deocamdată sunt prinsă între o aripă şi un stâlp şi, din câte văd, nici n-am unde pune pasul. Nu ştiu dacă ai să m-auzi, dar, dacă vrei să încercăm, hai să-i dăm drumul.

— Te rog, ajută-mă!

Câteva clipe, Nasuada rămase tăcută, apoi vorbi cu un ton atât de asemănător cu al Saphirei încât lui Eragon aproape că-i veni să izbucnească în râs:

— Eşti bine?

— Zdravăn ca un bou. Dar tu?

— Ar fi de-a dreptul caraghios şi insultător să mă compar cu un animal de soiul ăsta, dar sunt cât se poate de sănătoasă dacă asta întrebi.

Mă bucur că Arya e cu tine. Îţi prinde bine să ai pe cineva cu capul pe umeri, care să-ţi apere spatele.

— Aşa e. Ajutorul este mereu binevenit când te afli în primejdie. Deşi Eragon era de-a dreptul recunoscător că putea discuta cu Saphira, chiar şi aşa, folosindu-se de alţii, cuvintele rostite i se păreau sărace pe lângă schimbul liber de gânduri şi emoţii de care se bucurau când erau împreună. Mai mult, câtă vreme Arya şi Nasuada erau de faţă, parcă nu-i venea să pomenească de lucruri mai personale, ca de pildă s-o întrebe pe Saphira dacă-l iertase pentru că o silise să-l lase în Helgrind. Pesemne şi ea se simţea la fel de stânjenită, căci nu spuse nimic despre asta. Pălăvrăgiră o vreme despre lucruri lipsite de importanţă, apoi îşi luară rămas-bun. Până să se îndepărteze de ochiul de apă, Eragon îşi duse degetele la buze şi spuse pe şoptite: „îmi cer iertare”.

Saphira clipi încet, făcându-şi solzii din jurul ochiului să sclipească, iar el îşi dădu seama că înţelesese totul şi că nu-i purta pică.

După ce o salutară şi pe Nasuada, Arya reteză vraja şi se ridică, scuturându-şi praful de pe rochie cu dosul palmei. Eragon se foia nerăbdător, aşa cum nu se arătase mai înainte. În clipa aceea, nu voia decât să alerge drept la Saphira şi să se ghemuiască alături de ea, în faţa focului.

— La drum, spuse el, luând-o deja la fugă.

O problemă delicată

Roran se aplecă şi ridică bolovanul de la pământ. Muşchii spatelui îi trosneau şi se vălureau. O clipă, îşi sprijini pietroiul de coapse, apoi, gemând, îl ridică deasupra capului şi îşi întinse braţele cât erau de lungi, îl ţinu aşa un minut întreg. Când

umerii începură să-i tremure, gata-gata să scape povara, aruncă bolovanul la pământ în faţa lui, cu un bufnet înfundat. Acesta lăsă o urmă destul de adâncă în praf.

De o parte şi de alta, douăzeci de războinici de-ai vardenilor se chinuiau şi ei, cu pietroaie cam de aceeaşi mărime. Numai doi izbutiră să le ridice deasupra capetelor – ceilalţi se întoarseră la pietrele mai mici, cu care erau obişnuiţi. Roran era destul de mulţumit de sine -lunile petrecute în fierăria lui Horst şi anii în care muncise pământul îi îngăduiau să se ia la întrecere cu acei oameni care exersaseră meşteşugul armelor în fiecare zi, de când aveau doisprezece ani.

Îşi scuturǎ braţele, care se încălziseră de atâta trudă, şi răsuflă adânc de câteva ori. O adiere îi răcorea pieptul gol. Apoi se întinse ca să-şi frământe muşchiul drept, pipăindu-l cu atenţie cu degetele. Observă din nou că nu-i mai rămăsese nicio urmă a muşcăturii de Ra’zac. Rânji, fericit că era din nou întreg şi zdravăn, aşa cum nu se aşteptase să mai fie vreodată, cât avea de trăit.

Un ţipăt scurt, de durere, îl făcu să întoarcă ochii spre Albriech şi Baldor, care se luptau cu Lang, un veteran vânjos, plin de cicatrice, care îi instruia în meşteşugurile luptei. Chiar dacă erau doi contra unul, Lang se descurca de minune. Cu sabia sa de antrenament, făcută din lemn, îl dezarmase pe Baldor, lovindu-l în coaste, apoi îl împunsese pe Albriech în picior atât de tare încât acesta căzuse grămadă la pământ. Şi asta în numai câteva clipe. Roran înţelegea foarte bine prin ce treceau cei doi -tocmai îşi terminase şi el lupta cu Lang, de pe urma căreia se alesese cu vreo două vânătăi noi, care să li se alăture celor dobândite în Helgrind, ce abia se vindecau. Cu toate că, de cele mai multe ori, se simţea mai bine luptând cu ciocanul decât cu sabia, se gândise că era de datoria sa să înveţe s-o mânuiască dacă se ivea prilejul. Dar săbiile cereau mult prea multă fineţe în luptă, după părerea lui – dacă-i zdrobeai încheietura unui săbier, fie el şi îmbrăcat în armură, avea să fie într-atât de preocupat de oasele frânte, încât să nu se mai poată apăra.

După bătălia de pe Câmpiile Pârjolite, Nasuada le propusese sătenilor din Carvahall să li se alăture vardenilor. Cu toţii primiseră. Cei care ar fi putut refuza plecaseră deja dintre ei, rămânând în Dauth, un oraş din Surda, în care se opriseră

înainte să ajungă pe Câmpii. Toţi bărbaţii în putere din Carvahall îşi luaseră arme adevărate, în locul suliţelor şi scuturilor grosolane pe care le aveau, şi trudeau din greu, pentru a deveni războinici la fel de buni ca oricare alţii din Alagaesia. Oamenii din Valea Palancar erau obişnuiţi cu greutăţile vieţii. Să mânuieşti o sabie nu era mai greu decât să tai lemne, ba chiar era mult mai uşor decât să sapi sau să ari o zi întreagă în arşiţa verii. Cei care cunoşteau un meşteşug folositor lucrau acum în slujba vardenilor, dar în timpul liber se străduiau să înveţe să se lupte cu armele care li se dăduseră, căci fiecare om trebuia să ia parte la bătălie când sosea clipa.

De când se întorsese din Helgrind, Roran aproape că nu mai făcuse nimic altceva. Singurul lucru pe care-l putea face pentru a-i apăra pe săteni şi pe Katrina era să lupte pentru a înfrânge Imperiul şi, în cele din urmă, pe Galbatorix. Nu era atât de plin de sine încât să creadă că putea, de unul singur, să facă balanţa războiului să se încline de partea lor, însă era încrezător în puterea sa de a schimba lumea şi ştia că, dacă-şi dădea silinţa, putea să le ofere vardenilor mai multe şanse de a ieşi învingători. Dar trebuia să rămână în viaţă, iar asta însemna să-şi întărească trupul şi să stăpânească pe deplin meşteşugul luptelor, ca să nu să cadă înfrânt în faţa unui războinic mai încercat.

Străbătând câmpul de antrenament, pe drumul de întoarcere spre cortul pe care-l împărţea cu Baldor, trecu de o fâşie ierboasă, lungă de vreo şaizeci de picioare, pe care zăcea un buştean cam de douăzeci. Acesta fusese curăţat de scoarţă şi bine şlefuit de mâinile celor care-şi făceau de lucru cu el în fiecare zi. Fără să se oprească, Roran se întoarse, îşi strecură mâinile pe sub capătul cel mai gros, ridică buşteanul şi, gemând din pricina încordării, îl puse în picioare, apoi îl împinse, făcându-l să cadă din nou la pământ, pe cealaltă parte. Apoi îl răsturnă de încă două ori.

Stors de puteri, plecă de pe câmp şi se strecură printre şirurile de corturi cenuşii, făcându-le cu mâna lui Loring, Fisk şi altora pe care-i cunoştea, dar şi unor străini care-l salutaseră.

— Ziua bună, Stronghammer! îi spuseră ei cu căldură în glas.

— Ziua bună, le răspunse. „Ce ciudat, se gândi, să le fii cunoscut unor oameni pe care nu i-ai mai întâlnit niciodată.”

Un minut mai târziu, ajunse la cortul care-i devenise locuinţă şi, aplecându-se, puse bine arcul, tolba şi sabia scurtă pe care i le dăduseră vardenii.

Îşi înşfacă burduful cu apă de lângă aşternut, apoi se grăbi îndărăt, sub razele calde ale soarelui. Desfăcând burduful, îşi turnă apa peste spinare şi umeri. Nu prea găsea prilejul să facă baie, dar ziua aceea era importantă, aşa că voia să fie proaspăt şi curat pentru ceea ce avea să urmeze. Folosind un băţ ascuţit la un capăt, îşi curăţă braţele şi picioarele de murdărie, apoi unghiile, apoi se pieptănă şi-şi aranja barba.

Mulţumit că arăta din nou a om, îşi trase pe el tunica proaspăt spălată, îşi luă ciocanul la cingătoare şi tocmai se pregătea să plece când îşi dădu seama că Birgit îl privea de după un colţ al cortului, strângând cu ambele mâini un pumnal vârât în teacă.

Roran îngheţă, gata să-şi ia ciocanul la cel mai mic semn că ea ar fi dorit să-l atace. Ştia că era în primejdie de moarte şi, în ciuda îndemânării sale, nu era sigur că o poate învinge pe Birgit dacă aceasta sărea la el, fiindcă femeia era neînduplecată atunci când îşi vâna duşmanii – în această privinţă, semănau.

— Cândva mi-ai cerut să te ajut, spuse Birgit, iar eu am făcut-o; voiam să-i găsesc pe cei doi Ra’zac şi să-i ucid pentru că mi-au mâncat bărbatul. Mi-am ţinut făgăduiala, aşa-i?

— Aşa-i.

— Îţi aminteşti ce am spus atunci: că, după ce duşmanii vor pieri, am să te pun să plăteşti pentru partea ta de vină în uciderea lui Quimby?

— Da.

Birgit răsucea pumnalul în mâini din ce în ce mai repede. Venele de pe dosul palmelor i se umflaserâ. Pumnalul ieşi puţin din teacă, lăsând, pentru o clipă, să i se vadă tăişul din oţel sclipitor, apoi încet se ascunse la loc.

— Bine, spuse ea. N-aş vrea să uiţi cine ştie cum. Am să te pun să plăteşti, fiu al lui Garrow. Să nu te îndoieşti niciodată.

Cu paşi iuţi şi hotărâţi, plecă, ascunzându-şi pumnalul printre faldurile rochiei. Răsuflând adânc, Roran se aşeză pe un scăunel pe care-l găsi în apropiere şi îşi frecă beregata. Era convins că scăpase ca prin urechile acului. Întâlnirea cu Birgit îl neliniştise, dar nu-l mirase. Ştia ce gândea femeia încă

dinainte să plece din Carvahall, cu multe luni în urmă, şi ştia, de asemenea, că într-o zi avea să fie nevoit să-şi plătească datoria. Pe deasupra capului său trecu, în zbor, un corb. Îl urmări cu privirea şi se mai înseninã puţin.

— Ei, ce să-i faci, îşi spuse în barbă. „Omul nu ştie niciodată când va muri. Aş putea fi ucis în orice clipă şi mai rău e că n-am ce face. Ce va fi va fi şi n-am să-mi pierd vremea frământându-mă pentru asta. Necazurile îi lovesc întotdeauna pe cei care le aşteaptă. Ceea ce contează este să-ţi găseşti fericirea în scurtele răgazuri dintre nenorociri. Birgit o să facă ce-i spune conştiinţa, iar eu am să-i răspund cum oi putea.”

Lângă piciorul său stâng văzu o piatră galbenă. O ridică şi începu s-o învârtă printre degete. Apoi, concentrându-se din răsputeri asupra ei, spuse:

— Stenr risa.

Piatra nici nu-i băgă în seamă porunca şi rămase nemişcată între degetul său mare şi arătător. Pufnind, o aruncă într-o parte. Apoi se ridică şi o porni cu paşi mari spre nord, printre şirurile de corturi. Din mers, încercă să-şi desfacă un nod care-i strângea gulerul, dar nu izbuti şi se lăsă păgubaş când ajunse la cortul lui Horst, care era de două ori mai mare decât al celorlalţi.

— Ziua bună tuturor, spuse şi ciocăni în stâlpul dintre cele două bucăţi de pânză ce acopereau intrarea.

Katrina se năpusti afară din cort cu pletele în vânt şi-l luă în braţe. Râzând, el o ridică de mijloc şi o învârti prin aer, nemaivăzând nimic în jur decât chipul ei, apoi o lăsă jos cu blândeţe. Ea îl sărută scurt pe buze o dată, de două ori, de trei ori. Oprindu-se din râs, Roran o privi adânc în ochi, mai fericit decât îşi amintea să fi fost vreodată.

— Miroşi frumos, spuse Katrina.

— Cum te simţi?

Singurul lucru care-l supăra era să o vadă aşa slabă şi palidă după ce fusese atâta vreme întemniţată. Parcă şi-ar fi dorit să-i poată scula din morţi pe cei doi Ra’zac ca să-i silească să îndure aceleaşi chinuri pe care le suferiseră ea şi tatăl ei.

— În fiecare zi mă întrebi şi în fiecare zi îţi spun acelaşi lucru. Mai bine. Ai răbdare. Am să-mi revin, dar asta cere timp… Lucrul care-mi face cel mai bine este să fiu aici cu tine la soare. Nici nu ştii cât m-ajută.

— Nu numai asta întrebam.

Obrajii Katrinei se împurpurară. Ea îşi lăsă capul pe o parte şi-i zâmbi viclean:

— Vai, dragă domnule, că îndrăzneţ mai sunteţi. Tare, tare îndrăzneţ. Oare e înţelept să rămân aşa, singură, cu Domnia Voastră? Mă tem să nu vă permiteţi… cine ştie ce cu mine.

Tonul cu care-i răspunsese îl linişti.

— Cine ştie ce, da? Ei, dacă tot ai ajuns să mă crezi un ticălos, aş putea măcar să mă bucur şi eu un pic.

Şi o sărută până ce ea îl opri, însă fără să i se desfacă din îmbrăţişare.

— Of, spuse cu răsuflarea tăiată, e greu să se pună cineva cu tine, Roran Stronghammer.

— Asta aşa-i, răspunse el, apoi, arătând cu capul spre cortul din spatele ei, coborî vocea şi întrebă: Elain ştie?

— Dacă n-ar fi aşa îngrijorată cu sarcina ei, şi-ar da seama pe dată. Cred că greutăţile prin care a trecut de când a plecat din Carvahall ar putea-o face să piardă copilul. Zace mai mereu, bolnavă, şi are dureri care… mă rog, nişte dureri cu totul îngrijorătoare. Gertrude o îngrijeşte, dar nu prea are ce-i face ca s-o liniştească. Oricum, Eragon ar face bine să se întoarcă mai repede. Nu ştiu câtă vreme mai pot păstra taina.

— Te descurci tu, n-am nicio grijă, spuse Roran, apoi îi dădu drumul din braţe şi-şi trase poalele tunicii ca s-o îndrepte. Cum arăt?

Katrina îl cântări din priviri, apoi îşi umezi vârfurile degetelor şi i le trecu prin păr, dându-i-l la o parte de pe frunte. Observându-i nodul de la guler, începu să-l desfacă, spunându-i:

— Ar trebui să ai mai multă grijă cu hainele.

— De ce? Am altele mai importante pe cap.

— Da, dar acum lucrurile s-au schimbat. Eşti vărul unui Cavaler, aşa că ar trebui să arăţi cum se cuvine. Asta se-aşteaptă de la tine.

Îl mai smotoci o vreme, până ce înfăţişarea lui o mulţumi, iar Roran o lăsă bucuros să o facă. Apoi o sărută de rămas-bun şi mai merse cale de jumătate de milă, până în centrul taberei vardenilor, unde se înălţa pavilionul roşu de comandă al Nasuadei. Flamura care se afla în vârful acestuia înfăţişa un scut negru şi, dedesubt, două săbii paralele, înclinate uşor. Vântul cald care sufla dinspre est o făcea să fâlfâie.

Cei şase străjeri de la intrarea în pavilion – doi oameni, doi pitici şi doi urgali – îşi luară armele văzându-l pe Roran, iar un urgal, o fiară mătăhăloasă cu colţi galbeni, îl opri, întrebând cu un accent aproape cu neputinţă de înţeles:

— Cine-i acolo?

— Roran Stronghammer, fiul lui Garrow. Nasuada a trimis după mine.

Lovindu-şi platoşa cu pumnul, cu un zgomot puternic, urgalul anunţă:

— Roran Stronghammer vrea să vă vadă, Domniţă Noptatecă.

— Puteţi să-l lăsaţi să treacă, se auzi răspunsul dinăuntru. Războinicii îşi ridicară armele, iar Roran se strecură cu mare grijă pe lângă ei. Se priviră liniştiţi, ca nişte oameni care ştiau bine că, din clipă în clipă, se puteau vedea nevoiţi să se lupte unul cu altul.

Intrând în pavilion, observă cu surprindere că majoritatea mobilelor erau frânte şi răsturnate. Nu rămăseseră nevătămate decât oglinda fixată pe un stâlp şi jilţul măreţ în care şedea Nasuada. Făcându-se că nu lua în seamă ce era în jur, Roran se lăsă într-un genunchi şi-şi plecă fruntea.

Chipul şi obiceiurile Nasuadei erau cu totul altfel decât ale femeilor cu care crescuse, astfel încât nu ştia bine cum trebuia să se poarte cu ea. Cu rochia ei brodată, lanţurile de aur din păr şi pielea întunecată, care avea o nuanţă roşiatică din pricina pânzei din care era croit pavilionul, părea străină şi poruncitoare. Bandajele de in care-i încercuiau antebraţele săreau în ochi. Erau semnele uluitorului curaj de care dăduse dovadă la Judecata Pumnalelor. De când se întorsese împreună cu Katrina, Roran nu auzise decât de asta. În această privinţă, o înţelegea pe undeva, căci şi el era gata să jertfească orice pentru a-i apăra pe cei la care ţinea. Numai că se întâmpla ca ea să aibă în grijă mai multe mii de oameni, iar el numai familia şi pe locuitorii din sat.

— Ridică-te, te rog, zise Nasuada; el se supuse şi rămase cu o mână pe capul ciocanului, aşteptând răbdător, în vreme ce ea îl sfredelea cu privirea. Roran, situaţia mea îmi cere adesea să vorbesc pe ocolite, cu două înţelesuri. Ţie însă am să-ţi spun totul pe faţă. Pari un bărbat care îndrăgeşte sinceritatea şi avem multe de vorbit într-un timp scurt.

— Îţi mulţumesc, Domniţă. Niciodată nu mi-a plăcut să mă

joc cu vorbele.

— Minunat. Atunci, iată: mă frământă două probleme în legătură cu tine şi din pricina lor nu ştiu ce am de făcut.

— Ce soi de probleme? se încruntă el.

— Una ţine de firea ta, alta de politică. Faptele tale din Valea Palancar şi din cursul călătoriei încoace sunt aproape de necrezut. Mi s-a spus că eşti îndrăzneţ, priceput în luptă, chibzuit şi că ştii să-i faci pe oameni să te urmeze cu credinţă de nezdruncinat.

— De urmat, m-au urmat, dar mi-au pus mereu hotărârile la îndoială.

— Aşa o fi, făcu Nasuada, zâmbind uşor. Dar tot i-ai adus până la urma încoace, nu? Ai multe înzestrări, Roran, şi le-ai putea fi de folos vardenilor. Vrei asta, nu-i aşa?

— Da.

— După cum ştii, Galbatorix şi-a împărţit armatele şi a trimis trupe în sud, pentru a întări oraşul Aroughs, în vest spre Feinster şi în nord spre Belatona. Speră să prelungească lupta şi să ne distrugă încet, încet, lovindu-ne din toate părţile. Jormundur şi cu mine nu putem fi peste tot în acelaşi timp. Avem nevoie de căpitani în care să putem avea încredere, pentru a face faţă miilor de greutăţi ce apar împrejurul nostru. Aşa, ţi-ai putea dovedi şi tu valoarea şi folosul. Dar… începu ea, apoi tăcu.

— Dar încă nu ştii daca te poţi bizui pe mine.

— Chiar aşa. Când trebuie să-şi apere prietenii şi familia, omul se întăreşte, dar mă întreb cum are să-ţi meargă fără ei. Nu cumva o să-ţi piară curajul? Ştii să dai porunci, dar ştii, oare, să te şi supui? Nu vreau să te insult, Roran, dar în joc este însăşi soarta Alagaesiei şi nu pot să risc să-mi dau oamenii în grija unui nepriceput. Şi nici nu ar fi cinstit pentru cei care sunt mai de demult printre vardeni să te înalţ mai presus de ei fără un motiv bine întemeiat. Va trebui să-ţi dobândeşti onorurile prin merit.

— Înţeleg. Ce trebuie să fac?

— Păi, e greu de spus, pentru că eşti ca un frate pentru Eragon şi asta încurcă totul şi mai mult. După cum sunt convinsă că ţi-ai dat seama, Eragon este temelia tuturor nădejdilor noastre. Aşadar, este important să-l apăr de orice pricină de îngrijorare, pentru a putea să se ţină de treaba pe

care numai el o poate îndeplini. Dacă te trimit în luptă şi mori, s-ar prea putea ca jalea şi mânia să-l dea peste cap. Am mai văzut asta. Mai mult, trebuie să am grijă ce tovarăşi să-ţi dau, căci se vor găsi unii care să caute să ajungă la Eragon folosindu-se de tine. Acum înţelegi, oarecum, ce mă îngrijorează. Ce ai de spus?

— Dacă Alagaesia însăşi este în joc, iar războiul este aşa de aspru precum laşi să se înţeleagă, nu-ţi poţi îngădui să mă laşi să stau cu braţele încrucişate. Şi dacă mă trimiţi în luptă ca pe un războinic de rând, ar fi o pierdere la fel de mare. Dar cred că asta deja o ştii. Cât despre politică… Nu-mi pasă nici cât negru sub unghie alături de cine mă pui să lupt, zise Roran ridicând din umeri. Nimeni n-o să ajungă la Eragon prin mine. Singura mea preocupare este să înfrâng Imperiul, pentru ca semenii mei să se poată întoarce acasă şi să trăiască în pace.

— Eşti hotărât.

— Da, foarte. Nu-mi poţi îngădui să rămân în fruntea bărbaţilor din Carvahall? Suntem aproape o familie şi ne-am descurca bine împreună. Aşa, mă poţi pune la încercare, iar vardenii nu vor avea de suferit dacă nu izbutesc.

— Nu, răspunse Nasuada, scuturând din cap. Poate în viitor, dar acum încă nu. Ei au nevoie de învăţătură temeinică. Unde mai pui că nu voi putea afla cât de bine te-ai descurcat cu adevărat dacă eşti înconjurat de oameni care-ţi sunt atât de credincioşi încât, la sfatul tău, şi-au părăsit casele şi au străbătut Alagaesia la pas.

„Vede în mine o ameninţare, îşi dădu seama Roran. Fiindcă pot să-i aţâţ pe săteni, a ajuns să se teamă de mine.” încercând s-o liniştească, îi spuse:

— N-au făcut-o numai pentru că aşa le-am cerut eu. Sunt în stare să gândească şi singuri. Ştiau că era o prostie să rămână în vale.

— Nu încerca să mă înşeli, Roran.

— Domniţă, până la urmă, ce doreşti de la mine? Mă laşi sau nu mă laşi să lupt? Şi, dacă da, cum?

— Iată ce-ţi propun: în dimineaţa asta, magicienii mei au descoperit o patrulă, din douăzeci şi trei de soldaţi de-ai lui Galbatorix, îndreptându-se spre est. Am de gând să trimit un grup, la porunca lui Martland Barbă Roşie, Contele de Thun, pentru a-i distruge şi a cerceta împrejurimile. Dacă vrei, ai să

pleci şi tu cu ei. Ai să-l asculţi şi ai să-l slujeşti cu credinţă pe Martland şi poate că vei şi învăţa de la el. La rândul său, contele te va urmări şi îmi va spune după aceea dacă te crede potrivit pentru un rang mai înalt. A trecut prin multe şi am încredere deplină în părerile lui. Ţi se pare cinstit, Roran Stronghammer?

— Da. Spune-mi doar când urmează să plec şi cât voi lipsi?

— Vei pleca azi şi te vei întoarce cam în două săptămâni.

— Atunci trebuie să te rog să aştepţi puţin şi să mă trimiţi în altă parte, poate peste câteva zile. Aş vrea să fiu aici când se întoarce Eragon.

— Grija pe care i-o porţi vărului tău este de admirat, Roran, dar totul e în mişcare şi nu putem zăbovi. De îndată ce ştiu de soarta lui Eragon, am să pun pe cineva din Du Vrangr Gata să-ţi dea veştile, fie că-s bune sau nu.

Roran îşi pipăi marginea ascuţită a ciocanului şi încercă să găsească un răspuns care s-o facă pe Nasuada să-şi schimbe hotărârea, dar fără să dezvăluie taina care-l preocupa. Până la urmă, găsi că era cu neputinţă, aşa că se lăsă păgubaş şi se hotărî să spună adevărul:

— E drept că mă frământ pentru Eragon, dar ştiu că e în stare să-şi poarte şi singur de grijă. Vreau să mai rămân aici, nu însă ca să-l văd întorcându-se bine sănătos.

— Atunci de ce?

— Pentru că vreau să mă însor cu Katrina, iar amândoi am dori ca Eragon să ne celebreze căsătoria.

Nasuada începu să bată cu unghiile în braţul jilţului de nerăbdare.

— Dacă-ţi trece prin cap că am să-ţi îngădui să stai degeaba, când ai putea să-i ajuţi pe vardeni, numai pentru ca tu şi Katrina să vă puteţi bucura de noaptea nunţii cu câteva zile mai devreme, te înşeli amarnic.

— Şi totuşi trebuie. Trebuie să ne căsătorim cât mai curând, Domniţă Noptatecă.

Nasuada încetă să se mai foiască şi-l privi lung.

— Cât de curând?

— Cu cât mai repede, cu atât mai bine pentru onoarea Katrinei. Dacă mă înţelegi cât de cât, atunci ştii că nu aş cere niciodată favoruri pentru mine însumi.

Nasuada ridică fruntea şi se aşează mai bine în jilţ.

— Înţeleg… Dar de ce Eragon? De ce să celebreze el căsătoria? De ce nu vreun fruntaş din satul vostru sau altcineva?

— Pentru că e vărul meu, ţin la el şi pentru că este Cavaler. Katrina a pierdut aproape totul din pricina mea – şi-a pierdut casa, tatăl şi zestrea. Astea nu le pot înlocui, dar măcar vreau să-i dăruiesc o nuntă de neuitat. Fără aur sau vite, nu pot plăti pentru cine ştie ce sărbătoare, aşa că trebuie să găsesc o altă cale pentru ca lumea să-şi amintească mereu de nunta noastră şi nimic nu poate fi mai măreţ decât să ne unească un Cavaler al Dragonilor.

Nasuada rămase tăcută atâta vreme încât Roran începu să se întrebe dacă nu cumva voia să-l vadă plecat. Apoi, zise:

— Da, ar fi într-adevăr o onoare să vă unească un Cavaler, dar ar fi trist dacă logodnica ta ar trebui să te ia de soţ fără zestrea cuvenită. Pe când trăiam în Tronjheim, piticii mi-au dăruit multe podoabe din aur şi nestemate. Pe unele le-am vândut deja pentru a-i ajuta pe vardeni, dar încă am îndeajuns pentru ca o femeie să trăiască în puf mai mulţi ani de-acum încolo. Dacă izbutim să cădem la o învoială, acestea vor fi ale Katrinei.

Uimit, Roran îşi plecă din nou fruntea în faţa ei.

— Îţi mulţumesc. Dărnicia Domniei Tale mă copleşeşte. Nu ştiu cum am să te pot răsplăti vreodată.

— Răsplăteşte-mă luptând pentru vardeni aşa cum ai luptat pentru Carvahall.

— Am s-o fac, jur. Galbatorix o să blesteme ziua în care i-a trimis pe cei doi Ra’zac după mine.

— O face deja, sunt convinsă. Acum, du-te. Poţi rămâne în tabără până ce Eragon se întoarce şi are loc căsătoria, dar în dimineaţa următoare ai să fii în şa – ţine minte asta!

Un lup la vânătoare

„Ce bărbat mândru!”, se gândi Nasuada, privindu-l pe Roran ieşind din pavilion. „E interesant: Eragon şi cu el se aseamănă în multe privinţe, dar există şi o mare deosebire. Eragon o fi unul dintre cei mai de temut războinici din Alagaesia, dar nu este crud şi nici aspru. Roran însă e alt soi. Sper să nu mi se

punã niciodatã împotrivã – ca sã-l opresc, va trebui sã-l sfãrâm.”

Îşi cercetã bandajele şi, observând, cu mulţumire, cã nu era nevoie sã le schimbe, sunã dupã Farica şi-i porunci sã-i aducã de mâncare. Camerista fãcu întocmai, apoi pleca, iar Nasuada îi fãcu semn Elvei, care ieşi din ascunzãtoarea sa din spatele jilţului. Se ospãtarã împreunã.

În urmãtoarele ceasuri, Nasuada cercetã ultimele rapoarte despre proviziile vardenilor, socoti de câte cãruţe avea nevoie pentru a-i duce spre nord, adunã şi scãzu şiruri întregi de numere pentru a vedea câţi bani le mai rãmãseserã. De asemenea, le trimise veşti piticilor şi urgalilor, le porunci fierarilor sã fãurească mai multe capete de suliţã, îi ameninţã pe cei din Sfatul Fruntaşilor cã avea sã-i schimbe – aşa cum fãcea cam în fiecare sãptãmânã – şi se ocupã de fel de fel de alte treburi pentru vardeni. Apoi, împreunã cu Elva, plecã sã cãlãreascã pe armãsarul ei Vârtej-de-Furtunã şi se duse s-o vadã pe Trianna, care pusese mâna pe o iscoadã de-a lui Galbatorix, din ceata care-şi spunea Braţul întunericului, şi acum îl trãgea de limbã.

Plecând din cortul Triannei, auzi o larmã venind dinspre nord. Strigãte, urale, apoi dintre corturi apãru un bãrbat alergând cãtre ea. Fãrã vreo vorbã, strãjerii se strânserã într-un cerc îngust împrejurul ei, în afara unui urgal care se propti în calea alergãtorului şi ridicã ghioaga. Omul se opri în faţa acestuia şi strigã, gâfâind:

— Domniţã Nasuada! Au sosit elfii! Au sosit elfii!

Într-o clipã de bucurie nebunească, ea se gândi cã era vorba de Regina Islanzadi şi de oştile ei, dar apoi îşi aminti cã acelea se aflau în apropiere de Ceunon. Nici mãcar elfii nu puteau strãbate Alagaesia cu o asemenea oaste într-o sãptãmânã. „Pesemne sunt cei doisprezece vrãjitori pe care Islanzadi i-a trimis sã-l apere pe Eragon.”

— Repede, aduceţi-mi calul, spuse şi pocni din degete. Antebraţele o fulgerarã în clipa în care se urcã în şa. Nu aşteptã decât ca unul dintre urgali sã i-o dea pe Elva, apoi îndemnã armãsarul cu cãlcâiele. Acesta o porni la galop, încordându-şi toţi muşchii. Aplecându-se pe grumazul lui, îl conduse pe o cãrare grosolanã dintre douã şiruri de corturi, ocolind oamenii şi animalele şi sãrind peste un butoi cu apã de

ploaie ce-i stătea în drum. Oamenii nu păreau deranjaţi de trecerea ei – dimpotrivă, râdeau şi se luară cu toţii după ea să-i vadă cu ochii lor pe elfi.

Când ajunseră la intrarea în tabără care dădea spre nord, Nasuada şi Elva descălecară şi începură să se uite în depărtare.

— Acolo, zise Elva şi arătă cu degetul.

La vreo două mile de tabără, douăsprezece siluete înalte şi zvelte ieşiră de după un şir de tufişuri de ienupăr. În arşiţa dimineţii se vedeau parcă tremurat. Elfii alergau în acelaşi ritm, atât de iute şi de uşor încât nici măcar nu ridicau praful în urma lor – păreau că zboară peste pământ. Pe Nasuada începu s-o mănânce pielea – iuţeala lor era şi frumoasă şi nefirească. Îi aminteau de o ceată de fiare de pradă ieşite la vânătoare. Simţi primejdia, aşa cum simţi când văzuse un shrrg, un lup uriaş, undeva în Munţii Beor.

— Te umplu de mândrie şi de respect, nu-i aşa?

Nasuada tresări, văzând-o pe Angela lângă ea. Era furioasă şi nedumerită că negustoreasa de ierburi fusese în stare să se strecoare neauzită, îşi dori ca Elva s-o fi prevenit de apropierea ei.

— Cum se face că, atunci când e pe cale să se întâmple ceva interesant, tu eşti mereu acolo?

— Păi, ce să spun, îmi place să ştiu ce se petrece şi e mult mai uşor să fii de faţă decât să aştepţi să-ţi povestească cineva. Ca să nu mai spun că, adesea, oamenii uită anumite amănunte importante, ca, de pildă, dacă inelarul unuia este mai lung decât arătătorul sau dacă are vreun scut vrăjit cu care să se apere ori dacă măgarul pe care călăreşte nu are cumva o pată de forma unui cap de cocoş. Nu crezi?

— Nu-ţi dezvălui niciodată tainele, nu-i aşa? se încruntă Nasuada.

— Păi, la ce mi-ar folosi? Toată lumea ar sări în sus, auzind de cine ştie ce vrajă, după care ar trebui să-mi pierd vremea încercând să dau explicaţii, iar, la urmă, Regele Orrin ar porunci să mi se taie capul şi aş fi nevoită să mă lupt cu jumătate dintre magicienii voştri ca să scap. După mine, nu merită atâta trudă.

— Nu ştiu ce să înţeleg dintr-un aşa răspuns, dar…

— Pentru că eşti prea serioasă, Domniţă Noptatecă.

— Dar, spune-mi, nu se lăsă Nasuada, de ce vrei să afli dacă

nu cumva cineva călăreşte pe un măgar care are o pată în formă de cap de cocoş?

— A, asta. Păi, stăpânul acelui măgar m-a înşelat cândva la un joc de oase şi mi-a furat trei nasturi şi o bucată destul de interesantă de cristal fermecat.

— Te-a înşelat? Pe tine?

— Oasele erau măsluite, zise Angela, strângând din buze şi părând iritată. Întâi le-am schimbat eu, cu unele de-ale mele, apoi el le-a înlocuit iarăşi când nu eram atentă… tot nu înţeleg prea bine cum a izbutit.

— Deci amândoi trişaţi.

— Era un cristal foarte preţios! Şi apoi cum să înşeli un trişor? Până ca Nasuada să apuce să răspundă, cei şase Şoimi ai Nopţii veniră în pas săltat din tabără şi se postară în jurul ei. Se văzu silită să-şi ascundă scârba în clipa în care mirosul trupurilor lor şi valul de aburi fierbinţi o ajunseră. Cei doi urgali, mai ales, miroseau foarte puternic. Apoi, căpitanul din tura aceea, un bărbat masiv cu nasul coroiat şi cu numele de Garven, i se adresă, ceea ce o cam uimi:

— Domniţă, o vorbă între patru ochi?

Vorbea printre dinţii încleştaţi, de parcă să chinuia să-şi ţină în frâu o mare tulburare. Angela şi Elva se uitară la Nasuada, aşteptând să vadă dacă le cerea să plece. Ea dădu din cap, iar cele două o porniră spre vest, către râul Jiet. După ce le văzu îndepărtându-se îndeajuns de mult, Nasuada dădu să vorbească, dar Garven se dovedi mai iute şi exclamă:

— La naiba cu toate, Domniţă Nasuada, n-ar fi trebuit să plecaţi aşa şi să ne lăsaţi de izbelişte!

— Gata, căpitane, răspunse ea. Nu a fost un risc prea mare şi mi se părea important să ajung la timp ca să-i salut pe elfi.

Garven îşi lovi coapsa cu pumnul, făcându-şi zalele să zornăie:

— Nu a fost un risc prea mare? N-a trecut niciun ceas de când aţi primit dovezi că Galbatorix încă mai are iscoade printre noi. S-a mai întâmplat de atâtea ori şi totuşi domnia voastră găsiţi cu cale să vă părăsiţi garda şi să o luaţi la galop printr-o mare de oameni. Oricare dintre ei putea fi un ucigaş. Aţi uitat de atacul din Aberon sau de uciderea tatălui Domniei Voastre de către Gemeni?

— Căpitane Garven, mergi prea departe.

— Şi am să merg mai departe, pentru siguranţa Domniei Voastre. Nasuada observă că elfii străbătuseră cam jumătate din distanţă.

Mânioasă şi dornică să pună capăt discuţiei, spuse:

— Am şi eu armele mele, căpitane. Trăgând cu ochiul la Elva, Garven spuse:

— Bănuiam noi, Domniţă.

Urmă o clipă de tăcere, de parcă nădăjduia ca ea să le explice mai departe. Văzând-o însă că rămâne tăcută, bărbatul îi dădu înainte:

— Dacă aţi fost, într-adevăr, în siguranţă, atunci am greşit să vă acuz de nechibzuinţă şi îmi cer iertare. Însă nu-i acelaşi lucru să pari apărat şi să fii cu adevărat. Pentru ca noi, şoimii Nopţii, să fim de folos, trebuie să fim cei mai pricepuţi, aspri şi neînduplecaţi luptători din lume, iar oamenii să şi creadă asta. Să creadă că, dacă încearcă să vă înjunghie, să tragă cu o arbaletă sau să facă o vrajă, noi cu siguranţă îi vom opri. Dacă li se pare că a încerca să vă ucidă este la fel de zadarnic ca şi cum un şoarece ar încerca să se pună cu un dragon, atunci, cine ştie, ar putea lăsa totul baltă şi iată că scăpăm de un atac fără să ridicăm un deget. Nu ne putem lupta cu toţi duşmanii Domniei Voastre. Pentru aşa ceva ar fi nevoie de o oaste. Nici măcar Eragon nu v-ar putea salva dacă toţi cei care vă vor moartea ar avea curaj să şi ridice braţul. Poate că aţi scăpa de o suta astfel de încercări, poate de o mie, dar, până la urmă, cineva tot ar izbuti. Singura cale este să-i convingem pe cei mai mulţi dintre duşmani că n-au să treacă niciodată dar niciodată, de noi. Faima noastră vă poate apăra la fel de bine ca şi săbiile şi armurile. Aşadar, e cum nu se poate mai rău ca oamenii să vă vadă călărind fără noi. Pesemne am arătat ca nişte mari caraghioşi fugind din răsputeri să vă prindem din urmă. La urma urmei, Domniţă, dacă Domnia Voastră nu ne respectă, cine să o facă?

Veni mai aproape şi cobori glasul:

— Dacă trebuie, suntem bucuroşi să ne dăm vieţile pentru Domnia Voastră. Nu cerem în schimb decât să ne îngăduiţi să ne ducem la îndeplinire îndatoririle. Şi s-ar putea să vină o zi în care să vă simţiţi recunoscătoare pentru că suntem acolo. Fata aceea e din neamul omenesc, aşadar poate da greş, orice puteri de taină ar avea. Nu a rostit jurăminte în limba străveche, aşa

cum am făcut noi, Şoimii Nopţii. S-ar putea ca părerile ei să se schimbe şi aţi face bine să vă gândiţi cum ar fi dacă v-ar deveni duşmancă? Şoimii însă nu vă vor trăda niciodată. Suntem ai Domniei Voastre, Domniţă, cu trup şi suflet. Aşadar, vă rugăm, lăsaţi-ne să facem ceea ce trebuie să facem… să vă apărăm.

La început, Nasuada nu plecase urechea la vorbele sale, dar auzindu-l ce bine gândea şi ştia să vorbească, rămase impresionată. Se gândi că era un om de care putea fi nevoie în altă parte.

— Văd că Jormundur mi-a ales nişte războinici care se pricep să mânuiască vorbele la fel de bine ca şi sabia, spuse ea cu un zâmbet.

— Domniţă…

— Ai dreptate. Nu trebuia să vă părăsesc şi îmi pare rău. Am fost nechibzuită şi repezită. Încă nu m-am obişnuit să am gărzi cu mine la orice ceas al zilei, iar uneori uit că nu mă mai pot mişca liber, aşa cum făceam odată. Căpitane Garven, îţi dau cuvântul meu de onoare că nu se va mai întâmpla. Nu am nicio dorinţă de a-i umili pe şoimii Nopţii.

— Mulţumesc, Domniţă.

Nasuada se întoarse din nou către locul din care veneau elfii, dar văzu că aceştia dispăruseră undeva, sub malul unui pârâu secat, aflat la vreun sfert de milă.

— Garven, ştii ce? Cred că tocmai ai găsit deviza potrivită pentru Şoimii Nopţii.

— Da? Nu-mi mai amintesc care să fie.

— Da. „Cei mai pricepuţi, aspri şi neînduplecaţi”, aşa ai spus. Ar putea fi o deviză minunată. Dacă li se pare potrivită şi celorlalţi, ai putea s-o rogi pe Trianna s-o traducă în limba străveche, iar eu am să pun să vă fie încrustată pe scuturi şi brodată pe stindarde.

— Sunteţi foarte darnică, Domniţă. Când ne întoarcem la corturi, am să vorbesc cu Jormundur şi cu ceilalţi căpitani. Numai că…

Şovăi. Ghicind ce-l frământa, Nasuada zise:

— Numai că te temi că o asemenea deviză este prea vulgară pentru unii ca voi şi ai dori ceva mai nobil şi mai măreţ, nu-i aşa?

— Întocmai, Domniţă, spuse el, cu uşurare.

— Cred că ai dreptate. La urma urmelor, Şoimii sunt

însemnul vardenilor. Trebuie să aveţi de-a face cu tot felul de neamuri şi cu persoane de rang înalt. Ar fi păcat ca lumea să-şi facă o părere greşită despre voi. Foarte bine… vă las pe tine şi pe tovarăşii tăi să vă alegeţi o deviză potrivită. Sunt convinsă că vă veţi descurca de minune.

În clipa aceea, cei doisprezece elfi ieşiră din albia uscată, iar Garven, după ce-i mai mulţumi încă o dată, se trase ceva mai în spate. Pregătindu-se pentru o clipă solemnă, Nasuada le făcu semn Angelei şi Elvei să se întoarcă.

Elfii erau încă la vreo sută de picioare depărtare, iar conducătorul lor părea negru ca tăciunele, din cap până în picioare. La început, Nasuada crezu că avea pielea închisă la culoare, ca ea, şi că purta veşminte negre, dar, după ce se mai apropie, văzu că elful nu purta decât o legătură de pânză împrejurul şoldurilor şi o cingătoare împletită, de care era prinsă o punguţă. Tot restul trupului îi era acoperit cu blană deasă, neagră-albăstruie ca miezul de noapte, care sclipea frumos în bătaia razelor de soare. Nu era prea lungă – un soi de armură moale şi netedă, ce i se mula pe trupul musculos. La glezne însă şi la subsuoară firele erau mai lungi. Între omoplaţi avea un soi de coamă, care-i stătea ciulită pe spinare şi i se întindea până jos, la mijloc. Avea sprâncenele foarte dese şi destul de lungi, iar din urechile ascuţite la vârf îi ieşeau nişte smocuri de păr ca de pisică, dar, în afară de asta, blana de pe faţă era foarte scurtă şi netedă, încât numai culoarea te făcea să-ţi dai seama că este acolo. Ochii elfului erau galbeni, scânteietori. Nu avea unghii, ci gheare. Şi, când se opri în faţa Nasuadei, aceasta îi simţi mirosul sărat şi pătrunzător, care-i amintea de lemnul uscat de ienupăr, pielea unsă cu ulei şi de fum. Era atât de puternic şi atât de limpede că venea de la un mascul, încât Nasuadei i se făcu ba cald, ba rece. Pielea începu s-o furnice de încântare şi roşi, bucurându-se că nu se vedea.

Restul elfilor erau, mai mult sau mai puţin, aşa cum se aşteptase, aducând cu Arya la statură şi la culoarea pielii. Purtau tunici scurte, în tonuri stinse de portocaliu sau verzi ca acele de pin. Şase erau femei, restul bărbaţi. Cu toţii aveau părul negru ca pana corbului, în afară de două femei, cu plete argintii ca lumina stelelor. Era cu neputinţă să-ţi dai seama ce vârstă aveau, căci nu aveau niciun fel de zbârcituri pe faţă.

În afară de Arya, Nasuada nu mai văzuse niciun elf până

atunci şi era nerăbdătoare să-şi dea seama dacă semănau cu ea la fire şi purtări sau nu.

Ducându-şi două degete la buze, conducătorul se înclină, la fel ca toţi ceilalţi, apoi îşi lipi palma dreaptă de piept şi spuse:

— Salutări şi urări de bine, Nasuada, fiică a lui Ajihad. Atra esterni ono thelduin.

Avea un accent mai puternic decât al Aryei. Vorbea în cadenţă, de parcă ar fi cântat.

— Atra du evarinya ono varda, răspunse Nasuada, după cum o învăţase Arya.

Elful zâmbi dezvăluind nişte dinţi mai ascuţiţi decât ar fi fost firesc.

— Eu sunt Blodhgarm, fiul lui Ildrid cel Frumos.

Apoi îi prezentă, pe rând, pe ceilalţi unsprezece tovarăşi şi continuă:

— Vă aducem veşti bune de la Regina Islanzadi. Noaptea trecută, vrăjitorii noştri au izbutit să distrugă porţile oraşului Ceunon. Chiar în clipa asta, oştile noastre înaintează pe străzi, către turnul în care s-a închis Lordul Tarrant. Câţiva războinici încă ne mai ţin piept, însă oraşul a căzut şi, în scurtă vreme, va fi cu totul în mâinile noastre.

Gărzile Nasuadei şi vardenii adunaţi în spatele ei izbucniră în urale auzind veştile. Şi ea se bucura de izbândă, dar un fior de teamă şi de nelinişte, izvorât de cine ştie unde, o cuprinse. Îi şi vedea cu ochii minţii pe elfi – mai ales pe unii atât de puternici ca acest Blodhgarm – dând năvală în casele oamenilor. „Ce puteri nepământene am slobozit în lume?” se întrebă.

— Sunt într-adevăr veşti bune, zise, şi mă bucur să le aud. Odată ce a căzut Ceunon, suntem ceva mai aproape de Uru’baen şi deci de Galbatorix şi de ţelul nostru. Sper, continuă ea cu un glas ceva mai jos, că Regina Islanzadi va fi blândă cu oamenii din Ceunon, cei care nu-l iubesc pe Galbatorix, dar n-au nici mijloacele, nici curajul pentru a se împotrivi Imperiului.

— Regina Islanzadi este şi blândă, şi miloasă cu supuşii ei, chiar dacă sunt dintr-un alt neam decât al său. Dar, dacă vreunii îndrăznesc să ne înfrunte, o să-i zburăm din calea noastră ca frunzele dinaintea unei furtuni de toamnă.

— E şi firesc pentru un neam atât de vechi şi puternic, răspunse Nasuada.

După ce făcu ceea ce-i cerea politeţea şi mai schimbă câteva

fraze fără importanţă cu el, i se păru că venise momentul potrivit pentru a vorbi despre motivul pentru care se aflau acolo. Porunci mulţimii să se răspândească, apoi spuse:

— Din câte înţeleg, sunteţi aici pentru a-i apăra pe Eragon şi pe Saphira. E adevărat?

— Da, Nasuada Svit-kona. Şi ştim că Eragon este încă în Imperiu, dar se va întoarce repede.

— Ştiţi şi că Arya a plecat să-l caute şi acum călătoresc împreună?

— Am aflat şi asta, spuse Blodhgarm fluturând din urechi. E păcat că se află amândoi într-o asemenea primejdie, dar să nădăjduim că nu li se va întâmpla nimic rău.

— Şi-atunci ce veţi face? O să-i căutaţi ca să-i însoţiţi îndărăt la vardeni? Sau o să rămâneţi aici, cu credinţa că Arya şi Eragon se pot apăra de ciracii lui Galbatorix?

— Vom rămâne aici, ca oaspeţii voştri, Nasuada, fiică a lui Ajihad. Eragon şi Arya n-au să păţească nimic câtă vreme scapă neobservaţi. Dacă ne întâlnim cu ei în Imperiu, am putea atrage priviri nedorite. Aşa că e mai bine să nu ne grăbim, de vreme ce tot nu putem fi de ajutor. Pe de altă parte, dacă Galbatorix va lovi, probabil o va face aici, la vardeni. Dacă se întâmplă cumva să apară din nou Thorn şi Murtagh, Saphira va avea nevoie de tot ajutorul nostru pentru a-i alunga.

Nasuada rămase uimită:

— Eragon mi-a spus că vă număraţi printre cei mai puternici vrăjitori din neamul vostru, dar chiar credeţi că aveţi atâta putere încât să le ţineţi piept celor doi blestemaţi? La fel ca şi Galbatorix, ei au înzestrări care le depăşesc cu mult pe cele ale Cavalerilor obişnuiţi.

— Dacă ne ajută Saphira, da, credem că putem să le ţinem piept şi chiar să-i înfrângem pe Thorn şi pe Murtagh. Ştim de ce erau în stare Trădătorii şi, chiar dacă Galbatorix i-a făcut pe cei doi mai puternici decât oricare dintre Trădători, nu e nicio îndoială că nu i-a făcut egalii săi. În această privinţă măcar, teama sa de trădare este binevenită. Nici măcar trei Trădători la un loc nu ne-ar putea înfrânge pe noi doisprezece, cu un dragon. Aşadar, suntem încrezători că putem face faţă oricui, în afară de Galbatorix însuşi.

— E încurajator. De când Murtagh l-a înfrânt pe Eragon în luptă, m-am tot gândit dacă nu cumva să ne retragem şi să ne

ascundem până ce puterile lui Eragon mai cresc. Spusele tale însă m-au convins că încă mai putem spera. Chiar dacă nu ştim cum să-l ucidem pe Galbatorix însuşi, n-o să ne oprească nimic până ce nu-i culcăm la pământ zidurile fortăreţei din Uru'baen sau până ce el, în spinarea lui Shruikan, nu ne iese înainte pe câmpul de luptă. Blodhgarm, continuă Nasuada după o clipă de tăcere, nu mi-aţi dat nicio pricină de neîncredere, însă, înainte să pătrundeţi în tabără, trebuie să vă rog să îngăduiţi unuia dintre oamenii mei să vă atingă minţile, ca să vadă că sunteţi într-adevăr elfi şi nu oameni prefăcuţi trimişi de Galbatorix. Mă doare să vă cer aşa ceva, dar am găsit printre noi tot felul de iscoade şi trădători şi nu îndrăznim să credem pe nimeni pe cuvânt, nici măcar pe voi. Nu vreau să vă insult, dar războiul ne-a învăţat că fără asemenea măsuri nu se poate. Fără îndoială că voi, care aţi încercuit întreaga întindere frunzoasă din Du Weldenvarden cu farmece de apărare, îmi înţelegeţi motivele. Aşadar, vă cer să primiţi.

Cu ochii sclipitori şi arătându-şi colţii ascuţiţi, Blodhgarm răspunse:

— Cei mai mulţi dintre copacii din Du Weldenvarden au ace, nu frunze. Dacă trebuie, puneţi-ne la încercare, dar îţi spun dinainte: cel care o face trebuie să aibă mare grijă să nu se adâncească prea mult în minţile noastre dacă nu vrea să şi le piardă pe ale lui. E primejdios pentru muritori să se vânture printre gândurile noastre. Se pot rătăci uşor, fără să mai izbutească să se întoarcă în trup. Şi nici tainele noastre nu pot fi aflate de oricine.

Nasuada înţelese că elfii aveau să-l distrugă pe acela care îndrăznea să pătrundă în locurile neîngăduite.

— Căpitane Garven, spuse.

Apropiindu-se ca un om care-şi aşteaptă osânda, Garven se opri în faţa lui Blodhgarm, închise ochii şi se încruntă aprig, în timp ce scotocea prin mintea elfului. Privindu-i, Nasuada îşi muşcă buza. Pe când era copilă, un bărbat ciung pe nume Hargrove o învăţase cum să-şi ascundă gândurile de alţii şi cum să pareze şi să abată lăncile ascuţite ale minţii duşmanului. Era foarte pricepută la asta şi, chiar dacă nu izbutise niciodată să atingă ea însăşi mintea altcuiva, ştia cum se desfăşura totul. Aşadar, înţelegea foarte bine cât de greu şi cât de delicat era ceea ce-i ceruse lui Garven să facă. Chinul era şi mai mare din

pricina firii străine a elfilor. Aplecându-se către ea, Angela şopti:

— Trebuia să mă pui pe mine să-i cercetez pe elfi. Era mai sigur.

— Poate, spuse Nasuada; în ciuda faptului că Angela îi ajutase de mai multe ori pe vardeni, încă nu se simţea în largul ei să-i dea vreo însărcinare publică.

Garven se mai trudi vreo câteva clipe, apoi deschise ochii şi răsuflă tare. Era roşu la faţă din pricina chinului şi avea pupilele mărite, ca şi cum ar fi fost noapte. Dimpotrivă, Blodhgarm părea netulburat -avea blana netedă, răsufla rar, iar în colţurile gurii îi înflorise un soi de zâmbet.

— Ei? întrebă Nasuada.

Garven păru să aibă nevoie de timp pentru a-i auzi întrebarea, apoi spuse:

— Nu e om, Domniţă. N-am nicio îndoială. Niciuna.

Mulţumită, dar şi neliniştită, căci răspunsul său o făcuse, în sinea ei, să se înfioare, Nasuada zise:

— Bine, treci mai departe.

De-atunci încolo, totul se termină din ce în ce mai repede. Cu ultimul elf, lui Garven nu-i trebuiră mai mult de câteva secunde. Nasuada se uitase atent la el de la început şi văzuse cum degetele i se albiseră, rămânând fără sânge, pielea de la tâmple i se adâncise, ca timpanele unei broaşte, şi căpătase înfăţişarea istovită a cuiva care înoată adânc sub apă.

Isprăvind, Garven se întoarse la locul său din spatele Nasuadei. Era alt om, se gândi ea. Hotărârea şi mândria pe care le avusese mai înainte dispăruseră. Părea visător, ca şi cum mergea în somn, şi chiar dacă, atunci când îl întrebă dacă se simţea bine, el o privi şi îi şi răspunse cu un glas îndeajuns de sigur, era convinsă că spiritul său era undeva departe, rătăcind prin luminişuri pline de praf şi bătute de soare, prin cine ştie ce cotlon din misterioasa pădure a elfilor. Nasuada nădăjduia că avea să-şi revină repede. Dacă nu, avea să-l roage pe Eragon, sau pe Angela, sau poate pe amândoi să-l îngrijească pe căpitan. Până nu redevenea el însuşi, nu mai putea face parte din gardă. Jormundur avea să-i găsească ceva simplu de făcut, pentru ca ea să nu se simtă vinovată dacă-l trimitea într-o primejdie şi mai mare, iar Garven avea să se poată bucura măcar de vedeniile cu care se alesese de pe urma

întâlnirii cu elfii.

Supărată pentru ce pierduse şi furioasă pe sine însăşi, pe elfi şi pe Galbatorix cu tot Imperiul său, pentru că făcuseră să fie nevoie de asemenea jertfe, abia îşi mai putea păstra firea şi bunele maniere.

— Ar fi fost bine, Blodhgarm, ca, atunci când ne-ai vorbit de primejdii, să ne pomeneşti că nici măcar cei care se întorc la trupurile lor nu scapă cu totul nevătămaţi.

— Sunt bine, Domniţă, zise Garven, dar cu un glas atât de slab încât aproape nimeni nu-l băgă în seamă.

Nasuada se înfurie şi mai tare, dar şi blana de pe ceafa lui Blodhgarm se văluri şi se zbârli.

— Dacă nu m-am făcut pe deplin înţeles mai devreme, îmi cer iertare. Dar nu da vina pe noi pentru cele întâmplate, aşa ne e firea. Şi nici pe Domnia Ta nu te învinui – trăim într-o vreme a bănuielilor. Ar fi fost o greşeală să ne îngădui să trecem nestingheriţi. E trist că o astfel de întâmplare poate arunca o pată asupra acestei întâlniri atât de importante, dar măcar acum poţi fi liniştită şi încrezătoare că suntem ceea ce părem: elfi din Du Weldenvarden.

Mirosul său o învălui din nou pe Nasuada şi, cu toate că era cuprinsă de mânie, ea îşi simţi încheieturile moi şi se cufundă în gânduri despre pavilioane îmbrăcate în mătase, pocale cu vin de cireşe şi cântecele triste ale piticilor pe care le auzise adesea răsunând prin sălile pustii din Tronjheim. Cu minţile aiurea, spuse:

— Păcat că nu au fost aici Eragon sau Arya, căci ei ar fi putut să vă atingă minţile fără să se teamă de nimic.

Din nou Nasuada se lăsă pradă farmecului pătimaş şi mirosului lui Blodhgarm, închipuindu-şi cum ar fi fost să-şi treacă mâinile prin coama lui. Îşi reveni numai după ce Elva o trase de braţul stâng, silind-o să se aplece şi să-şi apropie urechea de gura ei. Pe un ton jos şi aspru, fetiţa îi spuse:

— Pelin. Gândeşte-te la gustul pelinului.

Urmându-i sfatul, Nasuada îşi aminti cum, la un ospăţ oferit de Regele Hrothgar cu vreun an înainte, mâncase bomboane cu pelin. Numai ce se gândi la gustul acru pe care-l simţise atunci, gura i se uscă şi astfel izbuti să se împotrivească mirosului care venea dinspre Blodhgarm. Încercă să-şi ascundă şovăiala, spunând:

— Tânăra mea însoţitoare se întreabă de ce arăţi atât de deosebit de ceilalţi elfi. Trebuie să mărturisesc că şi eu aş vrea să aflu. Nu ne aşteptam la aşa ceva din partea unuia din neamul vostru. Vrei să ne spui de unde ţi se trage această înfăţişare… să zicem… de animal?

Blodhgarm ridică din umeri; blana i se înfiora şi sclipi.

— Acest chip îmi… place, spuse. Unii scriu poeme despre soare şi lună, alţii cresc flori, sau zidesc, sau compun cântece. Oricâtă mulţumire mi-ar da aceste arte, eu cred că adevărata frumuseţe se găseşte numai în colţii lupilor, în blana pisicilor de pădure, în ochii vulturilor. Aşa că le-am împrumutat. Peste vreo sută de ani, e cu putinţă să nu mă mai atragă fiarele pământului, ci să ajung să cred că cele din apă sunt şi mai desăvârşite. Atunci am să mă acopăr cu solzi, am să-mi preschimb braţele în înotătoare şi picioarele într-o coadă şi am să dispar la fundul mării, părăsind Alagaesia.

Nasuada se gândi că, pesemne, glumea. Dar, dacă era aşa, nu dădea niciun semn. Dimpotrivă, era foarte serios, făcând-o să se întrebe dacă nu îşi bătea cumva joc de ea.

— Foarte interesant, răspunse. Nădăjduiesc însă ca pofta de a deveni peşte să nu te cuprindă prea curând, căci avem nevoie de tine aici, pe uscat. Fireşte, dacă Galbatorix se hotărăşte să pună stăpânire şi pe rechini, şi pe stelele de mare, ce să zic? Un vrăjitor care poate să răsufle sub apă ne-ar fi de mare folos.

Fără veste, cei doisprezece elfi umplură văzduhul cu hohotele lor limpezi şi răsunătoare, iar toate păsările, pe o întindere de o milă, începură să cânte. Veselia lor era ca apa căzând pe o oglindă de cristal. Nasuada zâmbi fără voia ei şi-i văzu şi pe unii dintre străjeri făcând întocmai. Chiar şi cei doi urgali păreau încântaţi. Iar după ce elfii tăcură şi lumea deveni din nou ca la început, Nasuada simţi tristeţea unui vis care se risipea. O clipă, lacrimile îi întunecară vederea, apoi dispărură şi ele.

Zâmbind pentru prima dată şi arătându-le astfel un chip pe cât de frumos, pe atât de înspăimântător, Blodhgarm zise:

— Va fi o mare cinste să lupt alături de o femeie atât de înţeleaptă, puternică şi pricepută la vorbe, Domniţă Nasuada. Cândva, când îndatoririle îţi vor da un răgaz, voi fi încântat să-ţi arăt jocul nostru, numit Rune. Sunt sigur că mi-ai fi un potrivnic pe măsură.

Schimbarea neaşteptată în purtarea elfilor îi aminti Nasuadei de un cuvânt pe care-l auzise, din când în când, folosit de pitici pentru a-i descrie: capricioşi. Când era o fetişcană, i se păruse ceva cu totul nevinovat, de parcă elfii erau nişte făpturi care treceau de la o plăcere la alta, ca zânele dintr-o grădină de flori. Acum însă înţelese ce voiau să spună piticii. „Feriţi-vă! Feriţi-vă, pentru că nu veţi şti niciodată dinainte ce-are să facă un elf.” Oftă uşor. Iată altă ceată care voia să se folosească de ea pentru a-şi atinge propriile ţeluri. Avea să fie nevoită să le ţină piept. „Oare viaţa tuturor e la fel de încurcată ca a mea? se întrebă. Sau eu sunt cea care-şi caută necazurile cu lumânarea?”

Îl văzu pe Regele Orrin în tabără îndreptându-se călare spre ei, în fruntea unui alai numeros de nobili, curteni, sfetnici de rang mai mare sau mai mic, miniştri, slujitori, ostaşi şi o mulţime de alte ranguri pe care nici nu se mai obosi să le recunoască. În vremea asta, dinspre vest se apropia Saphira, coborând iute cu aripile întinse. Pregătindu-se pentru plictiseala discursurilor care-i aşteptau, spuse:

— S-ar putea să treacă mai multe luni până să am răgazul de care vorbeşti, Blodhgarm. Dar îţi mulţumesc, oricum. După truda de fiecare zi, m-ar bucura să am linişte pentru astfel de jocuri. Deocamdată însă nu e cu putinţă. Neamul omenesc este pe cale să cadă pe capul vostru, cu toată greutatea lui. Mai bine pregătiţi-vă pentru un potop de nume, întrebări şi rugăminţi. Noi, oamenii, suntem curioşi din fire şi niciunul dintre cei de aici nu a mai văzut vreodată atât de mulţi elfi.

— Suntem pregătiţi, Domniţă Nasuada, răspunse Blodhgarm.

În timp ce alaiul Regelui Orrin se apropia tunător, iar Saphira se pregătea să ajungă jos, culcând iarba la pământ cu vârtejul aripilor sale, un ultim gând îi trecu prin minte Nasuadei: „Vai de mine, va trebui să pun o mulţime de soldaţi să-l apere pe Blodhgarm ca să nu-l sfâşie femeile din tabără. Şi poate nici asta nu va fi îndeajuns!”

Ai milă, cavalere!

A doua zi după ce plecaseră din Easteroft, pe la mijlocul după-amiezii, Eragon simţi patrula – erau cincisprezece soldaţi

undeva în faţa lor. Îi pomeni Aryei, iar ea încuviinţă din cap.

— Am observat şi eu.

Niciunul nu spuse nimic, dar în stomacul lui Eragon începu să încolţească un fior de teamă şi o văzu şi pe Arya încruntând aprig din sprâncene.

Se aflau pe o câmpie largă şi foarte deschisă. Locuri în care să se poată ascunde nu se vedeau aproape deloc. Se mai întâlniseră şi înainte cu grupuri de soldaţi, dar fuseseră întotdeauna pierduţi printre alţi călători. Acum însă erau singuri pe un drumeag.

— Am putea săpa o groapă cu ajutorul magiei, în care să ne ascundem până pleacă ei, acoperind-o cu ierburi câtă vreme suntem înăuntru, zise Eragon, dar Arya scutură din cap, fără să se oprească:

— Şi ce-o să facem cu pământul rămas? Când o să vadă, soldaţii o să-şi închipuie că au dat peste vizuina unui viezure uriaş. Ca să nu mai spun că n-aş vrea să ne risipim puterile în felul ăsta. Ne trebuie pentru drum.

Eragon gemu. „Nu ştiu cât o mai pot ţine aşa.” De răsuflat, răsufla bine, însă fuga neîncetată începuse să-şi spună cuvântul – îl dureau genunchii, gleznele, degetul cel mare de la piciorul stâng era roşu şi umflat, pe călcâie avea numai bătături ce i se tot spărgeau, oricât de strâns le-ar fi legat. În noaptea dinainte îşi vindecase felurite dureri şi răni care-l supărau din cale-afară. Era o uşurare, dar vraja îi storsese şi mai mult din puteri.

Patrula apăru în depărtare, ascunsă într-un nor de praf. Mai trecu însă o jumătate de ceas până ca Eragon să poată desluşi siluetele oamenilor şi cailor ascunşi la baza vârtejului galben. De vreme ce Arya şi el aveau vederea mai ascuţită decât a oamenilor, nu prea era cu putinţă ca vreun soldat să-i zărească de la depărtarea aceea, aşa că mai alergară vreo zece minute. Apoi se opriră. Arya îşi scoase fusta din boccea şi şi-o legă peste pantalonii pe care-i purta de obicei, iar Eragon îşi îndesă inelul lui Brom la fundul boccelei şi îşi murdări palma dreaptă de praf pentru a ascunde pecetea sclipitoare, gedwey ignasia. O porniră iarăşi la drum, cu capetele plecate, cu umerii aduşi, târşâindu-şi paşii. Dacă totul mergea bine, soldaţii aveau să creadă că erau doi refugiaţi, atât şi nimic mai mult.

Cu toate că Eragon simţea deja freamătul copitelor ce se apropiau şi auzea chiar şi strigătele bărbaţilor care-şi

îndemnau bidiviii, tot le luă aproape un ceas pentru a se întâlni, undeva, pe întinderea câmpiei. În clipa aceea, Eragon şi Arya ieşiră de pe drumeag şi rămaseră la marginea lui, privind în jos. Când primii călăreţi începură să apară, Eragon zări, pe sub sprâncene, picioarele câtorva cai, dar apoi norul de praf îi învălui şi nu mai izbuti să vadă restul patrulei. Vârtejul era atât de des încât se văzu nevoit să închidă ochii. Ascultând cu atenţie, numără până ce se convinse că mai mult de jumătate dintre soldaţi trecuseră de ei. „N-au de gând să se mai obosească să ne ia la întrebări!” se gândi. Dar bucuria sa nu dură mult. Doar o clipă mai târziu, un bărbat pierdut în vârtejurile de praf strigă:

— Companie, stai!

I se răspunse printr-o zarvă de glasuri care-şi îndemnau caii să se oprească din galop. Cei cincisprezece soldaţi încercau să se aşeze în cerc, împrejurul lui Eragon şi al Aryei. Până să izbutească ei, iar norul de praf să se risipească, Eragon căută cu palma pe jos şi găsi o piatră destul de mare, apoi se aşeză din nou cum stătuse.

— Nu te foi! îi şuieră Arya.

Aşteptând ca soldaţii să le spună ce voiau de la ei, Eragon se chinui să-şi liniştească bătăile inimii, amintindu-şi povestea asupra căreia Arya şi el se înţeleseseră, pentru a nu da de bănuit, aflându-se atât de aproape de hotarul cu Surda. În ciuda puterii sale, a învăţăturilor pe care le primise, a amintirii bătăilor din care ieşise învingător şi a farmecelor care-l apărau, trupul său rămânea convins că îl aşteaptă moartea sau măcar suferinţele. Stomacul i se strânse, gâtul i se uscă, iar mâinile şi picioarele începură să-i tremure. „Of, vino-ţi în fire, odată!” se gândi. Tânjea să frângă ceva cu mâinile goale, ca şi cum o asemenea fapta de violenţă i-ar mai fi uşurat încordarea, dar, în acelaşi timp, dorinţa nu făcea decât să-i sporească senzaţia de neputinţă, căci nu îndrăznea să se mişte. Singurul lucru care-l mai ajuta să se stăpânească era că se găsea alături de Arya. Mai degrabă şi-ar fi tăiat o mână decât să ajungă să pară un laş în ochii ei. Şi, cu toate că ea însăşi era o războinică de temut, Eragon încă simţea imboldul de a o apăra.

Glasul care le ordonase soldaţilor să se oprească se auzi din nou:

— Ia hai, capul sus! Să vă văd feţele.

Ridicând fruntea, Eragon văzu un bărbat aşezat în şaua unui armăsar murg, cu braţele încrucişate pe oblânc. Purta mănuşi de călărie, iar deasupra buzei de sus i se revărsase o mustaţă uriaşă şi cârlionţată, care-i cobora spre colţurile gurii, apoi se mai întindea puţin şi în stânga, şi în dreapta. Era cât se poate de neobişnuită faţă de pletele drepte ce-i căzeau pe umeri. Eragon nu izbutea să înţeleagă cum de mustaţa îi şedea aşa de ţanţoşă şi nu se pleoştea sub greutatea sa, mai ales că nu lucea deloc, aşadar nu fusese unsă cu ceară de albine fierbinte.

Ceilalţi soldaţi şedeau cu suliţele întinse către ei. Erau atât de plini de praf încât nu li se mai vedeau flăcările cusute pe tunici.

— Aşa, zise bărbatul, şi mustaţa îi tremură ca o balanţă şubredă, cine sunteţi, unde mergeţi şi ce treabă aveţi aici, pe pământurile regelui? Nu, nu vă mai obosiţi să răspundeţi, continuă el pe dată, fluturându-şi un braţ. N-are rost. Nimic nu mai are rost. Lumea se sfârşeşte, iar noi ne pierdem vremea luându-i la întrebări pe ţărani. Puah! Nişte şobolani superstiţioşi care fug de colo-colo, rozând totul în calea lor şi înmulţindu-se pe deasupra. La moşia familiei mele, de lângă Uru’baen, dacă doi prăpădiţi aşa ca voi ar fi prinşi rătăcind pe cine ştie unde fără îngăduinţă, ar fi biciuiţi. Iar dacă am afla, pe deasupra, că au furat ceva de la stăpân, ar fi spânzuraţi. Ştiu bine că tot ce mi-aţi putea spune voi ar fi o minciună. Aşa-i mereu… Şi ce aveţi în boccele, ei? Mâncare şi pături, da, dar poate şi vreo două sfeşnice de aur, nu? Argintărie din cufărul stăpânului? Scrisori de taină pentru vardeni? Ei, care-i treaba? Ce staţi aşa muţi? Lasă, că ne lămurim noi pe dată! Langward, ia du-te să vezi ce comori găseşti în bocceluţele acelea, te rog!

Eragon se împletici pe picioare în clipa în care unul dintre soldaţi îl lovi peste spinare cu latul suliţei. Îşi înfăşurase armura în cârpe pentru ca bucăţile să nu se zgârie una de alta, dar cârpele nu erau prea groase, asfel încât nu puteau să oprească forţa loviturii sau să înăbuşe clincănitul metalului.

— Oho! făcu bărbatul cu mustaţă.

Apucându-l pe Eragon din spate, soldatul îi desfăcu bocceaua şi scoase cămaşa de zale, spunând:

— Ia uitaţi-vă, să trăiţi!

— Armură! rânji bărbatul cu mustaţă, din cale-afară de fericit. Şi încă una foarte frumos lucrată. Foarte frumos. Măi,

măi, măi, dar ce mai surpriză! Vă duceaţi la vardeni, să înţeleg? Puşi pe trădare şi răzvrătire, da? Sau, continuă el, posomorându-se, oi fi şi mătăluţă vreunul dintre ăia care ne fac pe noi, soldaţii de ispravă, să avem parte numai de faimă proastă? Dacă-i aşa, eşti un mercenar tare nepriceput. Nici măcar armă n-ai. Era prea greu să-ţi faci un toiag sau o ghioagă? Ei, ce zici? Răspunde!

— Nu, să trăiţi!

— Nu, să trăiţi? Dar poate nu ţi-a venit în minte. Păcat că trebuie să luăm şi asemenea prăpădiţi şi prostovani ca tine, dar din pricina războiului ăstuia mizerabil am ajuns să adunăm toate resturile, ca nişte cerşetori morţi de foame.

— Să mă luaţi unde, să trăiţi?

— Taci din gură, javră! Nu ţi s-a dat îngăduinţa să vorbeşti.

Cu mustaţa tremurătoare, bărbatul făcu un semn. Dintr-odată, Eragon începu să vadă pete colorate – soldatul din spatele său îl lovise la cap.

— Fie că eşti hoţ, trădător, mercenar sau doar un prostovan, soarta ta va fi aceeaşi. După ce rosteşti jurămintele, nu vei mai avea de ales, te vei supune lui Galbatorix şi celor care vorbesc în numele lui. Suntem prima oaste din lume în care nu există cârteli. Nimeni nu stă să-şi dea cu presupusul despre ce avem de făcut. Primim poruncile şi le îndeplinim. Scurt. Ai să ni te alături şi tu şi ai să pui osul să clădeşti viitorul glorios pe care l-a prezis marele nostru rege! Cât despre tovarăşa ta cea frumuşică, ea poate sluji Imperiului în alte feluri, nu? Hai, legaţi-i!

Eragon ştia ce avea de făcut. Trase cu ochiul la Arya şi-i întâlni privirea aspră şi înflăcărată. Îi făcu un semn, iar ea îi răspunse. Strânse pietricica în pumn.

Cei mai mulţi dintre soldaţii cu care se luptase pe Câmpiile Pârjolite fuseseră apăraţi şi de câteva farmece grosolane, care să-i ferească de atacurile magice. Pesemne şi aceştia le aveau. Eragon era convins că putea găsi o cale de a frânge sau ocoli orice vrajă ţesută de magicienii lui Galbatorix, dar acum nu avea vreme. În loc de asta, îşi încorda braţul şi, din încheietură, aruncă piatra spre bărbatul cu mustaţă. Aceasta îi străpunse coiful într-o parte.

Înainte ca soldaţii să apuce să răspundă, Eragon se răsuci, smulse suliţa din mâinile celui care-l lovise şi o folosi pentru a-l

da jos de pe cal. Când acela se prăbuşi, Eragon îl străpunse în inimă. Vârful suliţei se izbi de platoşa soldatului şi se rupse. Aruncând-o din mână, Eragon se lăsă pe spate şi trecu uşor pe sub cele şapte suliţe care zburau prin aer către locul în care fusese o clipă mai înainte. Armele plutiră pe deasupra lui, fără să-i facă vreun rău.

În clipa în care el aruncase piatra, Arya sărise pe şoldul calului aflat lângă ea. Se sprijini în scară, apoi ajunse în şa şi-l lovi cu piciorul în cap pe sărmanul soldat care şedea buimăcit acolo. Acesta zbură prin aer vreo treizeci de picioare. Apoi, elfa sări în şaua altui cal, apoi a altuia, ucigându-i pe soldaţi cu genunchii, picioarele şi palmele. Era uluitor de graţioasă şi de pricepută – nu se împletici nici măcar cu un pas.

Eragon se rostogoli, se izbi cu stomacul de câteva pietre ascuţite şi se opri. Strâmbându-se de durere, sări în picioare. Patru soldaţi, care apucaseră să descalece, îl înfruntau cu săbiile scoase din teacă. Porniră spre el. Aplecându-se spre dreapta, prinse încheietura primului soldat în clipa în care acesta îşi ridica sabia şi-l lovi cu pumnul la subsuoară. Bărbatul se prăbuşi şi rămase grămadă la pământ. Următorilor doi Eragon le rupse gâtul, dar, până să o facă, cel de-a patrulea se apropiase cu sabia ridicată şi nu se mai putea feri de el.

Prins în capcană, făcu singurul lucru care-i mai rămăsese: îl lovi cu pumnul în piept cu toată puterea. Lovitura făcu să ţâşnească un şuvoi de sânge amestecat cu sudoare. Coastele bărbatului se frânseră, iar el zbură vreo douăsprezece picioare, apoi se prăbuşi lângă un alt leş. Eragon gemu şi se ghemui la pământ. Mâna îi zvâcnea. Patru oase de pe dosul palmei îi săriseră de la locul lor şi prin pielea sfâşiată se vedeau cartilagiile albe. „La naiba!”, se gândi, în vreme ce sângele fierbinte îi ţâşnea din răni. Degetele îi înţepeniseră. Îşi dădu seama că nu mai putea face nimic cu mâna până ce n-o vindeca. Temându-se de un alt atac, se uită în jur după Arya şi ceilalţi soldaţi.

Caii se împrăştiaseră. Doar trei soldaţi mai erau în viaţă. Arya se lupta cu doi dintre ei ceva mai departe, în vreme ce ultimul o luase la fugă spre sud, pe lângă drumeag. Adunându-şi toate puterile, Eragon fugi după el. Apropiindu-se, îl auzi cerşind îndurare, făgăduind că nu avea să povestească nimănui despre masacru şi arătându-şi mâinile, ca să dea de înţeles că

nu mai avea nicio armă. Eragon mai avea puţin să-l atingă, când soldatul schimbă direcţia, apoi, la câţiva paşi, o făcu din nou, năpustindu-se încoace şi încolo pe câmpie, ca un iepure speriat. În tot acest timp, se ruga fără încetare, cu obrajii scăldaţi în lacrimi, spunând că era prea tânăr ca să moară, că încă nu se însurase şi nu avea copii, că părinţii aveau să-l jelească şi că fusese luat cu sila la oaste, că era de-abia a cincea misiune.

— Lasă-mă în pace! îi strigă lui Eragon, suspinând. Ce ai cu mine? N-am făcut decât ce mi s-a poruncit. Sunt un om bun!

Eragon se opri şi se chinui să spună:

— Nu te putem lua cu noi, căci n-ai avea cum să ţii pasul. Nu te putem lăsa aici pentru că ai găsi un cal să te ducă şi-apoi ne-ai trăda.

— Nu, n-am s-o fac!

— Vei fi întrebat ce s-a-ntâmplat, iar jurămintele lui Galbatorix nu-ţi vor îngădui să minţi. Îmi pare rău, dar nu ştiu cum să te eliberez din aceste lanţuri, decât…

— De ce faci asta? Eşti un monstru! zbieră bărbatul.

Cu o privire îngrozită, încercă să se strecoare pe lângă Eragon şi să ajungă la drum. Dar Eragon îl prinse imediat. Soldatul plângea şi cerea îndurare, dar el îl luă de gât cu mâna stângă şi strânse. Când îi dădu drumul, bărbatul îi căzu mort la picioare.

Privindu-i chipul neînsufleţit, Eragon simţi un gust amar în gură. „De câte ori ucidem, moare şi o parte din noi”, se gândi. Tremurând din pricina durerii, a tulburării, dar şi de scârbă faţă de sine însuşi, se întoarse în locul în care începuse încăierarea. Arya era acolo, îngenuncheată lângă un leş, spălându-şi mâinile şi braţele cu apa dintr-o ploscă de tinichea pe care o găsise la unul dintre soldaţi.

— Cum se face, îl întrebă, că ai putut să-l ucizi pe omul acela, dar n-ai putut ridica niciun deget împotriva lui Sloan?

Se ridică şi-l privi drept în ochi. El ridică din umeri, stors de orice emoţie.

— Soldatul era un pericol pentru noi. Sloan nu. Nu e limpede? O vreme, Arya rămase tăcută.

— Ar trebui să fie, dar nu e… Mi-e ruşine că trebuie să primesc lecţii despre ce e drept şi ce nu de la unul care a trăit atât de puţin. Poate că am fost prea sigură pe mine, prea

încrezătoare în hotărârile mele.

Eragon o auzea vorbind, dar nu înţelegea nimic. În schimb, privea leşurile răspândite de jur împrejur. „Oare atât a ajuns să însemne viaţa mea? Un şir nesfârşit de lupte?” se întrebă.

— Mă simt ca un ucigaş, spuse.

— Înţeleg cât îţi e de greu, zise Arya. Nu uita, Eragon, că nu ai învăţat decât o mică parte din ceea ce înseamnă să fii Cavaler. Până la urmă, războiul se va termina şi vei vedea că îndatoririle tale înseamnă mult mai mult de atât. Cavalerii nu erau doar războinici, ci şi învăţători, vindecători şi înţelepţi.

— De ce ne luptăm cu oamenii ăştia, Arya? întrebă el după ce cugetase vreme de câteva clipe.

— Pentru că numai prin ei putem ajunge la Galbatorix.

— Atunci ar trebui să găsim o altă cale, pentru a-l lovi numai pe el.

— Nu există aşa ceva. Nu putem mărşălui spre Uru’baen până ce nu-i înfrângem oştile. Şi nu putem pătrunde în castel până ce nu trecem de toate capcanele, magice sau nu, întinse de mai bine de un veac.

— Trebuie să fie o cale, îngână el; rămase nemişcat, în vreme ce Arya păşi înainte şi luă o suliţă; însă, când o văzu apropiindu-se de un soldat căzut şi înfigându-i vârful armei prin gât, până în creier, sări la ea şi o îmbrânci cât colo. Ce faci? urlă.

Pe chipul ei se citea mânia.

— Am să te iert de astă dată, dar numai pentru că eşti tulburat şi cu minţile rătăcite. Gândeşte, Eragon, că doar nu mai ai nevoie de nimeni care să te înveţe ca pe un copil. De ce e nevoie să facem asta?

El găsi răspunsul şi recunoscu, fără nicio tragere de inimă:

— Dacă n-o facem, duşmanii vor observa că oamenii ăştia au fost ucişi cu mâinile goale.

— Întocmai! Singurii în stare de aşa ceva sunt elfii, Cavalerii şi kullii. Până şi un prost îşi poate da seama că aici n-a fost vorba de un kull, aşa că în curând vor şti cu toţii că ne aflăm primprejur. În mai puţin de o zi, Murtagh şi Thorn vor veni în zbor să ne caute.

Smulse suliţa din trupul soldatului, cu un pleoscăit, şi i-o întinse. După o vreme, el o primi.

— Şi pe mine mă scârbeşte să fac aşa ceva, continuă elfa. Aşa

că ai putea să pui mâna şi să mă ajuţi.

Eragon încuviinţă. Arya găsi o sabie şi, împreună, se puseră pe lucru, pentru a face să pară că trupa de soldaţi fusese ucisă de nişte războinici obişnuiţi. Era o treabă foarte neplăcută, dar mergea repede, căci amândoi ştiau ce fel de răni ar trebui să aibă soldaţii pentru ca înşelăciunea să izbutească şi nici nu voiau să zăbovească prea mult. Ajunşi la bărbatul căruia Eragon îi sfărâmase pieptul, Arya spuse:

— Aici nu prea avem ce face. O asemenea rană e greu de ascuns. S-o lăsăm şi să nădăjduim că se va crede că a fost călcat în picioare de un cal.

Trecură mai departe. Ultimul de care se ocupară era şeful, a cărui mustaţă atârna acum moale şi sfâşiată. Îşi pierduse toată fala.

După ce lărgi gaura lăsată de piatră, ca să arate mai degrabă a urmă lăsată de ţepuşa unui ciocan de luptă, Eragon se opri o clipă, cu ochii la mustaţa celuilalt, apoi spuse:

— Avea dreptate, să ştii.

— Adică?

— Am nevoie de o sabie, de o sabie adevărată. Ei, asta e, am terminat, nu? Putem pleca, mai spuse, ştergându-şi palmele pe poala tunicii şi cercetând împrejurimile pentru a număra leşurile; apoi se duse şi-şi adună bucăţile de armură, le înveli la loc în cârpele lor şi le vârî în boccea, alăturându-i-se Aryei, care se câţărase în vârful unui deluşor rătăcit.

— De-acum înainte, mai bine ne ferim de drumurile bătute, zise ea. Nu ne mai îngăduim nicio întâlnire cu oamenii lui Galbatorix. Vezi de asta, adăugă, arătându-i mâna dreaptă, diformă, care-i păta tunica de sânge, şi apoi să mergem.

Dar apoi, fără măcar să-i lase vreun răgaz, îi apucă degetele amorţite şi rosti:

— Waase heill.

Fără să vrea, lui Eragon îi scapă un geamăt; degetele se prinseră din nou, cu un trosnet, la locurile lor, tendoanele şi cartilagiile se refăcură, iar pielea se întinse peste ele, netedă şi nevătămată. După ce vraja se isprăvi, strânse şi desfăcu pumnul de vreo câteva ori, ca să fie sigur că era vindecat. Îi mulţumi Aryei pentru ce făcuse. Faptul că ea se grăbise să-l ajute, cu toate că era în stare să se descurce şi singur, îl uimea. Arya părea stânjenită. Cu ochii în zare, fără să-l privească,

spuse:

— Mă bucur că ai fost cu mine azi, Eragon.

— Şi eu la fel.

Ea îi dărui un surâs slab, grăbit. Rămaseră încă o vreme pe creasta deluşorului, de parcă niciunul dintre ei nu se grăbea să plece iarăşi la drum. Apoi, Arya oftă şi spuse:

— Mai bine mergem. Umbrele se întind. Nu va mai trece mult şi corbii vor începe să se ospăteze, iar cineva îi va zări şi va da alarma.

Coborând dealul, îşi aleseră o cale spre sud-vest, îndepărtându-se de drumeagul bătut, şi se afundară în marea de iarbă. În urma lor, pasările care se hrăneau cu leşuri începură să coboare din cer.

Umbrele trecutului

În noaptea aceea, Eragon şedea cu ochii aţintiţi la micul foc pe care-l aprinseseră, mestecând o frunză de păpădie. Pentru seară, mâncaseră felurite rădăcini, seminţe şi alte ierburi pe care Arya le adunase din împrejurimi. Necoapte şi fără nicio aromă, nu erau cine ştie ce, dar el se abţinuse să vâneze vreo pasăre sau vreun iepure, cu toate că în jurul lor era plin de vietăţi, căci nu voia să scadă în ochii elfei. Mai mult, după lupta cu soldaţii, gândul de a lua o altă viaţă, fie şi a unui animal, îl umplea de scârbă.

Era târziu, iar a doua zi voiau s-o pornească devreme, însă nici el, nici Arya nu schiţaseră vreun gest de a se duce să se odihnească. Elfa şedea dincolo de foc, cu picioarele îndoite, cu braţele împrejurul lor şi cu bărbia pe genunchi. Fusta i se răspândise împrejur, ca petalele unei flori bătute de vânt.

Cu bărbia în piept, Eragon îşi freca palma dreaptă cu cea stângă, încercând să alunge o durere care-l străbătea undeva, adânc, în carne. „Am nevoie de o sabie, se gândi. În afară de asta, aş putea încerca să-mi apăr cumva mâinile, ca să nu mă schilodesc dacă lovesc cu pumnii. Necazul e că acum sunt aşa de puternic încât ar trebui să port mănuşi căptuşite, ceea ce-i caraghios. Ar fi prea groase, mâinile mi s-ar încinge şi oricum nu le pot purta în orice clipă, fie zi, fie noapte.” Se încrunta, jucându-se cu oasele mâinii, le împinse încoace şi încolo şi le

cercetă, gândindu-se fascinat că trupul său era în stare de atât de multe schimbări. „Dar ce se întâmplă daca sunt nevoit să lupt cu inelul lui Brom pe deget? E făurit de elfi, aşa că pesemne nu trebuie să mă îngrijorez că s-ar putea sparge safirul. Dar, dacă nu lovesc cum nu trebuie, nu doar că o să-mi sucesc încheietura, ci o să-mi rup toate oasele mâinii. Cine ştie dacă voi mai fi în stare să le pun pe toate la loc aşa cum se cuvine?" Strânse pumnul, şi-l întoarse încet, de pe o parte pe alta, urmărind umbrele care i se întindeau între oasele de pe dosul palmei. „Aş putea ţese o vrajă, pentru ca niciun lucru care se mişcă îndeajuns de repede pentru a fi primejdios să nu-mi poată atinge mâinile. Dar, stai, ar fi o prostie! Dacă e o stâncă? Un munte care se prăbuşeşte? Aş muri pe dată încercând să-l opresc. Atunci, dacă nu mă descurc nici cu mănuşile, nici cu magia, mi-ar trebui nişte pumni de oţel, ascudgamin, cum îi numesc piticii." Zâmbind, îşi aminti de Shrrgnien, tovarăşul său de călătorie, care avea câte o ţepuşă de oţel prinsă într-o ramă şi înfiptă în fiecare dintre oasele de pe dosul palmelor. Astfel, putea lovi orice poftea, fără să se teamă de durere. Mai mult, ţepuşele puteau fi scoase oricând din ramele lor. Aşa ceva i-ar fi prins bine lui Eragon, însă nu avea de gând să-şi scobească oasele. „Ca să nu mai spun, se gândi, că oasele mele sunt mai subţiri decât ale piticilor, poate prea subţiri pentru ca aşa ceva să fie cu putinţă. Deci nici cu asta nu mă pot descurca. Dar poate…"

Aplecându-şi fruntea, şopti:

— Thaefathan.

Dosurile palmelor începură să-l furnice şi să-l înţepe, ca şi cum ar fi căzut într-un desiş de urzici. Era o senzaţie atât de puternică şi de neplăcută încât îi venea să sară în picioare şi să se scarpine cât putea de tare. Se chinui însă să rămână nemişcat, privind cum pielea i se umfla, alcătuind câte o creastă plată, albicioasă, ca o bătătură, deasupra fiecărui os şi fiecărei încheieturi. Erau ca umflăturile cornoase de pe picioarele cailor. După ce acestea ajunseră la o mărime potrivită, reteză şuvoiul de magie şi începu să cerceteze, cu ochii şi cu degetele, noua formă pe care-o dobândiseră mâinile sale.

Erau mai greoaie decât înainte, ca şi cum erau amorţite, dar încă îşi putea mişca degetele pe deplin. „Or fi ele urâte, se

gândi, frecându-şi dosul palmei drepte cu cea stângă, şi poate că oamenii au să râdă şi au să strâmbe din nas dacă le observă, dar nu-mi pasă, căci au să-şi facă treaba şi au să mă ţină în viaţă.”

Arzând de nerăbdare, lovi partea de sus a unei pietre rotunjite, care ieşea din pământ, undeva la picioarele lui. Simţi lovitura în susul braţului. Se auzi şi o bufnitură înfundată, însă altminteri nu avu parte de niciun fel de neplăcere, ca şi cum ar fi lovit o scândură acoperită de mai multe cârpe. Încurajat, scoase din boccea inelul rămas de la Brom şi-l strecură pe deget, având grijă ca umflătura care-l apăra să fie îndeajuns de mare pentru a acoperi piatra. Se puse la încercare, lovind din nou cu pumnul în piatră. Nu se auzi decât zgomotul scos de pielea uscată şi aspră, frecându-se de stânca tare.

— Ce faci? îl întrebă Arya, privindu-l din spatele perdelei de păr negru.

— Nimic, răspunse, apoi îi arătă mâinile. Mi-a trecut prin cap că e mai bine aşa, de vreme ce e cu putinţă să fiu iarăşi nevoit să lovesc.

— O să-ţi vină greu să porţi mânuşi, spuse ea, cercetându-i oasele de pe dosul palmelor.

— Pot să le tai ca să intre mai bine.

Elfa încuviinţă din cap şi-şi întoarse iarăşi privirea spre foc. Eragon se lăsă pe coate şi întinse picioarele, mulţumit de sine pentru că se pregătea de luptele ce aveau să vină, şi încă repede. Nici nu îndrăznea să se gândească mult prea departe în viitor, căci, dacă o făcea, ar fi început să se întrebe cum să izbutească Saphira şi cu el să-i înfrângă pe Murtagh şi pe Galbatorix, ceea ce l-ar fi umplut de groază.

Îşi aţinti privirile asupra flăcărilor tremurătoare. Acolo, în adâncul pălălaiei, căută să-şi uite grijile şi îndatoririle. Numai că mişcarea lentă a flăcărilor îl cufundă repede într-o stare de amorţeală, în care frânturi de gânduri, zgomote, imagini şi emoţii îi pluteau prin minte ca fulgii care cad din cerul senin de iarnă. În mijlocul vârtejului, îi apăru chipul soldatului care-l rugase să-i cruţe viaţa. Îl văzu din nou plângând şi îi auzi rugăminţile deznădăjduite. Simţi iarăşi cum gâtul omului se rupea ca o creangă udă.

Chinuit de amintiri, strânse din dinţi şi răsuflă adânc pe nările umflate, îşi simţea tot trupul scăldat într-o sudoare rece.

Se foi în loc şi se strădui să alunge fantoma duşmănoasă, dar în zadar. „Pleacă! îi strigă. Nu e vina mea. Pe Galbatorix ar trebui să dai vina, nu pe mine. N-am vrut să te ucid!”

Undeva, în bezna care-i înconjura, urlă un lup. Îi răspunseră şi alţii, împrăştiaţi pe câmpie, înălţându-şi glasurile într-un cor asurzitor. Cântecul tremurat îl făcu pe Eragon să se înfioare. Îşi simţi pielea de găină.

Apoi, pentru o singură clipă, urletele tuturor se uniră într-un sunet care se asemăna bine cu strigătele de luptă ale războinicilor kulli. Eragon se foi neliniştit.

— Ce e? întrebă Arya. Lupii? N-au să ne supere, să ştii. Nu fac decât să-şi înveţe puii cum să vâneze. N-au să le îngăduie să se apropie de nişte făpturi care miros aşa de ciudat ca noi.

— Nu-i vorba de lupii de acolo, zise Eragon strângându-şi braţele pe lângă trup, ci de cei de aici.

Şi îşi arătă fruntea cu un deget. Arya încuviinţă cu o mişcare scurtă, ca de pasăre, care dovedea că nu era om pe de-a-ntregul, deşi îşi preschimbase înfăţişarea.

— Aşa e mereu. Monştrii din închipuire sunt mult mai fioroşi decât cei care există cu adevărat. Frica, îndoiala şi ura au schilodit mult mai multe făpturi decât au făcut-o fiarele pădurii.

— Şi iubirea, adăugă el.

— Şi iubirea, recunoscu elfa. Şi lăcomia, invidia şi toate celelalte patimi cărora le pot cădea pradă neamurile înzestrate cu inteligenţă.

Eragon se gândi la Tenga, singur, în turnul prăbuşit numit Edur Ithindra, ghemuit peste nepreţuitele sale tomuri, căutându-şi fără încetare tainicul „răspuns”. Nu-i pomeni însă nimic Aryei, căci nu se simţea în stare în clipa aceea să cugete prea mult la ciudata întâlnire. În loc de asta, o întrebă:

— Nu te tulbură când ucizi?

— Nici eu, nici semenii mei, începu Arya, privindu-l cu ochii îngustaţi de mânie, nu mâncăm din carnea animalelor, pentru că nu putem îndura gândul de a face rău vreunei alte făpturi ca să ne astâmpărăm foamea, iar tu îndrăzneşti să mă întrebi aşa ceva? Chiar nu ne înţelegi şi nu ne cunoşti deloc? Ţi se pare că am fi nişte ucigaşi cu sânge rece?

— Nu, nu, fireşte că nu, se grăbi să răspundă Eragon. Nu asta voiam să spun.

— Atunci vorbeşte mai limpede şi ai grijă să nu ne insulţi din

nepricepere.

Alegându-şi cuvintele cu mai multă atenţie, el spuse:

— L-am întrebat asta şi pe Roran înainte să pornim la luptă în Helgrind. Ceea ce vreau să ştiu este ce simţi când eşti nevoită să ucizi.

Oare ce s-ar cuveni să simţim în astfel de clipe? Nu ţi se-ntâmplă să-i vezi în faţa ochilor pe războinicii pe care i-ai înfrânt şi să ţi se pară aievea, aşa cum mă vezi pe mine acum? sfârşi încruntându-se la foc.

Arya căzu pe gânduri, strângându-şi şi mai tare genunchii cu braţele. O scânteie ţâşnită din foc pârjoli aripile unui fluture de noapte, care dădea ocol taberei.

— Ganga, spuse elfa şi făcu un semn cu degetul, iar ceilalţi fluturi plecară într-un vârtej de aripi cenuşii. La nouă luni după ce am devenit sol, singurul sol – dacă trebuie să recunosc adevărul – cu ajutorul căruia mama mea mai păstra legătură cu lumea, am plecat de la vardeni, din Farthen Dur, ca să ajung în capitala Surdei, care era pe atunci un regat abia născut. Nu mult după ce tovarăşii mei şi cu mine am părăsit Munţii Beor, am dat peste o ceată de urgali care rătăceau din loc în loc. Dinspre partea noastră, ne-am fi mulţumit să-şi vadă fiecare de drumul său. Urgalii însă, aşa cum le este obiceiul, căutau să se acopere de faimă pentru a fi mai bine văzuţi de cei din tribul lor, aşa că ne-au atacat. Eram mai mulţi decât ei – era cu noi şi Weldon, bărbatul care a devenit conducătorul vardenilor după Brom – şi nu ne-a venit greu să-i înfrângem… în acea zi, am ucis prima dată. Mai multe săptămâni în şir, asta m-a tulburat, până ce mi-am dat seama că aveam să-mi pierd minţile dacă nu încetam să mă gândesc. Mulţi o fac şi, când jalea şi durerea îi copleşesc, fie se prăbuşesc sub povara acestora, fie devin de piatră şi nu mai pot deosebi răul de bine.

— Şi cum de te-ai împăcat cu ceea ce făcuseşi?

— M-am întrebat dacă motivele pentru care ucisesem erau corecte. Odată ce am hotărât că da, m-am întrebat şi dacă ţelul pe care-l aveam de atins era îndeajuns de important pentru a continua ceea ce începusem, chiar dacă aveam să fiu, pesemne, nevoită să ucid din nou. În cele din urmă, m-am hotărât ca, de câte ori începeam să mă gândesc la moarte, să-mi închipui că mă aflu în grădinile din Palatul Tialdari.

— Şi a mers?

Arya îşi dădu părul pe după urechea care arăta întocmai precum cea a unui om.

— Da, a mers. Singurul leac pentru veninul acesta este să-ţi găseşti pacea în propriul suflet. E greu, dar merită toată truda. Şi respiraţia ajută, adăugă după câteva clipe de tăcere.

— Respiraţia?

— Răsuflă adânc şi încet, ca şi cum ai medita. E una dintre cele mai simple şi mai bune căi pentru a te linişti.

Urmându-i sfatul, Eragon începu ascultător să răsufle cu mare grijă pentru a păstra ritmul şi pentru a da afară tot aerul, înainte să-l tragă la loc pe nări. Într-un minut, stomacul i se mai linişti, sufletul îi deveni mai împăcat, iar chipurile duşmanilor căzuţi i se şterseră din faţa ochilor. Lupii urlară iarăşi, dar, după o primă clipă de tulburare, îi ascultă fără teamă, căci parcă nu mai aveau nicio putere asupra lui.

— Îţi mulţumesc, spuse, iar Arya îi răspunse dând graţios din cap. Trecu un sfert de ceas de linişte, apoi Eragon vorbi din nou:

— Urgalii.

O vreme, nu mai adăugă nimic, de parcă ar fi spus totul printr-o singură vorbă ce putea avea mii de înţelesuri.

— Ce crezi despre hotărârea Nasuadei de a-i lăsa să se alăture vardenilor?

Arya apucă o crenguţă care îi căzuse pe poala rochiei şi o învârti între degetele sale fine, ca şi cum în bucăţica scobită de lemn s-ar fi ascuns o taină.

— A fost un semn de mare curaj. O admir pentru asta. Nu face decât ceea ce e bine pentru vardeni, oricât de mult ar costa-o.

— Dar când a primit ajutorul lui Nar Garzhvog i-a înfuriat pe mulţi dintre oamenii săi.

— Şi le-a câştigat din nou devotamentul după Judecata Pumnalelor. Ştie foarte bine ce are de făcut pentru a-şi păstra rangul, zise Arya, aruncând crenguţa în foc. Eu una nu-i îndrăgesc pe urgali, dar nici nu-i urăsc. Spre deosebire de cei doi Ra’zac, ei nu sunt stricaţi până în măduva oaselor, numai că pun prea mare preţ pe război. E un lucru important, chiar dacă asta nu-i poate alina pe cei care au căzut ucişi şi nici pe familiile lor. Noi, elfii, am mai avut de-a face cu urgalii şi vom mai avea dacă este nevoie. Dar e zadarnic.

Nici măcar nu mai era nevoie să-i explice de ce. Multe dintre pergamentele pe care Oromis i le dăduse să le citească vorbeau despre urgali. Unul, mai ales, numit „Călătoriile lui Gnaevaldrskald”, îl învăţase pe Eragon că lucrul cel mai preţios pentru ei erau lupta şi faptele de arme. Urgalii masculi nu puteau dobândi preţuire decât pustiind alte aşezări – de oameni, de elfi, de pitici sau chiar de-ale lor – sau înfruntându-şi potrivnicii, unul după altul, adesea până la moarte. Când venea vorba să-şi găsească perechea, femelele lor nici nu se uitau la cei care nu câştigaseră măcar trei lupte. Din această pricină, tinerii urgali nu aveau de ales – îşi chemau la luptă semenii, fruntaşii chiar, şi bântuiau peste tot, căutând prilejuri de a-şi dovedi curajul. Era o tradiţie atât de bine înrădăcinată încât orice încercare de a o face uitată dăduse greş. „Măcar sunt cinstiţi cu ei înşişi, se gândi Eragon. Puţini oameni se pot făli cu asta.”

— Cum se face, întrebă, că Durza şi urgalii săi au fost în stare să vă ia pe nepregătite pe tine, pe Glenwing şi pe Faolin? Nu aveaţi farmece care să vă apere de asemenea atacuri?

— Săgeţile lor erau vrăjite.

— Aşadar, urgalii erau magicieni? închizând ochii, Arya oftă şi clătină din cap.

— Nu. Era magie neagră – găselniţa lui Durza, fireşte. S-a făli cu asta pe când eram în Gil’ead.

— Nu îmi dau seama cum ai izbutit să-i ţii piept atâta vreme. Am văzut ce ţi-a făcut.

— Nu… nu a fost uşor. Am privit toate chinurile la care m-a supus ca un soi de încercare, un prilej de a arăta că nu făcusem nicio greşeală şi că eram, într-adevăr, demnă de a purta semnul yawe. Aşa, totul părea să aibă un rost.

— Şi totuşi ştiu că până şi elfii simt durerea. E uluitor că ai fost în stare să nu-i dezvălui nimic despre Ellesmera atâtea luni de-a rândul.

— Nu doar despre Ellesmera, zise ea cu o urmă de mândrie în glas, dar nici despre locul în care trimisesem oul Saphirei, nici cuvintele din limba străveche pe care le cunoşteam şi nimic din ceea ce-i putea fi de folos lui Galbatorix.

După alte câteva momente de tăcere, Eragon întrebă:

— Ţi se întâmplă să te gândeşti la ceea ce s-a petrecut în Gil’ead? Văzând că nu i se răspunde, continuă:

— Nu te-am auzit niciodată vorbind despre asta. Da, ştiu că le-ai spus mai multora povestea, dar numai faptele şi nimic altceva. Nu şi ce a însemnat pentru tine sau ce părere ai acum, după atâta vreme.

— Durerea e durere, zise Arya. Nu are nevoie de explicaţii.

— E drept, dar, dacă nu o iei în seamă, poţi păţi lucruri mult mai rele… Nimeni nu poate scăpa cu totul nevătămat din aşa ceva. Vorbesc, fireşte, de rănile din suflet.

— Şi ce te face să crezi că nu am mărturisit nimănui adevărul?

— Ai făcut-o? Cui?

— Are vreo importanţă? Lui Ajihad, mamei mele, unui prieten din Ellesmera…

— Poate că greşesc, mai spuse Eragon, dar nu mi se pare că ai fi apropiată de cineva. Eşti mereu singură, chiar şi printre cei din neamul tău.

Chipul Aryei rămase netulburat. Părea atât de distantă încât îl făcu să se întrebe dacă avea să-i răspundă. Aproape că se convinsese că nu, când o auzi şoptind:

— Dar nu a fost mereu aşa.

Eragon se încorda, dar aşteptă în tăcere, temându-se că altfel ea nu avea să-i mai dezvăluie nimic.

— Cândva, a fost cineva cu care puteam vorbi, cineva care înţelegea şi cine sunt şi de unde vin… Cândva. Era mai în vârstă ca mine, dar ne asemănam – amândoi ardeam de dorinţa de a vedea lumea de dincolo de hotarele pădurii, de a cunoaşte totul şi de a lupta împotriva lui Galbatorix. Nu puteam îndura să rămânem ascunşi în Du Weldenvarden studiind, învăţând meşteşugurile magiei, văzându-ne fiecare de viaţa lui câtă vreme ştiam că Ucigaşul Dragonilor, Piaza Cavalerilor, căuta mereu o cale pentru a ne distruge neamul. El… el a înţeles asta mai târziu decât mine, la zeci de ani după ce plecasem în călătoriile mele, cu numai câţiva ani înainte ca Hefring să fure oul Saphirei. Însă în clipa în care şi-a dat seama s-a oferit să mă însoţească oriunde m-ar fi trimis poruncile lui Islanzadi. N-aveam de gând să-l las, continuă Arya clipind şi înghiţind în sec, dar regina a încuviinţat, iar el era atât de convingător…

Îşi subţie buzele şi înghiţi din nou în sec; ochii îi sclipeau ceva mai tare decât de obicei. Cu toată blândeţea de care era în stare, Eragon întrebă:

— Vorbeşti de Faolin?

— Da, răspunse ea, parcă oftând.

— L-ai iubit?

Dându-şi capul pe spate, Arya privi cerul care sclipea. Gâtul său lung licărea în lumina focului. Era albă la faţă din pricina razelor căzute din tării.

— Mă întrebi ca un prieten, îngrijorat pentru binele meu, sau ai şi alte pricini?

Apoi râse scurt, înfundat, ca apa care cade peste pietre.

— Oare ce mi-a venit? Adierile nopţii m-au tulburat. Mi-am pierdut simţul politeţii şi am început să spun tot felul de răutăţi care-mi trec prin minte.

— N-are a face.

— Ba are, pentru că-mi pare rău şi n-am să-mi mai îngădui aşa ceva. Mă întrebi dacă l-am iubit pe Faolin? Dar, oare, ce înseamnă iubirea? Mai bine de douăzeci de ani am călătorit împreună, singurele făpturi fără moarte care păşeau printre neamurile de muritori. Eram apropiaţi… şi prieteni.

Eragon simţi un fior de gelozie, dar îl înăbuşi şi încercă să-l alunge. Nu izbuti însă pe de-a-ntregul. O rămăşiţă ascunsă în străfundul sufletului îl supăra în continuare, ca o aşchie strecurată pe sub piele.

— Mai bine de douăzeci de ani, repetă Arya; fără să-şi ia ochii de la stele, se legăna înainte şi-napoi, părând să fi uitat că era şi el acolo. Apoi, într-o singură clipă, Durza mi l-a luat. Faolin şi Glenwing au fost primii elfi care au murit în luptă, după mai bine de un veac. Când l-am văzut căzând, mi-am dat seama că adevăratul chin al războiului nu este să suferi tu însuţi, ci să-i vezi suferind pe cei la care ţii. Credeam că învăţasem deja această lecţie pe vremea când eram împreună cu vardenii şi când, rând pe rând, bărbaţii şi femeile pe care ajunsesem să-i respect mureau de săbii, săgeţi, otrăvuri, din întâmplare sau de bătrâneţe. Cu toate astea, niciodată nu pierdusem ceva atât de preţios. M-am gândit atunci: „Acum va trebui să mor şi eu, fără îndoială”. Căci Faolin şi cu mine trecuserăm împreună prin toate primejdiile care ne ieşiseră în cale, iar dacă atunci el nu izbutise să scape, eu de ce aş fi scăpat?

Eragon îşi dădu seama că ea începuse să plângă; lacrimi mari îi curgeau din colţul ochilor pe tâmple, printre firele de păr. La

lumina stelelor, păreau nişte şuvoaie de sticlă argintie. Jalea şi chinul ei îl luară pe nepregătite. Nu credea că vorbele sale puteau să-i facă atâta rău şi nicio clipa nu îşi dorise s-o rănească.

— Şi apoi Gil'ead, continuă Arya. Acele zile au fost cele mai lungi din viaţa mea. Faolin pierise, nu ştiam daca oul Saphirei era în siguranţa sau dacă nu cumva, fără să vreau, i-l trimisesem îndărăt lui Galbatorix, iar Durza… Durza îşi potolea setea de sânge, patima spiritelor care-l stăpâneau, supunându-mă celor mai îngrozitoare chinuri la care se putea gândi. Câteodată, dacă mergea prea departe, era nevoit să mă vindece, pentru ca în dimineaţa următoare s-o poată lua de la capăt. Dacă mi-ar fi lăsat vreun prilej de a-mi limpezi minţile, poate că aş fi izbuti să-mi înşel temnicerul, aşa cum ai făcut-o tu, şi nu aş fi înghiţit licoarea care mă împiedica să folosesc magia, dar nu m-a lăsat niciodată singură mai mult de două ceasuri. El nu avea nevoie de somn, aşa cum nici noi nu avem, aşa că era lângă mine de câte ori eram trează şi când nu avea alte îndatoriri. Atunci, fiecare clipă mi se părea un ceas, fiecare ceas o săptămână şi fiecare zi o veşnicie. Avea mare grijă să nu-mi pierd minţile – lui Galbatorix nu i-ar fi fost pe plac, dar am fost aproape. Foarte, foarte aproape. Am început să aud cântec de păsări acolo unde nicio vietate nu putea pătrunde şi să văd lucruri ce nu puteau fi aievea. Odată, pe când eram în temniţă, o lumină aurie a scăldat totul şi am simţit cum trupul mi se încălzea la soare. Ridicând ochii, m-am văzut întinsă pe o creangă, undeva sus, într-un copac, în mijlocul Ellesmerei. Soarele stătea să apună, iar tot oraşul ardea de parcă ar fi fost în flăcări. De jos se auzea un cântec şi totul era atât de liniştit, de paşnic, de frumos… încât aş fi putut rămâne aşa o veşnicie. Apoi, lumina s-a stins şi iată-mă din nou în patul meu de scânduri. Uitasem, dar acum mi-am amintit că s-a găsit un soldat care mi-a lăsat în temniţă un trandafir alb. A fost singura mângâiere de care m-am bucurat în Gil'ead. În noaptea aceea, floarea a prins rădăcini şi a crescut, preschimbându-se într-un tufiş uriaş, care s-a urcat pe ziduri, şi-a croit drum printre lespezile de piatră ale tavanului, sfărâmându-le, şi a ieşit afară. Şi s-a înălţat, s-a tot înălţat până a ajuns la lună şi a rămas prins acolo, ca un turn uriaş, răsucit, de care mă puteam folosi ca să scap numai dacă izbuteam să mă ridic de pe podea. Am

încercat, din toate puterile care-mi mai rămăseseră, dar zadarnic. Când mi-am întors privirea, tufişul dispăruse… Aşa eram când m-ai visat şi ţi-am simţit gândurile atingându-le pe ale mele. Nu-i de mirare că mi s-a părut o închipuire, îi aruncă un zâmbet slab şi continuă:

— Şi-atunci ai apărut tu, Eragon. Tu şi Saphira. După ce îmi pierdusem orice speranţă, ştiind că urma să fiu dusă în Uru'baen, la Galbatorix, un Cavaler a venit să mă salveze, împreună cu dragonul său.

— Şi cu fiul lui Morzan, zise el. De fapt, amândoi fiii lui Morzan.

— Spune-i cum vrei, dar a fost o salvare atât de neaşteptată încât mi se mai întâmplă să mă gândesc că, poate, mi-am pierdut cu adevărat minţile şi tot ce s-a-ntâmplat de atunci încoace n-a fost decât o plăsmuire.

— Dacă n-aş fi decât o închipuire a minţii tale, crezi că aş mai fi făcut neghiobia de a rămâne singur în Helgrind?

— Nu, pesemne că nu, spuse Arya, apoi se şterse la ochi cu manşeta stângă. Când m-am trezit, în Farthen Dur, erau prea multe lucruri de făcut, încât n-am mai avut răgazul să mă gândesc la trecut. Dar ultimele luni au fost sângeroase şi întunecate. Din pricina asta, mi s-a întâmplat din ce în ce mai des să-mi aduc aminte de ceea ce ar fi trebuit demult să uit. Devin mohorâtă, aşa cum nu-mi stă în fire, şi nu mai am răbdare să las viaţa să curgă aşa cum îi este dat.

Se ridică în genunchi şi se sprijini în palme, ca şi cum se temea să nu cadă.

— Mi-ai spus că sunt mereu singură. Elfilor nu le stă în fire să-şi arate sentimentele, aşa cum fac piticii şi oamenii, iar eu am fost retrasă de când mă ştiu. Dar, dacă m-ai fi cunoscut înainte de Gil'ead, dacă m-ai fi văzut cum eram cândva, ţi-ai schimba părerea despre mine. Pe atunci puteam să cânt şi să dansez fără să mă simt mereu ameninţată şi osândită.

Aplecându-se spre ea, Eragon îi acoperi mâna dreaptă cu stânga lui.

— Poveştile despre eroii de demult nu pomenesc niciodată ce preţ trebuie plătit când înfrunţi bestiile întunecimii şi fiarele minţii. Gândeşte-te la grădinile din Palatul Tialdari şi totul va fi bine, sunt convins.

Arya nu-i dădu mâna la o parte, ci rămase aşa, aproape un

minut. Dar pentru Eragon nu era o clipă de pasiune, ci, mai degrabă, semnul adâncii apropieri care se crease între ei. Nici măcar nu încercă să meargă mai departe sau să-i reamintească de sentimentele lui, căci ajunsese să-i preţuiască încrederea mai mult decât orice altceva, în afara de legătura lui cu Saphira, şi ar fi fost gata de orice pentru a nu o pierde. Apoi, ridicându-şi uşor braţul, Arya îi dădu de înţeles că venise timpul să-i dea drumul, iar el se supuse, fără să se plângă. Dornic să-i uşureze povara cum putea mai bine, privi în jur, apoi îngână atât de încet încât nu se auzi decât un susur:

— Loivissa.

Călăuzit de puterea numelui adevărat, pipăi pământul până ce găsi ceea ce căuta: un rotocol subţire, ca de hârtie, cam cât jumătate din unghia sa de la degetul mic. Ţinându-şi răsuflarea, îl luă în palma dreaptă, potrivindu-l peste gedwey ignasia cu foarte multă grijă. Îşi aminti ce-i spusese Oromis despre vraja pe care avea de gând să o facă, pentru a fi sigur că nu greşea, apoi începu să cânte, aşa cum făceau elfii, o melodie lentă şi dulce:

Eldhrimner O Loivissa nuanen, dautr abr deloi,
Eldhrimner nen ono weohnatai medh solus un thringa,
Eldhrimner un fortha onr feon vara,
Wiol alir sjon.

Eldhrimner O Loivissa nuanen…

Rosti cele patru versuri, iarăşi şi iarăşi, cu gândurile îndreptate către fulgul brun pe care-l avea în palmă. Acesta se scutură, apoi se umflă şi crescu, preschimbându-se într-o sferă. În partea de jos apărură nişte fire micuţe şi albe, care-l gâdilau, iar din vârf se înălţă o tulpiniţă verde, care, la îndemnul lui, crescu aproape de un picior în înălţime. Din ea se desfăcu o singură frunză, lată şi subţire. Apoi, vârful tulpinii se îngroşă, se lăsă în jos şi, în scurtă vreme, se desfăcu în cinci şi dădu la iveală petalele ca de ceară ale unui crin lung. Floarea era colorată în albastru deschis şi arăta ca un clopot. După ce ea ajunse la mărimea cuvenită, Eragon dădu drumul vrăjii şi o cercetă din priviri. Aproape toţi elfii învăţau să descânte plantele încă de la vârste fragede, dar el însuşi nu încercase

decât de vreo două ori şi nu fusese sigur că avea să izbutească. Vraja îi răpise multă putere, căci crinul crescuse cam cât ar fi făcut-o într-un an şi jumătate, sorbindu-i energia de care avea nevoie. Mulţumit de ceea ce obţinuse, i-l dărui Aryei.

— Nu e un trandafir alb, dar… spuse el zâmbind şi ridică din umeri.

— Nu trebuia, răspunse elfa, dar îţi mulţumesc.

Mângâie petalele, apoi ridică floarea s-o miroasă. Încordarea îi pieri de pe chip. Admiră crinul vreme de câteva minute, apoi săpă o gropiţă în pământ, lângă ea, şi-l plantă acolo, adunând pământul cu palma. Atinse din nou petalele, apoi, fără să-şi ia ochii de la crin, îi spuse:

— E încântător. Şi oamenii, şi elfii obişnuiesc să-şi dăruiască unii altora flori dar pentru noi înseamnă mai mult decât pentru voi. Floarea este un semn pentru tot ce e bun: viaţa, frumuseţea, renaşterea, prietenia şi multe altele. Ţi-am spus asta ca să înţelegi că gestul tău e foarte preţios pentru mine. N-ai ştiut, dar…

— Ba am ştiut.

Arya îl privi serioasă, de parcă încerca să înţeleagă ce avea de gând.

— Iartă-mă, îi zise. E deja a doua oară când uit cât de multe ai învăţat. De-acum, n-am să mai greşesc aşa.

Îi mulţumi din nou, în limba străveche, iar Eragon îi răspunse, în acelaşi grai, că fusese pentru el o plăcere şi că era fericit că darul îi mersese la suflet. Se înfiora – cu toate că abia mâncaseră, parcă i se făcuse foame din nou. Observându-l, Arya spuse:

— Ţi-ai folosit prea multă putere. Dacă mai ai ceva energie tăinuită în Aren, te poţi ajuta cu ea.

După ce cugetă o vreme, Eragon îşi aminti că Aren era numele inelului lui Brom: îl mai auzise cândva rostit de Islanzadi, în ziua în care sosise în Ellesmera. „Dar nu mai e al lui Brom se gândi. Acum e al meu.” Cântări din ochi safirul cel mare care-i sclipea pe deget, prins în rama sa de aur.

— Habar n-am dacă este ceva aici. Eu n-am turnat niciodată energie în el şi nici n-am încercat să văd dacă Brom a făcut-o.

Şi pe dată îşi îndreptă gândurile către nestemată. În clipa în care o atinse, se simţi prins ca într-un vârtej de energie. Cu ochii minţii văzu safirul pulsând de putere. Se întrebă cum de

nu se sfărâma. Energia pe care o sorbi pentru a-şi alina durerile şi a scăpa de oboseală nu însemna nimic pe lângă ceea ce mai rămăsese ascuns în inel. Simţind furnicături în piele, încetă să mai mângâie nestemata cu gândurile. Încântat de descoperirea neaşteptată şi de starea de bine care-l copleşise, izbucni în râs şi îi povesti Aryei despre ceea ce găsise:

— Pesemne Brom a pus deoparte câta energie a putut în vremea cât a stat ascuns în Carvahall. Toţi anii aceia… continuă şi râse iarăşi. Cu puterea din inel aş putea dărâma un castel întreg dintr-o singură vrajă.

— Ştia că avea să fie nevoie de putere pentru a-l apăra pe noul Cavaler, după ce Saphira ieşea din ou, spuse Arya. De asemenea, cred că s-a gândit că, având inelul, se putea salva dacă trebuia să se lupte cu vreo Umbră sau cu alt duşman la fel de primejdios. N-a fost o întâmplare că a izbutit să se ferească de duşmanii săi zeci de ani de-a rândul. Te-aş sfătui să păstrezi energia pentru ceasul în care vei avea cea mai mare nevoie şi să pui şi tu deoparte cât de mult poţi. E o adevărată comoară. Ai grijă de ea.

„Fireşte, se gândi Eragon, voi avea grijă.” Răsuci inelul între degete, privindu-l cum sclipea în lumina focului. „De când Murtagh mi-a furat-o pe Za’roc, inelul acesta, şaua Saphirei şi Văpaia Zăpezii sunt singurele lucruri pe care le mai am de la Brom. Piticii mi-au adus calul din Farthen Dur, dar nu cred să am prea multe prilejuri să-l încalec. Aşa că Aren este singura amintire pe care-o mai am. Singura moştenire… singura urmă. Ce mi-aş dori ca Brom să fie încă în viaţă! N-am avut niciodată prilejul să vorbesc cu el despre Oromis, Murtagh, tatăl meu… Şi încă atâtea alte lucruri. Ce-ar fi spus despre sentimentele mele pentru Arya? Oh, asta nu-i greu!” făcu Eragon în sinea sa şi pufni. „M-ar fi dojenit pentru prostie şi pentru că-mi pierd vremea cu aşa un vis zadarnic… Şi pesemne ar fi avut dreptate să mă dojenească, dar ce să fac? Ea e singura femeie alături de care vreau să fiu!”

Focul trosni, aruncând un vârtej de scântei. Eragon îl privea cu ochii pe jumătate închişi, gândindu-se la mărturisirile Aryei. Apoi îşi aminti de o nedumerire care-l frământase încă de la bătălia de pe Câmpiile Pârjolite.

— Arya, oare dragonii masculi cresc mai repede decât femelele?

— Nu. De ce întrebi?

— Din pricina lui Thorn. N-are decât câteva luni, dar e aproape la fel de mare ca Saphira. Nu înţeleg cum se poate.

Luând un fir uscat de iarbă, Arya începu să deseneze în praf literele rotunjite ale scrierii elfilor, numită Liduen Kvaedhi.

— Probabil Galbatorix i-a făcut vrăji ca să crească mai repede pentru a-i putea ţine piept Saphirei.

— Da… dar nu e primejdios, totuşi? Oromis mi-a spus că, dacă ar fi folosit magia pentru a-mi dărui putere, iuţeală în mişcări, rezistenţă şi alte înzestrări de care aveam nevoie, nu mi-aş fi înţeles noile puteri la fel de bine ca atunci când le-aş fi dobândit aşa cum e firesc: prin muncă şi exerciţiu. Şi avea dreptate. Chiar şi acum mi se mai întâmplă să rămân uimit de trupul pe care mi l-au dăruit dragonii la Agaeti Blodhern.

Arya încuviinţă şi îşi văzu mai departe de desenele din praf.

— Urmările supărătoare pot fi îndepărtate cu ajutorul unor vrăji, dar asta cere timp şi multă trudă. Dacă vrei să înveţi să-ţi stăpâneşti trupul pe deplin, cel mai bine e să urmezi calea firească. Probabil că Thorn este foarte tulburat de ceea ce i-a făcut Galbatorix. De-acum, la trup este aproape cât un dragon matur, dar gândurile sale sunt încă cele ale unui pui.

Eragon îşi pipăi pielea aspră de pe dosul mâinii.

— Ştii cumva şi de ce Murtagh este atât de puternic… mai puternic decât mine?

— Dacă aş şti, aş înţelege fără îndoială şi ce-a făcut Galbatorix pentru a dobândi atâtea puteri, dar, din păcate, nu ştiu.

„Dar Oromis ştie”, se gândi Eragon. Sau cel puţin aşa-i dăduse de înţeles. Şi totuşi lor nu le dezvăluise nimic. De îndată ce găsea răgazul să se întoarcă în Du Weldenvarden, Eragon avea de gând să-i ceară să-i spună adevărul. „Acum trebuie să ne spună! Din pricina neştiinţei, Murtagh ne-a înfrânt şi era cât pe ce să ne ducă la Galbatorix.” îi veni să-i spună Aryei despre vorbele cu două înţelesuri ale lui Oromis, dar se răzgândi, dându-şi seama că bătrânul Cavaler nu le-ar fi ascuns elfilor adevărul mai bine de o sută de ani dacă nu ar fi fost o taină dintre cele mai importante.

Arya puse punct frazei pe care-o scrisese în praf. Aplecându-se, Eragon citi: „Plutind pe valurile timpului, zeul singuratic rătăceşte departe din mal în mal, fără încetare, după legea

stelelor de sus.”

— Ce înseamnă asta?

— Nu ştiu, răspunse ea şi şterse literele cu palma.

— Cum se face, întrebă Eragon, vorbind încet, pentru a-şi pune ordine în gânduri, că nimeni nu le spune pe nume dragonilor Trădătorilor? Dragonul lui Morzan… dragonul lui Kialandi… aşa spunem, dar numele nu le rostim niciodată. Şi doar erau la fel de importanţi ca şi Cavalerii lor! Nu-mi amintesc nici măcar să le fi găsit numele în pergamentele lui Oromis. Deşi trebuie să fi apărut ele pe undeva… Da, sigur erau, dar, cine ştie de ce, nu mi le amintesc. Nu e ciudat?

Arya dădu să-i răspundă, dar înainte să apuce să rostească vreun cuvânt, el continuă:

— O dată în viaţă mă bucur că Saphira nu-i aici. Mi-e şi ruşine că n-am observat asta mai devreme. Nici măcar tu, Arya, nici Oromis, ca să nu mai vorbesc de ceilalţi elfi pe care i-am întâlnit, nu le spuneţi pe nume, de parcă ar fi nişte animale proaste, care nu merită cinstea. O faceţi cu bună ştiinţă, pentru că erau duşmani?

— N-ai învăţat niciodată despre asta? întrebă Arya, care părea de-a dreptul uimită.

— Cred, zise el, că Glaedr i-a pomenit ceva Saphirei, dar nu sunt sigur. Mă îndeletniceam cu Dansul şarpelui şi al Cocorului şi tocmai făceam exerciţiile pentru spate, aşa că nu prea eram atent la Saphira.

Râse slab, ruşinat de o asemenea scăpare şi simţindu-se nevoit să-şi găsească scuze.

— Câteodată, era de-a dreptul ameţitor. Oromis îmi vorbea în vreme ce ascultam gândurile Saphirei, care discuta cu Glaedr. Şi mai e ceva: Glaedr nu prea foloseşte cuvinte când se înţelege cu Saphira, ci imagini, mirosuri, senzaţii. În loc de nume, sunt nişte însemne ale persoanelor sau obiectelor la care se gândeşte.

— Şi nu-ţi mai aminteşti nimic din ce a spus, fie cuvinte, fie imagini?

— Nu, şovăi Eragon, doar ceva despre un nume care nu e nume sau cam aşa ceva… N-am înţeles nimic.

— Era vorba, zise Arya, despre ştergerea Numelor sau Du Namar Aurboda.

— Ştergerea Numelor?

Elfa reîncepu să scrie în praf cu firul uscat de iarbă.

— E una dintre cele mai importante fapte din timpul luptei dintre Cavaleri şi Trădători. Când dragonii şi-au dat seama că treisprezece dintre ai lor i-au trădat, ajutându-l pe Galbatorix să le şteargă neamul de pe faţa pământului, şi că era aproape cu neputinţă să se salveze, s-au mâniat atât de tare încât şi-au unit puterile şi au făcut o vrajă de neînţeles, aşa cum sunt toate vrăjile lor. Împreună le-au răpit celor treisprezece numele.

— Cum se poate aşa ceva? întrebă Eragon cu teamă şi admiraţie în glas.

— E de neînţeles, nu ţi-am spus? Nu ştim decât că, după ţeserea vrăjii, nimeni n-a mai fost în stare să rostească numele celor treisprezece. Cei care le ştiau le-au uitat în scurtă vreme. Poţi să le vezi încă în pergamentele şi scrisorile în care au fost pomenite şi poţi chiar să le copiezi, o literă după alta, dar, dacă încerci să le citeşti, sunt numai nişte înşiruiri fără înţeles. Singurii cruţaţi au fost Jarnunvosk, primul dragon al lui Galbatorix, căci el a căzut nevinovat, ucis de urgali, şi Shruikan, căci nici el nu a ales de bunăvoie să-l slujească pe Galbatorix, ci a fost silit de acesta din urmă şi de Morzan.

„Ce soartă cumplită să-ţi pierzi numele, se gândi Eragon înfiorat. Măcar atât am învăţat de când am devenit Cavaler: e groaznic să ai drept duşman un dragon.”

— Dar adevăratele lor nume? întrebă. Şi acestea s-au şters? Arya încuviinţă.

— Numele adevărate, numele dobândite la naştere, poreclele, numele părinţilor, rangurile, totul. Drept urmare, cei treisprezece nu mai erau decât nişte animale. Nu mai puteau spune „eu vreau asta”, „eu mă împotrivesc” sau „eu am solzii verzi”, căci asta ar fi însemnat să-şi rostească numele în minte. Nici măcar nu-şi mai puteau spune dragoni. Vorbă după vorbă, vraja a distrus tot ceea ce-i deosebea ca făpturi gânditoare, iar Trădătorii au fost nevoiţi să privească, neputincioşi şi îndureraţi, cum dragonii lor îşi pierdeau toate cunoştinţele. A fost atât de groaznic încât cel puţin cinci din cei treisprezece şi câţiva Trădători au înnebunit.

Arya se opri, privi litera pe care-o scrisese, apoi o şterse şi se apucă s-o facă la loc.

— Ştergerea Numelor este şi motivul pentru care atât de mulţi oameni din vremea noastră cred că dragonii nu erau

decât nişte fiare cu ajutorul cărora Cavalerii zburau dintr-un loc într-altul.

— Dacă ar întâlni-o pe Saphira, şi-ar schimba pe dată părerile, zise Eragon.

— Fireşte, zâmbi Arya.

Răsucindu-şi încheietura, sfârşi fraza. Eragon îşi lăsă capul pe o parte şi veni mai aproape ca să poată citi. „Pungaşul, poznaşul, cel care ţine balanţa, cel cu multe chipuri care prinde viaţă în moarte şi nu se teme de rău; cel care pătrunde prin uşile închise."

— Ce te-a făcut să scrii asta?

— Gândul că multe lucruri nu sunt ceea ce par, răspunse elfa, apoi şterse totul cu palma, făcând să se ridice un norişor de praf.

— A încercat vreodată cineva să găsească adevăratul nume al lui Galbatorix? întrebă el. Pare calea cea mai uşoară pentru a pune capăt războiului. Sincer să fiu, s-ar putea să fie singura noastră speranţă de a-l învinge în luptă.

— Vrei să spui că până acum n-ai fost cinstit sincer? întrebă Arya, cu o sclipire în ochi, făcându-l să chicotească.

— Fireşte că nu. Era doar un fel de-a spune.

— Şi încă unul nu foarte izbutit, zise ea. Asta dacă nu-ţi stă în fire să minţi.

Zăpăcit de vorbele ei, Eragon avu nevoie de câteva clipe pentru a-şi aminti de unde plecaseră.

— Ştiu că adevăratul nume al lui Galbatorix trebuie să fie greu de descoperit, dar dacă noi, toţi elfii şi toţi vardenii care cunosc limba străveche, ne-am apuca să-l căutăm, poate că am izbuti până la urmă.

Firul uscat de iarbă atârna printre degetele Aryei ca un stindard spălăcit, albit de razele soarelui. Fremăta cu fiecare pulsaţie a sângelui prin vinele ei. Apucându-l de vârf cu cealaltă mână, ea îl rupse în două, pe lungime, apoi rupse şi jumătăţile, le împleti într-un mănunchi aspru, apoi spuse:

— Adevăratul nume al lui Galbatorix nu este aşa o mare taină. Trei elfi – unul Cavaler, ceilalţi doi magicieni obişnuiţi – l-au descoperit, de unii singuri, la mulţi ani unul de celălalt.

— Chiar aşa? exclamă Eragon.

Netulburată, Arya luă alt fir de iarbă, îl rupse în fâşii pe care le petrecu prin ochiurile primului şi împleti mai departe, într-o

altă direcţie.

— Nu putem decât să ne-ntrebăm dacă şi Galbatorix însuşi îl cunoaşte. Eu cred că nu, pentru că adevăratul său nume, care-o fi acela, e atât de înfricoşător încât şi-ar pierde viaţa pe loc dacă l-ar auzi.

— Dacă nu cumva este aşa de ticălos sau de nebun încât adevărul despre faptele sale nu mai are puterea să-l distrugă.

— Da, aşa e.

Degetele sale agile fremătau şi împleteau cu iuţeala fulgerului firele de iarbă, răsucind şi ţesând. Arya se aplecă şi luă încă două fire.

— Fără îndoială că Galbatorix ştie că are un nume adevărat, aşa cum au toate cele din lume, şi că asta se poate dovedi o slăbiciune. Aşa că s-a apărat: cu ceva vreme înainte să pornească la luptă împotriva Cavalerilor, a ţesut o vrajă care-l ucide pe loc pe cel care-i foloseşte adevăratul nume. Nu ştim precis cum, aşa că nu ne putem feri. Aşadar înţelegi de ce aproape nimeni nu se mai preocupă de asta. Oromis este printre puţinii curajoşi care caută în continuare numele, deşi pe o cale ocolită.

Încântată de ce făcuse, ridică mâinile, cu palmele în sus, şi-i arătă o corabie, uluitor de frumoasă, împletită din fire verzi şi albe. Era micuţă, dar foarte meşteşugită. Eragon zări banchetele vâslaşilor, balustradele care mărgineau punţile şi ferestruicile mici, cât un sâmbure de mură. Prova curbată arăta precum capul şi gâtul unui dragon ridicat în două picioare. Corabia avea un singur catarg.

— E frumoasă, spuse.

— Flauga, şopti Arya aplecându-se, apoi suflă uşor asupra corăbiei care i se înălţă de pe palme, zbură împrejurul focului, apoi, mişcându-se din ce în ce mai repede, ridică prova în văzduh şi pluti, pierzându-se în adâncurile sclipitoare ale cerului de noapte.

— Până când va zbura?

— Veşnic, zise ea. Plantele pe deasupra cărora pluteşte îi vor da putere. Poate zbura oriunde există ierburi.

Eragon se simţi nedumerit, dar şi oarecum întristat la gândul frumoasei corăbii de iarbă rătăcind pentru vecie printre nori, întovărăşită numai de păsări.

— Gândeşte-te ce de poveşti se vor spune despre ea în anii

care vor veni.

Arya îşi împleti degetele lungi, ca şi cum voia să le împiedice să mai făurească ceva.

— Pe lume există multe ciudăţenii. Cu cât trăieşti mai mult şi călătoreşti mai departe, cu atât ai să întâlneşti şi altele.

O vreme, Eragon privi focul licărind, apoi zise:

— Dacă e aşa de important să-ţi aperi adevăratul nume, oare ar trebui să ţes şi eu o vrajă pentru a-l împiedica pe Galbatorix să-l folosească împotriva mea?

— Dacă vrei, poţi s-o faci, zise Arya, dar nu cred să fie nevoie. Adevăratele nume nu sunt aşa uşor de găsit cum crezi tu. Galbatorix nu te cunoaşte îndeajuns de bine pentru a-l afla pe al tău, iar dacă ar putea să-ţi pătrundă în minte şi să-ţi cerceteze gândurile şi amintirile, atunci ai fi deja în puterea lui, fie că-l descoperă sau nu. Dacă te ajută cu ceva, nici măcar eu nu cred să te cunosc destul de bine pentru a-ţi ghici adevăratul nume.

— Chiar aşa? făcu el; se simţea şi mulţumit, dar şi uşor îndurerat să audă că ea nu ajunsese încă să-i ştie toate tainele.

Arya îl privi, apoi lăsă privirea în jos.

— Da, aşa cred. Tu l-ai putea ghici pe al meu?

— Nu.

Tabăra se cufundă în linişte. Deasupra lor stelele sclipeau, albe şi reci. O adiere de vânt izbucni dinspre est şi se năpusti peste câmpie, culcând iarba la pământ şi bocind, cu un glas subţire şi îngânat, ca şi cum ar fi jelit pierderea unei făpturi pe care-o iubise. Atinse tăciunii, iar ei izbucniră iarăşi în flăcări şi un vârtej de scântei se întinse spre vest. Eragon lăsă umerii în jos şi-şi ridică gulerul tunicii pe gât. Vântul părea, cumva, duşmănos. Sufla cu o sălbăticie neobişnuită şi părea să-i despartă, pe Arya şi pe el, de restul lumii. Şedeau nemişcaţi, azvârliţi pe acea mică insulă de lumină şi căldură, în vreme ce şuvoiul de aer sufla pe lângă ei, mugind, mânios şi îndurerat, printre pustietăţi.

Când vântul deveni şi mai puternic şi începu să ducă scânteile dincolo de bucata de pământ pe care Eragon o curăţase de iarbă pentru a face focul, Arya turnă peste flăcări o mână de praf. Târându-se de-a buşilea, Eragon veni lângă ea şi începu, la rândul său, să adune praful cu pumnii pentru a termina mai iute. După ce stinseră focul, parcă nu mai vedea

atât de bine; totul în jur căpătase o înfăţişare fantomatică, era plin de umbre, siluete cu neputinţă de recunoscut şi frunze argintii.

Arya dădu să se ridice, apoi se opri, cu braţele întinse pentru a nu cădea, parcă aşteptând. Eragon simţi şi el ceva: aerul îl pişcă şi vibra, de parcă se pregătea să cadă un trăsnet. Părul de pe dosul palmelor i se zbârli şi începu să fluture liber în bătaia vântului.

— Ce-o fi? întrebă el.

— Suntem urmăriţi. Orice s-ar întâmpla, nu folosi magia. Dacă o faci, putem muri.

— Cine…?

— Şşş…

Uitându-se împrejur, Eragon găsi o piatră cât pumnul său. O scoase din pământ şi o jucă în palmă, cântărind-o. În depărtare, apăru un mănunchi de luminiţe de mai multe culori, care pâlpâiau. Se năpustiră spre ei, zburând la mică înălţime peste firele de iarbă. Pe măsură ce se apropiau, văzu că se preschimbau fără încetare, devenind ba mai mici, ba mai mari, ba erau nişte rotocoale mici ca o perlă, ba creşteau şi se umflau ca nişte mingi. Îşi schimbau şi culorile, îmbrăţişând, pe rând, toate nuanţele curcubeului. Fiecare luminiţă era înconjurată de o aură, ca nişte tentacule plutitoare, care se întindeau iute împrejur, de parcă dădeau să prindă ceva. Luminiţele se mişcau atât de repede încât nu putea să vadă câte erau – pesemne vreo două duzini.

Se năpustiră în tabără şi alcătuiră un soi de perete tremurător împrejurul său şi al Aryei. Se răsuceau şi îşi schimbau culorile atât de iute încât îl făcură să ameţească. Puse o mână în pământ ca să nu cadă. Vibraţiile deveniseră şi mai puternice, făcându-l să-i clănţăne dinţii. Simţi un gust de metal, iar părul i se zbârli. La fel şi pletele Aryei, în ciuda lungimii lor. O privi şi i se păru totul atât de caraghios încât se văzu nevoit să-şi înăbuşe un hohot de râs.

— Ce vor? strigă el, dar elfa nu-i răspunse.

O sferă se desprinse din zid şi rămase spânzurată în dreptul ochilor Aryei. Se micşora, apoi se umfla ca o inimă care bătea, trecând de la un albastru puternic la verde smarald, cu sclipiri de roşu, din vreme în vreme. Aura care-o împrejmuia prinse un fir de păr de-al elfei. Se auzi un zgomot puternic, apoi firul

străluci ca o rază de soare şi dispăru. Eragon simţi miros de pâr ars.

Arya nici nu se clinti şi nu dădu niciun semn de teamă. Netulburată, ridică braţul şi, până ca Eragon să se poată năpusti s-o oprească, îşi lăsă palma pe sfera sclipitoare. Aceasta se făcu aurie şi albă şi se umflă şi mai tare. Arya închise ochii şi-şi lăsă capul pe spate. Părea cuprinsă de o bucurie nebunească. Buzele i se mişcau, dar Eragon nu izbuti să audă ce spuneau. După ce termina, sfera se făcu roşie ca sângele, apoi, foarte repede, deveni verde, violetă, portocalie şi, în cele din urmă, de un albastru atât de strălucitor încât îl sili să-şi întoarcă ochii. În sfârşit, se făcu neagră, ca o fereastră spre nimic, înconjurată de o aură albă ce pâlpâia, ca soarele în timpul unei eclipse. Atunci încetă să se mai schimbe, de parcă numai lipsa culorilor putea să-i redea adevărata stare.

Îndepărtându-se de Arya, veni către Eragon. Părea o spărtură în ţesătura lumii, împrejmuită de o coroană de flăcări. Rămase în faţa lui, plutind şi vibrând atât de tare încât îl făcu să-i dea lacrimile. I se părea că are limba de aramă, pielea îl mânca, iar din degete îi săreau scântei. Uşor înspăimântat, se întrebă dacă trebuia s-o atingă, aşa cum făcuse Arya. O privi pe elfă, pentru a-i cere sfatul, iar ea încuviinţa din cap şi-i făcu semn să nu se teamă.

Îşi întinse braţul drept spre sfera de întuneric. Spre mirarea sa, întâlni ceva acolo. Nu solid, ci mai degrabă ceva ca un şuvoi de apă curgătoare. Cu cât se apropia, cu atât îi venea mai greu să pătrundă. Cu trudă, întinse braţul până la capăt şi atinse miezul acelei misterioase făpturi.

Din locul dintre palma sa şi sferă izbucniră raze albăstrii, ca un evantai orbitor, mai puternic decât sclipirea celorlalte sfere, care scăldau totul într-o lumină albastră şi albă. Eragon strigă de durere când razele îi intrară în ochi şi-şi lăsă capul în jos, închizând ochii pe jumătate. Apoi, ceva se mişcă înăuntrul sferei, ca un dragon încolăcit care se întindea, şi o… făptură îi intră în minte, dând toate piedicile la o parte ca pe nişte frunze uscate prinse într-o furtună de toamnă. Eragon căscă gura. Se lăsă pradă unei bucurii nepământene; sfera misterioasă părea alcătuită din picături topite de fericire pură. O încânta să se simtă vie, iar tot ce se afla împrejur îi făcea plăcere. Eragon ar fi izbucnit în lacrimi de mulţumire, numai că nu-şi mai stăpânea

trupul. Făptura îl ţintuise în loc. Razele încă îi sclipeau sub palmă, în vreme ce ea îi rătăcea prin oase şi muşchi, zăbovind în locurile în care fusese rănit, apoi i se întoarse în minte. Cât era de vrăjit, apropierea făpturii era atât de ciudată şi de nepământeană încât îi veni s-o ia la fugă, însă înăuntrul minţii sale nu era niciun loc în care să se poată ascunde. Se văzu nevoit să rămână aşa, simţind, de jur împrejur, sufletul aprig al făpturii care-i scotocea prin amintiri, trecând de la una la alta cu iuţeala unei săgeţi slobozite de un elf. Se întrebă cum făcea pentru a sorbi atâtea cunoştinţe într-un timp scurt. În timp ce făptura căuta mai departe, el încercă să-i pătrundă, la rândul său, în gânduri, pentru a afla ce era şi de unde venea. Însă nu izbuti să înţeleagă nimic. Singurele impresii pe care le dobândi erau atât de străine de ceea ce găsise în mintea altor făpturi încât nu le putea pricepe.

După ce-i trecu iarăşi prin corp, într-o strălfulgerare de o clipă, făptura se retrase. Legătura dintre ei se rupse ca o frânghie mult prea întinsă. Evantaiul de raze se stinse, lăsând în urma sa pete de un roşu palid şi nesănătos, care-i jucau în faţa ochilor.

Reîncepând să-şi schimbe culorile, sfera din faţa lui Eragon se micşoră cât un măr şi se întoarse la celelalte, afundându-se în peretele sclipitor care-i împrejmuia pe el şi pe Arya. Vibraţiile se înteţiră, devenind aproape asurzitoare, apoi vârtejul se risipi în afară, iar sferele sclipitoare se împrăştiară în toate direcţiile. Se adunară iarăşi, la vreo sută de picioare de tabăra scăldată în lumină slabă, sărind unele pe altele ca nişte pisoi care se luptau, apoi plecară iute spre sud şi dispărură, de parcă nici n-ar fi fost. Vântul se potoli, devenind o adiere blândă.

Eragon căzu în genunchi, cu braţele întinse spre locul în care plecaseră, simţindu-se pustiit fără bucuria pe care i-o dăruiseră.

— Ce…? întrebă, apoi se văzu nevoit să tuşească şi să înceapă din nou, căci îşi simţea gâtul foarte uscat. Ce erau?

— Spirite, răspunse Arya şi se aşeză.

— Dar nu arătau precum cele care au ieşit din trupul lui Durza când l-am ucis.

— Spiritele pot avea multe înfăţişări. Asta depinde numai de bunul lor plac.

Eragon clipi de câteva ori şi se şterse la colţul ochilor cu un deget.

— Cum pot oamenii să rabde să le înrobească prin vrăji? Mi-ar fi ruşine să mă fălesc cu aşa ceva. Puah! Şi Trianna se laudă că o poate face. Am s-o silesc să înceteze să se mai folosească de spirite sau am s-o alung din Du Vrangr Gata şi am să-i cer Nasuadei să n-o mai primească îndărăt printre vardeni.

— Mi se pare că te cam grăbeşti.

— Nu cumva şi tu crezi că e drept ca magicienii să silească spiritele să le dea ascultare? Sunt atât de frumoase încât… începu Eragon, apoi se întrerupse şi clătină din cap, copleşit de emoţie. Cine le face rău ar trebui să fie bătut cu pumnii şi cu picioarele.

Zâmbind slab, Arya îi zise:

— Să înţeleg deci că Oromis nu ţi-a vorbit încă despre ele până să pleci cu Saphira din Ellesmera.

— Ba da, a pomenit de câteva ori despre spirite.

— Dar nu pe larg, pesemne.

— Nu, asta nu.

Ea se mişcă prin întuneric, culcându-se pe o parte.

— Când hotărăsc să se apropie de noi, făpturile de carne, spiritele ne fac să ne lăsăm pradă unei bucurii nestăvilite, dar nu te lăsa înşelat. Nu sunt atât de binevoitoare, mulţumite sau vesele cum ar vrea să te facă să crezi. Aşa înţeleg ele să se apere – făcându-le plăcere celor în minţile cărora pătrund. Nu le place să fie întemniţate într-un singur loc şi au înţeles, cu multă vreme în urmă, că, dacă făptura cu care au de-a face este fericită, nu se va gândi să le oprească şi să le silească să-i dea ascultare.

— Nu ştiu ce să zic, spuse Eragon. Te fac să te simţi atât de bine încât aproape că înţeleg de ce cineva ar vrea să le ţină aproape în loc să le dea drumul.

Elfa ridică din umeri.

— Spiritelor nu le vine uşor să ghicească ce vom face noi, aşa cum nici noi nu le putem înţelege cu uşurinţă. Se aseamănă atât de puţin cu alte neamuri din Alagaesia, încât e foarte greu să discuţi cu ele, chiar şi cu vorbe dintre cele mai simple, iar orice întâlnire este primejdioasă. Nu ştii niciodată ce au de gând.

— Chiar şi aşa, de ce să nu-i poruncesc Triannei să nu mai

aibă de-a face cu ele?

— Ai văzut-o vreodată chemând spiritele să-i facă pe voie?

— Nu.

— Mda, aşa credeam şi eu. Trianna a venit la vardeni de aproape şase ani şi în tot acest timp, nu a chemat spiritele decât o singură dată, pentru a-şi dovedi măiestria, după multe rugăminţi ale lui Ajihad şi după ce ea însăşi se agitase şi se pregătise îndelung. E înzestrată – nu minte când spune că o poate face –, dar spiritele sunt foarte primejdioase şi nimeni nu se grăbeşte să le cheme numai aşa, dintr-un capriciu.

Eragon îşi frecă palma care sclipea cu degetul mare de la mâna stângă. Sângele îi năvăli în piele, făcând-o să-şi schimbe culoarea, dar lumina ce-i pornea din palmă nu se şterse câtuşi de puţin. Îşi scărpina gedwey ignasia cu unghiile. „Sper că n-o să ţină mai mult de câteva ceasuri. Cum ar fi să mă plimb prin lume sclipind ca un felinar? Asta m-ar putea trăda în faţa duşmanilor. Şi e şi foarte caraghios. Cine a mai auzit vreodată de un Cavaler cu trupul sclipitor?” Gândindu-se la ce-i povestise Brom, spuse:

— Nu sunt spirite ale oamenilor, nu-i aşa? Nici ale elfilor, nici ale piticilor, nici ale vreunei alte făpturi. Adică nu sunt fantome. Nimeni nu se preschimbă în aşa ceva după ce moare.

— Nu. Dar, te rog, nu mă întreba ce sunt – aşa cum ştiu că te pregăteşti să faci – căci la această întrebare nu eu, ci Oromis trebuie să-ţi răspundă. Magia spiritelor trebuie cercetată îndelung şi cu multă grijă, e ceva foarte greu şi primejdios. Nu vreau să spun nimic nepotrivit cu lecţiile pe care ţi le-a pregătit Oromis şi fireşte că nu vreau să-ţi faci vreun rău, încercând ceva despre care ai auzit de la mine, fără să ai îndeajuns de multe cunoştinţe.

— Şi când crezi tu că voi avea răgaz să mă întorc în Ellesmera? întrebă Eragon. Nu pot să-i părăsesc încă o dată pe vardeni, mai ales aşa, câtă vreme Thorn şi Murtagh sunt încă în viaţă. Până ce nu înfrângem Imperiul sau Imperiul nu ne înfrânge pe noi, Saphira şi cu mine trebuie s-o sprijinim pe Nasuada. Dacă Oromis şi Glaedr vor cu adevărat să ne desăvârşească învăţătura, ar trebui vină încoace şi la naiba cu Galbatorix!

— Eragon, te rog, spuse Arya. Războiul n-o să se termine aşa iute cum crezi. Imperiul e mare, iar până acum nu am izbutit

decât să-l gâdilăm un pic. Ne prinde foarte bine că Galbatorix nu ştie nimic despre Oromis şi Glaedr.

— Chiar dacă ei nu ajută aşa cum ar putea? mârâi el, dar nu i se răspunse şi, după câteva clipe, îşi dădu seama că se plânsese ca un copil mic.

Oromis şi Glaedr ardeau de dorinţa de a-l distruge pe Galbatorix, dar aveau motive foarte întemeiate pentru a rămâne ascunşi în Ellesmera, unele erau foarte limpezi, chiar şi pentru Eragon. De pildă, Oromis nu putea face niciun fel de vrajă care-i cerea multă putere.

Înfrigurat, el îşi trase mânecile peste palme şi-şi încrucişa braţele.

— Ce i-ai spus spiritului aceluia? întrebă.

— Se întreba de ce am folosit magia – asta le-a atras atenţia asupra noastră. I-am explicat, dar i-am spus şi că tu eşti cel care a eliberat spiritele întemniţate în trupul lui Durza. Asta părea să-i fi făcut mare plăcere.

Între ei se lăsă din nou tăcerea. Apoi, Arya întinse mâna spre crinul descântat şi-l mângâie iarăşi.

— Oh! exclamă. Se vede că ne-au fost într-adevăr recunoscătoare. Naina!

La porunca ei, un val de lumină blândă se revărsă peste tabără. Cu ajutorul ei, Eragon văzu că frunza şi tulpina crinului erau acum din aur masiv, petalele – dintr-un metal albicios pe care nu-l recunoscu, iar miezul florii, aşa cum observă când Arya o ridică, părea tăiat din rubine şi diamante. Uimit, Eragon mângâie cu un deget frunza rotunjită. Perişorii ei îl gâdilau. Aplecându-se, văzu aceleaşi umflături, şănţuleţe şi vinişoare cu care împodobise floarea când o descântase. Numai că acum totul era din aur.

— E aidoma! spuse.

— Şi este încă vie.

— Nu se poate!

Concentrându-se, el căută slabele semne de căldură şi mişcare ce făceau ca floarea să nu fie doar un obiect neînsufleţit şi le găsi. Crinul trăia, la fel ca orice plantă la vreme de noapte. Pipăind iarăşi frunza, spuse:

— Aşa ceva este mai presus decât orice vrajă pe care-o cunosc. Crinul ar trebui să fie mort şi, în loc de asta, pulsează de viaţă. Nici nu pot să-mi închipui ce ar trebui făcut pentru a

preschimba o plantă într-o bucată de metal însufleţit. Poate că Saphira ar izbuti, dar n-ar fi în stare să înveţe pe nimeni altcineva să facă o asemenea vrajă.

— Adevărata întrebare, zise Arya, este dacă această floare va face seminţe din care să poată creşte şi altele.

— Crezi că e cu putinţă?

— Nu m-ar mira. În Alagaesia există numeroase locuri în care magia s-a răspândit singură, precum cristalul plutitor de pe insula Eoam şi fântâna viselor din Peşterile lui Mani. Dacă acolo s-a putut, de ce nu s-ar putea şi aici?

— Din păcate, dacă cineva descoperă floarea sau pe celelalte care pot răsări din seminţele ei, o s-o smulgă pe dată. Toţi căutătorii de comori din lume au să vină încoace să culeagă crini auriţi.

— Nu cred să fie atât de uşor de distrus, dar asta n-o s-o ştim decât cu timpul.

Eragon se simţi cuprins de veselie. De-abia putând să se abţină, zise:

— Ştii, când un om împodobeşte un obiect mai mult decât este nevoie, făcându-l să pară prea încărcat şi prea fălos, se spune că a suflat crinul cu aur. Şi spiritele chiar asta au făcut! L-au suflat cu aur!

Şi se prăbuşi la pământ, râzând în hohote ce răsunau peste câmpie. Arya strâmbă din buze.

— Dar n-au vrut decât să ne încânte. Nu e vina lor că nu cunosc zicalele folosite de oameni.

— Nu, dar… izbuti să îngaime Eragon, apoi hohoti din nou. Arya pocni din degete, iar valul de lumină se stinse.

— Am vorbit atâta, încât mai e puţin şi vin zorii. E vremea să ne odihnim. Nu mai e mult din noapte şi trebuie să plecăm cât mai repede.

Eragon se întinse într-un loc curăţat de pietre şi se cufundă în visare, chicotind din când în când.

În freamătul mulţimii

După-amiaza era pe sfârşite, când zăriră, în cele din urmă, tabăra vardenilor.

Eragon şi Arya se opriră pe creasta unui deluşor şi priviră

întinderea de corturi cenuşii de sub ochii lor. Fremăta de viaţă – mii de oameni, cai şi focuri de tabără. La vest şerpuia râul Jiet, mărginit de copaci. La est, cam la jumătate de milă depărtare, era o tabără ceva mai mică – precum o insulă ce pluteşte în apropierea continentului din care s-a desfăcut –, unde sălăşluiau urgalii conduşi de Nar Garzhvog. La vreo câteva mile împrejur, în toate direcţiile, erau împrăştiate cete de călăreţi. Unele patrulau, altele purtau veşti, iar altele plecau sau se întorceau din cine ştie ce misiuni care le fuseseră încredinţate. Două patrule îi zăriră pe Eragon şi Arya şi, sunând din corn, veniră spre ei în galop, cât puteau de iute. Eragon zâmbi larg, apoi râse de-a dreptul, uşurat:

— Am făcut-o! exclamă. Nici Murtagh, nici Thorn, nici sutele de soldaţi, nici prăpădiţii de magicieni ai lui Galbatorix, nici cei doi Ra'zac… nimeni nu ne-a putut opri! Ha! Ce-o să creadă regele despre asta? O să-şi iasă din sărite când va auzi, n-am nicio îndoială.

— Şi o să fie şi mai de temut, îl preveni Arya.

— Ştiu, zise el, rânjind şi mai larg. Poate că o să se înfurie într-atâta încât va uita să-şi plătească trupele, iar ei au să-şi arunce uniformele cât colo şi au să vină la vardeni.

— Tare voios eşti azi.

— Şi de ce n-aş fi? o întrebă.

Apoi, săltându-se pe vârfuri, îşi deschise mintea cât putea de mult şi, adunându-şi toate puterile, strigă: „Saphira!", trimiţând gândul în zbor peste pământuri, ca o suliţă. Nu trecu mult şi veni răspunsul.

„Eragon!"

Se îmbrăţişară în minte, înecându-se unul pe celălalt în valuri de iubire, bucurie şi îngrijorare. Făcură schimb de amintiri din răstimpul în care fuseseră despărţiţi, iar Saphira îl consolă pe Eragon pentru soldaţii ucişi, împrăştiind durerea şi mânia care se adunaseră de-atunci în sufletul său. El zâmbi. Când era aproape de Saphira, totul pe lume părea să fie bine.

„Mi-a fost dor de tine".

„Şi mie, micuţule." Apoi, îi trimise în minte o imagine a soldaţilor pe care Arya şi cu el îi înfruntaseră şi-i spuse: „De câte ori nu sunt cu tine, fără greş, dai de necazuri. Fără greş! Nici măcar nu-mi vine să mă întorc cu spatele la tine de teamă că în clipa următoare ai să te năpusteşti cu capul înainte în

vreo primejdie.”

„Fii cinstită: am avut parte de multe primejdii şi când eram cu tine. Nu mi se întâmplă numai când sunt singur. Nu ştiu ce să zic, parcă aşa suntem făcuţi, să dăm numai peste încurcături neprevăzute.”

„Poate tu, pufni Saphira. Mie nu mi se întâmplă nimic neaşteptat când sunt de capul meu. Tu însă… dueluri, ambuscade, duşmani fără moarte, făpturi misterioase precum cei doi Ra’zac, rude demult pierdute şi vrăji care mai de care mai încâlcite. Nu ştiu ce să zic, parcă toate astea sunt nişte nevăstuici ieşite la vânătoare, iar tu eşti un iepuraş care s-a rătăcit pe lângă bârlogul lor.”

„Dar câtă vreme ai stat întemniţată la Galbatorix? Asta a fost ceva obişnuit, vrei să spui?”

„Pe-atunci încă nu ieşisem din ou, veni răspunsul. Asta nu se pune. Deosebirea dintre mine şi tine este că ţie lucrurile ţi se întâmplă fără voia ta, în vreme ce eu le fac să se întâmple.”

„O fi, dar asta pentru că încă n-am învăţat totul. Dă-mi un răgaz de câţiva ani şi am să fac şi eu lucrurile să se-ntâmple, la fel ca Brom. Uite, de pildă, povestea cu Sloan – nu poţi să spui că nu m-am descurcat.”

„Hm… despre asta mai vorbim. Dacă mă mai iei vreodată aşa, pe nepregătite, am să te trântesc la pământ şi am să te ling din cap până-n picioare.”

Eragon se înfiora. Limba ei era plină de ţepi ascuţiţi, care erau în stare să jupoaie părul, pielea şi carnea de pe oasele unui căprior dintr-o singura mişcare.

„Mda, dar nici eu nu eram sigur dacă să-l omor pe Sloan sau să-l las să plece. Numai când l-am văzut m-am hotărât. În afară de asta, dacă ţi-aş fi spus că aveam de gând să rămân, ai fi ţinut morţiş să mă opreşti.”

O simţi mârâind din străfundul pieptului.

„Ar trebui să ai mai multă încredere în mine, îi spuse ea. Ştiu şi eu ce e bine. Dacă nu putem vorbi deschis, ce soi de Cavaler şi de dragon mai suntem?”

„Şi nu cumva ai fi hotărât că era mai bine să mă iei cu de-a sila din Helgrind, în ciuda voinţei mele?”

„Păi, nu ştiu. Poate nu”, răspunse Saphira, cam strânsă cu uşa.

„Totuşi, ai dreptate, zâmbi el. Trebuia să-ţi spun ce aveam de

gând. Îmi pare rău. De-acum înainte, făgăduiesc să mă sfătuiesc cu tine şi să nu te mai iau pe nepregătite. E bine aşa?”

„Da, e bine, dar numai dacă e vorba de arme, vrăji, regi sau rude”, spuse ea.

„Sau flori.”

„Sau flori, că bine zici. Dacă-ţi vine chef să mănânci brânză şi pâine în miez de noapte, însă nu ţin să-mi spui şi mie.”

„Dacă nu cumva la intrarea în cort mă aşteaptă unul cu un pumnal în mână.”

„Dacă nu eşti în stare să te descurci cu un singur duşman, fie el şi cu pumnalul în mână, chiar că nu te mai poţi numi Cavaler.”

„Mai ales după ce mor.”

„Păi…”

„Judecând după ce mi-ai spus, ar trebui să nu te mai îngrijorezi: da, e drept că am parte de mai multe necazuri decât alţii, dar, în acelaşi timp, sunt în stare să scap nevătămat din primejdii care pe alţii i-ar ucide fără greş.”

„Până şi războinicii cei mai încercaţi pot avea ghinion, îi spuse ea. Ţi-aduci aminte de Kaga, regele piticilor, care a fost ucis de un săbier învăţăcel când a alunecat pe o piatră? Fii mereu chibzuit, căci, oricâte înzestrări ai avea, nu poţi ştii dinainte ce nenorociri îţi sunt sortite.”

„Ai dreptate. Nu ai vrea totuşi să terminăm cu discuţia asta solemnă? De câteva zile încoace, nu mă gândesc decât la soartă, osândă, dreptate şi alte treburi de-astea mohorâte. Am obosit. După capul meu, dacă stai să cugeţi adânc şi să-ţi tot pui întrebări, uneori îţi face bine, dar alteori, la fel de des, nu izbuteşti decât să te năuceşti.”

Ridicând privirea, Eragon cercetă câmpia şi cerul, căutând sclipirea albastră a solzilor Saphirei.

„Îmi spui şi mie unde eşti? Simt că eşti pe-aproape, dar nu te văd.”

„Chiar deasupra ta.”

Trâmbiţând de bucurie, ea se prăvăli din burta unui nor aflat la câteva mii de picioare înălţime, venind în spirală spre pământ, cu aripile strânse pe lângă trup. Deschizându-şi fălcile uriaşe, slobozi o pală de foc, care-i învălui capul şi gâtul, ca o coamă de pălălaie. Eragon râse şi-şi desfăcu braţele spre ea. Caii soldaţilor care veneau în galop către el şi Arya se speriară,

văzând-o şi auzind-o pe Saphira, şi dădură să o ia la fugă în altă direcţie, în vreme ce călăreţii încercau, din toate puterile, să-i oprească.

— Nădăjduisem să pătrundem în tabără fără să atragem atenţia, zise Arya, dar pesemne ar fi trebuit să-mi dau seama că asta e cu neputinţă având-o alături pe Saphira. Un dragon e greu să treacă neobservat.

„Să ştii c-am auzit ce-ai spus", făcu Saphira, desfăcându-şi aripile şi lăsându-se pe pământ cu un trosnet puternic. Coapsele şi umerii săi masivi se încordară pentru a-şi păstra echilibrul. Un vârtej de aer îl lovi pe Eragon drept în faţă, iar pământul se cutremură sub picioarele lui, silindu-l să-şi îndoaie genunchii ca să nu cadă. Strângându-şi aripile pe spinare, Saphira spuse: „Dacă vreau, pot să mă şi furişez". Apoi, lăsă capul pe o parte şi clipi din ochi, fluturându-şi vârful cozii. „Astăzi însă nu am chef de furişat. Astăzi sunt dragon, nu un amărât de porumbel speriat, încercând să treacă neobservat de şoimul care-l vânează."

„Şi când, mă rog, eşti tu altceva decât dragon?" o întrebă Eragon, alergând spre ea. Uşor ca o pană, sări pe pulpa ei stângă, de acolo pe umăr şi, în sfârşit, în scobitura de la gât, care era locul său obişnuit. Cuibărindu-se, îşi lăsă mâinile pe după gâtul ei fierbinte, simţind cum muşchii i se ridicau şi coborau în ritmul răsuflării. Zâmbi din nou, copleşit de o senzaţie de mulţumire. „Aici e locul meu, aici, cu tine." Picioarele începură să-i vibreze când Saphira se puse să toarcă de plăcere, pe înfundate, îngânând parcă o melodie ciudată, de nerecunoscut.

— Salutări, Saphira, zise Arya, şi-şi duse mâna la piept, făcând gestul tradiţional al elfilor.

Ghemuindu-se la pământ şi aplecându-şi gâtul lung, Saphira o atinse pe frunte cu vârful botului, aşa cum făcuse când o binecuvântase pe Elva, în Farthen Dur, şi spuse:

„Salutări, alfa-kona! Bine ai venit şi fie ca vântul să-ţi umfle aripile!" Îi vorbea cu acelaşi glas plin de afecţiune pe care până atunci îl păstrase numai pentru Eragon, de parcă ajunsese s-o vadă ca pe un membru al micii lor familii, demnă de aceeaşi preţuire şi de aceeaşi apropiere ca şi el. Gestul îl luă pe Eragon pe nepregătite, dar, după o clipă de gelozie, îşi dădu seama că era întocmai ce-şi dorise. „Îţi sunt recunoscătoare, continuă

Saphira, pentru că l-ai ajutat pe Eragon să se întoarcă nevătămat. Nu ştiu ce-aş fi făcut dacă ar fi căzut prins.”

— Vorbele tale înseamnă mult pentru mine, răspunse Arya şi înclină fruntea. Cât despre ce-ai fi făcut dacă Galbatorix l-ar fi prins pe Eragon, eu ştiu mult prea bine. Ai fi plecat să-l salvezi, iar eu te-aş fi însoţit, chiar dacă trebuia să mergem până în Uru’baen.

„Da, mi-ar plăcea să cred asta, Eragon, zise Saphira, întorcându-se să-l privească, dar mi-e teamă că m-aş fi dat şi eu prinsă ca să te salvez, oricât de mult ar fi însemnat asta pentru Alagaesia.” Apoi clătină din cap şi brăzdă pământul cu ghearele. „Dar n-are niciun rost să ne gândim la asta. Eşti aici, eşti teafăr şi totul este aşa cum trebuie să fie. Dacă ne pierdem vremea cu gândul la nenorocirile care s-ar fi putut întâmpla, o să ne irosim fericirea care ne este dată.”

În clipa aceea, o patrulă veni spre ei, dar se opri la ceva depărtare din cauza cailor care nu mai îndrăzneau să facă nici măcar un pas. Soldaţii le cerură îngăduinţa să-i ducă la Nasuada. Unul descăleca şi-i oferi Aryei bidiviul său, apoi porniră împreună către marea de corturi de la sud-vest. Mergeau în ritmul impus de Saphira – un pas uşor, care-i îngăduia să se bucure, împreună cu Eragon, de faptul că erau din nou împreună, înainte să fie nevoiţi să se piardă în hărmălaia ce avea să-i aştepte, fără nicio îndoială, în tabără.

Eragon o întrebă de Roran şi Katrina, apoi spuse: „Ai mâncat îndeajuns de multă rădăcină de flăcări? Nu ştiu, parcă răsuflarea ta miroase mai puternic decât de obicei.”

„Fireşte, numai că ai lipsit atâtea zile încât nu mai eşti obişnuit. Miros întocmai aşa cum trebuie să miroasă un dragon şi te-aş ruga să nu mă mai dojeneşti dacă nu vrei să te trezeşti aruncat cu capul înainte. Oricum, voi, oamenii, numai de asta n-ar trebui să vă legaţi – aşa transpiraţi, unsuroşi şi mirositori cum sunteţi. Singurele făpturi de pe lume care miros la fel de tare ca voi sunt ţapii şi urşii atunci când hibernează. Mirosul dragonilor este ca un parfum pe lângă al vostru. Te încântă ca o pajişte plină de flori de munte.”

„E cam mult spus. Cu toate că, zise Eragon strâmbând din nas, de când cu Agaeti Blodhren, am observat şi eu că oamenii cam duhnesc. Dar pe mine n-ai cum să mă bagi în rând cu ceilalţi, căci nu mai sunt pe de-a-ntregul om.”

„N-oi mai fi, dar tot ai nevoie de o baie.”

În vreme ce străbăteau câmpia, din ce în ce mai mulţi oameni se adunară în jurul lor, ca o gardă de onoare, cu totul neaşteptată, dar de-a dreptul măreaţă. Eragon se simţi copleşit de înghesuială, de glasurile însufleţite ce răsunau împrejur, de vârtejul de gânduri şi emoţii nestăpânite şi de agitaţia braţelor şi foiala cailor, mai ales după atâta vreme petrecută prin pustietăţile Alagaesiei.

Aşa că se cufundă adânc în sine, până într-un loc din care hărmălaia de gânduri străine nu se mai auzea decât ca zgomotul valurilor spărgându-se de un mal îndepărtat. Chiar şi aşa, apărat, simţi apropierea a doisprezece elfi alergând împreună din celălalt capăt al taberei, iuţi şi ageri ca nişte pisici de munte, cu ochii galbeni. Dorind să lase o impresie bună, Eragon îşi pieptănă părul cu degetele şi-şi îndreptă umerii, dar, în acelaşi timp, îşi întări pavezele ce-i ascundeau gândurile, astfel încât numai Saphira să le poată asculta.

Elfii veniseră pentru a-i ajuta şi apăra, însă, la urma urmelor, erau supuşii credincioşi ai Reginei Islanzadi. Le era recunoscător pentru că sosiseră şi bănuia că politeţea lor înnăscută avea să-i împiedice să-i asculte gândurile care nu erau pentru ei. Chiar şi aşa, să-i dea reginei prilejul de a afla tainele vardenilor sau vreun alt lucru de care s-ar fi putut folosi împotriva lui. Ştia că, dacă Islanzadi ar fi găsit vreo cale de a-l îndepărta de Nasuada, ar fi făcut-o bucuroasă. Una peste alta, elfii nu mai aveau încredere în oameni după trădarea lui Galbatorix. Din această pricină, dar şi din altele era limpede că regina s-ar fi simţit mai bine cu el şi Saphira la ordinele ei. Dintre toţi stăpânitorii pe care-i întâlnise, în ea avea cea mai puţină încredere. Era prea poruncitoare şi nu ştiai niciodată la ce să te-aştepţi.

Cei doisprezece elfi se opriră dinaintea Saphirei. Se înclinară şi făcură semn cu palmele, la fel ca Arya ceva mai devreme, apoi, unul câte unul, i se prezentară lui Eragon şi rostiră prima frază a salutului tradiţional, iar el le răspunse aşa cum se cuvenea. În sfârşit, conducătorul lor, un mascul înalt şi chipeş, cu trupul acoperit în întregime de blană deasă, neagră-albăstruie, explică, în auzul tuturor, scopul pentru care veniseră şi le ceru, în chip solemn, lui Eragon şi Saphirei să le îngăduie să-şi înceapă misiunea.

— Vă este îngăduit, zise el, iar Saphira îi repetă vorbele.

— Blodhgarm-vodhr, întrebă apoi Eragon, nu cumva ne-am întâlnit la Agaeti Blodhren?

Îşi amintea că zărise un elf cu o blană asemănătoare, dănţuind printre copaci în timpul sărbătorii. Blodhgarm îi zâmbi, dezvelindu-şi colţii ca de animal.

— Cred că era vara mea Liotha. Semănăm foarte bine, din familie, deşi blana ei este brună şi vărgată, în vreme ce a mea este albastru-închis.

— Puteam să jur că erai chiar tu.

— Din păcate, la vremea aceea aveam alte treburi şi n-am izbutit să fiu de faţă. Poate data viitoare, peste o sută de ani.

„Nu eşti de părere, îi zise Saphira lui Eragon, că miroase tare plăcut?”

„Nu simt nimic, răspunse el, adulmecând aerul. Şi ştii bine că sunt în stare să prind până şi cel mai slab miros.”

„E ciudat”, se miră ea, apoi îi împărtăşi propriile senzaţii, iar Eragon înţelese pe dată despre ce era vorba. Blodhgarm răspândea un miros puternic, aspru şi îmbătător, ca o pală de fum fierbinte, ce amintea pe undeva de fructele de ienupăr strivite, gâdilându-i nările Saphirei. „Pare-se că toate femeile vardenilor şi-au pierdut minţile după el, spuse Saphira. Se ţin după el peste tot, tânjind să-i vorbească, dar mult prea speriate pentru a rosti vreo vorbă când ajung să-i prindă privirea.”

„Poate că numai femeile pot simţi mirosul. Uite, Arya nu pare tulburată”, zise Eragon, aruncându-i elfei o privire îngrijorată. „Ştie cum să se apere de asemenea farmece.”

„Sper… Crezi că ar trebui să-l oprim, într-un fel sau altul, pe Blodhgarm? Nu face decât să fure inima femeilor printr-o viclenie care nu-i face cinste.”

„Vrei să spui că, dacă te împopoţonezi în veşminte scumpe, ca să-i prinzi privirea celei pe care o iubeşti, e altceva? Blodhgarm nu a necinstit nicio femeie dintre cele pe care le-a vrăjit şi nu cred că şi-a ales acest miros, cu bună ştiinţă, pentru a le tulbura pe femeile muritoare. Pesemne are cu totul alt scop. Câtă vreme se poartă aşa cum se cuvine, nu cred că ar trebui să ne vârâm nasul în treburile lui.”

„Dar Nasuada? Nu crezi că e în primejdie să-şi piardă şi ea minţile după el?”

„Nasuada e înţeleaptă şi chibzuită. A pus-o pe Trianna să-i

ţească un farmec care s-o apere.”

„Foarte bine.”

Odată ajunşi la corturi, mulţimea se îndesi, până ce împrejurul Saphirei păreau adunaţi mai mult de jumătate dintre vardeni. Eragon ridică un braţ pentru a-i saluta pe oamenii care strigau „Argetlam!” şi „Biruitor al Umbrei!”. Îi auzi şi pe alţii întrebându-l unde fusese şi cerându-i să le povestească prin ce trecuse. Mulţi îl numeau Piaza celor doi Ra’zac, nume care-l încântă atât de tare încât îl repetă de patru ori, cu glas scăzut, ca pentru sine. Mulţimea îi copleşea cu binecuvântări şi urări de bine pe el şi pe Saphira, îl poftea la ospeţe, îi oferea aur şi bijuterii. Pe de altă parte, dădu şi peste unii care-i cereau, cu umilinţă, ajutorul. Putea, oare, să vindece un copil născut orb, să îndepărteze o umflătură ce punea în primejdie pe soţia cuiva, să pună la loc piciorul frânt al unui armăsar sau să îndrepte o sabie ce se îndoise, şi care, după cum îi striga omul care-i cerea ajutorul, fusese a bunicului său? auzi şi două femei cerându-i să le ia de nevastă, dar, cu toate că se uită după ele în stânga şi-n dreapta, nu izbuti să le zărească.

Prin toată nebunia, cei doisprezece elfi veniră mai aproape. Ştiind că ei îl vegheau fără încetare, ascultând toate gândurile care lui îi rămâneau ascunse, Eragon se simţi mai liniştit, astfel că izbuti să se poarte mult mai firesc şi binevoitor cu vardenii adunaţi decât în trecut.

Apoi, din spatele şirurilor de corturi, începură să apară sătenii din Carvahall. Coborând de pe spatele Saphirei, Eragon se apropie de prietenii şi cunoştinţele sale din copilărie, strângându-le mâinile, lovindu-i pe spate şi râzând la auzul unor glume pe care nimeni altcineva, în afară de cei născuţi şi crescuţi prin împrejurimile satului, nu le-ar fi putut pricepe. Era şi Horst acolo, iar Eragon îi strânse braţul vânjos.

— Bine-ai venit înapoi, Eragon! Te-ai descurcat de minune. Îţi suntem îndatoraţi pentru că ne-ai răzbunat pe monştrii care ne-au alungat din casele noastre. Mă bucur să te văd întreg!

— Duşmanii ar fi trebuit să se mişte mult mai iute dacă voiau să-mi smulgă vreo bucăţică! râse Eragon, apoi îi salută pe fiii lui Horst, Albriech şi Baldor, pe Loring pantofarul şi pe cei trei băieţi ai lui, pe Tara şi pe Morn, care ţinuseră hanul din Carvahall, pe Fisk, Felda, Calitha, Delwin şi Lenna şi, în cele din urmă, pe Birgit cea aprigă, care-i spuse:

— Îţi mulţumesc, Eragon, Fiu al Nimănui. Îţi mulţumesc pentru că i-ai pedepsit aşa cum se cuvenea pe cei care mi-au mâncat soţul. Vatra mea este a ta, acum şi pentru totdeauna.

Până ca Eragon să apuce să răspundă, mulţimea îi despărţi. „Fiu al Nimănui? Ha! se gândi el. Am şi eu un tată, iar toată lumea îi urăşte numele."

Apoi, spre încântarea, sa, îl văzu pe Roran croindu-şi drum prin mulţime împreună cu Katrina. Se îmbrăţişară, iar Roran mârâi:

— Ce prostie să rămâi singur acolo! Ar trebui să-ţi dau două după ceafă pentru că ne-ai lăsat aşa. Data viitoare, spune-mi înainte să pleci cine ştie unde de unul singur. Văd că ai început s-o faci din ce în ce mai des. Trebuia să vezi ce supărată a fost Saphira tot drumul înapoi.

Eragon mângâie pulpa Saphirei şi-i răspunse:

— Îmi pare rău că nu v-am putut spune dinainte, dar nu mi-am dat seama că era nevoie decât în ultima clipă.

— Şi ce-ai mai căutat acolo, în peşterile alea puturoase?

— Era ceva ce trebuia cercetat.

Auzindu-i răspunsul în doi peri, Roran se încruntă. O clipă, Eragon se temu că avea să-l piseze să-i spună mai multe. Apoi însă Roran zise:

— Mă rog, un bărbat de rând ca mine n-are nicio nădejde să înţeleagă vreodată motivele şi gândurile unui Cavaler, fie el şi vărul meu! M-ai ajutat s-o eliberez pe Katrina şi te-ai întors teafăr şi nevătămat. Restul nu mai are importanţă!

Apoi îşi înălţă gâtul, încercând să vadă ce se mai afla pe spinarea Saphirei, şi se uită la Arya, care rămăsese câţiva paşi în spate.

— Mi-ai pierdut toiagul! spuse. Cu el am străbătut toată Alagaesia. Nu puteai să te mai ţii de el vreo câteva zile?

— I l-am dat cuiva care avea mult mai multă nevoie de el, zise Eragon.

— Of, nu-l mai sâcâi atâta, îi zise Katrina lui Roran; după ce şovăi o clipă, îl îmbrăţişa, la rândul său, pe Eragon, şi-i spuse: Să ştii că de fapt nu mai poate de bucurie să te vadă. Numai că nu-şi găseşte cuvintele potrivite.

— Mda, are dreptate, ca întotdeauna, făcu Roran, cu un rânjet stânjenit, iar cei doi se priviră drăgăstos.

Eragon se uită mai îndeaproape la Katrina. Părul său roşcat

îşi recăpătase strălucirea şi aproape toate semnele chinului prin care trecuse dispăruseră, numai că era ceva mai slabă şi mai palidă decât de obicei. Apropiindu-se de el, pentru ca vardenii înghesuiţi împrejur să n-o poată auzi, fata îi şopti:

— Nu mi-am închipuit niciodată că am s-ajung să-ţi fiu atât de îndatorată, Eragon. Şi eu, şi Roran, de fapt. De când Saphira ne-a adus încoace, am aflat câte primejdii ai înfruntat ca să mă salvezi şi îţi sunt recunoscătoare din adâncul sufletului. Dacă aş mai fi stat, fie şi o săptămână, în Helgrind, aş fi murit cu zile sau mi-aş fi pierdut minţile, ceea ce înseamnă acelaşi lucru. Iţi mulţumesc pentru că m-ai scăpat de soarta asta şi pentru că i-ai vindecat umărul lui Roran, dar, mai presus de orice, pentru că ne-ai ajutat să ne regăsim. Fără tine, asta n-ar fi fost cu putinţă.

— Nu ştiu… eu zic că Roran ar fi găsit o cale să te scoată din Helgrind, chiar şi fără mine, spuse Eragon. Când se simte încolţit, are o limbă tare dulce. Ar fi găsit el vreun magician să-l ajute – poate pe Angela, negustoreasa de ierburi – şi tot ar fi izbândit în cele din urmă.

— Angela, negustoreasa de ierburi? pufni Roran. Flecara aia nu s-ar fi putut pune niciodată cu cei doi Ra’zac.

— Nu fi atât de sigur. E mai mult decât pare… mai ales dacă stai s-o asculţi!

Apoi, Eragon prinse curaj şi îndrăzni un lucru la care nici măcar nu s-ar fi gândit pe când erau cu toţii în Valea Palancar, dar care i se părea cuvenit acum că era Cavaler: o sărută pe Katrina pe frunte. Apoi, îl sărută şi pe Roran la fel şi le zise:

— Roran, îmi eşti ca un frate, iar tu, Katrina, ca o soră. Dacă vreodată sunteţi la ananghie, trimiteţi după mine şi am să vin, fie că vă trebuie Eragon fermierul sau Eragon Cavalerul Dragonilor.

— Şi tu la fel, zise Roran, dacă dai de necazuri, trimite-ne veste şi îţi vom veni în ajutor.

Eragon încuviinţă, în semn de mulţumire, dar nu le mai spuse că necazurile de care avea el să dea nu erau dintre cele cu care vreunul dintre ei doi putea să-l ajute. Îi apucă pe amândoi de umăr şi rosti:

— Fie să aveţi parte de viaţă lungă, să fiţi mereu împreună, fericiţi şi să aveţi mulţi copii.

Zâmbetul Katrinei se şterse pentru o clipă, nedumerindu-l.

La îndemnul Saphirei, o apucară din nou la drum, către pavilionul roşu al Nasuadei, aflat în mijlocul taberei. În scurtă vreme, ajunseră împreună cu mulţimea de vardeni care-i aclamau. Nasuada îi aştepta la intrare, în picioare, cu Regele Orrin în stânga şi cu o sumedenie de nobili mai mici sau mai mari, adunaţi în spatele celor două şiruri de străjeri, de-o parte şi de alta.

Nasuada era înveşmântată cu o rochie verde de mătase, care sclipea în soare ca penele de pe pieptul unei păsări. Culoarea sărea în ochi, mai ales pe trupul său cu pielea întunecată. Mânecile rochiei i se terminau la coate, cu manşete. Antebraţele însă erau acoperite cu bandaje de in până la încheietură. Dintre toţi cei adunaţi acolo, bărbaţi şi femei, ea era cea mai deosebită, ca un smarald care se odihnea pe un pat de frunze moarte, de toamnă. Numai Saphira era mai strălucitoare.

Eragon şi Arya i se înfăţişară mai întâi ei, apoi Regelui Orrin. Nasuada le răspunse, în numele vardenilor, că erau bine-veniţi şi-i lăudă pentru curajul de care dăduseră dovadă. La sfârşit, zise:

— E drept, Galbatorix are un Cavaler şi un dragon care luptă pentru el aşa cum Eragon şi Saphira luptă pentru noi. Are o oaste atât de numeroasă încât întunecă pământul. Cunoaşte vrăji ciudate şi înfricoşătoare, de care orice magician se fereşte cu scârbă. Dar, cu toată puterea sa spurcată, nu a izbutit să-i împiedice pe Eragon şi pe Saphira să pătrundă în Imperiu, să-i ucidă patru dintre slujitorii cei mai de încredere, pentru ca apoi Eragon să străbată atâta cale nevătămat. Braţul uzurpatorului a slăbit, nu mai e în stare să-şi apere hotarele, aşa cum nu i-a putut salva pe ciracii monstruoşi în fortăreaţa lor tăinuită.

În vreme ce vardenii izbucniră în urale însufleţite, Eragon îşi îngădui un mic zâmbet, văzând cât de bine ştia Nasuada să-i joace pe degete, insuflându-le încredere, devotament şi curaj, în ciuda faptului că situaţia era mult mai tristă decât le-o înfăţişase. Nu-i minţise – după ştirea lui, nu minţea nici măcar când avea de-a face cu Sfatul Fruntaşilor sau cu alţi potrivnici din rândul vardenilor, ci le pomenise numai de acele adevăruri care o ajutau cel mai bine să ajungă acolo unde dorea. În această privinţă, se gândi Eragon, era aidoma elfilor.

După ce uralele vardenilor se mai potoliră, Regele Orrin îi

salută şi el pe Eragon şi pe Arya, aşa cum o făcuse Nasuada. Pe lângă vorbele ei, ale lui erau mult mai reci. Mulţimea îl ascultă cu supunere şi aplaudă la sfârşit, dar Eragon înţelese pe dată că, oricât de mult l-ar fi respectat pe Orrin, nu îl iubeau aşa cum o iubeau pe Nasuada. Şi, pe de altă parte, nici el nu era în stare să-i însufleţească aşa cum o făcuse ea. Regele cel senin la chip era un om foarte inteligent, însă avea o fire prea retrasă, prea deosebită şi prea blajină pentru ca oamenii deznădăjduiţi care i se împotriveau lui Galbatorix să se poată bizui şi aduna în jurul lui.

„Dacă-l dăm jos pe Galbatorix, îi spuse Saphirei, nu Orrin trebuie să-l înlocuiască în Uru'baen. N-ar fi în stare să unească ţinuturile aşa cum i-a unit Nasuada pe vardeni."

„Aşa cred şi eu."

În cele din urmă, Orrin isprăvi, iar Nasuada îi şopti lui Eragon cu o sclipire veselă în privire:

— Acum e rândul tău să le vorbeşti celor care s-au adunat să-l vadă pe faimosul Cavaler al Dragonilor.

— Cine, eu?

— Aşa se cuvine.

Eragon se întoarse şi se uită la mulţime, cu gâtul uscat ca iasca. Mintea i se golise şi, vreme de câteva clipe înfricoşătoare, se gândi că uitase să vorbească şi că avea să se facă de râs în faţa tuturor vardenilor.

Peste tabără se aşternuse o tăcere adâncă – numai de undeva răsună nechezatul unui cal. Doar Saphira izbuti să-l trezească din amorţeală, înghiontindu-l cu botul în cot şi spunându-i: „Zi-le că eşti onorat să te bucuri de sprijinul lor şi că eşti fericit că te-ai întors". Îmboldit de ea, Eragon izbuti să îngâne câteva vorbe, apoi, cât putu de repede, puse punct, făcu o plecăciune şi se dădu un pas înapoi.

Vardenii începură să aplaude, să strige şi să-şi lovească scuturile cu săbiile. Zâmbindu-le chinuit, Eragon exclamă în gând: „A fost groaznic! mai bine mă lupt cu o Umbră decât să mai fac asta vreodată!"

„Serios? Haide, Eragon, că nu-i ceva chiar atât de greu."

„Ba da, e."

Saphira pufni veselă, scoţând pe nări o pală de fum.

„Halal Cavaler mai eşti! Ţi-e frică să vorbeşti mulţimii. Dacar şti Galbatorix, ai fi la mila lui. N-ar avea decât să-şi adune

oştile şi să te pună să le ţii un discurs. Ha!”

„Nu văd nimic de râs în asta”, mormăi el, însă Saphira continuă să chicotească.

Cum să-i răspunzi unui rege

După ce Eragon le vorbi vardenilor, Nasuada făcu un semn, iar Jormundur se apropie în grabă de ea.

— Toată lumea să se întoarcă la posturi! Dacă duşmanii ne-ar ataca acum, ne-ar distruge.

— Da, Domniţă.

Făcându-le semn lui Eragon şi Aryei, Nasuada îşi lăsă mâna stângă pe braţul lui Orrin şi intră în pavilion împreună cu el.

„Dar tu?” o întrebă Eragon pe Saphira în timp ce se pregătea să intre. Apoi însă păşi înăuntru şi observă că o bucată de pânză din spatele pavilionului fusese strânsă şi legată de rama de lemn de deasupra, pentru ca Saphira să-şi poată vârî capul pe acolo ca să ia parte la discuţie. Nu trecu decât o clipă şi botul ei sclipitor apăru prin deschizătură. Totul se întunecă, în vreme ce căuta să-şi găsească un loc cât mai bun. Solzii ei albaştri făceau ca pe pânza roşie a pavilionului să dănţuiască pete de lumină violete.

Eragon se uită împrejur. Erau mult mai puţine mobile decât ultima dată când intrase acolo – pe celelalte le sfărâmase Saphira când năvălise înăuntru pentru a-l vedea în oglinda Nasuadei. Nu mai rămăseseră decât jilţul în care şedea aceasta din urmă – Regele Orrin rămăsese în picioare, la dreapta ei –, oglinda, fixată la înălţimea ochilor, pe un stâlp de alamă, cu tot felul de încrustaţii, un scăunel ce se strângea şi o masă joasă, plină de hărţi şi rapoarte. Pe podea era întins un covor cu noduri, împletit de pitici. Era un loc foarte sobru, chiar şi pentru comandantul unei armate. Pe lângă el şi Arya, în faţa Nasuadei se adunaseră deja mai multe persoane care îl priveau. Printre acestea îl recunoscu pe Narheim, şeful oştilor de pitici, pe Trianna şi alţi vrăjitori din Du Vrangr Gata, pe Sabrae, Umerth şi pe ceilalţi Fruntaşi, în afară de Jormundur, precum şi numeroşi nobili şi miniştri de la curtea Regelui Orrin. Probabil şi cei pe care nu-i cunoştea erau Fruntaşii vreunuia dintre multele grupuri care alcătuiau oastea vardenilor. Erau

de faţă şi şase dintre gărzile Nasuadei – doi la intrare, alţi patru în spatele ei –, iar Eragon simţi şi gândurile şerpuite şi tăinuite ale Elvei, care era ascunsă undeva, în fundul pavilionului.

— Eragon, spuse Nasuada, dă-mi voie să ţi-l prezint pe Sagabato-no Inapashunna Fadawar, căpetenia tribului Inapashunna, pe care nu l-ai mai întâlnit până acum. E un om curajos.

Şi aşa trecu un ceas în care Eragon se văzu silit să îndure un şir nesfârşit de prezentări, felicitări şi întrebări la care nu putea răspunde deschis fără să dezvăluie taine despre care mai bine nici nu pomenea. După ce toţi oaspeţii avuseseră prilejul să-i vorbească, Nasuada îi pofti să plece. Pe când ei se înşiruiau la ieşirea din pavilion, bătu din palme, iar gărzile de-afară trimiseră înăuntru un al doilea grup. Şi acesta avu parte de aşa-zisa plăcere de a schimba câteva vorbe cu el, apoi apăru al treilea. Eragon zâmbea fără încetare. Strângea mână după mână. Rostea diferite fraze, care mai de care mai neghioabă, şi se chinuia să ţină minte mulţimea de nume şi de titluri care-l copleşea. Una peste alta, îşi jucă rolul cum nu se putea mai bine. Ştia că oamenii aceia îl cinsteau nu pentru că le era prieten, ci fiindcă era singura nădejde de izbândă pentru neamurile libere din Alagaesia, din pricina puterii sale şi a ceea ce sperau să câştige de pe urma lui. În sine, urla de mânie şi de neputinţă şi tânjea să scape odată de cătuşele împovărătoare ale politeţii, să se caţăre pe spinarea Saphirei şi să zboare într-un loc liniştit.

Singura parte care-i făcea cu adevărat plăcere era să-i vadă pe oaspeţi dând cu ochii de cei doi urgali postaţi în spatele jilţului Nasuadei. Unii se prefăceau că nici nu-i bagă în seamă pe războinicii cu coarne -cu toate că, văzându-i cât de repede se îndepărtau şi auzindu-le glasurile ascuţite şi nervoase, Eragon îşi dădea bine seama că erau tulburaţi –, alţii se uitau urât, cu fulgere în priviri şi cu pumnii încleştaţi pe mânerul săbiei sau al pumnalului de la cingătoare şi, în sfârşit, ceilalţi se prefăceau curajoşi, se făleau cu tăria lor şi încercau să se convingă între ei că urgalii nu erau aşa de puternici pe cât se spunea. Numai câţiva oameni păreau cu adevărat netulburaţi la vederea urgalilor. În primul rând, firește, Nasuada, dar şi Regele Orrin, Trianna şi un conte care povestea că-l văzuse cândva, pe când era copil, pe Morzan cu dragonul său, pustiind

un oraş întreg.

Când Eragon simţi că nu mai putea îndura nici măcar o clipă, Saphira îşi umflă pieptul şi scoase un mârâit înfundat şi aspru, atât de jos încât până şi oglinda din ramă începu să vibreze. În pavilion se lăsă o tăcere ca de mormânt. Nu că mârâitul ei ar fi fost cu adevărat ameninţător, însă el izbuti să le atragă tuturor atenţia şi să le dea de înţeles că îşi pierduse răbdarea. Niciunul dintre oaspeţi nu erau aşa de nătâng încât să aştepte să o pună la încercare. Grăbindu-se să-şi găsească scuze, îşi adunară lucrurile şi plecară din pavilion, iuţind pasul în clipa în care Saphira începu să bată cu ghearele în pământ. Când perdeaua cortului se lăsă în urma ultimului oaspete, Nasuada oftă:

— Îţi mulţumesc, Saphira, şi îmi pare rău, Eragon, că a trebuit să te supun la chinul ăsta, dar sunt sigură că ai înţeles că ai un rang înalt printre vardeni şi că nu te mai pot ţine numai pentru mine însămi. De-acum eşti al mulţimilor. Vor să te vadă, să-i bagi pe toţi în seamă şi să le dai o parte din timpul tău, la care se consideră îndreptăţiţi. Nici tu, nici Orrin şi nici eu nu ne putem pune împotriva dorinţelor poporului. Până şi Galbatorix, în jilţul său negru din Uru’baen, se teme de capriciile mulţimii, chiar dacă nu vrea s-o recunoască, nici măcar în sinea sa.

Odată plecaţi oaspeţii, Regele Orrin îşi pierduse înfăţişarea solemnă şi aspră. Acum părea uşurat, dar şi furios şi înnebunit de curiozitate. Dezmorţindu-şi umerii pe sub roba grea, o privi pe Nasuada şi spuse:

— De-acum, nu cred să mai fie nevoie de Şoimii Nopţii.

— Aşa e, răspunse Nasuada, apoi bătu din palme, iar cei şase străjeri ieşiră pe dată.

Trăgând al doilea scăunel în dreptul jilţului Nasuadei, Regele Orrin se aşeză, încercând să-şi potrivească mantia înfoiată şi să-şi întindă picioarele lungi cât mai comod.

— Aşa, zise el, rotindu-şi privirile de la Eragon la Arya şi îndărăt, acum ia să auzim întreaga poveste a peripeţiilor tale, Eragon, Biruitor al Umbrei. Nimeni nu s-a priceput să-mi explice limpede de ce te-ai hotărât să rămâi singur în Helgrind şi m-am săturat de pretexte şi răspunsuri în doi peri. Sunt hotărât să aflu adevărul, aşa că ai grijă: nu încerca să-mi ascunzi prin ce-ai trecut cât ai fost dincolo de hotarele Imperiului. Până ce nu mă declar mulţumit de ceea ce aflu,

nimeni nu va ieşi din cortul ăsta, nici măcar cu un picior.

— Maiestate… începu Nasuada cu răceală în glas, aşa ceva e prea mult. Nu aveţi dreptul de a ne porunci să rămânem, nici mie, nici lui Eragon, vasalul meu, nici Saphirei, nici Aryei, care nu dă socoteală în faţa vreunui muritor, ci a unui stăpânitor mult mai puternic decât Maiestatea Voastră şi cu mine la un loc. Nici noi, fireşte, nu avem dreptul să vă dăm porunci. Printre toate neamurile Alagaesiei, noi cinci suntem egali într-o oarecare măsură. Vă sfătuiesc să nu uitaţi.

Orrin îi răspunse cu la fel de multă asprime:

— Vrei să spui că rangul nu mă îndreptăţeşte să merg atât de departe? Poate că ai dreptate: nu am nicio putere asupra voastră. Şi totuşi vă purtaţi cu mine într-un chip care nu dovedeşte nici pe departe că am fi egali. Eragon răspunde numai şi numai în faţa ta, Domniţă. Prin Judecata Pumnalelor, ai dobândit stăpânirea asupra triburilor rătăcitoare; pe mulţi dintre acei oameni obişnuiam să-i cred supuşii mei. Vardenii ascultă orbeşte de porunca ta, dar la fel fac şi oamenii din Surda, care i-au slujit multă vreme pe strămoşii mei cu destul curaj şi cu mai multă hotărâre decât alţii.

— Însăşi Maiestatea Voastră mi-a cerut să mă pun în fruntea acestei oşti, zise Nasuada. Nu eu v-am dat la o parte.

— Da, e adevărat, a fost dorinţa mea. Te pricepi mai bine la război şi ai avut mai multe izbânzi decât mine. Nu mi-e ruşine să recunosc, situaţia e mult prea grea pentru ca vreunul dintre noi să-şi mai îngăduie să se umfle în pene degeaba. Şi totuşi, de când ţi-ai dobândit rangul, parcă ai uitat că eu sunt încă rege în Surda şi că noi, cei din Casa Langfeld, ne tragem din însuşi Thanebrand al Inelelor, urmaşul bătrânului Palancar, cel cu minţile rătăcite, primul din neamul omenesc care s-a aşezat pe tron în oraşul care acum este Uru’baen. Faptul că, în ciuda strămoşilor şi moştenirii mele şi a sprijinului pe care Casa Langfeld ţi l-a dăruit în acest război, te faci că nu-mi recunoşti drepturile e o insultă pentru mine. Te porţi de parcă totul este în puterea ta, iar părerile altora nu au importanţă – le poţi călca în picioare, urmărind un scop despre care ai hotărât deja că este cel mai nimerit pentru acei oameni care au fericirea de a-ţi fi supuşi. Închei tratate şi alianţe, precum cea cu urgalii, numai după bunul tău plac, apoi te aştepţi ca eu şi alţii să ne supunem fără crâcnire, ca şi cum vorbeşti pentru toţi. Când au

sosit Blodhgarm-vodhr împreună cu ceilalţi le-ai ieşit în cale fără să binevoieşti să mă anunţi sau să mă aştepţi pentru a-i întâmpina împreună, ca doi egali. Iar când am îndrăzneala de a întreba de ce Eragon, omul a cărui apariţie este singurul temei pentru care mi-am pus ţara în joc în acest război… când am îndrăzneala de a întreba de ce acest Cavaler, atât de important pentru noi toţi, a luat hotărârea de a pune în primejdie vieţile oamenilor din Surda şi ale tuturor celor care i se împotrivesc lui Galbatorix, zăbovind într-un ţinut împrejmuit de duşmani, cum îmi răspunzi? Te porţi de parcă nu aş fi decât un tinerel mult prea curios şi mult prea zelos, ale cărui îngrijorări copilăreşti ţi-au abătut atenţia de la lucruri mult mai importante. Puah! Ţi-am mai spus şi ţi-o repet: n-am să îndur aşa ceva! Dacă nu eşti în stare să-mi respecţi rangul şi să primeşti să ne împărţim puterea aşa cum se cuvine pentru doi aliaţi, atunci în ochii mei înseamnă că nu eşti vrednică să conduci o oaste ca a noastră şi am să te înfrunt cum voi putea mai bine.

„Ce mai vorbă-lungă şi ăsta”, făcu Saphira.

Îngrijorat de direcţia în care se îndrepta discuţia, Eragon spuse: „Oare ce să fac? Nu voiam să spun nimănui altcuiva, în afară de Nasuada, despre povestea cu Sloan. Bine ar fi să ştie cât mai puţină lume că el este încă în viaţă.”

Saphira se zbârli uşor – vârful solzilor săi în formă de diamant de la baza gâtului se ridică puţin, foarte puţin din piele, făcând ca un val de sclipiri albastre ca marea să i se reverse de la ceafă până la umeri. Părea fioroasă şi iritată.

„Eragon, nu pot să-ţi spun cum este mai bine. Acum trebuie să te bizui pe propria judecată. Ascultă cu atenţie ce-ţi spune inima şi poate că-ţi vei da seama cum să scapi de aceste hăuri viclene, care caută să te tragă în jos.”

Drept răspuns la tirada Regelui Orrin, Nasuada îşi încleşta mâinile în poală – bandajele albe ca laptele săreau în ochi pe fondul verde al rochiei – şi răspunse cu un glas liniştit şi răsunător:

— Sire, dacă într-adevăr m-am purtat aşa cum spuneţi, a fost din pricina nechibzuinţei şi grabei şi nu dintr-o dorinţă de a vă da la o parte sau pentru că nu aş recunoaşte valoarea casei din care descindeţi. O rog pe Maiestatea Voastră să mă ierte. Nu se va mai întâmpla. Făgăduiesc! După cum aţi spus, n-a trecut

multă vreme de când mi-am dobândit rangul şi încă n-am ajuns să-l stăpânesc pe deplin.

Orrin îşi înclină fruntea, semn că era dispus să-i primească scuzele.

— Cât despre Eragon şi peripeţiile sale în Imperiu, nu v-am putut oferi niciun fel de explicaţie pentru că nici eu nu ştiam nimic. După cum sunt sigură că înţelegeţi, nu doream ca lumea să afle în ce situaţie delicată ne găseam.

— Nu, fireşte că nu.

— Aşadar, mi se pare că există o cale foarte uşoară de a ne împăca, şi anume să-i îngăduim lui Eragon să ne povestească ce s-a-ntâmplat în călătoria sa, pentru a putea înţelege şi cântări aşa cum se cuvine întreaga poveste.

— Prin sine însuşi, acesta nu este un leac pentru neînţelegerile noastre, zise Orrin. Dar este un început, aşa că am s-ascult cu bucurie.

— Atunci, să nu mai zăbovim, spuse şi Nasuada. Să dăm drumul acestui… început, ca să aflăm, odată pentru totdeauna, adevărul. Eragon, a venit vremea să ne povesteşti.

Cu toţii se uitau la el cu priviri întrebătoare. Eragon se hotărî -ridicând fruntea, le zise:

— Tot ce am să vă spun trebuie să rămână între noi. Ştiu că nu am dreptul să vă cer, nici Maiestăţii Voastre, nici Domniei Tale, Nasuada, să-mi juraţi că veţi păstra taina de-acum până în ceasul morţii, dar vă rog din tot sufletul să faceţi ca şi cum aţi fi rostit aceste legâminte. Dacă povestea mea ajunge la anumite urechi, se vor isca mari necazuri.

— Un rege adevărat ştie să recunoască valoarea tăcerii, zise Orrin. Fără zăbavă, Eragon le povesti tot ce i se întâmplase în Helgrind şi în zilele care urmaseră. La rândul său, Arya le dezvălui cum făcuse pentru a-l întâlni şi apoi întări tot ceea ce istorisise el, cu observaţii proprii. După ce isprăviră, în pavilion se lăsă liniştea – Orrin şi Nasuada şedeau nemişcaţi în jilţurile lor. Eragon se simţi de parcă era iarăşi copil şi aştepta ca Garrow să-l pedepsească pentru că făcuse cine ştie ce prostie la fermă.

Orrin şi Nasuada rămaseră cufundaţi în gânduri, minute în şir, apoi Nasuada îşi netezi rochia şi spuse:

— Se prea poate ca Maiestatea Sa şi cu mine să avem păreri diferite; dacă-i aşa, aştept cu nerăbdare să-i aud argumentele.

Dinspre partea mea, Eragon, cred că ai făcut ceea ce trebuia.

— Şi eu zic la fel, spuse Orrin, luându-i pe toţi pe nepregătite.

— Chiar aşa? exclamă Eragon, apoi şovăi. Nu aş vrea să par lipsit de respect. Mă bucur că sunteţi de aceeaşi părere şi totuşi nu mă aşteptam să înţelegeţi de ce m-am hotărât să-i cruţ viaţa lui Sloan. Ba chiar aş vrea să ştiu cum de…

— Cum de te-am înţeles? îl întrerupse Orrin. E simplu. Legile trebuie respectate. Eragon, dacă ai fi luat asupra ta povara de a-l ucide pe Sloan, ar fi fost ca şi cum ai fi uzurpat puterea de care dispunem noi, Nasuada şi cu mine. Cel care îndrăzneşte să hotărască cine merită să trăiască şi cine nu nu mai slujeşte legea, ci o impune. Şi, oricât ai fi tu de binevoitor, aşa ceva nu e bine pentru omenire. În ceea ce ne priveşte, Nasuada şi cu mine dăm socoteală în faţa acelui stăpân la picioarele căruia până şi regii trebuie să îngenuncheze – lui Angvard, în regatul veşnicului amurg. Îi dăm socoteală Celui Negru, pe armăsarul lui de catran. Suntem supuşi morţii. Chiar dacă am fi tiranii cei mai de temut din toate timpurile, până la urmă Angvard ne va supune. Însă pe tine nu. Oamenilor nu le este dat să trăiască mult şi nu s-ar cuveni să fie în puterea unui nemuritor. Nu avem nevoie de un alt Galbatorix.

Atunci, de pe buzele lui Orrin scăpă un hohot de râs amar, iar buzele i se strâmbară într-un zâmbet aspru.

— Înţelegi, Eragon? Eşti atât de primejdios pentru noi încât suntem nevoiţi s-o recunoaştem aici, în prezenţa ta, şi să nădăjduim că te numeri printre puţinii oameni care sunt în stare să ţină piept ispitei puterii.

Apoi, regele îşi lăsă bărbia în palme şi ochii în jos, privindu-şi faldurile robei.

— Am spus prea multe… mai multe decât voiam. Din toate aceste pricini şi altele pe deasupra, sunt de aceeaşi părere cu Nasuada. Ai avut dreptate să nu-l ucizi pe acest Sloan atunci când l-ai găsit în Helgrind. Oricât ne-ar fi îngrijorat această poveste, ar fi fost mult mai rău, atât pentru noi, cât şi pentru tine însuţi, dacă ai fi ucis pentru că aşa ai fi hotărât că e bine şi nu pentru a-ţi apăra viaţa sau pentru a-i sluji pe cei din jur.

— Bine spus, încuviinţă Nasuada.

Arya ascultase întreaga discuţie, fără să lase să i se citească nimic pe chip şi păstrându-şi părerile numai pentru ea. Apoi,

Nasuada şi Orrin îi cerură lui Eragon să le spună cu ce soi de jurăminte se legase Sloan şi îl întrebară şi alte lucruri despre călătorie. Văzând cât de mult le ia, Nasuada porunci să li se aducă o tavă cu cidru rece, fructe şi plăcinte cu carne, precum şi o pulpă de cerb pentru Saphira. Şi ea, şi Orrin găsiră răgazul să mănânce pe săturate. Eragon însă trebuia să le răspundă la întrebări, aşa că nu izbuti decât să muşte de două ori dintr-un fruct şi să-şi umezească gâtlejul sorbind un pic de cidru. În cele din urmă, regele îşi luă rămas-bun de la ei şi plecă să vadă ce mai făceau călăreţii săi. Câteva clipe mai târziu, îi părăsi şi Arya – trebuia, pe de o parte, să-i dea veştile despre sosirea lor şi Reginei Islanzadi, iar pe de alta, voia, aşa cum le spuse ea însăşi, să încălzească apa, să se cureţe de nisip şi să-şi recapete înfăţişarea de zi cu zi: cu urechile rotunjite, ochi drepţi şi toate oasele feţei aşezate altfel decât se obişnuise de-atâta vreme nu se simţea ea însăşi.

Rămasă singură cu Eragon şi cu Saphira, Nasuada oftă şi-şi lăsă capul pe spătarul jilţului. Eragon rămase uimit să vadă cât părea de obosită. Dintr-odată, îşi pierduse toată energia şi însufleţirea, laolaltă cu focul din privire. Din câte îşi dădu el seama, nu făcuse decât să se prefacă mai tare decât era pentru a nu-şi ispiti duşmanii şi a nu-i întrista pe vardeni cu imaginea slăbiciunii sale.

— Eşti bolnavă? o întrebă el.

— Nu chiar, răspunse Nasuada, arătându-şi braţele. Numai că îmi ia mai multă vreme să-mi revin decât m-aş fi aşteptat… Câteodată îmi e chiar foarte rău.

— Dacă vrei, pot să…

— Nu. Îţi mulţumesc, dar nu e cu putinţă. Nu mă ispiti. Tradiţia Judecăţii Pumnalelor spune că rănile trebuie lăsate să se vindece aşa cum le este dat, fără magie. Altfel, potrivnicii nu vor simţi adevărata măsură a durerii.

— Dar aşa ceva e o cruzime!

— Poate, zise Nasuada, zâmbind slab, dar legile nu pot fi schimbate, iar eu nu am de gând să pierd acum numai pentru că n-am putut ţine piept durerii.

— Şi dacă rănile putrezesc?

— Atunci au să putrezească şi am să plătesc pentru greşelile mele. Dar nu cred să fie aşa câtă vreme mă îngrijeşte Angela. Ştie uluitor de multe lucruri despre ierburile de leac. Mai că-mi

vine să cred că ar fi în stare să-ţi recite numele fiecărui fel de iarbă de pe câmpiile de la răsărit, pipăindu-le frunzele cu ochii închişi.

Saphira, care stătuse atât de liniştită încât părea să fi adormit, căsca dintr-odată, aproape atingând podeaua şi tavanul cu fălcile, şi-şi scuturǎ capul şi gâtul. Petele luminoase reflectate din solzii ei începură să se învârtă prin pavilion ca într-un vârtej.

Ridicându-se în jilţ, Nasuada spuse:

— Îmi pare rău. Ştiu că a fost greu, iar voi v-aţi arătat cum nu se poate mai răbdători. Vă mulţumesc.

Eragon îngenunche şi-şi lăsă mâna dreaptă peste a ei:

— Nu te mai îngrijora pentru mine, Nasuada. Îmi cunosc datoria. Nu mi-am dorit niciodată să domnesc, căci nu asta mi-e soarta. Şi, dacă mi se oferă vreodată prilejul să mă aşez pe un tron, n-am să primesc, ci am să am grijă să ajungă pe mâna unuia mai potrivit pentru a sta în fruntea neamului nostru.

— Eşti un om bun, Eragon, şopti Nasuada şi-i luă mâna într-ale sale, apoi chicoti. Când te gândeşti că o singură familie – tu, Roran şi Murtagh – îmi dă atâtea bătăi de cap…

— Murtagh nu este din familie, se împotrivi Eragon supărat.

— Sigur că nu. Iartă-mă! Totuşi, trebuie să recunoşti că e uluitor cât de multe necazuri le-aţi făcut voi trei nu doar celor din Imperiu, ci şi vardenilor.

— Aşa suntem noi, înzestraţi, glumi Eragon.

„O au în sânge, zise Saphira. Pe unde se duc, nenorocirile îi pândesc la tot pasul. Mai ales pe ăsta, continuă ea, înghiontindu-l pe Eragon în braţ. Dar la ce te poţi aştepta de la oamenii din Valea Palancar? Urmaşii unui rege nebun…”

— Dar ei nu sunt nebuni, spuse Nasuada. Cel puţin, eu nu cred să fie. Câteodată însă e greu de judecat. Dacă aţi fi închişi toţi trei într-o temniţă, mai râse ea, nu ştiu care ar scăpa cu viaţă.

— Roran, râse şi Eragon, la rândul sau. Că doar n-o să îngăduie ca un flecuşteţ cum e moartea să-l ţină departe de Katrina.

— Mda, poate că aşa o fi, zise Nasuada, iar zâmbetul îi îngheţă pe chip; tăcu vreo câteva clipe, apoi continua: Vai, parcă numai la mine mi-e gândul! S-a făcut aproape noapte şi uite cum vă ţin aici ca să mai flecărim puţin.

— Dar îmi face plăcere.

— Da, dar există şi locuri mai potrivite pentru a vorbi ca între prieteni. După toate peripeţiile prin care ai trecut, pesemne vrei să te speli, să te schimbi şi să te ospătezi pe săturate, nu? Cred că eşti lihnit.

Eragon trase cu ochiul la mărul pe care-l ţinea în mână şi se gândi, cu regret, că ar fi fost nepoliticos să mai mănânce din el acum, când întrevederea cu Nasuada se apropia de sfârşit. Ea îi prinse privirea şi zise:

— Chipul tău spune tot, Biruitor al Umbrei. Arăţi ca un lup costeliv, ieşit la vânătoare după sfârşitul iernii. N-am să te mai chinui. Du-te, spală-te şi pune-ţi tunica cea mai frumoasă. După aceea, am să te rog să binevoieşti să-mi stai alături la masa de seară. Din păcate, nu vei fi singurul oaspete, căci trebuie să veghez fără încetare asupra treburilor vardenilor, dar, dacă primeşti să vii, o să fie o încântare pentru mine.

Eragon se chinui să nu se strâmbe la gândul altor ceasuri petrecute schimbând vorbe în doi peri cu cei care căutau să-l joace pe degete sau să afle cât mai multe despre Cavaleri şi dragoni. Cu toate astea, nu avea cum s-o refuze pe Nasuada, aşa că-i făcu o plecăciune şi-i făgădui că avea să se întoarcă.

Ospăţ printre prieteni

Eragon şi Saphira plecară din pavilionul Nasuadei însoţiţi de ceata de elfi şi se duseră spre cortul micuţ în care dormise el, după ce li se alăturase vardenilor în lupta de pe Câmpiile Pârjolite. Acolo, Eragon găsi un cazan cu apă clocotită – aburii care se ridicau în văzduh sclipeau în lumina soarelui ce apunea. Însă, înainte de a se spăla, el intră în cort.

După ce se convinse că niciuna dintre puţinele sale avuţii nu păţise nimic în lipsa lui, îşi lăsă bocceaua jos şi-şi scoase cu grijă armura, îndesând-o sub patul de lemn. Trebuia curăţată şi unsă, dar asta putea să mai aştepte. Aplecându-se să scormonească mai departe, pe sub pat, după mai multe încercări dădu peste un obiect lung şi greu, îndesat pe lângă pânza cortului. Apucându-l, îl scoase şi-l aşeză pe genunchi. Obiectul era legat într-o pânză groasă, ca de sac. Desfăcu nodurile, apoi se apucă să o dea la o parte, începând cu capătul

mai gros.

Puţin câte puţin, sabia cea lungă a lui Murtagh ieşi la iveală. După ce desfăcuse mânerul, plăselele şi o bună parte din tăişul sclipitor, plin de crestături – urme ale luptelor dintre ei doi –, Eragon se opri. Rămase împietrit în locul în care şedea, cu ochii aţintiţi asupra sabiei, simţindu-şi sufletul sfâşiat în două. Fără să înţeleagă ce-i venise, a doua zi după bătălie se întorsese pe platou şi scosese sabia din mormanul de noroi în care o aruncase Murtagh. Chiar dacă nu stătuse decât o singură noapte acolo, oţelul se pătase de rugină. Cu un singur cuvânt, o curăţase. Se simţea obligat să o ia de acolo, poate pentru că şi Murtagh, la rândul său, îl lăsase fără sabie – ca şi cum schimbul, păgubos şi nedorit cum era, îl mai ajuta să uite ce pierduse. Pe de altă parte, poate că îşi dorea să păstreze o amintire a acelei sângeroase întâlniri. Şi poate că încă mai ţinea la Murtagh, cu toate că soarta potrivnică îi asmuţise unul împotriva celuilalt. Oricât ar fi fost de îngrozit şi scârbit de ceea ce devenise Murtagh şi oricâtă milă ar fi simţit pentru el, trebuia să recunoască: între ei încă exista o legătură. Aveau aceeaşi soartă. O simplă întâmplare făcuse ca el să se nască al doilea şi astfel să crească în Valea Palancar şi nu în Uru’baen. Vieţile lor erau legate una de alta cu lanţuri cu neputinţă de sfărâmat.

Privind oţelul argintiu, Eragon făcu o vrajă pentru a netezi lama, a-i repara crestăturile şi a-i reda tăria. Nu era însă convins că aşa era bine. Cicatricea cu care se alesese din lupta cu Durza o păstrase drept amintire a întâlnirii lor, până ce dragonii îl scăpaseră de ea, odată cu Sărbătoarea Frăţiei de Sânge. Nu cumva trebuia să păstreze şi aceste alte cicatrice? Oare era bine să poarte la şold o asemenea armă, care-i trezea amintiri atât de dureroase? Ce aveau să creadă vardenii despre el dacă se hotăra să poarte cu sine sabia unui trădător? Za’roc fusese primită în dar de la Brom. N-ar fi avut cum să n-o primească şi nici nu-i părea rău că o făcuse. Însă cu sabia fără nume pe care o ţinea pe genunchi era altceva – nu era câtuşi de puţin nevoit s-o poarte cu el.

„Da, am nevoie de o sabie, se gândi. Dar nu de asta.”

O înveli la loc în bucata de pânză groasă şi o strecură sub pat. Apoi, luându-şi pe braţ o cămaşă curată şi o tunică, ieşi din cort şi se duse să se spele.

După ce se curăţă şi se îmbrăcă în cămaşa fină, de lamarae, plecă s-o întâlnească pe Nasuada lângă cortul vindecătorilor, aşa cum îi făgăduise. Saphira îl însoţi, însă în zbor. „E prea mare înghesuială pe jos, îi spusese ea. Oriunde mă învârt, dau peste un cort. Şi încă ceva. Dacă mergem împreună, o să se-adune atâta lume împrejurul nostru că n-o să mai putem face niciun pas.”

Nasuada îl aştepta lângă un şir de trei stâlpi, pe care spânzurau vreo şase stindarde frumos colorate, atârnând moi în văzduhul răcoros. După ce se despărţiseră, se schimbase şi ea, iar acum purta o rochie uşoară, de vară, de culoare galben pal. Părul des, ca un muşchi, şi-l ridicase în creştet, în mai multe noduri şi cosiţe legate cu o singură panglică albă.

Îi zâmbi, iar Eragon îi răspunse şi grăbi pasul. Apropiindu-se, gărzile sale se amestecară printre gărzile ei. Şoimii Nopţii îi urmăreau pe elfi cu priviri neîncrezătoare, iar cei din urmă se prefăceau a fi cu totul nepăsători.

Nasuada îl luă de braţ şi, vorbindu-i veselă, îl conduse prin marea de corturi. Pe deasupra lor, Saphira dădea ocol taberei; nu se grăbea să coboare – ceea ce nu-i venea niciodată prea uşor –, ci-i aştepta să ajungă unde trebuia. Eragon şi Nasuada vorbiră despre multe lucruri – nu erau prea importante, însă isteţimea, voioşia şi chibzuinţă ei îl fermecară. Îi venea uşor să-i vorbească, dar şi mai uşor s-o asculte şi tocmai de aceea îşi dădu seama cât de mult ajunsese să ţină la ea. Nu erau doar vasal şi senior, ci mult mai mult. O astfel de legătură era nouă pentru el. În afară de mătuşa Marian, de care nu prea îşi amintea, crescuse într-o lume în care erau numai bărbaţi şi băieţi şi nu avusese niciodată prilejul de a se împrieteni cu o femeie. Lipsa obişnuinţei îl făcea nesigur pe sine, iar nesiguranţa îl făcea stângaci, dar Nasuada nu părea să fi observat.

Se opriră în faţa unui cort din care se revărsa strălucirea multor lumânări şi o larmă de glasuri întretăiate.

— Şi acum trebuie să ne cufundăm iarăşi în mlaştina politicii, spuse Nasuada. Pregăteşte-te.

Dădu la o parte pânza care acoperea intrarea, iar Eragon tresări în clipa în care o mulţime de oameni strigară:

— Surpriză!

În mijlocul cortului era întinsă o masă lungă, din scânduri,

încărcată cu bunătăţi. Alături şedeau Roran, Katrina şi încă vreo douăzeci de săteni din Carvahall, printre care Horst şi familia sa, Angela, Jeod şi soţia sa, Helen, precum şi alţi câţiva pe care Eragon nu-i recunoscu, dar care arătau a marinari. Pe jos, lângă masă, se jucau vreo câţiva copii -aceştia se opriră şi se holbară cu gurile căscate la el şi la Nasuada, de parcă încercau să-şi dea seama care dintre cei doi merită mai multă atenţie, dar nu izbuteau.

Copleşit, Eragon rânji larg. Până să-i vină în minte ce să spună, Angela ridică o cană şi-i strigă cu glas subţire:

— Haide, omule, nu mai sta acolo lemn-tănase! Vino şi aşază-te! Mi-e foame!

Cu toţii izbucniră în râs. Nasuada îl trase pe Eragon către cele două scaune goale de lângă Roran. El o ajută să se aşeze, apoi o întrebă:

— Tu ai pus asta la cale?

— Roran mi-a şoptit cam pe cine ai vrea să vezi, însă da, de la mine a pornit totul. Şi, după cum vezi, mi-am îngăduit să poftesc şi eu pe cineva.

— Îţi mulţumesc, spuse el. Îţi mulţumesc din suflet.

O văzu şi pe Elva şezând cu picioarele încrucişate într-un colţ al cortului, cu o farfurie cu mâncare în poală. Ceilalţi copii se fereau de ea – erau şi foarte deosebiţi, de altfel – şi niciunul dintre adulţi, în afară de Angela, nu părea în largul său cu ea alături. Fetiţa cu umeri aduşi îl privi pe sub pletele negre, cu ochii săi înfricoşători, violeţi şi-i vorbi din vârful buzelor.

— Te salut, Biruitor al Umbrei.

— Te salut, Prorocită, îi răspunse la rândul său.

Buzele ei roşietice se strâmbară într-un zâmbet, care ar fi putut fi fermecător dacă nu i s-ar fi văzut privirea înflăcărată.

Masa se clătină, farfuriile se ciocniră cu zgomot şi pereţii cortului fremătară. Eragon apucă strâns braţele scaunului în care şedea. Însă nu era decât Saphira, care-şi îndesă capul printre două bucăţi de pânză din spate. „Carne! spuse ea. Simt miros de carne!”

În următoarele ceasuri, Eragon uită de sine într-un vârtej de mâncare, băutură şi veselie. Parcă se întorsese acasă. Vinul curgea ca apa, iar după ce goliră vreo două, trei pocale, sătenii uitară de tot şi începură să se poarte cu el ca şi cum era de-al lor, ceea ce era cel mai frumos dar pe care i-l puteau face. Şi cu

Nasuada se arătară la fel de darnici, cu toate că nu făceau niciun fel de glume pe seama ei, aşa cum li se mai întâmpla cu Eragon. Lumânările ardeau în voie, umplând cortul de fum. Eragon îl auzi pe Roran, aşezat lângă el, hohotind de râs, iar de dincolo de masă veni hohotul şi mai tunător al lui Horst. Angela scobi un omuleţ dintr-o coajă de pâine nedospită, apoi, îngânând o vrajă, îl făcu să danseze pe masă, spre veselia tuturor. Încet, încet, copiii îşi înfrânseră teama de Saphira şi se apropiară s-o mângâie pe bot. În scurtă vreme, începură să i se caţere pe gât, să i se legene pe ţepii de pe umeri şi să o tragă de crestele de deasupra ochilor. Uitându-se la ei, Eragon se prăpădi de râs. Jeod le cântă un cântec pe care-l învăţase dintr-o carte de demult, iar Tara le dansă o gigă. Nasuada îşi dădea capul pe spate şi râdea, arătându-şi dinţii albi. În cele din urmă, la cererea tuturor, Eragon le povesti câteva dintre aventurile sale, mai ales fuga din Carvahall împreună cu Brom, care-i interesa nespus pe ascultători.

— Când te gândeşti, zise Gertrude, vindecătoarea cea bucălată, jucându-se cu şalul, că aveam un dragon în vale şi nici prin cap nu ne trecea!

Scoţând din mâneci o pereche de andrele, le aţinti spre Eragon.

— Când te gândeşti că ţi-am îngrijit picioarele după ce te răniseşi zburând cu Saphira şi habar n-am avut de la ce ţi s-a tras!

Clătinând din cap şi ţâţâind, scoase un ghem de lână maronie şi se puse pe împletit cu o iuţeală născută din zecile de ani de obişnuinţă.

Elain plecă prima de la ospăţ, spunându-le că era obosită din pricina copilului care mai avea puţin până să se nască. Unul dintre fiii ei, Baldor, o însoţi. După o jumătate de ceas, Nasuada se ridică şi ea, explicându-le că îndatoririle o împiedicau să rămână atâta cât şi-ar fi dorit, dar că le dorea sănătate şi fericire şi nădăjduia că aveau s-o sprijine şi pe mai departe în lupta împotriva Imperiului. Îndepărtându-se de masă, îi făcu semn lui Eragon, iar el i se alătură la intrare. Intorcându-se cu spatele la cort, Nasuada îi spuse:

— Eragon, ştiu că ai nevoie de timp ca să-ţi recapeţi puterile de pe urma călătoriei şi că te aşteaptă şi alte treburi, aşa că îţi dau un răgaz de două zile în care să faci numai ce vrei.

Răspoimâine însă vino la mine în pavilion ca să vorbim despre viitor. Am să-ţi dau de îndeplinit un lucru foarte important.

— Cum porunceşti, Domniţă, răspunse el supus, apoi o întrebă: Elva te însoţeşte peste tot, nu-i aşa?

— Da, şi mă ajută să mă păzesc de orice primejdie care le-ar putea scăpa şoimilor Nopţii. Faptul că e în stare să ghicească ce-i supără pe oameni m-a ajutat mult. E foarte uşor să supui pe cineva dacă îi cunoşti toate supărările din străfundul sufletului.

— Şi crezi că poţi să te descurci şi fără ea?

— Ai de gând să rupi blestemul? îl întrebă Nasuada, sfredelindu-l cu privirea pătrunzătoare.

— Da sau măcar să încerc. Nu uita că aşa i-am făgăduit.

— Da, ştiu, eram de faţă.

Zgomotul unui scaun căzut pe jos o făcu să tresară, însă apoi continuă:

— Făgăduielile astea ale tale au să ne ducă pe toţi la pieire… Elva este de neînlocuit; nimeni nu mai are o asemenea înzestrare. Ajutorul ei, aşa cum ţi-am spus, e nepreţuit. M-am gândit chiar că, dintre noi toţi, ea singură ar putea să-l înfrângă pe Galbatorix, căci ar şti tot ce vrea el să facă, iar vraja ta i-ar arăta cum să i se împotrivească. Atâta vreme cât nu trebuie să-şi jertfească viaţa, ar ieşi învingătoare. Eragon, spre binele vardenilor, spre binele întregii Alagaesii, nu ai putea să te prefaci numai că încerci s-o vindeci?

— Nu, răspunse el, scuipând cuvintele de parcă îl scârbeau. N-aş face aşa ceva nici măcar dac-aş putea. Nu ar fi drept. Dacă o silim pe Elva să rămână aşa cum este, se va întoarce împotriva noastră, iar eu nu vreau s-o am duşmancă.

Se opri, apoi, văzând chipul Nasuadei, vorbi din nou:

— Unde mai pui că nu este deloc limpede dacă voi izbuti ceva. E greu, dacă nu chiar cu neputinţă să rupi o vrajă aşa de neclară. Pot să-ţi fac o propunere?

— Care?

— Fii sinceră cu Elva. Explică-i ce înseamnă pentru vardeni şi întreab-o dacă n-ar vrea să-şi poarte şi mai departe povara, spre binele neamurilor libere. Poate că va refuza – are tot dreptul. Dacă o face însă, înseamnă că oricum nu ne puteam bizui pe ea. Dacă primeşte, atunci o va face din propria ei voinţă.

Incruntându-se uşor, Nasuada încuviinţă.

— Am să-i vorbesc mâine. Ar trebui să fii şi tu acolo, să mă ajuţi s-o conving şi, dacă nu izbutesc, să rupi blestemul. Vino în pavilionul meu, la trei ceasuri după revărsatul zorilor.

Şi, cu asta, ieşi afară la lumina torţelor.

Mult mai târziu, pe când lumânările sfârâiau în sfeşnice, iar sătenii începuseră să plece, câte doi, câte trei, Roran îl apucă pe Eragon de cot şi-l duse în fundul cortului, lângă Saphira, unde nu mai puteau fi auziţi.

— Mai devreme, când ai vorbit despre Helgrind, ai spus tot adevărul? îl întrebă, strângându-l de braţ ca într-un cleşte şi privindu-l cu ochi aspri şi scrutători, dar în care se citea parcă şi o undă de tristeţe şi de nesiguranţă.

— Roran, dacă ai vreun pic de încredere în mine, să nu mă mai întrebi niciodată asta, răspunse Eragon, înfruntându-i privirea. Nu vrei să ştii, crede-mă!

Chiar în timp ce rostea cuvintele, se simţi şi el tulburat la gândul că le ascunsese şi vărului său, şi Katrinei adevărul despre Sloan. Ştia că aşa trebuia, dar tot îi venea greu să-şi mintă familia. O clipă, se gândi chiar să-i povestească totul lui Roran, însă apoi îşi aminti toate motivele pentru care hotărâse să nu o facă şi-şi ţinu gura. Roran şovăi puţin, părând neliniştit, apoi se strâmbă şi-i dădu drumul.

— Am încredere. La urma urmelor, asta înseamnă să fim o familie, nu? Să avem încredere.

— Mda, şi asta, şi să ne luptăm între noi. Roran râse şi-şi frecă nasul cu degetul mare.

— Ai şi tu dreptate.

Apoi îşi dezmorţi umerii laţi şi rotunzi şi ridică braţul pentru a se pipăi la dreptul – un obicei pe care-l dobândise de când fusese muşcat de Ra’zac.

— Mai am o întrebare să-ţi pun.

— Da?

— De fapt… vreau să-ţi cer ceva. O favoare, zise Roran cu un zâmbet viclean pe buze, apoi ridică din umeri. Nu mi-am închipuit niciodată că am s-ajung să-ţi vorbesc despre asta. Eşti mai tânăr ca mine, abia ce-ai devenit bărbat şi-mi mai eşti şi văr.

— Despre ce să-mi vorbeşti? Haide, lasă ocolişurile!

— Despre căsătorie, răspunse celălalt, ridicând fruntea. Aş

vrea ca tu să ne uneşti pe Katrina şi pe mine. Mi-ar face plăcere. Katrinei n-am vrut să-i pomenesc nimic până nu aveam răspunsul tău, dar ştiu sigur că ar fi şi pentru ea o cinste şi o plăcere ca tu să ne căsătoreşti.

Năucit, Eragon nu-şi mai găsea cuvintele. În cele din urmă, izbuti să îngâne:

— Eu? Aş face-o cu bucurie, se grăbi să adauge, dar… eu? Eşti sigur că asta vrei? Sunt convins că Nasuada ar accepta să vă unească… Sau Regele Orrin, un rege adevărat! Ar sări în sus de bucurie să celebreze căsătoria dacă asta l-ar ajuta să-mi obţină bunăvoinţa.

— Dar eu te vreau pe tine, Eragon, zise Roran şi-l bătu pe umăr. Eşti Cavaler şi singurul om pe lume de acelaşi sânge cu mine. Pe Murtagh nici nu-l pun la socoteală. Nici prin cap nu-mi trece cine ar putea fi mai potrivit să mă lege de iubita mea.

— Atunci primesc, răspunse Eragon.

Roran îl îmbrăţişa şi-l strânse din toate puterile, înăbuşindu-l. După ce-i dădu drumul, Eragon răsuflă adânc şi spuse:

— Când? Ştiu că Nasuada vrea să mă trimită undeva, habar nu am unde, dar cred că o să-mi ia ceva vreme. Poate… la începutul lunii viitoare, dacă avem răgaz?

Roran lăsă umerii în jos şi scutură din cap ca un taur înfuriat.

— Ce zici de poimâine?

— Aşa de repede? Nu cumva vă pripiţi? Nu e vreme pentru niciun fel de pregătiri. Lumea o să spună că nu se cuvine.

Roran se încorda şi începu să strângă din pumni; venele de pe dosul palmei i se umflară.

— Trebuie. Dacă nu ne căsătorim, şi încă repede, babele au să aibă ce bârfi şi va fi mult mai rău decât dacă se va spune că am fost eu pripit. Pricepi?

Eragon avu nevoie de un răgaz ca să înţeleagă, dar apoi rânji larg, fără să se mai poată abţine. „Roran o să fie tată!” se gândi. Zâmbind în continuare, zise:

— Da, cred că da. Atunci rămâne pe poimâine.

Roran îl îmbrăţişa din nou, făcându-l să geamă de durere, şi-l lovi iarăşi cu palma pe spate. După câteva clipe de chin, îi dădu drumul.

— Îţi rămân îndatorat, îi zâmbi vărul său. Mulţumesc. Acum trebuie să mă duc să-i spun Katrinei şi să facem tot ce putem pentru a pregăti ospăţul de nuntă. După ce ne hotărâm, am să-

ţi spun şi când o să fie.

— E foarte bine aşa.

Roran se îndepărtă puţin, apoi se întoarse şi-şi desfăcu braţele, de parcă voia să îmbrăţişeze întreaga lume.

— Eragon, mă însor!

— Du-te odată, cap sec, spuse Eragon râzând şi făcându-i semn cu palma. Te aşteaptă.

După ce plecă Roran, se caţără pe spinarea Saphirei şi strigă uşor:

— Blodhgarm?

Tăcut ca o umbră, elful apăru în lumină. Ochii săi galbeni sclipeau ca tăciunii.

— Saphira şi cu mine o să zburăm puţin. Ne întâlnim la cortul meu.

— Cum vrei, Biruitor al Umbrei, se înclină Blodhgarm.

De îndată, Saphira îşi ridică aripile uriaşe, făcu trei paşi în fugă şi se înălţă peste şirurile de corturi, făcându-le să fluture încoace şi încolo în timp ce dădea din aripi. Eragon se clătină şi se prinse cu mâna de ghimpele din faţa lui ca să nu cadă. Saphira se ridică în spirală pe deasupra taberei pline de lumini, până ce aceasta se făcu mică şi se pierdu în întunecimea dimprejur, apoi rămase acolo sus, plutind între cer şi pământ, într-o tăcere deplină.

Eragon îşi lăsă capul pe gâtul ei şi îşi aţinti privirea asupra unei întinderi de praf care brăzda cerul.

„Odihneşte-te, micuţule, dacă asta vrei, zise Saphira. N-am să te scap.”

Iar el se odihni şi văzu înaintea ochilor un oraş rotund, din piatră, pierdut în mijlocul unei câmpii nesfârşite şi o fetiţă care se strecura pe aleile înguste şi şerpuite dinăuntru, cântând o melodie tulburătoare.

Şi noaptea se scurse către zori.

Poveşti care se întrepătrund

Tocmai veniseră zorii, iar Eragon şedea pe patul său de lemn, ungându-şi platoşa cu ulei, când un arcaş de-al vardenilor veni să-l roage în genunchi să-i vindece soţia, care suferea din pricina unei umflături în partea stângă a trupului. Chiar dacă

trebuia să fie la Nasuada în mai puţin de un ceas, el încuviinţă şi-l însoţi pe bărbat până la cortul său. Femeia era foarte slăbită şi nu mai avea mult de trăit, aşa că îi trebui multă trudă pentru a-i distruge umflătura ce mergea până în străfundurile trupului. Se simţea obosit, dar mulţumit că o salvase pe femeie de la o moarte lungă şi chinuitoare.

După aceea, se reîntâlni cu Saphira lângă cortul arcaşului şi rămase cu ea preţ de câteva minute, masându-i muşchii de la ceafă. Torcând, Saphira îşi flutura coada lungă şi şerpuită şi-şi răsucea umerii şi capul, pentru ca el să poată ajunge mai bine la muşchii încordaţi. „Cât ai stat tu acolo, îi spuse, au mai venit şi alţii să te caute, cu felurite rugăminţi, dar Blodhgarm şi ai lui i-au trimis îndărăt, căci nu era nimic care să nu poată aştepta."

„Serios?" făcu el, vârându-şi degetele pe sub unul dintre solzii mari de la gât, ca s-o scarpine şi mai tare. „Poate că ar trebui să fac şi eu ca Nasuada."

„Adică?"

"În a şasea zi a fiecărei săptămâni, din zori până la amiază, ea îi primeşte pe toţi cei care vor să-i ceară ceva sau să-şi spună păsurile. Aş putea face şi eu aşa."

„Mda, cred că ar fi bine. Totuşi, să ai grijă să nu-ţi risipeşti prea multă energie cu astfel de lucruri. Trebuie să fim gata de luptă în orice clipă", zise Saphira, torcând şi mai puternic şi frecându-şi gâtul de palma lui.

„Am nevoie de o sabie", zise Eragon.

„Păi, găseşte-ţi una."

„Hm…"

O tot scărpina aşa, până când ea se trase la o parte şi-i spuse: „Mai bine grăbeşte-te, ca să nu întârzii la Nasuada." Porniră împreună spre pavilionul din mijlocul taberei. Nu era mai mult de un sfert de milă până acolo, aşa că Saphira nu se mai înălţă pe cer cum făcuse înainte. La vreo sută de picioare de pavilion, dădură peste Angela, îngenuncheată între două corturi, cu ochii aţintiţi la un petic de piele întins peste o piatră joasă şi plată, pe care se aflau împrăştiate, unele peste altele, oase împodobite cu felurite semne pe fiecare faţă. Erau oasele de dragon cu ajutorul cărora îi citise şi lui Eragon viitorul, în Teirm.

În faţa ei şedea o femeie înaltă, cu umeri laţi, cu pielea bronzată şi bătută de vreme, cu părul negru împletit într-o

cosiţă groasă, care-i atârna pe spate. Era încă frumoasă, în ciuda zbârciturilor ce-i încercuiau gura. Purta o rochie roşiatică, mult prea mică pentru ea – mânecile nu-i ajungeau nici pe departe până la încheietură. Îşi legase împrejurul fiecărei încheieturi câte o bucată de pânză neagră, însă cea din stânga se desfăcuse şi-i alunecase spre cot, lăsând să se vadă mai multe cicatrice îngroşate. După cum arătau, Eragon îşi dădu seama că femeia fusese cândva prinsă de duşmani, încătuşată şi că se frecase şi se zbătuse fără încetare pentru a se elibera, sfâşiindu-şi încheieturile până la os. Se întrebă dacă era o răufăcătoare sau o sclavă şi se încruntă la gândul că existau oameni atât de cruzi încât să îngăduie ca o prizonieră aflată în puterea lor să păţească aşa ceva, chiar dacă şi-o făcuse cu bună ştiinţă.

Alături de femeia mai în vârstă şedea o copilă foarte serioasă. După cum arăta, nu avea decât vreo şaisprezece ani. Pe chip abia începuse să-i înflorească frumuseţea unei femei mature. Avea muşchii de la braţe foarte puternici, de parcă fusese ucenica unui fierar sau a unui săbier, ceea ce nu prea părea cu putinţă pentru o fată, oricât ar fi fost de voinică.

În clipa în care Eragon şi Saphira se opriră în spatele Angelei, aceasta tocmai terminase să le spună ceva celor două femei. Dintr-o singură mişcare, ea strânse oasele de dragon în peticul de piele şi le îndesă în punga de la cingătoare. Ridicându-se, le zâmbi larg celor doi.

— Vai de mine şi de mine, cum se face ca picaţi mereu tocmai la ţanc? De câte ori titirezul sorţii începe să se învârtă, hop şi voi!

— Titirezul sorţii? întrebă Eragon, ridicând dintr-o sprânceană.

— Ei, şi? zise ea ridicând din umeri. Nici măcar eu nu am mereu inspiraţie.

Arăta spre cele două străine, care se ridicaseră şi ele, şi spuse:

— Eragon, te-aş ruga să le dai binecuvântarea ta. Au înfruntat multe primejdii şi încă mai au de făcut un drum lung şi greu. Sunt convinsă că se vor bucura să poarte cu ele binecuvântarea unui Cavaler care să le apere.

Eragon şovăi. Ştia că Angela nu le citea în oasele de dragon tuturor celor care veneau s-o caute. De obicei, nu le citea decât

puţinilor cu care Solembum catadicsea să vorbească. Şi asta pentru că nu era vorba de o înşelătorie ieftină. Negustoreasa de ierburi era cu adevărat în stare să desluşească ceţurile viitorului. De vreme ce se hotărâse să le citească celor două, însemna că femeia cu încheieturile rănite şi fata cu braţe de săbier erau oameni de soi, cărora soarta le păstrase un loc de seamă în ceea ce avea să vină. Parcă pentru a-şi întări bănuiala, îl văzu pe Solembum, sub chipul său obişnuit de motan cu urechi mari şi păroase, aţinându-se pe după colţul unui cort din apropiere şi privind ce se întâmpla cu ochii săi galbeni, misterioşi. Şi, cu toate astea, Eragon şovăia încă, bântuit de amintirea primei şi singurei binecuvântări pe care o mai rostise vreodată – din pricină că nu cunoştea prea bine limba străveche, îi distrusese viaţa unei copile nevinovate.

„Saphira?” întrebă.

„Nu te mai codi atâta”, răspunse ea, fluturând din coadă. „Ai învăţat din greşeala făcută şi n-ai să mai cazi încă o dată în capcană. Şi-atunci de ce să nu-i ajuţi pe cei care ar putea avea nevoie de binecuvântarea ta? Haide, la treabă şi, de data asta, fă-o cum trebuie!”

— Cum vă cheamă? întrebă Eragon.

— Iertare, Biruitor al Umbrei, spuse femeia înaltă şi cu părul negru, cu un accent pe care el nu izbuti să-l recunoască, numele au putere, aşa că am vrea ca ale noastre să rămână tăinuite.

Îşi ţinea privirea aplecată, dar vorbea cu hotărâre şi fără să şovăie. Fata scoase un oftat uşor, de parcă era uimită de îndrăzneala celeilalte.

Eragon făcu un semn din cap. Nu era nici supărat, nici mirat, cu toate că reţinerea femeii îi stârnise şi mai tare curiozitatea. I-ar fi plăcut să le ştie numele, dar nu era nevoie pentru ce avea de gând să facă. Scoţându-şi mânuşa de la mâna dreaptă, atinse cu palma fruntea caldă a femeii. Ea clipi, simţindu-i atingerea, dar nu se trase înapoi. Îşi umfla nările şi strânse din buze, iar între sprâncene îi apăru o adâncitură. O simţi tremurând, ca şi cum atingerea lui o durea şi se lupta cu sine însăşi, ca să nu-i dea palma la o parte dintr-o lovitură. Undeva, în spatele ei, Eragon îl zări pe Blodhgarm apropiindu-se cu paşi uşori, gata să sară dacă femeia se dovedea duşmancă.

Nedumerit de purtarea ei, Eragon îşi străpunse piedicile din

minte, sorbi din şuvoiul de magie şi, cu toată puterea limbii străvechi, spuse:

— Atra gulia un ilian tauthr ono un atra ono waise skoliro fra rauthr. Fiecare cuvânt era încărcat de putere, ca şi cum ar fi fost o vrajă.

Astfel, fraza avea să dea o altă formă viitorului, ajutând-o pe femeie să aibă parte de o soartă mai bună. Eragon avu însă grijă să pună stavilă puterii revărsate în binecuvântare – altfel, aceasta avea să se hrănească din energia trupului său, până ce îl istovea de tot, lăsându-l uscat ca o frunză moartă. Cu toate acestea, se simţi mai obosit decât se aşteptase. Pe ochi i se lăsă o ceaţă, picioarele începură să-i tremure şi era cât pe ce să cadă grămadă la pământ.

O clipă mai târziu, îşi reveni.

Când îşi luă palma de pe fruntea femeii, se simţi uşurat – şi ea părea la fel, căci făcu pe dată un pas înapoi şi-şi frecă braţele. Îl privi urât, ca şi cum atingerea lui ar fi murdărit-o.

Trecând mai departe, Eragon o binecuvânta şi pe fată. Aceasta făcu ochii mari când el dădu drumul puterii, ca şi cum o simţea pătrunzându-i în trup. La sfârşit, îşi înclină fruntea.

— Îţi mulţumesc, Biruitor al Umbrei. Îţi suntem îndatorate. Sper să izbuteşti să-i înfrângi pe Galbatorix şi Imperiul său.

Dădu să plece, dar se opri în clipa în care Saphira pufni şi-şi vârî capul printre Eragon şi Angela, peste creştetele celor două necunoscute. Aplecându-se, suflă uşor, mai întâi pe chipul femeii mai în vârstă, apoi pe cel al fetei, şi întinzându-şi gândurile cu atâta forţă încât să străpungă paveze dintre cele mai puternice – căci şi ea, şi Eragon observaseră că femeia cu părul negru ştia să-şi apere mintea cum nu se putea mai bine – spuse: „Noroc la vânătoare, Sălbaticelor! Fie ca vântul să vă umfle aripile, să aveţi soarele mereu în spate şi să vă luaţi prada pe nepregătite. Şi, Ochi-de-Lup, nădăjduiesc ca, atunci când îl vei găsi pe cel care te-a prins în capcanele lui, să nu-l ucizi prea repede.”

Ambele femei se încordară la auzul glasului Saphirei. Apoi, cea mai în vârstă îşi duse pumnul la piept şi spuse:

— N-am s-o fac, Frumoasă Vânătoriţă. Apoi îi făcu o plecăciune Angelei, zicând:

— Aleargă iute şi loveşte prima, Văzătoareo!

— Drum bun, Sabie-Cântătoare!

Într-un foşnet de fuste, cele două plecară cu paşi mari şi, în scurtă vreme, se pierdură prin marea de corturi cenuşii.

„Nu le-ai mai făcut semne pe frunte?” o întrebă Eragon pe Saphira.

„Cu Elva a fost altceva. N-am să mai las asemenea pecete nimănui. Ce s-a întâmplat în Farthen Dur… s-a întâmplat şi gata. Am făcut-o dintr-un imbold. Mai mult de atât nu ştiu ce să spun.”

Mergând spre pavilionul Nasuadei, Eragon trase cu ochiul la Angela:

— Cine erau femeile astea?

— Călătoare în căutarea propriului destin, răspunse ea strâmbând din buze.

— Ce răspuns mai e şi ăsta? se plânse Eragon.

— Nu obişnuiesc să ofer secrete pe tavă, ca nucile coapte la vremea solstiţiului de iarnă. Mai ales dacă nu sunt ale mele.

Mai făcură câţiva paşi în tăcere, apoi Eragon nu se mai putu abţine:

— Când cineva îmi ascunde ceea ce ştie, asta nu face decât să-mi întărească hotărârea de a şti adevărul. Vreau să aflu totul. Pentru mine, o întrebare fără răspuns este ca un ghimpe înfipt în trup, care mă fulgeră la fiecare mişcare, până ce izbutesc să-l scot.

— Atunci te compătimesc.

— Pentru ce?

— Pentru că, pesemne, te chinui de dimineaţă până seara. Viaţa e plină de întrebări fără răspuns.

La şaizeci de picioare de pavilion, un grup de suliţaşi care mărşăluiau prin tabără le tăiară calea. Aşteptând ca războinicii să treacă, Eragon se înfiora şi-şi suflă în palme.

— Păcat că n-avem vreme pentru masă. Isteaţă ca întotdeauna, Angela zise:

— E din pricina vrăjii, nu? Te-a stors de puteri.

El încuviinţă. Scotocind printr-o pungă atârnată la cingătoare, vrăjitoarea scoase un coltuc tare, de culoare închisă, presărat cu seminţe albe.

— Poftim. O să-ţi ajungă până la prânz.

— Ce-i asta?

— Mănâncă, stărui ea. O să-ţi placă. Ai încredere în mine.

Când Eragon îi luă din mână bucata uleioasă, ea îi apucă

încheietura cu mâna cealaltă şi o ţinu aşa, cercetându-i umflăturile aspre de pe dosul palmei.

— Deşteaptă treabă, zise. Sunt urâte ca bubele de pe trupul broaştei, dar n-are a face câtă vreme te ajută să nu te răneşti, nu? Îmi place. Îmi place mult. Te-ai luat după ţepuşele piticilor? După Ascudgamin?

— Nu-ţi scapă nimic, nu-i aşa? întrebă Eragon.

— Nimicul poate să-mi scape, că nu mă interesează. Îmi pasă numai de ceea ce este.

Eragon clipi, luat prin nepregătite de vorbele ei în doi peri, aşa cum i se întâmpla adesea. Angela pipăi o umflătură cu vârful unghiei.

— Mi-aş face şi eu aşa ceva, numai că mi s-ar agăţa lâna când torc sau împletesc.

— Faci tu aşa ceva cu mâna ta? întrebă el, uimit să audă că vrăjitoarea se îndeletnicea cu treburi atât de banale.

— Fireşte! Mă ajută să mă liniştesc! Dacă n-aş face-o, ia spune: unde aş mai găsi eu vestă care să aibă pe piept farmecul împotriva iepurilor turbaţi al lui Dvalar, şi încă scris în Liduen Kvaedhi? Sau o căciuliţă colorată în galben, verde şi roz aprins?

— Iepuri turbaţi?

— Nici prin cap nu-ţi trece, zise Angela, scuturându-şi capul plin de bucle, cât de mulţi magicieni au murit muşcaţi de iepuri turbaţi. Se întâmplă mult mai des decât îţi închipui.

Eragon o privi lung. „Crezi că glumeşte?” o întrebă pe Saphira.

“Întreab-o şi ai să afli.”

„Oare? O să-mi răspundă cu altă cimilitura.”

După trecerea suliţaşilor, porniră din nou spre pavilion, însoţiţi de Solembum, care apăruse lângă ei fără ca Eragon să bage de seamă. Strecurându-se cu grijă printre grămezile de bălegar rămase de la caii ostaşilor Regelui Orrin, Angela zise:

— Ia s-aud: în afară de lupta cu cei doi Ra’zac, oare nu ţi s-a mai întâmplat nimic interesant în timpul călătoriei? Ştii ce plăcere îmi face să aud poveşti… palpitante.

Eragon zâmbi, gândindu-se la spiritele cu care Arya şi cu el se întâlniseră, însă nu avea chef să pomenească de ele, aşa că, în loc de asta, răspunse:

— Dacă tot m-ai întrebat, află că au fost nişte lucruri interesante. De pildă, am întâlnit un pustnic pe nume Tenga,

care trăieşte în ruinele unui turn de-al elfilor. Are o bibliotecă de-a dreptul uluitoare. Erau şapte…

Angela se opri atât de brusc încât Eragon mai făcu trei paşi până s-o observe şi să se întoarcă. Vrăjitoarea părea năucită, de parcă cineva o lovise tare după ceafă. Apropiindu-se cu paşi uşori, Solembum se lipi de picioarele ei şi ridică botul. Angela îşi umezi buzele, apoi îngâimă, înecându-se:

— Eşti… Eşti convins că se numea Tenga?

— Îl cunoşti?

Solembum scuipa, cu blana de pe spate zbârlită toată. Eragon se trase înapoi, ca nu cumva pisica fermecată să-i scape vreo gheară.

— Dacă-l cunosc? Dacă-l cunosc? făcu Angela cu un râs amar, punându-şi mâinile în şolduri. Şi-ncă cum! Am fost ucenica lui vreme de… vreme de mulţi ani, din păcate.

Eragon nu s-ar fi aşteptat niciodată s-o audă povestindu-i, de bunăvoie, despre trecutul ei. Dornic să afle mai multe, întrebă:

— Când l-ai întâlnit? Şi unde?

— Demult de tot şi departe, foarte departe. Dar ne-am despărţit certându-ne şi nu l-am mai văzut de mulţi, foarte mulţi ani. Că veni vorba, se încruntă Angela, credeam c-a şi murit.

Atunci vorbi şi Saphira: „De vreme ce ai fost ucenica lui, nu ştii la ce întrebare încearcă să găsească răspuns?”

— Habar n-am. De când îl ştiu, asta face mereu. De îndată ce izbuteşte să descâlcească o taină, găseşte o altă întrebare care să-l frământe. De când nu l-am mai văzut, poate că a găsit răspuns la vreo sută sau poate încă se chinuie tot cu cea veche.

„Şi care era cea veche?”

— Dacă numărul şi limpezimea opalelor care se găsesc în străfundurile Munţilor Beor are vreo legătură cu fazele lunii, aşa cum par să creadă piticii.

— Dar cum să dovedeşti aşa ceva? se miră Eragon.

— Dacă e cu putinţă, atunci numai Tenga ar fi în stare, zise Angela ridicând din umeri. O fi nebun, dar asta nu înseamnă că-i prost.

„E un om care loveşte pisicile cu piciorul”, făcu Solembum, ca şi cum asta ar fi spus totul.

— Ei, gata! exclamă Angela bătând din palme. Mănâncă ce ţi-am dat, Eragon, şi hai la Nasuada.

Îndreptarea greşelilor

— Aţi întârziat, spuse Nasuada în clipa în care Eragon şi Angela se aşezară pe două dintre scaunele aşezate în semicerc în faţa jilţului ei. Mai erau acolo Elva şi Greta, femeia care avea grijă de ea, şi care-l rugase cândva pe Eragon, în Farthen Dur, să binecuvânteze pruncul. Ca mai înainte, Saphira se întinsese în afara pavilionului şi-şi vârâse capul printr-o deschizătură, pentru a putea lua parte la întâlnire. Solembum se făcuse ghem lângă botul ei. Părea că doarme buştean, numai că, din când în când, mai flutura din coadă.

Şi Eragon, şi Angela îşi cerură iertare pentru întârziere, apoi o ascultară pe Nasuada explicându-i Elvei cât de preţioase erau pentru vardeni înzestrările ei – „Ca şi cum n-ar şti”, îi spuse Eragon Saphirei -şi rugând-o să-l dezlege pe Eragon de făgăduinţa de a încerca să rupă blestemul. Îi zise că înţelegea foarte bine că-i cerea o mare jertfă, dar că în joc era soarta întregii lumi şi că liniştea sufletească a unei singure persoane nu însemna nimic pe lângă visul de a scăpa Alagaesia din ghearele lui Galbatorix. Era un discurs foarte meşteşugit – bine chibzuit, pătimaş şi menit să o atingă pe Elva în adâncul sufletului. Aceasta însă, care şezuse până atunci cu bărbia în palme, ridică ochii şi spuse:

— Nu.

Toţi cei din pavilion se tulburară şi rămaseră tăcuţi. Uitându-se de la unul la altul, fără să clipească, Elva continuă:

— Eragon, Angela, voi doi ştiţi foarte bine cum e să împărtăşeşti gândurile şi emoţiile unei făpturi care moare. Ştiţi cât e de groaznic, de sfâşietor, de parcă o parte din tine însuţi se stinge pentru totdeauna. Şi e vorba de moartea unei singure persoane. Niciunul dintre voi nu este nevoit să îndure aşa ceva, decât dacă vrea, pe când eu… eu n-am de ales şi trebuie să le îndur pe toate la un loc. Simt orice suferinţă din jurul meu. În clipa asta, Nasuada, simt cum Sefton, un săbier care a fost rănit în lupta de pe Câmpiile Pârjolite, e pe cale să închidă ochii pentru totdeauna. Şi ştiu ce vorbe aş putea să-i spun ca sa nu se mai teama de necunoscutul de dincolo. E atât de îngrozit, vai, mă face şi pe mine să tremur!

Scoţând un strigăt fără cuvinte, îşi apăra chipul cu braţele, de parcă se ferea de o lovitură. Apoi spuse:

— Ah, s-a dus. S-a terminat. Dar mai sunt şi alţii. Mereu şi mereu alţii. Dansul morţii nu se mai sfârşeşte.

Glasul îi deveni şi mai amar, şi mai batjocoritor, cum nu se putea mai nepotrivit cu înfăţişarea ei copilăroasă.

— Înţelegi ce înseamnă asta? Înţelegi cu adevărat, Nasuada, Domniţă Noptatecă, tu, care vrei să devii regina lumii? Înţelegi? Sunt părtaşă la toată durerea din trupurile şi din sufletele care mă înconjoară. O simt ca şi cum ar fi a mea, iar vrăjile lui Eragon ma silesc să îndulcesc suferinţa celorlalţi, oricât m-ar costa. Dacă mă împotrivesc, aşa cum fac şi acum, trupul se răzvrăteşte împotriva mea: mi se face greaţă, capul îmi zvâcneşte ca şi cum un pitic m-ar lovi cu ciocanul, şi-mi vine greu să mă mişc, darmite să mai şi gândesc. Asta-mi doreşti şi pe mai departe, Nasuada? Zi şi noapte, durerea lumii mă apasă. De când Eragon m-a… binecuvântat, n-am cunoscut decât suferinţă şi teamă, niciun pic de fericire sau mulţumire. Partea mai luminoasă a vieţii, tot ceea ce ne ajută să mergem mai departe, îmi este necunoscută. Nu o simt. Nu o pot gusta. Numai bezna este a mea. Numai jalea îngemănată a tuturor bărbaţilor, femeilor şi copiilor, cale de o milă, care mă frământă ca o furtună în miez de noapte. Blestemul ascuns sub chip de binecuvântare m-a împiedicat să fiu asemenea altor copii. Trupul meu a crescut mai repede decât era firesc, iar mintea şi mai mult. Chiar dacă Eragon izbuteşte să-mi ia această înspăimântătoare înzestrare şi nevoie, nu mă poate face la loc cum eram, nici cum ar trebui să fiu fără să mă distrugă. Sunt un monstru, nici femeie, nici copil, sortită veşnic să fiu altfel decât ceilalţi. Nu sunt oarbă, să ştiţi. Vă văd cum vă înfioraţi când îmi auziţi glasul. Nu, îmi cereţi prea mult, mai spuse ea, clătinând din cap. Nu pot să mai îndur asta, Nasuada, nici de dragul tău, nici al vardenilor, nici al întregii Alagaesii, nici măcar al scumpei mele mame, dacă ar mai fi trăit. Nu merită, nu există preţ îndeajuns de mare pentru aşa ceva. Aş putea să mă duc să trăiesc singură, departe de suferinţele altora, dar nu vreau. Nu vreau să-mi duc viaţa în felul ăsta. Singurul lucru de făcut este ca Eragon să încerce să-şi repare greşeala. Buzele i se strâmbară într-un zâmbet viclean.

— Iar dacă nu mă înţelegeţi, dacă vi se pare că sunt slabă de

minte şi nu mă gândesc decât la mine însămi, binevoiţi să v-amintiţi că nu sunt decât un prunc, care n-a făcut nici doi ani. Numai un prost aşteaptă de la un copil de ţâţă să se jertfească pentru binele altora. Dar, copil sau nu, m-am hotărât. Puteţi să-mi spuneţi orice, dar n-o să mă convingeţi. Sunt de neclintit.

Nasuada nu se dădu bătută, ci încercă în continuare să discute cu ea, dar în zadar – aşa cum Elva le făgăduise deja că avea să fie. În cele din urmă, le ceru Angelei, lui Eragon şi Saphirei să încerce şi ei. Angela refuză pe dată, pe motiv că nu putea spune mai multe decât o făcuse Nasuada însăşi şi că Elva trebuia să ia o hotărâre care o privea numai pe ea, aşa că nu era drept să fie pisată, bătută la cap şi năucită cu vorbe mari. Eragon credea şi el cam acelaşi lucru, însă până la urmă spuse:

— Elva, nu pot să hotărăsc eu pentru cine ce ai de făcut – asta numai tu trebuie s-o faci –, însă ar fi bine s-o asculţi pe Nasuada înainte să judeci. Tot ce încearcă ea este să ne apere de Galbatorix şi are nevoie de ajutorul nostru. Altfel, nu mai rămâne nicio nădejde. Nu ştiu să citesc viitorul, dar cred că înzestrările tale se pot dovedi o armă cum nu se poate mai bună împotriva regelui. Prin tine, îi putem cunoaşte dinainte orice mişcare, putem afla cum să ne împotrivim farmecelor ţesute de el şi, mai presus de orice, îi putem ghici slăbiciunile şi ce avem de făcut ca să-l înfrângem.

— Dacă vrei să mă convingi, Cavalere, va trebui să te străduieşti mai tare.

— Nu caut să te conving de nimic, îi răspunse el. Vreau numai să fiu sigur că ai cântărit bine urmările hotărârii tale şi că nu te pripeşti.

Fata se înfiora, dar nu răspunse.

„Inima ce-ţi spune, Frunte Sclipitoare?” o întrebă Saphira.

— Asta o ştii deja, Saphira, răspunse Elva, cu un glas în care nu se mai citea nici urmă de răutate. Nu are rost să o mai spun o dată.

Chiar dacă încăpăţânarea fetei o înfuria, Nasuada nu lăsă să-i scape niciun semn. Severă şi solemnă, aşa cum se cuvenea să se arate, zise:

— Elva, hotărârea ta nu mă mulţumeşte, dar vom face ceea ce ne ceri, căci este limpede că nu te putem convinge. Atâta vreme cât nu am trecut niciodată prin chinurile cu care tu te lupţi în fiecare zi, nu te pot învinovăţi. Poate că, în locul tău, şi

eu aş face întocmai. Eragon, te rog.

Supus, Eragon îngenunche în faţa Elvei. Ochii săi violeţi, pătrunzători îl sfredeliră. Îi luă mâna între ale sale – ardea, de parcă fata ar fi avut febră.

— O să doară, Biruitor al Umbrei? întrebă bătrâna Greta cu un tremur în glas.

— N-ar trebui, dar nu sunt sigur. Când ţeşi un farmec, ştii întotdeauna ce se va-ntâmpla. Când este să îl rupi, e altfel. Pot apărea felurite greutăţi şi tocmai de-asta magicienii nu o fac aproape niciodată de bunăvoie.

Îngrijorată, Greta o mângâie pe Elva pe creştet.

— Of, să fii curajoasă, bobocel! Să fii curajoasă, îi zise, fără să bage de seamă privirea mâniată pe care i-o aruncă fata.

Eragon nu se lăsă întrerupt.

— Elva, ascultă-mă. Există două căi pentru a îndepărta o vrajă. Una cere ca magicianul care a ţesut-o să-şi deschidă sufletul în faţa puterii care pune magia în mişcare…

— Ceea ce mie mi se pare foarte greu şi neplăcut, zise Angela. Tocmai de-asta m-am bizuit mai degrabă pe licori, plante şi obiecte care sunt ele însele fermecate, şi nu pe incantaţii.

— Îmi dai voie?

— Iertare, făcu Angela, cu gropiţe în obraji. Dă-i bătaie.

— Aşa, mârâi Eragon. Una cere ca vrăjitorul…

— Sau vrăjitoarea, se băgă iarăşi în vorbă Angela.

— Vrei să mă laşi odată să termin?

— Iertare.

Eragon o văzu pe Nasuada luptându-se să-şi înăbuşe un zâmbet.

— Una cere ca vrăjitorul sau vrăjitoarea să-şi deschidă sufletul în faţa puterii care-i curge prin trup şi, vorbind în limba străveche, să-şi ia înapoi nu doar vorbele prin care a fost ţesută vraja, ci şi ceea ce a dorit atunci să facă. După cum îţi dai şi singură seama, aşa ceva e foarte greu. Dacă vrăjitorul nu gândeşte bine, va sfârşi prin a ţese o altă vrajă, dar fără s-o rupă pe prima, iar atunci va avea de luptat cu două farmece îngemănate. Cealaltă cale este de a găsi cuvintele potrivite pentru o vrajă care să facă întocmai pe dos faţă de cea de la început. Nu o rupe de tot pe aceasta din urmă, dar, dacă e ţesută cum trebuie, o împiedică să mai facă rău. Cu voia ta,

asta-i calea pe care am de gând s-o apuc.

— Foarte frumos, zise Angela, dar, dacă nu ţi-e cu supărare, de unde va veni energia de care e nevoie pentru aşa o vrajă? Şi, că veni vorba, spune-ne şi ce-ar putea ieşi prost.

Eragon nu-şi luă ochii de la Elva.

— Energia va trebui să vină de la tine, îi spuse, strângându-i mâna. Nu va fi cine ştie ce, însă tot o vei simţi. Dacă o fac, nu vei mai fi niciodată în stare să alergi la fel de iute sau să ridici la fel de multe poveri ca un om obişnuit.

— Şi de ce nu-mi dai tu energie? întrebă Elva, ridicând dintr-o sprânceană. La urma urmelor, din pricina ta s-au întâmplat toate astea.

— Aş face-o cu drag, numai că, dacă suntem departe unul de altul, îmi va veni foarte greu. Iar dacă am fi, să spunem, la o milă depărtare -sau, poate, un pic mai mult –, încercarea m-ar ucide. Cât despre ce-ar putea ieşi prost… singura primejdie este că nu voi ţese farmecul aşa cum trebuie, pentru a se împotrivi pe deplin binecuvântării. Dacă se întâmplă, am s-o mai fac o dată. Atât şi nimic mai mult.

— Şi dacă nici a doua oară nu izbuteşti?

— Atunci, zise el, după ce se gândi un pic, am s-o apuc pe prima cale despre care ţi-am vorbit, cu toate că, sincer să fiu, nu prea vreau. E drept, este singura cale pentru a îndepărta cu totul o vrajă, dar dacă iese prost -şi s-ar prea putea să fie aşa – vei suferi şi mai mult decât acum.

— Înţeleg, încuviinţă Elva.

— Deci îmi dai voie să încep?

Fata îi făcu din nou semn că da, iar el răsuflă adânc, pregătindu-se. Concentrându-se, cu ochii pe jumătate închişi, începu să vorbească în limba străveche. Fiecare cuvânt răsuna ca o lovitură de ciocan. Avea mare grijă să rostească fiecare silabă, fiecare sunet care era altfel decât în limba sa maternă, pentru a nu da naştere vreunei noi nenorociri. Vraja îi era înscrisă, cu litere de foc, în minte. În timpul călătoriei de întoarcere, petrecuse multe ceasuri trudind la ea, cântărind-o, silindu-se să o facă mai bună, în aşteptarea clipei în care avea să încerce să pună capăt răului pe care i-l făcuse Elvei. În timp ce el vorbea, Saphira îi dădu putere din trupul său. O simţi sprijinindu-l şi urmărindu-l cu atenţie, gata să-l ajute dacă observa că era pe cale să greşească. Era o vrajă lungă şi foarte

încâlcită, căci se străduise să prevadă toate urmările binecuvântării de la început, aşa că trecură mai mult de cinci minute până ce rosti ultima frază, ultimul cuvânt, ultima silabă.

Se lăsă liniştea. Dezamăgita, Elva se întunecă la faţă şi spuse:

— Încă mai simt.

— Ce? întrebă Nasuada aplecându-se către ea.

— Totul. Pe tine, pe el, pe toţi cei care suferă. N-au dispărut. Nimic nu mă mai sileşte să-i ajut, însă chinul lor îmi răvăşeşte sufletul ca la început.

— Eragon…? zise Nasuada, iar el se încruntă.

— Pesemne mi-a scăpat ceva. Daţi-mi un răgaz să cuget şi am să găsesc o altă vrajă care ne poate ajuta. M-am mai gândit la câteva lucruri, dar…

Se întrerupse, tulburat pentru că nu se descurcase aşa de bine pe cât crezuse. Unde mai pui că acum avea să fie mult mai greu să găsească farmecul potrivit pentru ca Elva să nu mai simtă durerea. Dacă greşea un cuvânt, o frază, avea să-i facă şi mai mult rău – de pildă, era cu putinţă ca ea să nu mai simtă nici măcar durerea din propriul trup sau să nu mai fie în stare să înţeleagă unde era şi ce se afla în jur. Tocmai se sfătuia cu Saphira, când Elva spuse:

— Nu!

Uimit, o privi. Fetiţa părea să strălucească. Le zâmbi, cu dinţii ei rotunzi, ca nişte perle şi cu o privire bucuroasă şi triumfătoare.

— Nu, nu mai încerca nimic.

— Dar Elva, de ce…

— Pentru că nu mai vreau alte vrăji care să-mi soarbă puterile. Şi pentru că tocmai mi-am dat seama că nu sunt nevoită să-i iau în seamă!

Strânse braţele scaunului în pumni, tremurând de încântare.

— Câtă vreme nu mai sunt silită să-i ajut pe cei care suferă, nu e nevoie să le împărtăşesc chinul şi asta nu mă mai îmbolnăveşte! Uite: un bărbat rămas fără un picior… o femeie care s-a ars la mână… dar mie nu-mi pasă! Nu-mi pasă de ei şi asta nu-mi mai face rău. E drept că încă nu ştiu să-i ţin pe deplin la distanţa, dar ce uşurare! S-a făcut linişte. Linişte şi pace. Gata cu tăieturile, vânătâile şi oasele sfărâmate. Gata cu temerile zadarnice ale flăcăilor fără minte. Gata cu jalea

femeilor părăsite sau a bărbaţilor înşelaţi şi încornoraţi. Gata cu miile de răni de nevindecat ale războiului. Gata cu groaza chinuitoare ce însoţeşte trecerea în nefiinţă.

Cu lacrimile curgându-i pe obraji, ea scoase un hohot de râs răguşit, care-l înfiora pe Eragon.

„Ce-i nebunia asta? întrebă Saphira. Chiar dacă eşti în stare să-i ţii la distanţă, de ce să rămâi încătuşată de suferinţa altora, când Eragon te poate elibera şi de asta?”

Ochii Elvei sclipeau de bucurie crudă:

— N-am să fiu niciodată la fel ca un om obişnuit. Dacă-i aşa, atunci vreau să păstrez ceea ce mă deosebeşte. Câtă vreme îmi pot stăpâni puterile, şi pare-se că pot, primesc cu bucurie această povară, căci este alegerea mea, iar vraja ta, Eragon, nu mă mai sileşte. Ha! De-acum încolo, n-am să mai dau socoteală în faţa nimănui. Dacă ajut pe cineva, va fi pentru că aşa poftesc. Dacă-i slujesc pe vardeni, Nasuada, va fi pentru că aşa îmi spune conştiinţa, şi nu pentru că mi-o ceri tu sau pentru că altfel mă voi îmbolnăvi. Voi face numai ce vreau, iar cei care au de gând să mi se împotrivească să aibă grijă, căci le cunosc toate temerile şi n-am să şovăi să le folosesc pentru a-mi îndeplini dorinţele!

— Elva! exclamă Greta. Nu spune asemenea grozăvii! Nu pot să cred că eşti în stare să gândeşti aşa!

Fata se întoarse către ea, iute ca fulgerul, fluturând din plete.

— Ah, da, uitasem de tine, doică. Mereu credincioasă. Mereu preocupată şi agitată ca o cloşcă! Îţi sunt recunoscătoare pentru că m-ai luat la tine după ce a murit mama şi pentru că m-ai îngrijit din Farthen Dur până aici, dar nu mai am nevoie de ajutorul tău. Am să trăiesc singură, am să-mi port de grijă şi n-am să depind de nimeni.

Umilită şi înspăimântată, bătrâna îşi acoperi gura cu o mână şi se prăbuşi în scaun. Cuvintele Elvei îl scârbiră pe Eragon. Se hotărî pe dată că nu-i putea îngădui să-şi păstreze puterile dacă avea de gând să le facă rău celor din jur. Cu ajutorul Saphirei, care îi împărtăşea gândul, alese o vrajă ce părea să aibă mai mulţi sorţi de izbândă decât altele care-i veniseră în minte şi deschise gura pentru a o rosti. Iute ca un şarpe, Elva îi puse o mână pe gură, împiedicându-l să vorbească. Pavilionul se clătină din temelii în clipa în care Saphira mârâi, mai-mai să-l asurzească pe Eragon cu auzul său atât de ascuţit. Cu toţii se

înspăimântară, în afară de Elva, care nici nu se clinti. „Dă-i drumul, pui de om!” strigă Saphira.

Atraşi de zgomot, cei şase străjeri ai Nasuadei năvăliră înăuntru, cu armele pregătite, în vreme ce Blodhgarm şi ceilalţi elfi alergară spre Saphira şi se postară de o parte şi de alta, dând pânza cortului la o parte pentru a vedea ce se întâmpla. Nasuada făcu un gest, iar şoimii Nopţii lăsară armele jos, însă elfii rămaseră gata de luptă. Săbiile lor sclipeau ca nişte ţurţuri de gheaţă.

Nimic însă, nici măcar armele îndreptate către ea, nu părea s-o tulbure pe Elva, care-şi lăsă capul pe o parte şi îl privi lung pe Eragon, ca şi cum era un gândac mai neobişnuit pe care-l găsise târându-se pe marginea scaunului. În cele din urmă, îi zâmbi cu atâta nevinovăţie încât el se întrebă ce-l făcuse să o bănuiască de gânduri rele. Cu un glas dulce ca mierea, îi spuse:

— Opreşte-te, Eragon. Dacă rosteşti vraja, ai să mă chinui aşa cum ai mai făcut-o şi altădată. Nu asta îţi doreşti. În fiecare noapte, înainte să adormi, ai să te gândeşti la mine, iar amintirea răului pe care mi l-ai făcut o să te chinuie. Ceea ce-ţi trecuse prin minte era o ticăloşie, crede-mă. Eşti tu, cumva, judecătorul semenilor tăi? Ai de gând să mă condamni, aşa, nevinovată, numai pentru că vorbele mele nu ţi-au fost pe plac? Ce plăcere spurcată să-i sileşti pe cei din jur să se poarte numai aşa cum vrei tu! Galbatorix ar fi mândru de tine.

Îi dădu drumul, dar Eragon nici nu se putea mişca de tulburare, îl lovise drept în suflet şi nu găsea cuvintele potrivite pentru a se împotrivi, căci întrebările şi dojenile ei erau întocmai cele care-l chinuiau adesea şi pe el. Dându-şi seama cât de bine îl înţelegea, simţi un fior rece pe şira spinării.

— Să ştii, Eragon, continuă Elva, că-ţi sunt recunoscătoare pentru că ai venit astăzi încoace să-ţi îndrepţi greşeala. Nu sunt mulţi oameni pe lume dispuşi să-şi recunoască vina şi să încerce s-o ispăşească. Şi totuşi să nu crezi că am ajuns să te îndrăgesc mai mult decât înainte.

Ai îndreptat balanţa cum ai putut mai bine, dar asta ar fi făcut orice om de bună-credinţă. Nu mi-ai plătit pentru ce-am îndurat şi nici nu ai cum. Aşa că, Eragon, Biruitor al Umbrei, data viitoare când ne vom întâlni nu mă privi nici ca prietenă, nici ca duşmancă. Nu ştiu ce cred despre tine, Cavalere – sunt gata să te urăsc sau să te iubesc, deopotrivă. Asta numai de

tine ţine. Saphira, datorită ţie am steaua din frunte. Te-ai purtat bine cu mine de la bun început. Sunt sluga ta supusă şi aşa voi rămâne şi pe mai departe.

Ridicând fruntea, de parcă încerca să pară mai înaltă, copila îi privi pe toţi, rând pe rând.

— Eragon, Saphira, Nasuada, Angela… rămâneţi cu bine.

Cu asta, se îndreptă spre ieşire. Şoimii Nopţii se traseră la o parte, făcându-i loc să treacă. Eragon se ridică posomorât.

— Am dat naştere unui monstru, zise.

Cei doi urgali din rândul Şoimilor îşi pipăiră vârfurile coarnelor -era semnul pe care-l făceau pentru a se feri de rele.

— Îmi cer iertare, i se adresă Eragon Nasuadei. Pare-se că n-am izbutit decât să-ţi fac şi mai mult rău, ţie şi tuturor.

Liniştită ca un lac de munte, Nasuada îşi netezi fustele, apoi răspunse:

— N-are a face. Lucrurile s-au mai încâlcit puţin, dar asta e de aşteptat pe măsură ce ne apropiem de Uru’baen şi de Galbatorix.

O clipă mai târziu, Eragon auzi ceva ce venea spre el, vâjâind prin aer. Tresări, dar, oricât ar fi fost de iute, nu izbuti să se ferească de o palmă straşnică. Aceasta îi învineţi obrazul şi-l trânti grămadă peste un scaun. Se rostogoli pe el şi sări în picioare, cu braţul stâng ridicat pentru a se feri de lovituri şi cu dreptul la spate, strângând în pumn cuţitul pe care şi-l scosese de la cingătoare, în timpul căzăturii. Spre mirarea sa, văzu că lovitura venise de la Angela. Elfii se adunaseră la niciun pas în spatele ei, gata s-o oprească dacă-l mai lovea sau s-o scoată afară din pavilion, la porunca lui. Solembum venise la picioarele vrăjitoarei, cu ghearele scoase din teacă, zbârlit tot şi scuipând. În clipa aceea, Eragon se simţi de-a dreptul furios văzând câtă grijă i se purta.

— Ce ţi-a venit? o întrebă pe Angela, apoi strânse din pleoape, când buza de jos, deja spartă, se rupse şi mai mult, iar sângele cald, cu gust metalic, îi picură pe limbă.

Vrăjitoarea dădu supărată din cap.

— Acum va trebui sa-mi pierd zece ani din viaţa învăţând-o pe Elva cum să se poarte! Află că nu asta aveam de gând pentru viitor.

— S-o înveţi? facu Eragon. N-o sa te lase. O sa te oprească, aşa cum m-a oprit şi pe mine, fără nicio greutate.

— Hm, nu prea cred. Despre mine nu ştie nimic – nici ce ma tulbură, nici ce mi-ar putea face rău. Am avut eu grijă de asta, de când am întâlnit-o.

— N-ai vrea să ne înveţi şi pe noi aceasta vrajă? întrebă Nasuada. După ce s-a-ntâmplat, poate că ar fi bine să avem un mijloc de a ne apăra de Elva.

— Să mă gândesc, zise Angela. Nu, mai bine nu.

Apoi plecă şi ea, ţâfnoasă, din pavilion. Solembum porni după ea, fluturând foarte graţios din coadă. Elfii îşi vârâră săbiile în teaca şi se îndepărtară câţiva paşi. Nasuada începu să se frece la tâmple.

— Of, magia, îngână ea, de parcă era un blestem.

— Magia, încuviinţă şi Eragon.

Amândoi tresăriră în clipa în care Greta se arunca pe jos şi începu să plângă şi să geamă, smulgându-şi părul firav, bătându-se cu pumnii pe faţă şi trăgând de rochia pe care-o purta.

— Vai, scumpa mea, biata de tine! Mi-am pierdut mieluşica! Am pierdut-o! Ce-o să fie cu ea, aşa, singurică? Vai şi-amar de mine, floricica mea m-a alungat. Ce ruşine după cât m-am chinuit şi cât am trudit ca o roabă! Ce lume crudă, aspră, care nu te lasă niciodată să fii fericită. Bobocica mea, gemu femeia. Trandafiraşul meu. Pruncuşorul meu. A plecat! Şi fără nimeni care s-o vegheze… Biruitor al Umbrei! Spune, ai să vegheze tu asupra ei?

Eragon o apuca de braţ şi o ajută să se ridice, îmbărbătând-o şi făgăduindu-i că Saphira şi el n-aveau s-o scape din ochi pe copilă.

„Şi asta dintr-un singur motiv: ar putea încerca oricând să-ţi înfigă un cuţit în coaste”, spuse Saphira numai pentru urechile lui.

Aur în dar

Ieşind din pavilionul Nasuadei, Eragon se apropie de Saphira, mulţumit să scape de toată agitaţia iscată de Elva. Trase cu ochiul la cerul senin şi-şi dezmorţi umerii – era deja ostenit de toate câte se întâmplaseră. Saphira dorea să zboare până la râul Jiet şi să se cufunde în apele sale adânci şi greoaie.

El însă nu prea ştia ce voia. Trebuia să termine de uns platoşa, să se pregătească pentru nunta lui Roran şi a Katrinei, să treacă pe la Jeod, să-şi găsească o sabie cumsecade, dar şi să…

Cufundat în gânduri, se scarpină pe bărbie.

„Cât ai să lipseşti?” o întrebă pe Saphira.

Ea îşi desfăcu aripile, pregătindu-se să-şi ia zborul.

„Câteva ceasuri. Mi-e foame. După ce mă îmbăiez, am să vânez vreo doi sau trei dintre cerbii ăia durdulii pe care i-am văzut păscând pe malul celălalt al râului. Numai că vardenii au omorât atâţia încât s-ar prea putea să fiu nevoită să zbor mai multe leghe spre Şiră până să găsesc vreo pradă demnă de mine.”

„Nu te duce prea departe, o preveni Eragon. Nu cumva să te întâlneşti cu duşmanii.”

„Nu… dar, dacă nimeresc peste vreo ceată rătăcită de soldaţi… începu ea, şi-şi linse fălcile de poftă. Ce mi-ar plăcea o luptă scurtă! Unde mai pui că oamenii au gust la fel de bun ca şi cerbii.”

„Saphira, n-ai fi în stare de aşa ceva!”

În ochii ei se aprinse o sclipire.

„Poate că nu, poate că da. Depinde dacă poartă armuri. Nu-mi place să muşc metal şi n-am răbdare să-mi scot mâncarea cu ghearele dintre tinichele.”

“Înţeleg.” Eragon trase cu ochiul la gărzile sale; chiar lângă el se afla o elfă înaltă, cu părul argintiu. „Elfii n-au să vrea să te lase singură. Ce zic, le-ai îngădui să se urce în spinarea ta măcar unul sau doi? Altfel, n-au să poată ţine pasul.”

„Astăzi, nu. Astăzi vânez singură!”

Şi, fluturând din aripi, ea se înălţă hăt departe, în văzduh. Întorcându-se spre vest, către râu, îi vorbi, însă glasul îi răsuna mai slab în mintea lui Eragon din pricina depărtării. „Când mă întorc te iau şi pe tine să zburăm, bine, micuţule?”

„Da, când vii o să zburăm împreună, numai noi doi.” Simţind-o cât era de mulţumită de răspuns, zâmbi şi el, privind-o cum zbura ca o săgeată spre vest. Apoi, lăsă ochii în jos în clipa în care Blodhgarm alergă spre el, sprinten ca o pisică. Elful îl întrebă unde plecase Saphira şi păru nemulţumit de răspunsul pe care-l primi, însă nu spuse nimic.

— Aşa, zise Eragon, ca pentru sine, pe când Blodhgarm se întorcea la tovarăşii săi. Să le luăm pe rând.

Se plimbă prin tabără până ce găsi un loc gol, ca un pătrat, în care vreo treizeci de vardeni făceau exerciţii cu felurite arme. Spre uşurarea sa, erau prea ocupaţi ca să-l observe. Ghemuindu-se, îşi lăsă palma dreaptă pe pământul bătătorit, alese din limba străveche cuvintele care-i trebuiau şi spuse:

— Kuldr, risa lam iet un malthinae unin bolir.

O vreme, nu păru să se întâmple nimic, cu toate că el simţea cum vraja străpungea pământul, din ce în ce mai adânc, în toate direcţiile. Nu trecură însă mai mult de câteva clipe şi praful începu să fiarbă ca un cazan lăsat prea mult pe foc, colorându-se în galben. Eragon învăţase de la Oromis că, peste tot în lume, în adâncul pământului se aflau grăunţe de metale şi că acestea, deşi erau prea mici pentru a fi scoase la lumină cu mijloacele obişnuite ale oamenilor, puteau fi adunate de către magicienii pricepuţi – cu ceva trudă, era drept.

Din mijlocul frământării gălbui izbucni un vârtej de praf sclipitor, care se vărsă drept în palma sa. Acolo, grăuncioarele se lipiră una de alta, alcătuind trei bulgări de aur curat, fiecare cât o castană mare.

— Letta, zise Eragon şi reteză vraja. Se lăsă pe călcâie şi se sprijini de pământ, căci se simţea, dintr-odată, stors de puteri. Capul îi căzu în piept şi pleoapele i se închiseră pe jumătate. Împrejur, vedea numai pete şi ceţuri. Răsuflând adânc, se uită la bulgăraşii strălucitori pe care-i avea în mână, aşteptând să-şi revină. „Ce frumos, se gândi. Dacă aş fi ştiut sa fac asta pe când locuiam în Valea Palancar… Deşi, la drept vorbind, pare mai simplu să sapi după aur decât să-l aduni aşa. Nu m-am mai simţi atât de obosit de când am coborât din Helgrind cu Sloan în spate.”

Băgă aurul în buzunar şi plecă din nou prin tabără. Trecu pe lângă un foc la care se gătea şi se opri să se ospăteze pentru prânz – avea mare nevoie, după atâtea vrăji. Apoi, se îndreptă spre corturile în care se aflau sătenii din Carvahall. Apropiindu-se, auzi zăngănit de metale şi se îndreptă, plin de curiozitate, în direcţia aceea.

Ocoli un şir de trei căruţe, oprite la gura unei poteci, şi-l văzu pe Horst, între două corturi, ţinând în mână capătul unei bare lungi de oţel. La celălalt capăt, aceasta era roşie ca focul şi se odihnea pe o nicovală uriaşă, proptită, la rândul său, pe o buturugă lată şi joasă. De ambele părţi ale nicovalei, Albriech şi

Baldor, fiii cei zdraveni ai lui Horst, loveau pe rând oţelul cu baroasele, pe care le răsuceau deasupra capetelor cu mişcări lente. La câţiva paşi în spate se vedea un cuptor grosolan, în care ardea focul. Era atât de mult zgomot încât Eragon se ţinu departe până ce se termină cu întinsul oţelului, iar Horst vârî bara la loc în cuptor. Fluturându-şi braţul liber, fierarul îl salută, apoi, văzându-l că dădea să-i răspundă, ridică un deget să-l oprească. Îşi scoase din urechea stângă un şomoiog de lână netoarsă, apoi continuă:

— A, acum te-aud. Ce te-aduce pe aici, Eragon?

În timp ce ei vorbeau, fiii lui Horst aruncară în foc cărbune dintr-o găleată şi se apucară să strângă cleştii, ciocanele, dălţile şi celelalte unelte ce zăceau împrăştiate. Cei trei bărbaţi erau scăldaţi de sudoare.

— Voiam să ştiu ce-i cu hărmălaia asta, răspunse Eragon. Trebuia să-mi dau seama. Nimeni nu poate face atâta larmă ca un bărbat din Carvahall.

Horst râse, ridicându-şi barba ascuţită către cer.

— Ce-mi place să aud aşa ceva. Iar tu eşti o dovadă vie, nu?

— Nu doar eu, noi toţi, zise Eragon. Tu, eu, Roran, toţi cei din Carvahall. Alagaesia nu va mai fi niciodată la fel după ce terminăm cu ea.

Dar de ce sunteţi aici? continuă, rotindu-şi încă o dată privirile împrejur. Credeam că toţi fierarii se află…

— Da, aşa este, Eragon. Sunt cu toţii la un loc. Numai că eu l-am convins pe căpitanul care are în grijă partea asta de tabără să-mi îngăduie să lucrez mai aproape de cort. E vorba de Elain, înţelegi, continuă Horst, trăgându-se de barbă. Se chinuie cu copilul şi nici nu e de mirare după toate greutăţile prin care am trecut venind încoace. A fost slăbuţă de când o ştiu şi acum mi-e teamă că… mă rog, înţelegi.

Se scutură ca un urs care se apără de muşte şi coborî puţin glasul.

— Dacă ai răgaz, te rog să treci pe la ea. Cine ştie, poate o ajuţi într-un fel.

— N-ai grijă, am s-o fac, făgădui Eragon.

Cu un oftat de mulţumire, Horst scoase bara de oţel dintre cărbuni, ca să-i vadă culoarea, apoi o vârî la loc şi-i făcu un semn lui Albriech.

— Haide, fă-i un pic de aer. E aproape gata.

În vreme ce Albriech sufla din foale, Horst îi zâmbi lui Eragon:

— Când le-am spus vardenilor că sunt fierar, au fost din cale-afară de fericiţi, de parcă eram şi eu Cavaler. Sunt prea puţini făurari pe aici, înţelegi? Mi-au dat toate uneltele ce-mi lipseau, printre care şi nicovala asta. Când am plecat din Carvahall, îmi venea să plâng la gândul că nu-mi voi mai face niciodată meseria. Nu mă prea descurc eu cu săbiile, însă aici este îndeajuns de muncă pentru a ne ţine pe toţi trei ocupaţi vreme de cincizeci de ani de-acum încolo. Nu ne ies prea mulţi bani, dar măcar nu putrezim în temniţele lui Galbatorix.

— Şi nici în ciocul vreunui Ra'zac, spuse Baldor.

— Mda, aşa e.

Horst le făcu semn băieţilor să ia din nou baroasele, apoi, ridicându-şi şomoiogul de vată la ureche, îl întrebă pe Eragon:

— Voiai ceva de la noi? Oţelul e gata şi nu pot să-l mai las în foc, ca să nu-l slăbesc.

— Ştiţi cumva unde e Gedric?

— Gedric? repetă Horst, cugetând. Ar trebui să fie la instrucţie, cu sabia şi cu suliţa, împreună cu ceilalţi. Într-acolo, cam la vreun sfert de milă.

Şi-i arătă cu degetul. Eragon îi mulţumi şi plecă în direcţia pe care i-o arătase. Zgomotul metalului izbit cu baroasele izbucni din nou, limpede ca dangătul unui clopot şi pătrunzător, ca un ac de sticlă ce străpungea văzduhul. Eragon îşi acoperi urechile cu palmele şi zâmbi. Văzând că Horst nu-şi pierduse tăria şi că, deşi rămăsese fără casă şi avere, era acelaşi om care fusese în Carvahall, se simţea îmbărbătat. Pe undeva, încăpăţânarea şi puterea fierarului îi reînnoiseră credinţa că, dacă izbuteau să-l dea jos pe Galbatorix, totul avea să se sfârşească bine, iar viaţa lui, precum şi a sătenilor, avea fie din nou ca la început.

În scurtă vreme, ajunse în locul unde bărbaţii din Carvahall făceau exerciţii cu armele pe care le primiseră. Aşa cum îi spusese Horst, Gedric se afla acolo, luptându-se cu Fisk, Darmmen şi Morn. Eragon nu avu nevoie decât să schimbe câteva cuvinte cu veteranul fără un braţ care-i instruia, iar acesta îi dădu pe dată lui Gedric un răgaz de odihnă.

Tăbăcarul veni în fugă spre Eragon şi rămase în picioare, în faţa lui, cu ochii în jos. Era micuţ şi îndesat, cu fălci puternice, ca de dulău, sprâncene dese şi braţe groase şi pătate, după ce

amestecase atâta vreme în cazanele urât mirositoare în care îşi curăţa pieile. Nu era prea arătos, dar Eragon îl ştia drept om bun şi cinstit.

— Cu ce te pot ajuta, Biruitor al Umbrei? întrebă Gedric.

— M-ai ajutat deja şi am venit să-ţi mulţumesc şi să-mi plătesc datoria.

— Eu? Cum adică te-am ajutat, Biruitor al Umbrei? zise tăbăcarul, vorbind cu mare grijă, de parcă se temea că Eragon îi întindea o capcană.

— La scurtă vreme după ce am plecat din Carvahall, ai descoperit că ţi se furaseră trei piei de bou, puse la uscat în coliba de lângă cazane, nu-i aşa?

Gedric se întunecă la faţă, de ruşine, şi se foi în loc:

— Ei da, dar ştii, coliba nu era niciodată încuiată. Oricine putea intra să le ia. Unde mai pui că, după tot ce s-a-ntâmplat de atunci, nu mi se mai pare cine ştie ce. Înainte să urcăm în munţi, am distrus aproape tot ce mai aveam, pentru ca nemernicii de Ra'zac şi soldaţii Imperiului să nu pună mâna pe nimic care le-ar fi putut folosi. Cine mi-a luat pieile m-a scutit să mai distrug încă trei. Deci, ce-a fost a fost.

— Poate că ai dreptate, zise Eragon, dar mă simt nevoit să-ţi spun că eu ţi-am furat pieile.

Atunci, Gedric ridică fruntea şi-l privi drept în ochi, de parcă era un om obişnuit, fără teamă, fără reţinere şi fără umilinţă, de parcă îşi schimbase părerea despre el.

— Le-am furat şi nu mă mândresc cu asta, dar aveam nevoie de ele. Dacă nu le-aş fi avut, mă îndoiesc că aş fi scăpat cu viaţă pentru a ajunge în Du Weldenvarden, la elfi. În mintea mea, îmi spuneam că n-am făcut decât să le împrumut, dar adevărul e că le-am furat, pentru că nici prin cap nu-mi trecea să ţi le mai înapoiez. Aşa că, îmi cer iertare şi, dat fiind că încă sunt la mine – sau, cel puţin, ce a mai rămas din ele –, mi se pare cinstit să-ţi plătesc.

Şi scoase de la cingătoare un bulgăre de aur – aspru, rotund şi fierbinte – pe care i-l dădu tăbăcarului. Acesta se holbă la metalul strălucitor, strângând din fălci, încruntat şi neînduplecat. Nu cântări bulgărele în palmă – aşa ceva ar fi fost o insultă pentru Eragon –, nici nu-l muşcă, ci spuse:

— Nu pot să primesc, Eragon. Am fost tăbăcar priceput, e drept, dar pieile alea nu făceau nici pe departe atât de mult.

Dărnicia îţi face cinste, însă m-aş simţi prost să primesc atâta aur pe nemuncite.

— Fiecare om are dreptul să se târguiască pentru un preţ cât mai bun, nu-i aşa? întrebă Eragon, câtuşi de puţin surprins.

— Da.

— Bun. Atunci nu te mai împotrivi. Cei mai mulţi se târguiesc ca să scadă preţul. Eu însă vreau să-l cresc, dar tot am să mă târguiesc cu îndârjire, ca şi cum m-aş chinui să cheltuiesc cât mai puţin. Dinspre partea mea, pieile alea mi-au fost de mare ajutor şi nu ţi-aş da mai puţin pe ele nici măcar dacă mi-ai ţine cuţitul la beregată.

Gedric strânse bulgărele de aur între degetele sale groase.

— Dacă-i aşa, doar nu-s nătâng. Primesc. Nimeni n-are să spună vreodată că Gedric, fiul lui Ostven, a lăsat norocul să-i scape printre degete pentru că se credea nedemn de el. Îţi mulţumesc, Biruitor al Umbrei.

Şi puse aurul într-o punguţă atârnată la cingătoare, înfăşurându-l într-un petic de lână, ca să-l ferească de zgârieturi.

— Garrow te-a crescut frumos, Eragon. Şi pe tine, şi pe Roran. O fi fost el acru ca oţetul şi aspru şi uscat ca morcovii la vreme de iarnă, dar v-a crescut frumos şi cred că acum ar fi mândru de voi.

Eragon se simţi copleşit de emoţii neaşteptate. Gedric dădu să se întoarcă la ceilalţi, dar se opri:

— Dă-mi voie să te-ntreb însă, de ce pieile alea ţi-au fost de aşa mare ajutor? Ce-ai făcut din ele?

— Ce-am făcut? râse Eragon. Păi, cu ajutorul lui Brom, am făcut o şa pentru Saphira. În ultima vreme, n-am mai folosit-o la fel de des ca înainte – de când elfii ne-au dăruit una adevărată –, însă ne-a slujit cum nu se poate mai bine în multe lupte, chiar şi în Bătălia din Farthen Dur.

Năucit, Gedric ridică din sprâncene. Un rânjet i se întinse pe chip, ca o spărtură într-o stâncă de granit cenuşiu, dându-i cu totul altă înfăţişare.

— O şa! făcu el. Ca să vezi – pieile folosite pentru şaua unui Cavaler au venit din tăbăcăria mea. Unde mai pui că habar n-aveam de asta când le pregăteam. Şi nu e vorba de un Cavaler oarecare, ci de cel mai bun dintre toţi, cel care o să-l dea jos pe tiranul ucigaş! Dacă m-ar vedea taică-meu!

Şi Gedric bătu din călcâie şi începu, niciuna, nici două, să ţopăie. Rânjind fără încetare, îi făcu lui Eragon o plecăciune şi se întoarse printre săteni, începând să le povestească tuturor, în gura mare, ce i se întâmplase. Grăbindu-se să scape, până ca alţii să apuce să sară pe el, Eragon se strecură printre corturi, mulţumit de ce făcuse. „Chiar dacă îmi ia ceva timp uneori, se gândi, până la urmă tot îmi plătesc datoriile.”

Nu după multă vreme, ajunse la alt cort, undeva în apropierea hotarului de est al taberei. Bătu în stâlpul de la intrare. Cu o mişcare bruscă, o fâşie de pânză se trase la o parte, iar dinăuntru apăru Helen, soţia lui Jeod, care-l privi cu răceală.

— Pesemne ai venit să vorbeşti cu el.

— Dacă este aici, spuse Eragon, cu toate că ştia foarte bine că aşa era, căci simţea gândurile lui Jeod la fel de limpede ca şi pe cele ale femeii.

O clipă, avu impresia că aceasta nu era prea dornică să-l primească. Apoi însă ea ridică din umeri şi se trase la o parte.

— Atunci, pofteşte.

Îl găsi pe Jeod aşezat pe un scăunel şi cercetând de zor felurite pergamente, cărţi şi foi îngrămădite pe un pat de lemn, fără pături.

O şuviţă subţire de păr îi căzuse pe frunte – semăna cu cicatricea ce i se întindea până la tâmpla stângă.

— Eragon! strigă Jeod, văzându-l şi luminându-se la faţă. Bine ai venit, bine ai venit!

Îi strânse mâna, apoi îi oferi scăunelul.

— Poftim. Eu pot să şed pe colţul patului. Nu, nu, te rog, eşti oaspetele nostru. Vrei ceva de mâncare sau de băut? Cu ajutorul Nasuadei, avem ceva mai mult decât alţii, aşa că nu te abţine. N-o să rămânem flămânzi din pricina ta. Pe lângă ce dădeam la masă în Teirm, asta nu e mare lucru, dar nimeni nu se îndestulează la război, nici măcar un rege.

— Aş vrea o ceaşcă de ceai, dacă se poate, zise Eragon.

— Atunci ceai şi biscuiţi să fie, zise Jeod şi trase cu ochiul la Helen. Aceasta smulse ceainicul de pe jos şi-l sprijini de şold, luă un burduf cu apă pe care-l destupă şi vârî muştiucul în ceainic. Un şuvoi de apă lovi cu zgomot fundul de metal. Degetele lui Helen strânseră burduful, ca să curgă mai încet. Rămase aşa, nemişcată, întocmai ca o persoană care are de

făcut o treabă neplăcută, în vreme ce apa curgea înainte, clipocind.

Jeod zâmbi slab, de parcă îşi cerea iertare pentru ea şi se holbă la o hârtie pe care o avea în mână, aşteptând-o să termine. Eragon se apucă să cerceteze din priviri cortul.

Totul ţinu vreo trei minute. În cele din urmă, ceainicul se umplu, iar Helen dădu la o parte burduful dezumflat, îl atârnă într-un cui înfipt într-unui dintre stâlpii cortului şi ieşi cu paşi apăsaţi. Eragon se uită la Jeod, ridicând dintr-o sprânceană.

— Nu am cine ştie ce rang printre vardeni, aşa cum spera ea, aşa că acum e supărată şi mă învinovăţeşte. S-a învoit să plece împreună cu mine din Teirm, aşteptându-se, cred, ca Nasuada să mă ia drept sfetnic sau să-mi ofere pământuri şi averi vrednice de un mare senior ori mai ştiu eu ce, pentru că am ajutat la dobândirea oului Saphirei acum mulţi ani. Nici că s-a aşteptat la aşa ceva: să dormim în cort, să ne facem singuri de mâncare, să ne spălăm singuri hainele şi aşa mai departe. Să nu mă înţelegi greşit. Nu vreau să spun că singurele ei preocupări sunt rangul şi averea, însă se trage dintr-o familie de neguţători, dintre cele mai bogate din Teirm, şi eu însumi o duceam foarte bine pe când ne-am căsătorit. Nu e obişnuită cu lipsurile. Mai trebuie să treacă ceva timp. Ridică uşor din umeri şi vorbi mai departe:

— Cât despre mine, nădăjduiam că această aventură – să-i zicem aşa, deşi poate e prea mult – să ne ajute să ne împăcăm. Dar nimic nu e aşa de simplu precum pare.

— Dar tu nu crezi că vardenii ar trebui să-ţi arate ceva mai multă preţuire? întrebă Eragon.

— Pentru mine, nu. Dar pentru Helen… şovăi Jeod. Aş vrea s-o văd fericită. Răsplata pentru ce am făcut atunci am dobândit-o deja: am scăpat cu viaţă din Gil'ead, după ce Brom şi cu mine am fost atacaţi de Morzan, cu dragonul şi oamenii săi; am avut plăcerea de a şti că-i dădusem o lovitură cruntă lui Galbatorix; m-am întors la viaţa mea de zi cu zi şi am putut să-i ajut şi mai departe pe vardeni; unde mai pui că m-am şi însurat cu Helen. Asta mi-a fost răsplata şi sunt foarte mulţumit. Chiar dacă aveam îndoieli, au dispărut toate în clipa în care am văzut-o pe Saphira zburând printr-un nor de fum pe Câmpiile Pârjolite. Dar cu Helen nu ştiu ce e de făcut. Mă rog, una peste alta, necazurile astea sunt numai ale noastre şi n-ar fi trebuit să te

bat la cap cu ele. Nu m-am arătat o gazdă prea bună.

Eragon pipăi un pergament.

— Spune-mi, atunci, ce-i cu atâtea hârtii? Te-ai făcut copist?

— Nicidecum, se înveseli Jeod, cu toate că munca mea este adesea la fel de plicticoasă. De vreme ce eu am fost cel care a descoperit tunelul tăinuit ce dădea în castelul lui Galbatorix, din Uru'baen, şi am izbutit ca, venind încoace, să iau cu mine câteva cărţi rare din biblioteca mea din Teirm, Nasuada m-a pus să caut alte slăbiciuni de soiul ăsta prin oraşele din Imperiu. De pildă, dacă aş găsi pe undeva pomenit vreun tunel care trece pe sub zidurile din Dras-Leona, aş cruţa multă vărsare de sânge.

— Şi unde cauţi?

— Pe unde pot, răspunse Jeod, dându-şi părul la o parte din ochi. În istorii, în mituri, în legende, poeme şi cântece, în cărţile religioase, în scrierile Cavalerilor, magicienilor, călătorilor, nebunilor, miniştrilor, feluriţilor generali, ale tuturor celor care ar fi putut şti despre vreo uşă secretă, o trapă sau ceva de soiul ăsta, care ne-ar putea folosi. Dar asta cere foarte, foarte mult timp, căci oraşele din Imperiu sunt vechi de sute de ani, ba chiar şi mai mult. Unele au fost ridicate înainte ca oamenii să sosească în Alagaesia.

— Şi crezi că vei găsi ceva?

— Nu, nu prea am speranţe. Tainele trecutului nu se lasă cu uşurinţă scoase la lumină. Totuşi, cine ştie? Aş putea izbândi dacă am timp. Sunt convins că în fiecare oraş există astfel de căi ascunse. Tocmai pentru că sunt vechi, e cu neputinţă să nu le aibă. Cu toate astea, s-ar putea ca ele să nu fie pomenite nicăieri sau ca noi să nu avem pergamentele şi cărţile ce ne trebuie. Oamenii care cunosc astfel de taine nu prea obişnuiesc să le încredinţeze şi altora. Ce mai, făcu Jeod, apucând un vraf de hârtii de pe patul de lemn şi uitându-se cu atenţie la ele, apoi aruncându-le cât colo şi pufnind, încerc să dezleg ghicitori pe care nici oamenii care le-au inventat nu le doreau vreodată dezlegate.

Vorbiră aşa o vreme, despre lucruri nu prea importante, până ce Helen se întoarse, aducând cu ea trei căni aburinde cu ceai. Îi oferi una lui Eragon, care observă că părea ceva mai puţin mânioasă decât înainte, făcându-l să se întrebe dacă nu cumva ascultase de-afară ce spusese Jeod despre ea. Îi oferi şi

bărbatului său o cană şi apoi scoase de undeva, din spatele lui Eragon, o tăviţă de tinichea cu biscuiţi şi un castronel cu miere. Se trase câţiva paşi înapoi şi rămase sprijinită de un stâlp al cortului, suflând în cana sa.

Aşa cum cerea politeţea, Jeod aşteptă ca Eragon să ia un biscuit şi să-l mănânce, înainte să întrebe:

— Şi cărui fapt datorăm plăcerea de a te vedea? Pare-mi-se că ai venit cu un scop.

Eragon sorbi din ceai.

— După bătălia de pe Câmpiile Pârjolite, am făgăduit că-ţi voi povesti cum a murit Brom. De-asta am venit.

— Oh! făcu Jeod, pălind.

— Dacă nu vrei, nu ţin morţiş, se grăbi Eragon să adauge.

— Ba da, ba da, vreau, răspunse celălalt cu trudă, clătinând din cap. Numai că m-ai luat pe nepregătite.

Nu-i ceru lui Helen să plece, iar Eragon se întrebă dacă se cuvenea să-şi spună povestea ori să aştepte. Apoi, hotărî că nu avea importanţă dacă o mai auzea şi altcineva. Cu un glas aspru şi solemn, istorisi tot ce se întâmplase de când Brom şi cu el plecaseră de la Jeod, din Teirm. Le descrise întâlnirea cu ceata de urgali, cum îi căutaseră pe cei doi Ra'zac în Dras-Leona, cum fuseseră atacaţi afară din oraş şi cum duşmanii îl înjunghiaseră pe Brom, înainte să fugă de săgeţile lui Murtagh.

Cu un nod în gât, le vorbi despre ultimele ceasuri ale lui Brom, despre peştera răcoroasă în care zăcuse, despre cât de neajutorat se simţise el însuşi privindu-l pe bătrân, despre mirosul morţii care se răspândise împrejur, despre ultimele cuvinte ale lui Brom, despre mormântul de piatră pe care i-l pregătise el cu ajutorul unei vrăji şi pe care Saphira îl preschimbase în diamant.

— Dacă aş fi ştiut la fel de multe pe cât ştiu acum, se plânse Eragon, l-aş fi putut salva. În loc de asta…

Dar nu mai izbuti să rostească niciun cuvânt. Se şterse la ochi şi sorbi din ceai, dorindu-şi să fi fost ceva mai tare. Jeod oftă.

— Deci, aşa a sfârşit Brom. Păcat, căci ne-ar fi prins bine să-l avem printre noi. Totuşi, cred că, dacă şi-ar fi putut alege moartea, aşa şi-ar fi dorit să fie – să moară în slujba vardenilor, apărându-l pe ultimul Cavaler neatârnat.

— Ştiai că a fost şi el Cavaler?

— Da, vardenii mi-au spus înainte să-l întâlnesc.

— Mi se pare că era un om care nu spunea prea multe despre el însuşi, interveni Helen.

Jeod şi Eragon râseră.

— Asta cam aşa e, spuse Jeod. Ţin minte şi acum ce uimit am fost când aţi apărut amândoi la mine în prag. Brom a fost mereu un om ascuns, însă, pe când călătoream împreună, am devenit prieteni destul de apropiaţi şi nu pot să înţeleg de ce m-a lăsat să cred că murise vreme de… cât, şaisprezece, şaptesprezece ani? Mult prea mult. Şi încă ceva. De vreme ce tot Brom a fost cel care le-a dus vardenilor oul Saphirei după ce l-a ucis pe Morzan în Gil'ead, nimeni nu putea să-mi spună că oul este acolo fără să dezvăluie şi faptul că el era în viaţă. Aşa că mi-am petrecut aproape douăzeci de ani din viaţă convins că singura mare aventură din viaţa mea a dat greş şi că, din pricina asta, ne-am pierdut şi ultima nădejde de a mai avea un Cavaler care să-i ţină piept lui Galbatorix. Nu mi-a fost uşor, credeţi-mă… Când am deschis uşa, continuă el ştergându-şi fruntea cu braţul, şi mi-am dat seama cine era, m-am gândit că fantomele trecutului s-au întors să mă bântuie. Brom mi-a spus că s-a ascuns ca să nu păţească nimic până ce nu apărea noul Cavaler ca să-l poată învăţa, dar povestea asta nu mi s-a părut defel mulţumitoare. De ce s-a crezut nevoit să se rupă de aproape toţi cei pe care-i cunoştea şi la care ţinea? De ce se temea? Pe cine voia să apere? Jucându-se cu toarta cănii, Jeod tăcu o clipă, apoi vorbi mai departe:

— N-am nicio dovadă, însă cred că Brom a găsit ceva în Gil'ead, după ce s-a luptat cu Morzan şi cu dragonul său, ceva atât de important încât asta l-a făcut să-şi lase baltă toată viaţa de până atunci. Nu ştiu de ce, dar mi se pare că aşa trebuie să fi fost. E la mijloc o taină pe care nu mi-a dezvăluit-o nici mie, nici nimănui altcuiva.

Oftă din nou şi-şi frecă faţa prelungă.

— După atâţia ani în care nu l-am văzut, nădăjduiam să mai am prilejul de a călători cu el, dar se pare că soarta avea alte gânduri. Iar faptul că l-am pierdut pentru totdeauna, la numai câteva săptămâni după ce am aflat că era încă în viaţă, este o glumă foarte crudă.

Helen se strecură pe lângă Eragon şi veni lângă soţul ei, lăsându-i o mână pe umăr. Jeod îi zâmbi slab şi-şi petrecu braţul

pe după talia ei îngustă.

— Mă bucur că tu şi cu Saphira i-aţi săpat un mormânt de care şi un rege al piticilor ar fi mândru. Merita asta. Merita mult mai mult, pentru tot ce a făcut pentru Alagaesia. Cu toate că, după ce oamenii o să-i descopere mormântul, un mormânt de diamant, mi-e tare teamă că nu vor şovăi nicio clipă să-l sfărâme.

— Dacă o fac, o să le pară rău, bombăni Eragon; se hotărî, pe dată, să se întoarcă acolo cât putea de repede şi să ţeasă farmece pentru a apăra mormântul de jefuitori. Oricum, nu cred să-l deranjeze pe Brom. Au să fie mult prea ocupaţi să caute crinii de aur.

— Poftim?

— Nimic, n-are a face.

Sorbiră toţi trei din ceai. Helen ronţăi un biscuit. După o vreme, Eragon întrebă:

— L-ai întâlnit pe Morzan, nu-i aşa?

— Da. Nu au fost nişte clipe prea plăcute, însă da.

— Şi cum era?

— Ca fire? N-aş putea să-ţi spun, cu toate că ştiu foarte bine ce poveşti se spun despre grozăviile pe care le-a făcut. De câte ori Brom şi cu mine am dat peste el, a încercat să ne omoare. Sau, mai degrabă, să ne prindă, să ne pună la tortură şi abia după asta să ne omoare. Iţi dai seama că nu ne-am putut apropia unul de altul în situaţia asta.

Eragon era însă prea încordat ca să mai poată gusta gluma. Jeod se foi în loc.

— Ca războinic, Morzan era înfricoşător. Ne-am petrecut multă vreme, din câte îmi amintesc, fugind de el. De el şi de dragonul lui de fapt. Puţine lucruri pe lumea asta sunt mai îngrozitoare decât să te vâneze un dragon furios.

— Şi cum arăta?

— Dar de ce te interesează atât de mult? Eragon clipi.

— De curiozitate. A fost ultimul dintre Trădători şi a căzut ucis de mâna lui Brom. Iar acum fiul lui îmi este duşman de moarte.

— Păi, să vedem atunci, zise Jeod. Era înalt, cu umeri laţi, cu părul negru ca pana corbului şi avea ochii de culori diferite. Unul albastru şi altul negru. Nu purta barbă şi-i lipsea vârful unui deget – nu mai ştiu care. Era chipeş, în felul lui, trufaş şi

falnic şi avea mult farmec când vorbea. Dacă purta armură, era lustruită până strălucea, ca şi cum nici nu-i păsa dacă se dădea de gol în faţa duşmanilor – şi, poate aşa şi era. Când râdea, părea cuprins de durere.

— Dar însoţitoarea lui, femeia numită Selena? Pe ea ai întâlnit-o vreodată?

— Dacă aş fi întâlnit-o, râse Jeod, n-aş mai fi fost acum aici. E drept că Morzan era un săbier priceput, un magician de temut şi un trădător ucigaş, dar femeia asta a lui a fost cea care a băgat cu adevărat groaza în oameni. Morzan nu o folosea decât pentru acele misiuni prea grele, prea crude sau prea tainice pentru a le putea încredinţa altcuiva. Braţul întunericului, aşa i se spunea. Pe unde se ducea, moartea, chinul, trădarea şi altele asemenea o însoţeau.

Eragon se simţi scârbit să audă astfel de lucruri despre mama sa.

— Era neînduplecată, lipsită de milă şi de înţelegere. Se spune că, atunci când i-a cerut lui Morzan s-o ia în slujba lui, el a pus-o la încercare. I-a dezvăluit care era cuvântul pentru vindecare în limba străveche

— Selena ştia să folosească şi ea magia – şi apoi a asmuţit-o împotriva a doisprezece dintre cei mai pricepuţi săbieri pe care-i avea.

— Şi cum i-a învins?

— I-a vindecat de frică, de ură şi de toate cele care-l îmboldesc pe om să ucidă. Apoi, în vreme ce ei rămăseseră împietriţi, rânjind unul la altul ca nişte berbeci, s-a apropiat şi le-a tăiat beregatele. Te simţi bine, Eragon? Eşti alb ca un mort.

— Da, sunt bine. Altceva ce-ţi mai aminteşti? Jeod bătu cu degetele în cană.

— Despre Selena, nu mare lucru. Nimeni n-a ştiut prea multe despre ea niciodată. Numai Morzan îi cunoştea numele adevărat şi acesta nu s-a aflat decât cu câteva luni înainte să moară el. Oamenii de rând îi spuneau numai Braţul întunericului. Cei pe care-i avem acum – iscoadele, asasinii şi vrăjitorii care îndeplinesc poruncile lui Galbatorix – se numesc aşa tocmai pentru că regele vrea să facă din ei ceea ce era Selena pentru Morzan. Chiar şi printre vardeni numai câţiva îi cunoşteau numele. De-acum, cei mai mulţi dintre ei au murit. Din câte-mi amintesc, Brom a fost cel care a aflat cine era de

fapt. Înainte ca eu să ajung la vardeni cu veştile despre intrarea în Castelul Ilirea – clădit de elfi, acum mii de ani, din care Galbatorix a făcut acum fortăreaţa întunecată ce se înalţă peste Uru'baen –, până să ajung eu deci, Brom îşi petrecuse multă vreme iscodind pe la moşiile lui Morzan, cu nădejdea de a-i descoperi vreo slăbiciune până atunci necunoscută… Cred că a izbutit să intre în palat, schimbându-şi înfăţişarea şi dându-se drept un slujitor. Atunci a aflat felurite lucruri despre Selena. Totuşi, un lucru a rămas tăinuit – ce o lega atât de tare de Morzan. Poate că îl iubea. Oricum, i-a fost credincioasă până la moarte. Nu mult după ce Brom l-a ucis pe Morzan, vardenii au aflat că ea s-a îmbolnăvit. Ca o şoimiţă de vânătoare, care nu poate trăi fără stăpânul său.

„N-a fost chiar aşa, se gândi Eragon. În ciuda lui Morzan, m-a ascuns pe mine în Carvahall, deşi asta i-a adus moartea. Păcat că nu l-a putut salva şi pe Murtagh." Cât despre ceea ce-i povestise Jeod, Eragon alese să creadă că Morzan o stricase pe mama sa, silind-o să-i îndeplinească poruncile. Nu putea să îndure gândul că ambii săi părinţi fuseseră nişte ticăloşi – ar fi înnebunit.

— L-a iubit, spuse, aţintindu-şi privirile în fundul cănii. La început, cel puţin, l-a iubit; poate nu şi mai târziu. E mama lui Murtagh.

— Da? făcu Jeod mirat. Pesemne el însuşi ţi-a spus, nu? Eragon încuviinţă.

— Ei, asta îmi răspunde la nişte întrebări care m-au frământat demult. Mama lui Murtagh… Mă mir că Brom n-a aflat şi taina asta.

— Morzan a făcut tot ce a putut ca nimeni să nu ştie despre Murtagh, nici măcar alţi Trădători.

— Nu mă miră. După câte ştiu despre ceata aia de ticăloşi, avizi de putere şi vicleni, probabil i-a salvat viaţa. Mai bine n-ar fi făcut-o.

Între ei se lăsă tăcerea, ca un animal înfricoşat, gata s-o ia la fugă la orice mişcare. Eragon nu ridică privirea din cană. Era năucit de un vârtej de întrebări, însă ştia că Jeod nu-i putea răspunde. Poate nimeni nu putea. De ce se ascunsese Brom în Carvahall? Ca să vegheze asupra lui Eragon, fiul duşmanului său de moarte? De ce i-o dăduse pe Za'roc, sabia tatălui său – fusese, oare, un soi de glumă crudă? Şi de ce nu-i spusese

adevărul despre familia sa? Strânse cana în pumn până ce, fără să vrea, o sfărâmă.

Toţi trei tresăriră din pricina zgomotului neaşteptat.

— Lasă, te ajut eu, spuse Helen, agitându-se şi ştergându-i cu o cârpă tunica. Încurcat, Eragon îşi ceru iertare de mai multe ori, însă şi Jeod, şi soţia sa îi răspunseră că nu era nicio nenorocire şi că nu trebuia să-şi facă griji.

În vreme ce Helen culegea cioburile de lut, Jeod începu să scotocească prin teancurile de cărţi, pergamente şi hârtii de pe pat, spunând:

— Ah, aproape c-am uitat. Am ceva pentru tine, Eragon, ceva ce te-ar putea ajuta. Numai s-o găsesc…

În cele din urmă, cu un strigăt de mulţumire, se ridică, fluturând o carte pe care i-o întinse.

Era „Domia abr Wyrda”, „Stăpânirea Sorţii”, o istorie a Alagaesiei de la începuturi până în vremea lor, scrisă de Călugărul Heslant. Eragon o văzuse prima dată în biblioteca lui Jeod din Teirm. Nu crezuse să mai aibă vreodată prilejul de a o cerceta. Gustând fiecare senzaţie, mângâie pielea încrustată de pe copertă, care strălucea din pricina vechimii, apoi o deschise şi admiră şirurile de rune, frumos desenate, în cerneală roşie, sclipitoare. Năucit de un asemenea tezaur de înţelepciune, spuse:

— Îmi dăruieşti mie aşa ceva?

— Da, zise Jeod, trăgându-se puţin la o parte pentru ca Helen să culeagă un ciob de sub pat. Cred că-ţi va folosi. Iei parte la o luptă dintre cele mai crâncene, Eragon, iar greutăţile pe care le întâmpini se trag din lucruri care s-au întâmplat cu zeci, sute şi mii de ani în urmă. Te-aş sfătui să înveţi ce ne spune istoria, de câte ori ai răgaz, căci asta te-ar putea ajuta. Uite, de pildă, eu am găsit adesea curajul şi înţelepciunea de a alege calea cea bună, ajutându-mă cu ceea ce-am citit în însemnările despre trecut.

Eragon tânjea de dorinţa de a primi darul, dar încă şovăia:

— Brom a spus că „Domia abr Wyrda” era lucrul cel mai preţios pe care-l aveai în casă. Şi rar… Şi mai e şi munca ta. Chiar nu ai nevoie de asta?

— Da, e o carte preţioasă şi rară, zise Jeod, dar numai între hotarele Imperiului, unde Galbatorix a poruncit ca fiecare copie să fie arsă şi oamenii spânzuraţi dacă pun mâna pe ea. Aici, în

tabără, am întâlnit deja şase oameni de la curtea Regelui Orrin care mi-au oferit-o şi gândeşte-te că nu suntem în cine ştie ce lăcaş de învăţătură. E drept, nu mă despart cu uşurinţă de ea, însă ţie îţi va fi mai de folos. Cărţile trebuie să meargă la cei care se pot bucura cel mai mult de ele, nu să stea să adune praful, uitate pe vreun raft, nu crezi?

— Ba da.

Eragon închise cartea şi pipăi din nou modelele încrustate pe copertă, vrăjit de desenele meşteşugite.

— Îţi mulţumesc. Am s-o păstrez ca pe o comoară câtă vreme îmi este dat.

Jeod lăsă ochii în jos şi se sprijini de peretele cortului, părând mulţumit de sine. Întorcând cartea pe o parte, Eragon citi ce scria pe cotor.

— Din ce ordin făcea parte Heslant?

— Dintr-o sectă mică şi ascunsă, numită Arcaena, care a luat naştere undeva pe lângă Kuasta. Ordinul, care dăinuie de mai bine de cinci sute de ani, vede în cunoaştere ceva sacru, răspunse Jeod cu un zâmbet tainic pe buze. Aşa că ţelul lor este să adune toată învăţătura din lume şi să o păstreze pentru vremea în care, aşa cum cred ei, o nenorocire abătută din senin va distruge toată civilizaţia din Alagaesia.

— Ce religie ciudată, spuse Eragon.

— Toate sunt aşa în ochii celor dinafară, nu? ripostă Jeod.

— Am şi eu să vă fac un dar. Mai mult ţie, Helen, zise Eragon, iar ea îşi lăsă capul într-o parte, încruntându-se mirată. Te tragi dintr-o familie de neguţători, da?

Ea făcu un semn de încuviinţare.

— Să înţeleg că te pricepi şi tu la negoţ?

— Dacă nu m-aş fi măritat cu el, răspunse femeia, cu o scânteie în privire, arătând cu umărul către Jeod, la moartea tatălui meu i-aş fi moştenit negoţul. N-am fraţi, iar tata m-a învăţat tot ce se putea.

Asta şi nădăjduise Eragon să audă.

— Spuneai mai devreme, îi zise lui Jeod, că eşti mulţumit cu viaţa ta de-aici, de la vardeni.

— Aşa şi sunt. Nu chiar pe de-a-ntregul, dar…

— Înţeleg. Şi totuşi ai înfruntat mari primejdii pentru a ne salva pe Brom şi pe mine şi ai făcut chiar mai multe pentru Roran şi cei din Carvahall.

— Piraţii din Palancar, zâmbi Jeod. Eragon chicoti şi el, apoi continuă:

— Fără ajutorul tău, ar fi fost fără îndoială prinşi. Iar din pricina răzvrătirii, amândoi aţi pierdut tot ce-aveaţi mai de preţ în Teirm.

— Am fi pierdut oricum. Eram scăpătat, iar Gemenii mă trădaseră deja Imperiului. Pesemne Lordul Risthart avea de gând să mă aresteze în scurtă vreme.

— Poate, dar asta nu schimbă faptul că l-ai ajutat pe Roran. Şi, dacă-ţi făceai şi ţie un bine, cine te poate ţine de rău? Una peste alta, v-aţi părăsit traiul şi casa pentru a fura Aripa de Dragon împreună cu Roran şi sătenii. Pentru această jertfă, vă voi fi mereu recunoscător. Iată şi o răsplată…

Strecurându-şi un deget la cingătoare, scoase cel de-al doilea bulgăre de aur şi i-l oferi lui Helen. Aceasta îl luă cu gingăşie, de parcă ar fi fost o vrăbiuţă. rămase cu ochii aţintiţi la el, fermecată, iar Jeod întinse gâtul să vadă ce avea în palme.

— Nu-i o avere, spuse Eragon, dar, dacă ştiţi să vă descurcaţi, cred că puteţi să-l faceţi să rodească. Ce a făcut Nasuada cu dantela m-a învăţat că un om deştept găseşte oricând prilejul de a se-mbogăţi în vreme de război.

— Oh, da, şopti Helen. Războaiele sunt plăcerea neguţătorului.

— De pildă, aseară, la cină, Nasuada mi-a spus că piticii cam duc lipsă de mied şi, după cum puteţi bănui, sunt în stare să cumpere câte butoiaşe vor, chiar dacă preţurile sunt mult mai mari acum decât înainte de război. Mă rog, fireşte că mai sunt şi alte căi. Puteţi găsi oameni şi mai dornici să-şi cheltuie averile dacă ştiţi unde să vă uitaţi.

Eragon se împletici pe picioare în clipa în care Helen se năpusti la el şi-l îmbrăţişa. Părul ei îi gâdila bărbia. Ruşinată, îi dădu drumul, apoi însă se însufleţi din nou. Ridică bulgărele în faţa ochilor şi zise:

— Îţi mulţumesc, Eragon! îţi mulţumesc din suflet! Cu aşa ceva – şi arătă aurul – pot face multe. Ştiu că pot. Am să-mi clădesc un adevărat regat, încă şi mai întins decât al tatălui meu.

Metalul strălucitor dispăru în pumnul ei încleştat.

— Crezi că nu-i aşa? Ai să vezi că n-ai dreptate. Am să izbutesc!

— Sper să o faci, zise Eragon cu o plecăciune, şi sper ca izbânzile tale să ne folosească tuturor.

— Eşti mult prea darnic, Biruitor al Umbrei, răspunse Helen, plecându-şi, la rândul său, fruntea; Eragon observă că venele de la gât i se umflaseră. Îţi mulţumesc încă o dată.

— Da, şi eu, zise Jeod, ridicându-se în picioare. Nu sunt convins că o merităm – Helen îi aruncă o privire furioasă, însă el n-o luă în seamă –, dar oricum ne-ai fost de mare ajutor.

Lui Eragon îi mai trecu ceva prin minte:

— Cât despre darul tău, Jeod, el vine din partea Saphirei, nu din a mea. A primit să-ţi îngăduie să zbori cu ea când aveţi amândoi un ceas, două de răgaz.

Gândul de a o împărţi pe Saphira cu altcineva îl îndurera, mai ales ştiind că ea avea să fie furioasă că nu-i spusese dinainte. Numai că, după ce-i dăruise aurul lui Helen, s-ar fi simţit vinovat dacă nu avea ceva la fel de preţios şi pentru Jeod. Acestuia îi dădură lacrimile, îl apucă pe Eragon de mână şi i-o scutură.

— E cea mai mare cinste cu putinţă, spuse fără să-i dea drumul. Îţi mulţumesc. Nici nu ştii cât ai făcut pentru noi.

Desfăcându-şi mâna din strânsoare, Eragon se strădui să se apropie de ieşire, în vreme ce îşi lua rămas-bun, explicându-le că nu avea cum să mai rămână. În cele din urmă, după încă un val de mulţumiri, cărora le răspunsese cum ştia mai bine şi mai umil, izbuti să scape.

Cântări în mâini „Domia abr Wyrda” şi trase cu ochiul la soare. Nu avea să mai treacă mult până la întoarcerea Saphirei, însă tot mai avea vreme pentru un lucru. Numai că, înainte, trebuia să treacă pe la cort. Nu voia să vatăme cartea cărând-o după el prin tabără.

„Am o carte numai a mea”, se gândi, încântat.

Porni în pas iute, strângând tomul la piept, urmat îndeaproape de Blodhgarm şi de ceilalţi elfi.

Am nevoie de o sabie!

După ce duse „Domia abr Wyrda” în siguranţă, în cort, Eragon se îndreptă spre armureria vardenilor, un pavilion mare, deschis, plin de suliţe, săbii, halebarde, arcuri şi

arbalete. Erau acolo rânduri, rânduri de cufere pline cu scuturi şi platoşe de piele. Cămăşile de zale mai preţioase, tunicile, apărătorile pentru cap şi pulparele erau atârnate pe stâlpi de lemn. Sutele de coifuri conice sclipeau ca argintul şlefuit. Peste tot erau baloturi cu săgeţi, iar printre ele erau aşezaţi meşterii care se îndeletniceau cu înlocuirea penelor celor care fuseseră rupte în timpul bătăliei de pe Câmpiile Pârjolite. Oamenii intrau şi ieşeau fără încetare din pavilion. Unii aduceau săbii, suliţe şi armuri pentru a fi drese, alţii conduceau noi recruţi care aveau nevoie de arme, iar ceilalţi cărau lăzi şi baloturi în felurite colţuri ale taberei. Cu toţii păreau a simţi nevoia de a striga din toţi rărunchii cine erau şi ce treburi aveau. Iar în mijlocul pavilionului se afla bărbatul pe care Eragon îl căuta: Fredric, şeful armurierilor vardenilor.

Însoţit de Blodhgarm, Eragon pătrunse în pavilion şi se apropie cu paşi mari de Fredric. De îndată, toţi cei dinăuntru tăcură şi îşi îndreptară privirile către ei, apoi se întoarseră la treburi, numai că se mişcau ceva mai iute şi nu mai strigau chiar aşa de tare.

Ridicând braţul în semn de bun-venit, Fredric se grăbi să le iasă întâmpinare; ca de obicei, purta armura sa păroasă din piele de bou, care mirosea la fel de urât precum dunhise, pesemne, animalul cât fusese în viaţă, şi avea pe spate o sabie lată, pentru două mâini, al cărei mâner i se iţea peste umărul drept.

— Biruitor al Umbrei! tună el. Cu ce-ţi pot fi de folos în această frumoasă după-amiază?

— Am nevoie de o sabie. Fredric zâmbi în barbă.

— Aha, chiar mă întrebam când aveai de gând să treci pe la mine. Când ai plecat spre Helgrind fără nicio armă m-am gândit, ei, poate că de-acum nu mai ai nevoie. Poate că eşti în stare să lupţi numai cu ajutorul magiei.

— Nu, încă nu.

— Ce să zic, nu-mi pare rău. O sabie zdravănă este de ajutor oricui, chiar şi celor mai pricepuţi la farmece. Până la urmă, tot la asta se ajunge într-o luptă. Ascultă ce-ţi spun, aşa se va termina şi bătălia împotriva Imperiului când vârful unei săbii se va înfige în inima spurcată a lui Galbatorix. Aş pune rămăşag solda mea pe un an că şi ăla are o sabie şi o şi foloseşte, cu toate că e în stare să te spintece ca pe un peşte numai dacă-şi

flutură un deget prin aer. Eu unul nu sunt niciodată mai fericit decât atunci când strâng în pumni mânerul sabiei mele.

În timp ce vorbea, Fredric îi conduse către un rastel de lemn, în care erau înfipte săbii şi care stătea mai la o parte de celelalte.

— Ce fel de sabie îţi trebuie? întrebă. Za'roc aia pe care-o aveai era pentru o singură mână, din câte-mi amintesc. Avea tăişul lat cam de două degete – două degete de-ale mele, mari – şi ca formă era numai bună şi pentru străpuns, şi pentru tăieturi de-a curmezişul, da?

Eragon încuviinţă, iar celălalt mormăi şi începu să scoată felurite săbii, fluturându-le prin aer, apoi punându-le la loc nemulţumit.

— Săbiile elfilor sunt, de cele mai multe ori, mai subţiri şi mai uşoare decât ale noastre sau ale piticilor, pentru că ei folosesc vrăji când le făuresc. Dacă ar fi şi ale noastre la fel, din câteva lovituri s-ar rupe, s-ar îndoi sau s-ar ciobi şi n-ar mai fi bune nici de tăiat brânza. Nu-i aşa, jupan elf? întrebă privindu-l pe Blodhgarm.

— Întocmai cum spui, jupan om, răspunse acesta netulburat. Fredric dădu din cap, apoi cercetă tăişul altei săbii, pufni şi o trânti la loc în rastel.

— Asta înseamnă că sabia pe care-o vei alege va fi oricum mai grea decât cea cu care te-ai obişnuit. Asta n-ar trebui să însemne cine ştie ce pentru tine, Biruitor al Umbrei, dar nu uita că s-ar putea să-ţi stânjenească puţin ritmul loviturilor.

— Îţi mulţumesc pentru sfat, zise Eragon.

— N-ai de ce, spuse Fredric. De asta sunt aici – ca să-i învăţ pe vardeni să facă tot ce pot ca să rămână în viaţă şi să ucidă cât mai mulţi dintre nemernicii de soldaţi ai lui Galbatorix. E o slujbă numai bună pentru mine.

Lăsând baltă rastelul, se apropie cu paşi legănaţi de altul, ascuns în spatele unei grămezi de scuturi dreptunghiulare.

— Să găseşti sabia potrivită pentru cineva este un adevărat meşteşug. Sabia trebuie să se potrivească foarte bine cu braţul, să o simţi ca şi cum ar fi carne din carnea ta. Nu trebuie să pierzi nicio clipă întrebându-te cum are să se mişte – o faci din instinct, aşa cum egreta îşi mişcă ciocul şi dragonul ghearele. Sabia desăvârşită face întocmai ce-ţi doreşti şi nu te lasă niciodată la greu.

— Vorbeşti ca un poet.

Modest, Fredric ridică uşor din umeri.

— De douăzeci şi şase de ani mă îndeletnicesc cu asta – să aleg arme pentru cei care se pregătesc să meargă la luptă. După o vreme, parcă mi-a pătruns în oase şi m-a făcut să mă tot gândesc la soartă şi la puterea ei, să mă întreb dacă cine ştie ce flăcău ar mai fi murit dacă i-aş fi dat un buzdugan şi nu o suliţă lungă.

Se opri din vorbă, cu braţul ridicat de parcă stătea să apuce mânerul unei săbii din rastel, şi-l întrebă pe Eragon:

— Cum îţi vine mai bine să lupţi, cu sau fără scut?

— Cu, răspunse Eragon. Dar n-am cum să-mi port scutul cu mine tot timpul şi parcă mă trezesc atacat numai când nu-l am.

Fredric pipăi gânditor mânerul sabiei la care se oprise şi-şi molfăi barba.

— Hm… Deci ai nevoie de o sabie pe care s-o poţi folosi de una singură, dar nu prea lungă, ca să te poţi lupta şi cu orice fel de scut, de la cel rotund până la cel mare, de asediu. Adică să fie mijlocie, uşor de mânuit cu un singur braţ. Şi mai trebuie s-o poţi purta cu tine mereu, şi când eşti de faţă la vreo încoronare, şi când înfrunţi o ceată de kulli. Nu-i bine ce a făcut Nasuada, se strâmbă el, deodată. Cum să ne aliem cu monştrii ăia? N-are cum să ţină. Nu suntem noi făcuţi să ne amestecăm cu unii ca ei.

Dar îşi luă seama pe dată şi se întoarse la treaba pe care-o avea de făcut.

— Păcat că vrei o singură sabie. Nu cumva ţi-ar prinde bine mai multe?

— Nu, Saphira şi cu mine călătorim mult prea mult ca să ne-ncurcăm cu cine ştie câte după noi.

— Mda, aşa o fi. Oricum, un războinic ca tine nici n-ar trebui să aibă mai multe arme. E blestemul săbiilor cu nume, eu aşa îi spun.

— Cum adică?

— Un războinic de seamă, începu Fredric, are o sabie – sau alte arme, dar de cele mai multe ori e vorba de săbii – care are nume. Fie un nume pe care l-a ales el, fie unul dat de barzi, după ce războinicul cu pricina îndeplineşte vreo faptă demnă de pomenire. De-atunci încolo, nu mai are de ales, este nevoit să lupte numai cu ea. Asta se-aşteaptă de la el. Dacă pleacă la

luptă fără ea, tovarăşii săi îl vor întreba unde este şi se vor mira de ce n-o are cu el: oare îi e ruşine cu izbânzile sale, nu-şi dă seama că e o insultă pentru ei să-l vadă refuzând faima ce i-a fost dăruită? Până şi duşmanii îl vor îndemna să se ducă după faimoasa-i sabie şi nu se vor lupta cu el decât după aceea. Aşteaptă tu numai un pic – de îndată ce te lupţi cu Murtagh sau faci cine ştie ce ispravă cu noua ta sabie, vardenii au să-i găsească un nume. Şi de-atunci încolo cu toţii vor vrea să te vadă numai cu ea la şold.

Trecu la un alt rastel, fără să se oprească din vorbă:

— Nu m-am gândit niciodată că voi avea norocul să ajut un Cavaler să-şi aleagă arma. Ce prilej! Mi se pare clipa cea mai nepreţuită a vieţii mele de când am intrat în slujba vardenilor.

Scoţând o sabie din rastel, i-o întinse lui Eragon. Acesta o flutură de câteva ori prin aer, apoi scutură din cap şi i-o înapoie: mânerul nu avea forma potrivită. Armurierul nu părea dezamăgit, dimpotrivă, se însufleţi, ca şi cum era întocmai ce aşteptase. Îi oferi altă sabie, dar Eragon scutură din nou din cap – tăişul se apleca prea mult pentru felul în care se obişnuise el să lupte.

— Ce mă îngrijorează, zise Fredric, întorcându-se către rastel, este că sabia pe care ţi-o vei alege trebuie să fie mai tare decât una obişnuită.

Ţi-ar fi de folos una făurită de pitici – meşterii lor sunt cei mai pricepuţi, după elfi, ba uneori chiar îi depăşesc. Ia stai o clipă! spuse dintr-odată, trăgând cu ochiul la Eragon. Mi-e teamă că nu ţi-am pus întrebările cuvenite. Cum ai fost învăţat să parezi? Tăiş pe tăiş? Parcă-mi amintesc ceva de felul ăsta, de când te-ai luptat cu Arya în Farthen Dur.

— Şi ce dacă? se încruntă Eragon.

— Şi ce dacă? tună Fredric. Nu vreau să mă arăt lipsit de respect, Biruitor al Umbrei, dar, dacă loveşti cu tăişul unei săbii tăişul alteia, ai să le faci mult rău ambelor. Cu o sabie fermecată, ca Za'roc, asta nu însemna nimic, însă cu săbiile pe care le am eu aici n-ai cum să încerci aşa ceva. Ţi-ar trebui una nouă după fiecare luptă.

Eragon îşi aminti dintr-odată de tăişul plin de crestături al sabiei lui Murtagh şi se dojeni singur pentru că uitase ceva atât de banal. Se obişnuise cu Za'roc, care nu trebuia ascuţită, nu păţea niciodată nimic şi, din câte ştia, nici nu putea fi atinsă de

vrăjile obişnuite. Pesemne săbiile Cavalerilor erau cu neputinţă de sfărâmat, oricum.

— Nu-ţi face griji; am să-mi apăr sabia prin farmece. Dar, te rog, nu mă mai face să zăbovesc atât de mult.

— Mai am o singură întrebare, Biruitor al Umbrei. Vrăjile tale au să ţină veşnic?

— Nu, acum că mă întrebi, trebuie să recunosc că nu, zise Eragon, încruntându-se şi mai tare. O singură elfă din câţi am cunoscut ştie cum trebuie făurite săbiile Cavalerilor şi nu mi-a împărtăşit niciuna dintre tainele ei. Tot ce pot să fac este să ţes împrejurul sabiei mele anumite farmece. Puterea lor o va apăra de lovituri, până ce se adună îndeajuns de multe pentru a rupe vraja. Atunci, tăişul va fi din nou ca la început şi, pesemne, mi se va sfărâma în pumn de îndată ce întâlneşte sabia duşmanului.

— Am să te cred pe cuvânt, Biruitor al Umbrei, zise Fredric, scărpinându-se în barbă. Din câte am înţeles, dacă tot loveşti şi loveşti, ai să faci vrăjile să se rupă şi, cu cât loveşti mai tare, cu atât se va întâmpla mai repede. Da?

— Întocmai.

— Atunci te sfătuiesc să încerci să nu loveşti tăiş de tăiş, căci asta va slăbi puterea farmecelor mai mult decât orice altceva.

— Dar nu am vreme, se răsti Eragon, ajuns la capătul răbdării. Nu am vreme să învăţ să mă lupt altfel. Imperiul ne poate ataca din clipă în clipă. Dacă încerc să stăpânesc acum alt soi de mişcări, am să irosesc şi răgazul pe care-l mai am pentru a mă pregăti.

— Atunci ştiu ce-ţi trebuie! spuse Fredric, bătând din palme; apropiindu-se de o ladă plină de arme, începu să scotocească prin ea, mormăind ca pentru sine. Mai întâi asta, pe urmă astălaltă, pe urmă vedem ce-o mai fi.

Scoase de la fundul lăzii o ghioagă mare, cu ţepi la capete şi bătu cu dosul palmei în ea.

— Cu asta poţi frânge orice sabie. Poţi rupe platoşe şi sfărâma coifuri şi n-ai să-i faci niciun rău, oricât de tare ai lovi.

— Dar e o măciucă, se împotrivi Eragon. O măciucă de metal.

— Şi ce dacă? La puterea ta, o poţi mânui ca şi cum ar fi uşoară ca o pană. Cu asta ai să bagi spaima în toţi duşmanii, ascultă-mă!

— Nu, făcu Eragon, scuturând din cap. Nu-mi place să mă

lupt aşa. Oricum, dacă aş fi avut cu mine ghioaga, şi nu o sabie, nu aş fi izbutit să-l străpung în inimă pe Durza.

— Atunci, mai am o singură armă să-ţi ofer, dacă nu ţii neapărat la o sabie ca toate celelalte.

Dintr-un alt cotlon al pavilionului, Fredric îi aduse o armă pe care Eragon o recunoscu drept un iatagan[1]. Era o sabie, dar nu dintre cele cu care era el obişnuit, cu toate că mai văzuse aşa ceva la vardeni şi înainte. Avea la capăt o gardă rotundă, ce sclipea ca un bănuţ de argint, mânerul scurt, făcut din lemn legat în piele neagră, plăsele rotunjite pe care era încrustat un şir de rune şi o lamă cu un singur tăiş, lungă cât braţul său, având de o parte şi de alta, aproape de capătul mai gros, câte o ridicătură. Era dreaptă până aproape de capăt, dar acolo lama se umfla uşor, până să se îngusteze la loc, terminându-se într-un vârf ascuţit ca un ac – datorită acestei umflături, vârful nu se putea rupe cu uşurinţă când străpungea armurile. Iataganul semăna bine cu colţul unui animal. Spre deosebire de săbiile cu două tăişuri, era făcut pentru a fi ţinut cu lama şi plăselele în jos, nu paralel cu pământul. Partea cea mai curioasă însă era o fâşie aflată pe latură rotunjită, de culoare cenuşie, dar mult mai întunecată decât oţelul strălucitor al tăişului. Acolo unde bucata mai întunecată o întâlnea pe cea mai deschisă se ghicea, parcă, o linie şerpuită, ca o eşarfă de mătase fluturând în vânt. Eragon arătă cu degetul fâşia cenuşie.

— Ce-i asta? N-am mai văzut nimic de soiul ăsta până acum.

— Se numeşte thriknzdal, zise Fredric. E născoceala piticilor. Vezi tu, tăişul şi restul lamei sunt făurite fiecare în legea sa. Tăişul este tare, mai tare decât cele ale săbiilor noastre. În schimb, miezul şi dosul sunt mult mai moi – se îndoaie, se curbează, astfel încât pot face faţă într-o luptă fără să se rupă ca o pilă îngheţată pe dinăuntru.

— Şi aşa sunt toate săbiile piticilor?

— Nicidecum, numai cele cu un singur tăiş şi cele mai meşteşugite dintre cele care au două. Înţelegi de ce ţi-am oferit-o pe asta, nu, Biruitor al Umbrei? mai zise Frederic, şovăind şi părând dintr-odată nesigur pe sine.

---

1 în original, falchion, numele unui tip de sabie din Europa Evului Mediu, care pare să fi fost gândită plecându-se de la caracteristicile unui cuţit de măcelărie. Era mai mare decât cele obişnuite şi putea fi folosită pentru lovituri de topor sau satâr

Eragon înţelese. Dacă ţinea sabia sus şi încheietura dreaptă, putea para orice lovitură cu partea moale. Tăişul era numai pentru atac. Fireşte, tot avea să-i trebuiască ceva timp pentru a se obişnui, dar nu foarte mult.

Ieşind din pavilion, se postă în loc, de parcă s-ar fi pregătit de luptă. Răsuci sabia deasupra capului, o prăvăli pe creştetul unui duşman închipuit, apoi se răsuci şi întinse braţul, dădu la o parte o suliţă pe care numai el o vedea, sări câţiva paşi la stânga şi, cu o mişcare foarte graţioasă, dar nu prea folositoare, răsuci sabia la spate şi o trecu dintr-o mână într-alta. Liniştit ca întotdeauna, fără să gâfâie şi fără să-şi simtă inima bătând mai tare, se întoarse în locul în care-l aşteptau Fredric şi Blodhgarm. Iataganul îi plăcuse pentru iuţeala şi siguranţa lui. Nu era la fel de bun ca Za'roc, dar rămânea o sabie dintre cele mai desăvârşite pe care le văzuse vreodată.

— Ai ales bine, spuse.

Şi, cu toate astea, Fredric simţi că nu era încă pe deplin mulţumit:

— Atunci ce te mai supără, Biruitor al Umbrei? Eragon răsuci iataganul în mână, apoi se strâmbă.

— Mi-aş dori să nu semene aşa de bine cu un cuţit de jupuit. Mă simt cam caraghios.

— Zău, te îngrijorează că duşmanii au să râdă de tine? După ce le tai capetele, n-au să mai fie în stare.

— Bine, o iau, încuviinţă Eragon, simţindu-se mai bine.

— Atunci, o clipă, zise Fredric şi dispăru în pavilion, întorcându-se cu o teacă din piele neagră, împodobită cu rotocoale de argint, pe care i-o oferi. Ai învăţat vreodată cum să-ţi ascuţi sabia, Biruitor al Umbrei? Cu Za'roc nu aveai nevoie de aşa ceva, nu?

— Nu, recunoscu Eragon, dar ştiu să folosesc o tocilă. Pot ascuţi un cuţit aşa de bine încât să taie şi pânza în care este învelit. Unde mai pui că, dacă e nevoie, pot folosi magia.

Fredric gemu şi-şi lovi coapsele cu palmele, împrăştiind în jur peri de bou.

— Nu, nu, tăişul unei săbii nu trebuie niciodată să fie ascuţit ca un brici, mai degrabă drept, drept şi tare. Orice războinic trebuie să fie în stare să poarte de grijă armelor şi armurii sale, aşadar să ştie cum să-şi ascută sabia!

După care ţinu morţiş să-i facă rost de o tocilă nouă şi,

aşezându-se cu toţii în praful de pe jos, să-i arate întocmai ce trebuia să facă, pentru a-şi pregăti sabia de luptă. După ce se convinse că Eragon era în stare să o facă, îi spuse:

— Poţi să lupţi cu armura ruginită. Poţi să lupţi cu coiful ciobit. Dar, dacă vrei să mai vezi vreodată soarele răsărind, nu te duce niciodată în bătălie cu sabia tocită. Chiar dacă tocmai s-a terminat lupta şi eşti stors de puteri, de parcă te-ai fi suit până în vârful Munţilor Beor, dar sabia ta nu este ascuţită ca acum, n-are a face cum te simţi. De îndată ce ai răgaz, te aşezi frumuşel şi scoţi tocila şi cureaua. Întocmai cum te-ai îngriji mai întâi de cal sau de Saphira, nu de tine însuţi, aşa trebuie să faci şi cu sabia, pentru că fără ea eşti neajutorat în faţa duşmanilor.

După-amiaza se apropia de sfârşit. Stătuseră mai mult de un ceas în soare, până ca armurierul să-şi isprăvească lecţia. Tocmai atunci o umbră răcoroasă pluti pe deasupra lor, iar Saphira se lăsă pe pământ la câţiva paşi.

„Ai aşteptat! îi zise Eragon. Ai făcut-o cu bună ştiinţă! Puteai să mă salvezi mai demult, dar m-ai lăsat aici să-l ascult pe Fredric despre tot felul de pietre de tocilă, uleiuri de in şi grăsimea topită şi care e mai bună pentru a apăra metalul de apă.”

„Şi e mai bun uleiul?”

“Înţeleg că nu. Doar că nu miroase aşa urât. Dar n-are a face! Cum ai putut să mă osândeşti aşa?”

Saphira clipi leneşă dintr-un ochi uriaş.

„I-auzi la tine. Asta-i osândă? O soartă mult mai crâncenă ne aşteaptă dacă nu ştim să ne pregătim aşa cum se cuvine. Din câte am înţeles, omul cu haine puturoase avea ceva important să-ţi spună.”

„Mă rog, poate că da”, recunoscu Eragon, iar ea îşi arcui gâtul şi începu să-şi lingă ghearele de la piciorul drept din faţă.

După ce-i mulţumi lui Fredric şi-şi luă rămas-bun, înţelegându-se şi cu Blodhgarm asupra unui loc de întâlnire, Eragon îşi potrivi iataganul la cingătoarea lui Beloth cel înţelept şi se sui pe spinarea Saphirei. Chiui, iar ea scoase un răget, îşi ridică aripile şi se înălţă în văzduh.

Ameţit, Eragon se prinse de ghimpele din faţa lui şi privi oamenii şi corturile care se făceau din ce în ce mai mici. Văzută de deasupra, tabăra arăta ca o mulţime de movilite

triunghiulare, cenuşii. Pe partea dinspre est, acestea erau cufundate în umbră, astfel încât toată întinderea părea pestriţă. Fortificaţiile care înconjurau tabăra stăteau zbârlite ca ţepii unui arici. Vârfurile albe ale parilor ascuţiţi sclipeau în lumina razelor piezişe. Călărimea Regelui Orrin arăta ca un muşuroi de furnici agitat, undeva în partea de nord-vest a taberei, iar spre est era locul în care şedeau urgalii, o adâncitură întunecată pe câmpiile domoale.

Se înălţară şi mai sus.

Aerul limpede şi rece îi înţepa lui Eragon obrajii şi-i ardea pieptul, făcându-l să răsufle mai iute şi mai puţin adânc. Pe lângă ei plutea o coloană groasă de nori, care părea deasă ca frişca. Saphira îi dădu ocol -umbra ei zimţată se prelingea peste faţa fiecărui nor. Un fuior rătăcitor şi umed îl lovi pe Eragon, orbindu-l pentru câteva clipe şi umplându-i nasul şi gura cu picături îngheţate. El căscă gura şi începu să se şteargă pe faţă.

Se înălţară deasupra norilor.

Un vultur roşu, zburând pe lângă ei, ţipă ascuţit.

Saphira începu să dea mai încet din aripi, iar Eragon se simţi, dintr-odată, ameţit. Oprindu-se cu aripile desfăcute, Saphira alunecă de la un vârtej de aer cald la altul, fără să coboare, dar şi fără să urce mai departe.

Eragon privi în jos. Erau atât de sus încât înălţimea nu mai avea nicio importanţă, iar cele aflate jos, pe pământ nu mai păreau să fie reale. Tabăra vardenilor era ca o tablă de joc, de formă ciudată, plină de pătrăţele cenuşii şi negre. Râul Jiet era ca o panglică argintie, înconjurată de franjuri verzi. Spre sud, norii urât mirositori ce se înălţau de pe Câmpiile Pârjolite alcătuiau un şir de munţi portocalii, în care locuiau monştri ai umbrelor care apăreau şi dispăreau. Eragon se grăbi să-şi întoarcă privirea.

Cam jumătate de ceas, Saphira şi Eragon plutiră în bătaia vântului, odihnindu-se fiecare în tovărăşia celuilalt. O vrajă pe care o rosti pe şoptite îl ajută pe Eragon să se păzească de frig. În sfârşit, erau singuri, aşa cum fuseseră în Valea Palancar, înainte ca Imperiul să le strice vieţile.

Saphira vorbi prima:

„Suntem stăpânii cerului.”

„Aici, în vârful lumii”, zise şi Eragon şi întinse braţul de

parcă din locul în care şedea putea atinge stelele.

Aplecându-se spre stânga, Saphira prinse un vârtej de aer cald care se înălţa, apoi coborî din nou. „Mâine ai să-i uneşti pe Roran şi Katrina.”

„Ce mai ciudăţenie. Roran se însoară şi, pe deasupra, m-a ales pe mine pentru a-l căsători… Roran însurat. Numai gândul la asta mă face să mă cred mai în vârstă. Nici măcar noi, care eram nişte băieţandri cu aşa puţină vreme în urmă, nu putem scăpa de curgerea nemiloasă a timpului. Aşa trec generaţiile, iar în curând va veni şi rândul nostru să ne trimitem copiii în lume pentru a face ceea ce trebuie făcut.”

„Dar numai dacă scăpăm cu viaţă de ceea ce ne-aşteaptă în lunile următoare.”

„Da, aşa e.”

Un vârtej îi lovi în plin, făcând-o pe Saphira să freamăte. Ea îl privi şi întrebă: „Eşti gata?”

„Dă-i drumul!”

Aplecându-se, ea îşi strânse aripile pe lângă corp şi porni în picaj spre pământ, mai iute ca săgeata. Eragon râse, simţindu-se dintr-odată uşor ca o pană. Strânse din coapse ca să nu cadă, apoi, într-o clipă de nebunie, ridică braţele şi le încrucişa la ceafă. Pământul de sub ei se învârtea ca o roată de căruţă, în vreme ce Saphira se răsucea prin aer. Încetinind, apoi oprindu-se de tot, se lăsă spre dreapta, până ce ajunse să cadă cu faţa în sus.

„Saphira!” strigă Eragon şi o înghionti în umăr.

Ea scoase pe nări o pală de fum şi se îndreptă iarăşi cu botul către pământul care se apropia cu repeziciune. Urechile lui Eragon începură să pocnească, silindu-l să deschidă şi să închidă gura de mai multe ori ca să-i revină auzul. La mai puţin de o mie de picioare deasupra taberei, pe când nu mai aveau decât câteva clipe până să se prăbuşească grămadă peste corturi, într-o baie de sânge, Saphira îşi desfăcu aripile. Vântul i le umflă. Eragon se simţi luat pe sus şi aruncat înainte, iar ghimpele de care se ţinea era cât pe ce să-l înţepe în ochi.

Din trei bătăi puternice, Saphira se opri de tot. Cu aripile întinse, începu să coboare încet.

„Ei, asta chiar a fost frumos!” exclamă Eragon.

„Zborul e jocul cel mai minunat din toate, fiindcă, dacă pierzi, mori.”

„Mda, numai că eu am încredere deplină în tine. N-ai să te prăbuşeşti niciodată.”

Ea se arătă din cale-afară de mulţumită auzindu-i complimentul, îndreptându-se către cortul său, clătină din cap, făcându-l să tresară, şi spuse: „De-acum, ar fi trebuit să mă obişnuiesc, numai că, de câte ori mă prăvălesc aşa prin aer, pieptul şi oasele aripilor mă dor atât de tare încât a doua zi de-abia mai pot să mă mişc.”

„Ei, mâine n-ai de ce să mai zbori, o mângâie el. Nu trebuie decât să ne ducem la nuntă, iar acolo poţi să mergi şi pe jos.”

Ea mormăi şi se lăsă la pământ într-un nor de praf, dărâmând şi un cort pustiu cu coada.

Descălecând, Eragon o lăsă să se cureţe, vegheată de şase elfi. Împreună cu ceilalţi şase, o porni prin tabără, până ce dădu de cortul lui Gertrude. Află de la ea ce trebuia să facă a doua zi la nuntă şi repetă de mai multe ori cuvintele pe care trebuia să le spună, ca să nu se facă de râs când venea clipa.

Apoi se întoarse la cort, se spălă pe faţă şi-şi schimbă hainele, înainte să plece, împreună cu Saphira, să ia masa de seară cu Regele Orrin şi cu oamenii lui, aşa cum făgăduise.

Ceva mai târziu, după ce în sfârşit ospăţul se termină, se întoarseră amândoi pe jos, cu ochii la stele, vorbind despre ceea ce erau şi despre ceea ce încă mai puteau ajunge. Se simţeau fericiţi. Odată ajunşi, Eragon se opri şi ridică ochii la Saphira, simţindu-şi inima atât de plină de dragoste încât putea să plesnească din clipă în clipă.

„Noapte bună, Saphira!”

„Noapte bună, micuţule!”

Oaspeţi neaşteptaţi

În dimineaţa următoare, Eragon se duse în spatele cortului, îşi dădu jos veşmintele cele mai groase şi începu cel de-al doilea ciclu din Rimgar, exerciţiile inventate de elfi. În scurtă vreme, se încălzi. Începu să gâfâie şi să transpire, ceea ce făcea să-i fie mai greu să-şi prindă braţele sau picioarele cu mâinile, răsucindu-se în felurite poziţii şi simţindu-şi muşchii cum stăteau să-i ţâşnească de sub piele.

Un ceas mai târziu, isprăvi. Uscându-şi palmele pe pânza

cortului, scoase iataganul din teacă şi începu să se antreneze cu el. Asta-i mai luă încă o jumătate de ceas. Şi-ar fi dorit să-şi petreacă ziua întreagă obişnuindu-se cu noua sabie, căci ştia că de asta depindea însăşi viaţa lui, dar nunta lui Roran se apropia cu paşi iuţi şi sătenii aveau nevoie de ajutor, dacă era să termine la vreme cu toate pregătirile.

Înviorat, Eragon se spălă cu apă rece şi se îmbrăcă, apoi se duse, împreună cu Saphira, către locul în care se gătea ospăţul de nuntă. Elain supraveghea totul. Blodhgarm şi elfii îi urmară la câţiva paşi mai în urmă, strecurându-se sprinteni printre corturi.

— Ah, Eragon, ce bine, zise Elain. Chiar speram să vii.

Ea se ridică, apăsându-şi mijlocul cu ambele mâini ca să-şi uşureze greutatea sarcinii, şi-i făcu un semn cu capul – dincolo de un şir de frigări şi cazane spânzurate deasupra unui pat de tăciuni, de un grup de bărbaţi care măcelăreau o scroafă, de trei cuptoare grosolane clădite din piatră şi noroi şi de un rând de butoaie – către nişte scânduri aşezate pe buturugi, pe care şase femei le foloseau drept masă.

— Mai trebuie frământate încă douăzeci de pâini, zise ea. Vrei să o faci tu, te rog? Dar ai grijă, îi mai spuse, văzându-i pielea îngroşată de pe dosul palmelor, să nu-ţi bagi alea în cocă, da?

Cele şase femei care frământau, printre care Felda şi Birgit, tăcură în clipa în care Eragon li se alătură. El încercă de câteva ori să reînvie discuţia, însă fără să izbutească. În cele din urmă, tocmai când se hotărâse să le lase în pace şi îşi îndreptase întreaga atenţie către aluat, ele reîncepură de la sine să vorbească – despre Roran şi Katrina şi despre cât erau de norocoşi, despre viaţa pe care o duceau în tabără, despre drumul pe care-l străbătuseră pentru a ajunge acolo. Pe neaşteptate, Felda se uită la ce făcea Eragon şi zise:

— Coca aia pare cam lipicioasă. N-ar trebui să-i mai pui făină?

— Ba da, ai dreptate. Mulţumesc, răspunse el, uitându-se mai bine. Felda zâmbi, după care femeile începură să vorbească şi cu el.

În vreme ce Eragon frământa de zor coca caldă, Saphira zăcea întinsă la soare pe un petic de iarbă din apropiere. Copiii din Carvahall se jucau împrejur, ba se mai şi căţărau, din când

în când, pe ea. Hohotele lor ascuţite înăbuşeau vorbele adulţilor. În clipa în care doi câini slăbănogi începură să latre la ea, Saphira ridică botul şi mârâi înfundat, făcându-i s-o ia la fugă scheunând.

Toţi cei de-acolo erau oameni pe care Eragon îi cunoscuse de când era copil. Horst şi Fisk se aflau dincolo de frigări, făcând mese din scânduri pentru ospăţ. Kiselt tocmai îşi ştergea sângele de scroafă de pe braţe. Albriech, Baldor, Mandel şi alţi câţiva tineri cărau pari împodobiţi cu panglici pe dealul ales de Roran şi Katrina pentru sărbătoare. Morn, hangiul, pregătea băuturile pentru nuntă împreună cu soţia sa, Tara, care ţinea pregătite trei burdufuri şi un butoiaş. Ceva mai departe, Roran îi striga ceva unui căruţaş care tocmai dădea să treacă prin luminiş cu catârii săi. Loring, Delwin şi tânărul Nolfavrell stăteau adunaţi alături, privind. Blestemând cu glas tare, Roran luă catârul din frunte de căpăstru şi începu să se chinuie să-l întoarcă. Văzându-l, Eragon se înveseli – nu ţinea minte ca Roran să se fi înfuriat vreodată aşa, nici să-şi fi pierdut cumpătul atât de repede.

— Marele războinic e îngrozit înainte de luptă, zise Isold, una din cele şase femei din grup, iar celelalte râseră.

— Poate că, făcu Birgit, turnând apă peste făină, se teme să nu i se îndoaie sabia în bătălie.

Tusşase începură să hohotească din toţi rărunchii. Eragon se înroşi. Nu-şi mai ridică privirea din cocă, ba chiar începu să frământe mai tare. Era ceva firesc ca la o nuntă să se rostească glume fără perdea, ba chiar se veselise şi el astfel, de mai multe ori, dar faptul că erau îndreptate către vărul său îl tulbura.

Se gândi la toţi oamenii care aveau să ia parte la nuntă, dar şi la cei care nu mai puteau să o facă: Byrd, Quimby, Pair, Hida, tânărul Elmund, Kelby şi alţii care muriseră din pricina Imperiului. Dar, mai mult şi mai mult, se gândi la Garrow şi-şi dori ca unchiul său să mai fi putut fi în viaţă, pentru a-şi vedea singurul fiu aclamat ca erou printre săteni şi vardeni, luând mâna Katrinei şi devenind, în cele din urmă, un bărbat împlinit.

Închizând ochii, Eragon îşi întoarse faţa către soarele de amiază şi zâmbi spre cer, mulţumit. Vremea era frumoasă. Mirosul de drojdie, carne friptă, vin proaspăt, supe în clocot, prăjituri şi bomboane umplea luminişul. Prietenii şi familia sa

se adunaseră împrejur, pentru a sărbători şi nu pentru a jeli. Iar în clipa aceea el era în siguranţă, şi la fel şi Saphira. „Aşa ar trebui să fie viaţa.”

Din depărtare răsună un corn, mai tare decât ar fi trebuit.

Apoi iarăşi.

Apoi încă o dată.

Cu toţii îngheţară, nedumeriţi de ce putea însemna.

O clipă, întreaga tabără rămase tăcută, în afară de animale, apoi tobele de luptă ale vardenilor începură să bată. Izbucni o hărmălaie. Mamele alergau să-şi ia copiii, iar bucătarii stingeau focurile, în vreme ce restul bărbaţilor şi femeilor se grăbeau să-şi ia armele.

Eragon alergă spre Saphira tocmai când ea se ridica în picioare, întinzându-şi gândurile, dădu de Blodhgarm şi, după ce elful îşi coborî puţin pavezele, îi spuse: „Veniţi la intrarea de nord”.

„Ascultăm şi ne supunem, Biruitor al Umbrei.”

Eragon se caţără iute în spinarea Saphirei. În clipa în care se aşeză, ea sări peste patru şiruri de corturi, se lăsă pe pământ, apoi sări iarăşi, cu aripile pe jumătate desfăcute. Nu zbura, ci mai degrabă străbătea tabăra ca o pisică de munte care trecea un râu. De câte ori se lăsau jos, Eragon scrâşnea din dinţi. Fiecare izbitură era cât pe ce să-i rupă spinarea sau să-l arunce grămadă. În vreme ce se tot înălţau şi coborau, iar războinicii înspăimântaţi se dădeau la o parte din calea lor, Eragon îi găsi pe Trianna şi pe ceilalţi vrăjitori din Du Vrangr Gata, văzând unde se afla fiecare şi pregătindu-i pentru luptă.

Apoi, cineva care nu făcea parte din Du Vrangr Gata îi atinse mintea. El se trase înapoi, ridicându-şi pavezele pentru a se apăra, până să-şi dea seama că era Angela şi să-i îngăduie să-i vorbească. „Sunt cu Nasuada şi Elva, zise ea. Nasuada vă cheamă, pe tine şi pe Saphira, la poarta de nord…”

„Cât mai repede. Da, da, suntem deja pe drum. Ce spune Elva? Simte ceva?”

„Chin. Chin mare. Al tău. Al vardenilor. Al altora. Îmi pare rău, dar acum nu prea poate să vorbească. E prea mult pentru ea. Am s-o adorm până ce se termină totul.”

Şi, cu asta, Angela tăcu.

Precum un tâmplar care-şi aranjează uneltele înainte să se apuce de o nouă treabă, Eragon cercetă farmecele pe care le

ţesuse pentru el însuşi, Saphira, Nasuada, Arya şi Roran. Toate păreau la locul lor.

Saphira se opri în faţa cortului său, brăzdând cu ghearele pământul bătătorit. El sări de îndată şi se rostogoli când atinse pământul. Ridicându-se, dintr-o mişcare se năpusti înăuntru, desfăcându-şi cingătoarea din mers. O lăsă jos, apoi, târându-se sub pat, îşi scoase armura. Inelele reci şi grele ale cămăşii de zale i se prelinseră peste cap şi i se aşezară pe umeri, clincănind ca nişte monede. Îşi luă şi apărătoarea pentru cap, apoi îşi îndesă coiful. Înşfăcând cingătoarea, şi-o legă la loc. Cu pulparele şi apărătorile pentru braţe în mâna stângă, prinse cu degetul mic cureaua scutului, cu dreapta şaua cea mare a Saphirei şi ieşi în goană.

Trântindu-şi armura la pământ, cu zgomot, aruncă şaua peste umerii Saphirei, apoi se caţără după ea. De grabă, de teamă şi de însufleţire, de-abia izbutea să lege curelele.

„Grăbeşte-te, se foi Saphira. Prea mult îţi ia.”

„Zău? Mă mişc cât pot de repede. Ce să fac dacă eşti aşa de mare, la naiba?”

Ea mârâi înfundat.

Tabăra gemea de oameni şi pitici care se foiau de colo-colo, îndreptându-se în şiruri lungi spre nord, drept răspuns la chemarea tobelor.

Eragon îşi adună armura de la pământ, se urcă la loc pe spinarea Saphirei, apoi se aşeză în şa. Dintr-o bătaie de aripi, un avânt, un vârtej de aer şi scârţâitul amar al apărătorilor pentru braţe care se frecau de scut, ea se ridică în văzduh. În vreme ce zburau spre hotarul de nord al taberei, Eragon îşi legă pulparele, ţinându-se în şa numai cu braţele. Apărătorile pentru braţe şi le îndesase între stomac şi oblâncul şeii, iar scutul îl atârnase de un ghimpe de pe gâtul Saphirei. După ce termina cu pulparele, îşi trecu picioarele printre ochiurile de pe ambele părţi ale şeii şi le strânse bine.

Fără să vrea, atinse cingătoarea lui Beloth cel înţelept şi gemu, amintindu-şi că nu mai avea niciun pic de energie acolo, de când o vindecase pe Saphira în Helgrind. „Of! Trebuia să mai pun deoparte câte ceva.”

„Lasă, o să fie totul bine”, zise Saphira.

Eragon tocmai îşi lega apărătorile pentru braţe, când Saphira îşi desfăcu aripile, care se umflară pe dată, şi ridică picioarele

din faţă, lăsându-se uşor în vârful unui şanţ de apărare care mărginea tabăra. Nasuada era deja acolo, în şaua armăsarului său masiv, de luptă. Erau şi Jormundur, tot călare, Arya, pe jos, şi Şoimii Nopţii, conduşi în clipa aceea de Khagra, unul dintre urgalii pe care Eragon îi întâlnise pe Câmpiile Pârjolite. Blodhgarm şi ceilalţi elfi ieşiră din pădurea de corturi şi se opriră în apropiere de Eragon şi Saphira. Din altă parte a taberei apărură în galop Regele Orrin împreună cu alaiul său. El trase de căpăstrul armăsarului, care se foia, şi se opri lângă Nasuada. La numai câţiva paşi, veneau Narheim, căpetenia piticilor, împreună cu trei dintre războinicii săi, călare pe nişte ponei îmbrăcaţi în armură. Pe câmpiile dinspre est se apropia Nar Garzhvog. Paşii săi îndesaţi răsunau deja, înainte ca el să apară. Nasuada strigă o poruncă, iar străjerii de la intrarea de nord deschiseră poarta grosolană, din lemn, cu toate că, pesemne, uriaşul kull ar fi dărâmat-o dintr-o lovitură dacă ar fi dorit.

— Cine atacă? mârâi Garzhvog, urcându-se în vârful şanţului de apărare din patru paşi nefiresc de mari. Caii se traseră înapoi din faţa lui.

— Priviţi, le arătă Nasuada.

Eragon era deja cu ochii la duşmani. La vreo două mile, cinci bărci lungi, negre ca smoala trăseseră la malul apropiat al râului Jiet. Din ele se revărsa o ceată de duşmani, în veşmintele obişnuite ale soldaţilor lui Galbatorix. Oastea sclipea ca apa bătută de vânt sub un cer de vară, căci săbiile, suliţele, scuturile, coifurile şi cămăşile de zale prindeau şi reflectau lumina.

Arya îşi duse palma la ochi şi privi soldaţii cu ochii mijiţi.

— Sunt cam două sute şaptezeci, poate trei sute.

— De ce aşa puţini? se întrebă Jormundur. Regele Orrin se încruntă:

— Nici măcar Galbatorix nu e atât de nebun încât să creadă că ne va spulbera cu o asemenea ceată prăpădită.

Îşi scoase coiful în formă de coroană şi-şi şterse fruntea cu poala tunicii.

— Putem să-i ucidem pe toţi fără să pierdem niciun om, zise.

— Poate că da, făcu Nasuada, poate că nu. Scuipând vorbele, Garzhvog adăugă:

— Regele Dragon este un trădător prefăcut, un ticălos

murdar, însă nu slab de minte. E viclean ca nevăstuica însetată de sânge.

Soldaţii se aşezară în şiruri ordonate şi începură să mărşăluiască spre ei. Un băiat veni în fugă spre Nasuada, aducând veşti. Ea se aplecă în şa să-l asculte, apoi îi dădu drumul să plece.

— Nar Garzhvog, urgalii tăi au ajuns în siguranţă în tabără. S-au adunat la intrarea de est şi te aşteaptă să te pui în fruntea lor.

Garzhvog răspunse printr-un mârâit, dar rămase unde era. Uitându-se iarăşi la soldaţii care se apropiau, Nasuada zise:

— Nu văd de ce să ieşim în câmp deschis. Odată ce ajung mai aproape, putem să-i ucidem cu ajutorul arcaşilor. Iar după ce dau de fortificaţii, o să-şi rupa gâturile prin şanţuri sau o să se-nfigă în pari. N-o să scape niciunul, sfârşi cu mulţumire în glas.

— După ce ajung, zise Orrin, călăreţii mei şi cu mine putem ieşi să-i atacăm din spate. O să fie aşa de uimiţi încât nici n-o să se mai poată apăra.

— S-ar putea ca, în focul luptei… dădu să-i răspundă Nasuada, când cornul de aramă ce vestise sosirea soldaţilor răsună încă o dată, atât de puternic încât Eragon, Arya şi ceilalţi elfi îşi acoperiră urechile.

„De unde vine sunetul ăsta?” o întrebă Eragon pe Saphira, clipind de durere.

„Eu aş zice că e mai important să aflăm de ce soldaţii au binevoit să ne anunţe de sosirea lor. Dacă, într-adevăr, de la ei vine schelălăitul.”

„Poate că vor să ne abată atenţia sau…”

Dar Eragon uită ce voia să spună în clipa în care văzu o mişcare pe malul îndepărtat al râului Jiet, în spatele unui şir de sălcii plângătoare. Roşu ca un rubin scăldat în sânge, ca fierul încins în cuptor, ca un tăciune de ură şi mânie, Thorn apăru deasupra ramurilor împovărate. Iar pe spinarea dragonului sclipitor era Murtagh, înveşmântat în armura strălucitoare de oţel, ţinând-o pe Za’roc sus, deasupra capului.

„Au venit după noi”, zise Saphira. Eragon simţi un nod în stomac. Fiorul de teamă care o scutura pe Saphira i se revărsa prin minte ca un şuvoi de apă îngheţată.

Pârjol în ceruri

În vreme ce Eragon îi privea pe Thorn şi pe Murtagh înălţându-se pe cer, către nord, îl auzi pe Narheim şoptind:

— Barzul.

Şi apoi blestemându-l pe Murtagh pentru că-l ucisese pe Hrothgar, regele piticilor. Arya se întoarse cu spatele către locul din care apăruseră cei doi.

— Nasuada, Maiestatea Voastră, spuse ea privind când la Nasuada, când la Orrin, trebuie să-i opriţi pe soldaţi până ce ajung în tabără. Dacă izbutesc, au să treacă fortificaţiile astea prin foc şi sabie şi au să ne măcelărească aici, printre corturi, unde nu ne putem mişca aşa cum trebuie.

— Au să ne măcelărească? zise Orrin. Aşa puţină încredere ai în curajul nostru, Prinţesă? Bun, poate că oamenii şi piticii nu sunt atât de înzestraţi ca elfii, însă nu te îndoi că o să-i împrăştiem pe prăpădiţii ăştia cât ai zice peşte.

Chipul Aryei se înăspri.

— Curajul vostru este fără egal, Maiestate. Nu-l pun la îndoială. Dar ascultaţi-mă: aceasta este o capcană întinsă pentru Eragon şi Saphira. Ei, zise şi arătă cu o mână înspre Thorn şi Murtagh, au venit să-i prindă şi să-i ducă în Uru'baen. Galbatorix nu avea cum să trimită atât de puţini oameni dacă nu era sigur că ei sunt în stare să le dea de furcă vardenilor până ce Murtagh izbuteşte să-l prindă pe Eragon. Pesemne a ţesut felurite farmece care să-i ajute. Nu ştiu ce ar putea fi, dar sunt convinsă de un lucru: soldaţii aceştia sunt mai mult decât ceea ce par şi trebuie să-i împiedicăm să pătrundă în tabără.

Revenindu-şi din tulburarea ce-l cuprinsese, Eragon spuse la rândul său:

— Să nu care cumva să-l lăsaţi pe Thorn să zboare peste tabăra! Poate să-i pună foc dintr-o singură mişcare.

Nasuada îşi încleşta braţele pe oblâncul şeii, părând să nu-i ia în seamă nici pe Thorn, nici pe Murtagh, nici pe soldaţii care ajunseseră la mai puţin de o milă.

— Dar de ce nu ne-au luat pe nepregătite? întrebă ea. De ce să ne dezvăluie că sunt aici?

— Pentru că nu doreau ca Eragon şi Saphira să fie prinşi în luptele de pe pământ, îi răspunse Narheim. Dacă nu mă înşel, au pus la cale ca ei să-i întâmpine pe Thorn şi pe Murtagh în

văzduh, în vreme ce soldaţii ne asediază aici.

— Şi atunci credeţi că e bine să le facem pe voie? Să-i trimitem pe Eragon şi pe Saphira în capcană cu bună ştiinţă? spuse Nasuada, ridicând dintr-o sprânceană.

— Da, spuse Arya, arătând către Blodhgarm, pentru că de aceasta dată există ceva ce ei nu ştiu. Eragon nu-l va mai înfrunta pe Murtagh de unul singur, ci cu sprijinul a treisprezece elfi. Pesemne duşmanul nu se aşteaptă la asta. Opriţi-i pe soldaţi până să ajungă la noi, trimiteţi-i pe Saphira şi pe Eragon la luptă cu ajutorul celor mai puternici magicieni ai neamului meu şi, cu asta, îi veţi da lui Galbatorix toate planurile peste cap.

— M-ai convins, răspunse Nasuada. Totuşi, văd că soldaţii sunt prea aproape pentru ca pedestraşii noştri să le poată ieşi înainte până să ajungă la tabără. Orrin…

Până să apuce să-şi termine vorba, regele îşi şi îndemnase calul la galop, iar acum se grăbea spre intrarea de nord. Unul dintre aghiotanţii săi sună din trompetă, ca semn pentru restul călăreţilor să se adune şi să se pregătească de atac.

— Regele Orrin va avea nevoie de ajutor, îi spuse Nasuada lui Garzhvog. Trimite-ţi oştile după el!

— Mă supun, Domniţă Noptatecă, zise urgalul, apoi, lâsându-şi pe spate capul uriaş, cu coarne, slobozi un urlet tremurat; ascultându-l, Eragon simţi furnicături pe braţe şi pe ceafa. Scrâşnind din fălci, Garzhvog încetă, apoi mormăi: Au pornit.

Pe dată începu şi el să alerge, făcând pământul să se cutremure, către poarta la care se adunaseră Regele Orrin şi călăreţii lui. Patru vardeni deschiseră poarta. Regele îşi ridică sabia în aer, strigă ceva, apoi o porni la galop, spre soldaţii duşmani, cu tunicile lor cusute cu fir de aur. De sub copitele cailor se înălţă un nor de praf maroniu, care-i învălui pe călăreţi.

— Jormundur, zise Nasuada.

— Da, Domniţă?

— Trimite doua sute de săbieri şi o sută de suliţaşi după ei. Şi rânduieşte vreo cincizeci de arcaşi la o depărtare îndeajuns de mare pentru a putea lovi. Vreau ca soldaţii ăştia să dispară, Jormundur, să fie împrăştiaţi şi culcaţi la pământ cât se poate de iute. Fă-i pe oamenii noştri să înţeleagă că nu trebuie să aibă milă.

Jormundur făcu o plecăciune.

— Şi mai spune-le că, deşi nu pot fi alături de ei în luptă din pricina rănilor de la braţe, sufletul meu îi însoţeşte peste tot.

— Domniţă.

În vreme ce Jormundur se grăbea să-i dea ascultare, Narheim îşi îmboldi poneiul şi veni mai aproape.

— Dar oştile mele, Nasuada? Ce-au să facă?

Încruntându-se în direcţia din care venea norul de praf, care plutea peste întinderea de ierburi, ea îi răspunse:

— Au să păzească tabăra. Dacă soldaţii duşmani izbutesc, cine ştie cum, să scape de…

Dar se văzu silită să tacă în clipa în care patru sute de urgali -de-acum se adunaseră mai mulţi decât erau în vremea bătăliei de pe Câmpiile Pârjolite – se revărsară din tabără pe poartă, în câmp deschis, urlându-şi strigătele de luptă, de neînţeles pentru urechile omeneşti. După ce ei dispărură în norul de praf, Nasuada vorbi din nou:

— Dacă soldaţii au să treacă de ai noştri, securile voastre se vor dovedi de mare ajutor.

Vântul începu să sufle în direcţia lor, aducând cu sine urletele oamenilor şi cailor aflaţi pe pragul morţii, sunetele tremurate ale săbiilor ce se izbeau de scuturi şi de coifuri şi, mai presus de orice, un soi de hohot înspăimântător şi crud, izbucnit din gâtlejurile celor care se luptau, ce se răspândi peste tot pe câmpul de luptă. Era, se gândi Eragon, râsul unor oameni cu minţile rătăcite. Narheim se bătu cu pumnul în şold:

— Pe Morgothal, adică să stăm deoparte când alţii se luptă? Dă-ne drumul, Nasuada, şi lasă-ne să-ţi aducem câteva capete retezate!

— Nu! se împotrivi ea. Nu, nu şi nu! V-am spus ce trebuie să faceţi şi vă poftesc să vă supuneţi. Lupta asta se dă între cai, oameni, urgali şi, poate, dragoni. Nu e loc pentru pitici. Aţi fi călcaţi în picioare ca nişte copii. Ştiu foarte bine, continuă, auzindu-l pe Narheim blestemând pe înfundate, că sunteţi războinici de temut. Doar am luptat alături de voi în Farthen Dur. Cu toate astea, nădăjduiesc să mă înţelegi aşa cum trebuie: sunteţi prea scunzi pentru o asemenea luptă şi nu aş vrea să vă arunc într-o primejdie căreia nu-i puteţi ţine piept. Mai bine aşteptaţi aici, pe creste, de unde-i puteţi dovedi pe toţi cei care încearcă să urce. Lăsaţi-i pe soldaţi să încerce să

se apropie. Daca ajung, înseamnă că avem de-a face cu luptători atât de pricepuţi încât vreau ca tu şi neamul tău să le ieşiţi în cale şi să nu le îngăduiţi să mai facă vreun pas. Ştiu că mai bine încerci să scoţi un munte din rădăcini decât să dai la o parte un pitic.

Narheim era încă nemulţumit. Mormăi ceva, dar nu se auzi nimic, căci în clipa aceea vardenii se revărsară prin locul în care fusese poarta. Zgomotul de paşi şi zângănitul armelor se stinseră pe măsură ce oamenii se îndepărtau. Apoi, vântul se înteţi şi dinspre locul bătăliei răsună din nou hohotul de râs amarnic şi înfricoşător.

O clipă mai târziu, un strigăt deznădăjduit străpunse pavezele minţii lui Eragon. Copleşit de durere, auzi: „Vai, nu, ajutor! Nu pot fi ucişi! Blestemaţi să fie, nu vor să moară!” Apoi, gândul se pierdu, iar Eragon înghiţi în sec, dându-şi seama că omul tocmai fusese omorât. Nasuada se foi în şa, încordată:

— Cine a fost?

— Ai auzit şi tu?

— Cred că l-am auzit cu toţii, spuse Arya.

— Mi se pare că era Barden, unul dintre magicienii care-l însoţesc pe Regele Orrin, dar…

— Eragon!

În vreme ce Orrin şi călăreţii săi ieşiseră să-i înfrunte pe soldaţi, Thorn se înălţase din ce în ce mai sus pe cer, însă acum se oprise, plutind în văzduh, cam la jumătatea drumului spre tabără. Glasul lui Murtagh le ajunse la urechi. Probabil făcuse o vrajă pentru a putea fi auzit la aşa depărtare:

— Eragon! Te văd. Te ascunzi după fustele Nasuadei. Vino să te lupţi cu mine, Eragon! Asta ţi-e soarta! Sau eşti cumva un laş, Biruitor al Umbrei?

Saphira răspunse pe dată, ridicând capul şi scoţând un răget şi mai puternic decât glasul tunător al lui Murtagh, apoi slobozind un şuvoi de flăcări albastre, pârjolitoare. Caii aflaţi în apropierea ei, printre care şi armăsarul Nasuadei, săriră într-o parte. Astfel, Eragon şi Saphira rămaseră singuri împreună cu elfii. Apropiindu-se de Saphira, Arya îl atinse pe Eragon pe piciorul stâng şi-l privi cu ochii săi verzi migdalaţi:

— Primeşte ce-ţi dau, Biruitor al Umbrei, spuse, iar Eragon simţi o undă de putere pătrunzându-i în trup.

— Eka elrun ono, îi şopti drept răspuns.

— Ai grijă, Eragon, zise şi ea, tot în limba străveche. N-aş vrea să te văd înfrânt de Murtagh. Aş vrea… începu, apoi şovăi, îşi luă mâna de pe piciorul lui şi se întoarse lângă Blodhgarm.

— Zboară iute, Bjartskular! strigară elfii în clipa în care Saphira se înălţă de la pământ.

În vreme ce se îndreptau spre cei doi duşmani, Eragon îşi uni mintea mai întâi cu ea, apoi cu Arya şi, prin aceasta din urmă, cu Blodhgarm şi ceilalţi unsprezece elfi. Îi venea mai uşor aşa, pentru că pe Arya şi pe Saphira le cunoştea atât de bine încât gândurile şi mişcările lor nu aveau să-l tulbure în timpul luptei. Apucă scutul cu mâna stângă şi-şi scoase iataganul din teacă, ţinându-l sus, pentru ca nu cumva să-i străpungă aripile Saphirei sau s-o rănească la umeri şi la gât. „Mă bucur că am avut astă-noapte răgaz să-i întăresc tăişul cu farmece”, spuse.

„Să sperăm că au să ţină”, răspunse Saphira.

„Nu uita, zise şi Arya, rămâi cât mai aproape de noi. Cu cât te îndepărtezi mai mult, cu atât ne vine mai greu să-ţi atingem gândurile.”

Thorn nu se năpusti la Saphira şi nu făcu nicio mişcare în vreme ce ea se apropia. În loc de asta, plutea netulburat, îngăduindu-i să se înalţe. Cei doi dragoni zburau deasupra curenţilor de aer cald, nu foarte departe unul de celălalt, fluturând din coadă şi mârâind înfundat din gâtlejuri.

„A mai crescut, observă Saphira. N-au trecut nici două săptămâni de când ne-am luptat şi e cu vreo patru picioare mai lung, daca nu şi mai mult.”

Avea dreptate. Thorn părea mai mare şi mai zdravăn decât fusese atunci când se întâlniseră prima oară, deasupra Câmpiilor Pârjolite. Nu trecuse mult de când ieşise din ou, dar era aproape la fel de mare ca Saphira.

Fără nicio tragere de inimă, Eragon îl privi şi pe Cavaler.

Murtagh nu purta coif, iar părul sau lung şi negru flutura în vânt ca o coamă învolburată. Era încruntat, mai aspru la faţa decât îl văzuse vreodată, aşa că Eragon îşi dădu seama că de această dată nu avea să-l mai cruţe. Îi era cu neputinţă. Cu un glas ceva mai slab decât mai înainte, duşmanul îi spuse:

— Din pricina Saphirei şi a ta, Eragon, am îndurat multa durere. Galbatorix s-a mâniat cumplit pentru că v-am lăsat să scăpaţi. Iar după ce i-aţi ucis pe cei doi Ra’zac, de furie şi-a

omorât cinci slujitori, apoi s-a răzbunat pe Thorn şi pe mine. Am suferit îngrozitor din pricina voastră. Nu se va mai întâmpla a doua oară.

Şi-şi trase braţul înapoi, ca şi cum Thorn se pregătea să se năpustească, iar el avea de gând să-i spintece cu sabia pe Eragon şi pe Saphira dintr-o mişcare.

— Aşteaptă! strigă Eragon. Ştiu o cale prin care vă puteţi elibera de jurămintele pe care Galbatorix v-a silit să le rostiţi.

Dintr-o dată, pe chipul lui Murtagh apăru o expresie de dor şi deznădejde. Lăsă sabia ceva mai jos, apoi se încruntă şi scuipă spre pământ, strigând:

— Nu te cred! Nu e cu putinţă!

— Ba este. Te rog, dă-mi voie să-ţi spun.

Murtagh părea că se luptă cu sine însuşi. O vreme, Eragon se gândi că nu avea să-i îngăduie să vorbească. Apoi însă Thorn îşi răsuci gâtul şi se uită la Cavalerul său. Între ei se petrecu ceva.

— La naiba cu tine, Eragon, zise Murtagh, şi o lăsă pe Za'roc pe oblâncul şeii. Fii blestemat pentru că ne-ai ispitit! De-abia ne împăcaserăm cu soarta, iar acum ai apărut tu, să ne momeşti cu umbra unei speranţe de la care ne luaserăm demult gândul. Dar ascultă-mă bine, frate: dacă ne înşeli, jur că-ţi voi tăia mâna dreaptă înainte să te duc la Galbatorix… că doar n-o să ai nevoie de ea pentru ceea ce vei face în Uru'baen.

Eragon se simţi îndemnat să-l ameninţe, la rândul său, dar se abţinu. Coborând iataganul, spuse:

— Sunt convins ca Galbatorix nu v-a spus, însă, pe când eram printre elfi…

„Eragon, să nu cumva să dezvălui ceva despre noi!" îl dojeni Arya. Am învăţat că, dacă firea ţi se schimba, la fel se întâmpla şi cu numele adevărat din limba străveche. Murtagh, nu trebuie să fii mereu aşa cum eşti acum! Dacă tu şi cu Thorn izbutiţi să vă schimbaţi, nu veţi mai fi încătuşaţi de jurăminte şi nu va mai trebui să vă supuneţi lui Galbatorix!

Thorn veni ceva mai aproape de Saphira.

— Şi de ce nu mi-ai pomenit de asta mai înainte? întrebă Murtagh.

— Pentru că eram prea tulburat atunci.

În clipa aceea, între cei doi dragoni nu mai erau nici cincizeci de picioare. Thorn nu mai mârâia, aşa cum o făcuse mai înainte. În schimb, în ochii săi stacojii, sclipitori apăruse o

privire rătăcită şi plină de tristeţe adâncă, de parcă nădăjduia ca Saphira sau Eragon să-i spună de ce fusese adus pe lume numai pentru a cădea în robia lui Galbatorix, care să-l folosească şi să-l silească să ucidă. Îşi încreţi vârful nasului, adulmecând-o pe Saphira, care făcu la fel, scoţându-şi uşor limba, pentru a-i gusta mirosul în văzduh. Şi ea, şi Eragon erau copleşiţi de milă pentru dragonul cel roşu. Şi-ar fi dorit să-i vorbească, însă nu îndrăzneau să-şi deschidă minţile.

Fiind atât de aproape de Murtagh, Eragon observă venele care se umflaseră pe gâtul celuilalt şi pe cea care-i pulsa în mijlocul frunţii.

— Nu am un suflet schilodit! zise acesta. Am făcut tot ce am putut mai bine de fiecare dată. Mă îndoiesc că tu te-ai fi descurcat aşa de bine dacă mama ar fi găsit cu cale să te lase în Uru'baen şi să mă ascundă pe mine în Carvahall.

— Poate că nu.

Murtagh se lovi cu pumnul în piept.

— Aha! Şi atunci cum să-ţi urmez sfatul? Dacă sunt deja un om bun, dacă n-am greşit cu nimic, cum să mă schimb? Oare să devin mai rău decât acum? Să mă las pradă ticăloşiei lui Galbatorix ca să mă eliberez?

Nu mi se pare o cale prea buna. Şi, daca aş izbuti să devin alt om, poate că ţie nu ţi-ar plăcea şi m-ai duşmăni la fel de aprig cum îl duşmăneşti acum pe el!

Furios, Eragon îi răspunse:

— Da, numai ca nu trebuie sa devii mai bun sau mai rău, ci doar sa te schimbi! Sunt multe feluri de oameni în lume şi multe căi de a dobândi preţuire. Ia-te dupa cineva la care ţii, dar care a ales alt drum în viaţa decât al tău. S-ar putea să-ţi ia ceva timp, însă, dacă poţi să te schimbi îndeajuns de mult, atunci ai să fii în stare să-l părăseşti pe Galbatorix şi Imperiul şi să vii la vardeni împreună cu Thorn. Aici vei fi liber să faci tot ce doreşti.

„Nu uita că ai jurat să răzbuni moartea lui Hrothgar. Cu asta cum rămâne?" întrebă Saphira, dar el nu o luă în seamă. Murtagh rânji batjocoritor:

— Deci îmi ceri să fiu ceea ce nu sunt. Daca este ca Thorn şi cu mine să scăpăm cu viaţa, trebuie să ne călcăm în picioare adevărata fire. O asemenea vindecare este mai tristă decât orice boala.

— Îţi cer să ai răbdare şi să te lupţi pentru a deveni altfel decât eşti acum. E greu, ştiu, dar oamenii se schimba mereu. De pilda, dă drumul mâniei care ţi s-a adunat în suflet vreme de atâţia ani şi vei izbuti să scapi de Galbatorix o dată pentru totdeauna!

— Să dau drumul mâniei? râse Murtagh. Am s-o fac atunci când o faci şi tu. Când ai să izbuteşti să uiţi că Imperiul este de vină pentru distrugerea fermei şi moartea unchiului tău! Pentru noi, Eragon, mânia este mai presus decât orice altceva. Fără ea, n-am fi decât hrana pentru viermi. Şi totuşi…

Cu ochii pe jumătate închişi, pipăi plăselele sabiei. Părea ceva mai puţin încordat, cu toate că vena de pe frunte era la fel de umflată ca la început.

— Recunosc că mi-ai dat de gândit. Poate ca vom cugeta împreună în Uru’baen. Dacă regele ne îngăduie sa rămânem singuri, între patru ochi fireşte. E cu putinţă să ne poruncească să nu ne întâlnim niciodată. Daca aş fi în locul lui, eu aşa aş face.

Eragon strânse în pumn mânerul iataganului.

— Să înţeleg că ţi-a intrat în cap că am să merg cu tine?

— Păi, chiar ai s-o faci, frăţioare, zise Murtagh cu un zâmbet strâmb. Chiar daca am vrea sa ne schimbăm, nici Thorn, nici eu n-o putem face pe loc. Până găsim prilejul, vom rămâne supuşii lui Galbatorix. Iar el ne-a poruncit să va aducem în Uru’baen. Nu mai avem de ales – niciunul dintre noi nu vrea să-i mai înfrunte mânia. V-am învins o data şi o s-o facem iarăşi, fără mare greutate.

Dintre colţii Saphirei izbucni o pala de foc, iar Eragon se lupta cu sine însuşi ca să nu răspundă la fel, dar în cuvinte. Ştia însă că, daca-şi pierdea stăpânirea de sine, sângele avea sa înceapă sa curgă.

— Murtagh, Thorn, vă rog! încercaţi măcar să faceţi ce v-am spus! Chiar nu vreţi să-l înfruntaţi pe Galbatorix? N-o să scăpaţi niciodată de lanţurile lui dacă nu aveţi curajul să va împotriviţi!

— Nu ştii despre cine vorbeşti, Eragon, mârâi Murtagh. De mai bine de o suta de ani, de când s-a întovărăşit cu tata, Galbatorix îi înrobeşte pe cei din jur folosindu-se de adevăratele lor nume. Chiar crezi că nu ştie că acestea se mai pot şi schimba? Sunt convins ca s-a pregătit pentru asta şi că, daca numele meu sau al lui Thorn se schimba, fie şi acum, pe

loc, regele va afla printr-o vraja dinainte pregătita şi ne va chema îndărăt, în Uru'baen, pentru a ne încătuşa din nou.

— Dar numai dacă izbuteşte să vă afle noile nume.

— E foarte priceput la asta, zise Murtagh şi îşi luă iarăşi sabia în mână. Poate în viitor o să-ţi urmăm sfatul, dar numai după ce cântărim bine totul şi ne pregătim. Altfel, Galbatorix ne va înrobi la loc, de îndată ce apucăm să ne eliberam. Aşadar, continua cântărind-o pe Za'roc în palmă şi făcând-o să sclipească în razele soarelui, nu avem de ales. Trebuie să vă ducem în Uru'baen. Spuneţi, mergeţi de bunăvoie?

Eragon nu mai era în stare să se abţină:

— Mai degrabă îmi smulg singur inima din piept! strigă.

— Mai bine pe-ale mele, îi răspunse Murtagh, apoi flutură sabia pe deasupra capului şi scoase un strigăt de luptă sălbatic.

Mugind la rândul său, Thorn bătu de două ori cu putere din aripi, pentru a se înalţă mai sus decât Saphira. Zburând, îi dădu ocol, ca să-i poată sări în spate şi s-o muşte de gât, imediat sub fălci. Aşa, ar fi învins-o pe dată.

Numai că Saphira nu aşteptă. Se aplecă, răsucindu-şi aripile din umeri, astfel încât, preţ de o clipă, rămase cu capul în jos, dar fără să se prăbuşească. Apoi, îşi strânse aripa dreaptă, îşi înclină capul spre stânga şi flutură din coadă în direcţia opusă, răsucindu-se ca acele ceasornicului. Coada sa puternică îl lovi pe Thorn în şoldul stâng tocmai când el zbura deasupra, frângându-i aripa în cinci locuri. Oasele rupte îi ieşiră prin piele, străpungându-i solzii roşii ca focul. O ploaie de picături aburinde de sânge se revărsă peste Eragon şi Saphira. Una se strecură printre două ochiuri ale cămăşii de zale şi-i atinse pielea lui Eragon, arzându-l ca uleiul încins. El se frecă pe gât, încercând să se cureţe.

Mugetul lui Thorn se preschimbă într-un scâncet de durere. El se prăbuşi pe lângă Saphira, nemaifiind în stare să rămână în zbor.

— Superb! strigă Eragon, în vreme ce Saphira se îndrepta.

Apoi, privind în jos, îl văzu pe Murtagh scoţând de la cingătoare un lucruşor rotund, cu care-l atinse pe Thorn pe umăr. Nu se simţea curgerea magiei, însă lucruşorul sclipi, iar dragonul cel roşu tresări – oasele se lipiră la loc şi, într-o clipă, aripa lui era la fel ca la început. Nu se mai vedea nici măcar o zgârietură.

„Cum o fi făcut asta?” se întrebă Eragon.

„Pesemne avea o vrajă de vindecare dinainte pregătită”, îi răspunse Arya în gând.

„Trebuia să ne fi gândit şi noi la asta.”

Odată vindecat, Thorn nu se mai prăbuşi, ci începu să urce din nou către Saphira, uluitor de repede, străpungând văzduhul cu o pală de foc roşu închis. Saphira se năpusti spre el, dând ocol flăcărilor. Dădu să-l muşte de gât, făcându-l să se ferească, apoi îi scrijeli umerii şi pieptul cu ghearele din faţă, lovindu-l cu aripile sale uriaşe. Vârful aripii sale drepte îl atinse pe Murtagh, făcându-l să se prăbuşească într-o parte, pe şa, numai că el se îndreptă pe dată şi o lovi cu sabia, lăsându-i o tăietură lungă de-a curmezişul aripii.

Şuierând, Saphira îl lovi pe Thorn cu picioarele din spate şi slobozi un şuvoi de flăcări drept peste el, numai că dragonul cel roşu scăpă nevătămat. Focul se despărţi în două şi se scurse fără să-l atingă.

Citindu-i gândurile Saphirei, Eragon simţi rana pulsând, ca şi cum ar fi fost vorba de propriul său trup. Se uită lung la tăietura însângerată, neştiind ce să facă. Dacă s-ar fi luptat şi cu alt vrăjitor în afară de Murtagh, n-ar fi îndrăznit să facă nicio vrajă de teamă ca duşmanul, deznădăjduit, crezându-se în primejdie de moarte, să nu-l atace pe data, hotărât să-l ucidă. Cu Murtagh însă era altceva. Eragon ştia că Galbatorix îi poruncise să-i prindă pe el şi pe Saphira, nu să-i omoare. „Orice aş face, se gândi, nu va încerca să ma distrugă.” Aşadar, putea s-o vindece pe Saphira fără să se teama. Şi putea, după cum îşi dâdu seama dintr-odată, să-l atace pe Murtagh cu orice fel de vrăji – acesta nu avea să-i răspundă. Se întrebă însă de ce duşmanul se folosise de un obiect fermecat pentru a-l vindeca pe Thorn şi nu făcuse el însuşi vraja.

„Poate că nu vrea să-şi irosească puterile, spuse Saphira. Sau poate se teme să nu te sperie. Galbatorix n-ar fi deloc mulţumit dacă, folosind magia, Murtagh te-ar face să-ţi pierzi stăpânirea de sine şi să mori sau să-l ucizi pe vreunul dintre ei. Nu uita, regele visează să ne aibă pe toţi patru în mâinile sale, nu să ne vadă morţi aici, unde nu ne poate atinge.”

„Aşa trebuie să fie”, zise Eragon.

În vreme ce se pregătea să vindece aripa Saphirei, o auzi pe Arya: „Stai! Nu o face.”

„Poftim? De ce? Nu simţi cât de mult suferă?”

„O să avem noi grijă de ea. Asta o să-l tulbure pe Murtagh şi o să-ţi cruţe şi ţie puterile.”

„Nu sunteţi prea departe pentru aşa ceva?”

„Nu. Adu-ţi aminte că ne-am unit puterile. Şi încă un lucru, Eragon. Te-am sfătui să nu-l loveşti pe Murtagh cu vrăjile decât în clipa în care o face şi el. Nu ştim încă dacă nu cumva este mai puternic, chiar dacă te sprijinim şi noi treisprezece. Mai bine aşteaptă şi fă-o doar când nu mai ai de ales.”

„Şi dacă nu pot să-i ţin piept?”

„Atunci toată Alagaesia va cădea în mâinile lui Galbatorix.”

Eragon o simţi adunându-şi toate puterile şi, pe dată, tăietura din aripa Saphirei încetă să mai sângereze, iar marginile căscate ale rănii se lipiră fără să lase nicio urmă. Cu asta, Saphira părea mult mai uşurată. „Păzeşte-te mai bine dacă poţi, îi spuse Arya oarecum ostenită. N-a fost deloc uşor.”

Lovit de Saphira, Thorn se clătină şi se lăsă ceva mai jos. Pesemne se temea ca nu cumva ea să-l silească să coboare, ceea ce l-ar fi împiedicat să-i mai ţină piept, aşa că se îndepărtă cam la un sfert de milă spre vest. Observând, în cele din urmă, că Saphira nu se ţinea dupa el, făcu un ocol mare şi se înălţă până ce ajunse la vreo mie de picioare deasupra. Apoi, strângându-şi aripile, porni în picaj spre ea, cu ghearele întinse; în botul său căscat pâlpâiau flăcări, iar Murtagh, în şa, îşi ţinea sabia pregătită.

Eragon era cât pe ce să scape iataganul din mână în clipa în care Saphira îşi strânse o aripă şi se răsuci în spirală cu capul în jos, apoi o întinse la loc pentru a încetini. Dacă-şi lăsa capul pe spate, putea zări pământul sub ei. Sau era cumva deasupra? Strânse din dinţi şi-şi adună toate puterile ca să nu cadă din şa.

Thorn şi Saphira se izbiră unul de celălalt; pentru Eragon era ca şi cum ar fi intrat drept într-un munte. Ciocnirea îl aruncă înainte şi se izbi cu coiful de ghimpele pe care-l avea în faţă atât de tare încât până şi oţelul cel gros se ciobi. Ameţit, se lăsă moale în şa. Împrejurul său, cerul şi pământul se roteau într-un dans fără început şi fără sfârşit. O simţi pe Saphira înfiorându-se în clipa în care Thorn o lovi în stomac şi îşi dori să fi avut răgazul de a o îmbrăca în armura dăruită de pitici.

Un picior roşu, sclipitor apăru peste umărul Saphirei şi o străpunse cu ghearele sale însângerate. Fără să mai stea pe

gânduri, Eragon îl lovi cu tăişul sabiei, crestându-i solzii şi retezându-i câteva tendoane. Piciorul părea amorţit. Eragon lovi din nou.

Mârâind, Thorn se îndepărtă de Saphira, îşi arcui gâtul şi trase aer în piept, cu zgomot. Eragon se ghemui în şa, apărându-şi faţa cu braţul. O pală de foc o învălui pe Saphira. Nu îi arse, căci farmecele de apărare ţesute de Eragon o împiedicau, însă tot îi orbi pentru câteva clipe cu scânteierea sa.

Saphira se roti spre stânga ca să scape de foc. Între timp, Murtagh apucase să vindece piciorul lui Thorn, iar acesta se năpusti din nou la ea, apucând-o cu ghearele. Se prăbuşeau, îmbrăţişaţi, spre corturile cenuşii ale vardenilor. Saphira izbuti să prindă cu colţii creasta zimţată de pe ceafa lui Thorn, cu toate că oasele ascuţite îi răneau limba. Thorn mugi şi începu să se zbată ca un peşte în cârlig, încercând să scape, dar fălcile ei erau mult prea puternice. Cei doi dragoni cădeau unul lângă altul, ca două frunze împletite.

Eragon se aplecă şi dădu să-l lovească pe Murtagh în umărul drept -nu voia să-l omoare, ci doar să-l rănească îndeajuns de rău pentru a pune capăt luptei. Acum era odihnit şi puternic, nu ca atunci când se întâlniseră pe Câmpiile Pârjolite. Era sigur că Murtagh nu putea ţine piept mişcărilor sale iuţi, ca de elf.

Cu toate astea, celălalt ridică scutul şi opri lovitura.

Luat pe nepregătite, Eragon şovăi, apoi se văzu silit să se apere, la rândul său, căci Murtagh răspunse pe dată. Za'roc despica aerul cu zgomot, venind drept spre el. Îl lovi în umăr. Fără întârziere, Murtagh atacă din nou. Dădu să-l atingă la încheietură, apoi, în clipa în care Eragon pară, îşi strecură tăişul sabiei pe sub scutul său şi-l străpunse în şoldul stâng prin poalele cămăşii de zale şi ale tunicii. Vârful ascuţit al lui Za'roc i se înfipse în os.

Durerea îl copleşi pe Eragon de parcă cineva ar fi aruncat pe el o găleată cu apă îngheţată. În acelaşi timp însă, îl făcu să gândească mult mai limpede şi-i dădu o putere neaşteptată. În clipa în care Murtagh îşi trase sabia, Eragon ţipă scurt şi se întinse spre el. Dintr-o mişcare din încheietură, Murtagh prinse iataganul cu tăişul şi-i aruncă un zâmbet înfricoşător. Fără întârziere, Eragon se smulse, flutură sabia de parcă avea de gând să-l lovească în genunchiul drept, apoi schimbă direcţia

şi-l crestă pe celălalt pe obraz.

— Trebuia să porţi coif, îi spuse.

Acum ajunseseră foarte aproape de pământ – la vreo câteva sute de picioare –, astfel încât Saphira se văzu nevoită să-i dea drumul lui Thorn, iar cei doi dragoni se îndepărtară unul de altul înainte ca Eragon şi Murtagh să mai apuce să se lupte. În vreme ce urcau cu toţii, în spirală, spre un nor alb ca laptele care se întinsese peste tabără, Eragon îşi ridică zalele şi tunica pentru a-şi cerceta rana. Avea o vânătaie cât pumnul în locul în care armura i se frecase de piele şi, la mijloc, o tăietură subţire, roşie, nu prea lungă. Sângele îi ţâşnea din rană, umezindu-i pantalonii.

Gândul că fusese rănit de Za'roc, o sabie care nu-l lăsase niciodată la greu şi pe care încă o credea a lui de drept, îl tulbură. Nu era drept ca acea armă să fie folosită împotriva lui. Era o lume întoarsă pe dos şi care lui nu îi plăcea defel.

Saphira se clătină în clipa în care dădu de un vârtej de aer, iar Eragon clipi scurt – un nou fior de durere îi străbătuse trupul. Mare noroc, se gândi, că nu luptau pe jos, altfel ar fi căzut grămadă, fără să se mai poată sprijini pe picior.

„Arya, zise, vreţi să mă vindecaţi voi sau s-o fac singur şi să vedem daca Murtagh încearcă să mă oprească?"

„O facem noi, veni răspunsul. Cine ştie, poate îl iei pe nepregătite dacă încă te crede rănit."

„A, stai puţin."

„Ce e?"

„Trebuie să-ţi dau îngăduinţa. Altfel, farmecele mele de apărare vor opri vraja."

La început, fraza pe care trebuia s-o rostească îi scapă, dar, în cele din urmă, îşi aminti şi şopti în limba străveche:

— Îi dau îngăduinţa Aryei, fiica lui Islanzadi, să mă atingă cu magia sa.

„Când o să ai răgaz, va trebui să vorbim despre farmecele astea. Dacă-ţi pierdeai cunoştinţa? Cum mai puteam noi să te ajutăm?"

„După lupta de pe Câmpiile Pârjolite, mi s-a părut nimerit să fac aşa ceva. Murtagh ne-a prins şi pe mine, şi pe Saphira cu ajutorul unei vrăji. Nu mai vreau ca el sau altcineva să-mi facă farmece fără voia mea."

„Te înţeleg foarte bine, numai că există şi alte căi, ceva mai

simple, pentru asta.”

Eragon se foi în şa, în clipa în care magia elfilor se închegă, iar şoldul începu să-l mănânce şi să-l înţepe, de parcă era plin de muşcături de purici. După ce trecu totul, îşi strecură palma pe sub tunică – spre mulţumirea sa, nu dădu decât de piele netedă şi sănătoasă.

„Aşa, zise, dezmorţindu-şi umerii. Acum să-i învăţăm să se teamă de numele noastre!”

Norul cel alb ca laptele se înălţa drept în faţa ochilor lor. Saphira se răsuci spre stânga, apoi, în vreme ce Thorn se străduia să se întoarcă şi el, pătrunse drept în inima norului. Totul în jur deveni rece, umed şi alb, apoi Saphira ieşi prin partea cealaltă, la numai câteva picioare deasupra şi în spatele lui Thorn. Mugind victorioasă, se lăsă asupra lui şi-l apucă de şolduri, înfigându-şi ghearele adânc în coapse. Întinse gâtul, îi prinse aripa stângă în gură şi strânse din fălci. Colţii ascuţiţi ca briciul pătrunseră în carne cu un zgomot sec. Thorn se zbătu şi urla ascuţit – lui Eragon nici nu-i trecuse vreodată prin minte că dragonii puteau scoate asemenea strigăte.

„Al meu e, zise Saphira. Pot să-i sfâşii aripa, dar n-aş prea vrea s-o fac. Fă ce ai de făcut, dar repede, până nu cădem prea jos.”

Alb la faţă şi pătat de sânge, Murtagh întinse braţul spre Eragon. Za’roc tremura în aer. În clipa aceea, o undă nefiresc de puternică se strecură în gândurile lui. Înverşunată şi străină, căuta să puna stăpânire pe mintea lui şi să-l înrobească pe de-a-ntregul. Observă din nou – ca şi pe Câmpiile Pârjolite – că în făptura lui Murtagh păreau să-şi fi făcut loc alte persoane, ca şi cum pe sub vârtejul gândurilor sale răsuna un murmur de glasuri amestecate şi se întrebă dacă nu cumva celălalt era şi el ajutat de alţi magicieni.

Oricât i-ar fi venit de greu, Eragon îşi alungă din minte orice altceva, în afară de Za’roc. Adunându-şi toate puterile, se gândi numai la sabie, chinuindu-se să se liniştească, de parcă era singur pe o pajişte, cugetând, pentru ca Murtagh să nu izbutească să-i străpungă pavezele pe nicăieri. Iar în clipa în care Thorn se cutremură de durere, iar Murtagh se tulbură la rândul său, Eragon atacă îndârjit, dând să-i pătrundă în minte.

În vreme ce se prăbuşeau prin aer, se luptară pe tăcute. Niciunul nu dădea înapoi. Din când în când, Eragon părea mai

puternic, apoi Murtagh, însă numai pentru câteva clipe. Eragon trase cu ochiul la pământul care se apropia cu repeziciune şi îşi dădu seama că lupta trebuia sfârşită altfel. Coborând iataganul şi îndreptându-l spre duşmanul său, strigă:

— Letta!

Era o vrajă simplă, aceeaşi pe care Murtagh o folosise împotriva sa pe Câmpiile Pârjolite. Nu avea să facă altceva decât să-i ţină pieptul şi braţele nemişcate, doar că urma să le îngăduie să-şi măsoare puterile pentru a vedea care dintre ei avea mai multă energie.

Murtagh îngână şi el o vrajă de apărare, dar mugetul lui Thorn şi vâjâitul vântului îi înăbuşiră cuvintele.

Eragon îşi simţea inima bătând mai repede şi puterile scurgându-i-se din trup. Se istovise aproape de tot şi nu mai avea mult până să-şi piardă cunoştinţa, când Saphira şi elfii îi veniră în ajutor, oferindu-i puterile lor pentru a nu rupe vraja. Murtagh, care la început păruse foarte plin de sine şi încrezător, se încrunta din ce în ce mai tare, văzând că nu se poate elibera, şi îşi arătă dinţii într-un rânjet sfidător. În tot acest timp, niciunul dintre ei nu înceta să-l atace pe celălalt cu ajutorul gândurilor.

Eragon simţi cum şuvoiul de energie pe care i-l trimitea Arya se micşorează o dată, apoi de două ori. Probabil doi dintre elfii lui Blodhgarm îşi pierduseră cunoştinţa. „Nu mai poate îndura mult”, se gândi, apoi se văzu nevoit să se lupte şi mai aprig, căci Murtagh aproape izbutise să-i pătrundă în minte.

Puterea venită dinspre Arya şi ceilalţi elfi se înjumătăţi. Până şi Saphira începuse să tremure de oboseală. Tocmai când Eragon era sigur că Murtagh avea să învingă, acesta scoase un strigăt înfundat şi nu se mai împotrivi. Eragon se simţi ca şi cum o uriaşă greutate i s-ar fi ridicat de pe umeri, iar Murtagh părea năucit de izbânda sa.

„Şi acum? le întrebă Eragon pe Arya şi Saphira. Îi luăm prinşi? Oare putem?”

„Acum, răspunse Saphira, trebuie să zbor.” îi dădu drumul lui Thorn şi-l împinse cât colo, ridicându-şi aripile şi fluturându-le din greu, luptându-se să nu se prăbuşească. Eragon privi peste umărul ei şi i se păru că vede, pentru o clipă, nişte cai şi un petic de iarbă bătută de soare venind în goană spre ei. Apoi, ca şi cum un uriaş i-ar fi lovit de dedesubt, vederea i se întunecă.

În clipa în care îşi reveni, se trezi lipit de solzii de pe gâtul Saphirei, care sclipeau ca nişte ţurţuri. De undeva, din depărtare, simţi parcă un glas care încerca să-i vorbească, nerăbdător şi îngrijorat. Se mai dezmetici puţin şi îl recunoscu – era glasul Aryei. „Retează vraja, Eragon, îi spuse ea. Dacă nu o faci, o să ne ucidă pe toţi. Reteaz-o! Murtagh e mult prea departe! Trezeşte-te, Eragon, sau ai să te pierzi în hău."

Tresărind, Eragon se ridică în şa. Cu gândurile aiurea, observă în treacăt că Saphira era împrejmuită de călăreţii Regelui Orrin. Arya nu se vedea nicăieri. Acum, că se trezise, simţi că vraja cu care-l prinsese pe Murtagh încă îi sorbea din putere, din ce în ce mai tare. Dacă n-ar fi fost ajutat de Saphira, Arya şi ceilalţi elfi, ar fi murit deja. Dădu drumul magiei, apoi se uită în zare după Thorn şi Murtagh.

„Acolo", zise Saphira şi-i făcu semn cu botul. Jos, către nord-vest, se zărea silueta sclipitoare a lui Thorn, care se îndrepta în zbor spre râul Jiet şi oastea lui Galbatorix, aflată la câteva mile depărtare.

„Cum?"

„Murtagh l-a vindecat încă o dată, iar Thorn a avut noroc şi a căzut pe panta unui deal. S-a rostogolit şi s-a înălţat înainte să-ţi revii tu."

Glasul lui Murtagh, nefiresc de puternic, tună peste dealurile mici şi ierboase:

— Eragon, Saphira, să nu credeţi că aţi învins! Ne vom mai întâlni noi, făgăduiesc, iar atunci Thorn şi cu mine vă vom dovedi, căci vom fi şi mai puternici decât acum.

Eragon strânse atât de puternic iataganul şi scutul încât de sub unghii începu să-i curgă sânge. „Crezi că-l poţi ajunge?" întrebă.

„Aş putea, însă elfii nu vor fi în stare să te ajute la aşa depărtare şi nu prea cred să izbutim ceva fără sprijinul lor."

„Cine ştie dacă… începu Eragon, apoi se opri şi-şi trase un pumn în coapsă de furie. La naiba, ce prost sunt! Am uitat de Aren! Puteam folosi energia din inelul lui Brom ca să-i înfrângem."

„Aveai altele pe cap. Oricine putea face o asemenea greşeală."

„Poate, dar tot îmi pare rău că nu m-am gândit. Dar nu-i nimic. Mai avem vreme să-i prindem pe Murtagh şi pe Thorn."

„Şi apoi ce facem? întrebă Saphira. Cum să-i ţinem prizonieri? Vrei să-i ameţim cu leacuri, aşa cum ţi-a făcut Durza în Gil'ead? Sau vrei doar să-i omori?"

„Nu ştiu! Putem să-i ajutăm să-şi schimbe adevăratele nume, să rupă jurămintele care-i leagă de Galbatorix. E prea primejdios să-i lăsăm liberi, să rătăcească pe unde poftesc."

„Nu zic că n-ai dreptate, Eragon, se auzi glasul Aryei, dar eşti obosit, Saphira la fel şi cred că e mai bine ca Thorn şi Murtagh să scape decât să vă pierdem pe voi pentru că n-am ştiut să avem răbdare."

„Dar…"

„Dar… dar nu avem cum să ţinem prinşi un dragon şi un Cavaler pentru multă vreme şi nici nu cred că e atât de uşor să-i ucidem precum crezi tu. Fii mulţumit că i-am alungat şi nu uita că o putem face şi altă dată, dacă ne mai înfruntă", sfârşi Arya, apoi se retrase din mintea lui.

Eragon rămase cu ochii în zare, până ce Thorn şi Murtagh dispărură, apoi oftă şi o mângâie pe Saphira pe gât.

„Aş putea să dorm două săptămâni încheiate."

„Şi eu la fel."

„Sunt mândru de tine. În zbor, te-ai arătat mult mai pricepută decât Thorn."

„Mda, asta cam aşa e, se făli ea. Dar nu a fost o înfruntare cinstită. Thorn nu a trecut prin câte am trecut eu."

„Şi nici nu e la fel de înzestrat, pare-mi-se."

Răsucindu-şi gâtul, ea îl linse pe braţul drept, făcându-i zalele să clincăne, apoi îl privi de sus, cu ochii albaştri, sclipitori. Eragon izbuti să-i zâmbească slab.

„Nu ştiu, poate că trebuia să m-aştept, dar tot m-a uimit să văd că Murtagh e la fel de iute ca mine. Fără îndoială, e tot din pricina vrăjilor lui Galbatorix."

„Eu mă întreb cum de farmecele tale nu i-au putut ţine piept lui Za'roc. Te-au salvat de lovituri mai crâncene pe când te luptai cu cei doi Ra'zac."

„Nu ştiu ce să zic. Poate că Murtagh sau Galbatorix au ţesut o vrajă la care eu nu mă gândisem. Sau poate că, de vreme ce Za'roc e o sabie de Cavaler, după cum ne-a spus Glaedr…"

„… săbiile făurite de Rhunon sunt în stare…"

„… să străpungă orice farmec. Iar magia…"

„… nu le opreşte…"

„… decât rareori. Chiar aşa.”

Eragon privi dârele de sânge de dragon de pe lama iataganului. Se simţea istovit.

„Când o să fim oare în stare să ne înfrângem duşmanii de unii singuri? Dacă Arya n-ar fi spart steaua de safir, nu l-aş fi putut înfrânge pe Durza. Iar pe Murtagh şi Thorn i-am dovedit numai ajutaţi de ea şi de încă doisprezece elfi.”

„Trebuie să devenim mai puternici.”

„Da, dar cum? De unde a adunat Galbatorix atâta putere? Oare a găsit o cale să o soarbă din trupurile sclavilor săi, chiar şi de la sute de mile depărtare? Puaaah! Nu înţeleg câtuşi de puţin.”

Un firişor de sudoare i se prelinse pe frunte, până în colţul ochiului drept. Se şterse cu palma, apoi clipi. Observă din nou călăreţii adunaţi împrejurul său şi al Saphirei. „Ce fac aici?” Uitându-se ceva mai departe, îşi dădu seama că Saphira coborâse în apropierea locului în care Regele Orrin le ieşise înainte soldaţilor din bărci. La stânga ei, la câteva zeci de paşi, sute de oameni, urgali şi cai alergau de colo-colo, cuprinşi de spaimă. Din când în când, răsunau zgomote de săbii sau strigăte de durere, însoţite de hohote de râs nebunesc.

„Cred că s-au strâns să ne apere”, zise Saphira.

„Pe noi? De ce? De ce nu i-au ucis încă pe soldaţi? Unde…”

Dar Eragon uită de orice întrebare în clipa în care Arya, Blodhgarm şi alţi patru elfi, părând cu toţii storşi de puteri, veniră în fugă dinspre tabără. Ridicând braţul în semn de salut, el strigă:

— Arya! Ce s-a-ntâmplat? S-ar zice că aici nu mai comandă nimeni. Spre groaza lui, elfa răsufla atât de greu încât avu nevoie de câteva clipe până să poată vorbi.

— Soldaţii s-au dovedit mai primejdioşi decât ne aşteptam, răspunse în cele din urmă. Nu ştiu însă cum. Cei din Du Vrangr Gata n-au priceput nimic din ce bălmăjeau magicienii regelui.

După ce-şi recapătă suflul, ea începu să cerceteze rănile şi vânătăile Saphirei. Înainte ca Eragon să apuce să mai pună vreo întrebare, din vârtejul luptei izbucniră strigăte ce le înăbuşiră pe toate celelalte. Apoi, se auzi glasul Regelui Orrin.

— Înapoi, înapoi cu toţii! Arcaşi, rămâneţi pe loc! Să nu mişte nimeni, la naiba! L-am prins!

Eragon şi Saphira se priviră. Amândoi aveau acelaşi gând.

Adunându-şi picioarele sub ea, Saphira sări peste călăreţii care o înconjurau -băgând toţi caii în sperieţi şi făcându-i să ţâşnească în lături – şi-şi croi drum prin câmpul plin de leşuri, spre locul din care răsunase porunca lui Orrin, dându-i la o parte şi pe oameni, şi pe urgali, ca şi cum ar fi fost nişte firicele de iarbă. Elfii se grăbiră s-o urmeze cu săbiile şi arcurile în mâini.

Îl găsiră pe Orrin, călare pe bidiviul său de luptă, în fruntea unui grup de soldaţi în rânduri strânse. Cu toţii se uitau la un bărbat singur, aflat la vreo patruzeci de picioare depărtare. Regele era roşu la faţă şi tulburat, cu armura pătată de mizeria luptei. Fusese rănit sub braţul stâng, iar din coapsa dreaptă îi ieşea coada unei suliţe. Când o observă pe Saphira apropiindu-se, păru dintr-odată uşurat.

— Ce bine, ce bine c-aţi ajuns, mormăi. Aveam nevoie de voi amândoi, Saphira, Eragon!

Unul dintre arcaşi făcu un pas înainte. Orrin îşi flutură sabia şi strigă:

— Înapoi! Cine nu rămâne pe loc îşi pierde capul, pe coroana lui Angvard!

Apoi întoarse din nou capul către bărbatul necunoscut. Eragon îl privi şi el. Era un soldat de înălţime mijlocie, cu un semn roşu pe gât, din născare pesemne, şi părul castaniu, năclăit din pricina coifului pe care-l purtase. Scutul i se sfărâmase. Sabia era frântă, îndoită şi ciobită şi rămăsese fără vârf. Cămaşa de zale era plină de noroi. Avea o rană la coaste, din care ţâşnea sânge, iar în piciorul drept i se înfipsese o săgeată cu pene albe de lebădă la capăt, care-l pironise de pământ, îngropându-se aproape toată. Din gâtlejul bărbatului ieşea un hohot aspru, înspăimântător. Se înălţa şi cobora precum râsul unui om beat. Părea că avea să înceapă să urle dintr-o clipă într-alta.

— Ce eşti? strigă Regele Orrin; soldatul nu-i răspunse pe dată, aşa că el blestemă şi continuă: Răspunde-mi sau îmi asmut vrăjitorii pe tine! Ce eşti – om, fiară sau vreun demon ieşit din iad? în ce hău spurcat v-a găsit Galbatorix pe tine şi pe fraţii tăi? Sunteţi neam cu cei doi Ra’zac?

Ultimele cuvinte îl făcură pe Eragon să tresară. Se îndreptă în şa, gata să se năpustească. O clipă, hohotul amar încetă.

— Om. Sunt om.

— Dar eşti altfel decât toţi cei pe care i-am văzut vreodată.

— Voiam să-mi ajut familia. Îţi vine atât de greu să înţelegi, om din Surda?

— Nu-mi vorbi în cimilituri, spurcatule! Spune-mi cum de ai ajuns aşa cum eşti şi spune-o drept, ca nu cumva să mă faci să-ţi torn pe gâtlej plumb topit. Să vedem dacă nici atunci nu simţi durerea.

Soldatul începu să râdă şi mai tare, apoi se potoli:

— Nu-mi poţi face rău, om din Surda. Nimeni nu poate. Regele însuşi ne-a făcut să nu mai simţim nicio durere. Drept răsplată, familiile noastre vor trăi bine tot restul vieţii lor. Vă puteţi ascunde, dar noi o să vă vânăm fără preget, în vreme ce oamenii obişnuiţi ar cădea din picioare de oboseală. Ne puteţi înfrunta, dar o să vă ucidem fără încetare, câtă vreme ne mai rămâne fie şi un singur braţ. Nici măcar nu vă puteţi preda, căci noi nu luăm prizonieri. Nu puteţi decât să muriţi pentru ca acest ţinut să aibă, în sfârşit, parte de pace.

Strâmbându-se înfricoşător, soldatul apucă săgeata cu braţul în care ţinuse scutul şi şi-o scoase din picior cu zgomot. De vârful ei se agăţaseră bucăţi de carne sfâşiată. Omul le arătă săgeata, apoi o aruncă spre un arcaş, rănindu-l la mână. Hohotind şi mai tare, înainta, trăgându-şi după el piciorul rănit, şi ridică sabia de parcă se pregătea să atace.

— Trageţi! zbieră Orrin.

Corzile arcurilor începură să răsune ca nişte lăute mânuite de un nepriceput, apoi zeci de săgeţi se îndreptară în zbor către soldat şi, în clipa următoare, îl loviră în piept. Două dintre ele se loviră de platoşă şi căzură într-o parte, dar restul izbutiră să-l străpungă. Numai că el nu se opri. Nu mai putea să râdă, căci plămânii începuseră să i se umple de sânge, dar tot mai scotea un soi de chicotit înfundat şi spart şi venea spre ei, lăsând în urmă o dâră stacojie. Un alt val de săgeţi îşi luă zborul pe urma primului. Soldatul se împletici şi căzu în clipa în care o săgeată îi străpunse apărătoarea de la genunchiul stâng, altele îl loviră în coapse, iar una îi trecu drept prin gât, în locul în care avea semnul, şi zbură mai departe, împroşcând în jur cu sânge. Şi totuşi omul nu voia să moară. Începu să se târâie, ajutându-se de braţe, rânjind şi chicotind de parcă lumea întreagă era o glumă scârbavnică pe care numai el putea s-o-nţeleagă.

Privindu-l, Eragon se simţi cutremurat de un fior rece.

Regele Orrin blestemă aspru. După glas, se înţelegea că nu mai avea mult până să-şi piardă stăpânirea de sine. Sărind jos de pe cal, îşi aruncă sabia şi scutul în noroi şi-i făcu semn unui urgal.

— Dă-mi securea!

Uimit, urgalul cu piele cenuşie şovăi, apoi însă îi dădu arma. Şchiopătând, regele se apropie de soldat, ridică securea cea grea cu ambele mâini şi, dintr-o singura lovitură, îi tăie capul.

Râsul încetă.

Soldatul îşi dădu ochii peste cap. Gura i se deschise şi i se închise de câteva ori, apoi rămase căscată. Orrin apucă ţeasta retezată de păr şi o ridică, să fie văzuta de toţi:

— Deci pot să fie omorâţi până la urmă, spuse. Daţi-le de veste tuturor că, pentru a scăpa de grozăviile astea, calea cea mai bună este să li se taie gâtul. Sau să li se spargă ţeasta cu ghioagele ori să primească o săgeată în ochi, de la depărtare. Graytooth, unde eşti?

Un călăreţ îndesat, de vârstă mijlocie, îşi îndemnă calul să facă un pas în faţă. Orrin îi aruncă ţeasta, iar el o prinse.

— Înfige-o într-un par, la intrarea de nord a taberei, porunci regele. Să priceapă şi Galbatorix că nu ne temem de vicleniile sale şi că, în ciuda lor, vom învinge.

Întorcându-se cu paşi mari la armăsarul său, Orrin îi dădu securea urgalului de la care o luase, apoi îşi adună armele. La câţiva paşi mai încolo, Eragon îl văzu pe Nar Garzhvog în mijlocul unei cete de kulli. Schimbă o vorbă cu Saphira, iar ea se duse mai aproape de aceştia. După ce se salutară printr-un semn din cap, Eragon îl întrebă pe Garzhvog arătând spre trupul ciuruit de săgeţi:

— Aşa erau toţi soldaţii?

— Oameni fără durere. Îi loveşti, crezi că i-ai omorât, le întorci spatele, iar ei îţi taie vinele de la picior, se încruntă Garzhvog. Am pierdut mulţi tovarăşi azi. La viaţa noastră, Sabie de Foc, ne-am luptat cu fel de fel de oameni, dar niciodată cu strigoi ca ăştia. Nu e firesc. Ne fac să ne întrebăm dacă nu cumva sunt stăpâniţi de spiritele rele fără coarne. Parcă zeii înşişi s-au întors împotriva noastră.

— Ce neghiobie, se încruntă Eragon. E doar o vraja ţesută de Galbatorix şi o să găsim curând o cale să ne apărăm.

În ciuda încrederii pe care o arăta, gândul de a înfrunta duşmani care nu simţeau durerea îl înspăimânta la fel de tare ca şi pe Garzhvog. Mai mult, din ce îi spusese urgalul, îşi dădu seama că Nasuadei avea să-i vină încă şi mai greu să-i împiedice pe vardeni să-şi piardă moralul, după ce aceştia aveau să afle despre soldaţi.

În vreme ce vardenii şi urgalii se apucară să-şi adune tovarăşii căzuţi, luându-le armele şi săgeţile, şi să le taie capetele duşmanilor, ale căror leşuri le adunau grămada pentru a fi arse, Eragon, Saphira şi Regele Orrin se întoarseră în tabără, împreună cu Arya şi ceilalţi elfi.

Pe drum, Eragon se oferi să-i vindece piciorul regelui, însă acesta refuză, spunând:

— Am şi eu vindecătorii mei, Biruitor al Umbrei.

Nasuada şi Jormundur îi aşteptau la intrarea de nord. Văzându-i, Nasuada întreba:

— Ce n-a funcţionat?

Eragon închise ochii, ascultându-l pe rege povestind. La început, totul păruse să meargă bine. Călăreţii dăduseră năvală peste duşmani, împărţind în stânga şi în dreapta lovituri pe care le credeau hotărâtoare. Pierduseră un singur om. Totuşi, când dăduseră să se întoarcă împotriva soldaţilor rămaşi, mulţi dintre cei căzuţi mai devreme se ridicaseră şi reîncepuseră lupta. Orrin se înfiora.

— Atunci ne-am pierdut curajul. Oricine ar fi păţit la fel. Nu ştiam dacă putem să-i înfrângem, dacă erau oameni sau nu. Când vezi un duşman apropiindu-se cu oasele ieşindu-i pe la gleznă, o suliţă în burtă şi jumătate de faţă jupuită şi râzând pe deasupra, trebuie să fii un om foarte tare din fire ca să nu o iei la fugă. Războinicii mei s-au lăsat copleşiţi. Au rupt rândurile. Era dezordine peste tot. Un măcel. Când urgalii şi războinicii tăi, Nasuada, au ajuns şi ei, au fost prinşi de val. N-am mai văzut niciodată aşa ceva, nici măcar pe Câmpiile Pârjolite, încheie scuturând din cap.

Nasuada părea palidă, în ciuda pielii întunecate. Se uită la Eragon, apoi la Arya.

— Dar cum a izbutit Galbatorix să facă aşa ceva?

— I-a făcut pe soldaţi să nu mai simtă aproape nimic, îi răspunse elfa. Dacă îi lăsa fără niciun fel de senzaţie, n-ar mai fi ştiut cine sunt şi ce fac, însă aşa nicio durere nu-i mai putea

scoate din luptă. Nu e prea greu – vraja nu cere cine ştie ce putere.

Nasuada îşi umezi buzele, apoi îl întrebă din nou pe Orrin:

— Ştii câţi am pierdut?

Regele se cutremură. Se îndoi de mijloc, îşi apăsă palma pe picior, strânse din dinţi şi mârâi:

— Trei sute de soldaţi, împotriva a… Câţi ai trimis tu?

— Două sute de săbieri, o sută de suliţaşi şi cincizeci de arcaşi.

— Pe lângă care mai erau şi urgalii, şi călăreţii mei… să zicem vreo mie. Împotriva a trei sute de soldaţi în câmp deschis. I-am măcelărit pe toţi. Dar cât ne-a costat…

Regele scutura din cap.

— N-o să ştim până nu numărăm morţii, dar, după cum mi se pare, trei sferturi dintre săbieri au pierit. Dintre suliţaşi, încă şi mai mulţi. Câţiva arcaşi. Dintre călăreţii mei, nu au mai rămas decât vreo cincizeci, poate şaizeci. Mulţi dintre cei care şi-au pierdut vieţile îmi erau prieteni. La urgali, au murit vreo sută, poate o sută cincizeci. Una peste alta, vreo cinci sau şase sute s-au dus, iar cei mai mulţi dintre cei în viaţă sunt răniţi. Nu ştiu… nu ştiu… nu…

Îşi pierdu cunoştinţa şi s-ar fi prăbuşit grămadă la pământ dacă Arya nu ar fi sărit să-l prindă. Nasuada pocni din degete, chemând doi vardeni dintre corturi şi le porunci să-l ducă pe Orrin în pavilionul său şi să-i aducă vindecătorii.

— Chiar dacă am stârpit toţi duşmanii, am suferit o înfrângere grea, şopti Nasuada, apoi strânse din dinţi, părând îndurerată şi deznădăjduită; în colţul ochilor îi apărură lacrimi. Apoi, îndreptându-şi spatele, îi sfredeli pe Eragon şi pe Saphira cu o privire oţelită. Vouă cum v-a mers?

Ascultă nemişcată, în vreme ce Eragon îi povesti lupta cu Murtagh şi cu Thorn, apoi încuviinţă.

— Mai mult decât să le scăpaţi din gheare nici nu îndrăzneam să sperăm. Cu toate astea, aţi mai izbutit ceva. Aţi arătat că Galbatorix nu l-a făcut pe Murtagh într-atât de puternic încât să fie de neînfrânt. Dacă mai aveai câţiva magicieni să te ajute, puteai să faci ce pofteai cu el. De-asta nu cred că va fi îndeajuns de încrezător pentru a ataca de unul singur oastea Reginei Islanzadi. Dacă putem să-ţi găsim mai mulţi vrăjitori, Eragon, pesemne vom izbuti să-i ucidem pe

Murtagh şi pe Thorn, data următoare când mai vin să vă prindă.

— Adică nu vrei să-i iei prizonieri? întrebă Eragon.

— Vreau multe lucruri, dar mă îndoiesc că le voi şi primi. Chiar dacă Murtagh şi Thorn nu încearcă să vă omoare, dacă aveţi prilejul, voi trebuie să o faceţi fără să şovăiţi. Vezi cumva altă cale?

— Nu.

Întorcându-se spre Arya, Nasuada întrebă:

— Dintre magicienii tăi, a murit vreunul în timpul luptei?

— Unii şi-au pierdut cunoştinţa, dar apoi şi-au revenit cu toţii. Mulţumesc.

Nasuada răsuflă adânc şi privi către nord, cu ochii aţintiţi în gol.

— Eragon, te rog spune-i Triannei că vreau ca Du Vrangr Gata sa găsească o cale pentru a imita vraja lui Galbatorix. Oricât ar fi de înjositor, trebuie s-o facem. Nu avem de ales. Nu mi se pare de dorit ca niciunul dintre ai noştri să nu simtă durerea – atunci ar deveni cu toţii mult mai nechibzuiţi, însă ar trebui să avem câteva sute de săbieri, numai cei care vor, care să nu cunoască suferinţa.

— Am înţeles.

— Aşa de mulţi morţi, mai spuse Nasuada, jucându-se cu hăţurile. Am rămas prea mult pe loc. E vremea să atacăm iarăşi şi să silim Imperiul să se apere.

Îşi îmboldi armăsarul să se îndepărteze de măcelul din faţa taberei. Acesta scutură din cap şi muşcă zăbala.

— Vărul tău, Eragon, m-a implorat să-l las să ia parte la luptă, dar am refuzat din pricina apropiatei sale nunţi, ceea ce nu i-a fost pe plac, cu toate că logodnica lui, sunt sigură, a simţit altceva. Te rog, dacă vrei, să mă anunţi dacă mai au de gând să continue cu sărbătoarea astăzi. După atâta vărsare de sânge, cred că vardenii s-ar simţi mai uşuraţi să ia parte la o nuntă.

— Am să-ţi spun de îndată ce aflu.

— Mulţumesc, Eragon. Acum poţi pleca.

De îndată ce se îndepărtară de Nasuada, Eragon şi Saphira se duseră să-i vadă pe elfii care-şi pierduseră cunoştinţa în timpul luptei cu Murtagh şi Thorn şi le mulţumiră tuturor pentru ajutor. Apoi, Eragon, Arya şi Blodhgarm se îngrijiră de

rănile Saphirei, vindecându-le aproape pe toate. După aceea, Eragon o găsi pe Trianna cu ajutorul gândurilor şi-i povesti ce poruncise Nasuada.

În sfârşit, găsiră şi răgazul să-l caute pe Roran. Blodhgarm şi elfii îi însoţeau, însă Arya plecase la treburile ei.

Când Eragon îi zări pe Roran şi Katrina în colţul cortului lui Horst, aceştia tocmai se certau, fără să ridice glasurile, dar cu multă însufleţire. La apropierea lor, tăcură. Katrina îşi încrucişa braţele şi-şi luă ochii de la Roran, iar acesta strânse în palmă capul ciocanului de la cingătoare şi începu să lovească uşor cu călcâiul într-o piatră. Oprindu-se în faţa lor, Eragon aşteptă câteva clipe, nădăjduind ca ei să-i explice de ce se certau. În loc de asta, Katrina spuse, uitându-se când la el, când la Saphira:

— A păţit vreunul dintre voi ceva?

— Nu. Am fost răniţi, dar ne-am vindecat.

— E atât de… ciudat. În Carvahall, am auzit felurite poveşti despre magie, însă nu le-am crezut. Părea cu neputinţă. Aici însă sunt magicieni peste tot. I-aţi rănit rău pe Murtagh şi pe Thorn? De-asta au fugit?

— I-am înfrânt, dar nu le-am făcut nimic de nevindecat, începu Eragon, apoi tăcu din nou, aşteptându-i pe ei să vorbească; n-o făcură nici acum, aşa că îi întrebă dacă mai aveau de gând să se căsătorească în ziua aceea. Nasuada a zis că ar fi bine, însă poate vreţi să mai aşteptaţi. Trebuie îngropaţi morţii şi mai sunt şi altele, multe, de făcut. Cred că s-ar cuveni s-o lăsaţi pe mâine. Ar fi mai uşor aşa.

— Nu, zise Roran, şi lovi iarăşi piatra. Imperiul poate să ne atace din nou în orice clipă. Mâine ar putea fi prea târziu. Dacă… dacă aş muri înainte de nuntă, ce s-ar întâmpla cu Katrina sau cu…

Dar, ajuns aici, se fâstâci şi se înroşi la faţă. Ceva mai împăcată, Katrina se întoarse spre el şi-l luă de mână.

— Şi mai e ceva, spuse. Mâncarea e gata, toate podoabele sunt la locul lor, iar prietenii noştri s-au adunat cu toţii. Ar fi păcat ca toate pregătirile astea să fie degeaba.

Ridicând mâna, mângâie barba lui Roran, iar acesta îi zâmbi şi o luă cu braţul pe după mijloc.

„Câteodată, nu-i înţeleg câtuşi de puţin pe ăştia doi”, i se plânse Eragon Saphirei.

— Deci, când să fie sărbătoarea?

— Într-un ceas, zise Roran.

Soţ şi soţie

La vreo patru ceasuri dupa aceea, Eragon stătea pe creasta unui deluşor presărat cu flori galbene de câmp. De jur împrejur era o pajişte bogată, la malul râului Jiet, care curgea cu vuiet la vreo sută de picioare, în dreapta lui Eragon. Cerul era senin şi albastru. Soarele revărsa peste tot o strălucire blândă. Aerul era rece, fără niciun pic de vânt şi mirosea a proaspăt, ca după ploaie.

La poalele dealului erau adunaţi sătenii din Carvahall – care scăpaseră nevătămaţi din luptă – şi aproape o jumătate dintre vardeni. Mulţi războinici aveau în mâini suliţe lungi, împodobite cu flamuri brodate în felurite culori. La capătul îndepărtat al pajiştii erau priponiţi caii, printre care şi Văpaia Zăpezii. Cu toate că Nasuada se străduise din răsputeri, pregătirile îi luaseră mai mult timp decât ar fi crezut.

Eragon simţi un vârtej care-i zburli părul, încă ud după ce se spălase. Saphira pluti în zbor peste mulţime, apoi coborî lângă el, fluturând din aripi. Eragon zâmbi şi o atinse pe umăr.

„Micuţule.”

Altă dată, Eragon s-ar fi simţit înfricoşat de gândul de a vorbi în faţa atâtor persoane şi de a celebra un ritual aşa solemn şi important, însă după lupta îndârjită de mai devreme totul parcă părea ireal, ca un vis foarte viu.

Nasuada, Arya, Narheim, Jormundur, Angela, Elva şi alţi oameni de seamă se aflau şi ei, în picioare, la poalele dealului. Regele Orrin lipsea, căci rănile sale se dovediseră mai grave decât păreau la început. Era tot în pavilionul său, sub îngrijirea vindecătorilor. În schimb, era de faţă Irwin, ministrul cel mai de seamă.

Nu erau decât doi urgali – străjerii Nasuadei. Ceva mai devreme, aceasta îl poftise şi pe Nar Garzhvog la sărbătoare, dar, spre uşurarea lui Eragon, care era de faţă, el refuzase. Sătenii n-ar fi acceptat în veci ca o ceată numeroasă de urgali să ia parte la nuntă. Nasuadei îi venise greu să-i convingă până şi să-i primească pe cei doi care făceau parte din garda sa.

Cu un foşnet puternic, sătenii şi vardenii se împărţiră în

două, deschizând o cărare lungă, de pe deal până la marginea pajiştii. Apoi, într-un glas, cei din Carvahall începură să cânte străvechile imnuri de nuntă din Valea Palancar. Versurile, pe care Eragon le auzise de atâtea ori, vorbeau despre curgerea anotimpurilor, despre pământul cald care dădea naştere în fiecare an unei noi recolte, despre mieii care zburdau primăvara, puişorii care ieşeau din ou şi peştii ce împânzeau apele râurilor. Era voia sorţii ca tinerii să le ia locul celor bătrâni.

O elfă cu părul argintiu, care se număra printre magicienii aduşi de Blodhgarm, scoase dintr-o pungă de catifea o harpă mică din aur şi începu să cânte şi ea, făcând ca imnurile să pară şi mai frumoase, în simplitatea lor, iar melodiile să capete o undă de tristeţe şi dor.

Cu paşi mici şi solemni, Roran şi Katrina apărură, dintr-o parte şi din cealaltă a mulţimii, la capătul potecii, se întoarseră cu faţa spre deal şi, fără să se atingă, o porniră spre Eragon. Roran purta o tunică nouă, împrumutată de la vardeni. Era frumos pieptănat, îşi tunsese barba şi îşi curăţase încălţările. Pe chip i se citea o bucurie nespusă. Una peste alta, Eragon îl găsi foarte chipeş şi elegant. Insă cea care atrăgea privirile tuturor era Katrina. Purta o rochie de un albastru-deschis, aşa cum se cuvenea pentru o mireasă care nu mai fusese niciodată căsătorită, cu o croială simplă, dar împodobită cu o trenă de dantelă, lungă de douăzeci de picioare, pe care i-o duceau două fetiţe. Pletele sale, răsfirate pe umeri şi pe pânza palid colorată sclipeau ca bronzul poleit. Avea în mâini un buchet de flori de câmp. Era mândră, liniştită şi frumoasă.

Eragon auzi mai multe femei oftând în clipa în care îi văzură trena. Pesemne Nasuada le poruncise celor din Du Vrangr Gata să o coasă. Eragon îşi puse în minte să nu uite să-i mulţumească.

La trei paşi în urma lui Roran venea Horst. Alături de el, în urma Katrinei, păşea, cu mare grijă să nu calce pe trenă, Birgit.

În clipa în care mirii ajunseră la jumătatea drumului, dintre sălciile care mărgineau râul ieşiră în zbor doi porumbei albi. Aceştiau strângeau în gheare o coroniţă din narcise galbene. Văzându-i apropiindu-se, Katrina încetini, apoi se opri de tot. Păsările îi dădură ocol de trei ori, de la nord către est, apoi coborâră şi-i aşezară coroana pe cap, după care plecară în zbor

îndărăt de unde veniseră.

— Tu ai făcut asta? o întrebă Eragon pe Arya în şoaptă, iar ea îi răspunse printr-un zâmbet.

La poalele dealului, Roran şi Katrina se opriră în faţa lui Eragon, aşteptând ca sătenii să-şi termine cântecul. După ce se stinseră şi ultimele note, Eragon ridică braţele şi zise:

— Fiţi bineveniţi cu toţii. Ne-am adunat astăzi aici pentru a sărbători unirea familiei lui Roran, fiul lui Garrow, cu cea a Katrinei, fiica Ismirei. Sunt doi oameni preţuiţi şi bine-văzuţi şi, din câte ştiu, nimeni nu are vreun drept să-i împiedice să se lege unul de celălalt. Totuşi, dacă nu este aşa, dacă exista vreo pricină cunoscută pentru ca ei să nu poată deveni soţ şi soţie, atunci aceasta să fie înfăţişată aici, în faţa acestor martori, pentru a fi judecată.

Se opri puţin, aşa cum cerea tradiţia, apoi continuă:

— Cine vorbeşte aici pentru Roran, fiul lui Garrow?

— Roran nu mai are tată, nici unchi, zise Horst, înaintând cu un pas, aşa că eu, Horst, fiul lui Ostrec, vorbesc pentru el, ca şi cum ar fi din sângele meu.

— Şi cine vorbeşte aici pentru Katrina, fiica Ismirei? Birgit făcu şi ea un pas înainte.

— Katrina nu mai are mamă, nici mătuşă, aşa că eu, Birgit, fiica Mardrei, vorbesc pentru ea ca şi cum ar fi din sângele meu.

În ciuda faptului că nu-l privea cu ochi buni pe Roran, Birgit avea dreptul, ba chiar datoria de a fi alături de Katrina, căci fusese prietenă apropiată cu mama ei.

— Totul e aşa cum se cuvine. Atunci, întreb: ce aduce cu sine Roran, fiul lui Garrow, pentru ca şi lui şi soţiei sale să le meargă bine în această căsătorie?

— Numele, zise Horst. Ciocanul. Puterea braţelor şi făgăduinţa că vor trăi în pace la o fermă din Carvahall.

Un val de uimire se răspândi prin mulţime, pe măsura ce lumea îşi dădu seama ce însemna asta: Roran spunea răspicat, în auzul tuturor, că Imperiul n-avea să-l oprească să se întoarcă acasă cu Katrina şi să-i dăruiască viaţa pe care ar fi avut-o fără Galbatorix şi ticăloşiile sale. Onoarea sa de bărbat însurat depindea acum de căderea Imperiului.

— Primeşti ceea ce ţi se aduce, Birgit, fiica a Mardrei? întreba Eragon.

— Primesc, veni răspunsul.

— Şi ce aduce cu sine Katrina, fiica Ismirei, pentru ca şi ei şi soţului său să le meargă bine în aceasta căsătorie?

— Iubirea şi credinţa cu care-l va sluji pe Roran, fiul lui Garrow. Priceperea în treburile gospodăriei. Şi zestrea.

Uimit, Eragon o văzu pe Birgit făcând semn către doi bărbaţi aflaţi lângă Nasuada, care înaintară, aducând cu ei o lădiţa de metal. Birgit îi desfăcu încuietoarea, apoi deschise capacul şi-i arăta ce era înăuntru. Văzând mormanul de bijuterii, el rămase cu gura căscata.

— Aduce cu ea un colier de aur, bătut cu diamante. Aduce o broşa cu piatră roşie de coral, din Marea Sudului, şi o plasă de perle pentru păr. Aduce cinci inele de aur şi electrum. Primul…

Şi Birgit începu să descrie fiecare obiect, ridicându-l în mână pentru ca toţi să vadă că spunea adevărul. Uluit, Eragon trase cu ochiul la Nasuada şi o văzu zâmbind mulţumită. După ce Birgit termină şi închise lădiţa la loc, Eragon întrebă:

— Primeşti ceea ce ţi se aduce, Horst, fiu al lui Ostrec?

— Primesc.

— Aşa, familiile voastre s-au unit, după legea pământului. Apoi, le vorbi pentru prima oară lui Roran şi Katrinei:

— Cei care vorbesc pentru voi s-au înţeles asupra căsătoriei. Roran, eşti mulţumit de cum te-a slujit Horst, fiul lui Ostrec?

— Da.

— Şi tu, Katrina, eşti mulţumită de cum te-a slujit Birgit, fiica Mardrei?

— Da.

— Roran Stronghammer, fiu al lui Garrow, juri atunci, pe numele şi pe neamul tău, ca o vei apăra pe Katrina, fiica Ismirei, şi-i vei aduce toate cele de trebuinţă câta vreme vă este dat sa trăiţi?

— Eu, Roran Stronghammer, fiu al lui Garrow, jur, pe numele şi pe neamul meu, ca o voi apăra pe Katrina, fiica Ismirei, şi că-i voi aduce toate cele de trebuinţă câtă vreme ne este dat să trăim.

— Juri să veghezi la onoarea ei, sa-i rămai drept sprijin credincios în anii care vin şi să te arăţi blând, cuviincios şi demn cu ea?

— Jur să veghez la onoarea ei, sa-i rămân drept sprijin credincios în anii care vin şi să mă arăt blând, cuviincios şi

demn cu ea.

— Şi juri să-i dai pe mână cheile casei, oricare-ar fi aceea, şi ale sipetului în care-ţi ţii averea, până mâine la asfinţit, ca să poată avea grijă de treburile tale aşa cum se cuvine să facă o femeie?

Roran jură pentru a trei oară.

— Katrina, fiica a Ismirei, juri, pe numele şi pe neamul tău, că-l vei sluji şi-l vei îngriji pe Roran, fiul lui Garrow, câtă vreme vă este dat să trăiţi?

— Eu, Katrina, fiică a Ismirei, jur, pe numele şi pe neamul meu, că-l voi sluji şi-l voi îngriji pe Roran, fiul lui Garrow, câta vreme ne este dat să trăim.

— Juri să veghezi la onoarea lui, să-i rămâi drept sprijin credincios în anii care vin, să-i porţi copiii în pântec şi să le fii mamă iubitoare?

— Jur să veghez la onoarea lui, să-i rămân drept sprijin credincios în anii care vin, să-i port copiii în pântec şi să le fiu mamă iubitoare.

— Şi juri ca-i vei păzi averea şi casa şi că te vei îngriji de ele aşa cum se cuvine, pentru ca el sa-şi poată vedea de acele îndatoriri care sunt numai ale sale?

Katrina jură.

Zâmbind, Eragon scoase din mânecă o panglică roşie şi spuse:

— Incrucişaţi-vă mâinile.

Roran întinse mâna dreaptă, Katrina stânga şi făcură întocmai. Eragon răsuci panglica de trei ori împrejurul încheieturilor lor împreunate, apoi legă capetele cu o fundă.

— Cu dreptul meu de Cavaler al Dragonilor, va declar soţ şi soţie! Mulţimea izbucni în urale. Aplecându-se unul spre celălalt, Roran şi Katrina se sărutară, făcându-i pe cei din jur să strige şi mai tare. Saphira lasă capul în jos şi, în clipa în care se despărţiră, îi atinse pe amândoi pe frunte cu vârful nasului. „Sa aveţi parte de viaţă lunga şi fie ca iubirea voastră să devină şi mai puternica an după an”, spuse. Roran şi Katrina se întoarseră spre mulţimea adunată şi ridicară braţele legate laolaltă.

— Să înceapă ospăţul! spuse Roran, cu glas tare.

Eragon se ţinu după ei, în vreme ce coborau dealul şi păşeau printre oamenii care-i aclamau, până ajunseră la două jilţuri

aflate la loc de cinste, înaintea meselor. Erau regele şi regina ospăţului şi se aşezară cu demnitatea cuvenită. Oaspeţii se înşirară pentru a-i felicita şi a le oferi daruri. Eragon era primul. Zâmbind la fel de larg ca şi ei, scutură mâna liberă a lui Roran şi îşi plecă fruntea în faţa Katrinei.

— Îţi mulţumim, Eragon, zise ea.

— Da, îţi mulţumim, spuse şi Roran.

— A fost o mare cinste pentru mine, răspunse Eragon privindu-i, apoi izbucni în râs.

— Ce-i? întrebă Roran.

— Când mă uit la voi şi vă văd aşa de fericiţi… parcă sunteţi nişte copii.

Cu lacrimi în ochi, Katrina râse şi-l îmbrăţişa pe Roran.

— Asta cam aşa e.

— Sunt sigur că vă daţi seama, continuă Eragon, recăpătându-şi seriozitatea, cât de norocoşi sunteţi să vă aflaţi astăzi aici împreună. Roran, dacă n-ai fi fost în stare să-i aduni pe toţi şi să vii până pe Câmpiile Pârjolite sau dacă tu, Katrina, ai fi ajuns în Uru’baen, niciunul n-ar fi…

— Aşa e, dar am fost în stare, iar ea n-a păţit nimic, îl întrerupse Roran. Hai să nu stricăm această zi cu gânduri negre despre ce-ar fi putut să fie.

— Nici nu voiam asta, spuse Eragon trăgând cu ochiul la oamenii care aşteptau înşiruiţi în urma lui, ca să fie sigur că nimeni nu putea să-i audă. Toţi trei suntem duşmanii Imperiului. După cum am văzut azi, nu suntem în siguranţă nici măcar aici. Printre vardeni. Galbatorix te va lovi, dacă poate să o facă, şi pe tine, Katrina, pentru a ajunge la noi. Aşa că iată ce v-am făurit.

Şi scoase din punguţa de la cingătoare două inele simple, din aur, care străluceau puternic. Le făcuse noaptea trecută, folosindu-se de cel de-al treilea bulgăre scos din pământ. Pe cel mai mare i-l dădu lui Roran, pe celălalt – Katrinei. Roran pipăi inelul, cercetându-l, apoi îl ridică spre cer, uitându-se, cu ochii mijiţi, la cuvintele din limba străveche încrustate pe dinăuntru.

— Sunt foarte frumoase, dar cum ne pot ajuta?

— Sunt fermecate, zise Eragon. Iată ce pot să facă: mai întâi, dacă aveţi vreodată nevoie de ajutorul meu sau al Saphirei, nu trebuie decât să le răsuciţi o dată pe deget şi să spuneţi: „Ajută-mă, Biruitor al Umbrei! Ajută-mă, Solzi Sclipitori!”, iar

noi vom veni cât putem de repede. De asemenea, dacă vreunul dintre voi este pe cale sa-şi piardă viaţa, inelul îi va da de ştire celuilalt. Şi încă ceva: câtă vreme le purtaţi, veţi şti mereu cum să vă regăsiţi, oricât aţi fi de departe unul de celălalt. Nădăjduiesc să le primiţi, sfârşi el, fâstâcindu-se puţin.

— Fireşte, zise Katrina.

Roran răsuflă adânc şi vorbi cu glas tremurat:

— Îţi mulţumesc. Îţi mulţumesc din suflet. Ce n-aş da să fi avut astea şi înainte să fim despărţiţi în Carvahall.

De vreme ce nu aveau decât câte un braţ liber, Katrina îl ajută pe Roran, strecurându-i inelul pe degetul mijlociu al mâinii drepte, iar el pe ea, pe acelaşi deget, însă de la mâna strângă.

— Şi mai am un dar pentru voi, zise Eragon, apoi se întoarse, fluieră şi făcu semn cu braţul; pe dată, un grăjdar îşi croi drum printre oaspeţi, aducându-l de căpăstru pe Văpaia Zăpezii, îi dădu hăţurile lui Eragon, se înclină şi plecă. Roran, o să ai nevoie de un armăsar bun. Iată-l! Se numeşte Văpaia Zăpezii. A fost al lui Brom, apoi al meu, iar acum ţi-l dăruiesc.

— E minunat, zise Roran, privind calul.

— Ca niciun altul. Îl primeşti?

— Cu bucurie.

Eragon chemă grăjdarul înapoi şi îi dădu armăsarul la loc în grijă, spunându-i că de-acum Roran îi era stăpânul. Omul plecă. Uitându-se la şirul lung de bărbaţi şi femei care aşteptau cu darurile în mână, Eragon râse şi zise:

— Oţi fi fost voi săraci azi-dimineaţă, dar până diseară o să vă îmbogăţiţi. Dacă Saphirei şi mie ne va fi dat vreodată să trăim liniştiţi, va trebui să venim să locuim cu voi în conacul pe care o să-l clădiţi ca să aveţi loc împreună cu toţi copiii pe care-i veţi avea.

— Nu ştiu ce-o să apucăm noi să clădim, dar cu siguranţa nu va fi îndeajuns de mare pentru Saphira, zise Roran.

— Dar o să fiţi mereu bineveniţi, spuse Katrina. Amândoi.

După ce-i mai felicită odată, Eragon se aşeză la capătul mesei şi se distra o vreme, aruncându-i Saphirei bucăţi de pui fript şi privind-o cum le înghiţea din aer. Rămase acolo, până ce Nasuada termină şi ea de vorbit cu cei doi miri, oferindu-le un lucruşor pe care nu izbuti să-l vadă, apoi îi ieşi în cale, când ea tocmai se pregătea să plece.

— Ce-i, Eragon? Iartă-mă, nu pot zăbovi.

— Rochia şi zestrea Katrinei sunt de la tine?

— Da. De ce mă întrebi? Ţi se pare nepotrivit?

— Îţi sunt recunoscător pentru că te-ai arătat aşa bună cu familia mea, dar mă întreb…

— Da?

— Din câte ştiu, vardenii au nevoie deznădăjduită de bani.

— Aşa e, zise Nasuada, însă lucrurile nu mai stau aşa prost ca înainte. Mai întâi a fost povestea cu dantela, apoi, după Judecata Pumnalelor, triburile rătăcitoare mi-au jurat credinţă veşnică şi mi-au îngăduit să mă folosesc de avuţiile lor. Aşa că acum nu mai suntem în primejdie să murim de foame, ci, mai degrabă, pentru că nu avem scuturi sau suliţe. Ce i-am dăruit Katrinei, continuă, zâmbind slab, nici nu se poate măsura cu ceea ce cheltuiesc pentru treburile oştirii. Şi nu cred că mi-am risipit averea. Dimpotrivă, am dobândit ceva mult mai preţios – faimă şi cinstire pentru Katrina şi, cu asta, bunăvoinţa lui Roran. Poate greşesc, însă cred că devotamentul lui se va dovedi mai presus chiar decât o sută de suliţe şi scuturi.

— Din câte văd, te gândeşti mereu la vardeni şi la bunăstarea lor, zise Eragon.

— Aşa e. Şi aşa ar trebui să faci şi tu.

Nasuada dădu să plece, apoi se întoarse şi-i spuse:

— Vino în pavilionul meu cam înainte de asfinţit. O să mergem să-i vedem pe oamenii care au fost răniţi azi. Mulţi nu se vor putea vindeca, înţelegi, şi le va prinde bine să vadă că ne pasă de ei şi că jertfa lor a fost înţeleasă.

— Negreşit, încuviinţă Eragon. Am să vin.

— Bine.

Câteva ceasuri, Eragon se veseli, mânca, bău şi vorbi vrute şi nevrute cu vechii săi prieteni. Miedul curgea ca apa, iar ospăţul devenea din ce în ce mai zgomotos. Făcând loc printre mese, bărbaţii îşi puseră puterile la încercare unul împotriva altuia, trăgând cu arcul şi luptându-se cu braţele sau cu bâtele. Doi elfi, un bărbat şi o femeie, îşi arătară măiestria în lupta cu sabia, umplându-i de uimire pe privitori cu iuţeala şi eleganţa mişcărilor. Arya însăşi cântă un cântec care-l umplu pe Eragon de fiori.

Cât despre Roran şi Katrina, ei nu prea vorbeau, ci şedeau şi se priveau, uitând de tot ce era în jur.

Când soarele portocaliu atinse orizontul îndepărtat, Eragon plecă, cerându-şi iertare de la ceilalţi, cam fără chef. Cu Saphira alături, se îndepărtă de ospăţ şi se duse spre pavilionul Nasuadei, trăgând adânc în piept aerul răcoros al serii pentru a-şi limpezi minţile. Nasuada îl aştepta în faţa pavilionului, străjuită îndeaproape de şoimii Nopţii. Fără niciun cuvânt, toţi trei străbătură tabăra şi pătrunseră în corturile vindecătorilor, unde se aflau răniţii.

Mai mult de un ceas, Nasuada şi Eragon se plimbară printre bărbaţii care-şi pierduseră picioarele, ochii sau căzuseră răpuşi de boli fără leac în vreme ce se luptau cu soldaţii Imperiului. Unii sufereau de pe urma luptei din dimineaţa aceea, iar alţii erau acolo încă de pe vremea bătăliei de pe Câmpiile Pârjolite şi încă nu-şi recăpătaseră puterile, în ciuda ierburilor şi vrăjilor cu care erau îngrijiţi. Înainte să o apuce printre şirurile de oameni înveliţi cu pături, Nasuada îi poruncise lui Eragon să nu se ostenească mai mult decât era încercând să-i vindece pe toţi. Totuşi, el nu izbuti să se abţină pe de-a-ntregul. Din când în când, murmura câte o vrajă, uşurând dureri, vindecând abcese, punând la loc oasele frânte sau îndepărtând cicatrice.

În sfârşit, dădu peste un bărbat care-şi pierduse piciorul stâng de la genunchi în jos, dar şi două degete de la mâna dreaptă. Avea o barbă scurtă şi căruntă şi o bucată de pânză neagră peste ochi. Eragon îl salută şi-l întrebă cum îi mergea, iar celălalt întinse braţul şi-l apucă de cot cu cele trei degete pe care le mai avea la dreapta.

— Ah, Biruitor al Umbrei, spuse cu un glas răguşit. Ştiam că ai să vii. Te-am aşteptat de când cu lumina.

— Ce vrei să spui?

— Lumina care a scăldat trupul lumii. Într-o singură clipă, am văzut toate făpturile din jurul meu, de la cea mai măruntă până la cea mai mare. Mi-am văzut oasele strălucind prin braţe, am văzut viermii în pământ şi păsările de prada în înaltul cerului, iar gâzele ascunse printre penele lor. Zeii m-au atins, Biruitor al Umbrei, şi mi-au dăruit acest simţ pentru vreo pricină numai de ei ştiută. V-am văzut pe câmpul de luptă pe tine şi dragonul tău. V-am văzut arzând ca soarele în mijlocul unei mulţimi de lumânări de seu. Şi l-am văzut pe fratele tău cu dragonul lui. Şi ei doi ardeau la fel de tare. Eragon simţi un fior pe ceafă.

— N-am niciun frate, spuse.

— Nu mă poţi înşela, Biruitor al Umbrei, râse spart schilodul. Ştiu eu mai bine. Lumea arde împrejurul meu, iar din foc aud şoaptele gândurilor şi aflu tot felul de veşti. Acum te-ascunzi de mine, dar eu te văd totuşi – un bărbat de flăcări, cu douăsprezece stele plutind la cingătoare şi cu încă una, şi mai puternică, la mâna dreaptă.

Eragon atinse cingătoarea lui Beloth cel înţelept, ca să vadă daca cele douăsprezece nestemate încă erau ascunse. Erau.

— Ascultă-mă, Biruitor al Umbrei, şopti omul, trăgându-l mai aproape de chipul său zbârcit. Ţi-am văzut fratele şi ardea. Dar nu ardea aşa ca tine. Oh, nu! Lumina din sufletul său strălucea prin el, ca şi cum venea de altundeva. Iar el, el era hăul, era gol pe dinăuntru, ca o ramă prin care strălucea flacăra. Înţelegi? De la alţii venea lumina.

— Şi unde erau aceştia? I-ai văzut şi pe ei? Războinicul şovăi.

— I-am simţit aproape, urlând la lume ca şi când ardeau de ură împotriva tuturor, însă trupurile lor nu mi s-au arătat. Erau acolo, dar nu erau. Altfel nu ştiu cum să spun… N-aş vrea să mă apropii niciodată de asemenea făpturi, Biruitor al Umbrei. Nu sunt oameni, asta o ştiu, iar ura lor era ca furtuna cea mai aprigă pe care ai văzut-o vreodată, întemniţată într-o sticluţă.

— Iar când sticla se va sparge… îngână Eragon.

— Chiar aşa, Biruitor al Umbrei. Câteodată mă întreb dacă nu cumva Galbatorix a izbutit să-i întemniţeze chiar pe zei şi să-i facă sclavii lui… dar apoi îmi vine să râd de neghiobia mea.

— Dar ce zei? Pe cei ai piticilor? Pe cei ai triburilor rătăcitoare?

— N-are a face, Biruitor al Umbrei. Zeii sunt zei de oriunde ar veni.

— Poate că ai dreptate, mormăi Eragon.

Pe când se îndepărta de rănit, o vindecătoare îl trase deoparte şi-i spuse:

— Iartă-l, Seniore! Din pricina rănilor şi-a pierdut minţile cu totul. Nu vorbeşte decât de sori şi stele şi despre luminile pe care, chipurile, le vede. Uneori, pare că ar şti lucruri nebănuite, dar sa nu te laşi înşelat. Le află de la ceilalţi. Vorbesc mereu între ei. Sărmanii! Altceva ce le mai rămâne de făcut?

— Nu sunt senior, zise Eragon, iar el nu e nebun. Nu ştiu cum, dar e neobişnuit de înzestrat. Dacă se face mai bine… sau

dacă i se întâmplă ceva, te rog să-i vesteşti pe cei din Du Vrangr Gata.

— Cum doreşti, Biruitor al Umbrei, răspunse ea cu o plecăciune. Şi îmi cer iertare dacă am greşit.

— Cum a fost rănit?

— A încercat să se apere de un soldat care-l ataca, iar acela i-a retezat degetele cu sabia. După aceea, un pietroi azvârlit dintr-o catapultă i-a strivit piciorul. Nu l-am mai putut salva, am fost nevoiţi să-l tăiem. Oamenii care erau cu el ne-au povestit că, de îndată ce a fost lovit, a început să urle despre lumina pe care a văzut-o. Când l-au ridicat, au observat că ochii lui erau albi ca laptele. Nici pupilele nu i-au mai rămas.

— Înţeleg. Iţi mulţumesc pentru ajutor.

Întunericul se lăsase deja în clipa în care Nasuada şi Eragon părăsiră pavilionul vindecătorilor.

— Tare bine mi-ar prinde o cană cu mied, oftă ea.

Eragon încuviinţă, cu ochii în jos. O apucară îndărăt către pavilionul de comandă.

— La ce te gândeşti, Eragon? îl întrebă ea după o vreme.

— Mă gândesc că trăim într-o lume ciudată şi că aş fi norocos să ajung vreodată să înţeleg mai mult de o părticică din ea.

Apoi îi povesti ce vorbise cu rănitul, iar Nasuada se arătă la fel de interesată ca şi el.

— Ar trebui să-i spui Aryei, îi zise. Poate ştie ea cine sunt aceia despre care vorbea omul.

În faţa pavilionului se despărţiră – Nasuada intră să citească ultimele veşti care sosiseră, în vreme ce Eragon şi Saphira se duseră mai departe spre cortul lui. Acolo, Saphira se încolăci pe jos şi se pregăti de culcare, iar Eragon se aşeză lângă ea şi privi la stele. Prin faţa ochilor i se perinda un şir de răniţi, iar în minte îi răsuna fără încetare o frază pe care o auzise de la mulţi dintre ei: „Pentru tine am luptat, Biruitor al Umbrei. Pentru tine.”

Şoapte în întuneric

Roran deschise ochii şi privi pânza cortului, care atârna deasupra lui.

În cort pătrunsese o lumină slabă, cenuşie, ce lăsa totul fără

culoare, ca o umbră palidă a lumii de peste zi. Păturile îi alunecaseră până la brâu, lăsându-i pieptul gol în aerul rece al nopţii. Trăgându-le înapoi, observă că era singur: Katrina nu mai era lângă el.

O văzu şezând la intrarea cortului, cu ochii spre cer. Peste cămaşa de noapte subţire îşi luase o mantie. Părul îi cădea pe spate, într-o cosiţă întunecată şi deasă.

Privind-o, Roran simţi un nod în gât.

Trăgând păturile după el, se aşeză alături. Îi puse un braţ pe după umeri, iar ea se lipi de el. Îi simţea obrajii şi gâtul pe pieptul gol – erau fierbinţi. O sărută pe frunte. O vreme, rămaseră amândoi cu ochii la stelele sclipitoare; doar răsuflările lor se mai auzeau în lumea cufundată în somn. În cele din urmă, Katrina şopti:

— Aici stelele arată altfel decât acasă. Ai observat?

— Da, încuviinţă Roran, apoi îi cuprinse mijlocul cu braţul, pipăind mica umflătură din pântecele ei. Ce te-a trezit?

— Mă gândeam, spuse ea înfiorându-se.

— Aha.

Se răsuci în braţele lui şi-l privi lung.

— Mă gândeam la tine, la noi… şi la viitorul nostru împreună.

— Gânduri prea grele pentru ceasul ăsta din noapte.

— Acum, că ne-am căsătorit, cum ai de gând să ne porţi de grijă mie şi copilului nostru?

— Asta te nelinişteşte? îi zâmbi Roran. N-o să muriţi de foame. Avem îndeajuns de mult aur pentru a fi siguri de asta. Oricum, vardenii vor avea mereu grijă ca verii lui Eragon să aibă un adăpost şi de mâncare. Chiar dacă mi s-ar întâmpla ceva, ei vor veghea asupra ta şi a copilului.

— Da, dar tu, tu însuţi, ce-ai de gând să faci?

Uimit, Roran îi privi chipul, căutând să vadă ce o tulburase.

— Am de gând să-l ajut pe Eragon să pună capăt acestui război ca să ne putem întoarce în Valea Palancar şi să locuim acolo fără să ne temem de soldaţii care-ar putea apărea să ne ducă în Uru’baen. Altceva ce-aş putea face?

— Deci ai să lupţi alături de vardeni?

— Ştii bine că da.

— Aşa cum ai fi făcut-o şi azi daca Nasuada ţi-ar fi îngăduit.

— Da.

— Dar copilul nostru? O asemenea tabără nu e locul cel mai

potrivit pentru a creşte un prunc.

— Nu putem fugi din calea Imperiului, Katrina. Dacă vardenii nu câştigă războiul, Galbatorix ne va găsi şi ne va ucide pe noi, pe copiii noştri sau pe copiii copiilor lor. Şi nu cred că vardenii vor izbândi decât dacă fiecare face tot ce poate ca să-i ajute.

— Eşti singura mea dragoste, îi spuse ea, ducându-i un deget la buze. Niciun alt bărbat nu-mi va cuceri vreodată inima. Am să fac tot ce pot pentru a-ţi uşura povara. Am să-ţi gătesc, am să-ţi cos hainele şi am să-ţi curăţ armele… Dar după ce nasc am să plec.

— Să pleci? făcu Roran, încordându-se. Asta-i o prostie! Unde?

— În Dauth, poate. Aminteşte-ţi că Lady Alarice ne-a oferit adăpost. Câţiva dintre oamenii noştri sunt deja acolo. N-aş fi singură.

— Şi tu crezi că am să-ţi îngădui să te vânturi prin Alagaesia singură cu copilul nostru?

— Nu ţipa!

— Nu ţip…

— Ba da, chiar asta faci. Aici nu suntem în siguranţă, continuă ea, apucându-i mâna între ale sale şi ridicând-o în dreptul inimii. Dacă am fi numai noi doi, aş putea trăi cu gândul ăsta, dar nu şi când e vorba de copil. Te iubesc, Roran, te iubesc din suflet, dar pruncul trebuie să fie mai presus de tot ce ne dorim pentru noi înşine. Altfel, nu avem dreptul să ne numim părinţi.

În colţurile ochilor îi luceau lacrimi; Roran îşi simţi, la rândul său, ochii umezi.

— La urma urmelor, tu ai fost cel care m-a convins să plec din Carvahall şi să mă ascund în munţi când ne-au atacat soldaţii. Şi acum e la fel.

Privirea lui Roran se înceţoşa; stelele parcă se topeau sub ochii lui.

— Mai degrabă mi-aş pierde un braţ decât să rămân iarăşi fără tine. Atunci, Katrina începu să plângă încet, suspinând din tot trupul.

— Nici eu nu vreau să fiu departe de tine.

El o strânse mai tare în braţe şi începu să o legene înainte şi înapoi, ca pe un prunc. După ce o văzu mai liniştită, îi şopti la ureche:

— Mai curând mi-aş pierde un braţ decât să rămân fără tine, însă mai degrabă aş muri decât să îngădui ca vreun om să-ţi facă rău ţie sau copilului. Dacă este să pleci, n-ar trebui s-o faci acum, cât încă poţi călători uşor?

— Nu, răspunse ea, scuturând din cap. Când nasc, vreau să mă moşească Gertrude. E singura în care am încredere. Unde mai pui că, dacă vor fi greutăţi, ar fi mai bine să mă aflu aici, unde sunt atâţia vrăjitori pricepuţi la vindecări.

— N-o să fie nicio greutate, îi zise el. De îndată ce se naşte copilul, ai să pleci în Aberon, nu în Dauth. E mai sigur acolo. Şi dacă totuşi Aberonul devine prea primejdios, ai să mergi în Munţii Beor să locuieşti printre pitici. Şi, dacă vor fi şi ei atacaţi de Galbatorix, ai să mergi în Du Weldenvarden, la elfi.

— Şi, dacă regele loveşte şi acolo, am să zbor până la lună şi am să-mi cresc copilul printre spiritele care locuiesc în ceruri.

— Şi ele se vor pleca în faţa ta şi te vor face regina lor, aşa cum se cuvine.

Ea se lipi şi mai strâns de trupul sau. Împreună priviră stelele ce dispăreau, una după alta de pe cer, învinse de strălucirea care se răspândea la răsărit. După ce rămase numai luceafărul de dimineaţă, Roran spuse:

— Îţi dai seama ce-nseamnă asta, nu?

— Ce?

— Va trebui să fac în aşa fel încât să-i ucidem pe toţi soldaţii lui Galbatorix, să cucerim toate oraşele din Imperiu, să-i înfrângem pe Murtagh şi Thorn şi să le tăiem capul regelui şi dragonului său trădător înainte să-ţi vină sorocul să naşti. Aşa nu va mai fi nevoie să pleci.

Ea tăcu o clipa, apoi zise:

— Dacă ai putea s-o faci, aş fi foarte fericită.

Tocmai se pregăteau să se întoarcă în cort, când din cerul plin de lumini veni în zbor o corabie minusculă, făcută din fire uscate de iarbă. Aceasta se opri puţin în faţa cortului lor, legănându-se pe valurile nevăzute de aer şi parcă privindu-i cu prora sa în formă de cap de dragon.

Roran şi Katrina îngheţară.

Ca o făptură vie, corabia pluti de la un cort la altul, ridicându-se şi coborând, urmărind o musculiţă rătăcită. Aceasta izbuti să-i scape, iar corabia se întoarse şi veni iarăşi spre ei, oprindu-se la numai câteva degete de chipul Katrinei.

Până ca Roran să se hotărască să o prindă în pumn, se întoarse şi plecă în zbor spre luceafărul de dimineaţă, pierzându-se din nou în apele nesfârşite ale cerului, lăsându-i să privească uimiţi în urma ei.

Porunci

Târziu, în noapte, în visele lui Eragon îşi croiră drum imagini de moarte şi suferinţă, care stăteau să-l copleşească. Se foi neliniştit, dorindu-şi să scape, dar se simţea neputincios. Prin faţa ochilor îi fulgerau săbii, oameni care gemeau şi chipul mânios al lui Murtagh.

Apoi, simţi în minte atingerea Saphirei. Ea îşi croi drum prin visele sale ca un vânt aprig, alungând dintr-o suflare coşmarurile ameninţătoare. Se lăsă liniştea, apoi Eragon îi auzi şoapta: „E totul bine, micuţule. Odihneşte-te; eşti în siguranţă, iar eu sunt cu tine… Odihneşte-te.”

În suflet i se aşternu o pace adâncă. Se răsuci pe o parte şi se cufundă în amintiri mai plăcute; ştiind că Saphira era aproape, se simţea uşurat.

Mai era un ceas până la răsărit, când Eragon deschise ochii şi se trezi întins sub una dintre aripile pline de vinişoare ale Saphirei. Ea îşi înfăşurase coada în jurul trupului său şi îi sprijinise capul de şoldul ei cald. Zâmbi, apoi se târî afară, chiar în clipa în care ea îşi ridică fruntea şi căscă.

„Bună dimineaţa”, îi spuse Eragon. Ea căscă din nou şi se întinse ca o pisică, să se dezmorţească.

El se îmbăie, îşi dădu barba jos cu ajutorul magiei, curăţă petele de sânge închegat rămase din ziua trecută pe teaca sabiei, apoi îşi luă una dintre tunicile primite de la elfi.

După ce termină cu pregătirile, iar Saphira sfârşi şi ea să se spele cu limba, plecară spre pavilionul Nasuadei. Toţi cei şase străjeri care o păzeau se aflau la intrare, cu chipuri aspre şi hotărâte, ca de obicei.

Eragon aşteptă ca un pitic îndesat să-i anunţe, apoi intră în cort, iar Saphira se târî până în dreptul deschizăturii prin care-şi putea strecura capul ca să audă ce se vorbea.

Nasuada şedea în jilţul său cu spătar înalt, încrustat cu flori. Eragon făcu o plecăciune şi spuse:

— Domniţa, mi-ai cerut să vin să vorbim despre viitorul meu – ai zis că ai pentru mine o însărcinare dintre cele mai importante.

— Aşa am zis şi aşa este, spuse Nasuada. Te rog, aşază-te.

Îi arătă un scăunel, iar el îşi potrivi sabia, ca să nu-l stânjenească, şi se aşeză.

— După cum ştii, Galbatorix a trimis soldaţi în Aroughs, Feinster şi Belatona, încercând să ne împiedice să le asediem şi să le cucerim sau măcar să ne întârzie şi să ne silească să ne împărţim oştile, pentru ca soldaţii aflaţi aici, la nord de noi, să ne poată distruge mai uşor. După lupta de ieri, cercetaşii mi-au dat de ştire că şi ultimii oameni ai regelui au plecat, nu se ştie unde. Aveam de gând să-i atac, cu ceva vreme în urmă, dar am fost nevoită să aştept căci tu erai plecat. Fără voi doi, Murtagh şi Thorn ne puteau ucide nestingheriţi războinicii şi nu aveam nicio cale să aflăm dacă ei erau acolo sau nu. Acum, că vă avem din nou alături, stăm ceva mai bine, deşi nu atât cât nădăjduiam, având în vedere că trebuie să ne descurcăm şi cu ultima găselniţă a lui Galbatorix, soldaţii aceia care nu simt durerea. Singurul lucru ce ne îmbărbătează este că voi doi împreună cu magicienii elfi ne-aţi arătat că-i puteţi înfrunta pe Thorn şi pe Murtagh. De asta atârnă izbânda noastră.

„Fărâma aia roşie nu-mi poate ţine piept mie, zise Saphira. Dacă nu l-ar avea pe Murtagh să-l apere, l-aş pironi la pământ şi l-aş scutura de gât, până ce ar recunoaşte că eu conduc vânătoarea.”

— Fireşte, zâmbi Nasuada.

— Şi atunci, întrebă Eragon, ce te-ai hotărât să faci?

— Sunt mai multe lucruri şi trebuie să ne apucăm de toate în acelaşi timp, dacă este să izbutim. Mai întâi, nu putem să pătrundem mai adânc în Imperiu dacă lăsăm în urmă oraşe aflate încă în stăpânirea lui Galbatorix. Dacă am face-o, am putea oricând să fim atacaţi şi din faţă, şi din spate, iar Galbatorix ar fi liber să pătrundă în Surda şi să o cucerească, fără ca noi să-l putem împiedica. Aşa că le-am poruncit deja vardenilor să mărşăluiască spre nord, către locul cel mai apropiat în care putem trece râul Jiet în siguranţă. După ce ajungem dincolo, am să trimit oşti spre sud, să cucerească Aroughs, în vreme ce Regele Orrin şi cu mine vom merge mai departe, spre Feinster. Cu ajutorul tău şi al Saphirei oraşul va

cădea fără prea mare greutate. Numai că, Eragon, pentru tine am altă însărcinare, în vreme ce noi înaintăm încet, încet în Imperiu. Se aplecă în jilţ.

— Avem nevoie de ajutorul piticilor. De tot ajutorul pe care ni-l pot da. Elfii luptă pentru noi în nordul Alagaesiei, oamenii din Surda ni s-au alăturat cu trup şi suflet, până şi urgalii au făcut la fel. Dar fără pitici nu putem izbândi. Avem nevoie de ei, mai ales acum, când trebuie să ne luptăm cu soldaţii care nu simt durerea.

— Au terminat să-şi aleagă regele sau regina?

— Narheim pare mulţumit, se strâmbă Nasuada. Mi-a spus că totul merge binişor înainte. Numai că, din păcate, timpul curge altfel pentru pitici decât pentru noi – aşa cum e şi cu elfii. Ar putea să le mai ia încă multe luni să se hotărască.

— Dar nu-şi dau seama că trebuie să se grăbească?

— Unii da, însă mulţi nu vor să ne ajute în acest război, aşa că încearcă să întârzie totul cât se poate de mult şi să aleagă unul dintre ei care să şadă pe tronul de marmură din Tronjheim. Au trăit atâta vreme ascunşi încât au devenit foarte bănuitori cu străinii. Dacă tronul este câştigat de cineva care este împotriva noastră, o să-i pierdem. Şi asta nu trebuie să se întâmple. Nici nu-i mai putem aştepta să cântărească lucrurile cu încetineala lor obişnuită. Dar… continuă Nasuada cu un deget ridicat, de la depărtarea asta nu mă pot amesteca în niciun fel. Nici măcar dacă aş fi în Tronjheim n-aş putea face mare lucru, căci piticilor nu le convine ca o persoană care nu face parte din clanurile lor să-şi bage nasul în asemenea treburi. Aşa că vreau ca tu, Eragon, să pleci în Tronjheim în locul meu şi să faci tot ce poţi pentru ca ei să-şi aleagă un nou rege, cât mai grabnic cu putinţă – şi încă unul care să ne sprijine.

— Eu? Dar…

— Regele Hrothgar te-a adoptat în clanul Durgrimst Ingeitum. După legile şi obiceiurile lor, acum eşti şi tu pitic. Ai îngăduinţa să iei parte la

adunările celor din Ingeitum. Orik urmează să devină şeful lor de clan. Iţi este frate vitreg şi îi sprijină pe vardeni. Sunt convinsă că te va lăsa să-l însoţeşti la întâlnirea de taina a celor treisprezece clanuri la care va fi ales regele.

Eragon era de-a dreptul năucit de ce auzea.

— Şi cu Murtagh şi Thorn cum rămâne? Se vor întoarce cu siguranţa, iar Saphira şi cu mine suntem singurii care le pot ţine piept, chiar dacă avem nevoie de ajutor. Dacă nu suntem aici, nimeni nu va putea să-i împiedice să vă ucidă pe tine, pe Arya, Orrin sau pe ceilalţi vardeni.

Nasuada se încruntă.

— Ieri, Murtagh a suferit o înfrângere usturătoare. Pesemne el şi Thorn sunt chiar acum în drum spre Uru'baen, unde Galbatorix îi va lua la întrebări cu privire la luptă şi îi va pedepsi pentru că au fost înfrânţi. N-o să-i mai trimită împotriva noastră până când n-o să fie sigur că vă pot dovedi. Pentru că Murtagh nu ştie cât eşti de puternic, s-ar prea putea să mai treacă ceva timp până să se întoarcă. Cred că vei avea vreme destulă să te duci în Farthen Dur şi să te întorci.

— Poate că da, poate că nu, se împotrivi Eragon. Şi cum ai să-l împiedici pe Galbatorix să afle că nu suntem aici? Mă îndoiesc că ai găsit toate iscoadele strecurate printre noi.

Nasuada începu să bată cu unghiile în braţul jilţului:

— Eragon, ţie ţi-am cerut să pleci în Farthen Dur. Ţie, nu şi Saphirei. Întorcând capul, Saphira slobozi o pală de fum ce pluti spre tavanul cortului.

— Să ştii că n-am de gând să…

— Te rog, Eragon, lasă-mă să termin.

El strânse din dinţi şi o privi pieziş, cu mâna pe mânerul iataganului.

— Saphira, tu nu eşti în niciun fel legată de mine, însă nădăjduiesc că vei primi să rămâi aici în vreme ce Eragon se duce la pitici. În felul acesta, nici vardenii, nici duşmanii nu vor şti sigur unde se află el. Dacă putem face în aşa fel încât oamenii să nu te vadă plecând, continuă Nasuada, întorcându-se spre Eragon, nimeni n-o să bănuiască faptul că nu eşti aici. Nu va trebui decât să găsim un pretext bun pentru ca tu, chipurile, să rămâi toată ziua în cort. Putem spune că trebuie să te odihneşti, pentru că nopţile pleci la atac împotriva duşmanilor împreună cu Saphira. Totuşi, pentru ca înşelătoria să iasă, va trebui ca şi Blodhgarm şi ceilalţi elfi să rămână aici, atât pentru a nu da naştere la bănuieli, cât şi pentru a ne apăra. Dacă totuşi Murtagh şi Thorn se întorc înaintea ta, Arya îţi poate lua locul şi poate zbura cu Saphira. Cu ea, cu magicienii lui Blodhgarm şi cu cei din Du Vrangr Gata, cred că-l

putem opri.

— Dar, începu Eragon cu asprime în glas, dacă Saphira nu zboară cu mine în Farthen Dur, cum am să fac să ajung acolo la vreme?

— Alergând. Tu singur mi-ai spus că atunci când te-ai întors din Helgrind ai alergat aproape tot drumul. Bănuiesc că acum, când nu mai trebuie să te ascunzi de soldaţi sau de ţărani, ai să străbaţi şi mai multe leghe în fiecare zi decât pe vremea când erai în Imperiu. Fireşte, mai zise Nasuada bătând din nou cu unghiile în braţul jilţului, ar fi o nechibzuinţă să pleci de unul singur. Chiar şi un magician puternic poate să moară, dintr-o prostie, prin pustietăţi dacă nu are pe nimeni să-l ajute. Numai că nu merită s-o trimitem pe Arya să te însoţească prin Munţii Beor. Ar fi o adevărată risipă. Dacă dispare unul dintre magicienii lui Blodhgarm, oamenii vor observa. Aşa că am hotărât că te va însoţi un kull – numai ei sunt în stare să ţină pasul cu tine.

— Un kull? izbucni Eragon la capătul răbdării. Vrei să mă trimiţi printre pitici, alături de cineva din neamul pe care ei îl urăsc mai presus de orice? Ai uitat că piticii îşi fac arcuri din coarne de urgal? Dacă aş apărea aşa în Farthen Dur, nimeni nu m-ar mai lua în seamă, orice-aş spune.

— Ştiu foarte bine asta, zise Nasuada. De aceea nu te vei duce drept în Farthen Dur. Te vei opri mai întâi în Fortăreaţa Bregan de pe muntele Thardur, străvechiul sălaş al celor din Ingeitum. Acolo îl vei găsi pe Orik, după care vei pleca împreună cu el în Farthen Dur, în vreme ce urgalul care te-a condus se poate întoarce.

Ferindu-se să o privească în ochi, Eragon spuse:

— Şi dacă planul tău nu mi se pare bun? Dacă există şi alte căi, mai sigure, pentru a dobândi ceea ce doreşti?

— Şi care ar fi acelea, mă rog frumos? întrebă Nasuada, oprindu-se cu degetul în aer.

— Păi… trebuie să mă gândesc un pic, dar sunt convins că există.

— Eu una m-am gândit deja, Eragon, şi încă mult. Numai dacă te trimit pe tine ca sol pot nădăjdui că pe tronul piticilor se va urca un prieten, nu un duşman. Nu uita că am crescut printre ei şi că-i înţeleg mai bine decât alţi oameni.

— Mie tot mi se pare că greşeşti, mârâi el printre dinţi. Mai

bine trimite-l pe Jormundur sau vreun alt comandant. Eu nu plec câta vreme…

— Nu pleci? făcu Nasuada, ridicând glasul. Vasalul care nu se arată credincios seniorului său este la fel de rău ca un soldat care nu dă ascultare căpitanului pe câmpul de luptă şi poate fi pedepsit cu asprime. Aşadar, Eragon, ca senior al tău, îţi poruncesc să pleci în Farthen Dur pe jos, că vrei sau că nu vrei, şi să fii de faţă la alegerea noului rege al piticilor.

Mânios, Eragon începu să răsufle tare, pe nas, strângând în pumn mânerul iataganului. Cu un glas ceva mai blând, deşi tot rece, Nasuada continuă:

— Cum rămâne, Eragon? Faci ce-ţi cer sau mă dai la o parte şi te înscăunezi tu conducător al vardenilor? Astea sunt singurele două lucruri cu putinţă.

— Nu, îi răspunse el, tulburat până în străfundul sufletului. Să mai vorbim. Sunt sigur că te pot convinge.

— Nu poţi, pentru că nu poţi să-mi găseşti un plan mai bun decât al meu.

— Atunci aş putea să mă împotrivesc poruncii şi să te las să mă pedepseşti cum crezi de cuviinţă, zise el, prinzându-i privirea.

Nasuada păru, la rândul ei, năucită:

— Dacă vardenii te-ar vedea legat la stâlp şi biciuit, ar fi o nenorocire. Ca să nu mai spun că aş rămâne fără niciun fel de autoritate, odată ce oamenii ar înţelege că mi te poţi împotrivi oricând. Nu te putem trimite la moarte, aşa cum am face cu războinicii care nu se supun poruncilor, aşa că nu te-ai alege decât cu câteva urme de bici, pe care ţi le-ai vindeca într-o clipă. Decât să îngădui aşa ceva, mai degrabă ţi-aş lăsa ţie locul meu printre vardeni. Dacă te crezi mai potrivit decât mine, atunci spune-o răspicat, ia-mi locul şi fă-te stăpân peste această armată. Câtă vreme însă eu vorbesc în numele vardenilor, am dreptul să iau aceste hotărâri. Dacă sunt greşite, şi asta e tot povara mea.

— Chiar nu vrei să asculţi de sfaturi? întrebă Eragon tulburat. Crezi că numai tu eşti în stare să hotărăşti pe ce cale trebuie s-o apuce vardenii?

— Ba ascult de sfaturi, răspunse ea, bătând din nou darabana în lemnul bine lustruit. Asta fac de când mă trezesc până adorm – ascult tot felul de sfaturi. Numai că, din când în când,

hotărârile pe care le iau nu sunt cele pe care le doresc sfetnicii mei. Acum, e rândul tău. Alege, îţi respecţi jurământul şi te supui, chiar dacă porunca mea ţi se pare greşită, sau te preschimbi într-un al doilea Galbatorix?

— Nu vreau decât ce e bine pentru vardeni, spuse Eragon.

— Şi eu la fel.

— Nu-mi laşi de făcut decât lucruri care nu-mi sunt pe plac.

— Câteodată e mai greu să te supui decât să porunceşti.

— Pot să mă gândesc o clipă?

— Da, poţi.

„Saphira?” întrebă el, în minte.

Pavilionul se umplu de scânteieri violete în clipa în care ea întoarse capul şi-şi aţinti privirea asupra lui. „Da, micuţule?”

„Să mă duc?”

„Cred că n-ai de ales.”

„Şi cu tine cum rămâne?” o întrebă strângând din buze.

„Ştii că nu-mi place să fiu departe de tine, însă Nasuada nu s-a gândit rău. Dacă pot să-i ajut pe vardeni, astfel încât Murtagh şi Thorn să nu se întoarcă, atunci poate că e mai bine să rămân.”

Emoţiile lor se amestecară ca nişte valuri umflate, revărsate în aceeaşi albie, valuri de mânie, îngrijorare, îndârjire şi afecţiune. Mânia şi îndârjirea erau ale lui; dinspre ea veneau alte senzaţii, mai blânde, dar la fel de puternice, care îl ajutară să se mai liniştească şi să vadă altfel lucrurile. Cu toate astea, încă se mai împotrivea cu încăpăţânare poruncii Nasuadei.

„Dacă mă duci în zbor până în Farthen Dur, o să ne ia mai puţin timp, aşadar Galbatorix nu va avea prilejul să pună la cale încă un atac.”

„Dar iscoadele îi vor da de ştire că vardenii au rămas fără apărare în clipa în care vom pleca.”

„Nu vreau să mă despart de tine aşa curând după Helgrind.”

„Ştiu, nici eu, însă nevoile vardenilor sunt mai presus de dorinţele noastre. Totuşi, aminteşte-ţi ce ne-a spus Oromis, că un dragon şi un Cavaler sunt mai puternici dacă sunt în stare să lupte şi unul fără celalalt, nu doar împreună. De-acum am crescut, Eragon, şi putem să ne vedem fiecare de treburile sale, chiar dacă asta nu ne este pe plac. Tu singur ai dovedit-o când ai rămas în Helgrind.”

„Şi crezi că ai putea să lupţi împreună cu Arya, aşa cum a

spus Nasuada?”

„Cu ea, da. Nu m-ar supăra deloc. Am mai luptat împreună şi înainte şi tot cu ea am străbătut Alagaesia vreme de aproape douăzeci de ani înainte să ies din ou. Doar ştii asta, micuţule. De ce mă mai întrebi? Nu cumva eşti gelos?”

„Şi dacă sunt?”

În ochiul ei de safir se aprinse o scânteie jucăuşă. Scoase limba spre el şi spuse: „E foarte frumos din partea ta… Aşadar, rămân aici sau vin cu tine?”

„Tu trebuie să alegi, nu eu.”

„Numai că asta ne priveşte pe amândoi.”

Săpând în pământ cu vârful încălţării, Eragon zise: „Dacă este ca planul ăsta nebunesc să izbutească, atunci trebuie să facem tot ce putem. Rămâi şi ai grijă de Nasuada; mi-e teamă să nu păţească ceva rău din pricina hotărârii ăsteia de trei ori blestemate.”

„Nu te întrista, micuţule. Fugi ca vântul şi aşa vom fi din nou împreună în scurtă vreme.”

Eragon ridică ochii spre Nasuada.

— Bine, zise, o să fac ce-mi ceri. Mă duc.

— Îţi mulţumesc, răspunse ea, părând ceva mai uşurată. Dar tu, Saphira? Pleci şi tu sau rămâi?

Saphira răspunse astfel încât s-o audă amândoi: „Rămân, Noptatecă”

— Îţi mulţumesc, spuse Nasuada, plecându-şi fruntea în faţa ei. Îţi rămân recunoscătoare pentru ajutor.

— Blodhgarm ştie despre treaba asta? întrebă Eragon. Nu s-a împotrivit?

— Nu ştie nimic. Mi s-a părut mai bine s-o afle de la tine.

Eragon se îndoia că elfii aveau să se împace cu gândul că el era în drum spre Farthen Dur, având drept tovarăş doar un urgal.

— Pot să-ţi fac şi eu o propunere? zise.

— Ştii că propunerile tale sunt întotdeauna binevenite.

— O propunere… şi mai am o rugăminte, continuă Eragon după ce se mai gândi o clipă; Nasuada îi făcu semn să vorbească. Cred că, după ce noul rege al piticilor sau noua regină se urcă pe tron, Saphira ar trebui să vină şi ea în Farthen Dur, atât pentru a-i aduce cinstirea cuvenita noului conducător, cât şi pentru a-şi îndeplini făgăduiala făcută

Regelui Hrothgar după lupta pentru Tronjheim.

— Ce făgăduială? făcu Nasuada, ascuţindu-se la faţă ca o pisică la vânătoare. De asta nu mi-aţi pomenit niciodată până acum.

— Saphira a făgăduit să facă la loc Isidar Mithrim, steaua de safir, ca răsplată pentru faptul că Arya a fost nevoită s-o sfărâme.

Nasuada o privi pe Saphira cu ochii măriţi de uimire şi întrebă:

— Şi eşti în stare de o asemenea faptă?

„Da, numai că nu ştiu dacă voi putea invoca toată magia de care am nevoie în clipa în care voi vedea steaua de safir în faţa ochilor. Nu pot face vrăji după bunul meu plac. Din când în când, parcă dobândesc un al şaselea simţ, al puterii care-mi pulsează în trup şi pe care sunt în stare s-o îndrept încotro vreau, pentru a da lumii un nou chip. Alteori însă sunt ca un peşte pe uscat când vine vorba de magie. Numai că, dacă aş putea face la loc Isidar Mithrim, asta ne-ar ajuta mult. Am dobândi bunăvoinţa tuturor piticilor, nu doar a celor câţiva îndeajuns de ştiutori pentru a pricepe importanţa alianţei noastre.”

— Nici măcar nu-ţi închipui ce ar însemna, zise Nasuada. Steaua de safir e un lucru nespus de preţios în ochii piticilor. Cu toţii iubesc nestematele, însă Isidar Mithrim este mai presus de celelalte datorită frumuseţii şi, mai ales, mărimii sale. Dacă o faci la loc, le vei înapoia toată fala neamului lor.

— Dar, chiar dacă nu e în stare s-o facă, spuse Eragon, Saphira tot ar trebui să fie de faţă la încoronare. Dacă răspândeşti printre vardeni zvonul că am plecat amândoi într-o călătorie scurtă, până în Aberon, de pildă, plecarea ei ar putea rămâne învăluită în taină. Până să apuce iscoadele lui Galbatorix să-şi dea seama că au fost înşelaţi, va fi prea târziu – Imperiul nu va mai apuca să pună la cale un nou atac înainte să ne întoarcem.

Nasuada încuviinţă:

— Da, aşa e. Dă-mi de ştire de îndată ce piticii hotărăsc când va fi încoronarea.

— Fireşte.

— Asta ţi-a fost propunerea. Acum să auzim rugămintea. Ce doreşti de la mine?

— Pentru că ţii morţiş să plec în această călătorie, aş vrea, cu îngăduinţa ta, să zbor împreună cu Saphira în Ellesmera după încoronare.

— Pentru ce?

— Pentru a mă sfătui cu cei care ne-au fost dascăli când am fost prima dată în Du Weldenvarden. Le-am făgăduit că, de îndată ce vom avea răgazul, ne vom întoarce pentru a ne desăvârşi învăţătura.

Nasuada se încruntă şi mai tare.

— Nu e vreme pentru a vă petrece mai multe săptămâni sau chiar luni în Ellesmera la învăţătură.

— Nu, dar măcar câteva zile putem rămâne acolo. Nasuada se lăsă pe spătarul jilţului şi-l privi scrutătoare.

— Şi cine vă sunt dascălii? Am observat că vă feriţi mereu să pomeniţi de ei. Cine sunt cei de la care aţi învăţat în Ellesmera, Eragon?

Pipăindu-şi inelul, el răspunse:

— I-am jurat Reginei Islanzadi că nu vom dezvălui nimic despre asta, decât cu îngăduinţa ei, a Aryei sau a celui care-i va urma la tron.

— Pe toţi demonii din cer şi din iad, alt jurământ? întrebă Nasuada. De câtă lume v-aţi mai legat în felul ăsta?

Destul de stânjenit, Eragon ridică din umeri şi tocmai deschisese gura să-i răspundă în clipa în care Saphira zise:

„Fireşte că nu ne bucură, dar cum altfel să-l dăm jos pe Galbatorix, dacă nu cu ajutorul fiecărui neam din Alagaesia? Acesta-i preţul care trebuie plătit pentru a dobândi bunăvoinţa stăpânitorilor.”

— Hm, făcu Nasuada. Deci trebuie să-i cer Aryei să-mi spună care-i adevărul?

— Da, dar mă îndoiesc că o va face. Aceasta este una dintre cele mai preţioase taine ale elfilor. N-au să ţi-o dezvăluie decât dacă nu au de ales – altfel, există primejdia ca ea să ajungă la urechile lui Galbatorix.

Eragon căzu pe gânduri, cu ochii aţintiţi la piatra albastră ca cerul a inelului, întrebându-se dacă onoarea sa şi jurământul făcut îi îngăduiau să dezvăluie măcar câte ceva.

— Să ştii totuşi un lucru, zise el după o vreme. Nu suntem chiar atât de singuri pe cât credeam cândva.

În privirea Nasuadei se aprinse o scânteie.

— Înţeleg. E bine de ştiut, Eragon… numai că mi-aş dori ca elfii să fie ceva mai deschişi cu mine. Dar de ce trebuie sa faceţi atâta drum până în Ellesmera? continuă ea după ce se gândi o clipă. Nu există nicio cale pentru a vorbi cu dascălii voştri fără să mergeţi acolo?

— Măcar dacă am putea, zise Eragon desfăcându-şi braţele în semn de neputinţă. Din păcate, nu există nicio vrajă care poate străpunge farmecele de apărare ce împrejmuiesc Du Weldenvarden.

— Adică elfii nu au lăsat nicio cale, nici măcar pentru unii de-ai lor?

— Dacă ar fi făcut-o, Arya ar fi vorbit cu Regina Islanzadi de îndată ce şi-a recăpătat cunoştinţa, în Farthen Dur, şi nu ar mai fi fost nevoită să meargă împreună cu mine în Du Weldenvarden.

— Mda, pesemne aşa e. Dar tu cum de ai fost în stare să-i ceri sfatul când i l-ai trimis pe Sloan? Mi-ai dat de înţeles că aţi vorbit pe când oastea elfilor se afla încă în Du Weldenvarden.

— Aşa e, zise el, dar erau la hotar, dincolo de farmecele de apărare ţesute.

Nasuada căzu pe gânduri. Eragon îi auzi pe Şoimii Nopţii, la intrarea în cort, certându-se între ei pentru că nu se hotărau ce soi de halebardă era mai bună pentru a te lupta cu cete mari de pedestraşi. Dincolo de ei, se auzeau scârţâitul unui car tras de boi, zornăitul armurilor unor bărbaţi care treceau în fugă şi sute de alte zgomote nedesluşite, ce răsunau ici şi colo prin tabără. În cele din urmă, Nasuada zise:

— Şi ce nădăjduieşti să obţii de pe urma acestei călătorii? Spune-mi limpede.

— Nu ştiu! mârâi Eragon, lovind cu pumnul în mânerul iataganului. Tocmai asta e: sunt prea multe lucruri pe care nu le ştiu. S-ar putea să nu iasă nimic, dar, pe de altă parte, s-ar putea să aflam ceva care să ne ajute să-i înfrângem pe Murtagh şi pe Galbatorix odată pentru totdeauna! Nasuada, ieri ne-a venit foarte greu. Foarte! Mi-e teamă că, atunci când Murtagh se va întoarce, va fi şi mai puternic. Iar când mă gândesc la Galbatorix îmi îngheaţă sângele în vine… E limpede că este mult mai înzestrat decât… fratele meu, în ciuda puterii pe care deja i-a dăruit-o. Elful care m-a învăţat…

Ajuns aici, şovăi, căzând pe gânduri. Nu era convins că era

bine să pomenească despre aşa ceva. Până la urmă, se hotărî:

— Elful care m-a învăţat mi-a dat de înţeles că ştie din ce pricină puterea lui Galbatorix a crescut în fiecare an, dar nu ne-a mai dezvăluit nimic atunci, pentru că nu învăţasem încă îndeajuns de mult. Acum, după ce ne-am luptat de două ori cu Murtagh şi cu Thorn, cred că o să ne împărtăşească ce ştie. Unde mai pui că mai sunt multe ramuri ale magiei de care încă nici n-am aflat… poate că una dintre ele ne va dezvălui mijlocul de a-l înfrânge pe Galbatorix. Nasuada, dacă este să ne asumăm un asemenea risc, haide s-o facem măcar cu nădejdea de a ne îmbunătăţi situaţia şi, în cele din urmă, de a câştiga jocul.

Mai mult de un minut, Nasuada rămase cufundată în gânduri.

— Nu pot să iau această hotărâre înainte să ştiu când va fi încoronarea, zise. Plecarea ta în Du Weldenvarden depinde de mişcările de atunci ale Imperiului şi de ce ne spun iscoadele despre Murtagh şi Thorn.

În următoarele două ceasuri, Nasuada îi povesti tot ce ştia despre cele treisprezece clanuri ale piticilor, despre istoria şi obiceiurile lor, meşteşugurile pe care se bizuia fiecare, numele, familiile şi firea şefilor de clan, tunelele săpate şi străjuite de ei. În cele din urmă, îi împărtăşi şi părerile ei despre cum era mai bine să-i ia pe şefii de clan pentru a-i convinge să aleagă un rege sau o regină care să fie de partea vardenilor.

— Cel mai bine ar fi ca tronul să-l ia Orik, zise ea. Regele Hrothgar a fost bine privit de către cei mai mulţi dintre supuşii săi, iar Durgrimst Ingeinim rămâne un clan dintre cele mai bogate şi puternice. Toate astea sunt spre folosul lui Orik, iar el ne este credincios nouă, tuturor. A slujit printre vardeni, iar tu şi eu îl privim ca pe un prieten, unde mai pui că ţie îţi este şi frate de cruce. Cred că ar putea fi un rege nemaipomenit. Dar mai sunt şi alte lucruri. În ochii celorlalţi pitici, el este încă prea tânăr. Faptul că a avut asemenea legături cu noi poate fi o piedică de netrecut pentru alţi şefi de clan. Şi mai e ceva: celelalte clanuri mari -Durgrimst Feldunost, de pildă, sau Durgrimst Knuricarathn – sunt foarte dornice ca, după mai bine de o sută de ani în care s-au supus unuia din Ingeitum, coroana să treacă în stăpânirea altcuiva. Fireşte că trebuie să-l sprijini pe Orik, dacă poţi să-l ajuţi, însă, dacă devine limpede ca nu

are cum să fie ales, iar sprijinul tău ar putea fi îndeajuns pentru un alt şef de clan care este de partea vardenilor, atunci schimbă-ţi părerea, chiar dacă aşa îl vei supăra pe Orik. În această clipa, politica este mai presus decât prietenia.

După ce terminară de vorbit despre clanurile piticilor, mai cugetară câteva minute împreună, căutând cea mai bună cale pentru ca Eragon să se strecoare neobservat din tabără. Odată hotărât totul, Eragon şi Saphira se întoarseră în cort şi-i spuseră lui Blodhgarm ce hotărâseră. Spre uimirea lui Eragon, elful nu se împotrivi.

— Nu spui nimic? îl întrebă plin de curiozitate.

— Nu e locul meu să-mi spun părerile, răspunse Blodhgarm cu glas scăzut şi muzical. Planul Nasuadei nu pare să te pună în cine ştie ce primejdie. Dacă astfel vei mai avea şi prilejul de a-ţi desăvârşi învăţătura în Ellesmera, nici eu, nici cei din neamul meu nu ne vom împotrivi. Acum, cu voia voastră, Bjartskular, Argetlam, sfârşi el, îşi plecă fruntea în faţa lor, se strecură pe lângă Saphira şi ieşi; în clipa în care dădu la o parte pânza ce acoperea intrarea, o rază strălucitoare pătrunse înăuntru.

O vreme, Eragon şi Saphira rămaseră tăcuţi, apoi Eragon îşi lăsă bărbia pe creştetul ei şi zise: „Orice-ai spune, o să-mi fie dor de tine…”

„Şi mie, micuţule.”

„Ai grijă. Dacă ţi se întâmplă ceva, nu ştiu…”

„Şi tu la fel.”

„Am stat numai câteva zile împreună, oftă el, şi deja trebuie să ne despărţim. Îmi vine tare greu s-o iert pe Nasuada pentru asta.”

„N-o învinovăţi. Face numai ce trebuie.”

„Oricum, asta îmi lasă un gust amar.”

„Atunci fugi ca vântul, ca să pot veni şi eu cât mai repede în Farthen Dur.”

„Nu mi-ar displăcea aşa de mult să fiu departe de tine dacă aş mai putea să-ţi ating mintea. Asta-i partea cea mai rea: senzaţia de gol, de pustietate… Nici măcar nu vom putea să vorbim cu ajutorul oglinzii Nasuadei, căci oamenii se vor întreba ce cauţi tu acolo fără mine.”

Saphira clipi şi scoase o clipă limba. Eragon simţi o schimbare ciudată în emoţiile ei.

„Ce e?” întrebă.

„Şi eu… şi eu zic la fel, spuse ea, clipind din nou. Ar fi tare bine să ne putem atinge minţile, chiar dacă suntem departe unul de altul. Nu am mai fi atât de îngrijoraţi şi tulburaţi şi am putea să înfruntăm Imperiul cu şi mai multă hotărâre.”

El se aşeză şi începu s-o scarpine pe falcă, făcând-o să toarcă mulţumită.

Paşi pierduţi în umbră

Străbătând tabăra din mai multe salturi, Saphira îl duse pe Eragon până la cortul lui Roran şi al Katrinei. Aceasta din urmă era afară, spălând o cămaşă într-o găleată cu apă şi săpun şi frecând-o apoi de o scândură noduroasă. Saphira se lăsă la pământ într-un nor de praf ce se răspândi în jur, făcând-o pe Katrina să-şi ducă mâna la ochi. Roran ieşi şi el din cort, strângându-şi cingătoarea, tuşind şi mijindu-şi ochii din pricina prafului.

— Ce te-aduce încoace? îl întrebă pe Eragon, care tocmai cobora. Fără întârziere, el le povesti despre faptul că urma să plece în curând şi despre cât era de important ca sătenii să nu afle nimic despre asta.

— Oricât ar fi de supăraţi deoarece, chipurile, nu-i voi mai primi la mine, să nu le dezvăluiţi adevărul. Nici măcar lui Horst sau lui Elain. Mai bine să creadă că am ajuns un bădăran nerecunoscător decât să afle vreun zvon despre ce a pus Nasuada la cale. Vă cer asta de dragul tuturor celor care s-au ridicat împotriva Imperiului. Făgăduiţi?

— Nu te vom trăda niciodată, Eragon, zise Katrina. Ai încredere în noi.

Apoi, Roran îi spuse că urma să plece şi el.

— Unde? făcu Eragon.

— Am aflat acum câteva clipe: trebuie să mă alătur unui grup trimis să prade proviziile Imperiului, undeva mai la nord de noi, destul de departe, în spatele oştilor duşmane.

Eragon îi privi, pe rând, pe cei trei: mai întâi pe Roran, serios şi hotărât şi deja încordat la gândul că urma să intre în luptă; apoi pe Katrina, care încerca să-şi ascundă îngrijorarea; în sfârşit, pe Saphira, care scotea flăcări mici pe nări de fiecare dată când răsufla.

— Deci, iată că pleacă fiecare pe calea sa.

„Şi s-ar putea să nu ne mai întâlnim niciodată în viaţă.” Nu o spuse cu glas tare, dar gândul pluti peste ei ca un linţoliu.

Apucându-l de braţ, Roran îl trase mai aproape şi-l îmbrăţişa, apoi îi dădu drumul şi-l privi drept în ochi.

— Păzeşte-ţi spatele, frate. Mai sunt şi alţii, în afară de Galbatorix, care şi-ar dori să-ţi înfigă un pumnal în coaste dacă nu eşti atent.

— Şi tu la fel. Şi, dacă dai peste vreun magician, fugi cât te ţin picioarele. Farmecele de apărare pe care ţi le-am ţesut n-au să ţină veşnic.

Katrina îl îmbrăţişa şi ea pe Eragon şi-i şopti:

— Întoarce-te repede.

— Aşa am să fac.

Mână în mână, Roran şi Katrina se apropiară de Saphira şi-i atinseră botul lung şi osos cu frunţile. Ea scoase un muget înfundat, tremurător, din rărunchi. „Nu uita, Roran, îi zise, să nu care cumva să-ţi laşi duşmanii în viaţă. Iar tu, Katrina, nu te mai frământa din pricina lucrurilor pe care nu le poţi schimba. O să-ţi facă şi mai rău.”

Cu un foşnet de piele şi solzi, îşi desfăcu aripile şi-i strânse pe toţi trei într-o îmbrăţişare caldă, ascunzându-i de lume. După ce le dădu drumul, Roran şi Katrina se traseră câţiva paşi înapoi, în vreme ce Eragon se urcă în şa. De-acolo, de sus, le făcu cu mâna, simţind un nod în gât şi nu se opri nici măcar când Saphira se ridică în văzduh. Clipind des pentru a-şi limpezi ochii, se lăsă pe spate, sprijinindu-se de un ghimpe şi privi în sus la cerul sclipitor.

„Şi-acum la corturile bucătarilor?” întrebă Saphira.

„Da.”

Ea se ridică vreo câteva sute de picioare, apoi se îndreptă spre partea de sud-vest a taberei, unde pale de fum se ridicau în aer dintre şirurile de cuptoare şi focuri aprinse în vetre mari şi late. Folosindu-se de o adiere slabă, pluti în jos, către un petic de pământ pustiu, aflat între două corturi deschise lungi de cincizeci de picioare fiecare, apoi se lăsă jos cu un bufnet răsunător.

Masa de dimineaţă luase sfârşit, aşa că în cele două corturi nu se afla nimeni. Eragon se îndreptă în grabă spre focurile din spatele meselor de scânduri, iar Saphira îl urmă. Văzură mai

multe sute de oameni care se foiau de colo-colo, înteţind focurile, tăind carnea, spărgând ouă, frământând aluat, amestecând în ceaune de fontă pline cu cine ştie ce licori, spălând castroanele şi tigăile adunate în mormane uriaşe sau făcând felurite alte treburi. Aceştia nu se opriră nici măcar o clipă pentru a trage cu ochiul la Eragon şi Saphira. Munca lor nu lua niciodată sfârşit şi, într-adevăr, un dragon şi Cavalerul său nu însemnau nimic pe lângă nevoile neostoite ale oştirii pe care încercau să o mulţumească şi care cerea mereu mai mult, ca un balaur cu multe capete.

Un bărbat îndesat şi atât de scund încât aproape putea fi luat drept pitic, cu o barbă încărunţită tăiată scurt, se apropie în grabă şi le făcu o plecăciune scurtă:

— Sunt Quoth, fiul lui Merrin. Cu ce vă pot fi de folos? Avem nişte pâine abia scoasă din cuptor, Biruitor al Umbrei, dacă asta vrei.

Şi le arătă două şiruri de pâini nedospite, întinse pe o masă din apropiere.

— Dacă-mi îngădui, am să iau şi eu o bucată, răspunse Eragon. Numai că n-am venit pentru asta. Saphirei îi este foame şi nu are vreme să vâneze, aşa cum face de obicei.

Quoth se uită peste umărul lui, la trupul uriaş al Saphirei, şi păli.

— Dar cât de mult mănâncă de obicei…? Adică, iertare, Saphira, cât de mult mănânci de obicei? Am şase spinări de vită, pe care ţi le pot aduce pe dată şi vor mai fi gata încă şase, cam într-un sfert de ceas. E îndeajuns sau…?

Şi înghiţi în sec, aproape înfricoşat. Saphira scoase un mârâit uşor şi tremurat, făcându-l să sară un pas înapoi, de-a dreptul speriat.

— Dacă se poate, ar vrea mai degrabă un animal viu, spuse Eragon.

— Dacă se poate? îngână Quoth, ascuţindu-şi glasul. Oh, fireşte, fireşte că se poate… E chiar foarte bine, Biruitor al Umbrei, continuă el, dând din cap şi frământându-şi şorţul în mâinile pătate de grăsime. Saphira, e foarte bine aşa. Asta înseamnă că Regele Orrin nu va duce lipsă de bucate la amiază, da, da.

„Cere-i şi un butoiaş cu mied”, îi spuse Saphira lui Eragon. El făcu întocmai. Quoth îi privi cu ochii mari şi îngrijoraţi.

— Dd… ddin păcate, piticii au cumpărat aproape tot m-m-miedul. Mai avem numai câteva butoiaşe, care sunt păstrate pentru Maiestatea Sa.

Saphira scoase pe nări o pală de foc, pârjolind iarba de la picioarele bucătarului. Acesta clipi. Din brazda arsă se înălţau firişoare subţiri de fum.

— Am… am… am să pun să vi se aducă pe dată un butoiaş. Acum, vă rog să mă urmaţi. Am să vă duc la ţarcuri, ca să vă alegeţi ce animal doriţi.

Ocolind vetrele, mesele şi grupurile de oameni ocupaţi, îi conduse către mai multe ţarcuri din lemn, lipite unul de altul, în care se aflau porci, vite, gâşte, capre, oi, iepuri, precum şi câţiva căpriori sălbatici, pe care vardenii îi prinseseră prin pustietăţile înconjurătoare. Tot acolo erau coteţele de găini, raţe, porumbei, prepeliţe şi alte păsări. Toate animalele grohăiau, behăiau, cotcodăceau şi scoteau felurite zgomote pe limba lor. Larma îl făcu pe Eragon să strângă din dinţi. Ca să nu fie copleşit de gândurile şi senzaţiile atâtor făpturi, îşi proteja cu grijă mintea, îngăduindu-i numai Saphirei s-o atingă.

Conduşi de Quoth, se opriră la vreo sută de picioare de ţarcuri, pentru ca animalele închise acolo să nu se sperie din pricina Saphirei.

— Vezi ceva ce-ţi place? întrebă bucătarul, ridicând ochii spre ea şi frecându-şi palmele înfrigurat.

Saphira cercetă ţarcurile, apoi pufni şi-i spuse lui Eragon: „Ce pradă prăpădită… Ştii, la urma urmelor nu mi-e aşa de foame. Am fost la vânătoare alaltăieri şi încă mai simt în stomac oasele căpriorului pe care l-am prins.”

„Nu-i nimic, mâncarea o să-ţi priască. Tot mai creşti, şi încă repede.”

„Oricum, nu-mi foloseşte la nimic să mă îndop. Dacă mi se face rău?”

„Atunci, alege ceva mic. Poate un porc.”

„Asta nu te-ar ajuta cine ştie ce. Nu, o s-o iau pe aia”, spuse, iar Eragon văzu, prin ochii ei, o vacă nici prea mare, nici prea mică, bălţată cu alb pe partea stângă a trupului. I-o arătă lui Quoth, iar acesta strigă la bărbaţii care vedeau de ţarcuri. Doi dintre ei scoaseră vaca, despărţind-o de restul cirezii, o legară cu o funie de gât şi o traseră spre Saphira. Ajunsă la vreo treizeci de picioare, vita începu sa se zbată, mugind îngrozită şi

încercând sa-şi scoată capul din laţ şi sa fugă. Iute ca vântul, Saphira sari pe ea. Cei doi bărbaţi care ţineau vaca se aruncară la pământ în clipa în care Saphira veni spre ei cu fălcile căscate. Vaca se întoarse să fugă, dar Saphira o lovi într-o parte, o culca la pământ şi o pironi cu ghearele. Se auzi un muget înfricoşat, apoi Saphira îşi înfipse colţii în grumazul vitei şi, scuturând o singură dată din cap, îi frânse spinarea. Apoi se opri, ghemuita deasupra prăzii, şi-l privi pe Eragon nerăbdătoare.

Închizând ochii, el îşi întinse gândurile către vacă. Trupul acesteia nu apucase încă să moară, ci, dimpotrivă, pulsa de energie, încă şi mai vie din pricina groazei ce cuprinsese animalul cu câteva clipe în urmă. Cu toate că se simţea scârbit de ceea ce se pregătea să facă, Eragon nu se lăsă şi, atingând cingătoarea lui Beloth cel înţelept, umplu cele douăsprezece nestemate cu puterea din trupul vitei. Totul dură numai câteva clipe. Apoi, îi spuse Saphirei: „Am terminat”. Le mulţumi şi celor care-i ajutaseră, iar aceştia se îndepărtară pe dată.

În vreme ce Saphira se ospăta, Eragon se sprijini de butoiul cu mied şi-i privi pe bucătari la treabă. De câte ori cineva sucea gâtul unei găini sau tăia beregata unui porc, a unei capre sau a altui animal, el sorbea puterea animalului ucis şi o turna în nestematele de la cingătoare. Era nevoit s-o facă, dar se simţea din ce în ce mai rău, căci, în clipa în care le atingea gândurile, animalele erau încă în viaţă, iar vârtejurile de spaimă, zăpăceală şi durere din minţile lor îl copleşeau. Inima începu să-i bată mai tare. Fruntea i se îmbroboni de sudoare. Şi-ar fi dorit din tot sufletul să vindece toate animalele care sufereau, însă ştia că acestea erau osândite. Fără ele, vardenii ar fi murit de foame. Cât despre el, trebuia să-şi reîntregească proviziile de putere, înainte să pornească într-o călătorie lungă şi, poate, primejdioasă. Ultimele lupte pe care le purtase îl lăsaseră fără nimic, în afară de energia ascunsă în inelul Aren. Dacă Nasuada i-ar fi îngăduit să mai rămână o săptămână la vardeni, şi-ar fi putut umple nestematele cu propria putere şi ar mai fi avut şi răgazul de a se odihni înainte să plece spre Farthen Dur. Aşa însă nu mai avea decât câteva ceasuri şi, chiar dacă n-ar fi făcut nimic altceva decât să stea întins în pat şi să strângă puterea ce i se revărsa în trup, n-ar fi avut cum să adune atât cât îi dăruiau mulţimile de animale măcelărite.

Nestematele din cingâtoarea lui Beloth cel înţelept păreau aproape fără fund, aşa că, în clipa în care simţi că nu mai îndura gândul de a împărtăşi freamătul de moarte al altei făpturi, se opri. Tremurând, scăldat în sudoare din creştet până în tălpi, se aplecă şi, cu palmele pe genunchi, îşi aţinti privirea în pământ, chinuindu-se să nu vomite, în clipa aceea însă în minte îi pătrunseră amintiri care nu erau ale sale – amintiri despre Saphira care plutea peste apele lacului Leona cu el în spate, despre clipa în care ea se cufunda în apa limpede şi rece, despre norii albi de spumă ce clocoteau împrejurul lor, despre cât de bine se simţeau zburând, înotând şi jucându-se împreună. Asta îl mai linişti. Începu să răsufle mai uşor. O privi pe Saphira, care şedea printre rămăşiţele animalului cu care se ospătase, ronţăind craniul, îi zâmbi şi îi arăta, în minte, cât era de recunoscător pentru ajutorul pe care i-l oferise.

„Acum putem pleca”, spuse.

„Ia putere şi de la mine, zise Saphira, înghiţind. S-ar putea să-ţi trebuiască.”

„Nu.”

„De data asta să ştii că nu mă mai las bătută. Sunt de neclintit.”

„Şi eu la fel. N-am de gând să te las vlăguită şi nepregătita pentru luptă. Dacă Murtagh şi Thorn se întorc chiar azi? Şi tu, şi eu trebuie să fim gata în orice clipa. Unde mai pui că tu vei fi într-o primejdie mai mare decât a mea, căci Galbatorix şi slujitorii săi au să creadă că sunt încă aici împreună cu tine.”

„Da, numai că vei fi singur cu un kull, în pustietate.”

„Sunt obişnuit. Gândul de a fi departe de oameni nu mă sperie. Cât despre însoţitorul meu, nu ştiu daca aş fi în stare să-l înfrâng într-o luptă corp la corp, însă vrăjile au să mă apere de orice trădare. Saphira, am îndeajuns de multă putere. Nu-mi mai trebuie şi de la tine.”

Ea îl cântări din priviri, gândindu-se la ce-i spusese, apoi ridica o labă şi începu s-o cureţe de sânge cu limba. „Aşa să fie, zise, părând de-a dreptul amuzată. Am să mă păstrez… pentru mine. Acum, vrei, te rog, să aduci încoace butoiaşul ăla?” Şi îşi coborî laba pe pământ.

Pufnind, Eragon se ridică şi făcu ce-i ceruse, iar ea întinse o gheară şi făcu două găuri în partea de sus a butoiului. Mirosul dulce de mere şi miere se răspândi în jur. Saphira îşi arcui

gâtul, aducându-şi botul chiar deasupra butoiului, apoi îl apucă între fălcile sale uriaşe, îl ridică şi-şi turnă licoarea pe gât, gâlgâind. La sfârşit, îl aruncă în lături, iar butoiul gol se sfărâmă. Unul dintre cercurile de fier cu care fusese prins se rostogoli câţiva paşi mai departe. Buza de sus a Saphirei se încreţise. Ea scutură din cap, apoi sughiţă şi strănută atât de tare încât lovi pământul cu nasul, iar pe nări şi pe bot îi izbucniră pale de foc.

Luat pe nepregătite, Eragon scoase un strigăt de uimire şi sări în lături, lovindu-şi cu palmele poalele tunicii care luase foc. Obrazul drept, pârlit de pala de foc, îl înţepa de parcă ar fi fost jupuit de piele. „Saphira, ai grijă!” îi spuse.

„Hait!”, făcu ea, spăşită, apoi lăsă capul în jos şi-şi frecă de pulpă botul plin de noroi, scărpinându-şi nările. „Miedul ăsta mă gâdilă.”

„Zău aşa, că doar nu-i prima oară…”, mârâi Eragon urcându-se în şa. Saphira se mai frecă puţin la bot, apoi se înălţă departe, în văzduh şi, plutind peste tabăra vardenilor, îl duse îndărăt la cort. După ce coborî, Eragon rămase cu ochii la ea. O vreme, nu-şi spuseră nimic, lăsându-şi emoţiile să vorbească în locul lor. În cele din urmă, Saphira clipi – ochii ei străluceau parcă mai tare decât de obicei.

„Va fi o încercare pentru noi, spuse. Dacă trecem cu bine de ea, o să fim şi mai puternici, ca dragon şi Cavaler.”

„Trebuie să fim în stare să ne facem datoria şi fără sprijinul celuilalt dacă e nevoie, altfel vom fi mereu mai prejos decât potrivnicii noştri.”

„Da”, răspunse ea, brăzdând pământul cu ghearele. „Dar gândul ăsta nu mă ajută. Durerea e aceeaşi.”

Apoi se înfiora din tot trupul şi-şi flutură aripile.

„Fie ca vântul să te poarte uşor şi să ai mereu soarele în spate. Să ajungi cu bine şi repede, micuţule.”

„La revedere”, îi răspunse el. Simţind că, dacă mai rămânea alături de ea, nu avea să mai fie în stare să plece niciodată, se răsuci pe călcâie şi, fără s-o mai privească, intră în cortul întunecat, retezând cu totul şi legătura dintre minţile lor, care ajunsese să facă parte din el, ca şi cum ar fi avut două trupuri. O făcu pentru că, în scurtă vreme, aveau să fie prea departe unul de celălalt pentru a-şi mai putea atinge gândurile şi nu voia să prelungească durerea despărţirii. O clipă, rămase pe

loc, strângând în pumn mânerul iataganului şi clătinându-se ca ameţit. Durerea înfundată a singurătăţii îl cuprinsese deja. Fără prezenţa mângâietoare a Saphirei, se simţea mic şi rupt de lume. „Dar am mai făcut-o şi pot s-o mai fac o dată”, se gândi şi se sili să ridice fruntea şi să-şi îndrepte trupul.

Scoase de sub pat bocceaua cu care venise din Helgrind şi vârî în ea tubul de lemn încrustat şi legat în pânză, înăuntrul căruia se afla pergamentul cu versurile pe care le scrisese pentru Agaeti Blodhren şi pe care Oromis le copiase, cu scrisul său frumos, apoi sticluţa cu faelnirv fermecat şi cutiuţa cu nalgask pe care le primise tot de la maestrul său, cartea groasă, „Domia abr Wyrda”, de la Jeod, tocila şi, în cele din urmă, după ce şovăise o vreme, bucăţile de armură. „Dacă voi avea cândva nevoie de ea, se gândi, fericirea de a şti că o am la mine va fi mai mare decât chinul pe care-l voi fi îndurat cărând-o în spate până în Farthen Dur.” Sau, cel puţin, aşa nădăjduia. Cartea şi pergamentul le luase pentru că, după ce călătorise atâta, ajunsese să creadă că, dacă nu voia să piardă lucrurile la care ţinea, calea cea mai bună era să le poarte mereu la el.

Veşminte nu-şi mai luă, în afară de o pereche de mănuşi, pe care le îndesă în coif, şi mantia groasă, de lână, bună pentru nopţile friguroase. Restul hainelor pe care le avea le făcu sul şi le puse bine, în desagii de la şa. „Fac parte din Durgrimst Ingeitum, se gândi. Asta înseamnă că, după ce ajung, au să aibă ei grijă să mă înveşmânteze aşa cum se cuvine.”

Strângându-şi bocceaua, puse deasupra arcul şi tolba cu săgeţi şi le legă şi pe ele bine. Tocmai dădea să facă la fel şi cu iataganul, când îşi dădu seama că, dacă se apleca într-o parte, acesta putea aluneca din teacă, aşa că îl legă mai strâns pe spatele boccelei, în aşa fel încât mânerul să-i ajungă între gât şi umărul drept, pentru a-l putea trage afară dacă era nevoie.

Luă bocceaua în spate şi străpunse piedica din minte, simţind puterile ce i se învârtejeau în trup şi înăuntrul celor douăsprezece nestemate de la cingătoare. Sorbind din ele, rosti o vrajă de care se mai folosise şi altă dată, cu ajutorul căreia razele de lumină se scurgeau pe lângă el, făcându-l nevăzut. Dându-i drumul, simţi un mic fior de oboseală.

Lăsă ochii în jos şi o clipă fu tulburat văzându-şi urmele lăsate de încălţări, în praf, în locul în care ar fi trebuit să-şi zărească pieptul şi picioarele. „Acum vine partea grea”, se

gândi. Ducându-se în spatele cortului, străpunse pânza bine întinsă cu cuţitul de vânătoare şi se strecură prin deschizătură. Blodhgarm, cu blana sa lucioasă ca a unei pisici bine hrănite, îl aştepta afară. Fără să-l vadă, dar ghicind cam pe unde se afla, elful îi făcu un semn din cap, îl salută în şoaptă, apoi rosti câteva vorbe în limba străveche, cu ajutorul cărora făcu pânza la loc, la fel ca înainte.

Eragon se strecură pe cărarea dintre două şiruri de corturi, încercând să nu facă zgomot. Înzestrările sale de vânător îl ajutau. De câte ori zărea pe cineva, se trăgea deoparte şi rămânea nemişcat, nădăjduind că nimeni n-avea să observe urmele apărute ca de nicăieri în praf sau pe iarbă. Blestemă pământul atât de uscat – din pricina lui, oricât de uşor ar fi păşit, peste tot se ridicau trâmbe mici de praf. Spre mirarea sa, observă că vraja îl stânjenea în mişcări. Nemaiputând să vadă unde-i erau mâinile şi picioarele, socotea greşit distanţele şi se tot lovea de lucrurile din jur, de parcă s-ar fi clătinat din pricină că băuse prea multă bere.

Chinuindu-se aşa, ajunse, până la urmă, la marginea taberei – nu-i luase prea mult şi nu dăduse nimănui de bănuit. Se opri îndărătul unui butoi cu apă de ploaie, ascunzându-şi urmele la umbra deasă a acestuia, şi cercetă din priviri movilele de pământ bătătorit şi şanţurile pline de pari ascuţiţi la capăt, care apărau hotarul de răsărit al vardenilor. Dacă ar fi încercat să pătrundă în tabără, i-ar fi venit foarte greu să treacă neobservat de străjile care se plimbau încoace şi încolo, în ciuda vrăjii făcute. Numai că movilele şi şanţurile erau menite să-i ţină afară pe duşmani, nu să-i întemniţeze pe cei din tabără, aşa că era destul de uşor să le străbată din cealaltă direcţie.

Aşteptă până ce străjile aflate cel mai aproape se întoarseră cu spatele la el, apoi o luă la fugă, cât putea de iute. În numai câteva clipe, străbătu cele aproape o sută de picioare ce despărţeau butoiul de prima movilă şi se caţără pe ea atât de repede de parcă era o piatră sărind pieziş peste oglinda apei. Ajuns în vârf, se opinti zdravăn şi, fluturându-şi braţele, sări peste liniile de apărare ale vardenilor. Inima apucă să-i bată de trei ori în zbor, apoi trupul i se lovi de pământ atât de tare încât oasele unui om obişnuit s-ar fi sfărâmat.

De îndată ce-şi recapătă echilibrul, se întinse la pământ,

ţinându-şi răsuflarea. Un străjer se opri în loc, dar păru să nu bage de seamă că se întâmplase ceva neobişnuit. După o clipă, plecă din nou. Eragon răsuflă, apoi şopti:

— Du deloi lunaea.

Pe dată, simţi cum vraja ştergea toate urmele pe care le lăsase în urma sa pe movilă.

Tot nevăzut, se ridică şi se îndepărtă în pas iute de tabără, având grijă să calce numai pe iarbă pentru a nu se mai ridica praful. Alerga din ce în ce mai repede, până ce, odată ce se convinsese că străjerii nu-l mai puteau vedea, ajunse să fugă mai iute decât un cal la galop.

Aproape un ceas mai târziu, coborî în goană într-un şanţ îngust, pe care vântul şi ploile îl săpaseră în câmpie. La fund se afla un pârâiaş mărginit de ierburi. Se luă după el, având grijă să nu calce în pământul moale de lângă apă, pentru a nu lăsa nicio urmă a trecerii sale, până ce pârâiaşul se vărsă într-un mic lac. Acolo, pe mal, văzu silueta unui kull care şedea pe un bolovan, gol până la brâu.

În clipa în care Eragon se strecură printre ierburi, foşnetul frunzelor îi dezvălui celuilalt apropierea sa. Urgalul îşi întoarse către el capul mare, împodobit cu coarne, adulmecând aerul. Era Nar Garzhvog, căpetenia celor din neamul său, care se alăturase vardenilor.

— Tu! făcu Eragon, retezând vraja.

— Salutări, Sabie de Foc, tună Garzhvog şi se ridică în picioare; avea vreo doi metri şi jumătate, iar muşchii îi sclipeau în soare pe sub pielea cenuşie.

— Salutări, Nar Garzhvog, zise Eragon, apoi uimit îl întrebă: Dar războinicii tăi? Cine-o să-i conducă dacă tu vii cu mine?

— Fratele meu de sânge, Skgahgrezh, va fi căpetenie. El nu este kull, dar are coarne lungi şi gâtul gros. E numai bun pentru aşa ceva.

— Înţeleg… Totuşi, ce te-a făcut să vrei să mă însoţeşti? Urgalul îşi ridică bărbia, arătându-şi beregata.

— Eşti Sabia de Foc. Dacă tu mori, Urgralgra – urgalii, după cum îi numiţi voi – nu se vor mai putea răzbuna pe Galbatorix, iar neamul nostru va muri în aceste ţinuturi. Aşa că am să alerg cu tine. Sunt cel mai bun dintre războinicii noştri. Am înfrânt alţi patruzeci şi doi în luptă dreaptă.

Eragon încuviinţă. Era mulţumit de cum ieşiseră lucrurile.

Dintre toţi urgalii, în Garzhvog avea cea mai mare încredere, căci, înaintea bătăliei de pe Câmpiile Pârjolite, îi cercetase gândurile şi aflase că, în ochii neamului său, era un războinic cinstit şi de ispravă. „Câtă vreme nu-i trece prin cap că onoarea îi cere să mă provoace la luptă, n-avem de ce să nu ne înţelegem.”

— Foarte bine, Nar Garzhvog, spuse el, strângându-şi la brâu legătura care-i ţinea bocceaua. Atunci să alergăm împreună, tu şi cu mine, aşa cum nu s-a mai întâmplat niciodată în istoria acestei lumi.

— Să alergăm, Sabie de Foc, mugi urgalul înfundat, din adâncul pieptului.

Împreună, se întoarseră spre est şi o apucară spre Munţii Beor. Eragon alerga uşor şi sprinten, iar Garzhvog călca apăsat alături de el. Un pas de-al lui făcea cât doi de-ai lui Eragon, iar pământul se cutremura sub greutatea sa. Deasupra lor, nori umflaţi şi negri se adunau la orizont. Îi ameninţa o furtună aprigă. Ulii dădeau târcoale, scoţând strigăte ascuţite, urmărindu-şi prada.

Peste dealuri şi munţi

Eragon şi Nar Garzhvog alergară umăr la umăr tot restul zilei, peste noapte, apoi şi ziua următoare, oprindu-se numai ca să bea şi să se uşureze. La sfârşitul celei de-a doua zile, Garzhvog spuse:

— Sabie de Foc, trebuie să mănânc şi să dorm.

Eragon se sprijini de o buturugă, gâfâind, şi dădu din cap a încuviinţare. Cu toate că nu dorise să fie el primul care s-o spună, era la fel de înfometat şi de istovit ca şi celălalt. Nu mult după ce plecaseră de la vardeni, descoperise că, deşi putea să-l întreacă pe Garzhvog, dacă nu avea de alergat mai mult de cinci mile, după aceea urgalul era la fel de rezistent ca şi el, dacă nu mai mult.

— Te-ajut să vânezi, spuse Eragon.

— Nu e nevoie. Fă un foc mare, iar mâncarea o aduc eu.

— Bine.

Garzhvog se îndreptă către un desiş de mesteceni, aflat mai la nord de ei, iar Eragon îşi desfăcu legătura de la cingătoare

şi, oftând uşurat, lăsă bocceaua jos lângă buturugă.

— Lua-o-ar naiba de armură, îngână.

Nici măcar când era în Imperiu nu alergase atât de mult cu poverile în spate. Nu se aşteptase să fie atât de greu. Îl dureau tălpile, picioarele, spatele, iar când încercă să-şi încrucişeze picioarele, genunchii nu îl ascultară aşa cum se cuvenea.

Încercând să nu se mai gândească la cât era de ostenit, se apucă să strângă iarbă şi crengi uscate pentru foc, îngrămădindu-le pe un petic de pământ uscat şi plin de pietre. Se aflau undeva foarte aproape de hotarul de sud al lacului Tudosten, care era la apus faţă de ei. Pământul era roditor şi moale. Iarba avea mai mult de un metru în înălţime, iar peste tot hălăduiau turme de cerbi, gazele şi boi sălbatici, cu pielea neagră şi coarne late, răsucite spre spate. Din câte ştia Eragon, rodnicia locurilor se datora Munţilor Beor, din pricina cărora fuioarele de nori ce plutiseră nestingherite peste câmpiile din depărtare se adunau şi se îndesau unele într-altele, aducând ploaia într-un ţinut care altfel ar fi fost la fel de uscat ca deşertul Hadarac.

Cu toate că alergaseră deja multe, multe leghe, Eragon era destul de dezamăgit. În drumul dintre râul Jiet şi lacul Tudosten, pierduseră mai multe ceasuri ascunzându-se şi ocolind pentru a nu fi văzuţi. Acum, că trecuseră de lac, nădăjduia să poată înainta mai bine. „Nasuadei nici nu i-a trecut prin cap că avem să întârziem aşa, nu? Nici vorbă! Credea că putem alerga drept de-aici până în Farthen Dur. Ha!” Lovind cu piciorul într-o creangă ce-i stătea în cale, adună mai departe vreascuri, bombănind fără încetare în sinea lui.

Un ceas mai târziu, Garzhvog se întoarse. Eragon apucase să facă un foc destul de mare, iar acum şedea în faţa lui, cu ochii aţintiţi la flăcări, luptându-se din greu să nu alunece pradă visării ce-i ţinea loc de somn. Ridicând ochii să vadă ce era, îşi auzi gâtul trosnind.

Garzhvog se apropie cu paşi mari, ducând sub braţul stâng leşul unei căprioare destul de grase. O ridică de parcă ar fi fost un sac plin de cârpe şi-i înfipse capul între ramurile unui copac aflat la ceva depărtare de foc, apoi scoase un cuţit şi începu s-o jupoaie. Eragon se ridică, simţindu-şi încheieturile ca de piatră, şi veni împleticit spre el.

— Cum ai omorât-o? întrebă.

— Cu praştia, răspunse Garzhvog.

— Şi ce-ai de gând? S-o înfigi într-o frigare? Sau poate că voi, urgalii, mâncaţi carnea crudă?

Garzhvog întoarse capul şi trase cu ochiul la Eragon prin rotocolul cornului său stâng. Avea ochii galbeni, afundaţi în orbite, iar în ei sclipea o emoţie tăinuită.

— Nu suntem fiare, Sabie de Foc.

— Nici n-am spus aşa ceva.

Cu un mormăit, urgalul se întoarse la treabă.

— O să ne ia prea mult s-o frigem într-o ţepuşă, zise Eragon.

— M-am gândit să facem o fiertură, iar ce rămâne poate fi copt pe o piatră.

— Fiertură? Cum? Nu avem niciun ceaun.

Garzhvog lăsă braţul drept în jos şi-şi curăţă palma, ştergând-o de pământ, apoi scoase dintr-o pungă de la cingătoare o bucată ca de pânză împăturită şi i-o aruncă. Eragon încercă s-o prindă, dar era prea obosit, aşa că o lăsă să cadă la pământ. Arăta ca un pergament, însă era mult mai mare. Când o ridică, bucata se desfăcu. Eragon văzu că era croită ca o desagă foarte cuprinzătoare, întărită la gură cu o fâşie groasă de piele de care erau cusute mai multe inele din metal. O răsuci în mâini, uimit de cât era de moale şi de faptul că nu se vedea nicio cusătură.

— Ce este asta? întrebă.

— Stomacul ursului de peşteră pe care l-am ucis în anul în care mi-au crescut prima dată coarnele. Dacă-l atârni de ceva sau îl îndesi într-o groapă, poţi să-l umpli cu apă şi să pui înăuntru pietre încinse. Pietrele încălzesc apa şi, uite aşa, fiertura are gust foarte bun.

— Dar nu se rupe din cauza pietrelor?

— Până acum nu a păţit nimic.

— E vrăjit?

— Nu-i nicio vrajă. Urşii au stomac puternic, zise Garzhvog, apoi răsuflă adânc, apucă în ambele mâini pulpele căprioarei şi, dintr-o singură mişcare, îi rupse spinarea în două. Coasele le desprinse cu cuţitul.

— Pesemne a fost mare ursul ăsta, zise Eragon, iar celălalt scoase un sunet înfundat, din fundul gâtlejului, ca un chicotit:

— Mai mare decât sunt eu acum, Biruitor al Umbrei.

— Tot cu praştia l-ai ucis?

— Nu, l-am strâns de gât cu mâinile goale. Când pleci la vânătoare pentru a-ţi dovedi curajul, ca să fii primit în rândul războinicilor, nu ai îngăduinţa să-ţi iei arme.

Înfigându-şi cuţitul până în plăsele în trupul căprioarei, Garzhvog tăcu o clipă, apoi adăugă:

— Nu sunt mulţi cei care încearcă să vâneze urşi de peşteră. Majoritatea caută lupi sau capre de munte. De-asta eu am ajuns căpetenie, iar alţii nu.

Eragon îl lăsă să vadă de carne şi se duse la foc. Săpă alături o groapă în care îndesă stomacul de urs, proptindu-l cu beţişoare petrecute prin inelele de fier, ca să stea bine în loc. Adună vreo zece pietre, mari cât nişte mere, dintre ierburile dimprejur şi le aruncă în flăcări. Aşteptând să se încingă, umplu stomacul de urs cam pe trei sferturi cu apă, folosindu-se de magie, apoi îşi făuri un soi de cleşti, dintr-o creangă de salcie şi o bucăţică de piele înnodată. Văzând că pietrele se făcuseră roşii ca nişte cireşe, strigă:

— Sunt gata!

— Aruncă-le înăuntru, răspunse Garzhvog.

Ajutându-se cu cleştii, Eragon scoase din flăcări piatra cea mai apropiată de el şi o coborî în groapă. De îndată ce piatra atinse apa, aceasta începu să scoată aburi. După încă două pietre, dădu în clocot. Garzhvog se apropie încet şi aruncă în apă doi pumni de carne, apoi adăugă sare din belşug din punga pe care-o avea la cingătoare, precum şi un pic de rozmarin, cimbru şi alte ierburi sălbatice pe care le găsise în timp ce vâna. Apoi aşeză pe o latură a vetrei o piatră lungă şi lată. După ce aceasta se încinse, o folosi pentru a frige alte felii de carne.

În vreme ce aşteptau să fie gata, amândoi îşi pregătiră linguri, tăiate din buturuga lângă care Eragon îşi lăsase bocceaua.

Nu trecură decât câteva minute – cu toate că lui Eragon i se păru mai mult din pricina foamei ce-l rodea – şi observară că fiertura era gata. Şi omul, şi urgalul se ospătară pe săturate. Eragon mâncă de două ori mai mult decât de obicei, însă Garzhvog îl depăşi – hăpăi tot restul de carne, îndeajuns de multă pentru şase bărbaţi în toată firea.

După ce termină, Eragon se întinse pe spate, sprijinindu-se în coate, cu ochii aţintiţi la licuricii sclipitori ce apăruseră la

marginea desişului de mesteceni, fugărindu-se în cercuri întretăiate. De undeva se auzi glasul înfundat şi melodios al unei bufniţe. Pe cerul violet începură să apară stelele.

Eragon le privea, fără să le vadă, gândindu-se la Saphira, apoi la Arya, apoi la amândouă. În cele din urmă, închise ochii. Tâmplele începuseră să-i zvâcnească dureros. Auzi un trosnet şi, deschizând iarăşi ochii, îl văzu pe Garzhvog care tocmai îşi curăţa dinţii cu capătul ascuţit al unui os pe care-l rupsese în două. Din întâmplare, Eragon îşi coborî privirea spre tălpile goale ale celuilalt – căci Garzhvog îşi scosese sandalele înainte să se aşeze la masă – şi observă, uimit, că urgalul avea câte şapte degete la fiecare picior.

— Ştiai că piticii au tot atâtea degete ca şi voi? întrebă.

Garzhvog scuipă în flăcări o bucată de carne care-i rămăsese între dinţi.

— Nu ştiam. Nu m-am uitat niciodată la picioarele vreunui pitic.

— Nu ţi se pare ciudat? Urgalii şi piticii au paisprezece degete, elfii şi oamenii câte zece.

Garzhvog rânji ca un lup cu buzele sale groase.

— Sabie de Foc, doar nu crezi că am fi de-acelaşi sânge cu şobolanii ăia de munte fără coarne? Ei au paisprezece degete la picioare, noi la fel. Aşa li s-a părut cu cale zeilor care au făurit lumea. Atâta tot.

Drept răspuns, Eragon mormăi şi îşi îndreptă din nou privirea către licurici. Însă după o vreme zise:

— Spune-mi o poveste pe care neamul tău o îndrăgeşte, Nar Garzhvog. Celălalt se gândi puţin, apoi îşi scoase osul din gură şi începu:

— Cândva, demult, trăia pe lume o tânără Urgralgra, pe nume Maghara. Coarnele ei sclipeau ca piatra şlefuită, părul i se revărsa pe umeri până mai jos de mijloc, iar râsul ei putea fermeca şi păsărelele din copaci. Dar nu era frumoasă. Era urâtă la chip. În satul ei trăia, de asemenea, un războinic foarte puternic, care omorâse alţi patru masculi în luptă dreaptă şi înfrânsese încă douăzeci şi trei pe deasupra. Cu toate că isprăvile sale îi aduseseră multă faimă, nu îşi alesese încă o pereche alături de care să-şi ducă traiul. Maghara şi-ar fi dorit să fie aleasa, însă războinicul nici măcar nu se uita la ea, căci era urâtă, iar din cauza urâţeniei nu-i vedea nici coarnele

sclipitoare, nici pletele lungi şi nu-i auzea nici râsul cristalin. Cu inima sfărâmată din pricina asta, Maghara se urcă pe vârful cel mai înalt al Munţilor Şirei şi-i ceru ajutorul Rahnei. Rahna este mama tuturor, cea care i-a învăţat pe Urgralgra să ţeasă şi să muncească pământul, şi tot ea a înălţat Munţii Beor când fugea din calea marelui dragon. Şi aşa Rahna, Cea cu Coarne de Aur, i-a răspuns Magharei şi a întrebat-o de ce o chemase. „Fă-mă frumoasă, Preacinstită Maică, pentru a putea să-i fiu pe plac celui pe care-l vreau”, răspunse Maghara. Dar Rahna îi spuse: „Nu de asta ai nevoie. Ai coarne sclipitoare, plete lungi şi un râs încântător. Cu astea poţi dobândi drept pereche un războinic care nu este atât de neghiob încât să privească numai chipul celei pe care-o alege". Dar Maghara se aruncă pe jos şi zise: „Dacă nu-l pot avea pe el, Preacinstită Maică, nu voi fi niciodată fericită. Te rog, fă-mă frumoasă!" Iar Rahna surâse şi spuse: „Şi dacă o fac, cum ai să mă răsplăteşti, copilă?" „Am să-ţi dau orice-mi ceri", făgădui Maghara. Aceste vorbe o mulţumiră pe Rahna, care făcu pe dată ce i se ceruse. Maghara se întoarse în sat, uimindu-i pe toţi cu frumuseţea sa. Ajunse perechea celui pe care-l dorea, avură împreună mulţi copii şi trăiră fericiţi şapte ani. Apoi însă Rahna veni la Maghara şi-i spuse: „Ai avut parte de şapte ani alături de cel pe care-l voiai. Te-ai bucurat de ei?" „M-am bucurat", răspunse Maghara. „Atunci, am venit să-mi iau răsplata", zise Rahna. Se uită în jur, prin căsuţa de piatră, puse mâna pe fiul cel mare al Magharei şi continuă: „Pe el îl cer". Maghara o imploră pe Cea cu Coarne de Aur să nu-i ia puiul, însă Rahna nu se lăsă înduplecată. În cele din urmă, Maghara luă ghioaga perechii sale şi dădu s-o lovească pe Rahna, însă ghioaga i se sfărâmă în mână. Drept pedeapsă, Rahna îi luă frumuseţea şi apoi plecă, împreună cu fiul Magharei, în palatul său unde se întâlnesc cele patru vânturi. Îi dădu micuţului numele de Hegraz şi îl crescu, făcând din el unul dintre cei mai puternici războinici care au trăit vreodată. Şi aşa ar trebui să învăţăm de la Maghara să nu ne luptăm cu soarta, căci vom pierde ceea ce avem mai de preţ.

Eragon privi colţul sclipitor al cornului de lună apărând deasupra orizontului, către est.

— Spune-mi ceva despre satele voastre.

— Ce?

— Orice. Când v-am atins gândurile ţie, lui Khagra şi lui

Otvek, am împărtăşit cu voi sute de amintiri, însă numai câteva mi-au rămas în minte, iar acelea aproape şterse. Încerc să înţeleg ce am văzut atunci.

— Ţi-aş putea spune multe, tună Garzhvog; căzând pe gânduri, se scobi între colţi cu osul pe care-l frânsese, apoi continuă: Avem obiceiul să luăm din pădure buşteni în care sculptăm chipurile animalelor din munţi şi să-i îngropăm, în picioare, lângă casele noastre, ca să bage spaima în spiritele sălbatice. Când pătrunzi într-un sat de-al nostru, simţi parcă ochii tuturor animalelor sculptate în lemn aţintiţi asupra ta.

Se opri puţin, apoi reîncepu să-şi scobească dinţii.

— La uşa fiecărei colibe este atârnată namna – o fâşie de pânză, lată cât palma mea, vopsită în culori vii, ce înfăţişează istoria familiei care locuieşte înăuntru. Numai ţesătoarele cele mai în vârstă şi cele mai iscusite au îngăduinţa să se atingă de namna, să o ţească din nou dacă se învecheşte. În lunile de iarnă, continuă Garzhvog, aruncând osul, cei care au pereche muncesc împreună la preşul ce trebuie aşternut peste vatră. Asemenea muncă îţi cere cel puţin cinci ani, aşa că, până să termini, îţi dai seama dacă ţi-ai ales bine perechea.

— N-am văzut niciodată un sat de-al vostru, zise Eragon. Pesemne sunt bine ascunse.

— Bine ascunse şi bine păzite. Puţini oameni scapă cu viaţă după ce ne-au văzut casele.

Sfredelindu-l cu privirea şi ridicând puţin glasul, Eragon întrebă:

— Şi cum de ai învăţat limba asta, Garzhvog? Au trăit vreodată oameni printre voi? Nu cumva i-aţi luat ca sclavi?

Garzhvog îi întoarse privirea fără să clipească.

— Noi nu avem sclavi, Sabie de Foc. Am smuls învăţăturile de care aveam nevoie din minţile oamenilor cu care m-am luptat şi le-am împărtăşit şi celorlalţi din tribul meu.

— Ai ucis mulţi oameni, nu?

— Şi tu ai ucis mulţi Urgralgra, Sabie de Foc. De-asta e musai să luptăm împreună. Altfel, din neamul meu nu va mai rămâne nimic.

— Pe când Brom şi cu mine îi urmăream pe cei doi Ra’zac, zise Eragon încrucişându-şi braţele pe piept, am trecut prin Yazuac, un sat aflat lângă râul Ninor. I-am găsit pe toţi locuitorii morţi, iar leşurile lor îngrămădite în mijlocul satului.

În vârful grămezii era un prunc înfipt într-o suliţă. Fuseseră ucişi de urgali.

— Înainte să-mi crească coarnele, zise Garzhvog, tatăl meu m-a luat cu el să mergem până într-un sat aflat la hotarele de vest ale Şirei. I-am găsit pe ai noştri torturaţi, arşi şi măcelăriţi. Oamenii din Narda aflaseră că erau acolo şi trimiseseră mai mulţi soldaţi peste ei, luându-i pe nepregătite. Niciunul n-a scăpat. E drept că îndrăgim războiul mai mult decât alte neamuri, Sabie de Foc, şi asta ne-a adus multe nenorociri. La noi, o femelă nu-şi alege pereche decât dintre războinicii încercaţi în lupte, care au ucis cel puţin trei duşmani cu mâinile lor. Iar bucuria luptei este mai presus decât oricare alta. Dar, cu toate că îndrăgim isprăvile războinice, nu înseamnă că nu ştim să recunoaştem unde greşim. Dacă neamul meu nu se poate schimba, atunci din două una: Galbatorix ne va ucide pe toţi, dacă-i înfrânge pe vardeni, sau Nasuada şi cu tine ne veţi ucide pe toţi, dacă-l daţi jos pe trădătorul cu limbă de şarpe. Nu-i aşa, Sabie de Foc?

— Aşa e, făcu Eragon, încuviinţând din cap.

— Atunci n-are niciun rost să mai cugetăm la păcatele din trecut. Dacă nu putem trece cu vederea ceea ce şi-au făcut neamurile noastre unul altuia, între oameni şi Urgralgra nu va fi niciodată pace.

— Şi atunci, Garzhvog, ce să facem cu voi dacă-l înfrângem pe Galbatorix: Nasuada vă dăruieşte pământurile pe care i le-aţi cerut şi apoi, douăzeci de ani de-acum încolo, copiii voştri încep să ucidă şi să jefuiască pentru a-şi câştiga perechea? Dacă-ţi cunoşti istoria, ştii că aşa a fost de fiecare dată când urgalii au încheiat pace.

Oftând din greu, celălalt îi răspunse:

— Atunci să nădăjduim că există încă Urgralgra dincolo de mare şi că ei sunt mai înţelepţi, căci din noi nu va mai rămâne nici urmă pe acest tărâm.

În noaptea aceea, niciunul dintre ei nu mai vorbi. Garzhvog se ghemui pe o parte şi adormi cu capul pe pământ, iar Eragon se înveli cu mantia şi se aşeză cu spatele sprijinit de buturugă, privind stelele ce se roteau încet, visând cu ochii deschişi şi tresărind din când în când.

La sfârşitul zilei următoare, zăriră Munţii Beor – la început, erau doar nişte siluete fantomatice la orizont, pete ascuţite în

alb şi violet, însă, pe măsură ce se lăsa seara, începură să se vadă mai bine. Eragon observă până şi şirul întunecat de copaci care se întindea la poale, deasupra lor o fâşie şi mai lată de zăpadă şi gheaţă sclipitoare, iar sus de tot, crestele însele. Erau cenuşii, din piatră goală, căci erau atât de înalte încât pe ele nu creştea nimic. Nici măcar zăpada nu le putea ajunge. Măreţia lor îl copleşi, aşa cum se întâmplase şi prima dată când îi văzuse. Sufletul îi spunea că pe lume nu putea exista niciun munte atât de uriaş, însă ştia că ochii nu îl înşelau. Aveau cam zece mile în înălţime, iar multe creste erau chiar mai mari.

În noaptea aceea nu se opriră, ci alergară neîncetat. La fel şi în ziua următoare. La venirea dimineţii, cerul se limpezi, însă din pricina munţilor soarele nu izbuti să pătrundă printre două creste decât după-amiază. Razele late, cam cât munţii înşişi, se revărsară peste ţinutul cufundat în umbre ciudate, ca la amurg. Atunci Eragon se opri pe malul unui pârâu şi admiră împrejurimile în tăcere, vreme de câteva minute.

Începură să dea ocol munţilor pe la poale, iar Eragon se gândi că drumul semăna îngrijorător de mult cu fuga sa din Gil’ead în Farthen Dur împreună cu Murtagh, Saphira şi Arya. I se păru chiar că recunoscuse locul în care-şi făcuseră tabăra după ce străbătuseră deşertul Hadarac.

Lungile zile şi nopţile încă şi mai lungi trecură, pe de-o parte, cu o încetineală chinuitoare, pe de alta, cu o repeziciune neaşteptată. Fiecare ceas era aidoma celui de dinainte. Din când în când, Eragon se gândea că nu avea să se termine niciodată. Alteori, i se părea că timpul nici măcar nu trecuse.

Odată ajunşi la gura largii văi ce spinteca munţii, cale de mai multe leghe, de la nord la sud, o apucară spre dreapta şi trecură printre crestele reci şi neînduplecate. Dădură de râul Baertooth, care se scurgea din defileul îngust ce ducea în Farthen Dur. Trecură printr-un vad şi îşi continuară drumul spre sud.

În noaptea aceea, înainte s-o apuce spre est, pătrunzând de-a dreptul în munţi, se opriră lângă un lac micuţ ca să se odihnească. Garzhvog ucise cu praştia un alt cerb, de astă dată mascul, şi se ospătară amândoi după pofta inimii.

Sătul, Eragon tocmai se ghemuise, încercând să-şi dreagă încălţările găurite, când auzi un urlet nepământean, care-i făcu inima să bată mai tare. Privi de jur împrejur, prin întuneric, şi,

spre neliniştea sa, văzu silueta unei fiare uriaşe ce venea în salturi de-a lungul malului presărat cu pietre al lacului.

— Garzhvog, zise Eragon, cu glas scăzut, apoi se întinse spre boccea şi-şi scoase iataganul.

Luând de pe jos o piatră cât pumnul său, urgalul o puse în praştie. Apoi, ridicându-se cât era de lung, căsca gura şi scoase un muget tunător, în noapte, făcând împrejurimile să răsune. Era o chemare la lupta sfidătoare şi neînduplecată.

Fiara se opri, apoi reîncepu să alerge, dar mai încet, adulmecând ici şi colo pământul. După ce pătrunse în cercul de lumină, Eragon o privi mai bine, rămânând cu răsuflarea tăiată. În faţa lui era un lup cu spinarea cenuşie, mare cât un cal, cu colţii ca nişte săbii şi ochii galbeni, pârjolitori, care-i urmăreau fiecare mişcare. Avea picioarele cât nişte araci.

„Un Shrrg!” se gândi Eragon.

În vreme ce lupul cel uriaş dădea târcoale taberei, mişcându-se aproape neauzit, în ciuda mărimii sale, Eragon se gândi ce ar fi făcut elfii dacă s-ar fi întâlnit cu un asemenea animal, apoi zise în limba străveche:

— Frate Lup, nu-ţi vrem răul. În noaptea asta ne odihnim şi nu vânăm. Eşti binevenit să te ospătezi din mâncarea noastră şi să te adăposteşti la căldura bârlogului nostru până la revărsatul zorilor.

Fiara se opri, ascultându-l şi ciulind din când în când urechile.

— Ce faci, Sabie de Foc? mârâi Garzhvog.

— Să nu-l ataci, decât dacă o face el primul.

Lupul cel masiv intră cu paşi mici în tabără. Vârful nasului uriaş şi umed îi zvâcnea fără încetare. Îşi îndreptă capul lăţos către foc, părând atras de flăcările tremurătoare, apoi trecu la bucăţile de carne şi măruntaiele împrăştiate pe jos, în locul în care Garzhvog tăiase cerbul. Ghemuindu-se alături, le adună în bot, apoi se ridică şi, fără să le mai arunce nici măcar o privire, se pierdu în noapte, cu paşi uşori.

Eragon se linişti şi puse iataganul la loc în teacă. Garzhvog însă rămase în picioare, nemişcat, cu buzele răsfrânte într-un rânjet, privind în jur şi ascultând cu urechile ciulite, doar-doar vreun alt zgomot neobişnuit avea să răsune din bezna ce-i împrejmuia.

La revărsatul zorilor, Eragon şi Garzhvog îşi părăsiră tabăra

şi, alergând spre est, pătrunseră în valea ce avea să-i ducă spre Muntele Thardur.

În clipa în care intrară în pădurea deasă, care străjuia lanţul de munţi pe dinăuntru, în jurul lor se făcu mai rece. Covorul moale de ace căzute pe pământ le înăbuşea zgomotul paşilor. Copacii înalţi, întunecaţi şi mohorâţi care se înălţau ameninţători deasupra lor păreau să-i privească, în vreme ce-şi croiau drum printre trunchiurile lor groase, ocolind rădăcinile răsucite ce se iţeau, ici şi colo, din pământul umed – adesea, aveau chiar şi patru picioare în înălţime. Printre crengi se alergau veveriţe mari şi negre, care chiţăiau tare. Trunchiurile copacilor prăbuşiţi erau acoperite cu straturi groase de muşchi. Ferigi, tufişuri de fragi şi alte plante verzi şi frunzoase creşteau alături de ciupercile de toate mărimile, formele şi culorile.

După ce pătrunseră mai adânc în valea cea lungă, lumea se îngustă. Uriaşii munţi îi apăsau din ambele părţi, ameninţători şi primejdioşi, iar din cer nu mai rămăsese decât o fâşie îndepărtată, albastră, de neatins. Eragon nu mai văzuse niciodată bolta atât de înaltă. Câţiva nori subţiri păreau să pască pe umerii munţilor.

La vreun ceas după amiază, Eragon şi Garzhvog încetiniră pasul. Printre copaci răsunau răgete înfricoşătoare. Eragon îşi scoase sabia din teacă, iar urgalul apucă de jos o piatră frumos şlefuită şi îşi pregăti praştia.

— E un urs de peşteră, spuse el; în clipa aceea, răsună alt zgomot -un guiţat ascuţit, înfuriat, ca scârţâitul unei balamale ruginite. Şi un Narga, continuă Garzhvog. Trebuie să avem grijă, Sabie de Foc.

Înaintară încet şi, în scurtă vreme, dădură cu ochii de fiare – erau la vreo câteva sute de picioare, pe o creastă. O ceată de mistreţi roşiatici, cu colţi groşi şi ascuţiţi, alergau încoace şi încolo în faţa unei movile uriaşe de blană brună, cu pete argintii, cu gheare încovoiate şi dinţi necruţători, care se mişca înfricoşător de repede. La început, din pricină că erau departe, Eragon nu-şi dădu bine seama cât erau de mari, apoi însă îi compară cu copacii lângă care se aflau şi îşi dădu seama că fiecare mistreţ era cu mult mai masiv decât un Shrrg, iar ursul era cât casa lui din Valea Palancar. Mistreţii izbutiseră să străpungă cu colţii coapsele ursului, dar acesta părea înfuriat, nu speriat. Ridicându-se pe picioarele din spate, mugi, apoi lovi

un mistreţ cu laba sa uriaşă, culcându-l pe o parte şi sfâşiindu-i pielea. Mistreţul încercă de trei ori să se ridice, iar ursul îl lovi de fiecare dată, până ce îl făcu să se dea bătut, rămânând întins la pământ. Ursul se aplecă spre el pentru a se hrăni, iar în clipa aceea ceilalţi mistreţi o luară la fugă guiţând printre copaci, urcând panta cât mai departe de el.

Năucit de puterea ursului, Eragon îl urmă pe Garzhvog, care trecu încet pe sub ochii fiarei. Aceasta îşi ridică botul pătat de sânge stacojiu şi-i urmări cu ochii săi mici ca mărgelele. Apoi însă se întoarse la ospăţul său – pesemne nu-i credea primejdioşi.

— Mă întreb dacă Saphira ar putea să-i ţină piept unui asemenea monstru, şopti Eragon.

— Ea scuipă foc, făcu Garzhvog, pufnind uşor. Ursul nu.

Nu-şi luară ochii de la fiară până ce nu se îndepărtară îndeajuns de mult printre copaci. Chiar şi după ce trecură, îşi păstrară armele la-ndemână, căci nu ştiau ce primejdii mai puteau apărea.

Se făcuse după-amiază târziu, când auziră un alt zgomot, cu totul neaşteptat: hohote de râs. Se opriră amândoi, apoi Garzhvog ridică un deget şi, cu mişcări uimitor de uşoare, se strecură printr-un tufiş către locul din care venea râsul. Eragon îl urmă, cu mare grijă, ţinându-şi răsuflarea, de teamă să nu se dea de gol.

Trăgând cu ochiul printre crengile unui arbust, văzu că pe fundul văii apăruse o potecă bine bătută. Alături de ea erau trei copii de-ai piticilor, care se jucau aruncând cu beţe unii în alţii şi prăpădindu-se de râs. Nu se vedea niciun adult. Eragon se trase înapoi, răsuflă adânc, apoi cercetă cerul, văzând mai multe pale de fum alb ce se înălţau dintr-un loc aflat la vreo milă în susul văii.

O crenguţă trosni sub piciorul lui Garzhvog, care se lăsă pe vine lângă el. Aşa, erau cam de-o seamă.

— Sabie de Foc, aici ne despărţim, îi spuse urgalul.

— Nu vii cu mine la pitici?

— Nu. Însărcinarea mea era să veghez să nu ţi se întâmple nimic. Dacă merg cu tine, piticii te vor privi cu ochi răi şi nu se vor încrede în ceea ce le spui şi faci. Muntele Thardur e aproape şi sunt sigur că nimeni nu va îndrăzni să-ţi facă vreun rău până să ajungi acolo.

Eragon se frecă la ceafă, plimbându-şi privirea de la Garzhvog la locul din care se înălţa fum.

— Ai de gând să te întorci pe dată la vardeni?

— Da, răspunse celălalt chicotind înfundat, dar poate nu aşa de iute cum am venit.

Neştiind ce să mai spună, Eragon dădu la o parte cu vârful piciorului un buştean putrezit, dedesubtul căruia apăru un ghem de râme albe, care se pierdură prin văgăunile săpate în pământ.

— Ai grijă să nu te mănânce vreun Shrrg sau vreun urs, da? Altfel, va trebui să vânez fiara şi s-o omor şi n-am vreme pentru asta.

Garzhvog îşi duse pumnii la fruntea osoasă.

— Fie ca duşmanii să se plece în faţa ta, Sabie de Foc.

Apoi, ridicându-se, se întoarse şi se îndepărtă în fugă. În scurtă vreme, se pierdu printre copaci.

Eragon trase adânc în piept aerul proaspăt de munte, apoi se strecură din nou printre tufişuri. În clipa în care îl văzură ieşind din desiş, micuţii încremeniră, privindu-l îngrijoraţi. Ţinându-şi braţele pe lângă trup, el le spuse:

— Sunt Eragon Biruitorul Umbrei, Fiul Nimănui. Îl caut pe Orik, fiul lui Thrifk, în fortăreaţa Bregan. Mă puteţi duce la el?

Copiii nu-i răspunseră. În cele din urmă, îşi dădu seama că nu înţelegeau nimic din limba pe care-o vorbea.

— Sunt Cavaler al Dragonilor, continuă, rostind încet şi clar fiecare cuvânt. Eka eddyr ai Shur’tugal… Shur’tugal… Argetlam.

Auzind asta, copiii se înseninară la faţă, dar făcură ochii mari de uimire şi încântare.

— Argetlam! strigară ei. Argetlam!

O luară la fugă, se aruncară pe el, îmbrăţişându-i picioarele cu braţele lor scurte şi trăgându-l de haine, sporovăind fără încetare. Eragon privi în jos, spre ei, simţind cum pe chip i se lăţea un rânjet prostesc. Copiii îl luară de mâini, iar el le îngădui să-l tragă după ei pe cărare. Chiar dacă nu-i înţelegea, cei trei îi vorbeau întruna pe limba piticilor, povestindu-i cine ştie ce. Sunetul glasurilor lor îi făcea plăcere.

Unul dintre copii – o fată, din câte i se păru – întinse braţele spre el, iar Eragon o ridică şi şi-o aşeză pe umeri, clipind de durere în clipa în care ea îl înşfacă de păr, scoţând un hohot de

râs cristalin şi dulce, care-l făcu şi pe el să zâmbească din nou. Cu acest alai pe urme, îşi croi drum spre Muntele Thardur şi Fortăreaţa Bregan, să-l găsească pe Orik, fratele său de cruce.

Pentru iubita mea

Roran se uita fix, cu sprâncenele încruntate, la piatra rotundă şi plată pe care o ţinea în mâinile făcute căuş.

— Stenr risa! mârâi cu glas scăzut. Piatra nu se clinti. Nici măcar nu tresări.

— Ce faci acolo, Stronghammer? întrebă Carn, lăsându-se să cadă pe buşteanul pe care şedea şi Roran.

Strecurându-şi piatra la cingătoare, acesta luă pâinea şi brânza pe care i le adusese Carn şi răspunse:

— Nimic important. Mă prostesc şi eu.

— Mulţi fac asta înainte de luptă, încuviinţă celălalt.

În timp ce mânca, Roran îşi plimbă privirea peste bărbaţii cu care se întovărăşise. Erau treizeci, cu tot cu el, şi numai războinici încercaţi. Cu toţii aveau arcuri, iar cei mai mulţi îşi aduseseră şi săbiile – numai câţiva aleseseră să lupte cu suliţa, buzduganul sau ciocanul. Din câte îşi dădea seama, vreo şapte sau opt erau de vârsta lui, ceilalţi fiind mai mari cu câţiva ani. Cel mai bătrân era căpitanul, Martland Barbăroşie, fostul conte de Thun, care văzuse îndeajuns de multe ierni pentru ca faimoasa lui barbă să se umple de fire argintii, ca de promoroacă.

De îndată ce se alăturase grupului, Roran i se înfăţişase lui Martland în cortul său. Contele era mic de înălţime, zdravăn la trup, ca unul care-şi petrecuse o viaţă în şa sau mânuind sabia. Barba care-i adusese porecla era groasă şi bine îngrijită. Îi ajungea cam până la mijlocul pieptului. După ce-l cântărise din cap până în picioare, contele spusese:

— Domniţa Nasuada mi-a spus lucruri frumoase despre tine, băiete, şi am mai auzit şi eu câte ceva din poveştile oamenilor mei, din bârfe, zvonuri şi alte cele. Ştii cum e. Ai făcut fapte mari, nu zic. I-ai înfrânt pe cei doi Ra’zac în propriul lor bârlog… asta e ceva. Fireşte, atunci l-ai avut pe văru-tău să te ajute, nu? Hm… Pesemne eşti obişnuit ca oamenii din satul tău să-ţi dea ascultare, însă acum faci parte dintre vardeni, flăcău!

Eşti unul dintre războinicii mei, ai înţeles? Nu suntem rude. Nu suntem vecini. Nici măcar nu e neapărat nevoie să fim prieteni. Datoria noastră este să îndeplinim poruncile Nasuadei şi asta o să şi facem, orice gânduri ar avea unul sau altul. Câtă vreme eşti sub comanda mea, ai să faci ce-ţi cer, când îţi cer şi cum îţi cer sau jur pe oasele binecuvântatei mele măicuţe – fie-i ţărâna uşoară! — că am să iau biciul cu mâna mea şi am să-ţi jupoi spinarea, oricine ţi-ar fi rudele! Pricepi?

— Da, să trăiţi!

— Foarte bine. Dacă te porţi cum se cuvine şi îmi arăţi că ai şi ceva minte în cap şi dacă izbuteşti să rămâi în viaţă, poţi ajunge departe printre vardeni. Aşa-i la noi. Dar asta ţine numai de mine – dacă eu te socotesc potrivit pentru a avea şi tu soldaţi sub comanda ta. Să nu-ţi treacă prin cap, nici măcar o clipă, fir-ar a naibii de treabă, că am să mă las linguşit pentru a avea o părere bună despre tine. Nu-mi pasă nici cât negru sub unghie dacă mă placi sau mă urăşti. Singura mea grijă este să te văd făcând ceea ce trebuie.

— Am priceput totul, să trăiţi!

— Mda, mda, asta rămâne de văzut, Stronghammer. Şi o să aflăm în scurtă vreme. Acum du-te şi înfăţişează-i-te lui Ulhart, mâna mea dreaptă.

Roran înghiţi ultimul dumicat de pâine şi trase o duşcă de vin din plosca pe care-o avea cu el. Tânjea după o mâncare caldă pentru seară, însă ştia că pătrunseseră adânc în Imperiu şi un foc i-ar fi putut da de gol. Oftând, îşi întinse picioarele. De trei zile încoace, călărise fără încetare, din zori până la apus, aşa că acum îl dureau genunchii.

În străfundurile minţii sale simţea o apăsare slabă, dar neîncetată, ca o vânătaie dureroasă ce-l făcea să se gândească mereu la un singur lucru: la Katrina. Ştiind că era din pricina inelului pe care i-l dăruise Eragon, se simţea mângâiat la gândul că astfel Katrina şi cu el se puteau regăsi oriunde în Alagaesia, chiar dacă erau amândoi orbi şi surzi.

Aşezat pe buştean, lângă el, Carn începu să îngâne tot felul de vorbe în limba străveche. Roran îl auzi şi zâmbi. Carn era magician şi fusese trimis împreună cu ei pentru a-i apăra dacă dădeau de vreun duşman care putea face vrăji. Din ce auzise de la ceilalţi, Roran aflase că bărbatul nu era un vrăjitor prea puternic – se chinuia din greu până şi cu vrăji dintre cele mai

simple –, însă avea o înzestrare: era foarte iscusit şi isteţ, aşa că prin minte îi treceau mereu fel de fel de vrăji la care nu se mai gândise nimeni până atunci şi se pricepea de minune să pătrundă în minţile duşmanilor. Era tras la faţă şi slab, îşi ţinea ochii pe jumătate închişi şi părea mereu încordat şi nervos. Roran îl plăcuse de la bun început.

Dincolo de foc se aflau doi bărbaţi, Halmar şi Ferth, aşezaţi în faţa cortului lor.

— … aşa că, spunea Halmar, când soldaţii au venit după el, i-a chemat pe toţi oamenii săi înăuntru şi a pus să se dea foc la tot ţiţeiul pe care-l turnaseră ceva mai devreme slujitorii lui. Astfel, i-a prins în capcană pe soldaţi, făcând să pară, în ochii celor care au venit după aceea, că şi ei, şi duşmanii arseseră de vii. Îţi vine să crezi aşa ceva? A ucis cinci sute de soldaţi dintr-un foc, fără să scoată măcar sabia din teacă.

— Şi cum a scăpat? întrebă Ferth.

— Bunicu-său – deştept om şi ăsta! — pusese să i se sape un tunel ce ducea drept din sala cea mare a palatului până la malul unui râu din apropiere. Aşa, Barbăroşie a izbutit să-şi salveze familia şi oamenii fără nicio greutate. După asta, i-a dus în Surda, iar Regele Larkin le-a oferit adăpost. Au trecut destui ani până ca Galbatorix să afle că erau încă în viaţă. Să ştii că avem mare noroc să fim sub comanda lui. A pierdut numai două bătălii până acum, iar asta din pricina magiei.

Halmar tăcu în clipa în care Ulhart apăru în mijlocul şirului de şaisprezece corturi. Veteranul cu chip posomorât se opri cu picioarele depărtate, nemişcat ca o rădăcină de stejar adânc înfiptă în pământ şi privi corturile ca să vadă dacă erau cu toţii acolo.

— A apus soarele, zise. La culcare. Cu două ceasuri înainte de revărsatul zorilor, plecăm. Convoiul ar trebui să fie la vreo şapte mile spre nord-vest. Dacă ne mişcăm repede, ajungem la ei tocmai când sunt pe cale să se trezească. Ştiţi cum merge treaba. Stronghammer, tu vii cu mine. Dacă faci vreo prostie, îţi scot maţele cu un cârlig de pescuit bont.

Ceilalţi chicotiră.

— Aşa. Şi-acum la culcare, încheie Ulhart.

Vântul îi bătea drept în faţă. Bătăile inimii îi răsunau în urechi, înăbuşind orice alt sunet. La îndemnul său, Văpaia Zăpezii o pornise la galop. În faţa ochilor, Roran nu-i mai vedea

decât pe cei doi soldaţi, călare pe două iepe brune, care stăteau de strajă lângă penultima căruţă din convoiul de provizii.

Ridicându-şi ciocanul deasupra capului, urlă din toţi rărunchii.

Cei doi soldaţi tresăriră şi dădură să-şi ia armele şi scuturile. Unul îşi scăpă suliţa pe jos şi se aplecă s-o ridice. Trăgând de frâie pentru a-şi face armăsarul să încetinească, Roran se ridică în scări şi, apropiindu-se de primul soldat, îl lovi în umăr, sfărâmându-i platoşa. Bărbatul urlă. Braţul îi atârna moale. Roran îl mai lovi o dată, culcându-l la pământ.

Celălalt apucase să-şi ia suliţa. Dădu să-l străpungă pe Roran în gât. El se adăposti în spatele scutului rotund pe care-l avea. Suliţa se înfipse în lemn de câteva ori, făcându-l să se cutremure din creştet până-n tălpi. Strângând din coapse, îl făcu pe Văpaia Zăpezii să se ridice în două picioare, nechezând şi lovind aerul cu copitele sale potcovite. În clipa în care armăsarul se lăsă la loc, Roran lovi cu ciocanul într-o parte, sfărâmându-i duşmanului beregata.

Lăsându-l pe soldat să se zvârcolească la pământ, îl îmboldi pe Văpaia Zăpezii cu călcâiele către următoarea căruţă din convoi, unde Ulhart se lupta şi el cu trei duşmani. La fiecare căruţă erau înhămaţi patru boi. În clipa în care Roran trecu de cea pe care tocmai o capturase, ajungând în dreptul boului înhămat în fruntea atelajului, acesta scutură din cap, iar vârful cornului său stâng se înfipse în pulpa lui Roran, ca un fier roşu care tocmai i se lipise de piele. Uitându-se în jos, Roran văzu că o fâşie din încălţarea sa de piele atârna ruptă, laolaltă cu zdrenţe de piele şi muşchi.

Scoţând din nou un urlet înspăimântător, se apropie de primul dintre soldaţii cu care se lupta Ulhart şi-l culcă la pământ dintr-o singură lovitură de ciocan. Apoi, se îndreptă spre al doilea, însă acesta se feri, trase de frâie şi o porni la galop.

— Prinde-l! strigă Ulhart, însă nici nu mai era nevoie; Roran pornise deja.

Cuprins de spaimă, soldatul îşi înfipsese atât de adânc pintenii în burta calului său încât acesta începuse să sângereze. Şi totuşi Văpaia Zăpezii se dovedi mai iute decât armăsarul duşmanului. Încordându-se, galopa mâncând pământul. Roran se ghemui în şa ca să nu cadă. Dându-şi seama că nu avea cum

să scape cu fuga, soldatul trase de frâie, se întoarse cu cal cu tot şi dădu să-l străpungă pe Roran cu sabia. El ridică ciocanul şi izbuti cu greu să dea la o parte tăişul ascuţit ca briciul. Pe dată, lovi la rândul său, însă soldatul pară şi îl atinse de două ori cu sabia, la braţ şi la picior. Roran blestemă în gând. Era limpede că duşmanul era mai priceput la lupta cu sabia. Dacă nu găsea o cale să-l dovedească, în câteva clipe avea să-şi piardă viaţa.

Pesemne soldatul înţelesese şi el asta, căci se năpusti şi mai aprig la atac, silindu-l pe Văpaia Zăpezii să se tragă în spate. De trei ori lui Roran i se păru că avea să fie rănit, însă de fiecare dată sabia duşmanului se răsuci în ultima clipă, trecând pe lângă el, de parcă s-ar fi lovit de o piedică nevăzută. Roran îi mulţumi în gând lui Eragon pentru farmecele de apărare pe care i le ţesuse.

Nemaiavând ce să facă, se hotărî să încerce ceva neaşteptat îşi întinse capul şi gâtul înainte şi urlă, ca şi cum ar fi încercat să bage în sperieţi pe cineva, ieşind dintr-o alee întunecoasă. Soldatul tresări, iar în clipa aceea Roran se aplecă şi-l lovi cu ciocanul în genunchiul stâng. De durere, bărbatul se albi la faţă. Fără să-i dea răgazul să-şi revină, Roran îl lovi în spate, apoi, în clipa în care soldatul urlă şi-şi arcui spinarea, îi curmă suferinţa printr-o lovitură iute în cap.

Câteva clipe, rămase nemişcat în şa, gâfâind. Apoi, trase de frâie şi-şi îndemnă armăsarul la trap, întorcându-se la convoi. Privind încoace şi încolo, atras de fiecare mişcare, observă cum stăteau lucrurile. Aproape toţi soldaţii erau morţi, laolaltă cu căruţaşii. Lângă prima căruţă din şir, Carn stătea faţă în faţă cu un bărbat înalt şi îmbrăcat în robă. Amândoi păreau încremeniţi – nu făceau decât să tresară din când în când, singurul semn că, în tăcere, erau încleştaţi în luptă. Tocmai când Roran se uită la ei, duşmanul lui Carn se prăbuşi, rămânând nemişcat la pământ.

Şi totuşi, pe la mijlocul convoiului, cinci soldaţi ceva mai descurcăreţi deshămaseră boii de la trei căruţe pe care le răsturnaseră, lipindu-le una de alta. Dindărătul acelui triunghi, izbutiseră să-i ţină la distanţă pe Martland Barbăroşie şi pe cei zece vardeni care-l însoţeau. Patru dintre ei împungeau cu suliţele printre căruţe, în vreme ce al cincilea trăgea cu săgeţi, silindu-i pe vardeni să se adăpostească, la rândul lor, îndărătul

unor căruţe. Izbutise deja să-i rănească pe câţiva. Unii vardeni căzuseră din şa. Alţii însă apucaseră să se îndepărteze în siguranţă.

Roran se încruntă. Nu aveau vreme să rămână acolo, în câmp deschis, în dreptul unuia dintre drumurile cele mai bătute din Imperiu, până izbuteau să-i dovedească pe cei cinci. Timpul le era duşman.

Toţi soldaţii erau cu faţa spre vest, în direcţia din care fuseseră atacaţi. Niciun varden, în afară de Roran, nu trecuse de cealaltă parte a convoiului. Astfel, duşmanii nu aveau habar că Roran venea spre ei, dinspre est. Asta îl făcu să se gândească la ceva. În orice altă împrejurare, planul i s-ar fi părut caraghios şi lipsit de speranţă. Acum însă i se părea singura cale pentru a pune capăt luptei fără întârziere. De primejdiile ce-l ameninţau nici nu-i păsa. Îşi alungase din minte teama de moarte şi de durere încă din clipa în care începuse atacul.

Iarăşi îl îmboldi cu călcâiele pe Văpaia Zăpezii, care porni la galop. Sprijinindu-se cu mâna stângă de şa, Roran îşi scoase picioarele din scări aproape de tot, încordându-şi trupul în aşteptarea clipei potrivite. Când armăsarul ajunse la vreo cincizeci de picioare de căruţe, el se sprijini în palme şi-şi ridică tălpile, ghemuindu-se apoi pe şa şi adunându-şi toate puterile ca să nu cadă. Pe măsură ce se apropia de căruţe, Văpaia Zăpezii încetini şi începu s-o ia mai într-o parte. Roran tocmai asta aştepta. În clipa în care armăsarul se întoarse, el sări din şa, cât putea de sus, peste căruţa îndreptată spre est. Stomacul îi tresaltă dureros. Zări faţa arcaşului, întoarsă în sus – soldatul făcu ochii mari. În clipa următoare, Roran se izbi de el şi amândoi se prăbuşiră la pământ. Roran era deasupra. Căzu pe moale şi nu se lovi prea rău. Ridicându-se în genunchi, ridică scutul şi lovi cu marginea acestuia în locul dintre coiful şi platoşa soldatului, frângându-i gâtul. Apoi se ridică.

Cei patru duşmani rămaşi fuseseră prinşi pe picior greşit. Cel din stânga lui Roran făcu greşeala să încerce să-şi tragă suliţa, aducând-o înăuntrul triunghiului de căruţe. Din grabă însă, o făcu să se prindă undeva între partea din spate a unei căruţe şi roata alteia. Mânerul de lemn i se rupse în mâini. Roran se întinse spre el. Soldatul dădu să se tragă înapoi, însă căruţele îi stăteau în drum. Luându-şi avânt, Roran îl lovi cu ciocanul sub

bărbie.

Cel de-al doilea se dovedi mai deştept. Lăsă suliţa şi dădu să-şi scoată sabia de la cingătoare, dar nu izbuti. Roran îi sfărâmă pieptul, pe când tăişul nu ieşise decât pe jumătate din teacă.

De-acum însă, cei doi rămaşi erau pregătiţi. Se năpustiră spre Roran cu săbiile scoase, rânjind. Roran încercă să se ferească trăgându-se în lături, însă piciorul său sfâşiat îl împiedică. Se împiedică şi căzu într-un genunchi. Soldatul cel mai apropiat lovi în jos. Roran pară cu scutul, apoi se rostogoli şi-i sfărâmă piciorul cu capătul plat al ciocanului. Blestemând, duşmanul se prăbuşi, iar Roran nu pierdu nicio clipă, ci-l lovi drept în faţă, apoi se răsuci pe spate, ştiind că ultimul soldat se afla chiar în spatele său.

Cu braţele şi picioarele în lături, îngheţă.

Soldatul era în picioare, deasupra lui, cu sabia pregătită. Vârful sclipitor se afla la numai câteva degete de beregata lui Roran. „Deci aşa se termină totul”, se gândi el.

În ultima clipă, împrejurul gâtului soldatului apăru un braţ gros care-l trase în spate. Duşmanul scoase un strigăt înfundat, apoi din piept îi apăru vârful unei săbii. Sângele ţâşni ca dintr-o fântână. Soldatul se lăsă moale la pământ, iar în locul său apăru Martland Barbăroşie. Contele răsufla greu. Barba şi pieptul îi erau murdare de mizerie. Îşi înfipse sabia în pământ, se sprijini în ea şi cercetă dintr-o privire măcelul dintre căruţe. Apoi încuviinţă.

— Mda. Ai să te descurci, cred.

Roran şedea în spatele unei căruţe, muşcându-şi limba, în vreme ce Carn îi sfâşia încălţarea. Încercând să-şi ia gândul de la fiorii de durere ce-l străbăteau, ridică ochii spre vulturii care se roteau pe deasupra lor şi îşi închipui casa în care locuise, în Valea Palancar.

În clipa în care-l simţi pe Carn pătrunzându-i mai adânc în rana, strânse din dinţi şi gemu.

— Îmi pare rău, zise celălalt. Trebuie să cercetez rana.

Cu ochii aţintiţi asupra vulturilor, Roran nu-i răspunse. După o vreme, îl auzi pe Carn rostind o seamă de cuvinte în limba străveche. Durerea i se mai domoli, preschimbându-se într-o apăsare surda. Lăsând ochii în jos, îşi văzu piciorul din nou întreg.

Înaintea lui, Carn vindecase încă doi bărbaţi. Acum era alb la

faţă şi tremura din pricina efortului. Se sprijini de căruţă şi-şi încrucişa braţele pe burtă. Părea gata să vomite.

— Eşti bine? întrebă Roran. Carn ridică uşor din umeri.

— Am nevoie de câteva clipe să-mi vin în fire, atât. Boul ţi-a zgâriat osul pulpei. Am vindecat zgârietura, însă n-am avut putere să fac rana să se închidă de tot. Ţi-am lipit pielea şi muşchiul, ca să nu sângereze şi să nu te chinuie prea tare, dar ai grijă. De-abia ai să te poţi sprijini pe picior şi n-ai să fii în stare să duci greutăţi până nu se vindecă de la sine.

— Şi cam cât o să-mi ia?

— O săptămână, poate două.

Roran îşi scoase ce mai rămăsese din încălţare.

— Eragon mi-a ţesut farmece care să mă apere de răni. Astea mi-au salvat viaţa de mai multe ori astăzi. Totuşi, cum se face că nu m-au ferit şi de cornul boului?

— Nu ştiu, Roran, oftă Carn. Nimeni nu poate prevedea orice întâmplare. De-asta magia este aşa primejdioasă. Dacă treci cu vederea fie şi cel mai mic amănunt, s-ar putea ca vraja să nu facă altceva decât să te slăbească sau, şi mai rău, să aibă urmări groaznice, la care nu te-ai fi aşteptat. Li se întâmplă tuturor magicienilor, chiar şi celor mai pricepuţi. Pesemne farmecele ţesute de vărul tău au o scăpare – un cuvânt prost pus sau o frază fără noimă –, care i-a îngăduit boului să te străpungă.

Lăsându-se cu grijă la pământ, Roran se duse şchiopătând spre capul convoiului, privind urmările luptei. Cinci vardeni, printre care şi el, fuseseră răniţi. Alţi doi muriseră – unul era un bărbat pe care nu-l cunoştea aproape deloc, celălalt – Ferth, cu care vorbise de mai multe ori. Soldaţii şi căruţaşii fuseseră ucişi cu toţii.

Se opri în dreptul primilor doi soldaţi pe care-i omorâse şi le privi leşurile. Simţi un gust amar, iar stomacul îi tresaltă de scârbă. „Până acum, am ucis… nici nu mai ştiu câţi.” îşi dădu seama că, în focul luptei de pe Câmpiile Pârjolite, pierduse numărul oamenilor cărora le luase vieţile. Fuseseră atâţia încât nu şi-i mai putea aminti. Gândul îl cutremură. „Aşadar, trebuie oare să măcelăresc oşti întregi ca să recâştig ceea ce mi-a furat Imperiul?” Apoi, îi veni un gând şi mai tulburător:

„Şi, dacă o fac, cum să mă mai întorc în Valea Palancar şi să trăiesc în pace câtă vreme sufletul îmi e pătat cu sângele a sute

de oameni?”

Închizând ochii, îşi lăsă toţi muşchii moi, cu bună ştiinţă, încercând să se liniştească. „Ucid în numele iubirii mele. Ucid în numele iubirii pe care i-o port Katrinei, şi lui Eragon, şi tuturor celor din Carvahall, şi vardenilor, şi acestui tărâm al nostru. Pentru iubirea mea, sunt gata să păşesc şi într-un ocean de sânge, chiar dacă asta mă va distruge.”

— N-am mai văzut niciodată aşa ceva, Stronghammer, zise Ulhart. Roran deschise ochii şi-l zări pe bătrânul războinic în picioare în faţa lui, ţinându-l pe Văpaia Zăpezii de căpăstru.

— Nimeni n-a mai fost atât de nebun încât să încerce aşa ceva. Să sară peste căruţe? Or mai fi fost şi alţii vreodată, dar n-au scăpat cu viaţă ca să apuce să povestească. Frumoasă treabă. Totuşi, altă dată mai păzeşte-te. Dacă vrei să prinzi vara viitoare, mai bine nu mai sări din şa ca să te năpusteşti împotriva a cinci duşmani. Chibzuinţă e mama înţelepciunii.

— Am să ţin minte, zise Roran luând frâiele din mâna celuilalt.

În timpul ce trecuse de când el îi ucisese pe ultimii soldaţi, războinici nevătămaţi cercetaseră fiecare căruţă din convoi, desfăcând toate baloturile cu încărcătură şi dându-i de ştire lui Martland ce se afla în ele. Acesta le ţinea socoteala tuturor, urmând să-i povestească Nasuadei ce găsise. Aşa căutau să înţeleagă ce punea la cale Galbatorix. Roran îi privi pe bărbaţii care cercetau ultima căruţă, unde se aflau saci de grâu şi mai multe baloturi cu uniforme. După ce terminară, le tăiară gâtul boilor care mai rămăseseră, scăldând drumul în sânge. Asemenea faptă îl scârbi pe Roran, deşi înţelegea că era necesar ca vitele să nu ajungă îndărăt în mâinile Imperiului şi ar fi fost gata să mânuiască el însuşi cuţitele dacă i s-ar fi cerut. Dacă n-ar fi fost vorba de animale aşa de încete şi greoaie, le-ar fi dus înapoi la vardeni. Pe de altă parte, caii soldaţilor puteau ţine pasul, în fuga lor, aşa că vardenii adunaseră cât puteau de mulţi, legându-i de armăsarii lor.

În cele din urmă, un bărbat luă din desagii de la şa o torţă scăldată în răşină şi, după ce se chinui puţin cu amnarul şi cremenea, o aprinse. Călărind pe lângă convoi, o lipi, pe rând, de fiecare căruţă, până ce aceasta lua foc. Ajuns la capătul şirului, o aruncă pe coviltirul ultimei.

— Toţi călare! strigă Martland.

Roran se urcă în şa, simţindu-şi piciorul zvâcnind dureros. Îşi îmboldi armăsarul cu călcâiele şi se duse lângă Carn, în vreme ce războinicii rămaşi în viaţă se adunau în două şiruri în spatele lui Barbăroşie. Caii pufneau şi loveau pământul cu copitele, nerăbdători să se îndepărteze cât mai repede de foc.

Martland porni în frunte, la trap, iar restul grupului îl urmă, lăsând în urmă un şir de căruţe în flăcări, ca nişte mărgele întinse de-a lungul drumului pustiu.

Pădurea de piatră

Mulţimea izbucni în urale.

Eragon şedea pe una dintre gradenele de lemn pe care piticii le întinseseră la poalele zidului de apărare al Fortăreţei Bregan. Aceasta se afla pe un pisc rotunjit al Muntelui Thardur, la mai mult de o milă deasupra văii învăluite în ceţuri. De sus, se putea vedea cale de câteva leghe în toate direcţiile, în afara celei în care se aflau ceilalţi munţi, mai înalţi. La fel ca Tronjheim şi ca alte oraşe ale piticilor pe care le văzuse Eragon, Fortăreaţa Bregan era zidită numai din piatră de carieră – aici, era un soi de granit roşiatic, care făcea ca încăperile şi coridoarele dinăuntru să pară calde şi primitoare. Avea zidurile groase şi cinci caturi. Deasupra ultimului cat era un soi de clopotniţă deschisă, în vârful căreia se găsea o uriaşă lacrimă de sticlă, de două ori mai mare decât un pitic, susţinută de patru braţe arcuite de granit, ce se uneau într-un vârf ascuţit. Eragon aflase de la Orik că era vorba de ceva asemănător cu lămpile fără flacără folosite de pitici, însă că mult mai mare. Dacă fortăreaţa era ameninţată de vreo primejdie, lacrima putea folosi pentru a scălda întreaga vale într-o lumină aurie. Piticii îi spuneau Az Sindriznarrvel – Nestemata lui Sindri. La poalele fortăreţei erau îngrămădite multe acareturi – locuinţele slujitorilor şi războinicilor din clanul Durgrimst Ingeitum, grajdurile, fierăriile şi un templu închinat lui Morgothal, zeul focului şi apărătorul breslei fierarilor. Mai jos pe coastă se aflau zeci de ferme răspândite prin luminişurile pădurii. Pe deasupra căsuţelor de piatră se învălătuceau pale de fum.

Toate acestea – şi multe altele pe deasupra – Eragon le aflase

de la Orik, în timpul scurs din clipa în care cei trei copilaşi care-l însoţiseră dăduseră buzna în curtea fortăreţei strigând cât îi ţinea gura:

— Argetlam!

Orik îl primise ca pe un frate, îl dusese de îndată la baie, apoi, după ce Eragon se spălase, dăduse porunci să fie înveşmântat într-o robă violet închis, cu o coroniţă de aur pe frunte.

După aceea, îl luase pe nepregătite pe Eragon prezentându-i-o pe Hvedra, o fată cu ochi sclipitori, păr lung şi faţa rumenă ca mărul. Cu mare mândrie, îi mărturisise că nu trecuseră nici două zile încheiate de când se căsătoriseră. Uimit din cale-afară, Eragon îi felicitase, iar Orik, foindu-se de pe un picior pe altul, îi răspunsese:

— M-a durut, Eragon, că n-ai putut fi şi tu la sărbătoare. L-am pus pe unul dintre magicienii noştri s-o caute pe Nasuada şi am rugat-o să vă spună ţie şi Saphirei să încercaţi să ajungeţi, însă ea s-a împotrivit. Se temea că asta ţi-ar putea abate atenţia de la ceea ce ai de făcut. Nu pot să-i port pică, dar mi-aş fi dorit ca treburile războiului să-ţi fi îngăduit totuşi să vii la nunta noastră, iar nouă să luăm parte la căsătoria vărului tău. De-acum, suntem cu toţii rude – dacă nu de sânge, măcar în faţa legii.

— Biruitor al Umbrei, spusese Hvedra cu un accent puternic, te rog ca de-acum înainte să mă priveşti ca pe un neam. Câtă vreme stă în puterea mea, ai să fii întotdeauna bine primit în Bregan. Ne poţi cere adăpost oricând ai nevoie, chiar dacă pe urmele tale se află Galbatorix însuşi.

Mişcat de vorbele ei, Eragon făcuse o plecăciune.

— Eşti prea bună. Dar, dacă nu vă supără întrebarea, ce v-a făcut să grăbiţi căsătoria?

— Vorbiserăm să ne unim sorţile la primăvară, dar…

— Dar, o întrerupsese Orik, aşa cum îi stătea în obicei, apoi urgalii au atacat Farthen Dur, după care Hrothgar m-a trimis pe urmele tale în Ellesmera. Când m-am întors aici, iar familiile din clan m-au acceptat ca grimstborith, ni s-a părut un prilej numai bun pentru a pune capăt logodnei şi a deveni soţ şi soţie. Câtă vreme se prea poate ca niciunul dintre noi să nu mai prindă anul care vine, la ce să mai zăbovim?

— Aşadar, chiar ai fost ales şef de clan, zisese Eragon.

— Da. A fost treabă grea şi îndelungată pentru cei din Durgrimst Ingeitum până să-şi aleagă şeful. A ţinut mai bine de o săptămână, dar, în cele din urmă, cele mai multe familii au căzut la învoială ca eu să fiu cel care să-i urmeze lui Hrothgar, de vreme ce sunt singurul său moştenitor proclamat.

Acum Eragon şedea, alături de Orik şi Hvedra, înfulecând pâinea şi bucata de carne de berbec pe care i le aduseseră piticii şi privind înfruntarea ce avea loc în faţa gradenelor. Orik îi explicase că familiile piticilor – cel puţin cele mai bogate – aveau obiceiul ca la nunţi să-şi distreze oaspeţii înfăţişându-le felurite întreceri. Neamul lui Hrothgar era atât de bogat încât jocurile durau deja de trei zile şi urma să mai ţină încă patru. Erau fel de fel: întreceri de tras cu arcul, lupte cu sabia sau corp la corp, încercarea puterilor, precum şi cea care tocmai se desfăşura, numită Ghastgar.

La cele două capete ale unei pajişti se aflau doi pitici călare pe Feldunost – caprele albe de munte. Îndemnate cu călcâiele de călăreţii lor, caprele o porniră una spre cealaltă, în salturi mari, de mai bine de şaptezeci de picioare. Piticul din dreapta avea un scut mic şi rotund, prins de braţul stâng, dar nu purta nicio armă. Cel din stânga nu avea scut, dar ţinea în mâna dreaptă o suliţă lungă, gata s-o arunce.

Văzând cum cele două Feldunost se apropiau din ce în ce mai mult una de cealaltă, Eragon îşi ţinu răsuflarea. Nu le mai despărţeau decât vreo treizeci de picioare, când piticul cu suliţa îşi flutură braţul prin aer şi o azvârli spre potrivnicul său. Celălalt nici măcar nu încercă să se apere cu scutul, ci se întinse şi, cu multă măiestrie, prinse suliţa de mâner. O ridică deasupra capului. Mulţimea izbucni în urale aurzitoare, iar Eragon se alătură şi el, aplaudând de mama focului.

— Foarte frumos, foarte frumos! tună Orik, apoi râse şi-şi goli cana cu mied.

Cămaşa lui Orik poleită de zale sclipea în lumina palidă a amurgului. Purta un coif împodobit cu aur, argint şi rubine, iar pe degete avea cinci inele mari. La cingătoare îi atârna securea de care era nedespărţit. Hvedra era şi mai bogat înveşmântată. Rochia sa, foarte frumos croită, era plină de broderii, la gât avea şiraguri de perle şi lanţuri răsucite de aur, iar în păr purta un pieptene de fildeş, încrustat cu un smarald mare cât degetul lui Eragon de la mână.

Un şir de pitici se ridicară în picioare şi suflară în cornii răsuciţi. Sunetele grele, metalice răsunară peste munţi. Apoi, un pitic îndesat, cu pieptul lat, înainta şi proclamă, pe limba sa, numele câştigătorului ultimei întreceri, precum şi numele celor doi care aveau să se înfrunte în continuare, în Ghastgar. După ce acesta isprăvi, Eragon se aplecă spre Hvedra şi o întrebă:

— Ai să ne însoţeşti şi tu în Farthen Dur?

— Nu pot, făcu ea, scuturând din cap şi zâmbindu-i larg. Trebuie sa rămân aici şi să văd de treburile celor din Durgrimst Ingeitum câtă vreme Orik lipseşte, pentru ca la întoarcere să nu-şi găsească războinicii lihniţi de foame şi tot aurul lipsă.

Chicotind, Orik îşi întinse cana spre unul dintre slujitorii care stăteau în picioare, la câţiva paşi în spate. Acesta se grăbi să vină să i-o umple, turnând dintr-o carafă. Cu un glas în care se citea limpede mândria, Orik îi spuse lui Eragon:

— Să nu crezi că se făleşte degeaba. Hvedra nu e numai soţia mea, este şi… Ach, dar voi nu aveţi un cuvânt pentru asta. În clanul Durgrimst Ingeitum, ea este grimstcarvlorss, adică… „păstrătoarea casei", „cea care vede de casă". Datoria ei este să aibă grijă ca familiile din clan să-şi plătească dările, aşa cum s-au învoit, ca turmele şi cirezile să fie scoase la păscut acolo unde trebuie, ca proviziile de hrană şi grâne să nu se isprăvească, femeile să ţeasă îndeajuns de multă pânză, războinicii să aibă arme, fierarii să nu ducă lipsă de metal. Una peste alta, datoria ei este să facă în aşa fel încât clanul nostru să fie bine îngrijit şi să înflorească mereu. Este şi o vorbă: un grimstcarvlorss bun îşi poate duce clanul la izbândă…

— … iar unul rău – la pieire, zise Hvedra. Orik zâmbi şi-i luă mâna într-ale sale.

— Iar Hvedra este cea mai bună dintre toţi. Titlul ăsta nu se moşteneşte. Dacă vrei să-l dobândeşti, trebuie să te arăţi vrednic. Nu se întâmplă des ca soţia unui grimstborith să devină grimstcarvlorss. Ce pot să spun? Sunt un bărbat norocos…

Aplecându-şi capetele unul spre celălalt, el şi Hvedra îşi frecară nasurile unul de altul. Eragon îşi întoarse privirea, simţindu-se însingurat şi lăsat pe dinafară. Lăsându-se din nou pe spate, Orik luă o gură de mied şi zise:

— În istoria neamului nostru au fost mulţi grimstcarvlorssn faimoşi. Se spune adesea că noi, şefii de clan, nu suntem buni

decât pentru a ne declara război unii altora şi că asta e numai bine pentru grimstcarvlorssn. Câtă vreme ne ciondănim între noi, nu avem răgazul să ne vârâm nasurile în treburile clanurilor.

— Haide, haide, Skilfz Delva, îl dojeni Hvedra. Ştii că nu-i adevărat. Sau, cel puţin, nu va fi aşa şi cu noi.

— Hm, făcu Orik, şi-şi lipi fruntea de a ei; apoi, cei doi îşi frecară din nou nasurile.

Eragon îşi îndreptă din nou atenţia către mulţimea de jos, care începuse, pe neaşteptate, să fluiere şi să scuipe. Observă că unul dintre piticii care se înfruntau în Ghastgar îşi pierduse cumpătul şi, în ultima clipă, smucise căpăstrul, îndreptându-şi capra într-o parte, încercând din răsputeri să fugă de potrivnicul său. Piticul cu suliţa îl fugărea de jur împrejurul pajiştii. După ce-l ajunse, se înălţă în scări şi aruncă arma, lovindu-l pe laşul celălalt în umărul stâng, din spate. Urlând, acesta căzu din şa şi rămase întins pe o parte, cu mâna încleştată pe mânerul de lemn ce i se înfipsese în carne. Un vindecător se repezi spre el. După câteva clipe, cu toţii îşi întoarseră ochii de la neplăcuta privelişte. Orik se strâmbă scârbit:

— Puah! O să treacă mulţi ani până ca familia lui să izbutească să-şi spele onoarea. Îmi pare tare rău că a trebuit să fii de faţă la această faptă vrednică de dispreţ, Eragon.

— Nu e niciodată plăcut să vezi cum cineva se face de ruşine.

În tăcere, priviră încă două lupte, apoi Orik îl înşfacă pe Eragon de umăr, făcându-l să tresară:

— Ţi-ar plăcea să vezi o pădure de piatră? îl întrebă.

— Cioplita în piatră, vrei să spui.

— Nu e cioplită, răspunse Orik, scuturând din cap şi cu o sclipire în priviri.

— Dar aşa ceva nu poate exista.

— Ba exista. Te mai întreb o dată: ţi-ar plăcea s-o vezi?

— Sigur că da… dacă nu cumva glumeşti.

— Îmi pare bine că vrei. Nu glumesc şi îţi făgăduiesc că mâine ne vom plimba amândoi printre copacii de granit. Este una dintre minunile din Munţii Beor. Toţi oaspeţii celor din Durgrimst Ingeitum ar trebui sa aibă prilejul de a o privi.

În dimineaţa următoare, Eragon se trezi într-un pat prea mic pentru el, într-o încăpere de piatră cu tavanul jos şi mobila ca

de copii. Se ridică, se spălă pe faţă într-un lighean cu apă rece şi, din obişnuinţă, îşi întinse gândurile către Saphira, dar nu simţi decât minţile piticilor şi animalelor din fortăreaţă şi dimprejur. Se cutremură şi se aplecă, strângând în pumni marginea ligheanului, copleşit de singurătate. Rămase aşa, fără să fie în stare să se mişte sau să gândească, până ce în faţa ochilor începură să-i joace pete stacojii, sclipitoare. Cu un geamăt, răsuflă adânc.

„Mi-a fost dor de ea şi pe când mă întorceam din Helgrind, se gândi, dar măcar atunci ştiam că mă apropiam de ea cât puteam de iute. Acum însă sunt din ce în ce mai departe şi nu ştiu când vom fi din nou împreună."

Scuturându-se, se îmbrăcă şi-şi croi drum pe coridoarele şerpuite din fortăreaţă, aplecându-şi fruntea spre piticii cu care se întâlnea şi care-l întâmpinau strigându-i cu însufleţire:

— Argetlam!

Îl găsi pe Orik, însoţit de alţi doisprezece pitici, în curtea fortăreţei tocmai punând şeile pe un şir de ponei zdraveni, care scoteau aburi pe nări în aerul rece. În clipa în care bărbaţii scunzi şi îndesaţi începură să se foiască împrejurul său, Eragon se simţi ca un uriaş. Orik îl văzu şi-l salută.

— Dacă vrei să călăreşti, să ştii că avem în grajd şi un măgăruş.

— Nu, dacă îmi dai voie, am să merg pe jos.

— Cum doreşti, zise Orik, ridicând din umeri.

Tocmai când erau gata de plecare, Hvedra coborî scările late, din piatră, ce duceau la intrarea cea mare din fortăreaţă, îmbrăcată cu o rochie care-i atârna până la călcâie. Îi arătă lui Orik un corn de fildeş încrustat la capete cu aur şi spuse:

— A fost al tatălui meu. L-a purtat cu el, atunci când a plecat să i se alăture lui Grimstborith Aldhrim. Ţi-l dăruiesc ca să mă ţii minte în zilele ce vor veni.

Adăugă şi alte cuvinte în graiul piticilor, cu un glas atât de jos încât Eragon nu izbuti să le audă, apoi îşi atinse fruntea de cea a lui Orik. Îndreptându-se în şa, acesta duse cornul la buze şi suflă. Se auzi un sunet adânc şi pătrunzător, care deveni din ce în ce mai puternic, până ce aerul dimprejur părea să vibreze ca o funie întinsă, bătută de vânt. Din turnul de deasupra lor se înălţară doi corbi croncănind. Ascultând cornul, Eragon îşi simţi sângele clocotind şi se foi pe loc, nerăbdător să plece.

Ridicând cornul deasupra capului şi uitându-se, pentru ultima data, la Hvedra, Orik îşi îndemnă poneiul cu călcâiele şi ieşi la trap pe porţile mari ale fortăreţei, apucând-o spre est, către capătul văii. Eragon şi ceilalţi doisprezece pitici îl urmau îndeaproape.

Vreme de trei ceasuri, urmară o potecă bine bătută, care dădea ocol Muntelui Thardur, urcând din ce în ce mai sus deasupra văii. Piticii îşi grăbeau poneii cât puteau de mult, însă fără să le facă rău. Chiar şi aşa, când avea răgazul să fugă nestingherit, Eragon era mult mai iute decât ei. Deşi simţea că-şi pierde răbdarea, nu se plânse, căci îşi dădu seama că nu avea cum să călătorească la fel de iute ca atunci când era însoţit de elfi sau de kulli.

Înfiorându-se, îşi strânse mantia pe lângă trup. Soarele nu apăruse încă deasupra Munţilor Beor, iar valea era plină de o umezeală rece, cu toate că mai era puţin până la amiază.

Nu trecu mult şi ajunseră pe un platou de granit, lat de mai bine de o mie de picioare, mărginit în partea dreaptă de un pisc înclinat, alcătuit din stâlpi de piatră, cu opt laturi, săpaţi de natură. Capătul îndepărtat al întinderii stâncoase era ascuns de perdele de ceaţă. Orik ridică un braţ şi spuse:

— Iată Az Knuridrathn!

Eragon se încruntă. Oricât de bine s-ar fi uitat, nu găsea nimic interesant în locul acela pustiu.

— Nu văd nicio pădure de piatră.

Descălecând, Orik îi dădu frâiele războinicului care călărea în urma lui şi zise:

— Te rog, vino cu mine, Eragon.

Împreună se îndreptară spre vălătucul de ceaţă. Eragon se sili să-şi potrivească pasul după cel al piticului. În scurtă vreme, simţi pe obraz sărutul umed şi răcoros al ceţii. Fuioarele de aburi se îndesiră într-atât încât le ascunseră vederii tot restul văii, învăluindu-i într-o perdea cenuşie, tulbure, încât nu mai era limpede nici măcar ce era sus şi ce era jos. Orik însă înainta nestingherit. Dinspre partea sa, Eragon se simţea năucit şi rătăcit şi mergea cu braţul ridicat în faţă ca să nu se izbească de cine ştie ce. Orik se opri la marginea unei spărturi înguste, ce străpungea podeaua de granit şi zise:

— Acum ce vezi?

Mijindu-şi ochii, Eragon privi înainte şi înapoi, însă întinderea de ceaţă părea neschimbată. Deschise gura s-o spună, apoi observă spre dreapta un soi de pată, un contur de lumină şi întuneric care-şi păstra forma chiar şi când ceaţa plutea peste el. După câteva clipe, zări şi alte locuri asemenea primului, însă nu izbuti să-şi dea seama ce erau.

— Nu înţeleg… dădu să spună, însă în clipa aceea o adiere de vânt îi ciufuli părul. Îmboldită uşor de briza abia născută, ceaţa se subţie, iar petele tuburi de umbră se preschimbară în trunchiurile unor copaci uriaşi, cenuşii, cu crengi desfrunzite şi rupte. Scoarţa lor era rece şi aspră ca un bolovan. Ici şi colo atârnau mănunchiuri de licheni albicioşi. Eragon simţi o mâncărime la ceafă. Cu toate că nu se credea superstiţios, ceţurile fantomatice, lumina nepământeană şi priveliştea copacilor înşişi, aşa mohorâţi şi tainici, îi aprinseseră în suflet o scânteie de teamă. Umezindu-şi buzele, întrebă:

— Cum e cu putinţă aşa ceva? Orik ridică din umeri.

— Unii spun că aceşti copaci au fost aduşi încoace de Guntera în clipa în care a creat Alagaesia din nimic. Alţii – că i-a făurit Helzvog, căci el iubeşte piatra. Oare nu zeul stâncilor este cel mai potrivit pentru a-şi împodobi grădina cu copaci din piatră? Mai sunt şi alţii care spun că nici vorbă de aşa ceva şi că, odinioară, copacii au fost aidoma altora, iar un prăpăd abătut asupra lor, cu mii şi mii de ani în urmă, i-a îngropat în pământ, care, cu timpul, a devenit noroi, apoi piatră.

— E cu putinţă?

— Asta numai zeii o ştiu. În afară de ei, cine poate nădăjdui să înţeleagă ce se întâmplă în lume şi din ce pricină? Strămoşii noştri, continuă Orik foindu-se, au descoperit acest loc în vreme ce scoteau piatră din cariere, acum mai bine de-o mie de ani. Hvalmar Ciungul, cel care era grimstborith pe atunci, a închis cariera şi le-a poruncit zidarilor săi să scoată la lumină copacii îngropaţi în stâncă folosindu-se de dălţi. După ce au terminat vreo cincizeci, Hvalmar şi-a dat seama că e cu putinţă să mai fie vreo câteva sute sau poate mii de copaci de piatră pe coasta Muntelui Thardur, aşa că le-a poruncit oamenilor săi să lase totul baltă. Numai că locul acesta i-a vrăjit pe cei din neamul meu. De-atunci, knurlan din toate clanurile au venit încoace şi s-au chinuit să scoată la lumina copacii din îmbrăţişarea lor de granit. Există şi knurlan care şi-au închinat

întreaga viaţă acestui ţel. De asemenea, a luat naştere obiceiul de a-i trimite încoace pe copiii neascultători, care să cioplească vreo doi copaci cu dălţi le sub ochii unui meşter zidar.

— Pare plictisitor.

— Le dă răgazul să se căiască pentru ce au făcut. Am petrecut şi eu câteva luni pe aici, mai spuse Orik mângâindu-şi barba, pe când eram un flăcău neastâmpărat, de treizeci şi patru de ani.

— Şi te-ai căit pentru ceea ce făcuseşi?

— Eta. Nu. Era prea… plictisitor. După toate săptămânile alea, nu izbutisem să scot din granit decât o cracă, aşa că am fugit şi am dat peste o ceata de Vrenshrrgn…

— Adică pitici din clanul Vrenshrrgn?

— Da, knurlan din clanul Vrenshrrgn, Lupi Războinici, Lupi ai Războiului sau cum s-o mai fi spunând pe limba asta. Am dat peste ei, m-am îmbătat cu bere şi, fiindcă ei erau la vânătoare de Nargan, m-am hotărât să ucid şi eu un mistreţ şi să i-l aduc lui Hrothgar ca să-i treacă supărarea pe mine. Prostie mai mare nici că puteam face. Până şi războinicii cei mai încercaţi se tem să vâneze Nagran, iar pe atunci eu eram mai mult flăcăiandru decât bărbat adevărat. După ce mi s-au limpezit minţile, mi-am blestemat zilele, numai că mă legasem cu jurământ, aşa că nu mai aveam de ales.

— Şi ce s-a-ntâmplat? întrebă Eragon văzându-l că şovăia.

— Ah, păi am ucis un Nagra cu ajutorul celor din clanul Vrenshrrgn, dar mistreţul m-a împuns în umăr şi m-a aruncat într-un copac din apropiere. Aşa că ăilalţi au fost nevoiţi să ne care pe braţe, şi fiara, şi pe mine, îndărăt în fortăreaţă. Hrothgar a fost încântat de mistreţ iar eu… eu… în ciuda faptului că eram îngrijit de cei mai pricepuţi vindecători ai clanului nostru, am fost silit să stau o lună la pat. Hrothgar a spus că era o pedeapsa numai buna pentru că-i încălcasem poruncile. O vreme, Eragon îl cântări din priviri, apoi spuse:

— Văd că-ţi pare rău după el…

Orik rămase câteva clipe cu bărbia în piept, apoi, ridicând securea, lovi granitul cu mânerul. Se auzi un zgomot sec, ce răsuna printre copaci.

— Au trecut aproape doua sute de ani de la ultimul durgrimstvren, ultimul război între clanuri, care a răvăşit neamul nostru. Dar, pe barba neagră a lui Morgothal, Eragon,

acum stă să izbucnească altul.

— Tocmai acum? făcu Eragon îngrozit. E chiar aşa de rău?

— Mai rău decât crezi, se strâmbă Orik. Duşmăniile dintre clanuri sunt mai aprige decât oricând. Moartea lui Hrothgar şi faptul că Nasuada a năvălit în Imperiu au stârnit tot felul de patimi, au reînviat străvechile neînţelegeri şi le-au dat noi puteri celor care cred că e o neghiobie să ne alăturăm vardenilor.

— Dar cum pot crede asta odată ce Galbatorix a atacat deja Tronjheim cu ajutorul urgalilor?

— Din pricină că sunt convinşi că e cu neputinţă să-l înfrângem pe Galbatorix, spuse Orik. Iar piticii de rând pleacă urechea la asemenea vorbe. Eragon, spune-mi sincer: dacă Galbatorix s-ar lupta în clipa asta cu tine şi cu Saphira, crezi că aţi putea să ieşiţi învingători?

— Nu, răspunse Eragon cu un nod în gât.

— Mda, aşa mă gândeam şi eu. Cei care se împotrivesc vardenilor s-au orbit pe ei înşişi, ca să nu vadă ce primejdie îi ameninţă. Spun că, dacă nu i-am fi primit în Tronjheim pe vardeni şi apoi pe tine şi pe Saphira Galbatorix n-ar fi avut nicio pricină să treacă la război împotriva noastră. Dacă nu ne amestecăm cu alte neamuri şi rămânem ascunşi în peşteri şi tuneluri, n-o să avem a ne teme de el. Dar nu-şi dau seama că setea de putere a lui Galbatorix este neostoită şi că el nu se va opri până ce nu va vedea întreaga Alagaesie la picioarele sale.

Orik scutură din cap. Muşchii braţelor i se umflară în clipa în care strânse tăişul securii între degetele sale late.

— N-am să îngădui ca neamul meu să se ascundă prin tuneluri ca nişte iepuri înfricoşaţi, în vreme ce afară este lupul care sapă nestingherit, să-i prindă şi să-i mănânce. Trebuie să luptăm mai departe, în nădejdea că vom găsi o cale de a-l ucide pe Galbatorix. Şi n-am să îngădui nici ca un alt război al clanurilor să ne despartă şi să ne învrăjbească, în aceste împrejurări, aşa ceva ar însemna sfârşitul neamului nostru şi, cine ştie, poate al vardenilor.

Cu chipul ca de piatră, se întoarse spre Eragon.

— Spre binele alor mei, am de gând să caut să mă urc eu însumi pe tron. Durgrimstn Gedthrall, Ledwonnu şi Nagra mi-au făgăduit deja sprijinul. Totuşi, există mulţi alţii care stau între mine şi coroană. Nu va fi uşor să adun îndeajuns de multe

voturi pentru a deveni rege. Eragon, trebuie să ştiu. Ai să mă sprijini?

Încrucişându-şi braţele, Eragon se plimbă de la un copac la altul şi înapoi.

— Dacă o fac, răspunse, e cu putinţă ca sprijinul meu să facă alte clanuri să se întoarcă împotriva ta. Vrei să le ceri alor tăi nu doar să se dea de partea vardenilor, dar şi să primească un Cavaler al Dragonilor ca unul de-al lor, ceea ce n-au făcut niciodată şi mă îndoiesc că vor dori să o facă acum.

— Da, se prea poate ca unii să se întoarcă împotriva mea, zise Orik, dar, pe de altă parte, asta îmi va aduce voturile altora. Crede-mă, ştiu mai bine decât tine. Tot ce vreau să aflu este dacă ai să mă sprijini. Eragon, de ce şovăi?

Eragon rămase cu privirile aţintite la rădăcina noduroasă ce ieşea din piatră la picioarele sale, ferindu-se de ochii celuilalt.

— Pe tine te preocupă binele neamului tău şi e firesc să fie aşa. Dar grijile mele sunt mai mari de-atât – mă gândesc la soarta vardenilor, a elfilor şi a tuturor celor care i se împotrivesc lui Galbatorix. Dacă… dacă mi se va părea că nu ai cum să câştigi coroana şi că există alt şef de clan care ar putea şi care nu le este duşman vardenilor…

— Nu există grimstnzborith mai apropiat de ei decât mine!

— Nu-ţi pun prietenia la îndoială, zise Eragon. Dar, dacă se întâmplă ce am spus mai devreme şi dacă sprijinul meu poate face în aşa fel încât un asemenea şef de clan să câştige tronul, nu ar trebui, oare, ca, pentru binele neamului tău şi al întregii Alagaesii, să trec de partea lui?

Cu un glas liniştit, dar foarte rece, Orik spuse:

— Te-ai legat cu jurământ de sânge de Knurlnien, Eragon. După toate legile regatului nostru, faci parte din clanul Durgrimst Ingeitum chiar dacă altora nu le este pe plac acest lucru. Nu s-a mai întâmplat niciodată ca un om să fie adoptat într-unui dintre clanurile noastre. Hrothgar însă a făcut-o şi acum aşa va rămâne, dacă nu cumva eu, ca grimstborith, te alung din clanul meu. Eragon, dacă te întorci împotriva mea, ai să mă faci de ruşine în faţa tuturor şi nimeni nu va mai avea vreodată încredere în mine şi nu mi se va supune. Unde mai pui că ai să le dovedeşti celor rău voitori că nu se poate avea încredere într-un Cavaler. Cei care fac parte din acelaşi clan nu se trădează niciodată, dar niciodată, dacă nu cumva vrei să te

trezeşti într-o noapte cu un pumnal înfipt în piept.

— Mă ameninţi? întrebă Eragon cu un glas la fel de liniştit. Orik blestemă şi lovi din nou cu securea în stâncă.

— Nu! N-am să ridic niciodată braţul împotriva ta, Eragon! Îmi eşti frate de cruce, eşti singurul Cavaler care nu se supune lui Galbatorix şi, lua-m-ar naiba, să ştii că am ajuns să ţin mult la tine după cât am călătorit împreună. Dar, chiar dacă eu unul nu sunt în stare să-ţi fac rău, asta nu înseamnă că şi ceilalţi pitici din clan au să fie la fel de îngăduitori. Ţi-o spun nu ca pe o ameninţare, ci ca pe un adevăr. Ascultă-mă cu atenţie, Eragon, şi înţelege-mă! Dacă se răspândeşte vestea că ai sprijinit pe altcineva, nu ştiu dacă am să fiu în stare să-i ţin în frâu pe cei din clanul meu. Chiar dacă eşti oaspetele nostru, iar legile tovărăşiei te apără, dacă ridici glasul împotriva celor din Ingeitum, clanul o să înţeleagă că ne-ai trădat. Şi să ştii că nu avem obiceiul să primim trădători printre noi. Mă înţelegi, Eragon?

— Şi ce-aştepţi de la mine? strigă Eragon, ridicând braţele şi plimbându-se de colo-colo prin faţa celuilalt. Şi de Nasuada sunt legat cu jurământ, iar astea sunt poruncile pe care mi le-a dat.

— Ai făgăduit credinţă clanului Durgrimst Ingeitum! tună Orik. Eragon se opri din mers şi-l privi lung:

— Şi ai vrea să osândesc la pieire întreaga Alagaesie numai ca să poţi tu să-ţi păstrezi puterea printre clanuri?

— Asta-i o insultă!

— Dacă nu-ţi e pe plac ce auzi, nu-mi cere să fac ceva ce nu e cu putinţă! Dacă văd că ai cum să câştigi, am să te sprijin, dacă nu, nu! Tu îţi faci griji pentru Durgrimst Ingeitum şi pentru neamul tău, dar mie datoria îmi cere să mă gândesc şi la ei, şi la întreaga lume. Şi nu pot să-mi îngădui, sfârşi Eragon, sprijinindu-se de trunchiul rece al unui copac, să te supăr nici pe tine, nici clanul tău – al nostru adică – şi nici restul neamului piticilor.

Pe un ton ceva mai blând, Orik spuse:

— Mai exista o cale, Eragon. O cale ceva mai grea pentru tine, dar care te va ajuta să ieşi din încurcătură.

— Serios? Ia s-aud, ce minunăţie mai e şi asta?

Strecurându-şi îndărăt securea la cingătoare, piticul se apropie, îl prinse de braţe şi-l privi lung pe sub sprâncenele

sale stufoase.

— Ai încredere în mine, Eragon Biruitor al Umbrei. Ai încredere că voi face ce trebuie. Dăruieşte-mi credinţa ta, ca şi cum te-ai fi născut într-adevăr în clanul Durgrimst Ingeitum. Supuşii mei nu ar îndrăzni niciodată să ridice glasul împotriva propriului grimstborith şi în sprijinul altui clan. Dacă un grimstborith face un pas greşit, trebuie să se descurce singur, dar asta nu înseamnă că nu-mi pasă de grijile tale.

O clipă, lăsă ochii în jos, apoi îşi ridică privirea şi continuă:

— Dacă nu pot fi rege, ai încredere în mine că nu mă voi lăsa orbit de pofta de putere într-atât încât să nu-mi dau seama că am pierdut. Dacă se va întâmpla aşa ceva – cu toate că eu unul nu cred –, atunci, de bunăvoie, am să sprijin pe altcineva, căci nu vreau nici eu, aşa cum nici tu nu vrei, să fie ales un grimstnzborith potrivnic vardenilor. Şi, daca este să dau o mână de ajutor altcuiva să dobândească tronul, faima şi puterea pe care le voi pune în slujba acelui şef de clan vor fi, prin firea lucrurilor, şi ale tale, căci şi tu eşti Ingeitum. Ai s-o faci, Eragon? Ai să-mi dăruieşti încrederea ta? Ai să mi te supui, ca grimstborith, aşa cum fac ceilalţi care s-au legat cu jurământ în faţa clanului?

Eragon gemu şi-şi lăsă capul pe spate, sprijinindu-l de scoarţa aspră a copacului. Trase cu ochiul la crengile strâmbe, albe ca nişte oase. „Ai încredere.” Orik nici că ar fi putut să-i ceară ceva mai greu. Desigur, ţinea la pitic, dar, dacă i se supunea acum, când erau atâtea lucruri în joc, însemna să-şi piardă şi mai mult libertatea, un gând care-i făcea rău. Şi nu doar libertatea – în felul acesta, nu şi-ar mai fi putut face datoria de a veghea la soarta Alagaesiei. Se simţea de parcă atârna de buza unei prăpăstii, iar Orik încerca să-l convingă că undeva, la câteva picioare sub el, se afla un prag, însă nu-l putea face să-şi dea drumul, de teama de a nu se prăbuşi în gol.

— N-am să-ţi fiu slujitor. N-am să mă supun orbeşte poruncilor tale, spuse. Când vine vorba de ceva ce priveşte clanul, am să te ascult. Dincolo de asta, n-ai să ai nicio putere asupra mea.

Cu o faţă grava, Orik încuviinţă.

— Să ştii că nu-mi pasa câtuşi de puţin ce porunci îţi dă Nasuada sau pe cine ai să omori luptând împotriva Imperiului. Nu, ceea ce mă face să mă zvârcolesc în pat, când ar trebui să

dorm buştean ca Arghen în peştera sa, este gândul la cum ai putea încerca să te amesteci în alegerea noastră. Ai gânduri bune, ştiu, dar, chiar şi aşa, nu cunoşti mare lucru despre politica noastră, oricât de bine te-ar fi şcolit Nasuada. Eu însă mă pricep la asta, Eragon. Lasă-mă să fac ceea ce mi se pare cuvenit. Pentru asta m-a pregătit Hrothgar de când m-am născut.

Eragon oftă şi, simţindu-se ca şi cum se prăbuşea în hău, spuse:

— Foarte bine. În ceea ce priveşte alegerea, am să fac ceea ce crezi tu că e bine, Grimstborith Orik.

Pe chipul piticului se aşternu un zâmbet larg. Îl strânse mai tare de braţe, apoi îi dădu drumul, zicând:

— Ah, Eragon, îţi mulţumesc! Nici nu ştii ce înseamnă asta pentru mine. Faci un lucru mare, minunat chiar, şi n-am să uit, nici chiar daca ajung la doua sute de ani, cu barba aşa de lungă încât să mi se târâie prin praf.

Fără să vrea, Eragon chicoti:

— Nădăjduiesc totuşi să nu crească aşa de mult. Te-ai împiedica de ea la fiecare pas.

— Mda, poate că da, zise Orik râzând. Unde mai pui că, pesemne, Hvedra mi-ar reteza-o de îndată ce mi-ar ajunge la genunchi. Când vine vorba de lungimea bărbii, e foarte sigură pe ea.

Pe urmele lui Orik, Eragon părăsi pădurea de piatră, străbătând din câţiva paşi valul de ceaţă albicioasă ce se învârtejea printre trunchiurile uscate. Ajunseră îndărăt în locul în care se aflau cei doisprezece războinici şi, împreună, începură să coboare coasta Muntelui Thardur. Ajunşi pe fundul văii, trecură pe cealaltă parte, fără ocolişuri. Apoi, piticii îl conduseră pe Eragon la un tunel atât de bine ascuns în stâncă încât nu l-ar fi găsit niciodată de unul singur.

Cu tristeţe în suflet, el întoarse spatele luminii slabe a soarelui şi aerului proaspăt de munte, pătrunzând în bezna tunelului care avea cam opt picioare în lăţime şi şase în înălţime – pentru Eragon era de-a dreptul mic – şi care, la fel ca toate tunelurile piticilor prin care avusese prilejul să treacă, era drept ca o săgeată, cât vedea cu ochii. Se uită o singură dată peste umăr, văzându-l pe un pitic pe nume Farr, care tocmai închidea lespedea de granit ce slujea drept uşă,

cufundându-i pe toţi în beznă. O clipă mai târziu, paisprezece globuri de felurite culori se aprinseră deodată, când piticii scoaseră lămpile fără flacără din desagii de la şa. Orik îi dădu şi lui Eragon una.

Şi apoi o porniră la drum prin străfundurile muntelui. Copitele poneilor umpleau tunelul de ecouri ce se ciocneau unul de altul şi păreau să strige la ei ca nişte strigoi înfuriaţi. Eragon se strâmbă, ştiind că avea să fie urmărit de vacarmul acela până în Farthen Dur, cale de multe leghe, căci tocmai acolo se termina tunelul. Lăsă umerii în jos, strânse în pumn curelele cu care-şi legase bocceaua şi-şi dori să fie împreuna cu Saphira, zburând sus, peste pământ.

Morţii care râd

Roran se lăsă pe vine şi trase cu ochiul prin perdeaua de crengi de salcie.

Nu foarte departe, în faţa lui, cincizeci şi trei de soldaţi şi căruţaşi şedeau în jurul a trei focuri, mâncând de zor, în vreme ce amurgul învăluia din ce în ce mai iute împrejurimile. Se opriseră peste noapte pe malul lat şi ierbos al unui râu fără nume. Căruţele, pline de provizii pentru oştile lui Galbatorix, erau priponite într-un soi de semicerc împrejurul focurilor. Zeci de boi, cu piedici la picioare, păşteau în spatele taberei, mugind din când în când, pe înfundate, unul la altul. Şi totuşi, puţin mai în josul râului, se vedea o ridicătură de pământ moale, destul de înaltă, din pricina căreia nu puteau fi nici atacaţi din partea aceea, dar nici nu se puteau retrage.

„Ce-o fi fost în mintea lor?” se miră Roran. Când cineva se afla în asemenea locuri sălbatice şi pline de duşmani, era mai chibzuit să-şi facă tabăra într-un colţ ce putea fi apărat – aşadar, să-şi apere spatele, folosindu-se de ceea ce găsea prin jur. Chiar şi aşa, trebuia găsit un loc din care să poţi fugi dacă duşmanul te lua pe nepregătite. Aşa cum era pusă tabăra, era o joacă de copil pentru Roran şi ceilalţi războinici de sub comanda lui Martland să se năpustească din desişul în care se ascundeau şi să-i împingă pe oamenii imperiului în vârful V-ului alcătuit din ridicătură de pământ şi albia râului, unde-i puteau măcelări fără nicio greutate. Roran era uimit să vadă că nişte

soldaţi instruiţi făcuseră o asemenea greşeală copilărească. „Poate că sunt oameni de oraş, se gândi. Sau, cine ştie, poate că nu au văzut multe lupte până acum.

Dar atunci de ce li s-a încredinţat o asemenea misiune importantă?" Se încruntă.

— Ai găsit vreo capcană? întrebă fără să-şi întoarcă privirea, fiindcă ştia că Halmar, Carn şi alţi doi bărbaţi se aflau foarte aproape, în spatele lui.

Luptase alături de toţi ceilalţi din grup, în afară de cei patru sabieri care veniseră sa-i înlocuiască pe cei ucişi sau grav răniţi în ultima înfruntare. Nu-i plăcea chiar pe toţi, dar avea o încredere neţărmurită în ei şi ştia că şi ei, la rândul lor, simţeau acelaşi lucru. O asemenea legătură era dincolo de vârstă şi de origine. După prima bătălie, rămăsese uimit să-şi dea seama cât de apropiat se simţea de tovarăşii săi şi cu câtă căldură se purtaseră aceştia faţă de el.

— Nu, până acum nu, răspunse Carn pe şoptite. Dar, pe de altă parte…

— Ştiu, ştiu, poate că au ţesut vreo vrajă noua, pe care tu nu eşti în stare s-o recunoşti. Spune-mi însă, au cu ei vreun magician?

— Nu pot fi sigur, dar nu cred să aibă.

Roran dădu la o parte un mănunchi de frunze de salcie ca să vadă mai bine cum erau aşezate căruţele.

— Nu-mi place, mormăi. Data trecuta era şi un vrăjitor. Acum de ce nu este?

— Să ştii că nu suntem chiar aşa de mulţi pe lume precum ai crede.

— Hm, făcu Roran, scărpinându-se în barbă.

Era încă preocupat de faptul că soldaţii păreau atât de nechibzuiţi. „Oare încearcă să ne păcălească să-i atacăm? Nu par pregătiţi, dar asta nu înseamnă mare lucru. Ce soi de capcană ne-ar fi putut întinde? Cale de treizeci de leghe nu este nimeni altcineva, iar Murtagh şi Thorn au fost văzuţi ultima oară zburând spre Feinster."

— Dă semnalul, spuse. Dar zi-i lui Martland că mă îngrijorează că şi-au făcut tabăra aici. Ori sunt proşti din cale-afară, ori au vreun mijloc de apărare de care nu ne dăm seama – vrăji sau vreo altă şmecherie de-a regelui.

După o clipa de linişte, veni şi răspunsul:

— Am dat de ştire. Martland spune că nici lui nu-i place ce vede, dar că, daca nu vrei să te-ntorci la Nasuada cu coada-ntre picioare, trebuie să ne încercam norocul.

Roran mormăi şi întoarse capul spre ceilalţi. Le făcu un semn din bărbie şi se târâră cu toţii, pe coate şi genunchi, până în locul în care-şi lăsaseră caii. Ridicându-se, Roran se urcă în şa.

— Hopa, uşurel, băiete, şopti, mângâindu-l pe Văpaia Zăpezii pe grumaz, căci armăsarul începuse să se foiască. În lumina slabă, pielea şi coama sa sclipeau ca argintul. Nu pentru prima oară, Roran îşi dori să fi avut un cal de o culoare ceva mai închisă – un murg sau un roib, de pilda.

Luându-şi scutul ce atârna lângă şa, îşi petrecu braţul stâng prin curele, apoi îşi trase ciocanul de la cingătoare. Înghiţi în sec. Aşa cum i se întâmpla de fiecare dată, îşi simţea umerii încordaţi. Apucă mai bine coada ciocanului.

Văzând că erau cu toţii gata, Carn ridică un deget, închizând ochii aproape de tot şi fremătând din buze, ca şi cum vorbea cu sine însuşi. În apropiere, cânta un greiere. Carn deschise brusc ochii.

— Nu uitaţi, ţineţi-vă ochii în jos până ce vă obişnuiţi şi, orice s-ar întâmpla, nu vă uitaţi la cer.

Apoi începu să descânte în limba străveche, rostind vorbe de înţeles, care musteau de putere. Roran se acoperi cu scutul şi îşi miji ochii, privind în jos. O lumină albă, limpede şi puternică precum soarele la amiază se revărsă peste tot, plecând dintr-un loc aflat undeva deasupra taberei duşmanilor. Roran se simţi ispitit să vadă mai bine de unde venea, dar se abţinu.

Cu un strigăt, îşi îmboldi armăsarul în coaste şi se aplecă peste grumazul lui în clipa în care acesta se năpusti înainte. De-o parte şi de alta, Carn şi ceilalţi războinici făcură întocmai, pregătindu-şi armele. Crengile îl zgâriau pe Roran pe ceafă şi pe umeri, apoi, pe neaşteptate, Văpaia Zăpezii ieşi din desiş, năpustindu-se la galop spre tabără. Apărură încă doua cete de călăreţi – una condusă de Martland, a treia de Ulhart.

Soldaţii şi căruţaşii urlară de spaimă şi-şi acoperiră ochii. Clătinându-se ca nişte oameni beţi, începură să-şi caute armele, încercând să se aşeze astfel încât sa poată ţine piept atacului.

Roran nici măcar nu încercă să-şi faca armăsarul să încetinească. Dimpotrivă, îmboldindu-l înca o dată, se ridică în scări cât putea de mult şi se încordă din toate puterile în clipa

în care Văpaia Zăpezii sări prin deschizătura îngustă dintre două căruţe. Atinseră pământul. Roran îşi simţi dinţii clănţănind. Văpaia Zăpezii aruncă noroi în foc cu copitele, făcând să izbucnească un vârtej de scântei.

Ceilalţi războinici din grupul lui Roran săriră, la rândul lor, peste căruţe. Ştiind că ei aveau să se ocupe de soldaţii din spatele său, Roran îşi îndreptă atenţia spre cei din faţă. Îndemnându-şi armăsarul spre unul dintre ei, îl lovi cu capătul ciocanului şi-i frânse nasul, împroşcându-i chipul cu sânge. Cu o lovitură la cap, îl termină, apoi ră sabia altuia.

Ceva mai în josul şirului de căruţe, Martland, Ulhart şi oamenii lor pătrunseră şi ei în tabără, atingând pământul într-un ropot de copite şi un freamăt de arme şi armuri. Un cal urlă şi căzu în clipa în care un soldat îl străpunse cu suliţa.

Roran ră încă o dată atacul duşmanului său, apoi îl lovi în braţul cu care ţinea sabia, frângându-i oasele şi silindu-l s-o scape din mână. Fără preget, îl lovi drept în tunica roşie pe care o purta, rupându-i osul pieptului şi culcându-l la pământ. Soldatul gemea şi se zvârcolea, rănit de moarte.

Roran se răsuci în şa, căutând din ochi un alt potrivnic. Tot trupul îi vibra de încordare – vedea atât de limpede împrejur, de parcă ar fi privit o sculptură de sticlă. Se simţea de neînvins, de neoprit. Timpul însuşi părea să se întindă şi să încetinească, încât un fluture de noapte, care zbura pe lângă el, părea să zboare prin miere, nu prin aer.

Apoi însă două mâini se încleştară pe poalele tunicii sale de zale şi-l traseră jos din şa. Căzu grămadă la pământ, rămânând fără aer. O clipă, ochii i se împăienjeniră şi se întunecară. După ce-şi veni în simţiri, văzu că primul soldat pe care-l atacase şedea pe pieptul său, înăbuşindu-l. Trupul său acoperea locul din care venea lumina pe care Carn o făcuse să se reverse din cer. Avea, de jur împrejur, un soi de aureolă albă, astfel încât chipul îi rămăsese ascuns printre umbre dese. Roran nu izbutea să-i zărească decât dinţii încleştaţi, sclipitori.

Soldatul îl strânse şi mai tare de beregată, iar Roran deschise larg gura, încercând să răsufle. Pipăi în jur, căutându-şi ciocanul pe care-l scăpase, dar nu-l găsi. Încordându-şi gâtul pentru ca soldatul să nu-l poată ucide, îşi scoase pumnalul de la cingătoare şi străpunse platoşa duşmanului, înfigându-i tăişul între coaste pe partea stângă a trupului.

Soldatul nici măcar nu clipi şi nu slăbi strânsoarea.

În loc de asta, începu să hohotească gâlgâit. Era un sunet atât de înficoşător şi neomenesc încât Roran simţi un fior rece în stomac. Îşi aminti că mai auzise cândva aşa ceva, în vreme ce-i privea pe vardeni luptându-se cu oamenii care nu simţea durerea, pe câmpia ierboasă de la malul râului Jiet. Îl fulgeră un gând. Înţelesese acum de ce duşmanii îşi aleseseră un loc atât de prost pentru tabără. „Nu le pasă dacă-i prindem sau nu în capcană, căci nu le putem face rău.”

În faţa ochilor îi jucau pete roşii şi galbene. Era pe cale să-şi piardă cunoştinţa. Dintr-o sforţare, trase pumnalul afară şi lovi în sus, în subsuoara soldatului, răsucind tăişul în rană. Picături de sânge fierbinte îi împroşcară mâna, dar soldatului nu păru să-i pese câtuşi de puţin. Dimpotrivă, îl lovi cu capul de pământ – o dată, de două ori, de trei ori –, făcându-l să vadă un vârtej de culori în faţa ochilor. Roran îşi încorda coapsele, încercând în zadar să-l arunce la o parte. Orbit şi deznădăjduit, lovi cu pumnalul în locul în care, pesemne, se afla chipul soldatului şi simţi tăişul înfigându-se în carnea moale. Îl trase puţin în spate, apoi îl înfipse mai tare, simţindu-l cum atingea osul.

Strânsoarea care-l înăbuşea dispăru.

Roran rămase întins pe spate, gâfâind, apoi se rostogoli pe o parte şi vomită. Gâtul îl ardea. Răsuflând cu zgomot şi tuşind, se ridică, împleticit, şi-l văzu pe duşman nemişcat, întins la pământ în spatele lui, cu pumnalul ieşindu-i din nara stângă.

— La cap! strigă Roran, în ciuda gâtului care-l înţepa. Loviţi-i la cap!

Lăsă pumnalul acolo unde era şi-şi luă ciocanul care căzuse pe pământul bătătorit, oprindu-se numai o clipă pentru a înşfăca şi o suliţă rămasă fără stăpân. O luă cu braţul pe care avea şi scutul. Sărind peste soldatul căzut, fugi spre Halmar, care descălecase şi el şi se lupta cu trei duşmani deodată. Înainte ca aceştia să-l observe, Roran îi lovi pe doi dintre ei în cap cu atât putere încât le sfărâmă coifurile. Pe cel de-al treilea i-l lăsă lui Halmar şi se apropie, în schimb, de cel căruia îi sfărâmase osul pieptului şi pe care-l crezuse mort. Îl găsi cu spatele sprijinit de roata unei căruţe, scuipând sânge şi chinuindu-se să încordeze un arc. Îi străpunse un ochi cu suliţa. În clipa în care o trase afară, văzu tăişul împroşcat cu bucăţi de carne cenuşie.

În clipa aceea, îl fulgeră un gând. Aruncă suliţa către un bărbat cu tunică roşie aflat de cealaltă parte a celui mai apropiat foc străpungându-l în piept –, apoi îşi petrecu ciocanul la cingătoare şi încorda arcul luat de la duşman. Lipindu-se cu spatele de o căruţă, începu să tragă în soldaţii care se grăbeau de colo-colo, încercând fie să-i ucidă, dacă avea norocul să-i lovească în faţă, în gât sau în inimă, fie să-i schilodească, pentru ca tovarăşii săi să-i poată termina mai uşor. Chiar dacă nu simţeau durerea, nu aveau cum să scape de moarte dacă-şi pierdeau tot sângele din trup.

Deşi încrezători la început, vardenii începuseră să se tulbure. Erau răspândiţi peste tot şi înfricoşaţi – unii în şa, alţii pe jos, aproape toţi plini de sânge. Cel puţin cinci – din câte văzu Roran – muriseră, ucişi de duşmanii pe care-i crezuseră terminaţi. Era cu neputinţă de observat însă câţi soldaţi de-ai Imperiului mai rămăseseră în viaţă printre mormanele de trupuri care se zvârcoleau. Era limpede totuşi că încă erau mai mulţi decât vardenii, care rămăseseră numai vreo douăzeci şi cinci. „Ar putea să ne sfâşie cu mâinile goale, în vreme ce noi încercăm în fel şi chip să-i omoram”, îşi dădu seama Roran. Îl căută din priviri, prin toată zăpăceala, pe Văpaia Zăpezii şi-l văzu undeva, în josul râului, lângă o salcie, cu nările căscate şi cu urechile lipite de cap.

Folosindu-se de arc, ucise încă patru soldaţi şi răni mai mult de douăzeci. Apoi, tocmai când rămăsese numai cu două săgeţi, îl văzu pe Carn în picioare de cealaltă parte a taberei, luptându-se cu un soldat la colţul unui cort în flăcări. Trăgând coarda arcului până ce penele săgeţii îl gâdilară la ureche, Roran îl străpunse pe duşman în piept. Acesta se împiedică şi căzu într-un genunchi, iar Carn îi tăie capul. Roran aruncă arcul şi, cu ciocanul în mână, se apropie în fugă şi strigă:

— Nu poţi să-i ucizi cu ajutorul magiei?

Câteva clipe, Carn gâfâi, neputând să vorbească, apoi clătină din cap şi spuse:

— Toate vrăjile pe care le-am încercat au fost oprite.

Lumina flăcărilor îi colora jumătate de faţă în roşu. Roran blestemă.

— Atunci, hai împreună! strigă şi ridică scutul.

Umăr la umăr, se apropiară de primul grup de soldaţi: opt bărbaţi care încercuiseră trei vardeni. În următoarele câteva

minute, Roran nu mai văzu şi nu mai auzi în jur decât freamătul armelor şi sunetul înfundat al tăişurilor înfipte în carne. Din când în când, era străbătut de fiori de durere. Soldaţii oboseau mai greu decât oamenii obişnuiţi şi nu se dădeau niciodată înapoi de la un atac. Nu încetineau nici măcar după ce avuseseră parte de răni dintre cele mai crâncene. Chinul luptei era atât de mare încât Roran se simţi din nou ameţit şi, odată ce-l văzu şi pe al optulea duşman prăbuşit la pământ, se înclină într-o parte şi vomită iarăşi, apoi scuipă pentru a-şi curăţa gura.

Unul dintre vardenii pe care încercaseră să-i salveze murise în încleştare, cu rinichii străpunşi de un pumnal, însă cei doi care rămăseseră în picioare li se alăturară. Toţi patru se năpustiră la următorul grup de soldaţi.

— Împingeţi-i spre râu! strigă Roran.

Apa şi noroiul avea să-i îngreuneze pe duşmani, îngăduindu-le, poate, vardenilor să încline balanţa în favoarea lor.

Nu departe, îl văzură pe Martland, care izbutise să-i adune pe cei doisprezece vardeni rămaşi călare, poruncindu-le să facă tocmai ce spusese şi Roran – să-i împingă pe duşmani îndărăt, spre apa care sclipea în noapte.

Soldaţii şi cei câţiva căruţaşi rămaşi se împotriveau cât puteau, împingeau cu scuturile în cei care-i atacau pe jos. Dădeau să străpungă armăsarii cu suliţele. Şi totuşi, în ciuda încăpăţânării lor, vardenii îi siliră să se tragă înapoi, pas cu pas, până ce ajunseră în apă până la genunchi, pe jumătate orbi din pricina luminii nepământene care se revărsa peste ei.

— Să nu vă retrageţi! strigă Martland, descălecând şi proptindu-se, cu picioarele depărtate, la malul râului. Să nu care cumva să-i lăsaţi să ajungă pe mal!

Roran lăsă umerii în jos, înfingându-şi bine călcâiele în pământul moale, până ce se simţi sigur pe el, şi aşteptă ca soldatul cel masiv, care stătea în picioare în apa rece, la câţiva paşi în faţa lui, să-l atace. Cu un muget, acesta se apropie, împroşcând în jur şi fluturându-şi sabia, pe care Roran o prinse cu scutul, ripostând la rândul său cu o lovitură de ciocan. Soldatul însă se apără şi el, după care dădu să-l lovească la picioare. Câteva clipe rămaseră aşa, schimbând lovituri, însă niciunul nu izbuti să-l rănească pe celălalt. Apoi, Roran îi sfărâmă duşmanului antebraţul stâng, dându-l câţiva paşi

înapoi. Soldatul nu făcu decât să zâmbească şi să scoată un hohot amar, care-ţi îngheţa sângele în vine.

Roran se întrebă dacă el sau vreunul dintre tovarăşii săi avea să mai vadă zorii. „Sunt mai greu de ucis ca şerpii. Putem să-i facem fărâme şi tot au să ne-atace până ce nu-i lovim de moarte.” Dar toate gândurile îi fugiră din minte în clipa în care soldatul îl atacă iarăşi cu sabia sa ciobită, care sclipea în lumină ca o limbă de foc.

După aceea, întreaga bătălie se preschimbă parcă într-un coşmar. Lumina ciudată, rău-prevestitoare dădea împrejurimilor şi soldaţilor o înfăţişare nepământeană, răpindu-le orice culoare şi aruncând umbre lungi, subţiri, ascuţite ca nişte lame de brici peste oglinda vălurită a râului, în vreme ce dincolo de ei totul era cufundat în beznă. Iarăşi şi iarăşi îi împinse înapoi pe soldaţii care ieşeau din apă împleticindu-se ca să-l omoare, lovindu-i cu ciocanul până ce nici nu mai semănau a oameni şi totuşi neizbutind să-i ucidă. Cu fiecare lovitură, şuvoaie de sânge negru împroşcau apa ca nişte pete ce cerneală, plutind în jos. Fiecare clipă era ca şi cea de dinainte. Roran se simţea amorţit şi îngrozit. Oricât de tare se străduia, tot mai apărea un alt soldat schilodit care să încerce să-l străpungă sau să-l taie cu sabia. Şi peste tot răsunau hohotele smintite ale oamenilor care se ştiau morţi şi totuşi se agăţau cu deznădejde de iluzia vieţii, chiar şi când vardenii le hăcuiau trupurile.

Şi apoi, linişte.

Roran rămase ghemuit în spatele scutului, cu ciocanul pe jumătate ridicat, răsuflând greu, scăldat în sudoare şi sânge. Trecu un minut până să-şi dea seama că în apă, în faţa lui, nu se mai afla nimeni. Privi de trei ori în stânga şi-n dreapta, de parcă nu era în stare să înţeleagă că duşmanii fuseseră în sfârşit ucişi pe de-a-ntregul, spre uşurarea tuturor. Printre undele sclipitoare, un leş pluti în jos, pe lângă el.

În clipa în care simţi o mână prinzându-l de braţul drept, scoase un muget fără cuvinte şi se răsuci, mârâind şi dând să scape. Nu era însă decât Carn, tras la faţă, murdar din cap până-n picioare, care-i spunea:

— Am învins, Roran! Ce zici? Au pierit! I-am dovedit!

Roran îşi coborî braţul şi-şi dădu capul pe spate. Era prea obosit. Nu putea nici măcar să se aşeze. Se simţea… se simţea

nefiresc de treaz şi totuşi lipsit de orice emoţie, de orice sentiment care se ascunseseră undeva în străfundul sufletului său. Şi era mai bine aşa – altfel, se gândi că şi-ar fi pierdut minţile.

— Adunaţi-vă şi cercetaţi căruţele! strigă Martland. Cu cât vă reveniţi mai iute, cu atât putem să părăsim mai repede locul ăsta blestemat. Carn, vezi de Welmar! Nu-mi place cum arată tăietura aia.

Cu un mare efort de voinţă, Roran se întoarse şi se apropie, târşâit, de o căruţă. Clipind pentru a scăpa de sudoarea ce-i curgea în ochi, văzu că din tot grupul lor nu mai rămăseseră în picioare decât nouă. Dar alungă gândul pentru mai târziu. „Acum nu e vreme de jelit.”

În vreme ce Martland Barbăroşie se plimba prin tabăra plină de leşuri, un soldat pe care Roran îl crezuse mort se răsuci şi, culcat la pământ, îi reteză contelui mâna dreaptă. Dintr-o mişcare atât de elegantă încât părea pregătită dinainte, Martland îi smulse sabia din mână, cu o lovitură de picior, apoi se lăsă în genunchi, apăsându-i beregata, scoase un pumnal de la cingătoare cu mâna stângă şi-l străpunse într-o ureche, ucigându-l. Roşu la faţă şi încordat, îşi îndesă ciotul mâinii drepte la subsuoara cealaltă şi le făcu semn celor care se grăbeau să-l ajute.

— Lăsaţi-mă în pace! Nu e cine ştie ce rană! La căruţe! Dacă nu vă grăbiţi, îngălaţilor, barba o să-mi încărunţească de tot până terminaţi voi. Haideţi!

Cu toate acestea, Carn nu se mişcă din loc. Martland se încruntă şi zbieră:

— Pleacă imediat sau am să pun să te biciuiască pentru nesupunere, zău aşa!

Carn ridică de la pământ mâna retezată şi spuse:

— Cred că o pot face să se prindă la loc, dar îmi trebuie câteva minute.

— Ah, fir-ar să fie, dă aia încoace! făcu Martland şi-i smulse bucata de carne, pe care o vârî la adăpost, în tunică. Nu te mai ocupa de mine şi salvează-i pe Welmar şi pe Lindel dacă poţi. Odată ce ne îndepărtăm cale de câteva leghe de monştrii ăştia, poţi să încerci să mă faci la loc.

— Atunci s-ar putea să fie prea târziu, zise Carn.

— Ţi-am dat o poruncă, vrăjitorule, nu te-am rugat! tună

Barbăroşie; văzându-l pe Carn plecat, îşi rupse cu dinţii mâneca tunicii şi-şi înfăşură ciotul drept, îndesându-l apoi, din nou, la subsuoară, cu chipul scăldat în sudoare. Aşa! Ce-aţi găsit în căruţele alea nenorocite, la naiba cu ele?

— Frânghie! strigă cineva.

— Rachiu! se auzi un alt glas.

— Ulhart, mormăi contele, ţine-le tu socoteala.

Roran îi ajută şi el pe cei care scotoceau prin căruţe, strigându-i lui Ulhart ce găsiseră. După aceea, uciseră boii şi dădură foc rămăşiţelor, ca şi prima dată, apoi îşi adunară caii şi se urcară în şei, legându-i pe răniţi ca să nu cadă.

În clipa în care erau gata de plecare, Carn îşi flutură braţul spre lumina ce se revărsa din cer şi îngână un cuvânt lung şi greu de înţeles. Lumea se cufundă în beznă. Ridicând ochii, Roran văzu o imagine tulbure a chipului lui Carn, aşternută peste întinderea de stele pâlpâinde. Apoi, când privirile i se obişnuiră cu întunericul, zări siluetele mici şi cenuşii ale miilor de fluturi de noapte, năuciţi, care se împrăştiau pe cer ca umbrele sufletelor celor morţi.

Simţindu-şi inima grea, îşi îmboldi armăsarul şi se îndepărtă de rămăşiţele convoiului.

Sânge pe stânci

Cuprins de mânie neputincioasă, Eragon ieşi în goană din încăperea rotundă aflată undeva, sub Tronjheim, în adâncurile muntelui. În urma lui, uşa de stejar se închise cu un zgomot sec.

Cu mâinile în şolduri, el rămase în mijlocul coridorului arcuit aflat dincolo de uşă şi se uită urât la podeaua presărată cu bucăţi dreptunghiulare de agată şi jad. Trecuseră trei zile de când Orik şi el ajunseseră în Tronjheim, iar cei treisprezece şefi de clan nu făcuseră decât să se certe în legătură cu nişte lucruri pe care Eragon le credea lipsite de importanţă, cum ar fi clanurile ce aveau dreptul de a-şi trimite turmele la păşunat pe o pajişte sau alta. Ascultându-i cum discutau legi, una mai încâlcită decât alta, din codul lor, Eragon simţea adesea că-i venea să urle la ei că erau nişte orbi şi nişte neghiobi şi că, din pricina lor, întreaga Alagaesie avea să cadă în robia lui

Galbatorix dacă nu-şi lăsau certurile la o parte, pentru a alege, fără întârziere, un nou stăpânitor.

Pierdut în gânduri, străbătu încet coridorul, aproape fără să-i observe pe cei patru străjeri care-l urmau oriunde se ducea, nici pe piticii pe care-i întâlni în cale şi care-l salutau, rostindu-i numele pe felurite tonuri. „Iorunn e cea mai rea dintre toţi", se hotărî în sinea lui. Era vorba de şefa clanului Durgrimst Vrenshrrgn, un clan puternic şi bătăios, care lăsase să se înţeleagă, de la bun început, că avea de gând să urce ea însăşi pe tron. Un singur clan, Urzhad, trecuse pe faţă de partea ei – numai că, aşa cum o dovedise de mai multe ori în cursul întâlnirilor dintre şefii de clan, Iorunn era isteaţă, vicleană şi putea răsuci orice împrejurare spre folosul ei. „Ar putea fi o regină minunată, recunoscu Eragon în sinea sa, numai că-i atât de ascunsă încât e cu neputinţă să ştii dacă are de gând să-i sprijine pe vardeni odată ce obţine tronul." Îşi îngădui un zâmbet strâmb. De câte ori vorbea cu Iorunn, se simţea stânjenit. Printre pitici, ea trecea drept o mare frumuseţe şi chiar şi pentru ochii unui om era impresionantă. Unde mai pui că părea vrăjită de Eragon, ceea ce el nu izbutea defel să înţeleagă. De câte ori vorbiseră, Iorunn pomenise fără încetare felurite amănunte din istoria şi mitologia piticilor, pe care Eragon nu le înţelegea, dar de care, în schimb, Orik şi ceilalţi pitici păreau, de fiecare dată, amuzaţi nevoie mare.

Pe lângă Iorunn, apăruseră alţi doi şefi de clan care şi-ar fi dorit să urce pe tron: Gannel, şeful clanului Quan, şi Nado, grimstborith în Durgrimst Knuricarathn. Piticii din Quan aveau în grijă tot ceea ce ţinea de religie, aşa că se bucurau de multă putere în rândul celorlalţi. Cu toate astea, Gannel nu izbutise până acum să obţină decât sprijinul altor două clanuri, Durgrimst Ragni Hefthyn şi Durgrimst Ebardac – un clan ce se îndeletnicea, mai presus de orice, cu învăţătura. Nado, în schimb, atrăsese de partea sa alte trei clanuri – Feldunost, Fanghur şi Az Sweldn rak Anhuin.

Iorunn părea să-şi dorească tronul numai pentru puterea pe care avea s-o dobândească. Dinspre partea sa, Gannel nu părea întru totul potrivnic vardenilor – cu toate că nu se arăta nici din cale-afară de prietenos când venea vorba de ei. Nado însă se împotrivea deschis şi din toate puterile oricăror legături cu Eragon, Nasuada, Imperiul, Galbatorix, Regina Islanzadi şi, din

câte i se păruse lui Eragon, cu orice făptură din afara Munţilor Beor. Clanul Knurlacarathn se îndeletnicea cu cioplitul în piatră. Era cel mai numeros şi mai bogat dintre clanuri, căci toţi ceilalţi depindeau de ei când venea vorba de săpat tuneluri sau de clădit locuinţe – până şi cei din Ingeitum aveau nevoie de ei pentru a scoate la lumină metalele pe care să le lucreze fierarii lor. Şi, chiar dacă Nado nu avea să izbutească să obţină coroana, Eragon ştia că mulţi alţi şefi de clan, ceva mai mărunţi, care-i împărtăşeau părerile, aveau să sară să-i ia locul. Piticii din Az Sweldn rak Anhuin, de pildă – un clan pe care Galbatorix şi Trădătorii săi aproape că-l şterseseră de pe faţa pământului cu prilejul unei răzvrătiri –, se proclamaseră duşmanii de moarte ai lui Eragon, în timp ce el se afla în oraşul Tarnag, şi prin tot ceea ce făcuseră la întâlnirea şefilor de clan îşi dovediseră ura neîmpăcată faţă de el, de Saphira şi de tot ce avea de-a face cu dragonii şi Cavalerii lor. Se împotriviseră până şi dorinţei lui Eragon de a fi de faţă la discuţii, cu toate că aşa ceva era cum nu se poate mai firesc după legile lor. Ba chiar îi siliseră pe ceilalţi să-şi spună părerea prin vot, lungind astfel pelteaua cu încă şase ceasuri, fără niciun rost.

“În curând, se gândi Eragon, va trebui să găsesc o cale să fac pace cu ei. Ori asta, ori să termin ceea ce a început Galbatorix. N-am de gând să-mi petrec viaţa temându-mă de Az Sweldn rak Anhuin.” Se opri, aşa cum făcuse de multe ori în ultimele zile, şi aşteptă răspunsul Saphirei -amintindu-şi că acesta nu avea să vină, simţi un fior de jale, cu care deja se obişnuise, străpungându-i pieptul.

Nu era însă deloc limpede cât de sigure erau înţelegerile dintre feluritele clanuri. Niciunul din cei patru – Orik, Iorunn, Gannel şi Nado – nu avea îndeajuns de mult sprijin pentru a câştiga votul, aşa că toţi se străduiau din răsputeri să nu piardă clanurile care le făgăduiseră deja ajutorul şi, în acelaşi timp, să le fure celorlalţi voturile. Cu toate că ştia cât era de important, Eragon se simţea din ce în ce mai plictisit şi mânios din pricina întârzierilor cu care nu avea cum să se lupte.

Din câte îi spusese Orik, înţelesese că, înainte ca şefii de clan să-şi poată alege stăpânitorul, trebuia să hotărască prin vot dacă erau cu adevărat pregătiţi să o facă – pentru asta, era nevoie de cel puţin nouă voturi. Până în clipa aceea, niciun şef de clan, nici măcar Orik, nu se simţea îndeajuns de sigur pe

sine pentru a duce lucrurile la bun sfârşit şi a trece la alegerea ultimă. Era hopul cel mai greu de trecut – spusese Orik – şi nu o dată se întâmplase să dureze foarte mult până ca lucrurile să meargă mai departe.

Cântărind totul în minte, Eragon se plimbă aiurea prin multele încăperi de sub Tronjheim, până ce se trezi într-o cameră uscată şi plină de praf. De o parte se aflau cinci arcade negre, iar de cealaltă un basorelief ce înfăţişa un urs înalt de douăzeci de picioare, cu colţii rânjiţi, făcuţi din aur şi cu ochii mici, rotunzi, din rubine şlefuite.

— Kvastor, unde suntem? întrebă Eragon privindu-şi străjile. Glasul său răsună de jur împrejurul încăperii. Cu toate că simţea minţile multor pitici aflaţi la caturile de deasupra lor, nu avea habar cum să ajungă la ei.

Căpitanul gărzii, un pitic tinerel – la numai vreo şaizeci de ani –, făcu un pas în faţă.

— Încăperile astea au fost săpate cu mii de ani în urmă de către Grimstnzborith Korgan, pe când oraşul încă nu fusese terminat. De-atunci nu le-am prea folosit, numai când tot poporul nostru se adună în Farthen Dur.

Eragon încuviinţă.

— Şi poţi să mă conduci îndărăt sus?

— Fireşte, Argetlam.

Mergând la pas, ajunseră în câteva minute la o scară lată, cu trepte mici, ca pentru pitici, care-i scoase într-un coridor din partea de sud-vest a oraşului. De acolo, Kvastor îl conduse pe Eragon la unul dintre cele patru coridoare, lungi de o milă, care împărţeau oraşul după punctele cardinale.

Era acelaşi prin care Eragon şi Saphira pătrunseseră pentru prima oară în Tronjheim, cu mai multe luni în urmă. Străbătându-l, el se simţi cuprins de dor în vreme ce se apropia de mijlocul oraşului-munte. Se simţea mult mai bătrân decât atunci când îl văzuse pentru prima dată.

De-a lungul coridorului se deschideau patru caturi ale oraşului şi toate erau pline de pitici din fiecare clan. Cu toţii îl observară pe Eragon – era convins de asta –, dar numai câţiva catadicsiră să-l bage în seamă. Era mult mai bine aşa, căci nu mai era nevoit să răspundă la toate saluturile.

În clipa în care văzu un şir de pitici din Az Sweldn rak Anhuin care traversau coridorul, Eragon înţepeni. Aceştia întoarseră

capetele şi-l priviră, cu chipurile ascunse de vălurile violete pe care cei din clanul lor le purtau de câte ori ieşeau în lume. Ultimul din şir scuipă pe podea, la picioarele lui Eragon, înainte să se piardă printr-o arcadă, părăsind coridorul împreună cu tovarăşii săi.

„Dacă ar fi Saphira aici, n-ar fi îndrăznit să fie aşa de grosolani”, se gândi Eragon.

O jumătate de ceas mai târziu, ajunse la capătul măreţului coridor şi, cu toate că mai trecuse de multe ori pe acolo, în clipa în care păşi printre stâlpii negri, de onix, în vârful cărora se aflau pietre de zirconiu de trei ori mai mari decât un om, pătrunzând astfel în inima oraşului, se simţi copleşit de uimire şi admiraţie.

Încăperea avea cam o mie de picioare dintr-un capăt într-altul. Podeaua era din cornalină şlefuită, încrustată cu imaginea unui ciocan înconjurat de douăsprezece stele cu cinci colţuri – blazonul clanului Durgrimst Ingeitum şi al primului rege al piticilor, Korgan, care descoperise muntele scobit, în vreme ce săpa după aur. În faţa lui Eragon, la fel ca şi în părţi, se deschideau celelalte trei coridoare care străbăteau oraşul-munte. Încăperea nu avea tavan, ci se înălţa până în vârful muntelui, aflat la vreo milă deasupra. Acolo se deschidea sălaşul dragonilor în care locuiseră Eragon şi Saphira înainte ca Arya să sfărâme steaua de safir, apoi se vedea cerul – un rotocol albastru închis, ce părea de neatins, apărat de gura Muntelui Farthen Dur, scobit pe dinăuntru, care ascundea oraşul Tronjheim de restul lumii.

Jos de tot, la poale, nu ajungea decât o lumină foarte slabă. Se afla în Oraşul Veşnicului Amurg, aşa cum îl numiseră elfii. De vreme ce razele soarelui aproape că nu izbuteau să pătrundă în adâncuri – în afara unei jumătăţi de ceas, înainte de amiază, în miezul verii, când scânteiau orbitor –, piticii aşezaseră de jur împrejur nenumărate lămpi fără flacără. Erau mii şi mii. În vârful fiecărui stâlp al arcadelor rotunjite ce mărgineau fiecare cat se afla câte o lampă dintre cele mai puternice, iar pe sub arcade se vedeau şi mai multe, care însemnau intrările în felurite încăperi necunoscute şi ciudate, dar şi calea pe care urca Voi Turin, Scara Nesfârşită, ce dădea ocol încăperii de jos până sus. Lămpile aveau multe culori, făcând ca încăperea să pară împânzită de giuvaieruri

sclipitoare.

Frumuseţea lor însă pălea în faţa măreţiei unei nestemate adevărate, cea mai minunată dintre toate: Isidar Mithrim. Pe podeaua încăperii, piticii ridicaseră o schelă de lemn, rotundă, întinsă pe vreo şaizeci de picioare. Acolo, în împrejmuirea de bârne de stejar, petrecute unele printre altele, steaua de safir era pusă la loc, bucată cu bucată, cu cea mai mare grijă şi blândeţe. Sfărâmâturile care nu-şi găsiseră încă locul se aflau în lăzi fără capac, căptuşite cu straturi de lână moale. Fiecare ladă era însemnată cu un şir de rune subţiri şi răsucite. Lăzile erau răspândite pe aproape toată întinderea peretelui de vest al măreţei încăperi. Vreo trei sute de pitici stăteau aplecaţi peste ele, chinuindu-se din răsputeri să unească bucăţile într-un întreg.

Alţii se foiau de colo-colo printre schele, îngrijindu-se de nestemată pe dinăuntru sau proptind-o cu bârne.

Eragon îi privi, vreme de câteva minute, la lucru, apoi se apropie de locul în care Durza sfărâmase podeaua când el şi urgalii săi pătrunseseră în Tronjheim prin tunelurile de dedesubt. Cu vârful încălţării, lovi piatra şlefuită de la picioarele sale şi observă că nu mai rămăsese nici urmă din stricăciunile Umbrei. Piticii se pricepuseră de minune să îndepărteze urmele lăsate de bătălia din Farthen Dur. Cu toate astea, Eragon nădăjduia că se gândiseră să păstreze vie amintirea luptei. I se părea important ca urmaşii lor să nu uite cât sânge vărsaseră piticii şi vardenii în timpul războiului lor cu Galbatorix.

Apropiindu-se de schele, îi făcu un semn cu capul lui Skeg, care stătea cocoţat pe o platformă deasupra stelei de safir. Era un pitic subţirel, cu degete iuţi. Eragon îl cunoştea demult. Skeg făcea parte din Durgrimst Gedthrall şi era cel căruia Regele Hrothgar îi încredinţase misiunea de a reface cea mai preţioasă comoară a neamului său.

Skeg îi făcu semn să urce pe platformă. În clipa în care se săltă în mâini şi ajunse pe scândurile grosolane, Eragon dădu cu ochii de o întindere de creste sparte, unele subţiri ca un ac, de margini înguste şi sclipitoare şi adâncituri vălurite. Partea de sus a stelei de safir îi amintea de pustiul de gheaţă de pe râul Anora, în Valea Palancar, la sfârşitul iernii, după ce gheaţa apucase să se topească şi să îngheţe la loc de mai multe ori.

Din pricina şanţurilor şi ridicaturilor care se aflau peste tot, trebuia să ai mare grijă unde pui pasul. Numai că rămăşiţele stelei de safir nu erau albastre, albe sau transparente, ci străluceau slab, într-o culoare roz-deschis, cu urme de portocaliu, ca soarele la amurg.

— Cum merge? întrebă Eragon.

Skeg ridică din umeri şi-şi flutură palmele prin aer ca doi fluturi.

— Merge cum merge, Argetlam. Desăvârşirea nu poate fi zorită.

— Dar mi se pare că înaintaţi de minune.

Skeg îşi atinse nasul lat şi drept cu un deget ciolănos.

— Uite cum e… Când Arya a spart Isidar Mithrim, partea de sus -care-i acum jos – s-a sfărâmat în bucăţi mari, ce sunt uşor de pus laolaltă. Partea de jos, însă – care-i acum sus…

Ajuns aici, Skeg scutură din cap posomorât.

— Din pricina puterii cu care a fost lovită şi a tuturor bucăţilor ce apăsau în jos, pe faţa nestematei, îndepărtându-se de Arya şi dragonul Saphira, căzând spre tine şi Umbra cu suflet negru… petalele trandafirului s-au sfărâmat în bucăţi din ce în ce mai mici. Iar trandafirul, Argetlam, trandafirul este partea cea mai preţioasă a nestematei. Trandafirul este mai presus de orice. Iar acum, el se află în aproape toate bucăţelele. Dacă nu-l putem face la loc, astfel încât fiecare sfărâmătură, cât de mică, să se afle acolo unde trebuie, nu ne rămâne decât să dăm nestemata pe mâna giuvaergiilor, care să taie din ea inele pentru femeile noastre.

Skeg începu să turuie ca o moară neferecată. Strigă, pe limba sa, la un pitic care tocmai muta o ladă dintr-o parte într-alta a încăperii, apoi se trase de barba căruntă şi întrebă:

— Ţi s-a povestit vreodată, Argetlam, cum a fost tăiată Isidar Mithrim în vremea lui Herran?

Eragon şovăi, gândindu-se la lecţiile sale de istorie din Ellesmera.

— Ştiu că Durok a fost cel care-a sculptat-o.

— Da, zise Skeg, Durok Omthrond – Ochi-de-Vultur, cum îi spuneţi voi în limba asta. A fost descoperită de altcineva, însă el a tăiat-o şi a desprins-o din piatra care o împrejmuia, a sculptat-o şi a şlefuit-o. Şi-a petrecut cincizeci şi şapte de ani trudind la Trandafirul de Stea. Nestemata l-a vrăjit. În fiecare

noapte stătea ghemuit deasupra ei, până la revărsatul zorilor, şi asta pentru că era hotărât să facă din ea nu doar o frumuseţe, ci ceva care să atingă sufletele tuturor celor care o priveau şi care să-i aducă un loc de cinste la masa zeilor. Era atât de credincios acestui gând încât, în cel de-al treizeci şi doilea an al trudei sale, nevasta i-a spus că, dacă nu împarte greul lucrului cu ucenicii, are să plece din locuinţa lui. Durok nu i-a răspuns, ci i-a întors spatele pentru a trudi mai departe la petala pe care o începuse în anul acela. Şi a lucrat la Isidar Mithrim până când fiecare pată de culoare şi fiecare rotunjime i s-au părut desăvârşite. Apoi a lăsat să-i cadă din mână bucata de pânză, a făcut un pas în spate şi a spus: „Guntera să mă apere, am terminat!”. Cu asta, a căzut mort la pământ.

Cu un zgomot sec, Skeg se lovi cu pumnul în piept.

— L-a lăsat inima, căci nu mai avea nimic pentru care să trăiască… Asta încercăm noi să facem aici, Argetlam – să cinstim acei cincizeci şi şapte de ani de trudă neîntreruptă a unuia dintre cei mai mari artişti ai neamului nostru. Dacă nu putem alcătui la loc Isidar Mithrim, întocmai cum a fost, măiestria lui Durok nu li se va mai înfăţişa aşa cum se cuvine celor care privesc Trandafirul de Stea.

Şi, strângând pumnul drept, Skeg se lovi în coapsă pentru a-şi întări spusele.

Eragon se sprijini de balustrada de lemn care-i ajungea până la şold şi se uită la cei cinci pitici aflaţi de cealaltă parte a nestematei, care tocmai îl coborau pe al şaselea, legat cu frânghii de jur împrejur, până ce ajunse la câteva palme deasupra uneia dintre crestele zimţate ale safirului sfărâmat. Piticul scoase din tunică o bucăţică din Isidar Mithrim adăpostită într-o fâşie de piele şi, apucând-o cu un cleştişor, o potrivi într-un cotlon al nestematei.

— Şi dacă încoronarea ar fi peste trei zile, spuse Eragon, oare crezi că aţi putea fi gata?

Skeg bătu cu degetele în balustradă o melodie pe care Eragon nu izbuti s-o recunoască, apoi spuse:

— Fără făgăduiala dragonului tău, Argetlam, nu ne-am zori atât. Graba ne este străină. Nu ne stă în fire să dăm năvală de colo-colo, ca nişte furnici ameţite, aşa cum fac oamenii. Totuşi, vom face tot ce putem pentru ca Isidar Mithrim să fie gata la încoronare. Şi, dacă asta ar peste trei zile… ce să zic, parcă n-

aş pune rămăşag că izbutim. Într-o săptămână însă, cred că da.

Eragon îi mulţumi pentru răspuns, apoi plecă. Cu străjile după el, se duse până la una dintre multele săli de mese, deschise tuturor, din oraşul-munte, o încăpere lungă şi joasă, care avea pe o parte un şir de mese de piatră, pe de alta mai multe cuptoare, împrejurul cărora se foiau feluriţi pitici. Acolo mâncă pâine nedospită, peşte cu carnea albă, pescuit de pitici din lacurile de sub pământ, ciuperci şi un soi de tuberculi pisaţi, de care mai avusese parte pe când se afla în Tronjheim, fără să afle însă de unde veneau. Înainte să se pună pe mâncat, avu grijă să cerceteze dacă nu cumva i se strecuraseră otrăvuri, folosind vrăjile pe care le învăţase de la Oromis.

Tocmai când înghiţea ultima coajă de pâine ajutându-se cu o duşcă de bere slabă, îndoită cu apă ca pentru dimineaţă, în încăpere pătrunseră Orik şi cei zece războinici care-l însoţeau. Aceştia din urmă se aşezară la o altă masă, de unde puteau vedea ambele intrări, însă Orik veni lângă el, lâsându-se să cadă pe bancheta de piatră din faţă cu un oftat de oboseală. Îşi lăsă coatele pe masă şi-şi frecă faţa cu palmele. Eragon ţesu câteva vrăji pentru ca nimeni să nu poată trage cu urechea, apoi întrebă:

— Iar am fost daţi înapoi?

— Nu, nicidecum. Numai că discuţiile astea sunt tare obositoare.

— Am observat.

— După cum toată lumea din jur a observat cât erai de plictisit şi furios, zise Orik. Eragon, ar trebui să te stăpâneşti mai bine de-acum încolo. Dacă dai dovadă de slăbiciune în faţa potrivnicilor noştri, nu poţi decât să-i ajuţi. Te-aş…

Dar tăcu pe dată, în clipa în care un pitic rotofei se apropie legănat şi-i aşeză în faţă o farfurie cu mâncare aburindă. Eragon se încruntă, lăsând ochii în jos către marginea mesei.

— Bine, bine, dar spune-mi: ai mai făcut vreun pas înainte, spre tron? Am câştigat ceva cu toate trăncănelile astea nesfârşite?

Orik, care tocmai mesteca o bucată de pâine, ridică un deget ca să-l oprească.

— Am câştigat, şi încă mult. Nu mai fi aşa de posomorât! După ce ai plecat, Havard a fost de acord să micşoreze taxele pentru sarea pe care Durgrimst Fanghur o vinde celor din

Ingeitum, în schimbul îngăduinţei de a folosi, pe timpul verii, tunelul nostru care merge în Nalsvrid-merna, unde să poată vâna căprioriii roşii care se adună împrejurul lacului în lunile călduroase ale anului. Trebuia să vezi ce a mai scrâşnit Nado din dinţi în clipa în care Havard a primit oferta mea.

— Puah! scuipă Eragon. Taxe, căprioriâ€¦ Ce au astea de-a face cu urmaşul lui Hrothgar? Fii cinstit cu mine, Orik. Cum stai faţă de ceilalţi şefi de clan? Şi cât crezi că va mai ţine toată treaba asta? Cu fiecare zi care trece, primejdia ca Imperiul să descopere înşelătoria noastră şi să-i atace pe vardeni cât timp eu nu sunt acolo, să-i înfrunt pe Murtagh şi pe Thorn e din ce în ce mai mare.

Orik se şterse la gură cu un colţ al feţei de masă.

— Stau foarte bine, aş zice. Niciunul dintre grimstborithn nu are îndeajuns de mult sprijin pentru a cere să trecem la vot, însă Nado şi cu mine avem cei mai mulţi aliaţi. Dacă vreunul dintre noi ar fi în stare să mai dobândească încă, să spunem, două sau trei clanuri, balanţa s-ar înclina în scurtă vreme de partea sa. Havard a început să se lase. Nu cred că o să-i trebuiască prea multă încurajare pentru a trece în tabăra noastră. La noapte o să mâncăm împreună cu el şi cu ai lui şi am să văd ce e de făcut pentru a-l câştiga. Cât despre cât o să mai dureze, continuă Orik, mestecând o ciupercă friptă, cred că nu mai e mult – dacă avem noroc, vreo săptămână. Dacă nu, atunci vreo două.

Eragon blestemă cu glas scăzut. Era atât de încordat încât stomacul îi clocotea şi ghiorăia, de parcă era pe cale să dea afară tot ce tocmai mâncase. Întinzându-se peste masă, Orik îl prinse de încheietură.

— Nici tu, nici eu nu putem face nimic pentru a grăbi lucrurile, aşa că nu te mai preocupa de asta. Fă-ţi griji pentru ceea ce poţi schimba şi lasă restul în voia sorţii, ce zici?

Şi, cu asta, îi dădu drumul. Eragon răsuflă încet şi-şi lăsă braţele pe masă.

— Ştiu. Numai că avem atât de puţin timp şi, dacă nu izbutimâ€¦

— Ce va fi va fi, zise Orik zâmbind, cu toate că avea o privire tristă şi goală. Nimeni nu poate scăpa de ce-i urzeşte soarta.

— N-ar fi cu putinţă să pui mâna pe tron cu de-a sila? Ştiu că nu ai mulţi războinici în Tronjheim, însă, având cu ajutorul

meu, cine să ţi se împotrivească?

Orik, care tocmai ducea cuţitul la gură, se opri cu el la jumătatea drumului, apoi clătină din cap şi se puse iarăşi pe mâncat. Printre înghiţituri, spuse:

— Asemenea încercare ar fi o nenorocire.

— De ce?

— Chiar trebuie să întrebi? întregul neam s-ar întoarce împotriva noastră şi, în loc să devin stăpânul lor, aş moşteni un titlu fără niciun fel de importanţă. Dacă am face aşa ceva, n-aş pune rămăşag nici măcar o sabie frântă că vom mai apuca anul ce vine.

— Aha.

Orik nu mai spuse nimic până ce nu termină tot ce avea în farfurie. Apoi trase o duşcă de bere, râgâi şi continuă discuţia:

— Ne aflăm pe o cărăruie în vârf de munte. Şi de-o parte, şi de alta se află prăpăstii adânci de mai bine de-o milă. Mulţi dintre cei din neamul meu îi urăsc pe Cavaleri şi se tem de ei din pricina relelor de care Galbatorix, Trădătorii şi, iată, acum Murtagh se fac vinovaţi faţă de noi. Şi mai sunt mulţi care se tem de lumea de dincolo de munţii, tunelurile şi peşterile în care ne ascundem.

Începu să se joace cu cana de bere, răsucind-o în stânga şi în dreapta pe masă.

— Nado şi cei din Az Sweldn rak Anhuin nu fac decât să înrăutăţească lucrurile. Se folosesc de temerile celorlalţi şi le otrăvesc minţile împotriva ta, a vardenilor şi a Regelui Orrin… Clanul Az Sweldn rak Anhuin este întocmai duşmanul pe care trebuie să-l învingă dacă este să fiu rege. Trebuie cumva să găsim o cale pentru a domoli temerile lor şi ale altora ca ei, căci, chiar dacă mă urc pe tron, voi fi silit să-i ascult fără părtinire. Altfel, voi pierde sprijinul celorlalte clanuri. Regele sau regina piticilor se află mereu la mila celor treisprezece clanuri, oricât de puternici ar fi, precum şi grimstborithn sunt la mila familiilor din clanul lor.

Şi, lăsându-şi capul pe spate, Orik bău ultimele guri de bere din cană, apoi o lăsă cu zgomot la loc.

— N-aş putea face nimic, nu există nicio ceremonie şi niciun obicei care să-i împace pe Vermund şi pe ai lui? întrebă Eragon – era vorba despre şeful de clan al celor din Az Sweldn rak Anhuin. Trebuie să existe vreo cale de a le înlătura bănuielile şi

de a face această duşmănie să ia sfârşit.

— Există, zise Orik râzând şi ridicându-se de la masă. Ai putea să mori.

În dimineaţa următoare, devreme, Eragon şedea sprijinit de peretele rotunjit al încăperii aflate undeva în străfunduri, dedesubtul oraşului, împreună cu un grup ales de războinici, sfetnici şi rude ale şefilor de clan, care se bucurau de cinstea de a fi de faţă la discuţiile acestora. Cât despre şefii înşişi, aceştia şedeau în jilţuri mari, frumos sculptate, aşezate împrejurul unei mese rotunde, care, la fel ca multe alte obiecte din caturile de jos ale oraşului-munte, purta blazonul lui Korgan şi al clanului Ingeitum.

Galdhiem, grimstborith în clanul Durgrimst Feldunost, tocmai vorbea. Era scund chiar şi pentru un pitic – nu avea mai mult de două picioare în înălţime – şi purta robe în dungi aurii, roşii şi albastre ca cerul în miez de noapte. Spre deosebire de piticii din Ingeitum, el nu avea obiceiul de a-şi tunde sau împleti barba, care îi cădea pe piept ca un tufiş de mărăcini. Ridicându-se pe marginea jilţului, lovi cu pumnul înmănuşat în tăblia mesei şi tună:

Etal Narho udim etal os isu vondi Narho udim etal os fromvn mendunost brakn, az Varden, hrestvog durgrimstnzhadn! Azjurgenvren qathrid ne domar oen etal…

— Nu, îi şopti la ureche lui Eragon piticul care-i traducea, pe nume Hundfast. N-am să îngădui să se întâmple aşa ceva. N-am să-i las pe neghiobii ăştia fără barbă, pe nume vardeni, să ne distrugă regatul. Războiul cu Dragonii ne-a slăbit puterile şi nu…

Plictisit, Eragon îşi înăbuşi un căscat. Îşi lăsă privirile să se plimbe împrejurul mesei de granit, de la Galdhiem la Nado, un pitic cu chipul rotund şi părul blond, care încuviinţa cu însufleţire în vreme ce asculta discursul tunător al celuilalt, apoi la Havard, care-şi curăţa unghiile de la cele două degete care-i mai rămăseseră la mâna dreaptă, folosindu-se de un pumnal, de acolo la Vermund, cu înfăţişarea sa încruntată, de necitit, la adăpostul vălului violet, la Gannel şi Undin, care şuşoteau, aplecaţi unul spre altul, în vreme ce Hadfala, o femeie mai în vârstă, şefa clanului Durgrimst Ebardac, cel de-al treilea care-l sprijinea pe Gannel, se încrunta la pergamentul acoperit de rune pe care-l aducea cu ea în fiecare dimineaţă.

De acolo, la Manndrath, şeful celor din Durgrimst Ledwonnu, care şedea cu capul întors, arătându-şi nasul lung şi coroiat, la Thordris, grimstborith în Durgrimst Nagra, căreia nu-i vedea decât părul castaniu, ondulat, ce-i cădea de pe umeri până la podea, încolăcindu-se într-o cosiţă de două ori mai lungă decât ea, la ceafa lui Orik, care şedea tolănit pe o parte, în jilţul său, la Freowin, şeful celor din Durgrimst Gedthrall, un pitic grozav de gras, care şedea cu privirile aţintite asupra bucăţii de lemn pe care o sculpta după asemănarea unui corb ghemuit pe o cracă, apoi la Hreidamar, grimstborith în Durgrimst Urzhad, care, spre deosebire de Freowin, era zdravăn şi puternic, cu braţe musculoase şi venea la fiecare întâlnire în cămaşă de zale şi cu coif şi, în cele din urmă, la Iorunn, cea cu pielea brună ca o alună, al cărei singur defect era cicatricea subţire, în forma unui corn de lună, aflată undeva sus pe obrazul stâng, cea cu părul sclipitor ca satinul, strâns sub coiful de argint care semăna cu un cap de lup cu colţii rânjiţi, cea cu rochia verzuie şi cu colierul din smaralde sclipitoare, aşezate în rame pătrate de aur, încrustate cu şiruri de rune tainice.

Iorunn îl observă pe Eragon uitându-se la ea. Pe buze i se întinse un zâmbet leneş. Cu mişcări lente şi graţioase, îi făcu cu ochiul, ascunzându-şi pentru câteva clipe vederii unul dintre ochii migdalaţi.

Eragon simţi furnicături în obraji. Vârfurile urechilor îi ardeau. Îşi feri ochii şi se întoarse din nou către Galdhiem, care nu terminase de vorbit şi îşi umfla pieptul ca un porumbel care se plimbă ţanţoş de colo-colo.

Aşa cum îi ceruse Orik, cât ţinu discuţia rămase de piatră, ascunzându-şi gândurile de cei care-l priveau. După ce se întrerupseră pentru a-şi lua masa de prânz, se grăbi către Orik şi, aplecându-se pentru ca nimeni să nu-l poată auzi, spuse:

— Nu vin să iau masa cu tine. M-am săturat să stau nemişcat şi să ascult ce vorbesc alţii. Mă duc să cercetez un pic tunelurile.

Orik părea preocupat de altceva. Încuviinţă şi răspunse:

— Fă cum vrei, numai ai grijă să fii aici când începem din nou! Nu se cuvine să tragi chiulul, chiar dacă te plictiseşte ceea ce auzi.

— Cum vrei.

Eragon se strecură afară din încăpere împreună cu mulţimea

de pitici nerăbdători să-şi ia prânzul şi se alătură celor patru străjeri, în coridor, unde ei îşi petrecuseră vremea jucând zaruri cu războinicii fără treabă din alte clanuri. Cu străjile după el, o apucă la întâmplare prin Tronjheim, lăsându-şi picioarele să-l poarte unde voiau, în vreme ce se frământa să găsească o cale pentru ca grupurile învrăjbite de pitici să se poată uni împotriva lui Galbatorix. Spre furia sa, nu-i veneau în minte decât gânduri care nu aveau cum să poată fi duse la îndeplinire, de-a dreptul caraghioase.

Nu le dădu prea multă atenţie piticilor pe care-i întâlni prin tuneluri – nu făcu altceva decât să mormăie câte un salut, aşa cum cerea politeţea – şi nici măcar locurilor prin care rătăcea, bizuindu-se pe Kvastor, care trebuia să ştie să-l ducă înapoi la încăperea în care aveau loc discuţiile. Cu toate că nu se uita prea atent la încăperile prin care trecea, ţinu socoteala minţilor fiecărei făpturi însufleţite pe care o simţea, cale de câteva sute de picioare împrejur, până la ultimul păianjen ghemuit în spatele pânzei sale, într-un cotlon, căci nu avea de gând să se lase luat pe nepregătite de cineva care ar fi vrut să-i facă vreun rău.

În cele din urmă, se opri şi văzu cu uimire că se afla în aceeaşi încăpere prăfuită peste care dăduse şi cu o zi înainte, pe când se plimba. La stânga erau cele cinci arcade negre, ce dădeau spre peşteri necunoscute, iar la dreapta se afla basorelieful cu capul şi umerii unui urs cu colţii rânjiţi. Năucit de asemenea întâmplare, Eragon se apropie de sculptura de bronz şi cercetă din priviri colţii sclipitori ai ursului, întrebându-se ce-l atrăsese îndărăt în locul acela.

După o clipă, se apropie de cea de-a treia arcadă şi privi dincolo de ea. Văzu un coridor îngust, fără vreo lampă, care se pierdea în umbre nepătrunse la numai câţiva paşi. Întinzându-şi gândurile, îl cercetă pe toată lungimea, pătrunzând şi în câteva dintre încăperile părăsite spre care dădea. Găsi vreo şase păianjeni şi alţi câţiva fluturi de noapte, miriapozi şi greieri orbi. Altceva, nimic.

— Hei! strigă, apoi îşi ascultă glasul răsfrânt, din ce în ce mai slab, de pereţii coridorului. Kvastor, continuă, întorcându-şi privirile către pitic, oare prin locurile astea străvechi nu locuieşte chiar nimeni?

— Ba mai sunt câţiva, răspunse celalalt. Câţiva knural dintre

cei mai ciudaţi, pentru care singurătatea este mai plăcută decât atingerea nevestei sau sunetul glasurilor prietenilor lor. Un asemenea knurlag ne-a dat de ştire de apropierea urgalilor, Argetlam, dacă-ţi aminteşti. De asemenea, cu toate că noi nu prea vorbim de ei, tot pe aici sunt şi cei care au încălcat legile pământului şi pe care şefii de clan i-au alungat, sub ameninţarea morţii, vreme de un an sau, dacă vina lor este mai mare, până la sfârşitul vieţii. Pentru noi, aceştia sunt ca nişte morţi care umblă – dacă-i întâlnim dincolo de hotarele noastre, îi ocolim, iar dacă-i prindem pe pământurile pe care le stăpânim, îi spânzurăm.

După ce Kvastor termină de vorbit, Eragon îi dădu de înţeles că era gata de plecare. Kvastor trecu în frunte, iar Eragon îl urmă – ceilalţi trei pitici se ţineau la câţiva paşi mai în spate. Ieşiră pe uşa pe care veniseră şi nu apucaseră să facă mai mult de douăzeci şi cinci de paşi, când Eragon auzi în spate un zgomot foarte slab, atât de slab încât Kvastor nu păru să bage de seamă.

Trase cu ochiul îndărăt. În lumina gălbuie a lămpilor fără flacără aflate de o parte şi de alta a coridorului, văzu şapte pitici, înveşmântaţi numai în negru, cu chipurile ascunse îndărătul unor bucăţi de pânză din aceeaşi culoare şi picioarele învelite în cârpe, alergând către grupul său cu o repeziciune de care Eragon crezuse că numai elfii, Umbrele şi alte făpturi al căror sânge clocotea de magie erau în stare. În mâinile lor drepte, piticii aveau pumnale lungi şi ascuţite, cu tăişuri albicioase, ce sclipeau în mai multe culori, în timp ce, în stânga, fiecare dintre ei ducea câte un scut rotund de metal, cu o ţepuşă bine ascuţită în mijloc. Gândurile lor îi rămâneau ascunse, aşa cum i se întâmplase şi cu cei doi Ra’zac.

„Saphira!” se gândi în prima clipă Eragon. Apoi îşi aminti că era singur.

Răsucindu-se cu faţa la piticii în negru, se întinse să-şi scoată iataganul, deschizând gura pentru a le striga celorlalţi să se păzească. Dar prea târziu.

Chiar în clipa în care dădea să rostească primul cuvânt, trei dintre piticii necunoscuţi îl apucară pe ultimul dintre străjerii lui Eragon şi ridicară tăişurile sclipitoare pentru a-l înjunghia. Mai repede ca orice vorbă şi ca orice gând, Eragon se cufundă cu toată fiinţa în şuvoiul magiei şi, fără să mai folosească limba

străveche pentru a-şi alcătui vraja, desfăcu pânza lumii şi o ţesu la loc, într-un chip care-l mulţumea. Cei trei străjeri aflaţi între el şi duşmani se înălţară în zbor, ca şi cum ar fi fost traşi de nişte fire nevăzute, şi apoi căzură în picioare, îndărătul lui, nevătămaţi, dar năuciţi.

Eragon clipi uşor, simţindu-şi puterile slăbite.

Doi dintre piticii în negru se năpustiră spre el, dând să-l străpungă în stomac cu tăişurile lor însetate de sânge. Cu sabia în mână, Eragon pară ambele lovituri, uimit de iuţeala şi sălbăticia duşmanilor. Unul dintre străjeri sări înainte, urlând şi fluturându-şi securea către ucigaşi. Înainte ca Eragon să-l poată apuca de platoşă, pentru a-l trage la adăpost, o lamă albicioasă, ce clocotea de parcă fusese cufundată în flăcări nepământene, se înfipse în gâtul vânos al piticului. În clipa în care acesta căzu, Eragon îi văzu chipul strâmbat de durere şi se tulbură – era Kvastor, al cărui gât începuse să sclipească roşu, ca plumbul topit, şi se topea de jur împrejurul rănii.

„Nu trebuie să-i las nici măcar să mă zgârie”, se gândi Eragon.

Mâniat de moartea lui Kvastor, îl lovi pe ucigaşul acestuia cu atâta iuţeală încât piticul în negru nu mai avu cum să scape şi căzu fără viaţă la picioarele lui. Din toate puterile, Eragon strigă:

— Rămâneţi în spatele meu!

Pe măsură ce glasul său răsuna pe coridor, în podea şi în pereţi apărură crăpături fine, iar din tavan căzură sfărâmături de piatră. Duşmanii se clătinară din pricina puterii dezlănţuite din vocea lui, apoi trecură din nou la atac. Eragon se trase puţin înapoi, pentru a se putea mişca nestingherit, şi se aplecă uşor, fluturându-şi iataganul încoace şi încolo, ca un şarpe pregătit să lovească. Inima îi bătea de două ori mai repede decât de obicei şi, cu toate că lupta tocmai începuse, îşi dădu seama că de-abia îşi trăgea răsuflarea.

Coridorul era lat de opt picioare, îndeajuns de mult pentru ca trei din cei şase duşmani rămaşi să-l atace în acelaşi timp. Se răspândiră, doi încercând să-l ocolească prin stânga şi prin dreapta, în timp ce al treilea venea drept spre el, fluturându-şi din ce în ce mai repede pumnalul.

Temându-se să lupte cu ei aşa cum ar fi făcut-o dacă ar fi avut săbii, Eragon se împinse cu picioarele în podea şi sări în

sus, apoi înainte. La jumătatea drumului, se răsuci şi lovi tavanul cu tălpile. Îşi luă avânt, se mai răsuci o dată şi căzu în picioare, la câţiva paşi în spatele celor trei pitici. Tocmai când aceştia se întorceau spre el, păşi înainte şi le reteză capetele dintr-o singură lovitură de sabie.

Pumnalele se izbiră cu zgomot de podea, numai cu o clipă înainte de a cădea ţestele retezate.

Sărind peste leşurile schilodite, Eragon se răsuci în aer şi ajunse în locul din care plecase.

Tocmai la vreme.

O pală de vânt îi gâdilă grumazul în clipa în care vârful unui pumnal îi zbură pe lângă beregată. Un alt tăiş îi smuci manşeta pantalonilor, despicând-o. Se feri şi răsuci iataganul, încercând să-şi facă loc să se lupte. „Nici n-ar fi trebuit să mă atingă din pricina farmecelor!" se gândi năucit.

Tocmai atunci, piciorul îi alunecă într-o baltă de sânge. Se clătină şi căzu pe spate, ţipând fără să vrea. Capul i se izbi de podeaua de piatră cu un trosnet puternic. În faţa ochilor începură să-i joace pete albastre. Gemu.

Cei trei străjeri care mai rămăseseră săriră peste el şi-şi coborâră securile laolaltă, măturând aerul pe deasupra lui şi ferindu-l de muşcăturile pumnalelor sclipitoare.

Cele câteva clipe de răgaz se dovediră de ajuns. Eragon sari în picioare şi, dojenindu-se în sine pentru că nu încercase asta şi mai devreme, rosti cu glas tare o vrajă în care ţesu nouă din cele douăsprezece vorbe de moarte învăţate de la Oromis. Totuşi, nu trecu mult şi lasa baltă magia pe care încercase s-o slobozească, fiindcă piticii în negru erau apăraţi de numeroase farmece. Dacă ar fi avut câteva minute, ar fi putut găsi o cale de a le ocoli sau de a le rupe, însă într-o asemenea luptă minutele erau lungi cât o zi întreagă, iar fiecare secundă parcă dura un ceas. Neizbutind nimic cu magia, Eragon îşi întări gândurile, preschimbându-le într-un soi de suliţă tare ca fierul, şi le aruncă în direcţia în care trebuia să se afle mintea unuia dintre duşmanii înveşmântaţi în haine cernite. Dar suliţa se izbi de o platoşă nevăzută, aşa cum nu mai întâlnise niciodată până atunci – netedă şi fără vreo crăpătură, de parcă niciun gând dintre cele care tulbură mintea unei făpturi muritoare prinse într-o asemenea luptă nu putea s-o clintească.

„Mai este cineva care-i apără, îşi dădu Eragon seama. Nu

sunt numai ăştia şapte.”

Răsucindu-se pe un picior, se întinse înainte şi-l lovi pe duşmanul din stânga în genunchi. Acestuia începu să-i curgă sânge. Se împiedică, iar străjile lui Eragon se năpustiră asupra lui, pironindu-i braţele pentru a nu putea să-şi folosească înspăimântătorul pumnal, şi-l hăcuiră cu securile lor rotunjite.

Cel mai apropiat dintre duşmanii rămaşi ridică scutul, pregătindu-se pentru lovitura pe care i-o pregătea Eragon. Adunându-şi toate puterile, acesta din urmă dădu să reteze în două atât scutul, cât şi braţul care-l ţinea, aşa cum făcuse adesea, pe când o avea pe Za’roc. Cu toate acestea, în focul luptei uită că avea de-a face cu un pitic înzestrat cu o iuţeală nemaivăzută. În vreme ce iataganul se apropia de ţintă, duşmanul îşi răsuci scutul pentru a azvârli tăişul sabiei în lături.

Iataganul se izbi mai întâi de partea de sus a scutului, apoi de ţepuşa lungă de metal, din mijloc, scoţând scântei. Din pricina puterii loviturii, ajunse mai departe decât dorea Eragon şi zbură aşa prin aer până ce se lovi cu tăişul de perete. Eragon îşi simţi braţul tremurând.

Cu un sunet ca de cristal, lama iataganului se sfărâmă în douăsprezece bucăţi, lăsându-l înarmat cu un soi de ţepuşă nu prea lungă, din metal, prinsă de mâner.

Luat pe nepregătite, Eragon aruncă sabia ruptă şi apucă marginea scutului piticului, luptându-se cu acesta şi chinuindu-se să ţină scutul între el şi pumnalul împrejmuit de o aureolă în culori vii. Piticul era nemaipomenit de puternic – îi ţinu piept şi izbuti chiar să-l împingă un pas îndărăt. Dându-şi drumul la mâna dreaptă, dar ţinând în continuare scutul cu stânga, Eragon îşi trase braţul înapoi şi lovi scutul cât putu de tare, sfărâmând oţelul călit de parcă ar fi fost o bucată de lemn putred. Datorită pielii îngroşate de pe dosul palmei, nu simţi niciun pic de durere în clipa izbiturii.

Lovitura îl dădu îndărăt pe duşman, lipindu-l de perete. Cu capul atârnându-i moale pe gât, cu toate oasele rupte, piticul se prăbuşi ca o marionetă cu legăturile retezate.

Eragon îşi trase pumnul îndărăt prin gaura din scut, zgâriindu-se în metalul zdrenţuit, şi-şi scoase cuţitul de vânătoare.

În clipa următoare, ultimul duşman se năpusti. Eragon pară

loviturile de pumnal… o dată… de două ori… de trei ori… apoi îi despică mâneca groasă şi-i zgârie braţul în care ţinea arma, de la cot la încheietură. Piticul şuieră de durere, privindu-l mânios cu ochii săi albaştri, peste masca de pânză. Începu un şir de lovituri din ce în ce mai repezi. Pumnalul despica aerul cu iuţeala vântului. Eragon se văzu silit să sară înapoi, pentru a se feri de tăişul care aducea moartea cu fiecare zgârietură şi izbuti să se apere până ce lovi cu călcâiul un leş şi, încercând să-l ocolească, se împiedică şi se lovi cu umărul de perete.

Cu un hohot aspru de râs, piticul se năpusti, dând să lovească în jos, spre pieptul neapărat al lui Eragon. Ridicând braţul, într-o încercare zadarnică de a se păzi, acesta din urmă se rostogoli mai departe pe coridor, ştiind că de astă dată norocul îl părăsise şi nu mai avea cum scăpa.

În clipa în care ajunse cu faţa în sus, spre duşman, Eragon zări pumnalul albicios venind către el ca un fulger prăbuşit din tării. Apoi, spre mirarea sa, vârful pumnalului se lovi de una dintre lămpile fără flacără de pe perete. Eragon se răsuci mai departe, înainte să apuce să mai vadă ceva, însă o clipă mai târziu ceva ca un pumn uriaş şi fierbinte păru să-l lovească din spate, aruncându-l vreo douăzeci de picioare prin aer, până ce se lovi de marginea unei arcade deschise, alegându-se pe dată cu alte câteva vânătăi şi răni. Un tunet năucitor îl asurzi. Părea că cineva i-ar fi străpuns timpanele cu aşchii de lemn. Eragon îşi duse palmele la urechi şi se ghemui la pământ urlând.

După ce zgomotul şi durerea trecură, îşi coborî braţele şi se ridică în picioare împleticindu-se şi strângând din dinţi când noile răni îşi anunţară prezenţa printr-o mulţime de senzaţii, care mai de care mai neplăcută. Ameţit şi rătăcit, se uită spre locul în care avusese loc explozia.

Din pricina ei, o bucată de vreo zece picioare din coridor era neagră de funingine. Grăunţe moi de cenuşă pluteau prin aerul fierbinte, precum cel dintr-o fierărie. Ultimul duşman rămas zăcea pe podea, zvârcolindu-se, cu trupul acoperit de arsuri. După numai câteva clipe, rămase nemişcat. Cei trei străjeri care scăpaseră cu viaţă zăceau dincolo de bucata pârjolită, acolo unde fuseseră aruncaţi de explozie. Tocmai când se uita la ei, se ridicară în picioare cu chiu, cu vai. Din urechi şi din gurile căscate le curgea sânge. Aveau bărbile pârlite şi zbârlite. Marginile platoşelor păreau să sclipească roşu, însă apărătorile

din piele pe care le purtau pe sub armură îi feriseră, pesemne, de ceea ce era mai rău.

Eragon făcu un pas în faţă, apoi se opri şi gemu, simţind o durere cumplită între omoplaţi. Încercă să-şi răsucească braţul în spate, pentru a vedea cât se întindea rana, însă în clipa în care pielea i se întinse durerea deveni de neîndurat. Gata să-şi piardă cunoştinţa, se sprijini de un perete şi trase cu ochiul la piticul care zăcea fără suflare. „Probabil spinarea mea arată la fel ca a lui."

Chinuindu-se să se adune, rosti două dintre vrăjile menite să vindece arsuri, pe care le învăţase de la Brom în vreme ce călătoreau împreună. Când acestea îşi făcură efectul, i se păru că un val răcoros şi blând de apă i se revărsase pe spinare. Oftă uşurat şi se îndreptă.

— Sunteţi răniţi? îşi întrebă străjerii care se apropiau şchiopătând.

Piticul din frunte se încruntă, îşi atinse urechea dreaptă şi scutură din cap.

Eragon bombăni un blestem şi abia atunci îşi dădu seama că nu-şi putea auzi vocea. Sorbind din nou din puterea trupului său, ţesu o vrajă pentru a-şi vindeca urechile, precum şi pe cele ale străjerilor. Când o isprăvi, simţi în urechi o mâncărime neplăcută, care dispăru însă în scurtă vreme.

— Sunteţi răniţi?

Piticul din dreapta, îndesat şi cu barba despicată în două, tuşi şi scuipă un cheag de sânge, apoi mormăi:

— Ne vindecăm noi cu timpul. Dar tu, Biruitor al Umbrei?

— N-am cine ştie ce.

Încercând podeaua la fiecare pas, Eragon pătrunse în bucata de coridor neagră de funingine şi îngenunche lângă Kvastor, nădăjduind să-l mai poată salva din ghearele morţii. Numai că, de îndată ce-i mai văzu o dată rana, îşi dădu seama că era cu neputinţă. Lăsă capul în jos, copleşit de amărăciunea amintirilor despre cei care muriseră de mâna sa atunci şi mai înainte. Se ridică.

— De ce a explodat lampa?

— Era plină de lumină şi căldură, Argetlam, răspunse un străjer. Aşa sunt toate. Dacă se sparge vreuna, totul ţâşneşte afară şi atunci e mai bine să te ţii cât mai departe cu putinţă.

Arătând spre leşurile chircite ale duşmanilor, Eragon întrebă:

— Ştiţi cumva din ce clan erau?

Piticul cu barba despicată scotoci prin hainele câtorva dintre cei în negru, apoi zise:

— Barzul! N-au niciun semn după care să poată fi recunoscuţi, Argetlam, dar uite ce-am găsit.

Şi-i arătă o brăţară din păr de cal împletit, împodobită cu bucăţi şlefuite de ametist.

— Şi ce-i cu asta?

— Ametiste de-astea… începu piticul, pipăind brăţara cu degetele sale pătate de funingine, ametiste de soiul ăsta nu se găsesc decât în patru locuri din Munţii Beor, iar trei dintre acestea sunt în stăpânirea celor din Az Sweldn rak Anhuin.

— Aşadar, se încruntă Eragon, grimstborith Vermund a poruncit acest atac?

— Nu putem fi siguri, Argetlam. Poate că vreun alt clan a încercat să dea vina pe ei folosindu-se de brăţară. Poate că vor să ne facă să credem că a fost Az Sweldn rak Anhuin, ca să nu ne dăm seama cine sunt adevăraţii duşmani. Dar… Argetlam, dacă ar fi să pun rămăşag, fie şi pe o căruţă întreagă de aur, aş zice că ei sunt de vină.

— Blestemaţi să fie, şopti Eragon. Blestem asupra lor, oricine-ar fi! Îşi încleşta pumnii pentru a se opri din tremurat şi lovi uşor cu piciorul pumnalele de care se folosiseră duşmanii.

— Farmecele ţesute împrejurul acestor arme şi al… al oamenilor… oamenilor, piticilor, cum vreţi să le spuneţi, se fâstâci el, arătând cu bărbia spre cei căzuţi, au avut nevoie de foarte multă putere. Nici nu pot să-mi dau seama cât au fost de încâlcite. Asemenea vrăji sunt primejdioase şi grele…

Îşi plimbă privirea de la un străjer la altul şi continuă:

— Fiţi martori! Jur aici, în faţa voastră, că n-am să las nepedepsit acest atac şi moartea lui Kvastor. Nu ştiu ce clan sau clanuri i-au trimis pe aceşti ucigaşi netrebnici, dar după ce aflu am să-i fac să-şi dorească să nu se fi gândit niciodată să mă lovească şi, prin mine, să lovească în Durgrimst Ingeitum. Fac legământ, ca membru al clanului vostru şi Cavaler al Dragonilor, iar dacă vă întreabă cineva, puteţi să-i dezvăluiţi întocmai ce am jurat.

Piticii se înclinară în faţa lui, iar cel cu barba despicată spuse:

— Cum porunceşti aşa va fi, Argetlam. Cuvintele tale fac

cinste amintirii lui Hrothgar.

— Clanul care a poruncit aşa ceva, zise un alt străjer, a încălcat legile ospeţiei. A ridicat mâna asupra unui străin. Asemenea pitici sunt mai vrednici de dispreţ decât nişte şobolani. Ei sunt menknurlan.

Şi scuipă pe podea, la fel ca şi ceilalţi doi.

Eragon se duse până în locul în care zăceau rămăşiţele iataganului, îngenunche în funingine şi, cu vârful unui deget, pipăi marginea zimţată a unei bucăţi de metal. „Pesemne am lovit scutul şi peretele cu atâta putere încât am făcut să se rupă toate vrăjile cu care întărisem tăişul”, se gândi.

Apoi îi mai veni un gând: „Am nevoie de o sabie”.

„Am nevoie de o sabie de Cavaler.”

Mai sus, mereu mai sus

Vântul-arşiţă-de-dimineaţă-peste-câmpie, deosebit de vântul-arşiţă-de-dimineaţă-peste-dealuri, îşi schimbă direcţia.

Saphira îşi potrivi aripile, pentru a se folosi de fiecare schimbare pe care o simţea în vârtejul de aer pe care plutea, la câteva mii de picioare deasupra câmpiei scăldate în razele soarelui. Îşi închise, pentru câteva clipe, cele două rânduri de pleoape, răsfăţându-se în cuibul moale al vântului, mângâiată de razele blânde ale dimineţii care-i scăldau corpul puternic de la bot până la vârful cozii. Îşi închipui cât de tare sclipeau solzii ei în lumină şi cum cei care o vedeau dând târcoale pe cer se minunau, pesemne, de o asemenea privelişte şi începu să toarcă de plăcere, ştiind că era cea mai frumoasă făptură din toată Alagaesia, căci cine putea nădăjdui să se pună cu splendoarea solzilor ei, a cozii lungi, care se îngusta din ce în ce spre vârf, a aripilor atât de frumoase şi puternice, a ghearelor rotunjite şi a colţilor lungi şi albi, cu ajutorul cărora putea reteza gâtul unui bou sălbatic dintr-o singură muşcătură? Nu Glaedr-cel-cu-solzi-aurii, fireşte, căci el îşi pierduse un picior în vremea căderii Cavalerilor. Nici Thorn şi nici Shruikan, căci ei erau sclavii lui Galbatorix, şi nu de bunăvoie, ceea ce-i făcuse să-şi piardă minţile. Dragonii care nu erau liberi să facă ce voiau nici nu se mai puteau numi dragoni. Unde mai pui că erau masculi, iar masculii, cu toate că puteau părea măreţi, nu

erau cu adevărat frumoşi, aşa ca ea. Nu, una peste alta, ea era cea mai uluitoare făptură din Alagaesia, şi aşa şi trebuia să fie.

Saphira se înfiora de plăcere de la ceafă până în vârful cozii. Era o zi minunată. Arşiţa soarelui o făcea să se simtă ca şi cum s-ar fi întins într-un cuib de cărbuni. Avea burta plină, cerul era senin şi nu avea nicio treabă de făcut, în afară de a fi atentă să nu cumva să se apropie un duşman, ceea ce se obişnuise să facă în fiecare clipă şi fără să i-o ceară cineva.

Fericirea ei avea o singură pată, dar era o pată ce se tot întindea şi, cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât devenea mai nemulţumită, până ce-şi dădu seama că toată plăcerea de mai înainte pierise: şi-ar fi dorit ca Eragon să fie acolo, pentru a se bucura de ziua aceea minunată împreună cu ea. Mârâi şi slobozi o pală subţire de flăcări albastre printre fălci, pârjolind văzduhul înaintea ei, apoi îşi strânse gâtlejul la loc, retezându-le. Limba o gâdila din pricina focului care se revărsase peste ea. Când avea de gând Eragon, tovarăşul-minţii-şi-inimii-ei-Eragon, să-i trimită Nasuadei vorbă din Tronjheim şi s-o cheme pe Saphira lângă el? Îl îndemnase ea, era drept, să i se supună Nasuadei şi să plece în munţii-mai-înalţi-decât-putea-zbura, dar de-acum trecuse prea multă vreme, iar Saphira se simţea singură şi neîmplinită.

„O umbră s-a aşternut peste lume, se gândi. Asta m-a întristat. S-a întâmplat ceva cu Eragon. Este în primejdie sau a fost. Iar eu nu-l pot ajuta.” Nu era un dragon crescut în sălbăticie. De când ieşise din ou, îşi împărtăşise fiecare clipă de viaţă cu Eragon, iar fără el nu era decât pe jumătate ea însăşi. Dacă Eragon murea pentru că ea nu fusese de faţă să-l apere, nu mai avea altă pricină să rămână în viaţă, decât pentru a se răzbuna. Avea să-i sfâşie în colţi pe ucigaşi, iar apoi avea să zboare îndărăt în oraşul negru al trădătorului-ucigaşului-sălbaticului care o ţinuse întemniţată vreme de atâtea zeci de ani şi avea să facă tot ce putea pentru a-l omorî, chiar dacă aşa ar fi însemnat să-şi piardă viaţa, la rândul său.

Saphira mârâi iarăşi şi dădu să înghită o rândunică micuţă care fusese îndeajuns de neghioabă să zboare pe lângă ea. Nu izbuti însă, iar pasărea fugi într-o parte, apoi îşi continuă nestingherită drumul, ceea ce o făcu pe Saphira să se posomorască şi mai mult. O clipă, se gândi s-o urmărească, dar apoi hotărî că nu merita să se obosească pentru asemenea

fărâmă de oase şi pene din care nici n-avea ce alege.

Înclinându-se în bătaia vântului şi fluturându-şi coada în cealaltă direcţie pentru a se întoarce mai uşor, se răsuci în aer, privind pământul aflat undeva jos de tot şi toate făpturile micuţe şi înfricoşate care încercau să se ascundă de ochii ei pătrunzători. Chiar dacă se afla la mii de picioare în văzduh, putea observa fiecare fulg de pe trupul uliului care plutea peste ogoarele cu grâu aflate la vest de râul Jiet. Zări şi o pată cafenie, tulbure – un iepure care gonea peste câmpie, căutând să ajungă la adăpostul vizuinii. Văzu şi micuţa turmă de cerbi care se ascundeau pe sub crengile tufişurilor îngrămădite de-a lungul unui râu mic, ce se vărsa în Jiet. Şi auzi strigătele ascuţite ale animalelor înspăimântate, care-şi vesteau unele altora apropierea ei. Bocetele tremurate o umplură de mulţumire – era firesc ca mâncarea să se teamă de ea. Daca apuca vreodată ziua în care ea, Saphira, să simtă aşa ceva, însemna că îi venise sorocul morţii.

Cam la o leghe în susul râului se aflau vardenii, înghesuiţi pe mal ca o turmă de cerbi roşii, adunaţi la poalele unei creste. Cu o zi înainte, ajunseseră la o răspântie, iar de atunci cam a treia parte din oamenii-care-le-erau-prieteni, urgalii-care-le-erau-prieteni şi caii-pe-care-nu-trebuia-să-i-mănânce trecuseră râul, printr-un vad. Oastea se mişca atât de încet încât uneori o făcea să se întrebe cum de oamenii mai aveau răgaz şi pentru altceva decât să călătorească, mai ales că vieţile lor erau atât de scurte. „Le-ar veni mult mai uşor dacă ar putea zbura”, se gândi şi se întrebă de ce nu se hotărau odată s-o facă. Era ceva atât de uşor încât nu izbutea cu niciun chip să înţeleagă cum de mai existau făpturi care să se mulţumească doar să calce pământul. Până şi Eragon era mult prea legat de ţărâna-moale-sau-tare, cu toate că ea, Saphira, ştia prea bine că putea să i se alăture în văzduh, rostind numai câteva vorbe în limba străveche. Una peste alta, nici măcar o făptură ca ea nu putea înţelege de fiecare dată rosturile celor care se bălăbăneau de colo-colo pe două picioare, fie că aveau urechi rotunde, urechi ascuţite, coarne, fie erau atât de mici încât putea să le strivească sub talpă.

O umbră de mişcare, undeva spre nord-est, îi atrase atenţia. Curioasă, se îndreptă într-acolo. Văzu un şir de patruzeci şi cinci de cai osteniţi, care veneau la pas către vardeni. Cei mai

mulţi nu aveau călăreţi. Iată de ce mai trecu o jumătate de ceas până să-şi dea seama, după ce zări chipurile bărbaţilor care-i conduceau, că putea fi grupul lui Roran, care se întorcea din misiune. Se întrebă ce li se întâmplase de rămăseseră atât de puţini şi simţi pentru o clipă înţepătura neliniştii. Nu era legată de Roran în niciun fel, însă Eragon ţinea la el, iar asta era îndeajuns pentru ca şi ea să vegheze asupra vieţii lui.

Întinzându-şi gândurile îndărăt, către dezordonaţii de vardeni, căută în sus şi în jos până ce dădu peste armonia din care era ţesută mintea Aryei. După ce elfa o observa şi-i îngădui să-i pătrundă în gânduri, Saphira spuse: „Roran va ajunge îndărăt cam pe la sfârşitul după-amiezii. Numai că are mult mai puţini războinici cu el decât la plecare. Pesemne în aceasta călătorie li s-a-ntâmplat o nenorocire."

„Îţi mulţumesc, Saphira, spuse Arya. Am să-i trimit vorbă Nasuadei."

În clipa în care părăsi mintea elfei, Saphira simţi atingerea întrebătoarea a lui blană-neagră-albastră-de-lup-Blodhgarm. „Nu sunt un puişor, se răsti ea. N-ai de ce să-mi porţi de grijă la fiecare câteva minute."

„Îmi cer cu umilinţă iertare, Bjartskular, numai că lipseşti deja de multă vreme şi, dacă te urmăreşte cineva, are să-nceapă să se întrebe de ce tu şi…"

„Da, ştiu", mârâi ea. Strângându-şi puţin aripile, se răsuci în jos, simţindu-se din ce în ce mai uşoară, şi coborî în spirală către apele umflate ale râului. „Ajung pe dată."

La vreo mie de picioare deasupra apei, îşi flutură aripile şi simţi apăsarea membranelor care o ajutau în zbor, în clipa în care vântul le atinse, suflând cu putere. Se opri aproape de tot, apoi împinse aerul cu aripile şi începu să plutească din ce în ce mai repede, până ce ajunse cam la o sută de picioare de apa-cafenie-care-nu-era-bună-de-băut. Fluturând din când în când din aripi ca să nu se prăbuşească, zbură în susul râului, atentă la fiecare schimbare în aerul-rece-de-peste-curgerea-apei, căci pe acolo existau vârtejuri ce o puteau duce într-o altă direcţie decât cea aleasă sau, mai rău, puteau s-o împingă spre copacii-cu-vârfuri-ascuţite sau către pământul-care-sfarămă-oase.

Trecu mult pe deasupra vardenilor adunaţi pe mal, pentru ca sosirea ei să nu-i înfricoşeze pe caii lor cei fără minte. Apoi, plutind cu aripile nemişcate, se lăsă la pământ într-un luminiş

dintre corturi, pregătit anume pentru ea la poruncile Nasuadei, şi se strecură prin tabără către cortul gol al lui Eragon, unde o aşteptau Blodhgarm şi cei unsprezece elfi aflaţi la porunca lui. Îi salută clipind din ochi şi scoţând uşor limba, apoi se încolăci în faţa cortului, împăcată cu gândul că avea să moţăie şi să aştepte căderea serii, aşa cum ar fi făcut dacă Eragon ar fi fost într-adevăr înăuntru şi dacă ei amândoi ar fi avut de îndeplinit felurite misiuni la vreme de noapte. Era o mare plictiseală să zacă aşa la pământ, zi după zi, dar ştia că era nevoie s-o facă, pentru ca oamenii să creadă şi mai departe că Eragon se afla încă printre vardeni. Aşa că nu se plângea, nici măcar după ce-şi petrecea douăsprezece ceasuri şi mai bine pe pământul-tare-aspru-care-i-murdărea-solzii, cu toate că, în sinea ei, era cuprinsă de pofta de a se lupta cu mii de soldaţi, de a culca o pădure la pământ folosindu-se numai de colţi, gheare şi foc sau de a se înălţa şi de a zbura până nu mai putea ori până ajungea în locul în care nu mai erau nici pământ, nici apă, nici aer.

Mârâind pentru sine, brăzdă pământul cu ghearele ca să-l înmoaie, apoi îşi culcă botul pe labele din faţă şi închise primul rând de pleoape pentru a se putea odihni, însă fără să-i piardă cu totul din vedere pe cei din jur. O libelulă [2]zbură peste capul ei, iar Saphira se întrebă, aşa cum o mai făcuse şi altă dată, cum de era cu putinţă ca, într-una dintre limbile vorbite prin feluritele părţi ale lumii, insecta aceea slăbănoagă să poarte un nume ce se trăgea din numele neamului său. „Nici măcar nu seamănă cu un dragon”, mormăi în sinea ei, apoi se cufundă într-un somn uşor.

Focul-mare-rotund-din-cer se apropiase de linia orizontului în clipa în care Saphira auzi strigătele de bun-venit care însemnau că Roran şi tovarăşii săi de luptă ajunseseră în tabără. Se ridică. Aşa cum mai făcuse şi înainte, Blodhgarm rosti o vrajă, pe jumătate murmur, pe jumătate şoaptă, care făcu să se închege din nimic o imagine tremurătoare a lui Eragon. La porunca elfului, aceasta ieşi din cort şi se urcă pe spinarea Saphirei. De-acolo, de sus, părea vie. Ca înfăţişare, era desăvârşită – nu avea însă niciun pic de minte, iar dacă iscoadele lui Galbatorix ar fi încercat să-i citească gândurile, ar fi descoperit pe dată înşelătoria. Aşadar, pentru a nu se întâmpla nimic rău, era nevoie ca Saphira să-şi poarte povara

2 în engleză, dragonfly

dintr-o parte a taberei în alta cât putea de repede. Se mai bizuiau şi pe nădejdea că Eragon era un războinic atât de înfricoşător încât nimeni nu avea să încerce să-i soarbă din minte veştile despre vardeni de teama răzbunării sale.

Saphira se ridică brusc şi se năpusti prin tabără. Cei doisprezece elfi alergau pe lângă ea. Oamenii săreau la o parte din calea lor, strigând:

— Cinste ţie, Biruitor al Umbrei! Sau:

— Cinste ţie, Saphira!

Şi asta o făcu să simtă o licărire caldă în stomac.

Ajunsă la cortul-ca-o-pupă-de-fluture-roşu-cu-aripile-strânse al Nasuadei, se aplecă şi-şi vârî capul prin deschizătura întunecată dintr-un perete, în locul în care străjile Nasuadei dăduseră la o parte o bucată de pânză pentru a-i îngădui să treacă. Blodhgarm începu din nou să-şi îngâne descântecul, iar Eragon-strigoiul descăleca, intră în cortul stacojiu şi se topi în văzduh de îndată ce scăpă de privirile curioşilor.

— Crezi că înşelătoria noastră a fost descoperită? întrebă Nasuada, din jilţul ei cu spătar înalt.

Blodhgarm făcu o plecăciune graţioasă.

— Din nou, Domniţă Nasuada, nu am cum să fiu sigur. Va trebui să aşteptăm să vedem dacă Imperiul face vreo mişcare împotriva noastră ca pentru a se folosi de lipsa lui Eragon şi numai atunci vom şti răspunsul.

— Mulţumesc, Blodhgarm. Poţi pleca.

Făcând o ultimă plecăciune, elful ieşi din cort şi se opri undeva la câţiva paşi în spatele Saphirei, apărând-o. Cât despre ea, se întinse pe burtă şi începu să-şi cureţe cu limba cea de-a treia gheară de la piciorul stâng. Acolo se adunaseră firişoare de lut alb, care o făceau să arate urât. Îşi aminti: era lutul în care se aşezase când se ospătase ultima dată.

Nu trecu niciun minut şi Martland Barbăroşie, Roran, precum şi un bărbat-cu-urechi-rotunjite pe care nu-l cunoştea intrară în cortul cel roşu şi se înclinară în faţa Nasuadei. Saphira se opri puţin din ceea ce făcea şi gustă aerul cu limba, simţind înţepătura sângelui uscat, mirosul acru al transpiraţiei, duhoarea de cal amestecată cu cea de piele tăbăcită şi unda slabă, dar uşor de recunoscut a fricii-de-om. Se uită din nou la cei trei şi observă că bărbatul-cu-barbă-lungă-roşie îşi pierduse mâna dreaptă, apoi îşi îndreptă din nou atenţia către firişoarele

de noroi dintre gheare.

Îşi linse fără încetare piciorul, făcându-şi fiecare solz să strălucească la fel de puternic ca de obicei, în vreme ce mai întâi Martland, apoi bărbatul-cu-urechi-rotunjite-pe-nume-Ulhart şi în cele din urmă Roran îşi spuseră povestea despre sânge şi foc şi despre bărbaţii care râdeau şi se încăpăţânau să nu moară când le bătea ceasul şi să lupte mult după ce Angvard le rostise numele, chemându-i la el. Aşa cum îi era felul, Saphira rămase tăcută, în timp ce alţii – Nasuada şi sfetnicul ei, bărbat-înalt-faţă-trasă-Jormundur – le puneau războinicilor o sumedenie de întrebări despre nefericita lor misiune. Saphira ştia prea bine ca uneori până şi Eragon era nedumerit că ea nu lua parte la discuţie, dar de fapt era uşor de înţeles: nu se simţea în largul ei discutând cu alte făpturi, în afară de Glaedr, Arya şi Eragon însuşi, mai ales că, după părerea ei, discuţiile erau de cele mai multe ori vorbe goale, fără rost. Cei-cu-două-picioare păreau mereu puşi pe trăncănit – fie că aveau urechi-rotunjite, urechi-ascuţite, coarne, fie că erau dintre cei micuţi-de-tot. Brom nu fusese aşa – el nu trăncănise. Era una dintre pricinile pentru care Saphira îl plăcuse. Dinspre partea ei, totul era cum nu se poate mai simplu: fie avea ce să facă pentru a fi de ajutor, şi atunci o făcea, fie nu avea, şi atunci nu avea niciun rost să mai piardă vremea cu vorbele. Unde mai pui că ea nu-şi făcea griji pentru viitor decât când venea vorba de Eragon. Din pricina lui se frământa mereu.

După ce termină cu întrebările, Nasuada îi spuse lui Martland cât îi părea de rău că-şi pierduse mâna, apoi le dădu drumul acestuia şi lui Ulhart, dar nu şi lui Roran.

— Ţi-ai dovedit încă o dată curajul, Stronghammer, îi zise acestuia. Sunt mulţumită de faptele tale.

— Îţi mulţumesc, Domniţă.

— Am să-i trimit pe cei mai buni vindecători ai mei să vadă de Martland. Chiar şi aşa, el va avea nevoie de timp ca să se înzdrăvenească. Unde mai pui că nu mai poate comanda astfel de misiuni cu o singură mână. De-acum înainte va trebui să rămână aici, cu noi, nu în fruntea oştilor. Mi se pare nimerit să-l ridic printre sfetnicii mei de luptă. Ce crezi, Jormundur, oare s-o fac?

— Cred că ar fi cum nu se poate mai bine, Domniţa. Nasuada încuviinţă, părând mulţumită.

— Numai că, Roran, asta înseamnă că trebuie să-ţi găsesc alt căpitan.

— Dar, Domniţă, n-ar fi cu putinţă să-mi dăruieşti mie rangul? întrebă Roran. Oare nu mi-am dovedit îndeajuns de bine curajul odată cu aceste două misiuni, ca să nu mai vorbesc de faptele mele din trecut?

— Stronghammer, dacă te vei distinge şi pe mai departe la fel ca până acum, nu va mai trece mult până să te înalţ în rang. Dar trebuie să mai ai răbdare încă puţin. Două misiuni, oricât ar fi de primejdioase, nu sunt îndeajuns pentru a înţelege firea unui om. Când vine vorba de a încredinţa altcuiva vieţile oamenilor mei, sunt foarte chibzuită, Stronghammer, şi mă tem că va trebui să-mi faci pe plac.

Roran strânse în pumn capul ciocanului petrecut pe la cingătoare. Avea venele şi tendoanele umflate, însă nu ridică glasul.

— Fireşte, Domniţă Nasuada.

— Atunci e bine. Ceva mai târziu, am să-ţi trimit un paj cu veştile despre următoarele tale misiuni. Ah, şi ai grijă ca, după ce-ţi sărbătoreşti întoarcerea împreună cu Katrina, să te ospătezi aşa cum se cuvine. Îţi poruncesc s-o faci, Stronghammer! Arăţi de parcă ai să cazi din picioare din clipă în clipă.

— Domniţă.

Roran dădu să plece, dar Nasuada ridică braţul şi-i rosti numele, făcându-l să se oprească în loc.

— Acum, că te-ai luptat cu aceşti bărbaţi care nu simt durerea, crezi că, dacă am avea şi noi asemenea farmece care să ne apere de chinurile cărnii, ne-ar veni mai uşor să-i înfrângem?

Roran şovăi, apoi clătină din cap:

— Puterea aceasta este marea lor slăbiciune. Nu se apără aşa cum s-ar cuveni dacă s-ar teme de muşcătura sabiei şi de înţepătura săgeţii, aşa că nu-şi mai poartă de grijă. E adevărat că pot lupta mult după ce un om obişnuit ar cădea mort la pământ, iar asta e de mare preţ în bătălie, numai că şi ei mor pe capete, câtă vreme nu-şi apără trupurile aşa cum ar trebui. Din pricina încrederii în sine care-i orbeşte, cad în capcane şi înfruntă primejdii pe care noi ne-am strădui din răsputeri să le ocolim. Câtă vreme vardenii nu se pierd cu firea, cred că, dacă

avem o tactică bună, putem să-i dovedim, cu râsul lor cu tot. Dacă însă am fi ca ei, atunci ne-am hăcui unii pe alţii până ne-am pierde minţile şi nu ne-ar păsa de vieţile noastre şi de nimic altceva. Eu aşa zic.

— Îţi mulţumesc, Roran.

După plecarea lui, Saphira spuse: „Nicio vorbă de la Eragon?" Nasuada clătină din cap.

— Nu, încă nu, iar asta începe să mă îngrijoreze. Dacă nu primim nicio veste până poimâine, am s-o rog pe Arya să le dea de ştire magicienilor lui Orik că dorim să aflăm ce se întâmplă. Daca Eragon nu izbuteşte să grăbească alegerea noului rege, mi-e teamă că nu ne vom mai putea bizui pe ajutorul piticilor în bătăliile ce vor veni. Singurul lucru bun ar fi că atunci Eragon s-ar putea întoarce fără întârziere.

De-acum, Saphira era gata de plecare din cortul-roşu-pupă. Blodhgarm chemă din nou la lumină strigoiul lui Eragon, făcându-l să se urce în spinarea ei. Saphira îşi scoase capul din cort şi, aşa cum făcuse şi mai devreme, străbătu în grabă tabăra. Elfii, cât erau ei de micuţi, ţinură pasul.

După ce ajunse la cort şi după ce Eragon-umbră-colorată dispăru înăuntru, Saphira se întinse pe jos şi se pregăti pentru încă o seară de plictiseală nesfârşită. Totuşi, înainte să se cufunde din nou în somnul nedorit, îşi întinse gândurile către cortul lui Roran şi al Katrinei şi înghionti mintea lui Roran, până ce acesta îi îngădui să pătrundă.

„Saphira?" întrebă el.

„Mai ştii vreo făptură asemenea mie?"

„Fireşte că nu. Numai că… m-ai luat pe nepregătite. Sunt… sunt cam ocupat, acum."

Saphira cercetă culorile emoţiilor sale, apoi pe cele ale Katrinei, şi descoperi ceva care o făcu să se înveselească.

„Voiam doar să-ţi spun bun-venit înapoi. Mă bucur că n-ai păţit nimic."

Prin mintea lui Roran trecu o sclipire-iute-caldă-tulbure-rece. Părea să-i vină greu să găsească un răspuns potrivit. În cele din urmă, spuse: „Eşti mult prea bună, Saphira".

„Dacă poţi, treci mâine să mă vezi. Atunci putem vorbi mai pe îndelete. Singură aici, zi după zi, am început să-mi pierd răbdarea. Poate vrei să-mi mai povesteşti despre cum era Eragon înainte să ies eu din ou."

„Ar fi… ar fi o mare cinste pentru mine.”

Mulţumită pentru că-şi îndeplinise datoria pe care i-o cerea politeţea celor-cu-două-picioare-şi urechi-rotunjite urându-i bun-venit lui Roran şi însufleţită la gândul că ziua următoare avea să fie ceva mai puţin plictisitoare – căci era cu neputinţă ca cineva să nu-i facă pe voie după ce-i ceruse să treacă s-o vadă – Saphira se aşeză cum putea mai bine pe pământul gol, tânjind, aşa cum i se întâmpla de multe ori, după cuibul moale de care se bucurase în casa-copac-bătută-de-vânturi în care locuise Eragon în Ellesmera. Oftă, scoţând o pală de fum pe nări, apoi adormi şi visă că zbura sus, din ce în ce mai sus, mai sus decât ajunsese vreodată.

„Bătea fără încetare din aripi, până ce se înălţă deasupra culmilor neajunse ale Munţilor Beor. Acolo îşi petrecu o vreme dând târcoale prin văzduh, privind întreaga Alagaesie care i se întindea la picioare. Apoi se simţi cuprinsă de o dorinţă aprigă de a se urca şi mai sus, ca să vadă ce era de văzut, aşa că începu din nou să bată din aripi şi într-o clipă, sau cel puţin aşa i se păru, trecu în zbor de luna sclipitoare, până ce numai ea şi stelele argintii mai pluteau pe cerul cufundat în beznă. Pluti prin tării vreme îndelungată. Era regina lumii strălucitoare-ca-o-nestemată ce se vedea dedesubt. Apoi însă neliniştea îi pătrunse în suflet, făcând-o să strige în gând: Eragon, unde eşti?”

Sărută-mă dulce!

Trezindu-se, Roran se desfăcu din braţele moi ale Katrinei şi se aşeză pe marginea patului de lemn pe care-l împărţeau. Era gol până la brâu. Căscă şi se frecă la ochi, apoi privi dunga subţire de lumină ce se strecura printre cele două bucăţi de pânză de la intrare venind dinspre focul de afară. Se simţea stors de puteri şi, din această pricină, năuc şi amorţit. Îl luă frigul, însă nu se mişcă din loc.

— Roran? îngână Katrina pe jumătate adormită, apoi se ridică într-un cot şi întinse celălalt braţ spre el. Îl atinse, mângâindu-l pe umeri şi pe ceafă, dar el nu-i răspunse. Culcă-te la loc, îi mai spuse ea. Ai nevoie de odihnă. Nu peste multă vreme ai să pleci din nou.

Dar Roran clătină din cap fără s-o privească.

— Ce este? întrebă Katrina; ridicându-se, se înveli cu o pătură şi îşi sprijini obrazul cald de braţul lui. Te frământă cine-ţi va fi noul căpitan sau unde te va trimite după aceea Nasuada?

— Nu.

O vreme, ea rămase tăcută.

— De câte ori pleci, îi zise în cele din urmă, simt că parcă te întorci împuţinat. Ai ajuns aşa de mohorât şi de tăcut… Dacă vrei să-mi spui ce te frământă, să ştii că poţi s-o faci, oricât ar fi de groaznic. Sunt fată de măcelar, ca să nu mai spun că am văzut îndeajuns de mulţi bărbaţi căzând în luptă.

— Dacă vreau? făcu Roran înecându-se. Nici măcar nu vreau să mă gândesc. Un războinic adevărat… începu el încleştându-şi pumnii şi răsuflând greu. Ceea ce simt eu nu sunt lucruri vrednice de un războinic adevărat.

— Un războinic adevărat, răspunse Katrina, nu luptă pentru că aşa vrea, ci pentru că este nevoit. Un bărbat care tânjeşte după război, căruia îi face plăcere să omoare este o fiara, un monstru. Oricâtă faima ar câştiga pe câmpul de luptă, nu poate face uitat faptul că este la fel de rău ca un lup turbat, gata să se întoarcă împotriva prietenilor şi familiei, nu doar a duşmanilor.

Dându-i părul de pe frunte la o parte şi mângâindu-l încet şi uşor pe creştet, continuă:

— Mi-ai spus cândva că povestea care-ţi plăcea cel mai mult dintre toate pe care le spunea Brom este „Cântecul lui Gerand”, şi că de-asta lupţi cu ciocanul în loc de sabie. Adu-ţi aminte că lui Gerand nu-i plăcea să omoare şi că nu-l trăgea inima deloc să plece iarăşi la război.

— Îmi amintesc.

— Şi totuşi era privit drept cel mai mare războinic al vremii sale, spuse Katrina, luându-i obrazul în palmă şi întorcându-i faţa către ea, silindu-l astfel s-o privească în ochi; avea o privire serioasă şi pătrunzătoare. Iar tu, Roran, eşti cel mai mare războinic pe care-l cunosc, de-aici sau de-aiurea.

— Dar Eragon? Dar… începu el cu gura uscată.

— Nu preţuiesc nici pe jumătate cât tine. Eragon, Murtagh, Galbatorix, elfii… cu toţii pleacă la luptă cu fel de fel de vrăji pe buze şi cu puteri mult mai mari decât ale tale. Dar tu, zâmbi

Katrina, sărutându-l pe nas, tu eşti doar un om. Îţi înfrunţi duşmanii pe propriile picioare. Nu eşti magician şi totuşi i-ai ucis pe Gemeni. Nu eşti mai iute sau mai puternic decât alţi bărbaţi şi totuşi n-ai şovăit să-i înfrunţi pe cei doi Ra'zac în bârlogul lor ca să mă scapi din temniţă.

— Dar am avut farmecele ţesute de Eragon care să mă apere, se împotrivi el înghiţind în sec.

— Şi acum nu le mai ai. Unde mai pui că nici în Carvahall nu le aveai şi tot n-ai fugit de duşmani, nu?

Văzându-l tăcut, Katrina vorbi mai departe:

— Eşti doar un om, dar ai făcut lucruri de care Eragon şi Murtagh nu ar fi niciodată în stare. În ochii mei, asta te face cel mai mare războinic din Alagaesia… Nimeni din Carvahall nu s-ar fi zbătut atâta ca să mă salveze, eu aşa cred.

— Ba da. Tatăl tău, îi spuse el, simţind-o înfiorându-se.

— Da, el ar fi făcut-o, şopti Katrina. Dar n-ar fi fost niciodată în stare să-i convingă pe ceilalţi să-l urmeze aşa cum ai izbutit tu. Nu uita, îi mai spuse, strângându-l mai tare cu braţul, orice-ai vedea şi orice-ai face, eu voi fi mereu lângă tine.

— De altceva nici nu voi avea nevoie vreodată, zise Roran, luând-o în braţe şi ţinând-o o vreme aşa, apoi oftă. Totuşi, aş vrea ca războiul ăsta să se isprăvească. Aş vrea să pot să ar din nou ogoarele, să-mi semăn grânele şi să le recoltez când se coc. Munca la fermă e grea, dar, la urma urmelor, e cinstită. Războiul însă e altfel. E o tâlhărie… îi lipsesc pe alţii de vieţile lor, ceva la care niciun om cu mintea întreagă n-ar trebui să viseze.

— Şi eu ziceam la fel.

— Aşa e.

Oricât i-ar fi venit de greu, Roran se chinui să-i zâmbească.

— M-am pierdut cu firea. Îţi arunc poverile mele pe umeri, când ai şi tu îndeajuns de multe pricini de îngrijorare.

Şi îi mângâie pântecele, care începea să se rotunjească.

— Necazurile tale vor fi şi ale mele câtă vreme suntem căsătoriţi, şopti ea mângâindu-i braţul.

— Există necazuri, zise Roran, pe care nimeni n-ar trebui să fie nevoit să le îndure, mai ales cei la care ţii.

Ea se trase puţin mai în spate. Roran îi văzu ochii mohorâţi şi neliniştiţi şi-şi dădu seama că se gândea din nou la timpul pe care-l petrecuse întemniţată în Helgrind.

— Nu, şopti ea. Există necazuri pe care nimeni, dar absolut nimeni pe lume, nu ar trebui să le îndure.

— Haide, nu fi tristă, zise el, trăgând-o mai aproape, cuprinzând-o cu braţele şi legănând-o; în clipa aceea, ar fi dat orice ca Eragon să nu fi găsit niciodată în Şiră oul Saphirei. După o vreme, când o simţi lăsându-i-se din nou moale în braţe şi când se mai liniştise şi el un pic, o mângâie pe gât şi-i spuse: Haide, sărută-mă dulce şi apoi să ne întoarcem în pat, căci sunt obosit şi vreau să dorm.

Asta o făcu să râdă. Îl sărută nespus de dulce, apoi se întinseră la loc în patul de lemn, ca mai înainte. Afară, totul era nemişcat şi tăcut, mai puţin apele râului Jiet, care curgeau pe lângă tabără fără să se oprească, fără vreun răgaz şi se revărsau în visele lui Roran, care se vedea pe sine la prora unei corăbii, cu Katrina alături, privind în adâncul uriaşului vârtej numit Ochiul Mistreţului.

„Ce nădejde avem să scăpăm de-aici?” se gândea el.

Glumra

În străfundurile muntelui, la sute de picioare sub Tronjheim, era săpată o peşteră lungă de mai multe mii de picioare. Pe o latură a sa se afla un lac cu ape negre, nemişcate, iar pe cealaltă – un prag de marmură. Stalactite brune şi de culoarea fildeşului coborau din tavan, în timp ce stalagmitele urcau din podea către ele. În câteva locuri se uneau, alcătuind stâlpi de piatră. Unii dintre aceştia erau mai groşi chiar decât măreţii copaci din Du Weldenvarden. Răspândite printre coloane se aflau grămezi de bălegar spuzite cu ciuperci, precum şi douăzeci şi trei de căsuţe mici, din piatră. Lângă fiecare uşă ardea câte o lampă fără flacără, de culoare roşu aprins. Dincolo de cercurile de lumină, umbrele stăpâneau netulburate.

Eragon se afla înăuntrul unei căsuţe. Era aşezat pe un scaun prea mic pentru el, la o masă de granit, ce nu-i venea mai sus de genunchi, împrejurul său se simţea miros de brânză moale de capră, de ciuperci tăiate felii, drojdie, tocană, ouă de porumbel şi de praf de cărbune. Aşezată în faţa lui, Glumra, o femeie din Neamul lui Mord, mama lui Kvastor, străjerul care pierise pentru a-l apăra pe Eragon, se jeluia, îşi smulgea părul

din cap şi se bătea cu pumnii în piept. Lacrimile îi lăsaseră urme lucioase pe chipul rotund.

Erau singuri în căsuţă. Cei patru străjeri ai lui Eragon – căci celor trei rămaşi în viaţă li se alăturase Thrand, un războinic din alaiul lui Orik – aşteptau afară, alături de Hundfast, piticul care-i traducea şi pe care Eragon îl rugase să iasă după ce aflase că Glumra îi înţelegea limba.

După mişelescul atac, Eragon îi dăduse de veste lui Orik cu ajutorul gândurilor, iar piticul îl îndemnase să se ducă pe dată în încăperile celor din Durgrimst Ingeitum, unde avea să fie la adăpost de orice ucigaşi. Eragon îi dăduse ascultare şi rămăsese acolo, în vreme ce Orik îi silise pe ceilalţi şefi de clan să-şi amâne discuţiile până a doua zi dimineaţă, din pricină că în clanul său se întâmplase ceva neprevăzut, de care trebuia să se îngrijească pe dată. Apoi, Orik se dusese în locul unde avusese loc atacul împreună cu cei mai dârji războinici şi cu cei mai buni magicieni pe care-i avea pentru a cerceta împrejurimile, folosindu-se nu doar de simţurile omeneşti, ci şi de magie. După ce aflaseră tot ce era de aflat, Orik se întorsese iute în încăperile sale, spunându-i lui Eragon:

— Avem multe de făcut, iar timpul e scurt. Discuţiile între şefii de clan vor începe din nou mâine, la al treilea ceas al dimineţii. Până atunci, trebuie să aflăm, fără urmă de îndoială, cine a poruncit atacul. Dacă izbutim, vom avea o armă împotriva duşmanilor. Dacă nu, vom bâjbâi şi mai departe prin întuneric fără să-i cunoaştem. După întâlnirea cu ceilalţi şefi de clan, nu vom mai putea păstra taina despre cele întâmplate. Pesemne există pe undeva knurlan care au auzit zgomotele luptei prin tunelurile din Tronjheim. Sunt sigur că au şi început să caute urme de teamă ca nu cumva să se fi surpat vreun tunel sau să se fi întâmplat vreo nenorocire asemănătoare, care să pună în primejdie oraşul.

Apoi, Orik bătuse din picioare, blestemându-i pe cei care trimisese ucigaşii, până la ultima spiţă a neamului lor, şi, punându-şi mâinile în şolduri, zisese:

— Ţi-am spus demult că ne ameninţă un alt război între clanuri. De-acum, primejdia poate lovi în orice clipă. Dacă vrem să scăpăm de acea cumplită osândă, trebuie să ne mişcăm repede. Vinovaţii trebuie găsiţi. Avem întrebări de pus şi ameninţări de rostit. Dacă nu izbutim aşa, vom fi nevoiţi să-i

cumpărăm sau să-i înşelăm pe cei care ne pot da ajutor. Şi totul până mâine dimineaţă.

— Şi cu mine cum rămâne? întrebase Eragon.

— Ar trebui să rămâi aici până ce aflăm dacă nu cumva Az Sweldn rak Anhuin sau vreun alt clan nu are încă o ceată de ucigaşi ascunsă pe undeva, gata să-ţi sară în spate. Unde mai pui că, atâta vreme cât vom putea să-i împiedicăm pe duşmani să afle dacă eşti în viaţă, mort sau rănit, stânca însăşi are să le tremure sub picioare.

La început, Eragon încuviinţase, însă, văzându-l pe celălalt alergând de colo-colo şi împărţind porunci în stânga şi-n dreapta, începuse să se simtă din ce în ce mai stingher şi mai neajutorat. În cele din urmă, îl prinsese pe Orik de braţ şi-i spusese:

— Dacă mă sileşti să stau aici, cu ochii pe pereţi, în vreme ce tu-i urmăreşti pe nemernicii care au făcut asta, am să-mi pierd minţile. Trebuie să pot face şi eu ceva ca să v-ajut. De pildă, ce ştii de Kvastor? Oare familia lui locuieşte în Tronjheim? Le-a dat cineva de veste despre moartea lui? Dacă nu, aş vrea s-o fac eu, căci din pricina mea şi-a pierdut viaţa.

Orik îşi întrebase străjerii şi aflase de la ei că familia piticului se afla într-adevăr în Tronjheim sau, mai bine zis, dedesubtul oraşului. Auzind asta, Orik se încruntase şi îngânase un cuvânt ciudat pe limba sa.

— Sunt din neamul adâncurilor, îi spusese apoi, knurlan care au părăsit faţa pământului şi nu mai ies decât rareori din tunelurile lor. Aici, sub Tronjheim şi Farthen Dur, s-au adunat mai mulţi decât oriunde altundeva, pentru că pot urca în Farthen Dur când sunt nevoiţi, fără să simtă că ar fi ieşit cu adevărat la lumină – ceea ce nu mulţi pot îndura odată ce s-au obişnuit cu străfundurile. Nu ştiam că şi Kvastor era unul dintre ei.

— Îmi dai voie să merg să-i cunosc familia? întrebase Eragon. Pe aici, prin încăperile voastre, se află scări ce duc în adâncuri, nu-i aşa? Putem pleca fără să afle nimeni.

Orik cugetase o vreme, apoi încuviinţase:

— Ai dreptate. Drumul e sigur şi nimănui nu-i va da prin minte să te caute printre cei din neamul adâncurilor. Dimpotrivă, dacă rămâi aici, te vor găsi fără nicio greutate. Du-te şi nu te întoarce până ce nu-ţi dau de veste, nici măcar dacă

Familia lui Mord te alungă şi trebuie să stai până mâine dimineaţă cocoţat pe o stalagmită. Dar, Eragon, ai grijă! Cei din neamul adâncurilor nu au prea mult de-a face cu ceilalţi knurlan. Când vine vorba de onoare, sunt foarte aprigi şi au obiceiuri dintre cele mai ciudate. Ai grijă unde pui pasul, să nu care cumva să cazi în vreo prăpastie.

Şi, astfel, însoţit de cei trei străjeri cărora li se alăturase Thrand, şi de Hundfast, având la cingătoare o sabie scurtă de-a piticilor, Eragon se îndreptase spre scările cele mai apropiate ce coborau în pântecele muntelui şi, ţinându-se după ele, ajunsese mai departe decât până atunci. După mai multe peregrinări, o găsise pe Glumra şi-i dăduse de veste despre moartea fiului său, iar acum şedea privind-o cum îl jelea pe Kvastor, trecând de la urletele fără cuvinte la frânturi de fraze în limba piticească, îngânate cu un glas sfredelitor şi ascuţit.

Descumpănit de durerea ei, Eragon îşi întoarse ochii. Privi, pe rând, soba din piatră verde, lipită de un perete, şi desenele aproape şterse cu care era împodobită, covorul verde cu brun ce se afla întins în faţa vetrei, putina pentru unt dintr-un colţ al încăperii şi feluritele provizii atârnate de bârnele din tavan. Trase cu ochiul şi la războiul mare de ţesut, aflat sub o fereastră rotundă, cu geamuri de culoarea levănţicii.

În culmea durerii, Glumra îi prinse deodată privirea. Se ridică, se apropie de o tejghea şi-şi lăsă mâna stângă pe scândura de tăiat. Până ca Eragon să apuce s-o oprească, luă un satâr şi-şi reteză vârful degetului mic, apoi gemu şi se îndoi de mijloc.

Eragon sări în picioare. De pe buze îi scăpă un strigăt de uimire. Se întrebă dacă nu cumva femeia îşi pierduse minţile şi dacă trebuia să încerce s-o prindă ca să nu-şi mai facă rău. Deschise gura s-o întrebe dacă nu voia să-i vindece rana, apoi se gândi mai bine, amintindu-şi de poveţele lui Orik despre obiceiurile ciudate ale celor din neamul adâncurilor şi despre preţul pe care-l puneau pe onoare. „S-ar putea ca întrebarea mea s-o insulte”, îşi dădu el seama. Închizând gura, se prăvăli din nou în scaunul mult prea mic.

După un minut, Glumra se îndreptă de spate, răsuflă adânc, apoi, liniştită şi tăcută, îşi spălă degetul însângerat cu rachiu, îl unse cu un ir galben şi-şi legă rana. Faţa ei ca o lună plină era încă albă din pricina durerii. Se aşeză la loc în faţa lui Eragon

şi spuse:

— Îţi mulţumesc, Biruitor al Umbrei, pentru că mi-ai adus tu însuţi veştile despre soarta fiului meu. Mă bucur să ştiu că a murit aşa cum i se cuvine unui războinic.

— A fost foarte curajos, zise Eragon. Cu toate că observase că duşmanii noştri erau iuţi ca nişte elfi, tot s-a năpustit să mă apere. Jertfa lui mi-a dat răgaz să mă feresc de armele lor şi mi-a dezvăluit primejdia farmecelor pe care le ţesuseră. Dacă nu era el, nu cred că aş mai fi scăpat cu viaţă.

Glumra încuviinţă încet, cu ochii în jos, apoi îşi netezi fusta:

— Ştii cumva cine se face vinovat de acest atac împotriva clanului nostru, Biruitor al Umbrei?

— N-am decât bănuieli. Grimstborith Orik tocmai încearcă să afle adevărul.

— Nu cumva au fost cei din Az Sweldn rak Anhuin? întrebă Glumra, uimindu-l pe Eragon cu ascuţimea minţii ei. Văzându-l că nu-i dădea niciun răspuns – căci încerca din răsputeri să-şi ascundă mirarea –, femeia continuă: ştim cu toţii despre duşmănia dintre voi, Argetlam. Fiecare knurla din pântecele acestui munte o ştie. Unii dintre noi au privit cu ochi buni împotrivirea lor, însă, chiar şi aşa, dacă într-adevăr le-a trecut prin minte să te ucidă, să ştii că şi-au judecat greşit grosimea pietrei de sub picioare şi astfel s-au osândit singuri.

Curios, Eragon ridică dintr-o sprânceană:

— S-au osândit? Cum aşa?

— Tu, Biruitor al Umbrei, ai fost cel care l-a ucis pe Durza şi care ne-a îngăduit astfel să salvăm oraşul şi sălaşurile din străfunduri din ghearele lui Galbatorix. Neamul nostru nu va uita acest lucru câtă vreme Tronjheim va mai dăinui pe lume. Unde mai pui că prin tuneluri umblă vorba că dragonul tău va face Isidar Mithrim la loc. E adevărat?

Eragon făcu semn că da.

— E minunat, Biruitor al Umbrei. Ai făcut multe pentru neamul nostru şi te vom răsplăti: ne vom ridica împotriva celor care te-au atacat şi te vom răzbuna.

— Am jurat în faţa unor martori, începu Eragon, şi am să-ţi jur acum şi dumitale că am să-i pedepsesc pe cei care i-au trimis pe ucigaşii aceia ticăloşi şi am să-i fac să-şi dorească să nu le fi trecut niciodată prin minte un asemenea gând spurcat. Şi totuşi…

— Îţi mulţumesc, Biruitor al Umbrei. Eragon şovăi, apoi îşi plecă fruntea.

— Şi totuşi nu trebuie făcut nimic care să ducă la izbucnirea unui nou război între clanuri. Cel puţin, nu acum. Dacă trebuie să luăm armele, atunci Grimstborith Orik este cel care va hotărî când şi unde s-o facem. Nu crezi că aşa se cuvine?

— Am să mă gândesc la ce mi-ai spus, Biruitor al Umbrei, răspunse Glumra. Orik este…

Însă în clipa aceea durerea îi înăbuşi vorbele. Pleoapele groase i se lăsară în jos. Se îndoi de mijloc, strângându-şi mâna rănită pe lângă trup. După ce-şi reveni, se sili să-şi îndrepte umerii, ducându-şi dosul palmei la obrazul celălalt şi legânându-se într-o parte şi în alta, gemând:

— Vai, fiul meu… frumosul meu fiu…

Apoi, ridicându-se, ocoli masa cu paşi şovăitori, îndreptându-se către cele câteva săbii şi securi prinse pe un perete în spatele lui Eragon, alături de un alcov ascuns după o perdea de catifea roşie. Eragon sări în picioare, temându-se că avea să încerce iarăşi să-şi facă rău, culcând şi scaunul la pământ în graba sa. Dădu s-o prindă, apoi văzu că femeia se îndrepta spre alcov, nu către arme, aşa că-şi lăsă braţul în jos fără s-o atingă.

Glumra dădu perdeaua la o parte, făcând inelele de alamă cu care era prinsă să se ciocnească unele de altele cu zgomot. De după ea, apăru un raft lat, întunecos, încrustat cu rune şi imagini atât de măiastre încât Eragon se gândi că-şi putea petrece ceasuri întregi holbându-se la ele fără să le poată admira pe de-a-ntregul. Pe raftul de jos se afla statuetele celor şase zei mai importanţi ai piticilor, precum şi alte nouă chipuri pe care Eragon nu le cunoştea. Grija cu care erau sculptate trăsăturile, dar şi felul în care erau aşezate personajele erau menite să dezvăluie cât mai multe despre firea lor.

Glumra îşi scoase de la piept o amuletă din aur şi argint, pe care o sărută şi apoi şi-o lipi de scobitura gâtului, îngenunchind în faţa alcovului. Ridicând şi coborând glasul, aşa cum o cereau legile ciudatei muzici a neamului său, începu să îngâne un bocet pe limba ei. Ascultând-o, Eragon îşi simţi ochii plini de lacrimi. Glumra cântă vreme de câteva minute, apoi tăcu, însă fără să-şi ia ochii de la statuete. Privindu-le, jalea care-i brăzda chipul se mai înmuie. În locul mâniei, deznădejdii şi singurătăţii care-o copleşiseră, Eragon zări împăcare, linişte şi chiar un soi

de fericire nepământeană. Glumra era atât de schimbată încât ajunsese aproape de nerecunoscut.

— La noapte, spuse ea, sărutând iarăşi amuleta, Kvastor se va ospăta în palatele lui Morgothal. O ştiu. Mi-aş dori să pot împărţi pâinea cu el şi cu soţul meu, Bauden, dar nu mi-a venit încă timpul să dorm în mormintele de sub munte, iar Morgothal nu-i primeşte la el pe cei care-şi grăbesc sfârşitul. Cândva însă familia noastră se va reîntregi, şi vom fi alături de toţi strămoşii noştri care au trăit pe acest pământ, de când Guntera a făurit lumea din întuneric. O ştiu.

Eragon îngenunche lângă ea şi o întrebă cu glas răguşit:

— De unde o ştii?

— O ştiu pentru că aşa este, spuse Glumra, apoi, cu mişcări încete şi pline de respect, atinse cu vârful degetelor picioarele sculptate ale fiecărui zeu. Cum ar putea fi altfel? La fel ca o sabie sau un coif, lumea nu se putea făuri singură şi, de vreme ce singurele făpturi care sunt în stare să schimbe chipul cerului sau al pământurilor sunt cele înzestrate cu puteri zeieşti, de la zei trebuie să ne aflăm răspunsurile la întrebările ce ne frământă. Mă încred în ei că vor păstra ordinea firii şi, prin credinţă, mă eliberez de poverile cărnii.

Vorbea cu atâta convingere încât Eragon îşi dori dintr-o dată să-i poată împărtăşi credinţa. Tânjea să se poată lepăda de îndoieli şi temeri şi să ştie că, oricât de înspăimântătoare i s-ar fi părut câteodată lumea, viaţa nu era numai tulburare. Îşi dorea să poată fi sigur că esenţa sa nu avea să ia sfârşit în clipa în care o sabie i-ar fi retezat capul de pe umeri, şi că într-o bună zi avea să-i întâlnească din nou pe Brom, pe Garrow şi pe toţi cei la care ţinuse şi pe care-i pierduse. Se simţi copleşit de un dor nestăvilit după nădejde şi mângâiere, tulburat şi plin de fiori, de parcă pământul i se clătina sub picioare.

Şi totuşi…

O parte din el se ţinea tare şi nu-i îngăduia să se lase cu totul în puterea zeilor piticilor, încredinţându-şi sufletul şi fericirea unui lucru pe care nu-l înţelegea. Îi venea, de asemenea, greu să creadă că, dacă zeii existau cu adevărat, cei ai piticilor erau singurii. Era convins că, dacă l-ar fi întrebat pe Nar Garzhvog sau pe vreun războinic din triburile rătăcitoare ori chiar pe preoţii cei negri din Helgrind dacă poveştile despre zeii lor erau adevărate, aceştia aveau să şi-i apere cu la fel de multă

îndârjire ca şi Glumra. „De unde să ştiu ce religie este cea adevărată? Chiar dacă cineva se supune unei anumite credinţe, asta nu înseamnă că este într-adevăr pe calea cea bună… Poate că nici nu există o religie care să conţină toate adevărurile lumii. Poate că fiecare stăpâneşte numai o fărâmă de adevăr şi este de datoria noastră să le recunoaştem pe fiecare şi să le îmbinăm. Sau poate că elfii au dreptate şi nu există zei. Dar cum să fiu sigur?"

Oftând din greu, Glumra îngână câteva cuvinte pe limba piticilor, apoi se ridică şi trase la loc perdeaua ce acoperea alcovul. Eragon se ridică şi el, clipind de durere în clipa în care muşchii i se încordară şi se întoarse la masă împreună cu ea, aşezându-se la fel ca înainte. Glumra scoase dintr-un dulăpior de piatră două căni, apoi dădu jos din cuiul său un burduf cu vin şi-şi turnă şi ei, şi lui Eragon. Ridicând cana, rosti o urare în limba sa, pe care Eragon se strădui s-o repete întocmai, apoi băură amândoi.

— Mă ajută să ştiu, spuse Glumra, că fiul meu trăieşte mai departe, înveşmântat în robe vrednice de un rege, bucurându-se de ospăţul din palatul lui Morgothal. Fie să dobândească multă cinstire în slujba zeilor!

Şi bău din nou. După ce-şi termină vinul, Eragon dădu să-şi iar rămas-bun, dar ea îl opri dintr-un semn.

— Spune-mi, Biruitor al Umbrei, ai un loc în care să stai la adăpost de cei care te vor mort?

Aşa că Eragon se văzu silit să-i spună că trebuia să rămână ascuns în străfunduri până ce Orik îi trimitea veşti. Glumra încuviinţă dintr-o mişcare hotărâtă şi zise:

— Atunci tu şi tovarăşii tăi trebuie să rămâneţi aici până ce soseşte vestea, Biruitor al Umbrei. Nu vă las să plecaţi.

Eragon dădu să se împotrivească, dar ea scutură din cap.

— Câtă vreme mai am o scânteie de viaţă în trup, nu pot îngădui ca războinicii care au luptat alături de fiul meu să tremure în frigul şi umezeala peşterilor. Cheamă-ţi însoţitorii, ca să mâncăm şi să ne veselim în această noapte de jale.

Eragon îşi dădu seama că, dacă ar fi plecat, ar fi supărat-o, aşa că îşi chemă străjerii şi pe Hundfast. Cu toţii o ajutară pe Glumra să pregătească un ospăţ cu pâine, carne şi plăcinte. După ce terminară, mâncară şi băură cu toţii, tăifăsuind până în miez de noapte. Glumra era cea mai însufleţită dintre toţi:

bău zdravăn, râse şi făcu fel de fel de glume. La început, Eragon se simţi tulburat de purtarea ei, apoi însă observă că, deşi zâmbea, ochii îi rămâneau la fel de trişti şi că, în clipele în care se credea neobservată, veselia i se scurgea de pe chip, preschimbându-se într-o resemnare mohorâtă. Pesemne ospătându-i pe ei cinstea amintirea lui Kvastor şi încerca să-şi aline jalea provocată de moartea lui.

„N-am mai întâlnit niciodată pe cineva aşa ca dumneata”, se gândi privind-o.

Mult după miezul nopţii, cineva bătu la uşa căsuţei. Hundfast o deschise, primind înăuntru un pitic îmbrăcat de sus până jos în armură, care părea tulburat şi stânjenit, căci trăgea mereu cu ochiul împrejur, la uşi, ferestre şi la cotloanele întunecate. Rostind câteva cuvinte în limba străveche, îi dovedi lui Eragon că fusese trimis de Orik, apoi zise:

— Sunt Farn, fiul lui Flosi… Argetlam, Orik te pofteşte să te întorci cât poţi de repede. Are veşti dintre cele mai importante despre ceea ce s-a-ntâmplat azi.

La uşă, Glumra îl apucă pe Eragon de braţul stâng cu degete ca de oţel şi, în clipa în care el îi prinse privirea dârză, îi spuse:

— Nu uita ce-ai jurat, Biruitor al Umbrei. Fie ca ucigaşii fiului meu să nu scape nepedepsiţi.

— N-am să uit, făgădui el.

Şefii de clan

Văzându-l pe Eragon apropiindu-se, cu paşi mari, piticii care şedeau de strajă la intrarea în încăperile lui Orik deschiseră uşile duble. Dincolo de acestea era o anticameră lungă şi frumos împodobită, în mijlocul căreia se aflau trei banchete rotunde, tapisate cu pânză roşie, aşezate în şir. Pe pereţi atârnau tapiserii brodate, laolaltă cu lămpile fără flacără, aflate la tot pasul în locuinţele piticilor, în vreme ce pe tavan era pictată o faimoasă bătălie din istoria lor.

Orik era acolo, sfătuindu-se cu mai mulţi războinici din clanul său, precum şi cu câţiva pitici bătrâni, cu bărbile cărunte. La apropierea lui Eragon, se întoarse către el, negru la faţă:

— Bine că ai venit, fără întârziere! Hundfast, poţi să te întorci în încăperile tale. Trebuie să vorbim între patru ochi.

Piticul care traducea pentru Eragon se înclină şi se pierdu printr-o arcadă ce se deschidea la stânga. Zgomotul paşilor săi răsună o vreme pe podeaua şlefuită, din agată. După ce nu-l mai auzi, Eragon întrebă:

— Vrei să spui că nu ai încredere în el?

— În clipa asta, nici nu ştiu în cine pot avea încredere, zise Orik ridicând din umeri. Cel mai bine este să nu existe prea multă lume care să ştie ce-am aflat. Dacă veştile ajung la cei din alte clanuri înaintea de ziua de mâine, ne ameninţă o mare primejdie – războiul va izbucni cu siguranţă.

Piticii din spatele lui începură să şopocăie între ei, părând tulburaţi.

— Deci, care sunt veştile? întrebă Eragon, neliniştit şi el. Războinicii adunaţi îndărătul lui Orik se dădură la o parte în clipa în care acesta le făcu un semn, lăsându-i la vedere pe cei trei pitici, legaţi fedeleş şi plini de sânge, care erau îngrămădiţi unul peste altul într-un colţ. Cel mai de jos gemu şi dădu din picioare în aer, dar nu izbuti să se târâie de sub ceilalţi doi, care-l apăsau cu trupurile lor.

— Cine sunt? întrebă Eragon.

— I-am pus pe câţiva meşteri făurari de-ai noştri să cerceteze pumnalele pe care le aveau cei care te-au atacat, răspunse Orik. Ei mi-au spus că păreau făcute de unul Kiefna Nas-lung, meşter din clanul nostru, care a dobândit mare faimă în ochii tuturor.

— Aşadar, crezi că el ne poate dezvălui cine a cumpărat pumnalele şi, prin urmare, care ne sunt duşmanii?

— Nici vorbă, făcu Orik înveselindu-se dintr-dată, însă ceea ce am izbutit a fost să luăm urma pumnalelor, de la Kiefna până la un armurier din Dalgon, un loc aflat la multe leghe de aici, care i le-a vândut unei knurlaf cu…

— Knurlaf? zise Eragon. Ce-i aia?

— O femeie, se încruntă Orik. I le-a vândut unei femei cu câte şapte degete la fiecare mână acum două luni.

— Şi aţi găsit-o? Nu pot exista prea multe femei pe lume cu un asemenea număr de degete.

— Dimpotrivă, asta se întâmplă destul de des printre noi, spuse Orik. Dar, chiar şi aşa, după ceva chin, am izbutit să o găsim pe femeia din Dalgon. Războinicii mei de-acolo au luat-o la întrebări. Face parte din Durgrimst Nagra, însă, din câte ne-

am putut da seama, a lucrat de una singură, şi nu la porunca şefilor clanului său. Am aflat de la ea că fusese năimită de un alt pitic să cumpere pumnalele şi apoi să le ducă unui negustor de vinuri, care urma să le ia cu el când pleca din oraş. Nu i se spusese însă la ce aveau să fie folosite armele. Întrebând din gură în gură printre negustorii din oraş, am aflat că piticul care luase pumnalele a plecat din Dalgon drept într-un oraş stăpânit de Durgrimst Az Sweldn rak Anhuin.

— Deci ei au fost până la urmă! strigă Eragon.

— Poate că da sau poate a fost cineva care voia să ne facă să credem că au fost ei. Aveam nevoie de mai multe dovezi până să putem fi siguri de vinovăţia lor. Aşa că, făcu Orik cu o sclipire în ochi şi ridicând un deget, printr-o vrajă foarte foarte iscusită am luat urma asasinilor, îndărăt prin tuneluri şi peşteri, până într-un loc pustiu aflat la al doisprezecelea cat al oraşului, la care se ajunge prin coridorul secund de rangul doi al spiţei de sud din partea de vest, pe lângă… mă rog, n-are a face acum. Cândva însă va trebui să te învăţ cum sunt aşezate încăperile din Tronjheim, pentru ca, dacă ai vreodată nevoie să ajungi într-un loc anume, să nu te rătăceşti. Una peste alta, urma ne-a condus la o cămară părăsită, în care i-am găsit pe ăştia trei…

Şi făcu un semn către piticii legaţi şi îngrămădiţi în colţ.

— Nu se aşteptau să ne vadă, aşa că am putut să-i prindem vii, cu toate că au încercat să-şi ia singuri vieţile. Apoi, am fost nevoiţi să le citim gândurile cu de-a sila. Cu doi dintre ei am izbutit deja, iar pe-al treilea l-am lăsat celorlalţi grimstborithn, să-l ia la întrebări după voia lor. Am aflat astfel, tot ce ştiau despre povestea asta. Ei, zise Orik arătând din nou către piticii prinşi, sunt cei care le-au dat ucigaşilor armele, precum şi veşmintele negre şi tot ei i-au hrănit şi i-au adăpostit astă-noapte.

— Dar cine erau ucigaşii? întrebă Eragon.

— Puah! făcu Orik şi scuipă pe podea. Erau Vargrimstn, războinici care s-au făcut de ruşine şi au rămas în afara oricărui clan. Nimeni nu vrea să aibă de-a face cu asemenea nemernici, decât dacă nu cumva se pune la cale vreo ticăloşie pe care doresc să o ţină ascunsă. Şi aşa a fost şi cu ăştia trei. Poruncile lor au venit de-a dreptul de la Grimstborith Vermund din Az Sweldn rak Anhuin.

— Nu e nicio îndoială la mijloc?

— Niciuna, răspunse Orik scuturând din cap. Az Sweldn rak Anhuin este clanul care a încercat să te omoare, Eragon. Probabil nu vom şti niciodată dacă nu li s-au alăturat cumva şi altele, însă, dacă dăm pe faţă trădarea celor din Az Sweldn rak Anhuin, toţi ceilalţi care ar mai putea fi amestecaţi vor fi siliţi să se rupă de foştii lor tovarăşi şi să lase baltă sau măcar să amâne gândul de a-i mai ataca pe cei din Durgrimst Ingeitum. Dacă treaba iese bine, până la urmă tot ei vor fi aceia care mă vor alege să mă urc pe tron.

În faţa ochilor lui Eragon apărură dintr-odată tăişul albicios înfipt în gâtul lui Kvastor şi chinul de pe faţa piticului prăbuşit la podea, gata să-şi dea duhul.

— Şi cum o să-i pedepsim pe cei din Az Sweldn rak Anhuin pentru nelegiuirea lor? Să-l ucidem pe Vermund?

— Asta, las-o în seama mea, zise Orik şi-şi atinse nasul cu degetele. M-am gândit la o cale. Dar trebuie să avem mare grijă, căci împrejurările sunt cum nu se poate mai delicate. O asemenea trădare nu s-a mai văzut de mulţi, mulţi ani. Tu eşti străin şi n-ai de unde să ştii cât de groaznic este pentru noi gândul că un pitic poate ridica braţul împotriva unui oaspete. Iar faptul că eşti singurul Cavaler liber, care îl înfruntă pe Galbatorix face totul şi mai rău. S-ar prea putea să fie nevoie să mai curgă sânge, dar deocamdată asta n-ar face decât să işte un alt război între clanuri.

— Şi dacă un asemenea război e singura cale pentru a-i pedepsi pe Az Sweldn rak Anhuin? întrebă Eragon.

— Nu cred să fie aşa, dar, dacă greşesc şi războiul este de neocolit, trebuie să facem în aşa fel încât toate celelalte clanuri să fie unite împotriva aceluia. Atunci, n-ar mai fi atât de rău. Împreună îi putem dovedi într-o săptămână. Dacă însă clanurile se împart în trei sau patru grupuri, asta ne-ar distruge regatul. Aşadar, trebuie ca, înainte să scoatem săbiile, să convingem celelalte clanuri de vinovăţia celor din Az Sweldn rak Anhuin. Pentru asta o să le îngăduim magicienilor din mai multe clanuri să cerceteze amintirile tale despre ceea ce s-a-ntâmplat, ca să vadă că totul a fost aşa cum spunem şi să nu cumva să-i cuprindă bănuiala că am pus asta la cale spre folosul nostru. Ce zici, primeşti?

Eragon şovăi. Nu prea voia să-şi deschidă mintea în faţa unor

străini. Făcu un semn din cap spre cei trei pitici prizonieri.

— Dar ei? Oare amintirile lor nu vor fi îndeajuns pentru a convinge celelalte clanuri de vinovăţia celor din Az Sweldn rak Anhuin?

— Ar trebui să fie, se strâmbă Orik, însă, pentru mai multă siguranţă, şefii de clan vor ţine morţiş să îţi cerceteze şi ţie amintirile. Iar dacă refuzi, cei din Az Sweldn rak Anhuin vor spune că avem lucruri de ascuns în faţa şefilor adunaţi şi că învinuirile noastre nu sunt decât nişte închipuiri ticăloase.

— Bine atunci, zise Eragon. Dacă trebuie, trebuie. Dar dacă vreun magician se abate de la ceea ce are de făcut, fie şi din greşeală, n-o să-mi mai rămână decât să îi şterg din minte tot ce a văzut. Există lucruri pe care nu pot îngădui să le afle nimeni altcineva.

Orik încuviinţă.

— Fireşte. Îmi dau seama ce uimire i-ar cuprinde pe toţi dacă s-ar afla, de pildă, de o anume făptură cu trei picioare şi despre tovarăşul său. Sunt convins că şefii de clan se vor învoi cu ceea ce ai spus -căci fiecare dintre ei are taine pe care nu le doreşte scoase la lumină -şi sunt sigur, de asemenea, că le vor porunci magicienilor să-şi vadă de treabă, oricât ar fi primejdia de mare. Acest atac poate isca asemenea tulburări în rândul neamului nostru încât orice grimstborith se va simţi nevoit să afle adevărul, chiar dacă asta-i poate costa viaţa unui vrăjitor iscusit.

Înălţându-se apoi cât era de lung – din păcate pentru el, asta nu însemna mare lucru –, Orik porunci ca prizonierii să fie duşi la adăpost şi ca toţi ceilalţi să plece, în afară de Eragon şi de un grup de douăzeci şi şase dintre războinicii săi cei mai încercaţi. Cu o mişcare graţioasă, îl apucă pe Eragon de cotul stâng şi îl duse către iatacurile sale.

— În noaptea asta trebuie să rămâi cu mine aici, unde cei din Az Sweldn rak Anhuin nu vor îndrăzni să lovească.

— Totuşi, zise Eragon, dacă ai de gând să dormi, te previn că eu unul acum nu mă pot odihni. Sângele încă îmi clocoteşte de pe urma luptei, ca să nu mai spun că am mintea plină de frământări.

— N-ai decât să faci cum vrei, răspunse Orik. Dacă-mi trag pe ochi o căciulă groasă de lână, nici n-am să te mai bag în seamă. Totuşi, ar fi mai bine să încerci să te linişteşti – sunt

sigur că ai învăţat tu ceva de la elfi care să te-ajute – şi să-ţi recapeţi puterile. A început deja o nouă zi şi nu mai sunt decât câteva ceasuri până când soseşte clipa cea mare. Ar trebui să fim amândoi gata pentru ceea ce se va-ntâmpla. Vorbele rostite azi şi urmările lor vor hotărî soarta neamului meu, a regatului şi a întregii Alagaesii… Haide, nu mai fi aşa mohorât! mai bine gândeşte-te aşa: fie că vom ieşi învingători sau nu – iar eu unul nădăjduiesc că izbânda va fi de partea noastră –, isprăvile de astăzi vor face ca numele să ne fie pomenite de-acum şi în vecii vecilor. Spune: nu ţi se umflă pieptul de mândrie la acest gând? Zeii sunt schimbători şi capricioşi, aşa că singurul fel de nemurire pe care ne putem bizui este cel pe care-l câştigăm prin faptele noastre. La urma urmelor, odată ce părăseşti acest tărâm, atât faima bună, cât şi cea proastă sunt mai de dorit decât să te pierzi în uitare.

Ceva mai târziu, la ceasurile moarte dinainte de revărsatul zorilor, Eragon şedea tolănit în îmbrăţişarea braţelor tapisate ale unui jilţ de-al piticilor. Gândurile îi rătăceau, iar conştiinţa i se risipise printre închipuirile tulburi ale viselor de trezie. Cu toate că vedea în faţa ochilor mozaicul din pietre colorate atârnat pe peretele dinaintea sa, retrăia în acelaşi timp clipe din viaţa lui din Valea Palancar, înainte ca soarta sângeroasă şi neînduplecată să dea totul peste cap. Nu erau însă pe de-a-ntregul adevărate, ci se amestecau cu închipuiri izvorâte din frânturi de gânduri şi imagini. Chiar înainte să se trezească din visare, ochii i se împăienjeniră şi totul în jur păru, dintr-odată, mai real.

„Se găsea în fierăria lui Horst. Uşile acesteia atârnau deschise, în ţâţânile lor, ca rânjetul lăţit pe faţa unui om puţin la minte. Afară era noapte, fără stele, iar bezna ce învăluia totul părea să se adune împrejurul tăciunilor care licăreau cu scânteieri de un roşu aprins, ca şi cum tânjea să înghită orice urmă de lumină. Lângă vatră se înălţa silueta uriaşă a lui Horst. Din pricina umbrelor care-i jucau pe chip şi în barbă, era de-a dreptul înfricoşător. Braţul său puternic se ridica şi cobora, iar un dangăt ca de clopot făcea aerul să tremure când ciocanul pe care-l mânuia lovea capătul unui drug de oţel, ce sclipea galben. Un vârtej de scântei lovi pământul şi se stinse. Fierarul lovi de încă patru ori, apoi ridică drugul de pe nicovală şi-l cufundă într-un butoi cu ulei. Flăcări fantomatice, albastre şi

liliachii dănţuiră pe oglinda uleiului, apoi se stinseră cu strigăte înfundate de mânie. Scoţând drugul din butoi, Horst se întoarse spre Eragon şi se încruntă la el.

— Ce cauţi aici, Eragon? îl întrebă.

— Am nevoie de o sabie. O sabie adevărată, de Cavaler.

— Pleacă. N-am vreme pentru asta. Nu vezi că făuresc un cârlig pentru Elain? îi trebuie pentru luptă. Eşti singur?

— Nu ştiu.

— Unde ţi-e tatăl? Unde ţi-e mama?

— Nu ştiu.

Atunci răsună un alt glas – un glas în care se citea puterea şi autoritatea.

— Bunule făurar, spuse acesta, nu e singur. A venit cu mine.

— Şi tu cine-mi eşti? întrebă Horst.

— Sunt tatăl lui.

Între cele două uşi căscate, apăru o siluetă uriaşă, împrejmuită de lumină slabă, ce ieşi din bezna nepătrunsă şi se opri în pragul fierăriei. O mantie roşie se învolbura pe umerii mai laţi decât ai unui kull. În mâna stângă a bărbatului sclipea Za'roc, cu tăişul ascuţit ca muşcătura durerii. Prin deschizăturile înguste din coiful bine lustruit, ochii albaştri ai necunoscutului îl sfredeleau pe Eragon, pironindu-l în loc, ca o săgeată ce străpunge trupul unui iepure. Bărbatul ridică braţul liber şi-l întinse spre Eragon.

— Fiule, hai cu mine! Împreună putem să-i înfrângem pe vardeni, să-l ucidem pe Galbatorix şi să cucerim întreaga Alagaesie. Dă-mi inima ta. Numai de atâta este nevoie pentru a fi amândoi de neînvins. Fiule, dă-mi inima ta…"

Cu un strigăt înfundat, Eragon sări din jilţ şi rămase cu ochii în jos, cu pumnii strânşi, gâfâind. Străjerii lui Orik îl priviră întrebători, dar el nu-i băgă în seamă. Era prea tulburat pentru a încerca să le explice.

Era încă devreme, aşa că, după un timp, se aşeză la loc în jilţ. Rămase însă treaz şi nu-şi mai îngădui să alunece pe tărâmul viselor, de teama închipuirilor ce puteau apărea să-l chinuie.

Eragon stătea cu spatele lipit de perete şi cu mâna pe mânerul sabiei dăruite de pitici, privindu-i pe şefii de clan intrând în încăperea rotundă de sub Tronjheim unul câte unul. În primul rând, îl urmărea pe Vermund, şeful clanului Az Sweldn rak Anhuin, însă acesta nu dădu niciun semn că ar fi

fost uimit să-l vadă bine sănătos.

Eragon simţi cum Orik îl înghiontea cu vârful încălţării. Fără să-şi ia privirea de la Vermund, se aplecă spre pitic şi-l auzi şoptind:

— Nu uita, pe coridor la stânga, la numai trei uşi de noi.

Era vorba de locul în care se aflau ascunşi o sută de războinici, fără ştirea celorlalţi şefi de clan. Eragon îi răspunse tot în şoaptă.

— Dacă se ajunge la vărsare de sânge, crezi că ar trebui să mă folosesc de prilej pentru a-l ucide pe şarpele de Vermund?

— Te rog să n-o faci decât dacă încearcă el mai întâi aşa ceva, chicoti Orik pe înfundate. Nu cred că asta e calea potrivită pentru a dobândi… bunăvoinţa celorlalţi grimstborithn. Aha, acum trebuie să plec şi eu. Mai bine roagă-te lui Sindri să avem parte de noroc. Suntem pe cale să păşim într-un câmp de lavă pe unde nimeni n-a mai îndrăznit vreodată să treacă.

Şi Eragon făcu întocmai.

După ce toţi şefii de clan se aşezară în jurul mesei din mijlocul încăperii, cei care priveau de pe margini, printre care şi el însuşi, îşi găsiră la rândul lor loc pe scaunele rânduite în cerc, pe lângă pereţi. Mulţi pitici se tolăniră cum puteau mai bine. Eragon însă se aşeză pe margine, gata să sară în picioare, să se lupte, la cel mai mic semn de primejdie.

În clipa în care Gannel, piticul cu ochi negri care stăpânea clanul de preoţi şi războinici pe nume Quan, se ridică de la masă şi începu să vorbească pe limba sa, Hundfast se strecura în dreapta lui Eragon pentru a-i traduce.

— Mă închin din nou în faţa voastră, fraţii mei şefi de clan. Dar nu ştiu încă să vă spun dacă această întâlnire a noastră este sau nu bine-venită, căci la urechile mele au ajuns felurite zvonuri, purtate din gură în gură – prin multe guri, dacă este să vorbim drept –, care m-au tulburat. Nu ştiu nimic altceva, în afara acestor şoapte firave şi îngrijorătoare şi nu am nicio dovadă că s-ar fi înfăptuit vreo ticăloşie. Cu toate acestea, fiindcă astăzi îmi este dat să conduc această întâlnire a noastră, v-aş ruga să ne amânăm discuţiile mai importante şi, dacă binevoiţi, să-mi îngăduiţi să le pun câteva întrebări celor adunaţi aici.

Şefii de clan şuşotiră unii cu ceilalţi, apoi Iorunn, Iorunn cea

senină şi cu gropiţe în obraji, răspunse:

— Eu una nu mă împotrivesc, Grimstborith Gannel. Cu vorbele tale de neînţeles mi-ai stârnit curiozitatea. Să-ţi auzim întrebările.

— Da, să le auzim, spuse şi Nado.

— Să le auzim, încuviinţă Manndrath, împreună cu toţi ceilalţi şefi de clan, printre care şi Vermund.

Dobândind îngăduinţa pe care o ceruse, Gannel îşi lăsă dosul palmelor pe masă şi rămase, o vreme tăcut, atrăgând astfel atenţia tuturor celor dinăuntru. Apoi zise:

— Ieri, pe când ne ospătam la amiază, fiecare pe unde poftea, câţiva knurlan răspândiţi prin tunelurile de sub partea de sud a oraşului au auzit zgomote. Mai slabe, mai puternice – aici poveştile se deosebesc una de alta, însă faptul că zgomotele au fost auzite de atâta lume şi încă la o asemenea depărtare arată că nu a fost ceva neînsemnat. Mi s-a dat de ştire, la fel ca şi vouă, că ar fi putut fi vorba de o surpare în tuneluri. Totuşi, s-ar putea să nu ştiţi că acum două ceasuri…

Ajuns aici, Hundfast şovăi, apoi se grăbi să-i şoptească lui Eragon:

— A folosit un cuvânt greu de tradus în limba aceasta. N-am cum să-i spun altfel decât „cei-care-aleargă-prin tuneluri”.

Şi, cu asta, reîncepu să traducă:

Cei-care-aleargă-prin-tuneluri au dat peste urmele unei lupte crâncene înăuntrul unui tunel străvechi, săpat de faimosul nostru strămoş Korgan Barbădeasă. Podeaua era pătată de sânge, pereţii murdari de funingine de la o lampă sfărâmată de un războinic lipsit de iscusinţă, stânca însăşi era brăzdată de crăpături, iar de jur împrejur se găseau şapte trupuri arse şi schilodite. Ba se mai vedeau şi semne că alte leşuri ar fi fost deja luate de acolo de cine ştie cine. Şi nu erau rămăşiţele vreunei încăierări de pe vremea Bătăliei din Farthen Dur. Nu! Căci sângele nu se uscase încă, funinginea era moale şi nu aspră, crăpăturile proaspete şi, din câte mi s-a spus, de jur împrejur se simţeau încă urmele unor vrăji dintre cele mai puternice. Chiar în clipa asta, câţiva dintre cei mai pricepuţi magicieni ai noştri încearcă să-şi dea seama ce s-a petrecut acolo, însă nu au prea mari nădejdi să izbândească, întrucât făptaşii erau înconjuraţi de farmece spurcate. Iată, dară, prima mea întrebare: ştie vreunul dintre voi mai multe despre această

tainică întâmplare?

În clipa în care Gannel sfârşi, Eragon se încorda, gata să sară dacă vreunul dintre piticii cu văluri violete din Az Sweldn rak Anhuin ar fi încercat să-şi scoată săbiile. Orik îşi drese vocea şi spuse:

— Pare-mi-se că aş putea eu să te lămuresc într-o oarecare măsură, Gannel. Cu toate astea, dat fiind că răspunsul pe care ţi-l voi da îmi va răpi mult timp, cred că ar fi mai bine să rosteşti şi celelalte întrebări înainte să încep.

Gannel se încruntă şi, lovind cu dosul palmei în masă, zise:

— Prea bine. Am mai auzit… şi asta e limpede că este urmarea încăierării din tunelul săpat de Korgan, că mulţi knurlan, rătăcind de colo-colo prin Tronjheim, s-au adunat laolaltă, în cete numeroase de bărbaţi înarmaţi, nutrind, fără îndoială, gânduri ascunse. Iscoadele mele nu au izbutit să afle din ce clanuri făceau parte aceşti războinici, însă dacă unul dintre noi, cei adunaţi aici pentru a hotărî cine să-i urmeze Regelui Hrothgar, îşi adună pe ascuns războinicii, înseamnă, fără doar şi poate, că se pune la cale o ticăloşie. Aşa că iată cea de-a doua întrebare: cine este de vină pentru toate acestea? Dacă nimeni nu recunoaşte că ar fi făcut-o, vă sfătuiesc ca, fără cea mai mică întârziere, să poruncim ca toţi războinicii, din orice clan ar face parte, să fie alungaţi din Tronjheim câtă vreme va mai ţine această întâlnire, iar noi să alegem un vestitor-de-lege care să cerceteze aceste fapte şi să hotărască cine trebuie învinovăţit.

Dezvăluirile, întrebările şi sfaturile lui Gannel făcură ca printre şefii de clan să se işte discuţii aprinse. Piticii îşi aruncau unii altora învinuiri sau se dezvinovăţeau în gura mare, din ce în ce mai porniţi, până ce, tocmai când Thordris, înfuriat, începuse să strige la Galdhiem, care se înroşise şi el la faţă, Orik îşi drese din nou glasul, făcându-i pe toţi să se oprească, holbându-se la el.

— Şi asta cred că o pot lămuri eu, Gannel, cel puţin în parte, zise Orik cu un glas liniştit. Despre ceea ce se întâmplă în sânul altor clanuri nu ştiu nimic, însă mărturisesc, de bunăvoie, că mai multe sute dintre războinicii care s-au perindat prin sala slujitorilor din Tronjheim sunt din Durgrimst Ingeitum.

După câteva clipe de tăcere, Iorunn zise:

— Şi care ţi-e pricina pentru asta, Orik, fiu al lui Thrifk? Vrei,

poate, să stârneşti un război?

— Aşa cum am spus şi înainte, frumoasă Iorunn, răspunsul îmi va răpi mult timp. Aşa că, Gannel, dacă mai ai şi alte întrebări, ar fi bine să le rosteşti fără întârziere.

Gannel se încruntă şi mai tare, până ce sprâncenele sale groase aproape că se atinseră.

— N-am să mai rostesc nicio întrebare deocamdată, zise, căci toate se leagă de cele două dinainte şi se pare că nu avem de ales, ci trebuie să te-aşteptăm să binevoieşti a ne lumina. Cu toate astea, de vreme ce înţeleg că eşti vârât până-n gât în aceste treburi de neînţeles, Grimstborith Orik, mi-a mai venit în gând o întrebare care este numai şi numai pentru Domnia Ta. Din ce pricină ai părăsit întâlnirea de ieri? Şi, de astă dată, te poftesc să vorbeşti pe şleau. Ai dat deja de înţeles că ştii multe despre toate aceste întâmplări. Ei, bine, cred că e vremea să dai socoteală, Grimstborith Orik.

Orik se ridică în picioare tocmai când celălalt se aşeza şi răspunse:

— Mă voi supune cu plăcere.

Lăsându-şi barba în piept, tăcu o vreme, apoi începu să vorbească cu glas răsunător, dar nu aşa cum se aşteptaseră Eragon şi, pesemne, ceilalţi. În loc să le povestească despre ucigaşi, lămurindu-i astfel şi de ce pusese capăt mai devreme întâlnirii din ziua precedentă, Orik se apucă să le spună cum, în vremurile de demult apuse, neamul piticilor părăsise întinderile, roditoare pe atunci, ale deşertului Hadarac pentru a veni în Munţii Beor, acolo unde îşi săpaseră tunelurile, în sus şi în jos, îşi clădiseră măreţe oraşe, atât pe faţa pământului, cât şi în străfunduri, şi se războiseră aprig între ei, dar şi cu dragonii, pe care vreme de mai multe mii de ani îi priviseră cu ură, teamă şi, fără voia lor, cu respect şi admiraţie.

Apoi, Orik le vorbi despre sosirea elfilor în Alagaesia şi despre cum aceştia din urmă se luptaseră, la rândul lor, cu dragonii, până ce aproape că se uciseseră între ei şi cum, drept urmare, cele două neamuri se înţelesesem să le dea naştere Cavalerilor, care să vegheze asupra păcii în vecii vecilor.

— Dar noi ce am răspuns când am aflat ce puneau la cale? tună piticul. Am cerut, oare, să luăm parte la înţelegerea lor? Am năzuit la vreun pic din puterea de care aveau să se bucure Cavalerii? Nu! Am rămas la vechile noastre obiceiuri şi uri şi

nici măcar nu ne-a trecut prin cap să ne lăsăm legaţi de dragoni sau să le îngăduim altora să vină să facă dreptate în regatele noastre. Ca să rămânem stăpâni pe ceea ce aveam, ne-am jertfit viitorul, căci sunt sigur că, dacă vreun Cavaler al Dragonilor ar fi fost knurlan, Galbatorix nu ar fi izbândit niciodată să pună mâna pe putere. Şi, chiar dacă nu-i aşa, gândiţi-vă la un lucru pe care-l spun fără vreun gând de a-l face de ruşine pe Eragon, care s-a dovedit un Cavaler de toată isprava: ar fi fost cu putinţă ca dragonul numit Saphira să iasă din ou la chemarea unuia din neamul nostru şi nu a unui om. Şi ce mai faimă am fi dobândit atunci! În loc de asta, de când Regina Tarmunora şi primul Eragon au căzut la pace cu dragonii, onoarea şi puterea neamului nostru s-au micşorat. La început, asta n-a părut o amărăciune atât de mare, mai ales că, adesea, ne venea mai uşor să spunem că nu era nicidecum aşa. Dar apoi au apărut urgalii şi oamenii, iar elfii au ţesut noi vrăji, pentru ca şi aceştia din urmă să poată deveni Cavaleri. Dar noi? Am căutat, oare, să luăm parte la înţelegerea lor… aşa cum ar fi trebuit… aşa cum era dreptul nostru? Nu, făcu Orik, clătinând din cap. Mândria nu ne-a îngăduit. De ce să fim noi, cel mai vechi neam de pe lume, siliţi să le cerşim elfilor bunăvoinţa şi ajutorul? Nu aveam nevoie să ne legăm soarta de cea a dragonilor, precum elfii şi oamenii, pentru a ne salva neamul de la pieire. Fireşte, la luptele dintre noi nici nu ne-am gândit. Acestea, din câte credeam atunci, erau numai şi numai treburile noastre.

Câţiva dintre şefii de clan tresăriră. Mulţi păreau nemulţumiţi de dojenile lui Orik; restul însă căzuseră pe gânduri de parcă vorbele sale le merseseră la suflet. Orik continuă:

— Câtă vreme Cavalerii au vegheat asupra Alagaesiei, au fost anii cei mai rodnici şi mai paşnici din întreaga noastră istorie. Neamul nostru a înflorit, cu toate că din rândul său nu s-a ridicat niciodată vreun Cavaler. Când aceştia s-au prăbuşit, nici nouă nu ne-a mai mers atât de bine, cu toate că, din nou, era vorba de lucruri ce nu ne priveau nemijlocit. Or, din câte cred eu, o astfel de însingurare este nevrednică de un neam măreţ ca al nostru. Nu suntem o ţară de vasali supuşi voinţei unor stăpâni din afara hotarelor. Şi nu se cuvine ca unii, care nu sunt urmaşii lui Odgar sau Hlodris, să ne hotărască soarta.

Asemenea cuvinte se dovediră mai pe placul şefilor de clan, care încuviinţară şi zâmbiră. Ba chiar unul dintre ei, Havard, bătu de câteva ori din palme auzind ultima frază.

— Şi-acum gândiţi-vă la timpurile pe care le trăim, spuse Orik. Galbatorix este din ce în ce mai puternic şi fiecare neam se luptă pentru a nu cădea în mâinile lui. Singura pricină pentru care nu suntem încă sclavii săi este că nu a catadicsit să-şi încalece dragonul cel negru şi să vină în zbor până aici, ca să se lupte cu noi faţă în faţă. Dacă ar face-o, am cădea la pământ în faţa lui ca arborii tineri în calea unei avalanşe. Din fericire, deocamdată pare mulţumit să aştepte să ne croim drum cu săbiile până la porţile fortăreţei lui din Uru'baen. Vă aduc aminte şi altceva: înainte ca Eragon şi Saphira să apară, uzi şi storşi de puteri, la uşa noastră, urmăriţi de o sută de kulli turbaţi, singura nădejde că îl vom înfrânge vreodată pe Galbatorix era ca, undeva, cândva, Saphira să iasă din ou pentru Cavalerul pe care şi-l va fi ales şi ca acest necunoscut să izbutească, cine ştie cum, printr-un noroc chior să-l răstoarne pe rege. Nădejde? Ha! Era doar umbra unei nădejdi. Când Eragon a apărut pentru prima oară printre noi, mulţi knurlan, printre care şi eu, au fost dezamăgiţi de înfăţişarea lui. „E doar un băieţandru", am spus. „Mai bine era elf." Dar, ce să vezi, iată că s-a dovedit că în el toate nădejdile noastre s-au întrupat. L-a ucis pe Durza şi astfel ne-a îngăduit să ne salvăm iubitul oraş, Tronjheim. Dragonul său, Saphira, ne-a făgăduit să faca la loc Trandafirul de Stea. În timpul luptei de pe Câmpiile Pârjolite, ei doi i-au alungat pe Murtagh şi pe Thorn şi ne-au îngăduit să câştigăm bătălia. Şi priviţi! Iată-l că acum a dobândit înfăţişarea unui elf şi că, prin cine ştie ce taină, a devenit la fel de iute şi de puternic ca ei.

Orik ridică un deget pentru-şi întări spusele, apoi merse mai departe:

— Cât despre Regele Hrothgar… în înţelepciunea sa, el a făcut ceva ce niciun rege şi niciun grimstborith nu au mai cutezat vreodată: i-a făgăduit lui Eragon să-l adopte în clanul său, Durgrimst Ingeitum, şi să-l facă parte din propria sa familie. Eragon nu era silit să primească. La drept vorbind, ştia foarte bine că multe familii din Ingeitum se împotriveau şi că mulţi knurlan din alte clanuri aveau să privească o asemenea faptă cu ochi răi. Cu toate acestea şi cu toate că deja îi jurase

credinţă Nasuadei, Eragon a primit darul lui Hrothgar, ştiind foarte bine că acesta avea să-i facă viaţa şi mai grea. După cum mi-a spus-o el însuşi, a rostit jurământul de credinţă din pricina că se simte îndatorat faţă de fiecare neam din Alagaesia şi mai ales faţă de noi, cei care, prin Hrothgar, i-am arătat atâta blândeţe şi bunăvoinţă. Datorită înţelepciunii regelui nostru, ultimul Cavaler liber al Alagaesiei, singura noastră nădejde de a-l înfrânge pe Galbatorix, a ales, de bunăvoie, să devină knurla după lege, chiar dacă prin vine îi curge un alt sânge decât al nostru. De atunci, Eragon ne-a respectat legile şi obiceiurile cum s-a priceput mai bine şi a căutat să afle cât mai multe despre ele pentru a-şi putea onora cu adevărat legământul rostit. Când Hrothgar a căzut, lovit de trădătorul Murtagh, Eragon mi-a jurat, pe toate pietrele din Alagaesia, ca membru al clanului Durgrimst Ingeitum, că se va strădui să-i răzbune moartea. Mie mi-a dăruit respectul şi credinţa cuvenite unui grimstborith şi sunt mândru să-l numesc frate de cruce.

Eragon lăsă ochii în jos. Vârful urechilor şi obrajii îl ardeau. Îşi dori ca Orik să nu-l fi lăudat atât: aşa, avea să-i vină şi mai greu să se ridice la înălţimea aşteptărilor pe viitor. Desfăcându-şi braţele, ca pentru a le arăta celorlalţi că vorbea şi în numele lor, Orik zise mai departe:

— Eragon ne-a dăruit tot ce ne puteam dori de la un Cavaler. Iată-l aici, în faţa noastră! Este puternic! Şi s-a ataşat de noi ca nimeni altul până acum.

Apoi, piticul coborî braţele la loc, şi, odată cu ele, vocea, până ce Eragon se văzu nevoit să ciulească urechile ca să-l poată auzi.

— Dar noi cum i-am răsplătit prietenia? De cele mai multe ori cu batjocuri, insulte şi duşmănie surdă. Vă spun că suntem un neam de făpturi nerecunoscătoare şi că lucrurile pe care nu izbutim să le uităm ne fac mai mult rău decât bine… Există printre noi şi unii care s-au lăsat atât de copleşiţi de ura lor neîmpăcată încât au luat armele pentru a-şi potoli setea de sânge. Poate că aceştia cred că fac ceea ce este mai bine pentru întregul neam, dar, dacă-i aşa, înseamnă că minţile lor sunt mucegăite ca o bucată de brânză veche de un an. Altfel, de ce ar fi încercat să-l ucidă pe Eragon?

Şefii de clan împietriră, fără să-şi poată lua ochii de la chipul lui Orik. Până şi Freowin cel gras era atât de atent încât lăsase

deoparte corbul pe care-l sculpta în lemn şi-şi încrucişase braţele pe burtă, părând de-a dreptul o statuie. În vreme ce ei îl priveau neclintiţi, fără să clipească, Orik le povesti cum cei şapte pitici în negru săriseră asupra lui Eragon şi a străjilor lui în vreme ce rătăceau prin tunelurile de sub Tronjheim, apoi le pomeni de brăţara împletită din păr de cal, împodobită cu ametiste, pe care un străjer o găsise la unul dintre leşuri.

— Nici prin cap să nu-ţi treacă să dai vina pe clanul meu pentru acest atac folosindu-te de astfel de dovezi caraghioase! strigă Vermund sărind în picioare. Asemenea podoabe se pot cumpăra din aproape orice târg din regatul nostru!

— Chiar aşa, zise Orik, înclinându-şi fruntea către el; apoi, cu un glas netulburat, vorbind din ce în ce mai repede, le povesti tuturor, aşa cum îi spusese şi lui Eragon cu câteva ceasuri în urmă, cum supuşii săi din Dalgon aflaseră, fără putinţă de tăgadă, că pumnalele ciudate, albicioase fuseseră făurite de meşterul Kiefna şi că piticul care le cumpărase făcuse în aşa fel încât ele să ajungă din Dalgon într-un oraş stăpânit de Az Sweldn rak Anhuin. Scuipând printre dinţi un blestem înfundat, Vermund sări iarăşi în picioare.

— Nici măcar n-ai de unde să ştii că pumnalele alea au ajuns vreodată în oraşul nostru şi, chiar dacă ar fi ajuns, asta nu înseamnă nimic! Intre zidurile noastre sălăşluiesc knurlan din multe clanuri – la fel ca şi în Fortăreaţa Bregan, de pildă. Asta nu-i o dovadă, Grimstborith Orik, şi te-aş sfătui să ai grijă ce mai spui, căci n-ai pe ce te bizui pentru a arunca vina pe clanul meu.

— Aşa credeam şi eu, Grimstborith Vermund, răspunse Orik. Aşa că, astă-noapte, magicienii mei şi cu mine am apucat-o pe calea străbătută de ucigaşi, până când am ajuns la locul din care plecaseră. La al doisprezecelea cat din Tronjheim, am pus mâna pe trei knurlan care se ascundeau într-o cămară prăfuită. Am pătruns în minţile a doi dintre ei şi astfel am aflat că ei sunt cei care le-au oferit ucigaşilor cele trebuincioase. Şi, mai spuse Orik, cu un glas din ce în ce mai aspru şi ameninţător, tot de la ei am aflat cine le-a dat poruncile. Tu eşti acela, Grimstborith Vermund! În faţa tuturor, te numesc ucigaş şi te învinuiesc că ţi-ai călcat jurămintele. Eşti duşmanul celor din Durgrimst Ingeitum şi trădătorul întregului tău neam, căci tu şi clanul tău sunteţi cei care aţi încercat să-l ucideţi pe Eragon!

În acea clipă, se dezlănţui nebunia. Fiecare şef de clan, în afară de Orik şi Vermund, începu să ţipe şi să-şi fluture braţele, încercând să se facă auzit cu orice preţ. Eragon se ridică şi-şi scoase sabia împrumutată din teacă numai vreo două degete, ca să poată fi gata de îndată dacă Vermund sau vreunul dintre supuşii săi se hotăra să-l atace. Dar Vermund nu se mişcă. Nici Orik. Se uitau unul la altul ca doi lupi învrăjbiţi, fără să dea nici cea mai mică atenţie hărmălaiei din jurul lor. În cele din urmă, Gannel, care izbutise să facă linişte, spuse:

— Grimstborith Vermund, te poţi împotrivi acestor învinuiri?

Cu un glas fără expresie, acesta răspunse:

— Mă împotrivesc din toate puterile şi cer să fie dovedite, fără putinţă de tăgadă, în faţa unui vestitor-de-lege.

Gannel se întoarse către Orik:

— Atunci să vedem dovezile, Grimstborith Orik, şi să le cântărim pentru a vedea dacă sunt îndeajuns sau nu. Avem aici cinci vestitori-de-lege dacă nu mă înşel.

Şi arătă spre un perete lângă care se aflau cinci pitici cu bărbi cărunte, care se ridicară de pe scaune şi se înclinară.

— Ei au să vegheze să nu ne îndepărtăm, în cercetarea noastră, de la ceea ce stă scris în lege. Suntem înţeleşi?

— Suntem, făcu Undin.

— Suntem, ziseră şi Hadfala şi toţi ceilalţi şefi de clan, în afară de Vermund.

La început, Orik scoase brăţara cu ametiste şi o puse pe masă. Fiecare şef de clan îşi puse vrăjitorii s-o cerceteze şi cu toţii căzură la învoială că aşa ceva nu era o dovadă îndeajuns de bună. Apoi, Orik porunci să i se aducă o oglindă urcată pe un trepied de bronz. Un vrăjitor din alaiul său ţesu un farmec, iar în oglinda sclipitoare apăru imaginea unei încăperi mici, pline de cărţi. Trecu o clipă, apoi în încăpere intră în goană cu pitic care se înclină în faţa celor întruniţi în Tronjheim. Cu sufletul la gură, le spuse că se numea Rimmar şi, după ce rosti mai multe jurăminte în limba străveche pentru a dovedi că nu minţea, le povesti tuturor ce aflaseră el şi ajutoarele sale despre pumnalele pe care le avuseseră cu ei cei care-l atacaseră pe Eragon.

După ce şefii de clan îi puseră mai multe întrebări lui Rimmar, Orik le spuse războinicilor să-i aducă pe cei trei pitici prinşi de Ingeitum. Gannel le porunci acestora să se lege cu

jurămintele adevărului în limba străveche, însă ei îl blestemară şi scuipară pe podea în semn de împotrivire. Vrăjitorii tuturor clanurilor îşi uniră gândurile, apoi pătrunseră în minţile prizonierilor şi, luptându-se cu ei, obţinură ceea ce doreau să ştie cei din jur. Unul după altul, vrăjitorii întăriră ceea ce spusese mai devreme Orik.

În cele din urmă, acesta îl chemă şi pe Eragon să mărturisească ce ştia. Destul de tulburat, el se apropie de masa la care şedeau cei treisprezece şefi de clan, care-l priveau neclintiţi. Trase cu ochiul împrejur, observând o pată mică de culoare pe o coloană de marmură, încercând să nu-şi piardă cumpătul. Repetă cuvând cu cuvânt jurămintele adevărului, aşa cum le rostise unul dintre magicieni, apoi, fără alte amănunte, le povesti tuturor cum fusese atacat împreună cu străjerii săi. Cum era şi firesc, trebui să răspundă la câteva întrebări, apoi le îngădui celor doi vrăjitori pe care Gannel îi alesese la întâmplare dintre cei adunaţi să-i cerceteze amintirile. În clipa în care îşi coborî piedicile din minte, observă că cei doi păreau neliniştiţi, ceea ce îl mai încuraja puţin. „E bine, se gândi. Aşa, dacă se tem de mine, poate n-au să mai rătăcească prin locurile în care n-au ce căuta.”

Spre uşurarea sa, totul se petrecu cu bine, iar magicienii îi întăriră spusele, în faţa şefilor de clan. Atunci, Gannel se ridică din jilţ şi îi întrebă pe vestitorii-de-lege:

— Sunteţi mulţumiţi de dovezile pe care ni le-au înfăţişat Grimstborith Orik şi Eragon, Biruitorul Umbrei?

Cei cinci pitici cu bărbi cărunte se înclinară, iar cel din mijloc spuse:

— Suntem, Grimstborith Gannel. Acesta mormăi ceva, fără să pară uimit.

— Grimstborith Vermund, eşti vinovat de moartea lui Kvastor, fiul lui Bauden şi de încercarea de a ucide un oaspete. Prin ceea ce-ai făcut ne-ai umplut tot neamul de ruşine. Ce ai de zis?

Şeful clanului Az Sweldn rak Anhuin se sprijini cu palmele de masă. Vinele i se umflau pe sub pielea închisă la culoare.

— Dacă acest Cavaler al Dragonilor este, după lege, knurla, înseamnă că nu este oaspete şi că putem să ne purtăm cu el la fel ca şi cu oricare duşman dintr-un alt clan.

— Poftim? E caraghios! făcu Orik, aproape înecându-se de furie. Doar n-ai să spui acum că…

— Orik, fii bun şi taci, zise Gannel. Ţipetele nu ne ajută câtuşi de puţin. Orik, Nado, Iorunn, vă rog să veniţi cu mine.

Văzându-i pe cei patru pitici apropiindu-se de vestitorii-de-lege, cu care discutară în şoaptă vreme de câteva minute, Eragon se simţi cuprins de îngrijorare. „Doar n-o să-l lase pe Vermund să scape de pedeapsă numai din pricina unor vorbe în doi peri!” se gândi. Întorcându-se la masă, Iorunn spuse:

— Vestitorii-de-lege s-au învoit. Chiar dacă Eragon a rostit legămintele care fac din el un fiu al clanului Durgrimst Ingeitum, el este, în acelaşi timp, un om de seamă în afara hotarelor noastre: Cavaler al Dragonilor, dar şi sol al vardenilor, trimis de Nasuada pentru a fi de faţă la încoronarea viitorului nostru stăpânitor şi bun prieten cu Regina Islanzadi şi întregul ei neam. Din toate aceste pricini, Eragon trebuie tratat la fel ca orice ambasador, prinţ, rege sau alt om de seamă care poposeşte printre noi. Pe scurt, spuse femeia privindu-l pe Eragon şi cântărindu-l cu îndrăzneală în ochii săi întunecaţi şi sclipitori, trebuie să ne purtăm cu el la fel ca şi cu orice oaspete de rang înalt… ceea ce nimeni, în afară de un knurla care şi-a pierdut minţile din pricina întunericului din peşteră, n-are cum să nu ştie.

— Da, este oaspetele nostru, încuviinţă şi Nado, strângând din buze, cu obrajii căzuţi, de parcă tocmai muşcase dintr-un măr şi descoperise că era încă verde şi acru.

— Acum ce mai spui, Vermund? întrebă Gannel.

Ridicându-se din jilţ, piticul cu văl violet privi împrejurul mesei, pe rând, către fiecare şef de clan.

— Iată ce spun, şi ascultaţi-mă bine, grimstborithn: dacă vreun clan ridică securea împotriva celor din Az Sweldn rak Anhuin din pricina acestor învinuiri prefăcute, o să privim asta ca pe o pricină de război şi o să răspundem aşa cum se cuvine. Şi, dacă mă aruncaţi în temniţă, va fi la fel.

În clipa aceea, Eragon îi văzu vălul tresăltând şi se gândi că, pesemne, piticul zâmbea dispreţuitor.

— Dacă ne loviţi în orice fel, cu armele sau cu vorbele, oricât de blânde ar fi dojenile, o să privim asta ca pe o pricină de război şi o să răspundem după cum se cuvine. Aşa că, dacă nu aveţi de gând să vedeţi regatul sfărâmat într-o mie de bucăţi însângerate, cred că ar fi mai bine să uităm discuţia din această dimineaţă şi să ne preocupăm mai degrabă de cine va urca pe

tronul de granit pentru a ne conduce.

O vreme, şefii de clan rămaseră tăcuţi. Eragon se văzu nevoit să-şi muşte limba ca să nu sară pe masă pentru a vorbi împotriva lui Vermund, până ce piticii se învoiau să-l trimită la spânzurătoare pentru crimele făptuite. Trebui să-şi aducă aminte că-i făgăduise lui Orik că avea să i se supună când se afla la întrunire.

În cele din urmă, Freowin îşi descleştă braţele şi lovi masa cu o palmă cărnoasă. Cu glasul său gros şi răguşit, care ajunse până în colţurile cele mai îndepărtate ale încăperii, cu toate că nu părea mai tare de o şoaptă, piticul cel gras zise:

— Ne-ai făcut neamul de ruşine, Vermund. Dacă te lăsăm să scapi nepedepsit, unde mai este onoarea noastră de knurlan?

Hadfala, femeia mai în vârstă, îşi vântură teancul de foi acoperite cu rune şi spuse:

— Mă întreb ce-ai crezut că vei dobândi, ucigându-l pe Eragon? Ne-ai fi osândit pe toţi la moarte, atât şi nimic mai mult. Chiar dacă vardenii ar fi izbutit să-l dea jos pe Galbatorix şi fără ajutorul lui, gândeşte-te ce nenorociri ar fi slobozit dragonul numit Saphira asupra noastră, cei care i-am măcelărit Cavalerul. Întregul Farthen Dur s-ar fi pătat de sângele nostru.

Vermund nu scoase nicio vorbă. În schimb, un hohot de râs sparse tăcerea. Era ceva atât de neaşteptat încât la început Eragon nici nu-şi dădu seama că venea dinspre Orik. După ce se veseli după pofta inimii, acesta spuse:

— Aşadar, Vermund, dacă facem ceva împotriva ta sau a celor din Az Sweldn rak Anhuin, o s-o luaţi ca pe o pricină de război? Foarte bine, atunci n-o să facem nimic.

— Şi ce te face să te veseleşti atâta? întrebă Vermund încruntat şi nedumerit.

Orik chicoti iarăşi.

— Mă veselesc pentru că mi-a trecut prin cap ceva la care tu nu te-ai gândit, Vermund. Vrei ca noi să vă lăsăm în pace pe tine şi clanul tău? Atunci, fraţi şefi de clan, haideţi să facem întocmai. Daca Vermund ar fi pus totul la cale de unul singur, şi nu ca grimstborith, ar fi fost alungat dintre noi şi pedepsit cu moartea dacă s-ar mai fi întors vreodată. Aşadar, haideţi să facem întocmai cu clanul său. Să-i alungăm pe cei din Az Sweldn rak Anhuin din inimile şi gândurile noastre, până când vor avea înţelepciunea de a-l înlocui pe Vermund cu un

grimstborith ceva mai cumpătat şi până când îşi vor recunoaşte ticăloşia şi se vor căi în faţa adunării celorlalţi şefi, chiar dacă va trebui să aşteptăm o mie de ani.

Pielea încreţită din jurul ochilor lui Vermund păli.

— N-ai să îndrăzneşti să faci aşa ceva.

— Ah, zâmbi Orik, dar asta n-are să însemne că vom ridica mâna asupra ta sau a altora. Nu… numai că nu vă vom băga în seamă şi nu vom mai face niciun fel de negoţ cu cei din Az Sweldn rak Anhuin. Ai de gând să ne declari război pentru că nu facem nimic, Vermund? Căci, dacă şi ceilalţi se vor învoi, chiar asta o să şi facem: ni-mic! Ai de gând să ne sileşti să-ţi cumpăram mierea, pânzeturile şi ametistele prin ameninţări? Crede-mă, nu ai îndeajuns de mulţi războinici pentru asta. Ei, ce spuneţi? sfârşi Orik, întorcându-se către ceilalţi de la masă.

Şefii de clan se hotărâră repede. Unul câte unul, se ridicară şi votară alungarea clanului Az Sweldn rak Anhuin. Până şi Nado, Galdhiem şi Havard – foştii aliaţi ai lui Vermund – făcură întocmai. Cu fiecare vot, pielea de pe chipul lui Vermund, atât cât se vedea, deveni din ce în ce mai palidă, până ce ajunse să pară un strigoi înveşmântat în hainele pe care le purtase pe timpul vieţii. După ce votul luă sfârşit, Gannel arătă spre uşă şi spuse:

— Pleacă, Vermund Vargrimstn! Pleacă din Tronjheim chiar astăzi şi fie ca niciun fiu al clanului Az Sweldn rak Anhuin să nu ne mai tulbure, înainte de a duce la îndeplinire ceea ce-am hotărât acum. Până atunci, cu toţii vor rămâne nebăgaţi în seamă. Dar tu să nu uiţi că, deşi clanul tău se poate spăla de această ruşine, tu, Vermund, vei rămâne pe vecie Vargrimstn, de-acum până în ziua morţii tale. Aşa hotărăsc şefii de clan.

Şi, cu asta, se aşeză la loc. Vermund însă rămase nemişcat, tremurând de mânie sau poate de teamă.

— Voi sunteţi cei care ne-aţi făcut neamul de ruşine şi l-aţi trădat, mârâi. Cavalerii Dragonului ne-au ucis toţi fiii clanului, în afară de Anhuin şi străjile ei. Vreţi să ne facem că am uitat? Că am iertat? Puah! Scuip pe mormintele strămoşilor voştri. Măcar noi nu ne-am pierdut bărbile şi n-avem de gând să dănţuim după cum ne cântă păpuşa asta a elfilor, câtă vreme rudele noastre moarte încă ne cer să-i răzbunăm.

Niciunul dintre ceilalţi şefi de clan nu răspunse. Eragon se simţi cuprins de furie şi era cât pe ce să-i răspundă lui Vermund

cu vorbe la fel de aspre, când Orik trase cu ochiul la el şi clătină foarte uşor din cap. Oricât îi venea de greu, Eragon se stăpâni, cu toate că se întreba cum de putea îngădui Orik ca astfel de insulte năprasnice să treacă nepedepsite.

„Parcă nici nu-l… Oh!”

Îndepărtându-se de masă, Vermund se ridică. Avea pumnii strânşi şi umerii încordaţi. Începu din nou să vorbească, dojenindu-i şi insultându-i pe şefii de clan din ce în ce mai aspru, până ce ajunse să urle din toţi rărunchii. Numai că, oricât de grele ar fi fost cuvintele sale, ceilalţi nu răspunseră. Şedeau cu privirile pierdute în gol, ca şi cum s-ar fi gândit la cine ştie ce întrebări fără răspuns. Când dădeau cu ochii de Vermund, întorceau capul ca şi când nici nu-l vedeau. În clipa în care acesta, pradă furiei, se repezi să-l apuce pe Hreidamar de pieptul cămăşii de zale, trei dintre străjerii celui din urmă săriră în picioare ca să-l îndepărteze, dar Eragon observa că o făceau fără să se schimbe la faţă, netulburaţi, ca şi cum l-ar fi ajutat pe Hreidamar să-şi netezească o cută. Iar după ce-i dădură drumul lui Vermund, nici măcar nu-l mai priviră.

Eragon simţi un fior rece pe spinare. Piticii se purtau de parcă Vermund nici nu mai exista. „Deci asta înseamnă la ei să fii alungat.” Îi trecu prin minte că moartea era mai bună decât o asemenea soartă şi, pentru o clipă, simţi un fior de milă pentru Vermund, dar îşi reveni repede în simţiri când îşi aduse aminte de chipul lui Kvastor, aflat în pragul morţii.

Cu un ultim blestem, Vermund plecă din încăpere cu paşi mari, urmat de cei care-l însoţiseră la întrunire. De îndată ce uşile se închiseră în urma lui, şefii de clan îşi schimbară purtarea, reîncepând să vorbească tare şi să-şi plimbe privirile peste tot, discutând ce le mai rămânea de făcut cu Az Sweldn rak Anhuin. Apoi însă Orik bătu în masă cu mânerul pumnalului şi toţi întoarseră capetele să-l asculte.

— Acum, că l-am pedepsit pe Vermund aşa cum se cuvine, cred că ne mai rămâne încă ceva de hotărât. Ne-am adunat aici pentru a-l alege pe urmaşul lui Hrothgar. Am spus cu toţii multe despre asta, dar acum cred că a venit vremea să lăsăm cuvintele deoparte şi să trecem la fapte. Aşa că vă îndemn să hotărâţi dacă suntem gata – şi eu zic că da – să trecem la ultimul vot, care să aibă loc peste trei zile, aşa cum spune legea. Am să mă pronunţ eu primul – votul meu este da.

Freowin trase cu ochiul la Hadfala, care-l privi pe Gannel, care se uită la Manndrath, care se trase de nasul coroiat şi se întoarse către Nado, care se făcu mic în jilţ, muşcându-şi buzele.

— Da, spuse Iorunn.

— Da, spuse Undin.

Da, spuse Nado, şi, rând pe rând, toţi ceilalţi opt şefi de clan.

Câteva ceasuri mai târziu, când întrunirea se întrerupse pentru prânz, Eragon se întoarse împreună cu Orik în încăperile acestuia, ca să ia masa. Niciunul nu spuse nimic până ce nu ajunseră înăuntru – acele camere erau apărate de cei care ar fi putut trage cu urechea. În cele din urmă, Eragon îşi îngădui un zâmbet:

— Asta ai pus la cale de la bun început, nu-i aşa? Să-i alungi pe cei din Az Sweldn rak Anhuin.

Încântat de sine, Orik zâmbi şi el şi se bătu cu palma pe burtă.

— Chiar aşa. Era singurul lucru pe care-l puteam face ca să nu izbucnească un război între clanuri. Că veni vorba, să ştii că încă n-am scăpat de tot. Dar, dacă războiul izbucneşte acum, nu va fi din pricina noastră. Totuşi, mă cam îndoiesc să se întâmple. Oricât de tare te-ar urî, cei mai mulţi knurlan din Az Sweldn rak Anhuin vor fi îngroziţi să afle ce a făcut Vermund în numele lor. N-o să mai rămână multă vreme grimstborith, din câte cred.

— Iar acum ai făcut în aşa fel încât să se treacă la votul pentru noul rege…

— Sau regină.

— Sau regină, da, zise Eragon, apoi şovăi – nu voia câtuşi de puţin să-i răpească lui Orik bucuria izbânzii, dar tot era nevoit să-l întrebe: Şi chiar crezi că ai dobândit tot sprijinul trebuincios pentru a ajunge rege?

Orik ridică din umeri.

— Ieri, nimeni nu avea încă îndeajuns de mulţi aliaţi. Acum, totul s-a schimbat şi deocamdată cred că cei mai mulţi sunt de partea noastră. Aşa e cel mai bine – să batem fierul cât e cald. Prilej mai bun ca ăsta n-o să găsim. Ca să nu mai spun că nu mai puteam îngădui ca discuţiile să dureze prea mult. Dacă nu te întorci la vardeni în scurtă vreme, putem pierde totul.

— Şi ce ne rămâne de făcut câtă vreme aşteptăm votul?

— Mai întâi, o să sărbătorim izbânda printr-un ospăţ, spuse Orik. Apoi, după ce ne punem burţile la cale, o să facem ca şi mai înainte – o să încercăm să strângem alte voturi, apărându-le pe cele pe care deja le-avem. Dar, continuă piticul, zâmbindu-i din nou cu dinţii săi albi care sclipeau în barba deasă, înainte să bem fie şi un singur strop de mied, ai de îndeplinit o treabă de care ai uitat.

— Ce? întrebă Eragon, neînţelegând ce îl încânta într-o aşa măsură pe celălalt.

— Ce? Cum ce? Trebuie s-o chemi pe Saphira în Tronjheim! Noul stăpânitor – eu sau altul – va fi încoronat peste trei zile. Dacă Saphira vrea să fie de faţă, va trebui să zboare repede ca să ajungă până atunci.

Scoţând un strigăt fără cuvinte, Eragon se năpusti să găsească o oglindă.

Nesupunere

Roran pipăi ţărâna neagră, mănoasă şi rece.

Luă un bulgăre în pumn şi-l fărâmă, observând bucuros că era umed şi plin de frunze putrede, tulpini, muşchi şi altele asemenea, aşadar putea oferi o recoltă bogată. Îl duse la buze şi-l atinse uşor cu limba. Avea un gust de viaţă pură, în care se ghiceau sute de nuanţe – piatra fărâmată a munţilor, urme de gândaci, lemn demult putrezit şi rădăcinile subţiri ale firelor de iarbă.

„Aici e un loc numai bun pentru o fermă”, se gândi Roran. Gândul îi zbură îndărăt la Valea Palancar. Văzu în faţa ochilor soarele de toamnă scăldând câmpul de ovăz de lângă casa sa părintească – şiruri-şiruri de tulpini aurii, care se legănau în bătaia vântului uşor –, cu râul Anora către vest şi munţii încoronaţi cu zăpadă care se înălţau de ambele părţi ale văii. „Acolo ar trebui să mă aflu acum, arând pământul şi crescându-mi copiii împreună cu Katrina, nu udând pământul cu sânge omenesc.”

— Hei, tu! strigă căpitanul Edric din şa, făcând un semn spre el. Stronghammer, nu mai visa atâta dacă nu vrei să mă faci să mă răzgândesc şi să te las aici să stai de pază cu arcaşii!

Scuturându-şi palmele pe pantaloni, Roran se ridică în

picioare.

— Da, să trăiţi! Am înţeles, să trăiţi! spuse, încercând să-şi înfrângă antipatia faţă de Edric.

De când se alăturase companiei, încercase să afle tot ce se putea despre noul său căpitan. Din ce auzise, înţelesese că era un războinic iscusit – altfel, Nasuada nu i-ar fi încredinţat niciodată comanda unei misiuni atât de importante –, dar avea o fire aprigă şi îşi pedepsea soldaţii pentru cele mai mici încălcări are regulilor pe care el însuşi le impusese. Spre necazul său, Roran aflase acest lucru pe pielea lui, de trei ori în timpul primei zile petrecute împreună cu compania lui Edric. După părerea sa, un asemenea comandant nu făcea decât să-şi descurajeze soldaţii, împiedicându-i să gândească liber şi să judece de unii singuri ce aveau de făcut. „Poate că tocmai de-asta m-a trimis aici, se gândi Roran. Sau poate că doreşte să mă pună iarăşi la încercare, să vadă daca pot să-mi calc pe suflet şi să mă supun unui om ca Edric.”

Încălecând la loc, se duse în fruntea alaiului de două sute cincizeci de soldaţi. Misiunea pe care o aveau era simplă: de când Nasuada şi Regele Orrin plecaseră cu grosul trupelor din Surda, Galbatorix părea să încerce să se folosească de lipsa lor, pentru a pustii ţinuturile rămase fără apărare, trecând oraşele şi satele prin foc şi sabie şi pârjolind ogoarele de care era nevoie pentru a hrăni soldaţii plecaţi la lupta împotriva Imperiului. Calea cea mai uşoară pentru a scăpa de duşmani ar fi fost ca Saphira să-i prindă, zburând peste ei, şi să-i facă bucăţele, însă toată lumea se învoise că, până când venea clipa să plece spre Eragon, era prea primejdios pentru vardeni să rămână fără ajutorul ei. Aşa că Nasuada îl trimisese pe Edric, cu oştenii săi, să-i alunge pe duşmanii care, din câte aflase de la iscoadele trimise, erau cam vreo trei sute la număr. Din păcate pentru ei însă, Roran şi tovarăşii săi dăduseră, cu două zile înainte, peste nişte urme ce arătau că oastea lui Galbatorix număra de fapt spre şapte sute de oameni.

Roran trase frâiele şi i se alătură, la pas, lui Carn pe iapa sa pestriţă. Privind împrejur, se scărpină în barbă. Înaintea lor se întindea o câmpie ierboasă şi bogată, presărată ici şi colo cu desişuri de sălcii şi alţi copaci. Pe deasupra lor se învârteau ulii, iar pe la picioare li se foiau şoareci, iepuri, viezuri şi alte animale sălbatice la fel de mici. Singurul semn că oamenii mai

trecuseră cândva pe acolo era fâşia de iarbă călcată în picioare ce se îndrepta spre est, arătându-le drumul ales de duşmani.

Carn trase cu ochiul la soarele de amiază, mijindu-şi ochii.

— Ar trebui să-i ajungem din urmă înainte ca umbrele noastre să apuce să se lungească prea tare.

— După care o să vedem dacă suntem îndeajuns de mulţi ca să-i alungăm, bombăni Roran, sau dacă nu cumva au să ne măcelărească ei. O dată în viaţă, mi-aş dori să fim şi noi mai numeroşi decât duşmanii.

Pe chipul lui Carn se lăţi un zâmbet mohorât.

— Ăsta-i obiceiul la vardeni, ce să-i faci.

— În şir! strigă Edric şi-şi îndemnă armăsarul în josul fâşiei de iarbă culcată la pământ. Roran tăcu pe dată şi-l îmboldi pe Văpaia Zăpezii. Toată compania îşi urmă fără crâcnire căpitanul.

Şase ceasuri mai târziu, Roran se afla în şa, ascuns îndărătul unui grup de mesteceni care creşteau pe malul unui pârâu mic şi îngust, aproape pierdut printre trestii şi petice de alge plutitoare. Prin perdeaua de crengi care îi atârna dinainte, Roran privea sătucul alcătuit din nu mai mult de douăzeci de case sărăcăcioase cu ziduri cenuşii. Din ce în ce mai furios, îi urmărise pe sătenii care, odată ce zăriseră duşmanii apropiindu-se dinspre vest, îşi adunaseră cele câteva lucruşoare şi fugiseră spre sud, către inima regatului Surda. Dacă ar fi fost după el, Roran le-ar fi dat de ştire sătenilor că erau şi prieteni prin jur care aveau să încerce să-i împiedice pe duşmani să le prade casele, căci îşi amintea foarte bine durerea şi deznădejdea ce-l cuprinseseră când fusese nevoit să plece din Carvahall, şi ar fi vrut să-i cruţe pe cei din jur de un asemenea chin. Ba chiar le-ar fi cerut bărbaţilor din sat să lupte alături de ei. Le-ar fi prins tare bine să mai aibă încă vreo zece sau douăzeci de oameni înarmaţi, mai ales că Roran ştia mai bine decât oricine cu câtă însufleţire luptau cei care-şi apărau casele părinteşti. Cu toate acestea, Edric se împotrivise şi ţinuse morţiş ca vardenii să rămână ascunşi printre dealurile aflate la sud-est de sat.

— Norocul nostru că n-au cai, şopti Carn, arătând spre şirul de soldaţi în roşu care mărşăluiau către sat. Altfel n-am fi izbutit să-i întrecem.

Roran privi îndărăt către oamenii adunaţi în spatele lor. Edric

îl pusese în fruntea unui grup de optzeci şi unu de războinici – săbieri, suliţaşi şi vreo şase arcaşi. Unul dintre apropiaţii căpitanului, pe nume Sand, comanda cel de-al doilea grup, la fel de numeros, în vreme ce Edric însuşi îl comanda pe al treilea. Toate cele trei grupuri se aflau înghesuite unul lângă altul, printre mesteceni. Dar lui Roran i se părea o greşeală. După ce ieşeau din ascunzătoare, aveau nevoie de timp pentru a se despărţi – răgaz de care aveau să se folosească şi duşmanii pentru a-şi pregăti apărarea. Aplecându-se spre Carn, Roran spuse:

— Nu văd niciun schilod printre ei, dar nu ştiu dacă asta înseamnă ceva. Poţi să-mi spui dacă există pe acolo soldaţi care nu simt durerea?

— Ce n-aş da să pot, oftă Carn. Poate că vărul tau ar fi în stare, căci numai Murtagh şi Galbatorix sunt îndeajuns de puternici pentru a se pune cu el, însă eu sunt slab şi nu îndrăznesc să-mi trimit gândurile către duşmani. Dacă există pe acolo vrăjitori ascunşi, au să afle pe dată de încercarea mea de a-i iscodi şi nu cred să apuc să le pătrund în minte înainte ca ei să le dea de veste celorlalţi că ne aflăm aici.

— Nu-i prima dată când avem discuţia asta în clipele în care ne pregătim de luptă, spuse Roran, cercetând armele duşmanilor şi încercând să-şi dea seama unde era cel mai bine să-şi trimită oamenii.

— Ba chiar se întâmplă de fiecare dată, râse Carn. Nădăjduiesc s-o mai avem şi în viitor. Dacă nu, înseamnă…

— Că unul dintre noi sau poate amândoi îşi vor fi pierdut vieţile…

— Sau că Nasuada ne va fi despărţit şi trimis pe fiecare sub comanda altui căpitan…

— Ceea ce ar fi la fel de rău, căci nimeni altcineva nu ne va apăra spatele atât de bine aşa cum o facem unul pentru celălalt, sfârşi Roran.

Pe buze îi înflori un surâs. De la o vreme încoace, se obişnuiseră amândoi să glumească aşa înainte de luptă. Îşi scoase ciocanul de la cingătoare, apoi clipi de durere. Piciorul drept îl fulgeră în locul în care fusese străpuns de cornul boului. Încruntându-se, se aplecă şi-şi frecă rana. Carn îl observă şi întrebă:

— Nu ţi-e bine?

— Ei, n-o să mor din asta, răspunse Roran, apoi se gândi mai bine. Sau poate că da, dar naiba să mă ia dacă am vreun gând să aştept aici în vreme ce tu te duci să-i faci fărâmiţe pe ticăloşii ăia împleticiţi.

Soldaţii duşmani ajunseră în sat şi-şi continuară netulburaţi drumul, oprindu-se numai câteva clipe pentru a sfărâma uşile caselor şi a trece în goană prin fiecare încăpere, pentru a vedea dacă nu cumva rămăsese cineva ascuns înăuntru. Dindărâtul unui butoi cu apă de ploaie apăru un câine cu blana zbârlită la gât, care începu să latre la ei. Un bărbat se apropie şi-l ucise cu o suliţă.

În clipa în care primii soldaţi ajunseră la capătul satului, Roran strânse coada ciocanului în pumn, pregătindu-se să atace. Apoi însă auzi ţipete ascuţite şi îşi simţi trupul scuturat de un fior de groază. Din penultima casă ieşi un grup de soldaţi care târau după ei trei oameni ce se zbăteau: un bătrân ciolănos, o femeie tânără cu bluza ruptă şi un băietan care nu putea avea mai mult de unsprezece ani.

Roran îşi simţi fruntea scăldată în sudoare. Începu să blesteme cu voce înceată – pe cei trei pentru că nu fugiseră împreună cu vecinii lor, pe duşmani pentru ceea ce făcuseră şi puteau să facă şi mai departe, pe Galbatorix şi însăşi soarta capricioasă care îl împinsese într-o asemenea strâmtoare. Îi auzi pe războinicii din spatele său foindu-se şi bombănind mânioşi, nerăbdători să-şi pedepsească duşmanii pentru cruzimea lor.

Terminând de cercetat casele, aceştia se întoarseră în mijlocul satului şi se adunară într-un soi de semicerc împrejurul prizonierilor. „Da!” se gândi Roran în sinea sa în clipa în care soldaţii le întoarseră spatele. Asta pusese Edric la cale de la bun început. Aşteptând porunca să treacă la atac, Roran se ridică uşor în şa, încordându-şi tot trupul. Încercă să înghită, însă avea gâtul prea uscat.

Ofiţerul aflat la comandă, singurul călare dintre duşmani, descăleca şi schimbă câteva cuvinte cu săteanul cel cărunt. Roran nu izbuti să audă nimic. Apoi, fără veste, ofiţerul scoase sabia şi-i reteză bătrânului capul, apoi sări înapoi pentru a nu se păta de sânge. Femeia începu să urle şi mai tare decât înainte.

— La atac, zise Edric.

Roran avu nevoie de ceva timp să înţeleagă că vorbele rostite cu atâta linişte în glas de căpitanul său erau chiar porunca pe care o aşteptase.

— La atac! strigă Sand din cealaltă parte a lui Edric şi ieşi în galop dintre mesteceni împreună cu oamenii săi.

— La atac! strigă şi Roran şi-şi înfipse călcâiele în coastele armăsarului, apoi se lăsă jos, în spatele scutului, în vreme ce Văpaia Zăpezii îl purta prin perdeaua de crengi. Ajuns din nou în câmp deschis, lăsă scutul jos şi zbură în josul dealului, înconjurat de un ropot de copite. Voia cu disperare să-i salveze pe femeie şi pe băiat, aşa că îl îmboldi pe Văpaia Zăpezii din toate puterile. Privind în urmă, observă mulţumit că oamenii lui se despârţiseră de ceilalţi vardeni fără prea mare greutate. Numai câţiva rămăseseră în urmă, dar cei mai mulţi se aflau la nici treizeci de picioare în spatele său. Îl văzu şi pe Carn galopând în fruntea şirului de călăreţi ai lui Edric, cu mantia sa cenuşie fluturând în vânt, şi îşi dori încă o dată ca Edric să le fi îngăduit să rămână împreună.

După cum i se poruncise, nu pătrunse drept în sat, ci o apucă spre stânga şi dadu ocol caselor, pentru a-i prinde pe soldaţi din altă direcţie. Sand o luă prin dreapta, în vreme ce Edric galopa înainte.

Tocmai când se afla îndărătul unui şir de case, auzi un vălmăşag de strigăte deznădăjduite, apoi plesnete ciudate, metalice şi urlete de oameni şi cai. Pesemne bătălia începuse. Îşi simţi stomacul strângându-se de neliniște. „Ce-a fost asta? Nu cumva au arcuri de metal? Dar este cu putinţă aşa ceva?” Orice-ar fi fost, ştia că n-ar fi trebuit ca atâţia cai să urle de durere. Străbătut de un fior de gheaţă, îşi dădu seama că se întâmplase ceva rău şi că bătălia putea să fie deja pierdută.

În clipa în care trecu de ultima casă, trase cu putere de frâie şi se îndreptă în galop spre mijlocul satului, urmat de războinicii sai. La câteva zeci de picioare în faţă, văzu trei şiruri de soldaţi, rânduiţi între două case, gata să le taie calea. Nu păreau înfricoşaţi de caii care se năpusteau către ei.

Roran şovăi. Poruncile pe care le primise erau limpezi – trebuia să dea năvală pe la vest şi, împreună cu oamenii săi, să-şi croiască drum până ce se întâlnea cu Sand şi Edric. Cu toate acestea, căpitanul nu-i spusese ce avea de făcut daca, odată ajunşi la faţa locului, dădeau peste necazuri neprevăzute. Iar

Roran ştia prea bine că, dacă nu făcea ceea ce i se poruncise, chiar dacă astfel îşi salva oamenii de le pieire, se făcea vinovat de nesupunere, iar Edric putea să-l pedepsească după bunul său plac.

Apoi însă duşmanii îşi dădură pe spate mantiile grele şi scoaseră arbalete pe care şi le urcară pe umeri. În clipa aceea Roran se hotărî să facă tot ce putea pentru ca vardenii să câştige bătălia. Nu avea de gând să-i lase pe soldaţii lui Galbatorix să-i măcelărească războinicii dintr-o singură mişcare numai pentru că se temea să încalce poruncile căpitanului.

— La adăpost! strigă el şi smuci de frâie la dreapta, silindu-l pe Văpaia Zăpezii să sară îndărătul unei case.

O clipă mai târziu, în zidul cenuşiu se înfipseră vreo douăsprezece săgeţi de metal. Întorcându-se, Roran observă că un singur om de-al său nu apucase să se adăpostească înainte ca duşmanii să tragă. Nefericitul zăcea prăbuşit în noroi, plin de sânge, cu două săgeţi înfipte în piept. Acestea îi străpunseseră cămaşa de zale de parcă era subţire ca pânza de in. Speriat de mirosul sângelui, calul său se ridică în două picioare, apoi fugi din sat, lăsând în urmă un vârtej de praf.

Roran se întinse şi apucă marginea unei bârne aflate pe o latură a casei, împiedicându-l pe Văpaia Zăpezii să fugă mai departe şi chinuindu-se să-şi dea seama ce avea de făcut. El şi oamenii săi erau prinşi în capcană. Nu puteau să iasă la loc, în câmp deschis, căci aveau să fie ciuruiţi fără întârziere.

Câţiva dintre războinicii săi se apropiară dindărătul unei case aflate ceva mai în spate decât cea lângă care se adăpostise el.

— Ce să facem, Stronghammer? îl întrebară.

Nu păreau tulburaţi de faptul că încălcaseră poruncile primite. Dimpotrivă, îl priveau de parcă abia atunci începuseră să aibă cu adevărat încredere în el.

Chinuindu-se să găsească o cale de scăpare, şi încă repede, Roran privi în jur. Din întâmplare, ochii îi căzură pe arcul şi tolba legate la spatele şeii unuia dintre ai lui. Zâmbi. Numai câţiva războinici erau obişnuiţi să intre în luptă ca arcaşi, însă arcuri şi săgeţi aveau cu toţii, ca să poată vâna şi să ajute la strângerea hranei câtă vreme erau singuri prin pustietăţi, fără sprijinul celorlalţi vardeni. Le arătă casa de care se sprijinea şi le spuse:

— Luaţi-vă arcurile şi urcaţi-vă pe acoperiş cât puteţi de

mulţi, dar, dacă vă pasă de vieţile voastre, nu vă arătaţi până ce nu vă dau eu de veste. Când vă spun, începeţi să trageţi şi nu vă opriţi până când nu rămâneţi fără săgeţi sau nu ucideţi toţi duşmanii. Înţeles?

— Da, să trăiţi!

— Atunci, la treabă! Voi, ceilalţi, găsiţi-vă şi voi câte o casă unde să vă puteţi strecura. Harald, dă-le de veste şi celorlalţi şi trimite-mi încoace, cât poţi de iute, zece dintre cei mai buni săbieri şi zece suliţaşi.

— Da, să trăiţi!

Fără să pregete, războinicii făcură ce li se poruncise. Cei care se aflau mai aproape de Roran îşi scoaseră arcurile şi tolbele de la şa, apoi, ridicându-se în scări, se căţărară pe acoperişul de trestie. Nu trecuseră decât vreo patru minute şi aproape toţi oamenii lui Roran erau la locurile lor, pe acoperişurile a şapte case – vreo opt războinici pe fiecare acoperiş –, iar Harald se întorsese deja, aducându-i cu el pe săbierii şi suliţaşii ceruţi.

— Aşa, acum ascultaţi-mă bine, le spuse Roran celor adunaţi împrejurul său. La porunca mea, cei de sus vor începe să tragă. De îndată ce pier primii duşmani, o să ieşim în galop şi o să încercăm să-l salvăm pe căpitanul Edric. Dacă nu izbutim, măcar să le arătăm tunicilor ăstora roşii ce înseamnă un războinic adevărat. Cu ajutorul arcaşilor, o să ne putem apropia înainte ca ăia să-şi poată folosi arbaletele. Aţi priceput?

— Da, să trăiţi!

— Atunci, trageţi! strigă Roran.

Urlând cât îi ţinea pieptul, bărbaţii aflaţi pe acoperişuri se înălţară şi, ca unul, sloboziră săgeţile către soldaţii de dedesubt. Vârtejul de săgeţi şuieră prin aer ca nişte păsări însetate de sânge, coborând în picaj spre pradă. O clipă mai târziu, când duşmanii începură să ţipe de durere, Roran zise:

— Şi-acum la galop!

Şi-şi înfipse călcâiele în coastele armăsarului. Împreună cu oamenii săi, trecu în goană de colţul casei, atât de aproape încât era cât pe ce să cadă. Bizuindu-se pe iureş şi pe ajutorul arcaşilor care-i apărau, Roran dădu ocol primelor şiruri de duşmani care se întorceau încoace şi încolo năuciţi, până ce ajunse la locul în care luase sfârşit nefericitul asalt al lui Edric. Acolo, pământul era umed de sânge, iar leşurile multor oameni

de ispravă şi ale multor cai dintre cei mai frumoşi se aflau îngrămădite printre case. Cei care mai rămăseseră dintre războinicii lui Edric se luptau cot la cot cu duşmanii. Spre mirarea sa, Roran văzu că însuşi căpitanul era încă în viaţă, luptându-se spate în spate cu cinci dintre oamenii săi.

— Nu vă îndepărtaţi! le strigă Roran însoţitorilor săi, în vreme ce se năpusteau în bătălie.

Lovind cu copitele, Văpaia Zăpezii culcă la pământ doi duşmani, sfărâmându-le braţele în care ţineau săbiile şi câteva coaste. Mulţumit de armăsarul său, Roran lovi şi el cu ciocanul, scuturat de fiorii sălbatici ai plăcerii luptei, făcându-i pe soldaţi, care nu puteau ţine piept sălbăticiei iureşului său, să se prăvălească unul după altul.

— La mine! strigă în clipa în care ajunse lângă Edric şi lângă ceilalţi războinici rămaşi în viaţă. La mine!

În faţa lui, săgeţile continuau să cadă în ploaie peste duşmani, silindu-i să se apere cu scuturile, încercând în acelaşi timp să ţina piept săbiilor şi suliţelor vardenilor.

După ce, împreună cu oamenii săi, izbutise să-i încercuiască pe cei rămaşi fără cai pentru a-i apăra, Roran strigă:

— Îndărăt! îndărăt! Către case!

Pas cu pas, se dădură înapoi cu toţii, până ce duşmanii nu-i mai puteau ajunge, apoi se întoarseră şi o luară la fugă spre casa cea mai apropiată. Pe drum, încă trei vardeni căzură răpuşi de arbalete, însă ceilalţi ajunseră nevătămaţi la adăpost. Edric se sprijini de zid, gâfâind, la capătul puterilor. După ce izbuti să-şi tragă răsuflarea, arătă cu braţul spre Roran şi oamenii săi şi spuse:

— Îţi mulţumesc pentru ce ai făcut, Stronghammer, ai apărut tocmai când trebuia. Dar de ce te văd aici şi nu apropiindu-te călare dinspre vest, aşa cum am poruncit?

Atunci, Roran îi povesti ce făcuse şi-i arătă războinicii de pe acoperişuri. Edric se încruntă ascultându-l, dar nu îl dojeni pentru nesupunere, ci îi spuse doar atât:

— Porunceşte-le oamenilor să coboare pe dată. Au izbutit să-i facă pe duşmani să rupă rândurile. Acum trebuie să scăpăm de ei în luptă dreaptă, cu săbiile.

— Suntem prea puţini ca să-i atacăm de-a dreptul! se împotrivi Roran. Unul de-al nostru la trei de-ai lor.

— Atunci va trebui să ne arătăm de trei ori mai hotărâţi! tună

Edric. Mi se spusese că eşti un bărbat curajos, Stronghammer, dar văd că zvonurile sunt neadevărate. Eşti spăimos şi nevolnic ca un iepure. Fă ce-ţi spun şi să nu mi te mai împotriveşti vreodată! Hei, tu de-acolo, dă-mi calul tău! porunci căpitanul, arătând către unul dintre războinicii lui Roran; acesta se supuse şi descăleca. Jumătate dintre voi urmaţi-mă călare, continuă Edric după ce se urcase în şa. Mă duc să-l ajut pe Sand. Restul rămâneţi cu Roran.

Îmboldindu-şi armăsarul, Edric o porni la galop împreună cu cei care se hotărâseră să-l urmeze, trecând de la casă la casă, în vreme ce-şi croiau drum împrejurul soldaţilor adunaţi în mijlocul satului. Privindu-i cum se îndepărtau, Roran tremura de furie. Până atunci, nu îngăduise nimănui să-i pună curajul la îndoială fără să-i răspundă cu vorbe sau lovituri. Totuşi, cât mai ţinea lupta, nu se cuvenea să-l înfrunte pe Edric. „Prea bine, se gândi. Am să-i dovedesc că nu duc lipsă de curaj. Dar atât şi nimic mai mult. N-am să-mi trimit arcaşii să lupte faţă-n faţă câtă vreme sunt mai în siguranţă şi mai de ajutor acolo unde se află.”

Se întoarse şi-i privi pe cei pe care i-i lăsase Edric. Printre cei salvaţi, îl observă, cu bucurie, pe Carn, plin de zgârieturi şi de răni, din fericire toate uşoare. Îşi făcură unul altuia câte un semn din cap, apoi Roran le spuse tuturor:

— Aţi auzit ce-a poruncit Edric. Eu însă am altă părere. Dacă facem cum ne-a spus el, o să murim cu toţii înainte de apusul soarelui. Putem încă să câştigăm bătălia, însă nu mărşăluind în întâmpinarea morţii. Nu de curaj avem nevoie, cât de iscusinţă. Ştiţi cu toţii cum am ajuns la vardeni. Ştiţi că m-am luptat şi mai înainte cu soldaţii Imperiului şi i-am înfrânt într-un sat aidoma ăstuia. Pot s-o fac din nou, vă jur! Dar nu singur. Mă veţi urma? Gândiţi-vă bine! Voi răspunde numai eu pentru încălcarea poruncilor lui Edric, dar nu ştiu dacă nu cumva el şi Nasuada vă vor pedepsi pe toţi.

— Asta ar fi o prostie, mârâi Carn. Ar fi mai bine să murim aici sau cum? Nici nu mă gândesc. Te poţi bizui pe mine, Roran.

La auzul vorbelor sale, ceilalţi se încordară, cu ochi scânteietori şi hotărâţi. Roran îi observă şi îşi dădu seama că trecuseră de partea sa, fie şi numai pentru a nu fi despărţiţi de singurul magician din grup. Mulţi războinici de-ai vardenilor le datorau vieţile celor din Du Vrangr Gata, iar cei cu care

avusese prilejul să stea de vorbă îi spuseseră că mai degrabă şi-ar fi străpuns singuri picioarele cu suliţa decât să plece la luptă fără vreun vrăjitor prin apropiere.

— Aşa e, zise Harald. Şi pe mine te poţi bizui, Stronghammer.

— Atunci, urmaţi-mă! spuse Roran.

Aplecându-se, îl ridică pe Carn în şa în spatele său, apoi se strecură în grabă prin sat, cu ceilalţi pe urme, până în locul din care arcaşii de pe acoperişuri trăgeau fără încetare în duşmani. În timp ce se strecurau de la casă la casă, săgeţile de fier slobozite din arbalete piuiau pe lângă ei ca nişte insecte uriaşe, mâniate. Una ajunse chiar să se înfigă pe jumătate în scutul lui Harald.

Ajunşi cu toţii la adăpost, Roran le porunci celor care încă mai aveau cai să le dea arcurile şi săgeţile celor rămaşi pe jos, pe care-i trimise sus, pe acoperişuri, împreună cu ceilalţi. În vreme ce ei se grăbeau să-i dea ascultare, îi făcu semn lui Carn, care sărise din şa de îndată ce se opriseră şi spuse:

— Am nevoie să-mi ţeşi o vrajă. Poţi să ne fereşti pe mine şi încă zece tovarăşi de arbaletele alea?

— Pentru cât timp? şovăi Carn.

— Un minut? Un ceas? Cine ştie?

— E vorba de mulţi oameni şi multe săgeţi… Puterile au să mi se istovească repede. Pe de altă parte, dacă tu crezi că e mai bine, aş putea să fac săgeţile să zboare fără să-şi atingă ţinta, ceea ce…

— Ar fi minunat.

— Spune-mi cine sunt cei pe care vrei să-i apăr.

Roran arătă spre oamenii pe care-i alesese, iar Carn le ceru tuturor să-i spună numele, apoi, cu umerii lăsaţi, începu să îngâne ceva în limba străveche. Era palid şi tras la faţă. De trei ori la rând încercă să strângă vraja, dar nu izbuti.

— Îmi pare rău, spuse, răsuflând din greu. Nu ştiu ce am… nu mă pot aduna.

— La naiba, nu-ţi mai cere iertare, mârâi Roran. Fă-o odată! Sărind din şa, îl apucă pe Carn de obraji, ţinându-i capul strâns.

— Uită-te la mine! Uită-te drept în ochii mei! Asta e… Nu-ţi întoarce ochii… Bun. Acum ţese vraja!

Carn se mai limpezi la faţă şi-şi îndreptă umerii, apoi, cu un glas sigur, rosti cuvintele. După ce termină, se înfiora o clipă în strânsoarea lui Roran până să-şi revină.

— S-a făcut, spuse.

Roran îl bătu pe umăr, apoi se urcă din nou în şa. Plimbându-şi privirile peste cei zece călăreţi, zise:

— Apăraţi-mă din părţi şi dindărăt, dar altfel ţineţi-vă în spatele meu câtă vreme încă sunt în stare să ţin ciocanul în mână.

— Da, să trăiţi!

— Nu uitaţi că săgeţile nu vă mai pot face niciun rău. Carn, tu rămâi aici. Nu te mişca prea mult, păstrează-ţi puterile. Dacă simţi că nu mai poţi ţine vraja, dă-ne de veste înainte s-o laşi să se rupă, ne-am înţeles?

Carn se aşează pe prispa unei case şi încuviinţă:

— Ne-am înţeles.

Strângând mai bine în pumni scutul şi ciocanul, Roran răsuflă adânc, încercând să-şi limpezească minţile.

— Ţineţi-vă bine! le spuse celorlalţi, apoi îşi îndemnă armăsarul. Urmat de cei zece călăreţi, ieşi în uliţa prăfuită ce se întindea printre case şi se întoarse iarăşi cu faţa la duşmani. În mijlocul satului rămăseseră încă vreo cinci sute de soldaţi de-ai lui Galbatorix. Cei mai mulţi stăteau în genunchi sau ghemuiţi îndărătul scuturilor, încercând să-şi încarce la loc arbaletele. Din când în când, câte unul se ridica şi slobozea o săgeată în direcţia arcaşilor de pe acoperişuri, apoi se ghemuia la loc la adăpostul scutului, când un vârtej de săgeţi străpungea văzduhul în locul în care se aflase mai înainte. Peste tot, printre leşurile îngrămădite, se aflau mănunchiuri de săgeţi ca nişte buruieni răsărind din pământul udat de sânge. La câteva sute de picioare, dincolo de soldaţi, Roran văzu un grup de oameni încleştaţi în luptă – pesemne erau Sand, Edric şi ce mai rămăsese din grupurile lor, încercând să-i dovedească pe duşmani. Femeia şi băiatul nu se zăreau nicăieri.

O săgeată de fier veni în zbor spre Roran. Când mai avea doar câteva palme până să i se înfigă în piept, îşi schimbă pe neaşteptate direcţia şi se pierdu în depărtare, fără să-i atingă nici pe el, nici pe vreunul dintre ceilalţi. Roran clipi înfiorat, însă totul trecu într-o clipă. Simţi un nod în gât, iar inima începu să-i bată mai tare. Privind în jur, văzu o căruţă spartă, sprijinită de o casă din stânga. Arătă spre ea şi spuse:

— Trageţi-o încoace şi răsturnaţi-o cum puteţi mai bine pentru a închide drumul. Să nu cumva să-i lăsaţi pe duşmani să

se strecoare şi să ne atace dintr-o parte! le strigă şi arcaşilor. În clipa în care-i vedeţi atacându-ne, ucideţi cât puteţi de mulţi şi, de îndată ce rămâneţi fără săgeţi, veniţi aici şi voi!

— Da, să trăiţi!

— Aveţi grijă la un singur lucru: să nu care cumva să trageţi din greşeală în noi, altfel am să vă bântui casele de-acum şi-n vecii vecilor!

— Da, să trăiţi!

Alte câteva săgeţi de fier veniră în zbor către Roran şi ceilalţi călăreţi de pe uliţă, însă cu ajutorul farmecelor lui Carn toate zburară în lături, izbindu-se de zidurile caselor sau dispărând în cer. Roran îşi privi oamenii trăgând căruţa în uliţă. Când mai aveau puţin până să isprăvească, îşi ridică bărbia, trase aer adânc în piept şi tună către duşmani:

— Hei, voi de acolo, câini turbaţi şi laşi! Ia uitaţi-vă încoace! Suntem unsprezece care vă tăiem calea. Dacă treceţi de noi, sunteţi liberi. Încercaţi-vă puterile dacă aveţi curaj! Ce? Şovăiţi? Unde vă e bărbăţia, viermi spurcaţi, ucigaşi scârboşi cu râturi de porci pătate de noroi? Taţii voştri erau nişte nătângi care ar fi trebuit înecaţi de la naştere. Iar mamele voastre erau nişte târfe buboase care se împerecheau cu urgalii!

Văzând câţiva soldaţi urlând de furie şi începând să-l blesteme la rândul lor, Roran zâmbi mulţumit. Văzu însă şi un duşman care păru să-şi piardă cumpătul şi curajul de a mai continua lupta şi sări în picioare, luând-o la fugă spre nord, acoperindu-se cu scutul şi alergând dintr-o parte într-alta, încercând deznădăjduit să se ferească de arcaşi. Cu toate acestea, vardenii îl uciseră înainte să fi apucat să străbată o sută de picioare.

— Ha! făcu Roran. Sunteţi nişte laşi cu toţii, şobolani veninoşi şi spurcaţi! Dar aflaţi un lucru şi poate vă veţi mai recăpăta curajul. Eu sunt Roran Stronghammer, iar Eragon Biruitorul Umbrei este vărul meu. Dacă mă ucideţi, regele vostru cel mârşav vă va răsplăti cu un titlu de conte sau mai mult. Dar va trebui s-o faceţi cu sabia – arbaletele nu vă sunt de niciun folos împotriva mea. Haideţi, râmelor, lipitorilor ce sunteţi, păduchi nemernici! Veniţi să mă înfruntaţi dacă sunteţi în stare!

Scoţând strigăte de luptă care mai de care mai aprig, vreo

treizeci de soldaţi îşi aruncară arbaletele la pământ, îşi scoaseră săbiile ce sclipeau în lumină şi, ridicând scuturile, se năpustiră către el şi ai lui. Peste umărul drept, Roran auzi glasul lui Harald:

— Să trăiţi, sunt mai mulţi ca noi.

— Da, spuse Roran fără să-şi ia ochii de la duşmanii care se apropiau. Patru dintre aceştia se împiedicară şi căzură grămadă la pământ, străpunşi de numeroase săgeţi.

— Dacă ne atacă toţi deodată, n-avem cum să le ţinem piept.

— Aşa e, dar n-au s-o facă. Uită-te la ei! Sunt tulburaţi şi năuci. Pesemne ofiţerul care-i comanda a pierit. Câtă vreme nu dăm înapoi, n-au să poată să treacă.

— Dar, Stronghammer, nu avem cum să ucidem atâţia duşmani de unii singuri.

— Ba fireşte că da! răspunse Roran, uitându-se la el peste umăr. Pentru că noi luptăm ca să ne putem lua îndărăt familiile, casele şi pământurile. Ei luptă pentru că aşa-i sileşte Galbatorix. Nu au îndeajuns de multă tragere de inimă pentru această luptă. Aşa că gândiţi-vă la familiile şi casele voastre şi nu uitaţi că numai voi vi le puteţi apăra. Un om care luptă pentru ceva de preţ poate ucide cu uşurinţă o sută de duşmani!

În timp ce vorbea, o văzu în gând pe Katrina în rochia albastră de mireasă, îi simţi mirosul pielii şi-i auzi glasul înfundat, ca atunci când stăteau de vorbă în miez de noapte.

„Katrina.”

Apoi, soldaţii ajunseră la ei şi o vreme Roran nu mai auzi decât zgomotul săbiilor care i se izbeau de scut, trosnetele ciocanului cu care sfărâma coifurile duşmanilor şi strigătele celor care cădeau sub loviturile sale. Soldaţii se aruncau spre el cu o putere deznădăjduită, dar nu puteau să le ţină piept celor unsprezece neînfricaţi. În clipa în care-l culcă la pământ pe ultimul atacator, Roran începu să râdă cuprins de o bucurie nestăvilită. Ce fericire era să-i sfărâme în bucăţi pe cei care voiau să-i facă rău soţiei sale şi copilului lor nenăscut!

Observă, mulţumit, că niciunul dintre războinicii săi nu avea răni prea adânci, dar şi că, în timp ce ei luptau, câţiva arcaşi coborâseră de pe acoperişuri pentru a li se alătura călare. Le zâmbi acestora şi le spuse:

— Bine aţi venit în luptă!

— Un salut cu adevărat călduros! răspunse unul.

Făcând semn cu ciocanul său pătat de sânge către partea dreaptă a uliţei, Roran porunci:

— Voi trei, îngrămădiţi leşurile acolo şi apropiaţi-le de căruţă, astfel încât să nu poată să ne atace mai mult de trei duşmani odată.

— Da, să trăiţi! răspunseră războinicii, sărind jos de pe cai.

O săgeată veni şuierând spre Roran, dar el nu o băgă în seamă şi-şi îndreptă atenţia către soldaţi. Văzu un grup de vreo o sută care se adunau, pregatindu-se pentru un alt iureş.

— Grăbiţi-vă! le strigă celor care îngrămădeau leşurile. Nu mai avem vreme. Harald, du-te să-i ajuţi!

Apoi îşi umezi buzele încordat, privindu-şi oamenii care trudeau în timp ce duşmanul se apropia. Spre uşurarea sa, cei patru vardeni izbutiră să aducă leşul la locul său şi să urce îndărăt în şa, înainte ca primul val de soldaţi să-i ajungă.

Casele de pe ambele părţi ale uliţei, precum şi căruţa răsturnată şi mormanul înspăimântător de rămăşiţe omeneşti îi împiedicau şi-i încetineau pe soldaţii lui Galbatorix. Ajunşi în dreptul lui Roran, aproape că nu mai aveau unde pune pasul. Erau aşa de înghesuiţi încât nu se puteau apăra de săgeţile ce curgeau din cer peste ei.

Primele două şiruri de duşmani aveau suliţe cu care îi ameninţau pe Roran şi ceilalţi vardeni. Roran pară trei lovituri la rând, blestemând fără încetare, căci îşi dăduse seama că nu putea ajunge cu ciocanul la cei care le mânuiau. Apoi, un soldat îi străpunse umărul armăsarului, silindu-l să se aplece pentru a rămâne în şa, căci Văpaia Zăpezii nechează şi se ridică în două picioare.

În clipa în care calul se lăsă la loc, Roran se dădu jos din şa de cealaltă parte a desişului de suliţe. Rănit încă o dată, Văpaia Zăpezii dădu înspăimântat din copite. Înainte ca soldaţii să-l mai poată ajunge, Roran trase de frâie şi-l sili să se dea înapoi, pas cu pas, până ce avu loc să se întoarcă, apoi îl lovi cu putere cu palma pe crupă, scoţând un strigăt, şi-l trimise la galop afară din sat.

— Faceţi loc! tună el, fluturându-şi braţul către vardeni.

Aceştia îşi traseră caii deoparte, iar el se năpusti din nou în faţă, petrecându-şi ciocanul la cingătoare. Un duşman dădu să-l străpungă cu suliţa în piept. Roran o dădu la o parte cu mâna goală, rănindu-şi încheietura din pricina cozii groase de lemn,

apoi i-o smulse din pumni. Bărbatul căzu cu faţa în jos. Răsucind suliţa, Roran îl înjunghie, apoi se aplecă înainte şi străpunse încă doi. Se înfipse bine pe picioare în acele locuri în care cândva ar fi putut semăna grâne şi scutură suliţa către duşmanii săi, strigând:

— Haideţi, lepădături ticăloase! Ucideţi-mă dacă puteţi! Sunt Roran Stronghammer şi nu mi-e teamă de niciun om în viaţă!

Soldaţii se înghesuiră înainte. Trei dintre ei păşiră peste trupurile tovarăşilor căzuţi şi începură să se lupte cu el. Sărind într-o parte, Roran străpunse falca celui din dreapta, sfărâmându-i dinţii. În clipa în care o scoase afară, un şuvoi de sânge îşi croi drum. Lăsându-se într-un genunchi, Roran îl străpunse pe soldatul din mijloc la subsuoară.

Însă în clipa aceea simţi un fior în umărul stâng. Scutul i se păru dintr-odată de două ori mai greu. Ridicându-se, văzu o suliţă înfiptă între scândurile acestuia şi pe soldatul rămas care se repezea spre el cu sabia scoasă. Ridicând suliţa mult deasupra capului, pe parcă se pregătea s-o arunce, îl lovi pe duşman între picioare în clipa în care acesta se împiedică uşor, apoi îl culcă la pământ dintr-o singură lovitură. Urmară câteva clipe de răgaz în care Roran îşi dezlegă scutul, de-acum nefolositor, de pe braţ şi-l aruncă sub picioarele duşmanilor, cu tot cu suliţa înfiptă în el, nădăjduind să-i facă să se împiedice.

Alţi câţiva soldaţi înaintară, tremurând la vederea rânjetului său ca de fiară şi a suliţei pe care le-o flutura pe dinainte. La picioarele sale începu să crească un morman de leşuri. În clipa în care acesta îi ajunse până la brâu, Roran sări în vârful movilei însângerate şi rămase acolo, în ciuda faptului că trebuia să fie foarte atent unde punea piciorul, căci înălţimea la care se afla îl ajuta. Duşmanii erau nevoiţi să urce peste leşuri pentru a ajunge la el şi astfel putea să ucidă mulţi dintre cei care se împiedicau de picioarele sau braţele morţilor, păşeau pe gâturile moi sau dădeau peste un scut prăvălit într-o parte.

De sus, din vârful mormanului, Roran văzu că şi restul soldaţilor trecuseră la atac, în afară de vreo douăzeci, răspândiţi prin sat, care încă se mai luptau cu războinicii lui Sand şi Edric, şi îşi dădu seama că nu avea să mai aibă parte de linişte până ce nu se termina bătălia.

În ceasurile care treceau, unul după altul, se alese cu mai multe răni, multe dintre ele fără importanţă – precum o tăietură

pe partea dinăuntru a antebraţului, un deget rupt, o zgârietură peste coaste în locul în care un pumnal îi pătrunsese printre zale –, altele însă, ceva mai adânci. Un soldat prăvălit peste mormanul de leşuri izbuti să-l străpungă în pulpa dreaptă, făcându-l să şchiopăteze. Nu mult după aceea, un bărbat zdravăn, care mirosea a brânză şi ceapă, se sprijini de el şi, cu ultima suflare, îi înfipse în umărul stâng o săgeată de fier din pricina căreia nu mai izbuti după aceea să ridice braţul deasupra capului. Nu încercă să şi-o scoată, căci ştia că asta l-ar fi putut duce la moarte dacă pierdea prea mult sânge. Durerea era singura senzaţie de care mai era conştient – fiecare mişcare îl chinuia, dar ştia că dacă rămânea pe loc avea să moară, aşa că nu se lăsa şi împărţea în stânga şi în dreapta lovituri crâncene, în ciuda rănilor şi a oboselii.

Din când în când, vardenii aflaţi în spatele lui şi de ambele părţi îl mai ajutau, aruncând cu suliţele sau lovind cu săbiile peste umărul său pentru a-i culca la pământ pe cei care dădeau să-i sfărâme capul, însă în restul timpului era singur din pricina locului strâmt, a mormanului de leşuri şi a căruţei înghesuite între case. De sus, arcaşii care încă mai aveau săgeţi se luptau în continuare, ucigându-i sau schilodindu-i pe duşmanii care nu aveau unde să se ferească.

Ceva mai târziu, Roran dădu să lovească un soldat cu vârful suliţei, dar aceasta se izbi de armura de oţel, iar coada de lemn se crăpă şi se rupse pe toată lungimea. Duşmanul părea năucit că încă mai era în viaţă. Şovăi puţin, cu sabia în mână, înainte să lovească, ceea ce-i dădu lui Roran răgazul de a se apleca pe sub tăişul de oţel ce zbârnâia, pentru a ridica de jos o altă suliţă cu care îl ucise. Numai că, spre necazul şi scârba sa, şi cea ce-a doua i se sfărâmă în pumni în mai puţin de un minut. Aruncând aşchiile ascuţite către duşmani, luă un scut de la un leş şi-şi scoase iarăşi de la cingătoare ciocanul, care măcar nu-l lăsase niciodată la greu.

Soldaţii începuseră să se răărească binişor. Ultimii se apropiau, pas cu pas, aşteptându-şi rândul pentru a-l înfrunta. Însă Roran avea între timp de-a face cu un duşman mai neînduplecat decât ei – sfârşeala. Îşi simţea trupul greu şi parcă lipsit de viaţă. Ochii i se împăienjeniseră şi nu putea să răsufle şi totuşi, cine ştie cum, găsea mereu puterea de a-şi doborî potrivnicii care apăreau unul după altul. Începuse să se

mişte mai greoi, aşa că soldaţii izbutiseră să-l rănească de mai multe ori decât la început.

În clipa în care zări câteva goluri în şirul de duşmani, dincolo de care se vedea satul, îşi dădu seama că nu mai avea mult de îndurat. Nici măcar ultimilor doisprezece soldaţi nu le arătă vreun pic de milă şi nici ei nu-i cerură nimic, cu toate că nu mai puteau nădăjdui să treacă şi de el şi de vardenii care-i aşteptau mai încolo. Nici măcar nu încercară să fugă, ci se năpustiră la el, mârâind, blestemând şi tânjind numai să-l ucidă pe bărbatul care le măcelărise atâţia tovarăşi, înainte să se prăvălească, la rândul lor, în nefiinţă.

Roran se simţi cuprins de un soi de admiraţie pentru curajul lor.

Prin aer zburau săgeţi ce zbârnâiau. Patru duşmani se prăbuşiră cu piepturile ciuruite. O suliţă aruncată de undeva, din spatele lui Roran, îl izbi pe cel de-al cincilea sub claviculă, făcându-l să se prăbuşească, la rândul său, peste grămada de leşuri. Încă două suliţe îşi atinseră ţinta până ce, în sfârşit, soldaţii rămaşi ajunseră la el. Cel din faţă dădu să-l taie în două cu o secure cu ţepuşă la vârf. Roran simţea vârful săgeţii din umăr, care i se freca de os. Totuşi, izbuti să ridice braţul stâng, parând lovitura cu scutul. Urlând de durere şi mânie, dar şi de pofta aprigă de a pune capăt bătăliei, îşi flutură ciocanul de jur împrejur şi-l ucise pe soldat, sfărâmându-i capul. Fără nicio întârziere, săltă pe piciorul nevătămat şi-l lovi pe următorul duşman în piept de două ori, crăpându-i coastele înainte ca acela să apuce să se apere. Cel de-al treilea pară două lovituri, apoi Roran îl păcăli cu o fentă şi-l ucise la rândul său. Ultimii doi se năpustiră de ambele părţi, dând să-i străpungă gleznele când se căţărau peste leşuri. Din ce în ce mai istovit, Roran se luptă cu ei o lungă vreme, alegându-se şi cu alte răni, până ce, în sfârşit, îi omorî – unuia îi sfărâmă coiful, iar celuilalt îi rupse gâtul cu o lovitură iscusită.

Apoi se clătină pe picioare şi se prăbuşi.

Se simţi luat pe sus şi deschise ochii, zărindu-l pe Harald, care-i ducea la buze un burduf cu vin.

— Bea, îi spuse acesta. Ai să te simţi mai bine.

Gâfâind, Roran izbuti să înghită de câteva ori. Vinul încălzit de soare îi ardea gura plină de răni. Îşi simţi picioarele ceva mai zdravene şi zise:

— Gata. Acum puteţi să-mi daţi drumul.

Apoi se sprijini în ciocan şi cercetă din ochi câmpul de luptă. Pentru prima dată îşi dădu seama cât de tare se înălţase mormanul de leşuri, împreună cu tovarăşii săi, se afla la cel puţin douăzeci de picioare înălţime, mai-mai să ajungă la acoperişurile caselor de alături. Observă că cei mai mulţi soldaţi muriseră din pricina săgeţilor, dar, chiar şi aşa, ştia că ucisese şi el destui.

— Câţi… câţi au fost? îl întreba pe Harald. Războinicul murdar de sânge clătină din cap:

— După al treizeci şi doilea, le-am pierdut socoteala. Poate ştie altul să-ţi spună. Stronghammer, o asemenea ispravă… N-am mai văzut niciodată aşa ceva, mai ales din partea unui om. Pesemne Saphira s-a priceput să aleagă – oamenii din familia voastră sunt luptători neîntrecuţi. Eşti mai viteaz decât orice alt muritor, Stronghammer. Nu ştiu câţi ai omorât azi, dar…

— O sută nouăzeci şi trei, strigă Carn, căţărându-se către ei.

— Eşti sigur? întrebă Roran, nevenindu-i să creadă. Ajungând în vârf, Carn încuviinţă.

— Da! Am văzut totul şi am ţinut cu grijă socoteala. Au fost o sută nouăzeci şi trei – şi patru dacă-l numărăm şi pe cel pe care l-ai străpuns în stomac înainte să-l termine arcaşii.

Roran se simţi năucit. Nu se aşteptase să fie chiar atât de mulţi. Un hohot aspru îi scăpă din gâtlej.

— Păcat că s-au terminat. Încă şapte şi aş fi avut două sute în cap. Ceilalţi râseră şi ei.

Alb la faţă din pricina îngrijorării, Carn întinse mâna spre săgeata înfiptă în umărul lui Roran, spunând:

— Hai, e vremea să-ţi văd de răni.

— Nu! răspunse Roran, dându-i mâna la o parte. S-ar putea ca alţii să fie mai rău decât mine. Vezi mai întâi de ei.

— Roran, poţi să şi mori din tăieturile astea dacă nu opresc sângele. N-o să-mi ia decât…

— Sunt bine, mârâi Roran. Lasă-mă în pace.

— Dar uită-te la tine! strigă magicianul; Roran îl asculta şi se înfiora.

— Bine, atunci fă-o, dar repede.

Apoi ridică ochii spre cerul senin şi-şi goli mintea de gânduri, în vreme ce Carn îi scoase săgeata din umăr şi îngână fel de fel de vrăji. Pe măsură ce acestea îşi îndeplineau menirea, simţi

mâncărimi şi furnicături în piele, însă durerea care-l chinuia se mai domoli. La sfârşit, era vânăt tot, dar nu mai suferea atât de tare şi avea mintea mai limpede.

Carn însă era tras la faţă şi tremura, sprijinindu-se de genunchii lui pâna ce-şi mai reveni.

— Acum… îngâimă el, oprindu-se să răsufle. Acum mă duc să văd de ceilalţi.

Se ridică şi-şi croi drum în josul mormanului de leşuri, clătinându-se pe picioare ca un om beat. Îngrijorat, Roran îl privi şi abia atunci îi veni în gând sa vadă ce se întâmplase cu restul tovarăşilor. Privind către capătul satului, nu văzu nimic în afară de trupurile întinse peste tot, unele cu tunici roşii – soldaţii Imperiului –, altele în hainele brune ale vardenilor.

— Ce ştii de Edric şi Sand? îl întrebă pe Harald.

— Îmi pare rău, Stronghammer, dar n-am putut observa nimic dincolo de lungimea sabiei.

Strigându-i pe cei câţiva bărbaţi care mai rămăseseră pe acoperişuri, Roran întrebă:

— Edric şi Sand?

— Nu ştim, Stronghammer, veni răspunsul.

Sprijinindu-se în ciocan, Roran coborî încet de pe morman şi, împreună cu Harald şi alţi trei, străbătu satul, ucigându-i pe toţi duşmanii pe care-i mai găseau în viaţă. Ajunşi la margine, unde numărul vardenilor căzuţi era mai mare decât al soldaţilor lui Galbatorix, Harald îşi lovi scutul cu sabia şi strigă:

— Mai este cineva în viaţă?

După o vreme, îi răspunse un glas care venea dintre două case:

— Cine eşti?

— Harald. Cu mine se află Roran Stronghammer şi alţi câţiva vardeni. Dacă sunteţi în slujba Imperiului, aruncaţi armele, căci tovarăşii voştri sunt morţi şi nu ne mai puteţi înfrânge!

De undeva dintre case se auzi zgomotul armelor lovindu-se de pământ, apoi, câte unul, câte doi, mai mulţi războinici de-ai vardenilor ieşiră din ascunzătoare şi veniră şchiopătând către ei. Mulţi se sprijineau unul de altul. Păreau năuciţi, iar unii erau atât de murdari de sânge încât la început Roran îi luă drept soldaţi duşmani. Numără douăzeci şi patru. Printre ultimii se afla Edric, ajutându-l pe un bărbat care-şi pierduse braţul drept în luptă.

Roran făcu un semn şi doi dintre ai săi se grăbiră să-l elibereze pe căpitan de povară. Acesta se îndreptă şi se apropie de el cu paşi mici. Îl privi drept în ochi, fără a lăsa să i se citească ceva pe chip. Rămase neclintit, la fel ca şi Roran, care-şi dădu seama că toţi cei din jurul lor tăcuseră. Edric vorbi primul:

— Câţi oameni de-ai tăi au scăpat cu viaţă?

— Cei mai mulţi. Nu chiar toţi, dar aproape. Edric încuviinţă.

— Dar Carn?

— Trăieşte… Sand?

— A murit acum câteva minute. Un soldat l-a străpuns cu săgeata în timpul primului iureş. Mi-ai nesocotit poruncile, Stronghammer, continuă Edric, privind dincolo de el, către mormanul de leşuri.

— Într-adevăr.

Căpitanul întinse braţul către el şi desfăcu palma.

— Nu, căpitane! strigă Harald, făcând un pas în faţă. Dacă nu era Roran, am fi pierit cu toţii. Ar trebui să-l fi văzut – a ucis de unul singur aproape două sute.

Edric însă rămase netulburat şi nu coborî braţul. Nici Roran nu se mişcă din loc. Întorcându-se spre el, Harald îi spuse:

— Roran, ştii că oamenii îţi sunt credincioşi. Doar o vorbă să spui şi…

— Nu fi neghiob, răspunse el, fulgerându-l cu privirea şi făcându-l să tacă.

— Aşa, deci nu eşti pe de-a-ntregul fără minte, şuieră Edric, printre buze. Harald, ţine-ţi gura dacă nu vrei să te trimit să ai grijă de caii de povară până acasă!

Ridicând ciocanul, Roran i-l dădu căpitanului, apoi îşi desfăcu cingătoarea, unde avea sabia şi pumnalul, şi i le întinse şi pe acestea.

— Alte arme nu mai am, spuse.

Mohorât, Edric dădu din cap, apoi îşi petrecu cureaua sabiei peste umăr.

— Roran Stronghammer, din clipa asta îţi iau comanda. Îmi dai cuvântul de onoare că n-ai să încerci să fugi?

— Da.

— Atunci ai să fii de ajutor pe unde vei putea, dar, altminteri, să-ţi intre bine în cap că eşti prizonier. Fuller, continuă Edric, plimbându-şi privirea împrejur şi arătând spre un alt războinic,

ai să-i iei locul lui Roran până ce ajungem îndărăt la vardeni, iar Nasuada hotărăşte ce este de făcut cu el.

— Da, să trăiţi, răspunse acela.

Mai multe ceasuri la rând, Roran trudi cot la cot cu ceilalţi războinici, adunându-şi morţii şi îngropându-i la marginea satului. Între timp, află că numai nouă din cei optzeci şi unu de oameni ai săi pieriseră în luptă, în vreme ce Edric şi Sand, împreună, pierduseră aproape o sută cincizeci. Edric ar fi pierdut şi mai mulţi dacă unii dintre ai săi nu ar fi rămas cu Roran după ce acesta le sărise în ajutor.

După ce terminară cu morţii, vardenii îşi adunară săgeţile, apoi făcură un foc în mijlocul satului, îi dezbrăcară pe duşmani şi-i aruncară în flăcări. Trupurile arse umplură cerul cu o pală de fum negru, uleios, ce se întinse cale de mai multe mile – sau cel puţin aşa li se părea. Prin norul de fum, soarele se vedea ca un rotund roşu, mai.

Femeia şi băiatul pe care soldaţii îi prinseseră nu erau de găsit nicăieri, nici în viaţă, dar nici printre trupurile fără suflare. Roran se gândi că, pesemne, fugiseră din sat de îndată ce începuse lupta, ceea ce era lucrul cel mai bun pentru ei. Le dori noroc şi o soartă mai bună.

Spre uimirea şi mulţumirea sa, Văpaia Zăpezii se întoarse, la trap, cu numai câteva minute înainte ca vardenii să plece. La început, armăsarul se arătă speriat şi sălbatic şi nu îngădui nimănui să se apropie de el. Apoi însă Roran izbuti să-l liniştească, vorbindu-i cu glas scăzut, şi să-i cureţe rana de la umăr, pe care o legă bine. Ştiind că nu era înţelept să-l călărească până ce nu se vindeca pe de-a-ntregul, îl legă la un loc cu caii de povară care, pesemne, nu-i erau deloc pe plac unui armăsar ca el, căci Văpaia Zăpezii începu pe dată să se împotrivească, lăsând urechile în jos, fluturând din coadă şi rânjindu-şi buzele.

— Poartă-te frumos, spuse Roran, mângâindu-l pe gât, iar calul îşi dădu ochii peste cap şi nechează, părând ceva mai liniştit.

Apoi, Roran alese un jugan care fusese al unuia dintre războinicii căzuţi în luptă şi-şi luă locul la coada alaiului de bărbaţi înşiraţi printre case, încercând să nu ia în seamă privirile pe care i le aruncau ceilalţi, cu toate că se simţi foarte mulţumit când unii dintre ei îl felicitară pentru ceea ce făcuse.

Şezând în şa şi aşteptând ca Edric să dea porunca să pornească la drum, se gândea la Nasuada, Katrina şi Eragon. Un nor de groază îi întunecă minţile, în vreme ce se întreba ce aveau să facă aceştia trei auzind despre răzvrătirea lui. O clipă mai târziu însă îşi alungă orice îngrijorare. „Am făcut ceea ce trebuia şi ceea ce se cuvenea, îşi spuse. N-am să mă căiesc, oricare-ar fi urmările."

— La drum! strigă Edric din fruntea şirului de călăreţi.

Roran îşi îndemnă bidiviul la pas. Ca unul, el şi tovarăşii săi se îndreptară spre vest, îndepărtându-se de sat şi lăsând mormanul de leşuri de soldaţi de-ai lui Galbatorix să ardă mocnit.

Veşti în oglindă

Soarele de dimineaţă o scălda pe Saphira într-o fierbinţeală plăcută.

Şedea întinsă, în bătaia razelor calde, pe un prag neted de stâncă aflat la câteva picioare deasupra cortului-colivie-de-pânză-goală al lui Eragon. După noaptea trecută, în care zburase de colo-colo, cercetând locurile în care se refugiaseră soldaţii Imperiului – aşa cum făcuse în fiecare noapte de când Nasuada îl trimisese pe Eragon în muntele-mare-scobit-Farthen-Dur –, se simţea cam adormită. Trebuia să o facă pentru a păstra ascunsă lipsa lui Eragon, însă asta o obosea, căci, deşi nu-i era câtuşi de puţin teamă de întuneric, nu se putea spune că l-ar fi îndrăgit din cale afară şi nu-i plăcea să-şi piardă mereu vremea cu aceeaşi îndeletnicire. De asemenea, dat fiind că vardenilor le lua atât de mult timp să se mute din loc în loc, ţinuturile peste care zbura, noapte de noapte, erau aproape întotdeauna aceleaşi. Singurul lucru care o mai trezise din amorţeală fusese că în dimineaţa trecută îl zărise pe minte-schiloadă-solzi-roşii-Thorn zburând jos, deasupra orizontului, către nord-est. Numai că el nu se întorsese s-o înfrunte, ci-şi văzuse de drum, pierzându-se în inima Imperiului. După ce le povestise Aryei, Nasuadei şi elfilor care o păzeau ceea ce văzuse, aceştia se purtaseră ca un stol de coţofene înfricoşate, urlând unii la alţii cât îi ţinea gura şi năpustindu-se în sus şi în jos. Îndrăzniseră chiar să-i ceară ca blană-neagră-albastră-de

lup-Blodhgarm să zboare împreună cu ea, sub chipul lui Eragon, lucru cu care, firește, nu se învoise. Una era să-i îngăduie elfului să-i urce în spinare strigoiul-umbră-palidă-Eragon de câte ori se înălţa în văzduh sau cobora pe pământ printre vardeni şi cu totul altceva să-i îngăduie unui străin s-o facă, atâta vreme cât nu-i ameninţa nicio primejdie. Şi, poate, nici măcar atunci.

Saphira căscă şi îşi întinse piciorul drept, depărtându-şi degetele terminate cu gheare. Apoi se aşeză la loc, răsucindu-şi coada pe lângă trup şi culcându-şi capul pe picioarele din faţă, visând la cerbi şi la alte făpturi bune de mâncat.

Nu trecu mult şi auzi zgomot de paşi. Cineva alerga prin tabără, îndreptându-se spre cortul-ca o pupă-de-fluture-roşu-cu-aripile-strânse al Nasuadei. Saphira nu-i dădu prea mare atenţie. Peste tot era plin de soli care alergau de colo-colo purtând veştile.

Tocmai când era gata să adoarmă, auzi un alt om care trecea în fugă, pe dedesubt, apoi, la scurtă vreme, încă doi. Fără să-şi deschidă ochii, scoase limba şi gustă aerul. Nu simţi nimic neobişnuit. Pesemne nu merita să se ridice ca să vadă despre ce era vorba, aşa că rămase întinsă şi adormi, visând că se cufunda în apele verzi şi reci ale unui lac, în căutarea peştilor graşi de pe fund.

Strigăte mânioase o treziră.

Fără să se mişte din loc, ascultă cum multe făpturi-cu-două-picioare-şi-urechi-rotunjite se certau între ele. Erau prea departe ca să le poată înţelege cuvintele, însă din ton îşi dădu seama că erau scoase din fire de mânie. Se mai întâmpla ca printre vardeni să se iţte neînţelegeri, la fel ca într-o turmă cu multe animale, însă ea una nu mai auzise niciodată ca atât de multe făpturi-cu-două-picioare să se certe cu atâta îndârjire, şi încă mult şi bine.

Pe măsură ce strigătele făpturilor-cu-două-picioare deveneau mai puternice, Saphira începu să simtă o durere surdă în ceafă. Brăzdă cu ghearele stânca pe care şedea. Trosnind puternic, sfărâmături de granit şi cuarţ începură să zboare de sub labele ei.

„Am să număr până la treizeci şi trei, se gândi, şi dacă până atunci nu încetează, am să mă duc să văd despre ce e vorba. Nădăjduiesc, pentru ei, să fie ceva îndeajuns de important

pentru a strica somnul unei fiice-a-vântului!”

Tocmai când ajunsese la douăzeci şi şapte, făpturile-cu-două-picioa-re tăcură. “În sfârşit!” Aşezându-se mai bine, Saphira se pregăti să se cufunde iarăşi în somnul pe-deplin-meritat.

Se auziră un zornăit metalic, foşnetul blănurilor-din-pânză-de-plante, zgomotul înfundat al acoperămintelor-din-piele-pentru-labe care loveau pământul, apoi împrejur se răspândi mirosul uşor de recunoscut al războinicei-piele-întunecată-Nasuada. „Ce-o mai fi?” se întrebă Saphira şi, vreme de o clipă, îi trecu prin minte să se ridice şi să ragă la cei din jur, până ce-i făcea s-o ia la fugă de groază şi s-o lase singură.

Deschise un ochi şi o văzu pe Nasuada, însoţită de cei şase străjeri, apropiindu-se cu paşi mari de locul în care era ea întinsă. La capătul de jos al pragului de stâncă, Nasuada le porunci străjerilor să rămână cu Blodhgarm şi cu ceilalţi elfi – care se duelau cu săbii de lemn, pe o pajişte îngustă –, apoi se căţăra de una singură până la ea.

— Salutări, Saphira, spuse Nasuada.

Purta o rochie roşie a cărei culoare părea nefiresc de vie pe fundalul frunzelor verzi ale merilor dimprejur. Scânteierile răsfrânte din solzii Saphirei îi scăldau chipul în pete de lumină tremurândă.

Saphira clipi o dată. Nu avea chef să-i răspundă în cuvinte. După ce trase cu ochiul în jur, Nasuada veni mai aproape de capul ei şi şopti:

— Saphira, trebuie să-ţi vorbesc între patru ochi. Tu poţi să-mi pătrunzi în minte, eu într-a ta – nu. Vrei, te rog, să rămai înăuntru, pentru a putea auzi ceea ce gândesc?

Întinzându-se către mintea încordată-aspră-ostenită a celeilalte, Saphira îi îngădui să înţeleagă cât era de furioasă pentru că fusese trezită din somn, apoi spuse: „Pot să fac ce-mi ceri, dacă aşa mi-e voia, însă numai cu îngăduinţa ta.”

„Fireşte, răspunse Nasuada. Înţeleg.” La început, Saphira nu înţelese mai nimic din gândurile ei. Erau numai imagini şi emoţii fără legătură unele cu altele: o spânzurătoare al cărei laţ atârna gol, pământul pătat de sânge, chipuri rânjite, groază, oboseală şi, peste toate, încăpăţânare şi dârzenie. „Iartă-mă, spuse în cele din urmă Nasuada. Am avut o dimineaţă grea. Dacă gândurile mi-o iau razna, te rog să ai răbdare.”

Saphira clipi din nou. „Spune-mi… ce i-a tulburat atât de tare

pe vardeni? O ceată de oameni m-au trezit din somn cu strigătele lor de mânie, iar înainte de asta am auzit o groază de soli care alergau prin tabără.”

Strângând din buze, Nasuada întoarse capul şi-şi încrucişa braţele pe piept, prinzându-şi antebraţele bandajate cu palmele făcute căuş. Mintea i se făcu neagră ca un nor de furtună, plină de gânduri despre moarte şi violenţă. După o tăcere nefiresc de lungă, zise: „Un varden, un bărbat pe nume Othmund, s-a strecurat astă-noapte în tabăra urgalilor şi a ucis trei dintre ei, care dormeau împrejurul focului. Urgalii n-au izbutit să-l prindă pe loc, însă în această dimineaţă a început să se laude cu ceea ce a făcut în auzul tuturor.”

„Dar de ce? întrebă Saphira. Nu cumva urgalii i-au ucis familia?”

Nasuada scutură din cap. „Aproape că mi-aş dori să fi fost aşa. Atunci, urgalii nu s-ar fi mâniat atât de tare, căci înţeleg totul când vine vorba de răzbunare. Nu, ciudăţenia e asta: Othmund îi urăşte pe urgali numai pentru că sunt ceea ce sunt. Nu i-au greşit cu nimic, nici lui, nici vreunui om din neamul său, şi totuşi îi duşmăneşte din adâncul sufletului. Cel puţin aşa am înţeles după ce am vorbit cu el.”

„Şi ce ai de gând să faci?”

Nasuada o privi iarăşi. În ochi i se citea o adâncă tristeţe. „Am să-l trimit la spânzurătoare. Când i-am primit pe urgali în rândul vardenilor, am hotărât că aceia care-i vor ataca vor fi pedepsiţi ca şi cum ar fi sărit la un semen de-al lor. Nu-mi pot lua cuvântul îndărăt.”

„Vrei să spui că te căieşti pentru ceea ce ai spus atunci?”

„Nu. Era nevoie ca oamenii să ştie că nu voi lăsa niciodată nepedepsită o asemenea faptă. Altfel, ar fi sărit la gâtul urgalilor încă din ziua în care Nar Garzhvog şi cu mine am căzut la înţelegere. Iar acum trebuie să le dovedesc că n-au fost vorbe goale. Dacă nu o fac, vor mai fi şi alte crime, apoi urgalii îşi vor face dreptate de unii singuri, iar vrajba dintre cele două neamuri va izbucni din nou. Othmund trebuie să moară pentru că i-a ucis pe urgali şi mi-a nesocotit poruncile, însă, vai, Saphira, vardenii nu se vor împăca niciodată cu asta. Mi-am jertfit trupul ca să le câştig credinţa, dar acum mă vor urî pentru că l-am trimis pe Othmund la spânzurătoare… Mă vor urî pentru că am pus vieţile urgalilor la acelaşi preţ cu ale lor.”

Coborând braţele, Nasuada începu să se joace cu manşetele rochiei.

„Unde mai pui că nici mie nu-mi place ceea ce fac mai mult decât lor. Oricât aş încerca să mă port bine şi cu cinste faţă de urgali, aşa cum o fac cu semenii mei şi aşa cum ar fi făcut-o tata, nu pot să uit că tocmai ei l-au ucis. Nu pot să uit priveliştea acelor urgali care-i măcelăreau pe vardeni în timpul bătăliei din Farthen Dur. Nu pot să uit poveştile pe care le-am auzit în copilărie, despre urgalii care dădeau năvală din munţi şi omorau oameni nevinovaţi în paturile lor. Dintotdeauna i-am privit ca pe nişte monştri înfricoşători, iar acum mi-am legat soarta de a lor. Nu pot să uit asta, Saphira, şi mă tot întreb dacă am luat hotărârea care trebuie."

„Aşa sunt toţi oamenii, încercă Saphira s-o liniştească. N-ai ce-i face. Totuşi, nu trebuie să te laşi încătuşată de ceea ce cred cei din jurul tău. Dacă eşti tare, poţi să-ţi depăşeşti limitele. Faptele din trecut ne învaţă, mai presus de orice, un lucru: anume că regii, reginele şi ceilalţi conducători care au silit feluritele neamuri să se apropie unele de altele au făcut cel mai mare bine Alagaesiei. De ură şi de mânie trebuie să ne ferim, nu de a strânge legăturile cu cei care ne-au fost cândva duşmani. Nu-ţi cere nimeni să uiţi că în trecut ţi-a fost teamă de urgali şi că nici acum nu poţi avea încredere deplină în ei. Au meritat-o. Aminteşte-ţi totuşi că piticii şi dragonii au fost cândva la fel de învrăjbiţi cum sunt oamenii şi urgalii acum. Până şi elfii s-au luptat cu dragonii şi ar fi vrut să-i şteargă de pe faţa pământului dacă ar fi avut cum. Toate astea s-au întâmplat odinioară, însă acum totul s-a schimbat, căci unii ca tine au avut curajul să lase deoparte urile străvechi şi să făurească legături de prietenie ce nu mai existaseră până atunci.”

Nasuada îşi lipi fruntea de falca ei şi spuse: „Eşti foarte înţeleaptă, Saphira.”

Amuzată, aceasta din urmă îşi ridică botul de pe labe şi o atinse pe Nasuada pe frunte cu vârful nasului. „Nu fac decât să rostesc adevărul, aşa cum îl înţeleg. Dacă asta înseamnă să fii înţelept, mă bucur că te-am putut ajuta. Totuşi, cred că eşti şi tu îndeajuns de înţeleaptă pentru a nu mai avea nevoie de sfaturile altora. Fireşte că moartea lui Othmund nu le va fi vardenilor pe plac, însă e nevoie de mai mult pentru a-i face să

nu-ţi mai fie credincioşi. Unde mai pui că sunt sigură că vei găsi tu o cale să-i împaci."

„Da, făcu Nasuada, ştergându-se cu degetele la ochi, pare-mi-se că voi fi nevoită să găsesc." Apoi zâmbi şi se înseninã la faţă. „Dar nu din pricina lui Othmund am venit să te văd. Tocmai am vorbit cu Eragon, care mi-a cerut să te trimit să i te alături în Farthen Dur. Piticii…"

Arcuindu-şi gâtul, Saphira slobozi un răget către cer. Focul care-i ardea în pântece i se revărsă dintre fălci într-o perdea sclipitoare de flăcări. Nasuada se trase câţiva paşi înapoi, iar toţi cei din jur îngheţară şi o priviră lung. Ridicându-se în picioare, Saphira se scutură din tot trupul, uitând de oboseală, şi-şi întinse aripile, pregătindu-se de zbor.

Străjile Nasuadei să năpustiră să o apere, dar ea le făcu semn să nu se apropie. O pală de fum o învălui, făcând-o să-şi acopere nasul cu mâneca rochiei, tuşind. „Mă bucur să te văd atât de însufleţită, Saphira, numai că…"

„Eragon a păţit ceva rău?" întrebă pe dată Saphira; era din ce în ce mai îngrijorată văzând-o pe Nasuada şovăind să-i răspundă.

„Nu, e bine sănătos, spuse aceasta în cele din urmă. Numai că… ieri… s-a întâmplat ceva."

„Ce anume?"

„A fost atacat împreună cu străjile sale."

Saphira rămase încremenită în loc, în vreme ce Nasuada îi povesti tot ceea ce aflase de la Eragon. Apoi îşi arătă colţii. „Cei din Durgrimst Az Sweldn rak Anhuin ar trebui să-ţi fie recunoscători că nu eram şi eu acolo împreună cu el. Nu i-aş fi lăsat să scape aşa de uşor după ce au încercat să-l omoare."

Zâmbind uşor, Nasuada spuse: „Dacă-i aşa, poate că-i mai bine că n-ai fost."

„Poate", recunoscu Saphira, apoi slobozi pe nări o pală de fum fierbinte şi-şi flutură coada încoace şi încolo. „Totuşi, ce mi-ai spus nu mă miră deloc. Se întâmplă mereu. De câte ori Eragon şi cu mine ne despărţim, se găseşte cineva să-l atace. Au ajuns să mă mănânce solzii dacă-l las de capul lui mai mult de câteva ceasuri."

„Dar este în stare să se apere foarte bine."

„Adevărat, însă nici duşmanii noştri nu sunt nişte nevolnici." Nerăbdătoare, Saphira se foi, ridicându-şi aripile încă şi mai

sus. „Nasuada, vreau să plec cât mai repede cu putinţă. Mai ai ceva să-mi spui?”

„Nu, răspunse Nasuada. Zboară repede şi drept la ţintă, Saphira, dar să nu zăboviţi prea mult în Farthen Dur. N-o să mai treacă decât vreo câteva zile după ce pleci din tabără şi Imperiul va afla că de această dată e vorba de o călătorie mai lungă decât cele din nopţile trecute. Nu sunt sigură dacă Galbatorix se va hotărî să lovească înainte să vă întoarceţi voi, însă cu fiecare ceas primejdia este din ce în ce mai mare.

De asemenea, aş vrea să ne fiţi alături când vom ataca oraşul Feinster. Putem să-l cucerim şi fară voi, dar ne va costa mult mai multe vieţi. Una peste alta, soarta tuturor vardenilor depinde de iuţeala voastră."

„Vom zbura ca vântul care aduce furtuna”, făgădui Saphira.

Apoi, Nasuada îşi luă rămas bun şi pleca de pe pragul de piatră. Pe dată, Blodhgarm şi ceilalţi elfi se năpustiră către Saphira şi-i legară în spinare peticul-de-pânza-care-o-stingherea-şaua-lui-Eragon, umplându-i desagii cu mâncare şi alte provizii pe care le-ar fi luat cu ea dacă ar fi plecat într-adevar într-o călătorie împreună cu Eragon. Nu avea nevoie de aşa ceva – nici măcar nu putea ajunge la hrana din desagi –, însă trebuia să ducă totul cu ea pentru a nu se da de gol. În cele din urma, Blodhgarm îşi duse palma la piept, în semn de respect, şi spuse în limba străveche:

— Mergi cu bine, Saphira Solzi Sclipitori. Fie ca tu şi Eragon să vă întoarceţi nevătămaţi.

„Rămâi cu bine, Blodhgarm.”

Saphira aşteptă până ce elful-blană-neagră-albastră-de-lup chemă la lumină strigoiul-umbră-palidă-Eragon, care ieşi din cort şi i se urcă în spinare. Fantoma păşi pe piciorul ei stâng, din faţa, apoi pe coapsă şi apoi i se urcă pe umăr, dar ea nu simţi nimic. Văzând semnul lui Blodhgarm care-i dădea de ştire că zisul-Eragon se aşezase la locul său, îşi ridică aripile sus, deasupra capului, până ce se atinseră, apoi sări înainte de pe pragul de stâncă.

În timp ce se prăbuşea către corturile cenuşii de dedesubt, îşi coborî aripile, îndepărtându-se de pământul-frânge-oase. Se întoarse către Farthen Dur şi începu să se urce către stratul de aer-rece-subţire de deasupra, nădăjduind să întâlnească un vânt puternic, care s-o ajute în călătoria sa.

Dădu ocol malului plin de copaci pe care vardenii poposiseră peste noapte, cutremurându-se de bucurie nestăvilita. Nu mai era nevoită să aştepte în vreme ce Eragon pleca fără ea în cine ştie ce aventura. Nici să-şi petreacă o noapte întreagă dând târcoale, mereu şi mereu, aceluiaşi petic de pământ. De-acum, cei care voiau să-i facă rău tovarăşului-minţii-şi-inimii-ei nu mai avea cum să scape de pedeapsă. Căscându-şi fălcile, Saphira îşi trâmbiţa bucuria şi încrederea către tot restul lumii, provocându-i pe zei, oricare şi oriunde ar fi fost, să încerce s-o oprească pe ea, care era fiica lui Iormungr şi a Vervadei, doi dintre cei mai faimoşi dragoni ai vremii lor.

Ajunsă la mai mult de o milă deasupra capetelor vardenilor, întâlni un vânt puternic dinspre sud-vest. Se lăsă în voia lui, îngăduindu-i s-o poarte, plutind peste pământurile scăldate în soare de dedesubt. Intinzându-şi gândurile în toate părţile, strigă: „Sunt pe drum, micuţule!”

Patru bătăi de tobă

Eragon se aplecă, având trupul încordat. Hadfala, femeia cu părul alb, şefa clanului Durgrimst Ebardac, tocmai se ridica de la locul său pentru a rosti câteva cuvinte în limba piticilor. Hundfast îi traduse pe dată, şoptindu-i la urechea stângă:

— În numele clanului meu, îl aleg pe Grimstborith Orik să ne fie rege.

Eragon răsuflă uşurat. „Unu.” Ca să obţină tronul, un şef de clan trebuia să aibă cele mai multe voturi din partea celorlalţi. Dacă niciunul nu izbutea să le adune, legea cerea ca pretendentul cu cele mai puţine voturi să fie înlăturat, iar întrunirea putea să se amâne cu încă trei zile, până la un nou vot, şi tot aşa până când unul dintre şefii de clan aduna voturile de care avea nevoie, iar ceilalţi îi jurau credinţă şi-l proclamau rege. Cu gândul la vardeni, pentru care fiecare zi era preţioasă, Eragon îşi dorea din tot sufletul ca totul să se termine din prima sau, dacă nu, măcar ca piticii să nu ceară un răgaz mai mare de câteva ceasuri. Altfel, de furie, era în stare să sfărâme masa rotundă din mijlocul încăperii.

Faptul că Hadfala, prima care-şi rostise cuvântul, trecuse de

partea lui Orik era un semn bun. Din câte ştia Eragon, înainte de mişelescul atac al celor din Az Sweldn rak Anhuin, aceasta îl sprijinise pe Gannel, şeful clanului Quan. Dacă ea îşi schimbase părerea, era cu putinţă ca şi celălalt fost aliat al lui Gannel, adică Grimstborith Undin, să facă la fel.

Veni rândul lui Galdhiem, şeful clanului Durgrimst Feldunost, să se ridice de la locul său. La cât era de scund, părea mai impunător aşezat decât stând în picioare.

— În numele clanului meu, rosti el solemn, îl aleg pe Grimstborith Nado să ne fie rege.

Întorcând capul într-o parte, Orik îl privi pe Eragon şi-i spuse cu glas scăzut:

— Ei, asta era de aşteptat.

Eragon încuviinţă şi trase cu ochiul la Nado. Piticul cu faţă rotundă îşi mângâia barba blondă, părând foarte mulţumit de sine însuşi. Apoi, se auzi glasul lui Manndrath, şeful clanului Durgrimst Ledwonnu:

— În numele clanului meu, îl aleg pe Grimstborith Orik să ne fie rege.

Orik îi mulţumi cu un semn din cap, iar Manndrath îi răspunse cu un gest solemn. În clipa în care el se aşeză la loc, toţi cei dinăuntru, printre care şi Eragon, îşi întoarseră ochii spre Gannel, iar în încăpere se lăsă o linişte atât de adâncă de parcă toţi îşi ţineau răsuflarea. Ca şef al clanului Quan, însărcinat cu treburile religioase, şi ca mare preot al lui Guntera, regele zeilor, Gannel avea multă putere asupra celorlalţi. Pretendentul pe care-l alegea el avea cele mai mari şanse de a obţine coroana.

— În numele clanului meu, spuse Gannel, îl aleg pe Grimstborith Nado să ne fie rege.

Piticii care urmăreau votul de pe scaunele aşezate de jur împrejurul încăperii începură să şuşotească, iar rânjetul de mulţumire al lui Nado se lăţi şi mai mult. Încleştându-şi mâinile una de alta, Eragon blestemă pe tăcute.

— Nu deznădăjdui, băiete, îi şopti Orik. Încă mai putem câştiga. S-a mai întâmplat şi altădată ca şeful clanului Quan să fie înfrânt.

— Da, dar cât de des? îi răspunse Eragon tot în şoaptă.

— Destul, destul…

— Şi când a fost ultima dată?

Orik se foi stânjenit şi întoarse capul.

— Acum opt sute treizeci şi patru de ani, când regina…

Se opri însă în clipa în care Undin, şeful clanului Durgrimst Ragni Hefthyn, rosti:

— În numele clanului meu, îl aleg pe Grimstborith Nado să ne fie rege.

Orik îşi încrucişa braţele pe piept. Aşezat mai la o parte, Eragon nu putea să-i vadă chipul, dar era limpede că piticul se încruntase. Muşcându-şi buzele, Eragon îşi fixă privirea în podeaua colorată, numărând voturile celor care-şi spuseseră deja cuvântul, precum şi pe cele care mai rămăseseră, încercând să-şi dea seama dacă Orik mai avea sau nu cum să câştige. Oricum, lupta era foarte strânsă. Eragon îşi încleşta şi mai tare palmele, înfigându-şi unghiile în carne.

Thordris, grimstborith în Durgrimst Nagra, se ridică şi-şi petrecu cosiţa lungă şi groasă peste un braţ.

— În numele clanului meu, îl aleg pe Grimstborith Orik să ne fie rege.

— Asta face trei la trei, spuse pe înfundate Eragon, iar Orik încuviinţă.

Venise rândul lui Nado. Mângâindu-şi barba cu o mână, şeful clanului Durgrimst Knuricarathn le zâmbi celor adunaţi cu o sclipire pofticioasă în ochi.

— În numele clanului meu, mă aleg pe mine să vă fiu rege. Dacă va fi aşa, vă făgăduiesc să curăţ regatul de toţi străinii care l-au spurcat şi să folosesc averile şi puterile noastre pentru a-mi apăra neamul, şi nu vieţile elfilor, oamenilor şi urgalilor. Jur pe onoarea familiei mele!

— Patru la trei, spuse Eragon.

— Mda, zise Orik. Că doar nu te aşteptai ca Nado să aleagă pe altcineva, şi nu pe sine însuşi.

Lăsându-şi din mână cuţitul şi bucata de lemn, Freowin, şeful celor din Durgrimst Gedthrall, se ridică greoi din jilţ şi, ţinând ochii în jos, spuse cu glasul său încet, dar răsunător:

— În numele clanului meu, îl aleg pe Grimstborith Nado să ne fie rege.

Apoi se aşeză la loc şi îşi îndreptă din nou atenţia spre corbul pe care-l sculpta, fără să ia în seamă freamătul de uimire ce se răspândi prin încăpere. Nado se umflă şi mai tare în pene de mulţumire.

— Barzul, mârâi Orik din ce în ce mai încruntat, strângând din toate puterile braţele jilţului, care scârţâi ameninţător. Trădător nemernic! îmi făgăduise votul mie!

— Dar de ce să facă aşa ceva? întrebă Eragon, simţind un gol în stomac.

— Se duce să se roage în templul lui Sindri de două ori pe zi. Trebuia să-mi dau seama că n-o să iasă din cuvântul lui Gannel. Puah! Gannel m-a jucat pe degete de la bun început… O să… bombăni Orik, numai că nu apucă să sfârşească; în clipa aceea, ochii tuturor se îndreptară spre el. Ascunzându-şi furia, se ridică în picioare şi privi de jur împrejur la ceilalţi şefi de clan, apoi vorbi pe limba sa: în numele clanului meu, mă aleg pe mine să vă fiu rege. Dacă va fi aşa, vă făgăduiesc că voi aduce bogăţii şi faimă neamului nostru şi că-i voi dărui libertatea de a trăi afară, la lumina soarelui, fără teamă de Galbatorix sau de oştile sale. Jur pe onoarea familiei mele!

— Cinci la patru, spuse Eragon când Orik se aşează la loc. Şi nu noi suntem în frunte.

— Ştiu şi eu să număr, Eragon, mormăi piticul.

Eragon îşi lăsă coatele pe genunchi, privind de la un pitic la altul. Ardea de dorinţa de a fi şi el de ajutor. Nu ştia cum, însă era atât de mult în joc încât i se părea că trebuia să găsească o cale pentru ca Orik să dobândească tronul. Numai aşa piticii aveau să-i ajute mai departe pe vardeni în lupta împotriva Imperiului. Însă, oricât de mult se străduia, nu-i venea nimic în minte decât să aştepte.

Următorul care se ridică era Havard, şeful clanului Durgrimst Fanghur. Cu bărbia în piept, acesta îşi umflă buzele şi bătu în masă cu cele două degete de la mâna dreaptă care-i mai rămăseseră, părând cufundat în gânduri. Eragon se foi în scaun, simţindu-şi inima bătând să-i spargă pieptul. „Oare o să-şi ţină făgăduinţa faţă de Orik?” se întrebă el. Havard mai bătu o dată în masă, apoi o lovi cu putere cu palma. Ridicând ochii, spuse:

— În numele clanului meu, îl aleg pe Grimstborith Orik să ne fie rege.

Eragon se simţi de-a dreptul încântat, privindu-l pe Nado, care făcu ochii mari, apoi scrâşni din dinţi. Obrazul îi zvâcnea.

— Ha! făcu Orik. Ce-a mai înghiţit găluşca!

Singurii şefi de clan rămaşi erau Hreidamar şi Iorunn.

Hreidamar, un pitic zdravăn şi puternic, şeful clanului Urzhad, părea tulburat, în vreme ce Iorunn – cea care stăpânea Durgrimst Vrenshrrgn, Lupii Războiului – îşi pipăia cicatricea ca un corn de lună de pe obrazul stâng cu vârful ascuţit al unei unghii şi zâmbea ca o pisică sătulă şi fericită.

Aşteptând să audă ce aveau de spus, Eragon îşi ţinu răsuflarea. „Dacă Iorunn votează pentru ea însăşi, se gândi, iar Hreidamar încă îi este credincios, va trebui să mai aibă loc o întrunire. Numai că n-are de ce să facă asta – ar fi o întârziere fără rost, care, din câte ştiu despre ea, nu i-ar folosi la nimic. De-acum, nu mai poate avea nicio nădejde să devină regină – ar fi dată la o parte înainte de întrunirea următoare şi mă îndoiesc că este atât de neghioabă încât să risipească puterea pe care o are în această clipă numai pentru a le putea spune nepoţilor că a fost cândva pretendentă la tron. Pe de altă parte, dacă ea şi Hreidamar nu mai sunt de aceeaşi părere, atunci votul va fi egal şi iarăşi va fi nevoie de încă o întrunire… Ah! De ce nu pot să văd viitorul? Dacă Orik pierde? Oare am cum să-l ajut? Aş putea să ferec încăperea, ca nimeni să nu mai intre şi să nu mai iasă, apoi să pun mâna pe şefii de clan şi… Dar nu, asta ar fi…”

Însă nu mai apucă să-şi ducă gândurile până la capăt, căci Iorunn îi făcu lui Hreidamar un semn cu capul, apoi îşi întoarse privirea pătrunzătoare spre Eragon însuşi, de parcă era un bou pe care tocmai se pregătea să-l cumpere. Zalele lui Hreidamar zornăiră în clipa în care el se ridică şi spuse:

— În numele clanului meu, îl aleg pe Grimstborith Orik să ne fie rege.

Lui Eragon i se puse un nod în gât.

Zâmbind uşor, cu buzele sale de un roşu aprins, Iorunn se ridică, la rândul său, cu o mişcare ca de şarpe şi spuse cu un glas înfundat şi uşor răguşit:

— Pare-se că depinde numai de mine să hotărăsc ce se va-ntâmpla mai departe. Am ascultat cu mare grijă ce-aţi avut de spus, Nado şi Orik. Unele lucruri mi-au plăcut, altele nu, însă cea mai importantă hotărâre pe care trebuie s-o luăm este dacă să ne alăturăm războiului dintre vardeni şi Imperiu sau nu. Dacă ar fi vorba numai de o înfruntare între clanuri duşmane, nici că mi-ar păsa cine iese învingător şi nici prin cap nu mi-ar trece să-mi jertfesc războinicii spre folosul unor străini. Totuşi, nu e aşa. Nici pe departe. Dacă Galbatorix câştigă războiul, nici

măcar Munţii Beor nu ne vor apăra de mânia lui. Dacă vrem ca regatul nostru să nu piară de pe faţa pământului, trebuie să facem tot ce putem pentru a-l răsturna pe duşman. Şi încă ceva: mi se pare nedemn pentru un neam atât de vechi şi de puternic ca al nostru să se ascundă prin peşteri şi tuneluri, în vreme ce alţii hotărăsc soarta Alagaesiei. Când se vor scrie cronicile acestor vremi, despre noi ce se va spune? Că am luptat alături de elfi şi de oameni, ca eroii de demult, sau că ne-am ascuns înfricoşaţi în spatele zidurilor, ca nişte ţărani, în vreme ce dincolo de ele se dezlănţuia furtuna? Eu una ştiu răspunsul, sfârşi Iorunn, apoi îşi dădu părul pe spate şi zise: în numele clanului meu, îl aleg pe Grimstborith Orik să ne fie rege.

Cel mai în vârstă din cei cinci vestitori-de-lege care stăteau în picioare, pe lângă pereţii rotunjiţi, înainta şi lovi în podeaua de piatră cu capătul toiagului său frumos şlefuit, apoi anunţă:

— Să trăiască Regele Orik, cel de-al patruzeci şi treilea rege al celor din Tronjheim, din Farthen Dur şi al tuturor knurla din Munţii Beor!

— Să trăiască Regele Orik! strigară toţi cei dinăuntru, ridicându-se în picioare în foşnet de haine şi de armuri. Năucit, Eragon făcu şi el la fel, gândindu-se că de-acum era printre ei un cap încoronat. Trase cu ochiul la Nado, însă chipul piticului era amorţit şi de necitit. Vestitorul-de-lege lovi din nou cu toiagul în podea.

— Le poruncesc scribilor să consemneze fără întârziere această hotărâre în cronicile lor şi fie ca veştile să ajungă la urechile fiecărui knurla din regat! Soli! Daţi-le de ştire vrăjitorilor care au în grijă oglinzile de ceea ce s-a-ntâmplat astăzi aici, apoi căutaţi-i pe cei care străjuiesc muntele şi spuneţi-le aşa: „Patru bătăi din tobă. Patru bătăi şi loviţi aşa cum n-aţi mai lovit niciodată, căci, iată, avem un nou rege. Patru bătăi pentru ca muntele întreg să se zguduie şi să vuiască”. Aşa vă poruncesc să le spuneţi! Plecaţi!

După ce ieşiră solii, Orik se ridică din jilţ şi rămase în picioare, cu ochii la cei adunaţi împrejurul său. Privindu-l, lui Eragon i se păru că era oarecum năuc, de parcă nu s-ar fi aşteptat să obţină cu adevărat coroana:

— Vă mulţumesc pentru ceea ce mi-aţi dăruit astăzi, începu piticul, apoi se opri puţin şi continuă: Singurul meu gând şi

singurul meu ţel este binele neamului nostru şi am să fac tot ce pot pentru asta până în ziua în care mă voi întoarce în piatră.

Apoi, şefii de clan ieşiră în faţă, unul câte unul, îngenunchează la picioarele sale şi-i jurară credinţă şi supunere. Când veni rândul lui Nado, acesta nu lăsă să se vadă ce simţea şi rosti jurământul cu un glas lipsit de expresie, scuipând cuvintele ca pe nişte bucăţele de plumb. După ce termină, un val de uşurare îi străbătu pe toţi privitorii.

Când se termină şi cu jurămintele, Orik porunci ca încoronarea să aibă loc în dimineaţa următoare, apoi se retrase într-o încăpere alăturată împreună cu sfetnicii săi. Ajunşi acolo, Eragon şi Orik se priviră ochi în ochi, fără să vorbească, până ce piticul începu să zâmbească, din ce în ce mai larg, apoi izbucni într-un hohot de râs, înroşindu-se în obraji. Eragon râse şi el, apoi îl apuca de braţ şi-l îmbrăţişa. Străjile şi sfetnicii lui Orik se apropiară şi ei, bătându-l pe umăr şi felicitându-l cu însufleţire. Eragon îi dădu drumul din braţe şi zise:

— Nu credeam că Iorunn avea să fie de partea noastră.

— Mda, nici eu… mă bucur că a fost, dar aşa totul se încâlceşte, se strâmbă Orik. Cred că va trebui s-o răsplătesc pentru ajutor, şi să-i ofer un loc în sfat, dacă nu şi mai mult.

— Şi ce, nu e bine? întrebă Eragon, încercând din răsputeri să se facă auzit în toată hărmălaia. Dacă cei din clanul Vrenshrrgn îşi merită numele, vom avea mare nevoie de ei înainte să ajungem la porţile din Uru’baen.

Orik dădu să-i răspundă, dar în clipa aceea un sunet înfundat, însă foarte răsunător, care părea să vină de peste tot, îi făcu să se înfioare din cap până în picioare.

— Ascultaţi! strigă Orik ridicând braţul, iar toţi ceilalţi tăcură. Zgomotul se repetă de trei ori, făcând încăperea să tremure, de parcă un uriaş lovea din toate puterile zidurile oraşului. La sfârşit, Orik spuse:

— Nu credeam să aud vreodată tobele lui Derva vestindu-mi încoronarea.

— Dar cât sunt de mari? întrebă Eragon plin de uimire.

— Cam de cincizeci de picioare, de-a curmezişul, dacă ţin minte bine.

Eragon se gândi că era de-a dreptul ciudat că piticii, neamul cel mai scund din întreaga Alagaesie, făureau lucrurile cele mai măreţe din lume. „Poate că, se gândi, înconjuraţi de asemenea

obiecte uriaşe, nu se mai simt atât de mici.” Era cât pe ce să-i pomenească şi lui Orik de asta, însă în ultima clipă îi trecu prin minte că putea să-l supere, aşa că îşi ţinu gura.

Adunându-se în jurul noului rege, sfetnicii săi începură să-i vorbească în limba lor, luându-şi adesea vorba din gură. Eragon, care tocmai voia să pună şi el o întrebare, se trezi alungat într-un colţ. Încercă să aibă răbdare şi să aştepte ca discuţia să se termine, însă după câteva minute se lămuri că piticii nu aveau de gând să termine prea curând cu sfaturile şi rugăminţile – căci, pesemne despre asta se vorbea. Aşadar, ridică glasul şi spuse:

— Orik Konungr.

Folosise cuvântul din limba străveche care însemna „rege” şi îl rostise cu atâta putere încât să le atragă atenţia tuturor celor din încăpere. Se lăsă liniştea, iar Orik îl privi şi ridică dintr-o sprânceană.

— Maiestatea Voastră, vă cer îngăduinţa să mă retrag. Am o… treabă de care aş vrea să mă ocup, dacă nu e cumva prea târziu.

În ochii căprui ai lui Orik se aprinse o scânteie de înţelegere.

— Fireşte, fireşte, du-te repede! Dar, Eragon, să nu crezi că ai fi nevoit să-mi spui maiestate sau sire, ori să foloseşti vreun alt titlu. La urma urmelor, suntem prieteni şi fraţi de cruce.

— E adevărat, Maiestatea Voastră, răspunse Eragon, dar, deocamdată, cred că se cuvine să fac şi eu la fel ca toţi ceilalţi. De-acum, sunteţi regele întregului neam, deci şi al meu de vreme ce mă număr printre fiii clanului Durgrimst Ingeitum, şi nu am voie să uit de asta nicio clipă.

Orik îl privi o vreme, ca de la mare depărtare, apoi încuviinţă şi spuse:

— Cum doreşti, Biruitor al Umbrei.

Eragon făcu o plecăciune şi ieşi. Însoţit de cei patru străjeri, străbătu în grabă tunelurile şi urcă treptele care-l aduseră la primul cat din Tronjheim. Odată ce ajunseră la coridorul care străbătea oraşul spre sud, Eragon se întoarse către Thrand, căpitanul străjilor, şi zise:

— De-aici încolo, aş vrea să alerg. N-o să puteţi ţine pasul cu mine, aşa că ar fi mai bine să vă opriţi la poarta de sud şi să m-aşteptaţi acolo.

— Argetlam, gândeşte-te, spuse Thrand, n-ar trebui să pleci

de unul singur. Nu te pot convinge să mergi la pas, ca să avem cum să te însoţim? Chiar dacă nu suntem aşa iuţi ca elfii, putem mărşălui din zori până-n asfinţit, chiar şi cu armura pe noi.

— Îţi mulţumesc pentru grija pe care mi-o purtaţi, zise Eragon, dar n-aş vrea să pierd nicio clipă, nici măcar dac-aş şti că în spatele fiecărei coloane se ascunde câte un ucigaş. Rămâneţi cu bine!

Şi, cu asta, se năpusti pe coridorul lat, strecurându-se pe lângă piticii care-i ieşeau în cale.

Din nou împreună

Până la poarta de sud a oraşului, Eragon avea de făcut cam o milă. Ajunse în numai câteva minute, alergând cât îl ţineau picioarele pe podeaua de piatră. Din loc în loc, zări tapiseriile bogate ce atârnau deasupra intrărilor arcuite ale coridoarelor din stânga şi din dreapta sa şi statuile groteşti care înfăţişau fiare şi monştri, ascunse printre coloanele de jasp, roşii ca sângele, ce mărgineau strada boltită şi atât de lată încât Eragon izbuti, fără nicio greutate, să-i ocolească pe piticii care se plimbau în sus şi în jos. O singură dată, un şir de Knuricarathn îi tăie calea, aşa că nu mai avu de ales şi trebui să sară peste ei. Piticii lăsară capetele în jos, scoţând strigăte înfundate. Vesel nevoie mare, Eragon le privi chipurile năucite în vreme ce plutea pe deasupra lor.

Cu paşi uşori şi iuţi, ieşi în fugă prin poarta uriaşă, de lemn, care apăra intrarea de sud a oraşului. În clipa în care trecu pe lângă ei, îi auzi pe străjeri salutându-l. Mai făcu câţiva paşi pe sub o arcadă, apoi se strecură printre cei doi grifoni de aur care priveau neclintiţi spre orizont.

Dincolo de poartă, aerul era răcoros şi umed, mirosind a ploaie. Deşi era dimineaţă, întinderea pustie din jurul oraşului era cufundată într-un amurg cenuşiu. Pe acolo nu creştea niciun fir de iarbă, ci găseai numai muşchi şi licheni printre care, din loc în loc, se vedeau mănunchiuri de ciuperci ce răspândeau un miros puternic. Deasupra lui, Farthen Dur se înălţa, cale de zece mile, către deschizătura îngustă din vârf, prin care cele câteva raze de lumină pătrundeau în crater.

Ridicând ochii spre cer, Eragon se simţi tulburat de măreţia muntelui.

Alergând, îşi asculta răsuflarea ritmică şi zgomotul uşor al paşilor. Era singur. Numai deasupra capului i se învârtea un liliac curios, scoţând strigăte ascuţite. Liniştea ce cuprinse muntele scobit îl umplu de mulţumire şi-l făcu să mai uite de griji.

Urmă cărarea pietruită ce se întindea de la poarta de sud a oraşului până la cele două uşi negre, înalte de treizeci de picioare, tăiate în stânca de la poalele muntelui. În clipa în care se opri, doi pitici ieşiră din ascunzişurile lor şi se grăbiră să deschidă uşile care dădeau într-un tunel ce părea fără capăt.

Eragon merse mai departe. Cale de cincizeci de picioare, tunelul era presărat cu coloane de marmură, încrustate cu rubine şi ametiste, apoi era pustiu şi mohorât. Pe pereţii netezi nu se vedeau decât lămpi fără flacără, aşezate cam din douăzeci în douăzeci de paşi, şi vreo câteva uşi sau porţi ferecate. „Mă întreb unde duc”, îşi zise Eragon, apoi îşi aminti de uriaşa întindere de piatră de deasupra creştetului său şi, pentru câteva clipe, tunelul i se păru o temniţă înfricoşătoare. Se grăbi să alunge acest gând.

Nu ajunsese decât pe la jumătatea tunelului, când o simţi.

„Saphira!” strigă şi în gând, şi cu glas tare. Numele ei răsună printre pereţii de piatră, ca şi cum ar fi izvorât din douăzeci de piepturi laolaltă.

„Eragon!” O clipă mai târziu, un răget slab veni către el din celălalt capăt al tunelului.

Iuţind pasul, el îşi deschise mintea către Saphira, înlăturând orice obstacol din jurul fiinţei sale pentru a se putea face una cu ea. Ca un şuvoi fierbinte, gândurile Saphirei ieşiră în întâmpinarea gândurilor lui. Se atinseră. Eragon gemu şi se împiedică, gata să cadă. Se îmbrăţişară cu gândurile, simţindu-se mai aproape decât ar fi putut fi vreodată, faţă în faţă, ca şi cum erau o singură făptură. Cea mai mare mulţumire era că singurătatea care-i chinuise luase sfârşit. A şti că eşti împreună cu cineva care te iubeşte, te înţelege pe deplin şi nu te va părăsi nici în cele mai dureroase împrejurări este lucrul cel mai de preţ din lume. Şi Eragon, şi Saphira o ştiau.

Nu trecu mult şi Eragon o văzu venind în grabă spre el, cât putea de repede, fără să se lovească de tavan sau să-şi zgârie

aripile de pereţi. Ghearele ei scârţâiră pe podeaua de piatră în clipa în care se opri în faţa lui mândră, sclipitoare, uluitor de frumoasă.

Strigând de bucurie, Eragon sări în sus şi, fără să se ferească de solzii ei ascuţiţi, îi îmbrăţişa gâtul cu braţele şi o strânse cât putu de tare.

Picioarele i se bălăngăneau în aer. „Micuţule”, răsună şoapta caldă a Saphirei. Îl lăsă jos, pufni şi continuă: „Micuţule, desfă-ţi braţele. Mă strângi de gât.”

„Îmi pare rău.” Rânjind, el făcu un pas înapoi, apoi râse şi-şi lipi fruntea de botul ei, scărpinând-o pe falcă. Saphira începu să toarcă, făcând tunelul să vibreze.

„Eşti obosită”, spuse el.

„N-am mai zburat niciodată aşa de repede. După ce am plecat de la vardeni, nu m-am oprit decât o singură dată şi numai pentru că mi-era mult prea sete pentru a mai putea merge mai departe.”

„Adică n-ai dormit şi n-ai mâncat de trei zile?”

Ea încuviinţă din priviri, clipind o singură dată din ochii săi strălucitor de albaştri.

„Cred că eşti moartă de foame!” spuse Eragon îngrijorat, apoi îi privi trupul, căutând să vadă dacă nu era cumva rănită. Spre uşurarea lui, nu observă nimic.

„Sunt ostenită, recunoscut Saphira, dar foame nu-mi e. Încă nu. După ce mă odihnesc, o să vreau să şi mănânc. Acum însă nu cred că aş putea să înghit nici măcar un iepure… Mi se clatină pământul sub picioare, de parcă încă nu m-am oprit din zbor.”

Dacă nu ar fi fost despărţiţi atâta vreme, poate că Eragon ar fi dojenit-o pentru nechibzuinţă. Acum însă se simţi mişcat şi recunoscător pentru truda ei. „Îţi mulţumesc, spuse. Şi o zi dacă mai aşteptam până să fim din nou împreună, ar fi fost prea mult.”

„Şi eu cred la fel”, răspunse Saphira, apoi închise ochii şi îşi îndesă capul în palmele lui, semn că dorea să mai fie scărpinată. „Unde mai pui că nu se făcea să întârzii la încoronare, nu-i aşa? Pe cine au ales şefii de clan?”

De îndată ce-şi termină întrebarea, Eragon îi trimise, în gând, imaginea lui Orik.

„Aha”, făcu ea, mulţumită. „O să fie un rege bun.”

„Nădăjduiesc că da.”

„Dar steaua de safir? E gata? Pot s-o fac la loc?”

„Nu ştiu dacă au terminat-o încă, dar sigur va fi gata până mâine.”

„E bine aşa.” Ridicându-şi o pleoapă, îl sfredeli cu privirea pătrunzătoare. „Nasuada mi-a spus ce au încercat cei din Az Sweldn rak Anhuin. Nu ştiu cum faci şi dai de necaz de câte ori rămâi singur.”

„Dar când sunt cu tine?” întrebă Eragon, zâmbind şi mai larg.

„Înainte să te înghită necazurile, le înghit eu pe ele.”

„Chiar aşa? Dar lângă Gil’ead, când ne-au atacat urgalii şi m-au luat prizonier?”

Dintre colţii Saphirei ieşi o pală de fum. „Asta nu se pune. Eram mai tânără, mai mică şi mai neştiutoare. Acum nu s-ar mai putea întâmpla aşa ceva. Şi nici tu nu mai eşti chiar aşa de neajutorat.”

„N-am fost niciodată neajutorat, se împotrivi el. Numai că am duşmani puternici.”

Din cine ştie ce pricină, cuvintele lui i se părură Saphirei nemaipomenit de caraghioase. Ea începu să râdă din străfundul pieptului. Eragon izbucni şi el în hohote. Niciunul dintre ei nu se putea stăpâni. Eragon se întinse pe spate, gâfâind, în vreme ce Saphira se chinuia să înăbuşe flăcările care-i tot scăpau pe nări. Apoi, ea scoase un sunet pe care Eragon nu-l mai auzise niciodată, ca un soi de mârâit ciudat, tremurător. Cu ajutorul legăturii ce-i unea, el simţi ceva cu totul de neînţeles.

Sunetul scos de Saphira se repetă. Ea scutură din cap, ca şi cum încerca să scape de un roi de muşte care-o necăjeau. „Vai de mine şi de mine, spuse. Pare-mi-se că m-a luat sughiţul.”

Eragon rămase cu gura căscată, încremenit, apoi se îndoi de mijloc, râzând atât de tare încât ochii i se umplură de lacrimi. De câte ori simţea că era pe cale să-şi revină, Saphira sughiţa iarăşi, scuturând din cap ca o barză, iar el se prăbuşea la loc, hohotind. În cele din urmă, îşi astupă urechile cu degetele, rămase cu ochii în tavan şi încercă să-şi amintească toate numele de pietre şi metale pe care le ştia.

După ce termină, răsuflă adânc şi se ridică.

„Ţi-ai revenit?” întrebă Saphira, apoi umerii i se scuturară din pricina altui sughiţ.

Eragon îşi muşcă limba. „Da, oarecum… Hai să mergem în Tronjheim! Îţi trebuie puţină apă. O să te-ajute. Apoi, trebuie să dormi.”

„Nu există nicio vrajă pentru a vindeca sughiţul?”

„O fi existând. Poate că da. Însă nici Brom, nici Oromis nu m-au învăţat nimic despre asta.”

Printr-un mormăit urmat imediat de un sughiţ, Saphira îi dădu de ştire că înţelesese. Muşcându-şi şi mai tare limba, Eragon îşi privi lung vârfurile încălţărilor.

„Mergem?”

Drept răspuns, ea întinse piciorul drept. Fără întârziere, Eragon i se urcă în spinare şi se aşeză în şa pe umerii ei.

Din nou împreună, străbătură tunelul care-i ducea în Tronjheim. Amândoi erau la fel de fericiţi şi îşi împărtăşeau unul altuia bucuria.

Încoronarea

Tobele lui Derva răsunară, chemându-i pe piticii din Tronjheim să fie martori la încoronarea noului lor rege.

— În mod firesc, îi spusese Orik lui Eragon noaptea trecută, după ce şefii de clan aleg, regele sau regina începe pe dată să domnească, însă încoronarea nu are loc mai devreme de trei luni, pentru ca toţi cei care doresc să fie de faţă să-şi poată termina treburile şi să vină în Farthen Dur din toate colţurile regatului. Nu ni se întâmplă prea des să ne schimbăm conducătorul, aşa că obiceiul cere să ne bucurăm din plin de acest prilej şi să ne petrecem mai multe săptămâni în ospeţe, cântece, să ne măsurăm unii cu alţii în iscusinţă şi putere, să ne întrecem la lucrul cu metalele sau cu lemnul şi să făurim fel de fel de frumuseţi… însă vremurile pe care le trăim nu ne îngăduie.

Eragon şi Saphira se aflau la intrarea în sala cea mare din Tronjheim, ascultând bătăile uriaşelor tobe. De o parte şi de cealaltă a coridorului lung de o milă, sute de pitici se înghesuiau printre arcade, la fiecare cat, privindu-i cu ochii lor întunecaţi şi sclipitori.

De dimineaţă, când se ospătase cu cinci oi grase, pe care le înghiţise cât ai clipi, Saphira îşi lingea fără încetare fălcile cu

limba sa crestată, ca de şarpe. Din când în când, ridica piciorul stâng şi-şi freca botul de el. Mirosea puternic a lână arsă.

„Nu te mai foi atâta, îi spuse Eragon. Toată lumea e cu ochii pe noi.”

Saphira scoase un mârâit înfundat. „N-am ce face. Mi-a rămas lână între dinţi. Acum îmi amintesc de ce mă feresc cât pot să mănânc oi. Sunt înfiorătoare. Smocurile alea moi mi se adună în stomac şi-mi fac greaţă.”

„După ce terminăm aici, te ajut eu să-ţi cureţi dinţii. Până atunci însă stai potolită.”

„Pfu…”

„Oare Blodhgarm s-o fi gândit să-ţi dea la tine ceva rădăcină de flăcări? Asta te-ar ajuta cu durerea de stomac.”

„Habar n-am.”

„Hm, făcu Eragon, gânditor. Dacă nu, am să-l întreb pe Orik dacă există aşa ceva în Tronjheim. Ar trebui să…”

Dar se întrerupse în clipa în care tăcură şi tobele. Mulţimea începu să se agite, într-un foşnet de haine. De peste tot se auzeau frânturi de vorbe în limba piticilor.

Dintr-odată, zeci de trompete începură să sune, umplând oraşul-munte cu glasul lor răsunător. De undeva se auziră glasurile unor pitici cântând în cor. Melodia îi dădu fiori lui Eragon, iar inima începu să-i bată mai tare, ca şi cum se pregătea să plece la vânătoare. Saphira flutura din coadă în stânga şi-n dreapta – pesemne şi ea simţea acelaşi lucru.

„E rândul nostru”, se gândi Eragon.

El şi Saphira pătrunseră în sala cea mare şi-şi ocupară locurile printre şefii de clan, căpeteniile breslelor şi alţi pitici de seamă care erau rânduiţi în cerc, pe lângă pereţii încăperii uriaşe. În mijloc se afla steaua de safir, pusă laolaltă şi strânsă într-o ramă de lemn. Cu un ceas înainte de încoronare, Skeg le dăduse de veste că, împreună cu meşterii săi, tocmai terminase să facă la loc nestemata şi că Isidar Mithrim o aştepta pe Saphira să-şi îndeplinească făgăduinţa.

Tronul din granit negru pe care şedeau regii piticilor fusese adus din locul său obişnuit, din adâncurile muntelui, şi aşezat pe o platformă înălţată, alături de steaua de safir, cu faţa către coridorul ce ducea spre est, căci din partea aceasta răsărea soarele, care aducea cu sine zorii unei noi epoci. Mii de războinici pitici îmbrăcaţi în armuri bine lustruite stăteau

nemişcaţi în faţa tronului, în două grupuri sau rânduiţi în două şiruri, până la poarta de est a oraşului, aflată la o milă depărtare. Mulţi dintre ei aveau suliţe împodobite cu flamuri, una mai frumoasă ca alta. Hvedra, soţia lui Orik, stătea în rândul din faţă – după ce şefii de clan îl alungaseră dintre ei pe Vermund, Orik trimisese după ea, să-i fie alături dacă avea să fie ales, iar ea sosise în Tronjheim chiar în dimineaţa aceea.

Trompetele şi corurile răsunară fără încetare timp de o jumătate de ceas, în vreme ce Orik, cu paşi măsuraţi, se apropia de Tronjheim, venind dinspre poarta de est. Avea barba periată şi aranjată şi purta încălţări din cea mai fină piele, cu pinteni de argint, pantaloni cenuşii din lână, o cămaşă de mătase violet ce sclipea în lumina lămpilor, iar pe deasupra o platoşă de zale, făurită din inele micuţe din aur alb. Pe umeri îi flutura o mantie lungă, brodată cu hermină, cu însemnele clanului Durgrimst Ingeitum, care atârna pe podea în urma sa. La cingătoarea bătută cu rubine îşi atârnase ciocanul numit Volund, făurit de Korgan, primul rege al piticilor. Datorită veşmintelor şi armurii părea să strălucească pe dinăuntru atât de puternic încât Eragon nici nu-l putea privi.

Pe urmele sale veneau doisprezece copii de-ai piticilor. Văzându-i cum erau tunşi, Eragon ghici că erau şase băieţi şi şase fete. Cu toţii purtau tunici roşii, cu fireturi brune şi aurii şi duceau în mâinile făcute căuş câte un bulgăre şlefuit, destul de mare, cioplit dintr-un alt soi de piatră.

În clipa în care Orik pătrunse în sală, luminile se micşorară şi, de jur împrejur, apărură umbre vărgate. Neizbutind să înţeleagă ce se întâmplă, Eragon ridică ochii şi văzu cu uimire o ploaie de petale roz de trandafir plutind din tavan. Ca nişte fulgi moi şi groşi, petalele catifelate se aşternură peste creştetele şi umerii celor adunaţi acolo, dar şi pe podea, umplând aerul cu mirosul lor pătrunzător.

Trompetele şi corul tăcură. Orik se lăsă într-un genunchi în faţa tronului de piatră neagră şi-şi plecă fruntea. Copiii din spatele lui se opriră şi rămaseră nemişcaţi.

Eragon îşi lăsă palma pe şoldul cald al Saphirei, împărtăşindu-i nerăbdarea şi curiozitatea. Nu avea habar ce urma să se întâmple, căci Orik nu se lăsase convins să-i povestească nimic.

În clipa aceea, Gannel, şeful clanului Durgrimst Quan,

înainta printre rândurile de privitori şi rămase în picioare de-a dreapta tronului. Piticul cu umeri laţi era înveşmântat în robe roşii, măreţe, brodate pe la poale cu fireturi de metal, ce închipuiau rune. Într-o mână avea un toiag lung, în vârful căruia se afla o bucată sclipitoare de cristal.

Ridicând toiagul deasupra capului cu ambele mâini, Gannel lovi podeaua cu un zgomot puternic.

— Hwatum il skilfz gerdumni rosti el cu glas tare, apoi mai vorbi câteva minute pe limba sa. Eragon îl ascultă fără să înţeleagă, căci nu mai avea pe nimeni să-i traducă.

Deodată însă, simţi o schimbare în glasul piticului şi înţelese vorbele pe care le rostea – erau din limba străveche. Îşi dădu seama că Gannel ţesea o vrajă, dar una cu totul neobişnuită pentru el. În loc să-şi îndrepte puterile către un lucru sau către o persoana folosindu-se de acea limbă de taină şi putere, piticul rosti:

— Guntera, tu, cel care ai făurit cerurile, pământurile şi marea nesfârşită, ascultă acum chemarea credinciosului tău slujitor! Pentru dărnicia ta, îţi mulţumim! Neamul nostru e din ce în ce mai puternic. Şi în acest an, ca şi în toţi cei care s-au scurs până acum, ţi-am dăruit cei mai frumoşi berbeci din turme, butoaie cu mied şi mirodenii şi o parte din recoltele noastre. Templele tale sunt cele mai bogate din regat şi nimeni nu poate nădăjdui să aibă parte de cinstire aşa ca tine. O, puternicule Guntera, rege al zeilor, ascultă acum rugăciunea mea şi dăruieşte-mi ce-ţi cer! E vremea să urcăm pe tron un muritor care să ne stăpânească în numele tău. În mărinimia ta, binecuvântează-l pe Orik, fiul lui Thrifk, şi încoronează-l aşa cum ai făcut cu strămoşii săi!

La început, Eragon crezu că rugăciunea lui Gannel avea să rămână fără răspuns, căci nu simţise freamătul magiei în clipa în care piticul tăcuse. Dar Saphira îl înghionti şi-i zise: „Priveşte”.

Eragon îi urmă privirea şi, la treizeci de picioare deasupra lor, zâri un vârtej ce-şi făcea loc prin ploaia de petale. Era un gol prin care petalele nu puteau cădea, de parcă un trup nevăzut le împiedica. Golul se întinse, ajungând până la podea. Mărginit de petale, dădu la iveală o siluetă cu braţe şi picioare ca de pitic, de om, de elf sau de urgal, dar cu totul altfel alcătuită: capul era aproape la fel de lat ca şi umerii, braţele

groase îi atârnau mai jos de genunchi, pieptul era masiv, însă picioarele scurte şi strâmbe.

Din trupul îndesat izbucniră raze subţiri de lumină ca nişte ace. Apoi, printre petale apăru un chip ca de bărbat, uriaş şi păros. Zeul, dacă asta era, nu purta decât o fâşie de pânză legată la brâu. Era negru şi aspru la faţă şi părea, în egală măsură, neînduplecat şi blând, de parcă putea trece de la o stare la alta fără veste.

Observând toate aceste amănunte, Eragon simţi şi o minte ciudată, atotcuprinzătoare, care se întinse prin încăpere. Înzestrată cu gânduri şi taine de nepătruns pentru muritori, mintea cea străină sclipea, vuia şi fierbea ca o furtună de vară. Eragon se grăbi să-şi ferească propriile gânduri de atingerea nepământeană. Pielea îl mânca, iar pe spinare simţi un fior rece. Nu ştia ce era, însă se înfricoşa şi se uită spre Saphira, căutând să se liniştească, numai că ea privea nemişcată făptura necunoscută, iar ochii săi albaştri, de pisică, sclipeau mai puternic decât de obicei.

Ca unul, toţi piticii căzură în genunchi.

Atunci, zeul vorbi, iar glasul său răsună ca bolovanii care se prăbuşesc pe coasta muntelui, ca vuietul vântului peste crestele pustii de piatră şi ca plesnetul valurilor ce se sparg de ţărmul stâncos. Vorbea în limba piticilor, iar Eragon, cu toate că nu înţelese ce spunea, se plecă în faţa puterii sale. Trei întrebări îi puse zeul lui Orik, iar acesta răspunse de fiecare dată, cu un glas care părea subţiratic, ca al unui copil. Părând mulţumită de ceea ce auzise, năluca îşi întinse braţele strălucitoare şi prinse fruntea lui Orik cu degetele.

Aerul dintre degetele sale se văluri, iar pe creştetul lui Orik apăru coiful de aur, încrustat cu nestemate, pe care-l avusese Hrothgar. Zeul se bătu cu palma pe burtă şi scoase un hohot de râs tunător, apoi dispăru ca şi cum n-ar fi fost, iar petalele de trandafir reîncepură să cadă, nestingherite.

— Un qroth Guntera! strigă Gannel, iar trompetele răsunară trufaşe. Ridicându-se în picioare, Orik se urcă pe podium, se întoarse cu faţa către privitori, apoi se aşeză pe tronul aspru de piatră neagră.

— Nai, Grimstnzborith Orik! strigară piticii, lovindu-şi scuturile cu securile şi suliţele şi bătând cu picioarele în podea. Nai, Grimstnzborith Orik! Nai, Grimstnzborith Orik!

— Să trăiască Regele Orik! strigă şi Eragon, iar Saphira îşi arcui gâtul şi mugi, în semn de salut, slobozind o pală de flăcări peste capetele piticilor, care făcu scrum petalele ce cădeau în ploaie. În clipa în care un val de fierbinţeală se revărsă peste el, ochii lui Eragon se umplură de lacrimi.

Apoi, Gannel îngenunche în faţa lui Orik şi mai rosti câteva fraze în limba piticilor. După ce termină, Orik îl atinse pe creştet, iar Gannel se întoarse la locul său lângă perete. Nado se apropie de tron şi spuse şi el cam acelaşi lucru. Îl urmară Manndrath, Hadfala şi toţi ceilalţi şefi de clan, în afară de Vermund, căruia nu i se îngăduise să fie de faţă la încoronare.

„Probabil îi jură credinţă", îi spuse Eragon Saphirei.

„Dar n-au mai făcut-o o dată?"

„Ba da, dar nu în faţa tuturor." Eragon îl privi pe Thordris apropiindu-se de tron, apoi zise: „Saphira, ce crezi că a fost făptura aia? Oare era chiar Guntera sau vreo prefăcătorie? Mintea sa părea întocmai cu cea a unei făpturii vii şi nu ştiu cum ar putea cineva să o imite, dar..."

„Se poate să fi fost o închipuire, îi răspunse Saphira. Zeii piticilor nu i-au ajutat niciodată pe câmpul de luptă şi, din câte ştiu, nici în vreo altă încercare. Unde mai pui că nu cred că un zeu adevărat ar veni supus la chemarea lui Gannel ca un câine. Eu una n-aş face-o... iar zeii ar trebui să fie chiar mai măreţi decât un dragon, nu? Pe de altă parte, sunt multe lucruri de neînţeles pe lume. Cine ştie dacă nu am văzut în faţa ochilor o umbră de demult, dintr-o epocă străveche, o rămăşiţă tulbure a unei făpturi care a existat cândva, iar acum bântuie lumea, tânjind să-şi recapete puterile?! N-avem cum să ne dăm seama."

După ce şi ultimul şef de clan îngenunchease în faţa lui Orik, veni rândul căpeteniilor breslelor. Apoi, noul rege îi făcu semn lui Eragon, care, cu un pas măsurat şi solemn înaintă printre rândurile de războinici până ce ajunse la tron, îngenunche şi, ca fiu al clanului Durgrimst Ingeitum, îl recunoscu pe Orik drept regele său şi jură să-l slujească şi să-l apere. Ca sol al Nasuadei însă, îl felicită în numele acesteia şi al vardenilor şi îi făgădui prietenie veşnică.

După ce Eragon se retrase, apărură alţii care doreau să-i vorbească lui Orik, un şir nesfârşit de pitici dornici să-şi arate devotamentul faţă de noul rege.

Totul ţinu ceasuri în şir. Apoi, începură să apară darurile. Fiecare pitic îi aduse lui Orik o ofrandă din partea clanului sau a breslei lor – un pocal de aur plin ochi cu rubine şi diamante, o cămaşă de zale fermecată, care nu putea fi străpunsă de nicio lamă, o tapiserie lungă de douăzeci de picioare, din lâna moale pe care piticii o adunau pieptănând bărbile caprelor Feldunost, o tăbliţă de agată pe care fuseseră încrustate numele tuturor strămoşilor lui Orik, un pumnal răsucit, făurit dintr-un colţ de dragon şi multe alte comori. Drept răsplată şi dovadă a recunoştinţei sale, Orik le dărui tuturor inele.

Eragon şi Saphira se înfăţişară ultimii. Îngenunchind încă o dată în faţa tronului, Eragon scoase din tunică brăţara de aur pe care, la rugăminţile sale, piticii i-o aduseseră cu o seară înainte. Oferindu-i-o lui Orik, spuse:

— Iată darul meu, Rege Orik. N-am făurit eu brăţara, dar i-am ţesut farmece de jur împrejur. Câtă vreme o vei purta, nu trebuie să te mai temi de otrăvuri. Dacă un ucigaş încearcă să te înjunghie sau să te lovească de la depărtare, nu-şi va atinge ţinta. Brăţara te va apăra până şi de vrăjile duşmane. Şi mai are alte însuşiri care-ţi vor fi de folos dacă te afli vreodată în primejdie de moarte.

Plecându-şi fruntea, Orik primi brăţara şi spuse:

— Darul tău este foarte bine-venit, Eragon, Biruitor al Umbrei. Apoi, în văzul tuturor, îşi strecură brăţara pe mâna stângă. Următoarea vorbi Saphira. Ea îşi deschise gândurile în faţa tuturor celor care erau de faţă. „Orik, iată şi darul meu.” Apoi, trecu pe lângă tron, lovind cu ghearele în podeaua de piatră, se ridică în două picioare şi se sprijini de rama de lemn ce ţinea laolaltă steaua de safir. Bârnele trosniră sub greutatea ei, dar nu se frânseră. Trecură mai multe minute fără să se întâmple nimic, însă Saphira rămase pe loc, cu ochii la uriaşa nestemată.

Piticii o priveau fără să clipească, aproape fără să răsufle.

„Eşti sigură că poţi s-o faci?” întrebă Eragon, nedorind s-o tulbure.

„Nu ştiu. N-am folosit magia până acum decât de câteva ori şi de fiecare dată nici măcar n-am stat să cuget la ceea ce făceam. N-am făcut decât să-mi doresc ca lumea să se schimbe şi aşa a şi fost. Nu ţine de voinţă. Pesemne va trebui să aştept să vină clipa potrivită pentru a face la loc Isidar Mithrim.”

„Dă-mi voie să te-ajut. Pot ţese eu vraja pentru tine.”

„Nu, micuţule. Asta e de datoria mea, nu a ta.”

Un glas blând şi limpede răsună înăuntru, cântând o melodie lentă şi plină de dor. Unul câte unul, toţi piticii din corul nevăzut i se alăturară, umplând oraşul cu trista frumuseţe a muzicii lor. Eragon dădu să le ceară să tacă, dar Saphira spuse: „Lasă-i în pace. Nu mă tulbură”.

Cu toate că nu înţelegea ce se cânta, Eragon îşi dădea seama, din melodie, că era un bocet pentru cele care fuseseră şi acum nu mai erau, precum steaua de safir. În vreme ce cântecul se apropia de sfârşit, el se duse cu gândul la viaţa sa pierdută din Valea Palancar şi ochii i se umplură de lacrimi.

Spre mirarea sa, o simţi pe Saphira la fel de gânditoare şi îndurerată. Nici jalea, nici părerile de rău nu erau ceva obişnuit pentru ea. Rămase uimit şi avea de gând s-o întrebe ce se-ntâmplase, numai că atunci simţi un fior care o scutura din străfunduri, ca şi cum o parte străveche a fiinţei ei tocmai se trezea la viaţă.

Cântecul se termină cu o notă prelungă şi tremurată. În clipa în care aceasta se stinse, un şuvoi de energie se revărsă peste Saphira – atât de multă încât Eragon rămase năuc. Ea se aplecă şi atinse steaua de safir cu vârful nasului. Crăpăturile răsfirate de-a curmezişul uriaşei nestemate străluciră ca nişte fulgere, apoi rama se sfărâmă şi căzu la podea. În locul ei apăru Isidar Mithrim, întreagă şi nevătămată.

Dar nu era întocmai ca la început. Era scăldată într-un roşu mai aprins şi mai strălucitor decât înainte, iar petalele ce alcătuiau miezul trandafirului erau presărate cu sclipiri de un auriu închis.

Toţi piticii se uitau pierduţi la Isidar Mithrim. Apoi, săriră în picioare şi începură să aplaude şi s-o aclame pe Saphira cu atâta însufleţire încât încăperea se umplu de un zgomot asemănător vuietului unei uriaşe cascade. Saphira îşi înclină fruntea către mulţime, apoi se întoarse la Eragon, strivind sub picioare petalele de trandafir. „Îţi mulţumesc”, îi spuse.

„Pentru ce?”

„Pentru ajutor. Emoţiile tale au fost cele care mi-au arătat calea. Fără ele, aş fi putut rămâne acolo săptămâni întregi înainte să mă simt în stare să fac la loc nestemata.”

Orik ridică braţele pentru a face mulţimea să tacă, apoi zise:

— În numele întregului meu neam, Saphira, îţi mulţumesc pentru acest dar. Ai redat mândria regatului nostru şi n-o s-o uităm niciodată. Şi, pentru ca nimeni să nu poată spune că nu ştim să ne arătăm recunoştinţa, poruncesc ca, de-acum şi pururea, numele tău să fie rostit printre cele ale Marilor Meşteri Făurari. De asemenea, poruncesc ca, după ce Isidar Mithrim va fi aşezată din nou la locul său, în vârful oraşului, numele tău să fie încrustat în rama care o va înconjura, împreună cu cel al lui Durok Omthrond, cel care i-a dat viaţă pentru prima dată. Eragon şi Saphira, continuă piticul, v-aţi dovedit din nou prietenia pe care ne-o purtaţi şi îmi face mare plăcere să văd că, prin faptele voastre, le-aţi arătat tuturor ce înţelept a fost tatăl meu adoptiv, Hrothgar, atunci când v-a primit în clanul Durgrimst Ingeitum.

Dupa terminarea multelor ceremonii care urmaseră încoronării şi după ce Eragon o ajutase pe Saphira să-şi scoată lâna rămasă între dinţi – o treabă grea, murdară şi urât mirositoare, de pe urma căreia avu mare nevoie de o baie –, cei doi se duseră împreună la ospăţul pregătit în cinstea lui Orik, care ţinu până târziu în noapte. Cu toţii vorbeau şi râdeau în gura mare, distrându-se copios la vederea jonglerilor şi acrobaţilor, care mai de care mai iscusit. Era acolo şi o trupă de actori, care jucă o piesă numită „Az Sartosvrenhi rak Balmung, Grimstnzborith rak Kvisagur”, adică – după cum îl lămuri Hundfast pe Eragon – „Istoria Regelui Balmung din Kvisagur”.

Văzând că veselia se mai domolise oarecum, iar cei mai mulţi dintre pitici se ameţiseră binişor, Eragon se aplecă spre Orik, care şedea în capul mesei de piatră, şi spuse:

— Maiestatea Voastră…

— Haide, Eragon, doar n-ai să-mi spui tot timpul aşa, zise piticul, fluturându-şi braţul. Nici să, nu te gândeşti! În împrejurări precum cele de-acum poţi să-mi spui pe nume, aşa cum ai făcut-o dintotdeauna. Îţi poruncesc!

Apoi se întinse să-şi ia pocalul, dar nu izbuti şi aproape că-l răsturnă, izbucnind în hohote de râs. Eragon zâmbi şi el şi zise:

— Orik, am o întrebare care mă frământă. Cel care te-a încoronat a fost Guntera însuşi?

Orik îşi lăsă bărbia în piept şi-şi pipăi buza pocalului cu o faţă gânditoare:

— Un Guntera mai adevărat n-ai să vezi nicăieri altundeva pe

această lume, Eragon. Te mulţumeşte răspunsul ăsta?

— Păi… da, într-un fel, da. Şi vrei să spui că apare de câte ori este chemat? S-a întâmplat vreodată să nu primească să încoroneze vreun rege sau vreo regină?

Orik îşi încruntă şi mai tare sprâncenele.

— N-ai auzit niciodată de Reginele şi Regii Nelegiuiţi?

Eragon clătină din cap.

— Sunt cei care n-au putut dobândi binecuvântarea lui Guntera şi, cu toate astea, au ţinut neapărat să urce pe tron. Domniile lor, continuă Orik strâmbându-se, au fost toate scurte şi nefericite.

Eragon simţi un fior rece în piept.

— Deci, chiar dacă şefii de clan te aleseseră deja, dacă Guntera nu te-ar fi încoronat, acum n-ai fi putut fi rege.

— Ori aşa, ori aş fi fost regele unui popor învrăjbit cu el însuşi, răspunse piticul, ridicând din umeri. Dar să ştii că nu m-am frământat cine ştie ce cu gândul la asta. Acum, când vardenii au năvălit în Imperiu, numai un nebun s-ar fi gândit să-mi ia tronul, ceea ce ne-ar fi sfâşiat regatul în două. Iar Guntera, oricum ai lua-o, nu e nebun.

— Totuşi, nu erai sigur de ce avea să se-ntâmple.

— Nu, recunoscu Orik. Până ce nu mi-a pus coiful pe cap, nu eram sigur de nimic.

Vorbe înţelepte

— Iertare, zise Eragon după ce lovise ligheanul.

Nasuada se încruntă. Chipul său se făcea când mai mic, când mai mare din pricina undelor care brăzdau oglinda apei din lighean.

— Pentru ce? întrebă ea. Credeam că meriţi mai degrabă felicitări. Ai îndeplinit tot ce ţi-am cerut, şi chiar mai mult decât atât.

— A, nu, vorbeam de… începu Eragon, apoi se întrerupse, dându-şi seama că Nasuada nu avea cum să observe că apa se tulburase; vraja care le îngăduia să-şi vorbească era ţesută astfel, încât în oglinda Nasuadei apăreau numai chipul lui Eragon şi cel al Saphirei, nu şi lucrurile de care se foloseau. Am lovit ligheanul cu mâna, asta-i tot.

— Pricep. Ei, atunci, Eragon, dă-mi voie să te felicit încă o dată. Acum, că l-ai urcat pe Orik pe tron…

— Chiar dacă a fost nevoie ca cineva să-mi sară în spate?

— Da, zâmbi Nasuada, chiar şi cu toate primejdiile prin care ai trecut, prietenia dintre noi şi pitici se va păstra şi mai departe, iar asta ne-ar putea aduce izbânda. Întrebarea care se pune acum este cât va mai trece până ce restul oştilor piticilor vor putea să ni se alăture?

— Orik le-a poruncit deja războinicilor să se pregătească de plecare, spuse Eragon. Se pare că va mai fi nevoie de câteva zile pentru ca toate clanurile să se adune, dar după aceea vor porni la drum fără nicio zăbavă.

— E bine atunci. Avem nevoie de ajutorul lor cât mai repede. Că veni vorba, voi când vă întoarceţi? în trei, patru zile?

Saphira îşi aranja aripile, iar Eragon îi simţi în ceafă răsuflarea fierbinte. Trase cu ochiul la ea, apoi, alegându-şi cu grija cuvintele, spuse:

— Nu ştiu… îţi aminteşti ce am vorbit înainte să plec?

Nasuada strânse din buze.

— Fireşte, Eragon, dar…

Apoi întoarse capul într-o parte şi ascultă ce-i spunea un bărbat al cărui glas răsună ca o şoaptă de neînţeles în urechile lui Eragon şi ale Saphirei. Întorcându-se din nou spre ei, Nasuada le zise:

— Compania căpitanului Edric tocmai s-a întors. Din câte am aflat, au pierdut mulţi războinici, însă străjerii mi-au spus că Roran e în viaţă.

— A fost cumva rănit? întrebă Eragon.

— O să-ţi dau de veste de îndată ce aflu. În locul tău însă nu m-aş îngrijora prea tare. Roran are un noroc…

Din nou, glasul unui om nevăzut îi abătu atenţia de la ei, făcând-o să se îndepărteze de oglindă. Trecură câteva clipe în care Eragon se foi nerăbdător, apoi chipul Nasuadei apăru la loc.

— Iertare, spuse ea. Ne apropiem de Feinster şi trebuie să ne luptăm cu cetele de soldaţi pe care Lady Lorana le trimite să ne hărţuiască. Eragon, Saphira, pentru această bătălie avem nevoie de voi. Dacă oamenii din Feinster nu văd împrejurul zidurilor lor decât oameni, pitici şi urgali, s-ar prea putea să creadă că încă îşi pot apăra oraşul, ceea ce-i va face să se lupte

cu îndârjire. Nu pot scăpa, firește, dar o să le ia ceva vreme ca să-şi dea seama. Pe de altă parte, dacă văd un dragon şi un Cavaler în fruntea oştilor care-i atacă, o să le piară tot curajul.

— Dar…

Nasuada ridică un braţ şi-l întrerupse:

— Nu numai din pricina asta îţi cer să te întorci. Rănile pe care le-am dobândit în Judecata Pumnalelor mă împiedică să pornesc la luptă împreună cu vardenii, aşa cum am făcut-o altădată. Tu, Eragon, trebuie să-mi iei locul şi să veghezi ca poruncile mele să fie duse la îndeplinire întocmai. Asta îi va îmbărbăta pe războinici. Unde mai pui că zvonurile despre plecarea voastră zboară de colo-colo prin tabără, în ciuda încercărilor noastre de a le pune capăt. Dacă Murtagh şi Thorn ne atacă sau daca Galbatorix îi trimite să apere oraşul… chiar şi cu ajutorul elfilor, mă îndoiesc că le vom putea ţine piept. Îmi pare rău, Eragon, dar nu-ţi pot îngădui să te întorci acum în Ellesmera. Primejdia e prea mare.

Sprijinindu-se cu palmele de marginea rece a mesei de piatră pe care era aşezat ligheanul, Eragon spuse:

— Nasuada, te rog, gândeşte-te bine. Dacă nu acum, atunci când?

— În curând. Trebuie să ai răbdare.

— În curând, repetă el, răsuflând adânc şi strângând şi mai tare marginea mesei. Când adică?

Nasuada se încruntă.

— Asta n-am de unde să ştiu. Mai întâi trebuie să cucerim oraşul Feinster, pe urmă să curăţăm împrejurimile de duşmani, apoi…

— Apoi ai să porunceşti să pornim spre Belatona sau Dras-Leona şi de acolo către Uru’baen, zise Eragon; Nasuada încercă să-i răspundă, dar el nu-i îngădui. Şi cu cât ne vom apropia de Galbatorix, primejdiile vor fi din ce în ce mai mari. Murtagh şi Thorn ne vor putea ataca în orice clipă, dacă nu şi regele însuşi, iar atunci îţi va veni şi mai greu să ne dai voie să plecăm. Nasuada, Saphira şi cu mine nu avem cunoştinţele, înzestrările şi puterea de a-l ucide pe Galbatorix! Ştii asta! Dacă el ar catadicsi să iasă la lumină şi să-i înfrunte pe vardeni faţă în faţă, războiul s-ar termina pe dată. Trebuie să vorbim din nou cu cei care ne-au instruit. Ei ne pot spune de unde se trage puterea lui Galbatorix şi cine ştie dacă nu ne pot învăţa şi

vreo şmecherie care să ne îngăduie să-l înfrângem.

Nasuada lăsă ochii în jos, privindu-şi mâinile.

— În lipsa voastră, Thorn şi Murtagh ne pot distruge.

— Dar, dacă nu ne laşi să plecăm, asta o s-o facă Galbatorix însuşi când ajungem în Uru'baen… Nu mai poţi aştepta câteva zile înainte să treci la atac?

— Ba da, numai că fiecare zi o să ne coste alte vieţi omeneşti, răspunse Nasuada, frecându-şi tâmplele cu podul palmelor. Ceri prea mult, Eragon, pentru un câştig nesigur.

— O fi nesigur, stărui el, însă, dacă nu încercăm, o să ne osândim singuri la pieire.

— Chiar aşa? Nu sunt sigură. Totuşi… începu Nasuada, apoi tăcu şi rămase cu privirile pierdute în depărtare.

Trecură multe clipe apăsătoare până când, în sfârşit, ea încuviinţă o dată din cap, ca pentru sine, şi spuse:

— Pot să fac în aşa fel încât să ajungem în Feinster cu vreo două sau trei zile întârziere. Mai sunt câteva oraşe mici în împrejurimi, pe care le putem cuceri mai întâi. După ce ajungem, o să mai am câteva zile de răgaz până ce vardenii termină de făurit maşinile de luptă şi de săpat fortificaţii. Nimeni n-o să intre la bănuieli din pricina asta. După aceea însă trebuie să pornim la atac, dacă nu din altă pricină măcar pentru că vom avea mare nevoie de proviziile celor din oraş. Armata care stă pe loc, pe pământul duşmanilor, moare de foame. Pot să-ţi dau cel mult şase zile… dacă nu patru.

Ascultând-o, Eragon făcu şi el câteva socoteli.

— Patru zile n-au să ne ajungă, spuse, şi poate că nici şase. Saphirei i-a luat trei zile să ajungă în zbor în Farthen Dur, şi asta fără să se oprească să doarmă şi fără să fie nevoită să mă ducă în spate. Dacă hărţile pe care le-am văzut sunt bine alcătuite, drumul până în Ellesmera este cel puţin la fel de lung, dacă nu şi mai şi, iar la întoarcere, până în Feinster, o să facem cam tot pe-atâta. Iar Saphira va zbura mai încet din pricina greutăţii mele.

„Fără îndoială", îi zise Saphira.

— Chiar şi în cele mai prielnice împrejurări, continuă Eragon, o să ne ia o săptămână să ajungem îndărăt în Feinster, şi asta dacă nu stăm în Ellesmera decât vreun minut.

Pe chipul Nasuadei se citea sfârşeala.

— Şi chiar trebuie să zburaţi tocmai până în Ellesmera? Nu v-

ar ajunge să treceţi de farmecele care apără Du Weldenvarden şi apoi să folosiţi magia pentru a vă sfătui cu învăţătorii voştri? Aţi câştiga un timp preţios.

— Nu ştiu, putem încerca.

Nasuada rămase câteva clipe cu ochii închişi, apoi spuse cu un glas răguşit:

— Cred că am să pot întârzia sosirea în Feinster cu vreo patru zile… Duceţi-vă în Ellesmera… sau nu vă duceţi, după cum hotărâţi. Iar dacă vă duceţi, rămâneţi cât trebuie. Ai dreptate, Eragon, dacă nu găseşti o cale de a-l înfrânge pe Galbatorix, nu avem nicio nădejde să ieşim învingători. Chiar şi aşa, nu uitaţi primejdia care ne înconjoară, nu uitaţi că mulţi vardeni îşi vor jertfi vieţile pentru a vă da vouă timpul de care aveţi nevoie, iar alţii, încă şi mai mulţi, vor pieri în luptă dacă atacăm oraşul fără voi.

— Nu vom uita, făgădui Eragon mohorât.

— Sper din tot sufletul. Şi-acum la drum! Nu mai zăboviţi! Zburaţi! Zburaţi! Saphira, zboară mai repede ca vântul şi fie ca niciun obstacol să nu-ţi iasă în cale.

Apoi Nasuada îşi duse degetele la buze şi atinse oglinda nevăzută cu ajutorul cărora le privea chipurile.

— Vă doresc noroc în călătorie, Eragon şi Saphira. Dacă ne vom mai întâlni, mi-e teamă că va fi pe câmpul de luptă.

Apoi se îndepărtă în grabă, iar Eragon dădu drumul vrăjii şi imaginea dispăru.

Biciuit la stâlp

Roran stătea cu spatele foarte drept şi cu privirea aţintită, undeva în spatele Nasuadei, asupra unei cute din pânza stacojie a pavilionului. Simţea ochii Nasuadei care-l sfredeleau, dar nu-i prinse privirea. O tăcere lungă, apăsătoare îi învălui. Mintea lui Roran era copleşită de un vârtej de gânduri negre, iar tâmplele îi zvâcneau puternic. Ar fi dat orice să poată ieşi din pavilion. Tânjea după aerul curat şi proaspăt de afară.

— Ce mă fac eu cu tine, Roran? spuse în cele din urmă Nasuada.

— Ce doreşti, Domniţă, răspunse el, încordându-se şi mai tare.

— Frumoase cuvinte, Stronghammer, dar astea nu mă ajută cu nimic, zise Nasuada, sorbind apoi dintr-un pocal cu vin. Ai nesocotit poruncile căpitanului Edric, şi încă de două ori, dar, dacă nu ai fi făcut-o, poate că nici el, nici tu, nimeni altcineva nu ar fi scăpat cu viaţă pentru a povesti. Cu toate astea, izbânda nu-ţi şterge nesupunerea. Tu însuţi ai mărturisit că ai făcut totul cu bună ştiinţă. Acum sunt nevoită să te pedepsesc pentru a nu strica disciplina vardenilor.

— Da, Domniţă.

— La naiba, Stronghammer, continuă ea, întunecându-se la faţă. Dacă ai fi altcineva, şi nu vărul lui Eragon, şi dacă şmecheriile tale n-ar fi ţinut, te-aş fi spânzurat pe dată pentru o asemenea nesupunere.

Roran înghiţi în sec, închipuindu-şi laţul care i se strângea în jurul gâtului. Nasuada începu să bată în braţul jilţului cu spătar înalt cu degetul mijlociu de la mâna dreaptă, din ce în ce mai repede, apoi se opri şi-l întrebă:

— Ai de gând să lupţi mai departe alături de vardeni, Roran?

— Da, Domniţă, spuse el fără să şovăie.

— Şi câte crezi că poţi îndura ca să rămâi alături de soldaţii mei? Roran nu-şi îngădui nici măcar o clipă de răgaz în care să cugete la ce se putea înţelege din vorbele ei.

— Cât este nevoie, Domniţă.

Nasuada îşi descreţi puţin fruntea şi încuviinţă, părând mulţumită.

— Îmi doream să te-aud spunând asta. Tradiţiile şi obiceiurile de demult îmi pun în faţa numai trei căi de urmat: mai întâi, pot să te trimit la spânzurătoare, însă n-am s-o fac… din multe pricini. Apoi, pot să te pedepsesc cu treizeci de lovituri de bici şi să te alung din rândurile vardenilor. În sfârşit, pot să-ţi hărăzesc cincizeci de lovituri şi să te păstrez la porunca mea.

„Cincizeci nu sunt cu mult mai multe decât treizeci”, se gândi Roran, încercând să se îmbărbăteze. Îşi umezi buzele şi grăi:

— Şi ar urma să fiu biciuit de faţă cu toată lumea? Nasuada ridică uşor din sprâncene.

— Mândria ta n-are nimic de-a face cu asta, Stronghammer. Pedeapsa trebuie să fie aspră pentru ca nimeni altcineva să nu-ţi mai calce pe urme şi trebuie să se ţină sub ochii tuturor pentru ca toţi vardenii să înţeleagă lecţia. Dacă eşti măcar pe

jumătate atât de deştept pe cât pari, înseamnă că atunci când l-ai înfruntat pe Edric ştiai foarte bine că hotărârea ta avea să aibă urmări, şi încă neplăcute. Alegerea pe care o ai de făcut acum e simplă: rămâi alături de vardeni sau îţi părăseşti prietenii şi familia şi pleci pe drumul tău?

Mânios pentru că îşi vedea cuvântul pus la îndoială, Roran ridică bărbia:

— N-am să plec, Domniţă Nasuada. Oricâte lovituri mă aşteaptă, durerea nu poate fi la fel de mare precum aceea de a-mi fi pierdut casa şi tatăl.

— Nu, zise încet Nasuada. Nu, nu poate… Unul dintre vrăjitorii din Du Vrangr Gata va fi de faţă la biciuirea ta şi apoi se va îngriji de tine, pentru ca biciul să nu-ţi lase urme de neşters. Totuşi, nu te va vindeca pe deplin şi nici ţie nu-ţi va fi îngăduit să ceri după aceea unui magician să o facă.

— Înţeleg.

— Vei fi biciuit de îndată ce Jormundur adună soldaţii. Pâna atunci, vei rămâne sub pază într-un cort de lângă stâlpul pedepsei.

Roran se simţi uşurat la gândul că nu avea să mai aştepte mult. Nu voia să se chinuie zile întregi cu gândul la ceea ce îl aştepta.

— Domniţă, spuse, iar ea îi făcu semn cu un deget să plece. Răsucindu-se pe călcâie, ieşi solemn din pavilion. Pe dată, doi străjeri se puseră de-a stânga şi de-a dreapta lui. Fără să-l privească şi fără să-i vorbească, îl conduseră prin tabără, până ce ajunseră la un cort mic şi gol, nu departe de stâlpul pedepsei, înnegrit de vreme, care se afla pe o mică movilă, dincolo de marginea taberei. Avea şase picioare şi jumătate în înălţime, iar în partea de sus se afla o bârnă groasă, pusă de-a curmezişul, de care erau legate încheieturile celor pedepsiţi. Bârna era plină de zgârieturi lăsate de unghiile celor care trecuseră pe acolo. Roran se sili să întoarcă privirea, apoi aplecă fruntea şi intră în cort. Înăuntru nu era decât un scăunel mic, de lemn, pe care se aşeză, răsuflând cu grijă, hotărât să nu dea niciun semn de tulburare.

Pe măsură ce timpul trecea, începu să audă zgomot de paşi şi zăngănit de zale – vardenii se adunau împrejurul stâlpului. Roran îşi închipui miile de bărbaţi şi femei, printre care şi sătenii din Carvahall, cu ochii la el. Inima începu să-i bată mai

tare, iar fruntea i se umplu de sudoare.

După vreo jumătate de ceas, vrăjitoarea numită Trianna intră în cort şi-l puse să rămână gol până la brâu. Roran se ruşina, dar ea nu păru să bage de seamă. Îl cercetă cu privirea pe tot corpul şi chiar îi mai vindecă o dată umărul stâng, unde un soldat îl străpunsese cu arbaleta. Apoi îi spuse că era gata să meargă mai departe şi-i dădu o cămaşă din pânză de sac în locul celei pe care-o avusese.

Tocmai când şi-o petrecea peste cap, Katrina se strecură în cort. Văzând-o, Roran se simţi pe jumătate fericit, pe jumătate îngrozit. Katrina îşi plimbă privirea de la el la Trianna şi înapoi, apoi se plecă uşor în faţa vrăjitoarei.

— Aş vrea să vorbesc între patru ochi cu soţul meu, dacă se poate.

— Fireşte. Am să aştept afară.

După plecarea Triannei, Katrina se repezi la Roran şi-l îmbrăţişa. El îi răspunse la fel de pătimaş, căci nu apucase să o vadă de când se întorsese.

— Vai, cât de mult mi-ai lipsit, îi şopti Katrina la ureche.

— Şi tu mie, răspunse el.

Se despărţiră, numai cât să se poată privi unul pe celălalt în ochi, apoi Katrina se încruntă.

— E nedrept ce ţi se face! Am fost la Nasuada şi am implorat-o să te ierte sau măcar să micşoreze numărul loviturilor, dar nici nu m-a ascultat!

Mângâind-o pe spate, Roran spuse:

— Mai bine n-o făceai.

— De ce?

— Pentru că am spus deja că vreau să rămân la vardeni şi n-am să-mi încalc cuvântul.

— Dar e nedrept! zise ea, apucându-l de umăr. Roran, Carn mi-a povestit ce ai făcut – ai ucis aproape două sute de soldaţi de unul singur. Fără curajul tău, niciunul dintre ai voştri n-ar fi scăpat. Nasuada ar trebui să te acopere cu aur şi cu laude, nu să pună să fii biciuit ca un răufăcător de rând.

— N-are a face dacă e sau nu drept, îi spuse el. Trebuie. Dacă aş fi fost în locul Nasuadei, aş fi dat şi eu aceeaşi poruncă.

— Totuşi, cincizeci de lovituri… se înfiora Katrina. De ce atât de multe? Am auzit de oameni care au murit din pricina unui asemenea chin.

— Numai dacă aveau inima slabă. Nu te mai frământa atâta! Nu-mi pierd eu viaţa aşa de uşor.

Pe buzele ei flutură un surâs slab; apoi însă din piept îi scăpă un suspin. Îşi lipi chipul de pieptul lui, iar Roran o luă în braţe ca pe un copil, mângâind-o pe păr şi încercând s-o liniştească, deşi se simţea şi el la fel de rău. După câteva minute, auzi sunetul unui corn şi-şi dădu seama că nu mai aveau răgaz. Desfăcându-se din îmbrăţişare, spuse:

— Vreau să faci ceva pentru mine.

— Ce? întrebă ea, ştergându-se la ochi.

— Du-te îndărăt în cortul nostru şi nu ieşi până nu se termină totul. Katrina părea năucită de vorbele lui.

— Nu! Nu te părăsesc tocmai acum!

— Te rog, zise el, nu vreau să vezi aşa ceva cu ochii tăi.

— Nici eu n-aş vrea ca tu să trebuiască să înduri chinul, îi răspunse Katrina.

— Lasă asta. Ştiu că vrei să-mi fii alături, dar cred că aş ţine piept mai bine durerii dacă aş şti că nu eşti acolo să vezi… Mi-am făcut-o cu mâna mea, Katrina, şi nu vreau să suferi şi tu.

— Ştiind ce ţi se întâmplă, spuse ea, încordată, am să sufăr oriunde aş fi. Totuşi… am să fac ce-mi ceri, dar numai pentru că asta te va ajuta. Ştii bine că, dacă ar fi cu putinţă, m-aş lăsa biciuită în locul tău.

— Şi tu ştii bine, îi răspunse Roran, sărutând-o pe ambii obraji, că nu ţi-aş îngădui niciodată.

Ochii ei se umplură din nou de lacrimi. Îl trase mai aproape şi-l strânse atât de tare în braţe încât Roran de-abia mai putea răsufla. Pe când erau încă îmbrăţişaţi, Jormundur intră în cort împreună cu doi şoimi ai Nopţii. Katrina se desprinse de el, îi făcu lui Jormundur o plecăciune, apoi, fără niciun cuvânt, se strecură afară. Jormundur întinse braţul spre Roran.

— E timpul.

Făcând un semn de încuviinţare din cap, Roran se ridică şi-i lăsă pe ceilalţi să-l ducă până la stâlpul de afară, în jurul căruia se înghesuiau, rânduri, rânduri, vardenii. Fiecare bărbat, fiecare femeie, pitic şi urgal stăteau cu spatele foarte drept şi cu umerii încordaţi. După ce aruncă o singură privire către oastea adunată, Roran îşi pironi ochii spre orizont şi încercă din răsputeri să uite că mai erau şi alţii acolo.

Cei doi străjeri îi ridicară braţele deasupra capului, şi-i

legară încheieturile de bârna pusă de-a curmezişul stâlpului. În acest răstimp, Jormundur veni în faţa lui Roran şi-i arătă un căluş de piele.

— Poftim, muşcă tare din ăsta, îi spuse cu glas scăzut. O să te-ajute să nu-ţi înghiţi limba.

Recunoscător, Roran deschise gura şi-i îngădui să-i îndese căluşul între dinţi. Pielea tăbăcită avea un gust amar, ca de ghinde verzi.

Apoi, tobele începură să ropotească. Răsună şi un corn. Jormundur dădu citire învinuirilor aduse lui Roran, iar străjerii îi despicară cămaşa din pânză de sac. În clipa în care aerul rece îi învălui pieptul gol, el se înfiora.

Auzi biciul şuierând prin aer, cu o clipă înainte să-l lovească.

Se simţi pe parcă i-ar fi fost lipit de piele un drug de metal încins, îşi arcui spatele şi muşcă din căluş. Fără să vrea, îi scăpă un geamăt, însă căluşul îl înăbuşi, astfel încât să nu ajungă la urechile nimănui.

— Unu, spuse bărbatul cu biciul.

Cea de-a doua lovitură îi smulse din nou un geamăt, însă apoi rămase tăcut, hotărât să nu pară slab în ochii vardenilor. Chinul se dovedi la fel de mare ca şi în numeroasele daţi din ultimele luni în care fusese rănit, însă după vreo douăsprezece lovituri Roran nu se mai împotrivi, ci, lăsându-se pradă durerii, se cufundă într-un soi de leşin mohorât. Privirile i se tulburară din ce în ce, până ce ajunse să nu mai zărească decât lemnul de care-şi lipise obrazul. De mai multe ori îşi pierdu cunoştinţa preţ de câteva clipe.

După un răstimp care i se păruse fără sfârşit, auzi un glas depărtat şi înfundat:

— Treizeci.

Simţindu-se cuprins de deznădejde, se întrebă: „Cum să mai îndur încă douăzeci de lovituri?” Apoi însă se gândi la Katrina şi la copilul nenăscut, iar asta îi dădu putere.

Când se trezi, era întins pe burtă, pe patul de lemn din cortul pe care-l împărţea cu Katrina. Aceasta stătea în genunchi lângă el, mângâindu-i părul şi şoptindu-i la ureche, în vreme ce altcineva îi ungea rănile de pe spate cu un ir rece şi lipicios. Clipi de durere, apoi se încorda în clipa în care necunoscutul atinse un loc mai dureros.

— Nu aşa mi-aş îngriji eu oamenii, auzi glasul trufaş al

Triannei.

— Dacă ai făcut cu toţi cum făceai cu Roran, răspunse altă femeie, mă şi mir că a scăpat vreunul cu viaţă.

După câteva clipe, Roran recunoscu vocea – era ciudata negustorească de ierburi, Angela, cea cu ochi veseli şi sclipitori.

— Poftim? făcu Trianna. Crezi că am de gând să stau cu braţele încrucişate şi să mă las insultată de o… ghicitoare de doi bani, care se chinuie până şi cu vrăji dintre cele mai simple?

— Dacă pofteşti, n-ai decât să laşi braţele jos. Orice-ai face însă, am să te insult în continuare, până când ai să recunoşti că muşchii ăştia de la spate se prind aici, şi nu dincoace.

Şi Roran îi simţi degetul care-l atinse în două locuri, destul de depărtate unul de celălalt.

— Oh! rosti Trianna şi plecă din cort.

Katrina îi zâmbi lui Roran, care observă abia acum că ea avea ochii plini de lacrimi.

— Înţelegi ce-ţi spun, Roran? îl întrebă. Te-ai trezit?

— Cred… cred că da, răspunse el răguşit.

Din pricină că muşcase căluşul atâta vreme şi cu atâta putere, îl dureau şi fălcile. Tuşi, apoi făcu o strâmbătură, căci toate cele cincizeci de răni de pe spatele său zvâcniră laolaltă.

— Aşa, făcu Angela. Am terminat.

— E uluitor. Nu credeam să-l ajutaţi atât de mult dumneata şi Trianna.

— Aşa a poruncit Nasuada.

— Nasuada…? Dar de ce…

— Va trebui s-o întrebi tu singură. Lui spune-i să nu se culce pe spate dacă e cu putinţă. Şi să aibă grijă când se răsuceşte, ca să nu-şi rupă iar cojile.

— Mulţumesc, îngăimă Roran şi o auzi râzând în spatele său.

— N-ai pentru ce, băiete. Mă rog, sau poate că ai, dar nu a fost mare lucru. Unde mai pui că mă distrează că acum se cheamă că v-am îngrijit spinările şi ţie şi lui Eragon. Aşa, acum mă duc. Grijă mare la dihori!

După ce plecă Angela, Roran închise ochii la loc. Degetele moi ale Katrinei îi mângâiară fruntea.

— Ai fost foarte curajos, zise ea.

— Chiar aşa?

— Da. Jormundur şi toţi ceilalţi cu care am vorbit au spus că

n-ai strigat nici măcar o dată şi n-ai cerut milă.

— Foarte bine.

Ar fi vrut să afle cât de cumplite îi erau rănile, însă şovăia să-i ceară Katrinei să-i povestească asemenea lucruri. Ea însă păru să-i înţeleagă dorinţa, căci spuse:

— Cu puţin noroc, din câte mi-a zis Angela, n-ai să rămâi cu cicatrice prea urâte. Oricum, după ce te vindeci de tot, Eragon sau vreun alt magician le poate îndepărta şi nici n-o să se mai vadă că ai fi fost vreodată biciuit.

— Mm…

— Vrei să bei ceva? îl întrebă ea. Am un ceaun cu ceai de ierburi care tocmai clocoteşte.

— Da, te-aş ruga…

Katrina se ridică. În clipa aceea, Roran auzi pe altcineva intrând în cort. Deschise un ochi şi o văzu, cu uimire, pe Nasuada, care stătea lângă stâlpul de la intrare.

— Domniţă, zise Katrina, cu glasul tăios ca un brici.

În ciuda fiorilor de durere de pe spinare, Roran se înălţă pe jumătate şi, cu ajutorul Katrinei, se aşeză pe patul de lemn, apoi, sprijinindu-se de umărul ei, dădu să se ridice în picioare, însă Nasuada îl opri, ridicând braţul.

— Te rog, nu. Nu vreau să te chinui mai mult decât am făcut-o până acum.

— Domniţă Nasuada, ce vă aduce încoace? întrebă Katrina. Roran are nevoie de odihnă ca să-şi vină în fire, nu să-şi piardă vremea flecărind.

Roran îşi lăsă palma pe umărul ei stâng.

— Dacă trebuie, pot să vorbesc, spuse.

Intrând până în fundul cortului, Nasuada îşi ridică poala rochiei verzi şi se aşeză pe cufăraşul cu lucruri pe care Katrina îl adusese cu ea din Carvahall. După ce-şi netezi fustele, spuse:

— Mai am o însărcinare pentru tine, Roran, o misiune scurtă, precum cele la care deja ai luat parte.

— Şi când trebuie să plec? întrebă el, uimit să afle că venise ea însăşi să-i dea de ştire despre o asemenea treabă măruntă.

— Mâine.

Katrina făcu ochii mari.

— Eşti nebună, femeie? strigă.

— Katrina… şopti Roran, încercând s-o împace, însă ea îi dădu mâna la o parte şi zise:

— Ultima dată când l-ai trimis cine ştie unde era să-l omori, iar acum tocmai ai pus să-l biciuiască până şi-a pierdut cunoştinţa! Doar n-ai să-i porunceşti să se întoarcă atât de repede la luptă; n-ar putea să ţină piept soldaţilor lui Galbatorix niciun minut.

— Ba tocmai asta am să fac! E dreptul meu! spuse Nasuada cu atâta tărie în glas încât Katrina tăcu şi aşteptă să audă veştile până la sfârşit, cu toate că, din câte îşi dădu Roran seama, era la fel de furioasă; sfredelindu-l cu privirea, Nasuada continuă: Roran, nu ştiu dacă ai aflat, dar alianţa noastră cu urgalii este pe cale să se prăbuşească. Unul dintre ai noştri a ucis trei urgali în vreme ce tu erai plecat cu căpitanul Edric, care, s-ar putea să te bucuri să auzi, nu mai este căpitan. Fireşte, am pus ca nenorocitul să fie spânzurat pentru uciderea urgalilor, însă de atunci legăturile dintre noi şi războinicii lui Garzhvog sunt din ce în ce mai încordate.

— Şi ce-are asta de-a face cu Roran? întrebă Katrina.

Nasuada se încruntă, apoi spuse:

— Trebuie să-i conving pe vardeni să îndure apropierea urgalilor fără altă vărsare de sânge, iar cea mai bună cale pentru asta este să le arăt că neamurile noastre se pot ajuta unul pe celălalt pentru a-şi atinge un ţel comun. Drept pentru care grupul din care vei face parte va avea tot atâţia oameni cât urgalii.

— Dar asta tot nu… dădu să o întrerupă Katrina.

— Şi cu toţii vor fi la porunca ta, Stronghammer.

— A mea? făcu uimit Roran. De ce?

Zâmbindu-i viclean, Nasuada zise:

— Fiindcă ştiu că tu ai să faci tot ce e necesar pentru a-ţi apăra familia şi prietenii. În această privinţă ne asemănăm, cu toate că familia mea este mai numeroasă decât a ta, căci pentru mine toţi vardenii sunt rude apropiate. De asemenea, pentru că eşti vărul lui Eragon şi deci nu-ţi mai pot îngădui să te faci vinovat de nesupunere, căci atunci nu aş mai avea de ales şi aş fi nevoită să te trimit la moarte sau să te alung dintre vardeni. Or, nu vreau să fac niciuna, nici alta. Aşadar, te-am înălţat în rang. De-acum, nu mai trebuie să te supui nimănui altcuiva în afară de mine. Dacă-mi încalci poruncile, ai face bine să ajungi să-l ucizi pe Galbatorix! Numai asta are să te salveze de o soartă mult mai crâncenă decât biciuirea de astăzi. Iar pricina

pentru care te însărcinez cu o asemenea misiune este că mi-ai dovedit că eşti în stare să-i faci pe alţii să te urmeze chiar şi în cele mai grele împrejurări. Dacă nici tu nu izbândeşti să ţii în frâu un grup de urgali şi de oameni, nimeni nu va fi în stare. Dacă aş putea, l-aş trimite pe Eragon, însă câtă vreme el nu-i aici, greutatea apasă pe umerii tăi. Când vardenii au s-audă că însuşi vărul lui Eragon, Roran Stronghammer – cel care a ucis aproape două sute de soldaţi de unul singur –, a plecat în misiune cu urgalii şi că s-a întors triumfător, legăturile dintre noi şi urgali se vor strânge la loc.

De-asta le-am îngăduit Angelei şi Triannei să te vindece mai bine decât se obişnuieşte – nu ca să te cruţ de pedeapsă, ci pentru că vreau să te văd în puteri. Ce spui, Stronghammer? Mă pot bizui pe tine?

Roran o privi pe Katrina. Ştia că ea şi-ar fi dorit din tot sufletul să-l audă spunând că nu era în stare să facă ce i se cerea. Lăsând ochii în jos pentru a nu-i observa dezamăgirea, se gândi la uriaşa armată care li se împotrivea vardenilor şi răspunse într-o şoaptă răguşită:

— Te poţi bizui pe mine, Domniţă Nasuada.

Printre nori

Din Tronjheim, Saphira zbură cale de cinci mile până la ieşirea din Farthen Dur, apoi ea şi Eragon intrară în tunelul ce se pierdea spre est, cale de mai multe mile, străbătând muntele. Eragon ar fi putut ieşi la lumină în cinci minute alergând, însă tavanul jos o împiedica pe Saphira să zboară sau să sară, aşadar ea nu avea cum să ţină pasul. Prin urmare, nici el nu se grăbi.

Un ceas mai târziu, ieşiră în Valea Odred, care se întindea de la nord la sud. Cuibărit printre dealurile de la capătul văii pline de ferigi se afla Fernoth-merna, un lac destul de mare, ca o pată de cerneală neagră printre crestele uriaşe ale Munţilor Beor. Din partea sa de nord lua naştere Ragni Darmn, un râu care şerpuia în susul văii, până ce se unea cu Az Ragni, la poalele lui Moldun cel Falnic, piscul aflat cel mai la nord din şirul Munţilor Beor.

Plecaseră din Tronjheim înainte de revărsatul zorilor şi, cu

toate că tunelul îi încetinise, era încă dimineaţă devreme. Fâşia de cer zdrenţuită de deasupra capetelor lor era vârstată cu raze de un galben palid în locurile prin care soarele se revărsa printre crestele uriaşe. În vale, praguri de nori groşi atârnau de pantele munţilor ca nişte şerpi mari, cenuşii. Fuioare de ceaţă albă se înălţau de pe oglinda sticloasă a lacului.

Eragon şi Saphira se opriră la mal ca să bea şi să-şi umple burdufurile cu apă pentru următoarea bucată de drum. Lacul se umpluse în urma topirii zăpezilor şi gheţurilor din vârful munţilor. Era atât de rece încât pe Eragon începură să-l doară dinţii. El strânse pleoapele şi tropăi, gemând, în clipa în care un fior de durere i se înfipse în craniu, ca o ţepuşă.

Începând să-şi revină, privi lacul. Printre perdelele de ceaţă tremurătoare, zări ruinele unui castel mare, clădit pe un pinten de piatră goală, care ieşea dintr-un munte. Zidurile prăbuşite erau strânse în chingi groase de iederă. În afară de ele însă totul părea lipsit de viaţă. Eragon se înfiora. Locul în paragină i se păru mohorât, rău-prevestitor, ca leşul putrezit al unei fiare înfricoşătoare.

„Eşti gata?” întrebă Saphira.

„Gata”, spuse el şi se urcă în şa.

Îndepărtându-se de Fernoth-merna, Saphira zbură spre nord, urmând Valea Odred, care-i călăuzea afară din munţi. Nu ducea drept spre Ellesmera, care se afla mai departe, spre vest, însă nu aveau de ales şi erau nevoiţi să se ţină după ea, căci trecătorile dintre munţi erau la mai bine de cinci mile înălţime.

Saphira zbura sus, cât de sus putea Eragon să îndure, căci îi venea mai uşor să străbată distanţe mari acolo unde aerul era mai subţire decât dacă ar fi coborât în vârtejurile groase şi umede. Eragon se ferea de ger cu ajutorul mai multor rânduri de veşminte şi se adăpostise din calea vântului, rostind o vrajă ce făcea ca palele de aer îngheţat să se despice, scurgându-se pe lângă ei fără să le facă rău.

Zborul cu Saphira nu era nici pe departe tihnit, însă, câtă vreme ea flutura din aripi încet şi liniştit, Eragon nu trebuia să se chinuie să nu cadă, aşa cum făcea când ea se răsucea, cobora sau îşi schimba fără veste direcţia în luptă. Cea mai mare parte a timpului el şi-o petrecu vorbind cu Saphira, gândindu-se la tot ce se întâmplase în ultimele săptămâni sau cercetând priveliştea mereu schimbătoare de dedesubt.

„Când te-ai luptat cu piticii, ai folosit magia fără cuvinte, spuse odată Saphira. Ştii că e primejdios.”

„Ştiu, numai că n-am avut răgaz să găsesc vorbele potrivite. Unde mai pui că tu nu te foloseşti niciodată de limba străveche atunci când faci vrăji.”

„Asta-i altceva. Noi, dragonii, nu avem nevoie de limba străveche pentru a ne face cunoscută voinţa. Ştim ce vrem şi nu ne răzgândim aşa de uşor ca elfii sau oamenii.”

Soarele portocaliu se înălţase cam vreo palmă deasupra orizontului în clipa în care Saphira ieşi din vale şi zbură peste întinderile pustii de iarbă ce mărgineau lanţul de munţi. Îndreptându-se în şa, Eragon privi în jur şi clătină din cap, uimit de cât de departe ajunseseră. „Dacă am fi putut zbura în Ellesmera şi prima dată, spuse, am fi avut mult mai mult timp de petrecut cu Oromis şi Glaedr.” Saphira încuviinţă pe tăcute.

Zburară până ce soarele asfinţi, iar cerul se umplu de stele. Munţii rămăseseră mult în urmă, ca o pată violet-închis. Saphira ar fi vrut să nu se oprească până dimineaţă, dar Eragon se împotrivi. „Eşti încă obosită după călătoria spre Farthen Dur. Mâine şi poimâine putem zbura şi noaptea dacă e nevoie, dar acum trebuie să dormi.”

Saphira nu era foarte mulţumită, dar până la urmă se învoi. Se lăsară la pământ, lângă un desiş de sălcii care creşteau pe malul unui pârâu. În clipa în care coborî din şa, Eragon îşi dădu seama că picioarele îi erau atât de amorţite încât de-abia se ţinea să nu cadă. Îi scoase şaua Saphirei, apoi îşi întinse aşternuturile pe pământ lângă ea şi se ghemui cu spatele lipit de trupul ei cald. Nu avea nevoie de cort, căci ea îşi întinsese o aripă ca să-l apere, ca o şoimiţă care-şi adăpostea puii. Se cufundară amândoi în visele ce se amestecară, umplându-i de uimire şi plăcere, căci minţile lor rămâneau legate, chiar şi în somn.

De îndată ce la răsărit apăru prima geană de lumină, Eragon şi Saphira îşi continuară drumul, zburând sus, deasupra câmpiilor înverzite.

Pe la mijlocul dimineţii, se stârni un vânt puternic din pricina căruia Saphira se văzu silită să încetinească. Oricât ar fi încercat, nu izbutea să se ridice deasupra lui. Se luptă cu rafalele o zi întreagă, chinuindu-se din răsputeri, aşa că, în ciuda faptului că Eragon îi dăduse şi din energia sa, la sosirea

după-amiezii era frântă. Pluti în jos şi se lăsă pe o movilă mică în mijlocul unei câmpii şi rămase pe loc cu aripile întinse pe pământ, gâfâind şi tremurând.

„Cred că ar fi mai bine să rămânem aici peste noapte”, spuse Eragon.

„Nu.”

„Saphira, nu mai eşti în stare să zbori mai departe. Haide să ne facem tabără aici, până-ţi revii. Cine ştie, poate până seara vântul o să se potolească.”

O auzi lingându-şi fălcile cu un zgomot aspru, ca de pilă, apoi reîncepând să gâfâie.

„Nu, îi răspunse ea. Pe câmpiile astea, vântul poate sufla săptămâni sau chiar luni în şir. Nu putem aştepta atâta.”

„Dar…”

„N-am să mă dau bătută numai pentru că-mi vine greu, Eragon. Sunt în joc prea multe lucruri…”

„Atunci dă-mi voie să-ţi dăruiesc energia din Aren. Cu ea n-o să mai fie nicio greutate să ajungi în Du Weldenvarden.”

„Nu, repetă Saphira. Păstreaz-o pentru clipa când, într-adevăr, nu vom mai avea ce face. Mă pot odihni ca să-mi recapăt forţele când ajungem în pădure. De Aren, pe de altă parte, putem avea nevoie în orice clipă. Nu merită să risipeşti energia numai pentru a-mi fi mie mai uşor.”

„Dar sufăr când văd cum te chinuieşti.”

Saphira scoase un mârâit înfundat. „Strămoşii mei, dragonii sălbatici, nu s-ar fi lăsat bătuţi de o adiere amărâtă ca asta şi nici eu n-am de gând.”

Şi, cu asta, se înălţă din nou cu el în spinare şi se afundă în vârtej.

Când ziua se apropia de sfârşit, iar vântul sufla fără încetare împrejurul lor, împotrivindu-i-se Saphirei de parcă soarta era hotărâtă să-i împiedice să ajungă în Du Weldenvarden, Eragon se gândi la Glumra şi la credinţa ei în zeii piticilor şi, pentru prima dată în viaţă, simţi nevoia să se roage. Despărţindu-şi gândurile de cele ale Saphirei, care era prea obosită şi preocupată ca să mai observe, şopti:

— Guntera, rege al zeilor, dacă exişti şi mă poţi auzi şi dacă ai putere, te rog, fă ca vântul să se potolească. Ştiu că nu sunt pitic, dar Regele Hrothgar m-a adoptat în clanul său şi cred că asta mă îndreptăţeşte să-ţi înalţ această rugăciune. Guntera, te

implor, trebuie să ajungem cât mai iute în Du Weldenvarden, nu doar pentru binele vardenilor, ci şi pentru binele poporului tău de knurlan. Te rog, te implor, domoleşte vântul! Saphira nu mai poate îndura mult.

Apoi, simţindu-se cam stânjenit, atinse din nou mintea Saphirei, clipind şi el de durere când îi simţi muşchii încordaţi, care o ardeau.

Ceva mai târziu, după căderea nopţii, când totul în jur era cufundat într-o beznă îngheţată, vântul se potoli. Nu se mai simţeau decât rafale slabe, care-i mai loveau din când în când.

La sosirea dimineţii, Eragon privi în jos şi văzu pământul aspru şi uscat al deşertului Hadarac. Blestemă, căci nu ajunseseră atât de departe pe cât nădăjduise, şi întrebă: „N-o să ajungem astăzi în Ellesmera, nu-i aşa?”

„Doar dacă nu cumva vântul se hotărăşte să sufle în cealaltă direcţie, ca să ne împingă de la spate, altfel nu.” Saphira mai zbură în linişte vreo câteva minute, apoi vorbi iarăşi: „Cu toate astea, dacă nu avem parte de vreo surpriză neplăcută, ar trebui să ajungem în Du Weldenvarden până la căderea serii.”

Eragon mormăi.

În ziua aceea, coborâră de două ori pe pământ, când Saphira hăpăi câteva raţe pe care le prinsese şi le omorâse cu o pală de foc. Însă în afară de asta nu mai mâncă nimic, iar Eragon se mulţumi să îmbuce câte ceva fără să coboare din şa, ca să nu mai piardă timpul.

După cum prevăzuse Saphira, Du Weldenvarden le apăru în faţă tocmai când soarele se apropia de asfinţit, ca o întindere uriaşă şi verde. La hotarele pădurii se găseau mulţi stejari, fagi şi arţari desfrunziţi. Ceva mai departe însă, din câte ştia Eragon, începea stăpânirea pinilor uriaşi şi impunători, care alcătuiau cea mai mare parte a codrului.

Până să ajungă ei la primii copaci, amurgul se lăsase peste lume. Saphira pluti lin până la un loc cu pământ moale, la adăpostul crengilor întinse ale unui stejar măreţ. Îşi strânse aripile şi rămase o vreme nemişcată, prea obosită pentru a zbura mai departe. Limba stacojie îi atârna moale dintre fălci. În timp ce ea se odihnea, Eragon asculta foşnetul frunzelor pe deasupra capetelor lor, hohotele bufniţelor şi ţiuitul insectelor de noapte.

După ce-şi mai reveni un pic, Saphira plecă mai departe pe

jos, trecând printre doi copaci uriaşi, cu trunchiurile acoperite de muşchi, intrând astfel în Du Weldenvarden. Elfii făcuseră în aşa fel încât nu era cu putinţă ca cineva să pătrundă în pădure folosindu-se de magie, aşa că, de vreme ce dragonii nu se bizuiau numai pe trupurile lor atunci când zburau, Saphira nu putea intra prin văzduh, căci aripile n-ar mai fi ajutat-o şi ar fi căzut grămadă la pământ.

„Cred că suntem îndeajuns de departe”, spuse Saphira, oprindu-se în mijlocul unei pajişti mici, la vreo câteva sute de picioare de primii copaci de care trecuseră. Eragon îşi dezlegă curelele care-i ţineau picioarele şi se lăsă să alunece pe şoldul ei. Căută împrejur, până ce găsi un petic de pământ fără iarbă. Cu mâinile goale, săpă o groapă nu prea mare, apoi chemă apa s-o umple şi rosti vraja care-i îngăduia să vadă la depărtare.

Apa sclipi şi se umplu de o lumină blândă, aurie, iar Eragon privi înăuntrul colibei lui Oromis. Elful cu plete argintii şedea la masa din bucătărie, citind un pergament zdrenţuit. Oromis ridică ochii spre Eragon şi-l salută printr-o înclinare a capului, fără să pară surprins de apariţia lui.

— Maestre, spuse Eragon, ducându-şi palma la piept.

— Te salut, Eragon. Te aşteptam. Unde sunteţi?

— Saphira şi cu mine tocmai am ajuns în Du Weldenvarden… Maestre, ştiu că am făgăduit să ne întoarcem în Ellesmera, dar vardenii sunt la numai câteva zile de oraşul numit Feinster, iar fără noi primejdia e mare. Nu avem vreme să zburăm până în Ellesmera. Nu mi-ai putea răspunde la câteva întrebări aici, pe loc?

Oromis se lăsă pe spate în scaunul său. Chipul său ascuţit era îngândurat şi solemn.

— Nu, Eragon, îi răspunse, nu putem discuta aşa. Cred că ştiu cam ce vrei să mă întrebi. Sunt lucruri despre care trebuie să vorbim faţă în faţă.

— Maestre, te rog. Dacă Murtagh şi Thorn…

— Eragon, am spus nu. Înţeleg foarte bine de ce trebuie să vă grăbiţi, însă învăţătura este la fel de importantă pentru voi ca şi ajutorul dat vardenilor, poate chiar mai mult. Ori o facem cum trebuie, ori deloc.

Eragon oftă şi lăsă umerii în jos.

— Am înţeles, Maestre. Oromis încuviinţă din cap.

— Glaedr şi cu mine vă aşteptăm. Zburaţi repede şi bine!

Avem multe de vorbit.

— Da, Maestre.

Simţindu-se amorţit şi stors de puteri, Eragon puse capăt vrăjii, iar apa se cufundă la loc în pământ. Apoi, îşi luă capul în palme, privind lung la peticul de pământ umed de la picioarele sale. Alături, Saphira răsufla cu zgomot. „Nu ne mai rămâne decât s-o pornim la drum, spuse el. Îmi pare rău."

Ea îşi linse fălcile. „Nu-i nimic. Doar nu crezi că am să-mi pierd cunoştinţa."

„Eşti sigură?" o întrebă, ridicând ochii spre ea.

„Da."

Fără nicio tragere de inimă, Eragon se ridică şi se urcă în şa. „Dacă tot mergem în Ellesmera, spuse, legându-şi curelele la picioare, poate că ar trebui să trecem iarăşi pe la copacul Menoa, să încercăm să ne dăm seama ce voia să spună Solembum. Mi-ar prinde grozav de bine o sabie nouă."

Atunci când Eragon îl întâlnise prima oară pe Solembum, în Teirm, acesta îi spusese: „Când vine vremea să ai nevoie de o armă, caută sub rădăcinile copacului Menoa. Apoi, când totul pare pierdut şi puterile nu-ţi mai ajung, du-te la Stânca lui Kuthian şi spune-ţi numele ca să deschizi Bolta Sufletelor." Eragon încă nu aflase nimic despre Stânca lui Kuthian, însă, la prima lor şedere în Ellesmera, el şi Saphira avuseseră prilejul de a vedea copacul Menoa. Nu descoperiseră nimic despre locul în care s-ar fi aflat arma făgăduită, căci printre rădăcinile măreţului copac nu erau decât muşchi, praf, bucăţi de scoarţă şi furnici şi niciuna dintre acestea nu îi ajutase să înţeleagă unde să sape.

„Nu ştiu dacă Solembum vorbea chiar de o sabie, spuse Saphira. Pisicile fermecate îndrăgesc cimiliturile aproape la fel de mult ca şi dragonii. Dacă există cu adevărat, arma asta ar putea fi numai o bucată de pergament pe care se află o vrajă, sau o carte, sau un tablou, sau o bucată de piatră ascuţită, sau mai ştiu eu ce."

„Oricum, sper s-o găsim. Cine ştie când vom mai avea prilejul să ne întoarcem în Ellesmera?"

Saphira îşi ascuţi ghearele pe un trunchi prăbuşit care zăcea în faţa ei, apoi se ghemui, îşi desfăcu aripile catifelate şi-şi încorda muşchii de la umeri. În clipa în care se înălţă în zbor, cu o putere nebănuită, ridicându-se peste vârfurile copacilor

dintr-un singur salt, Eragon scoase un ţipăt de uimire şi apucă în pumni oblâncul şeii.

Plutind în cerc peste marea de crengi bătute de vânt, Saphira o apucă spre nord-est, către oraşul cel dintâi al elfilor, bătând încet şi cu putere din aripi.

Cap în cap

Atacul alaiului de căruţe se petrecu întocmai după cum se gândise Roran de la bun început: la trei zile după ce plecaseră de la vardeni, el şi călăreţii săi coborâră în galop pe buza unei văioage şi se năpustiră asupra şirului şerpuit de căruţe dintr-o parte. În acelaşi timp, urgalii săriră dindărătul unor bolovani răspândiţi pe fundul văii şi atacară alaiul din faţă, făcându-i pe duşmani să se oprească în loc. Soldaţii şi căruţaşii se luptară cu bărbăţie, însă fuseseră luaţi pe nepregătite, când se pregăteau să adoarmă, aşa că războinicii lui Roran izbutiră, în scurtă vreme, să-i dovedească. Niciunul dintre ai lui nu-şi pierdu viaţa şi numai doi oameni şi un urgal se aleseră cu răni.

Roran ucise cu mâna sa câţiva soldaţi, însă, în cea mai mare parte a timpului, se ţinu departe, pentru a putea conduce lupta, după cum îi era datoria acum. Era încă amorţit şi plin de urme de bice şi nu voia să trudească mai mult decât trebuia, de teamă să nu-şi rupă cojile care-i brăzdau spinarea.

Până atunci, nu întâmpinase nicio greutate în a-i stăpâni pe cei douăzeci de oameni şi pe cei douăzeci de urgali. Deşi era limpede că nici unii, nici ceilalţi nu se priveau cu ochi prea buni – la urma urmelor, până şi el, ca orice alt bărbat crescut în împrejurimile Şirei, era bănuitor şi reţinut când venea vorba de urgali –, izbutiseră să facă ce aveau de făcut împreună, aproape fără să crâcnească. Roran ştia prea bine că aceasta nu ţinea de calităţile sale de comandant. Nasuada şi Nar Garzhvog avuseseră mare grijă cu alegerea războinicilor pe care-i trimiseseră cu el. Cu toţii erau renumiţi pentru meşteşugul armelor, mintea sănătoasă şi, mai ales, pentru firea lor liniştită şi supusă.

Şi totuşi, după atacul convoiului de căruţe, în vreme ce oamenii săi se îndeletniceau cu strângerea leşurilor soldaţilor şi căruţaşilor duşmani într-un morman, iar el însuşi se plimba

călare, în sus şi în jos, pentru a supraveghea totul, Roran auzi un strigăt de durere venind de undeva de la capătul şirului. Temându-se ca nu cumva să fi fost atacaţi de o altă ceată de soldaţi ieşită din întâmplare în calea lor, le strigă lui Carn şi altor câtorva bărbaţi să-l însoţească, apoi îşi îmboldi calul cu pintenii şi se duse în galop până în locul cu pricina.

Acolo văzu patru urgali care legaseră un soldat duşman de trunchiul noduros al unei sălcii şi se veseleau înghiontindu-l şi înţepându-l cu săbiile. Mormăind un şir de blesteme, Roran sări de pe cal şi, dintr-o singură lovitură de ciocan, curmă suferinţa prizonierului.

În acea clipă, cu toţii se treziră învăluiţi de un nor de praf, căci Carn şi alţi patru războinici veniră în galop până în dreptul sălciei. Îşi struniră armăsarii şi se împrăştiară în stânga şi în dreapta lui Roran, ţinându-şi armele la îndemână. Cel mai mare dintre urgali, un mascul pe nume Yarbog, înainta:

— De ce ne-ai stricat plăcerea, Stronghammer? Putea să mai dănţuiască pentru noi.

— Câtă vreme sunteţi la porunca mea, şuieră Roran printre dinţii încleştaţi, nu vă voi îngădui să-i chinuiţi fără rost pe cei căzuţi prizonieri. S-a-nţeles? Mulţi dintre aceşti soldaţi au fost siliţi să-l slujească pe Galbatorix fără voia lor. Mulţi ne sunt prieteni, rude sau vecini şi, cu toate că nu avem de ales şi trebuie să-i înfruntăm, n-am să îngădui să vă purtaţi cu ei cu o cruzime care nu-şi are rostul. Numai întâmplarea a făcut ca ei să trebuiască să se lupte împotriva noastră. Adevăratul duşman al meu şi al vostru este însă altul: Galbatorix.

Urgalul îşi încreţi fruntea lată. Ochii galbeni aproape că nu i se mai vedeau.

— Şi totuşi ai să continui să-i ucizi, da? Atunci cum se face că noi n-avem voie să-i privim dănţuind şi scălâmbăindu-se?

Roran se întrebă dacă avea îndeajuns de multă putere pentru a-i sfărâma ţeasta cu ciocanul. Chinuindu-se să-şi ţină mânia în frâu, spuse:

— Mai întâi şi mai întâi pentru că nu este drept! Dacă acela, continuă el arătând spre soldatul ucis, ar fi fost unul dintre ai voştri, pradă vrăjilor ţesute de Durza? L-aţi mai fi chinuit şi atunci?

— Fireşte, zise Yarbog. Şi asta şi-ar fi dorit – să-l gâdilăm cu săbiile, ca să aibă prilejul să-şi arate curajul înainte să piară.

Voi, omuleţii fără coarne, nu faceţi la fel? Sau poate că nu aveţi puterea de a ţine piept durerii?

Chiar dacă nu era sigur, Roran bănuia că pentru urgali a spune despre cineva că era „fără coarne” însemna o mare insultă. Pe de altă parte, să te îndoieşti de curajul altuia era la fel de grav pentru oameni, dacă nu şi mai şi.

— Oricare dintre noi poate să îndure mai multă durere decât voi, Yarbog, şi asta fără să se plângă, răspunse el, strângând şi mai tare în pumni scutul şi ciocanul. Aşa că, dacă nu vrei să ai parte de chinuri nemaivăzute, dă-mi sabia ta, apoi dezleagă-l pe amărâtul ăla şi du-l lângă celelalte leşuri. După asta, du-te şi vezi de caii de povară. Sunt în grija ta până ce ne întoarcem la vardeni.

Fără să mai aştepte încuviinţarea celuilalt, se întoarse pe călcâie, apucă frâiele armăsarului şi dădu să se urce la loc în şa.

— Nu, mârâi Yarbog.

Roran îngheţă, cu un picior în scări, şi blestemă în gând. Nădăjduise să nu aibă parte de aşa ceva în misiunea asta. Întorcând capul, zise:

— Nu? Adică te împotriveşti poruncilor mele?

Rânjind şi arătându-şi colţii scurţi, urgalul spuse:

— Nicidecum. Te chem la luptă, Stronghammer. Să ne luptăm pentru dreptul de a fi căpetenia acestui trib.

După care îşi dădu capul pe spate şi mugi atât de tare încât toţi ceilalţi oameni şi urgali se opriră din treabă şi se apropiară în fugă de salcie. În scurtă vreme, toţi patruzeci erau adunaţi de jur împrejur.

— Vrei să te scăpăm noi de fiara asta? întrebă Carn în auzul tuturor. Dorindu-şi să nu fi fost atâţia privitori împrejur, Roran clătină din cap.

— Nu, am s-o fac eu însumi.

În ciuda a ceea ce spusese, era fericit să-i aibă în jur pe oamenii săi, care stăteau acum faţă în faţă cu urgalii cu piele cenuşie. Erau ei mai mici decât ceilalţi, însă cu toţii, în afara lui, erau călare, ceea ce avea să-i ajute puţin dacă se ajungea la o luptă între cele două grupuri. Din păcate, vrăjile lui Carn nu le puteau fi de mare folos, căci urgalii aveau şi ei un magician, pe nume Dazhgra, care, din câte observase Roran, era mai puternic, deşi nu atât de priceput şi viclean.

— Printre vardeni nu se obişnuieşte ca şefia să se obţină prin luptă, îi spuse Roran lui Yarbog. Dacă doreşti să ne batem, foarte bine, dar n-ai să câştigi nimic. Daca eu pierd, Carn îmi va lua locul şi ai să răspunzi în faţa lui pentru faptele tale.

— Puah! făcu Yarbog. Nu te chem la luptă pentru dreptul de a-i conduce pe cei din neamul tău, ci pentru cel de a fi căpetenia noastră, războinicii din tribul lui Bolvek. Câtă vreme nu ne-ai arătat ce poţi, Stronghammer, nu-ţi este îngăduit să te numeşti căpetenie! Dacă pierzi, eu voi fi şeful şi nu ne vom ridica bărbiile nici în faţa ta, nici a lui Carn, nici a vreunei alte făpturi prea slabe pentru a ne câştiga respectul.

Roran cântări împrejurările în minte, dar îşi dădu seama că nu avea de ales. Chiar dacă îşi pierdea viaţa, trebuia să încerce să-şi păstreze autoritatea peste urgali. Altfel, vardenii nu s-ar mai fi putut bizui pe ajutorul acestora. Trăgând aer în piept, spuse:

— La noi se obişnuieşte ca acela care a fost provocat să aleagă timpul şi locul pentru luptă, precum şi armele care vor fi folosite.

— Timpul a sosit deja, zise Yarbog cu un hohot de râs înfundat. Locul este acesta. Iar neamul meu are obiceiul de a se lupta cu mâinile goale, numai cu o pânză în jurul mijlocului.

— Nu mi se pare cinstit câtă vreme eu nu am coarne, se împotrivi Roran. În schimb, cred că s-ar cuveni să mă laşi să-mi folosesc ciocanul.

Yarbog se gândi puţin, apoi răspunse:

— Poţi să-ţi păstrezi coiful şi scutul, dar ciocanul nu. Intr-o asemenea luptă, armele nu sunt îngăduite.

— Aşa…? Atunci n-am nevoie nici de coif, nici de scut. Care sunt regulile şi cum vom hotărî cine iese învingător?

— O singură regulă, Stronghammer. Dacă dai înapoi, ai pierdut şi vei fi alungat din trib. De câştigat câştigă cel care-şi face potrivnicul să se dea bătut, dar, fiindcă eu nu mă voi lăsa niciodată, ne vom lupta până la moarte.

Roran încuviinţă. „Nu ştiu ce are el de gând, dar eu unul n-am să-l ucid decât dacă nu am de ales.”

— Să începem! strigă şi-şi lovi scutul cu ciocanul.

La îndrumarea sa, oamenii şi urgalii făcură loc în mijlocul văii şi măsurară un pătrat de doisprezece pe doisprezece paşi. Roran şi Yarbog se dezbrăcară. Doi urgali îl unseră pe Yarbog

cu grăsime de urs din cap până în picioare, în vreme ce Carn şi un alt războinic, pe nume Loften, făcură la fel cu Roran.

— Pe spate daţi cât puteţi de mult, şopti el, dorindu-şi ca rănile închise să fie cât se poate de moi, pentru a nu crăpa în prea multe locuri.

Aplecându-se spre el, Carn întrebă:

— De ce n-ai vrut să te foloseşti de scut şi coif?

— N-ar fi făcut decât să mă încetinească. Dacă este să scap fără să mă strivească, trebuie să mă mişc la fel de iute ca un iepure speriat.

În vreme ce Carn şi Loften îi ungeau braţele şi picioarele, îşi cântări potrivnicul din ochi, căutând să observe vreo slăbiciune care să-i îngăduie să-l învingă. Yarbog avea mai bine de şase picioare în înălţime, spinarea lată, pieptul gros şi braţele şi picioarele pline de muşchi. Gâtul său era gros ca al unui taur, altfel nu i-ar fi putut duce greutatea capului şi a coarnelor răsucite. Pe şoldul stâng avea trei cicatrice piezişe, urmele ghearelor vreunui animal. Tot trupul îi era acoperit cu peri negri şi rari.

„Măcar nu e kull”, se gândi Roran. Cu toate că avea încredere în propriile puteri, nu credea să fie în stare să învingă numai prin forţă. Puţini erau oamenii care să se poată pune cu un urgal zdravăn şi sănătos. Roran ştia, de asemenea, că unghiile mari şi negre ale celuilalt, precum şi colţii, coarnele şi pielea groasă aveau să-l ajute mult în lupta corp la corp. „Am să fac tot ce pot”, se hotărî el, gândindu-se la şmecheriile pe care le-ar fi putut folosi împotriva urgalului, căci ştia că nu avea să fie la fel ca trântele cu Eragon, cu Baldor sau cu vreun alt bărbat din Carvahall, ci mai degrabă o încăierare fioroasă şi aprigă între două fiare sălbatice.

Iarăşi şi iarăşi, privirile i se opreau asupra uriaşelor coarne ale lui Yarbog, căci ele erau cele mai primejdioase arme ale urgalului – o ştia prea bine. Cu ele, Yarbog îl putea lovi şi străpunge fără nicio greutate. De asemenea, îi apărau tâmplele de orice lovitură, cu toate că îl împiedicau să vadă foarte bine în părţi. Apoi, Roran îşi dădu seama că, aşa cum coarnele erau cea mai preţioasă înzestrare a potrivnicului său, tot ele îl puteau duce la pieire.

Îşi dezmorţi umerii şi se legănă pe vârful picioarelor. Voia să se termine cât mai repede.

În clipa în care ambii luptători erau unşi din creştet până în tălpi cu grăsime, ajutoarele lor se traseră înapoi, iar ei păşiră în pătratul scrijelit pe pământ. Roran stătea cu genunchii pe jumătate îndoiţi, gata să sară în orice direcţie, la cel mai mic semn din partea lui Yarbog. Pământul stâncos era rece, tare şi aspru sub tălpile sale.

Crengile sălciei lângă care se aflau fluturau în bătaia unui vânt uşor. Unul dintre boii înhămaţi la căruţe lovi cu copita un petic de iarbă, făcându-şi jugul să scârţâie.

Cu un muget tremurător, Yarbog se repezi la Roran, ajungându-l din numai trei paşi hotărâţi. Roran aşteptă aproape până-n ultima clipă, apoi sări la dreapta. Urgalul se dovedi însă mai iute decât îl crezuse. Lăsându-şi capul în jos, acesta îl lovi cu coarnele în umărul stâng şi-l aruncă grămadă la pământ.

În clipa în care căzu, Roran simţi mai multe pietre ascuţite care-i zgâriară şoldul. Rănile de pe spinare pe jumătate vindecate îl fulgerară. Mormăi, se rostogoli şi se ridică, simţind cum mai multe coji i se rupseră. Carnea îl ustura la adierea aerului rece. Praful şi pietricelele i se lipiseră de trupul uns cu grăsime. Sprijinindu-se pe ambele picioare, se apropie încet de Yarbog, fără să-şi ia ochii de la el.

Urgalul se năpusti din nou, iar Roran încercă iarăşi să sară într-o parte. De astă dată izbuti şi se feri fără nicio greutate. Răsucindu-se pe călcâie, Yarbog năvăli a treia oară spre el şi din nou Roran izbuti să scape cu bine.

Apoi, Yarbog îşi schimbă planul. Apropiindu-se dintr-o parte ca un crab, întinse braţele lungi, cu unghii ascuţite, încercând să-l prindă pe Roran şi să-l atragă într-o îmbrăţişare aducătoare de moarte. El clipi din ochi şi se trase îndărăt. Orice s-ar fi întâmplat, trebuia să se ferească să-i cadă în gheare lui Yarbog, care-l putea ucide repede cu forţa sa năprasnică.

Oamenii şi urgalii adunaţi împrejur îi priveau tăcuţi şi netulburaţi cum se alergau de colo-colo prin praf, încercând să se ia unul pe altul pe nepregătite.

Vreme de câteva minute, Roran şi Yarbog schimbară lovituri fulgerătoare. Roran se feri cât putea de mult să se apropie. Voia să aştepte ca celălalt să-şi piardă puterile, însă, văzând că timpul trecea şi Yarbog părea la fel de proaspăt ca la început, îşi dădu seama că nu se putea bizui pe asta. Dacă voia să câştige, trebuia să pună capăt luptei fără întârziere.

Nădăjduind să-l facă pe urgal să se năpustească iarăşi spre el – căci de asta depindea tot ceea ce-i trecuse prin cap să facă –, se trase până într-un colţ al pătratului şi începu să-l batjocorească, spunând:

— Ha! Eşti gras şi greoi ca o vacă înainte de muls! Ce e, Yarbog, cum de nu mă poţi prinde? Ţi s-au înmuiat picioarele? Ar trebui să-ţi tai coarnele de ruşine că i-ai îngăduit unui om să te facă de râs. Ce-or să creadă tovarăşii tăi când au s-audă? Să le spui că…

Dar Yarbog îi înăbuşi vorbele cu un răget, apoi o porni în fugă spre el, răsucindu-se puţin ca să-l lovească din toate puterile. Trăgându-se la o parte, Roran se întinse către vârful cornului din dreapta, dar nu izbuti să-l prindă şi căzu, împleticindu-se la pământ şi jupuindu-şi ambii genunchi. Blestemă în gând şi se ridică.

Oprindu-se tocmai când năvala oarbă era cât pe ce să-l poarte dincolo de pătratul măsurat pentru luptă, Yarbog se întoarse. Ochii săi galbeni şi mici îl căutau pe Roran.

— Hei! strigă acesta, scoţând limba şi făcând tot felul de gesturi care mai de care mai grosolan. N-ai putea să nimereşti nici măcar un copac aflat la trei paşi în faţă!

— Mori, gânganie! mârâi urgalul şi sări la el cu braţele întinse. Roran sări la stânga. Yarbog izbuti să-l zgârie cu unghiile şi lăsându-i două urme însângerate de-a curmezişul coastelor, însă Roran îl prinse de un corn şi-l strânse din toate puterile, apoi îl apucă şi de celălalt, înainte ca Yarbog să apuce să-l dea la o parte, îl sili să-şi lase capul într-o parte, după care, încordându-se, îl făcu să se întindă la pământ. Spinarea îl fulgeră dureros.

De îndată ce Yarbog atinse pământul cu pieptul, Roran îşi lăsă genunchiul pe umărul lui drept, pironindu-l în loc. Urgalul pufni şi se foi, încercând să scape, însă Roran nu-i dădu drumul. Se propti cu picioarele într-o piatră şi-i răsuci capul cât putea de mult. Dacă ar fi avut de-a face cu un om, i-ar fi rupt fără îndoială gâtul. Din pricina palmelor unse cu grăsime, trebuia să se chinuie să nu scape coarnele din mână.

Yarbog ramase o clipă nemişcat, apoi se ridică un pic de la pământ, proptindu-se în braţul stâng, ridicându-l şi pe Roran cu el şi dădu din picioare, încercând să şi le strângă sub el. Roran se strâmbă şi se lăsă mai tare pe gâtul şi umărul celuilalt. După

câteva clipe, braţul stâng al urgalului începu să tremure, iar acesta căzu din nou pe burtă.

Amândoi potrivnicii gâfâiau de parcă ar fi alergat. În locurile în care se atingeau, perii lui Yarbog îl înţepau pe Roran ca nişte ace. Erau plini de praf, iar Roran avea spinarea şi şoldul brăzdate de răni însângerate.

După ce-şi trase sufletul, Yarbog începu din nou să dea din picioare şi să se zvârcolească în praf ca un peşte prins în cârlig. Roran se ţinu tare, din toate puterile, încercând să nu ia seama la pietrele care-l înţepau în picioare. Văzând că nu izbuteşte să se elibereze, Yarbog îşi lăsă trupul moale, apoi începu să-şi răsucească gâtul încoace şi încolo, încercând să-l facă să-i dea drumul din braţe.

Rămaseră o vreme aşa, fără să se mişte, luptându-se cu îndârjire.

O muscă veni în zbor pe deasupra lor şi se aşeză pe glezna lui Roran.

Boii mugeau.

După aproape zece minute, chipul lui Roran era scăldat în sudoare. I se părea că nu mai poate răsufla, iar braţele îl chinuiau de durere. Rănile de pe spate stăteau să-i plesnească, iar cele de la coaste îl fulgerau. Ştia că nu mai poate îndura mult. „La naiba! se gândi. Nu se mai dă odată bătut?”

Tocmai atunci, capul lui Yarbog tremură – pesemne muşchii gâtului îi amorţiseră. Urgalul mormăi – primul sunet pe care-l scosese de mai bine de un minut –, apoi şopti:

— Ucide-mă, Stronghammer! Nu pot să te înfrâng.

Prinzându-l mai bine de coarne, Roran îi răspunse la fel de încet:

— Nu. Dacă vrei să mori, găseşte-ţi pe altcineva s-o facă. Am luptat după regulile tale, iar acum îţi vei recunoaşte înfrângerea aşa cum vreau eu. Spune-le tuturor că te dai bătut. Spune-le că a fost o greşeală să mă provoci. Fă-o şi am să-ţi dau drumul! Daca nu, te ţin aici până te răzgândeşti, oricât de mult ar dura.

Capul lui Yarbog zvâcni din nou în mâinile lui Roran în clipa în care urgalul încercă, pentru ultima dată, să scape, apoi gâfâi, împroşcând împrejur un mic nor de praf şi mugi înfundat:

— Ruşinea ar fi mult prea mare, Stronghammer. Ucide-mă!

— Nu sunt din acelaşi neam cu tine şi n-am să mă supun

obiceiurilor voastre, zise Roran. Dacă îţi faci atâtea griji pentru onoarea ta, spune-le celor care te întreabă că ai fost învins de vărul lui Eragon, Biruitorul Umbrei. Nu cred să fie vreo ruşine într-asta.

După încă vreo câteva minute, când Yarbog tot nu răspunsese, Roran îl smuci de coarne şi mârâi:

— Ei?

Ridicând glasul pentru a putea fi auzit de toţi, oameni şi urgali, acesta spuse:

— Puah! Svarvok să mă blesteme! Mă las bătut! Stronghammer, n-ar fi trebuit să te provoc. Eşti vrednic să fii căpetenie, iar eu nu.

Într-un glas, oamenii izbucniră în urale, lovindu-şi scuturile cu mânerele săbiilor. Urgalii se foiră pe loc, fără vreo vorbă. Mulţumit, Roran dădu drumul coarnelor lui Yarbog şi se rostogoli într-o parte. Simţindu-se ca şi cum ar fi fost iarăşi biciuit, se ridică încet şi se împletici până în locul în care-l aştepta Carn. Acesta îi aruncă o pătură pe umeri, în clipa în care pânza aspră i se frecă de pielea sfâşiată, Roran tresări de durere. Rânjind, Carn îi dădu un burduf cu vin.

— După ce te-a pus la pământ, am crezut că sigur are să te omoare. Trebuia să învăţ până acum că tu nu te dai niciodată bătut, nu-i aşa, Roran? N-am văzut până acum o luptă mai frumoasă. Cred că eşti singurul om din lumea asta care s-a luat vreodată, la trântă cu un urgal.

— Nu ştiu ce să zic, făcu Roran, sorbind din vin. S-ar prea putea să fiu singurul care a scăpat cu viaţă din aşa ceva.

Zâmbi, iar Carn scoase un hohot de râs, apoi se uită la urgalii care erau adunaţi împrejurul lui Yarbog, mârâind înfundat, în vreme ce doi dintre ei îi ştergeau grăsimea şi praful de pe trup. Păreau posomorâţi, dar nu mânioşi sau răzbunători, din câte îşi dădea el seama, aşa că nu credea să mai aibă necazuri din pricina lor.

În ciuda rănilor şi a durerii, era mulţumit de ceea ce se întâmplase. „N-o să fie asta ultima luptă dintre neamurile noastre, se gândi, însă, dacă izbutim să ne întoarcem cu bine la vardeni, urgalii n-au să rupă înţelegerea, cel puţin nu din pricina mea.”

Luând o ultimă înghiţitură de vin, astupă burduful şi i-l dădu îndărăt lui Carn, apoi strigă:

— Aşa, acum nu mai staţi degeaba ca nişte oi şi puneţi mâna să faceţi o listă cu ce se află în căruţele alea! Loften, adună caii duşmanilor dacă deja n-au ajuns prea departe! Dazghra, vezi de boi! Hai, repejor! Cine ştie dacă Murtagh şi Thorn n-au şi pornit-o cumva încoace? Hai, hai, la treabă! Şi… Carn, unde naiba mi-ai pus hainele?

Despre părinţi

În cea de-a patra zi după plecarea din Farthen Dur, Eragon şi Saphira ajunseră în Ellesmera.

Soarele ardea limpede şi puternic deasupra lor în clipa în care prima clădire din oraş – un turnuleţ subţire şi răsucit, cu ferestre sclipitoare, care se ridica printre trei pini înalţi şi creştea din crengile lor împreunate – le apăru în faţă. Dincolo de turnuleţul înfăşurat în scoarţă, Eragon văzu mulţimea de luminişuri ce păreau răspândite la întâmplare prin pădure, acela fiind, de fapt, locul în care se afla oraşul.

În vreme ce Saphira plutea peste întinderea vălurită a pădurii, Eragon îşi întinse gândurile către cele ale lui Gilderien cel înţelept, care, ca stăpân al Flăcării Albe a lui Vandil, apărase Ellesmera de duşmanii elfilor vreme de mai bine de două mii cinci sute de ani. Îndreptându-şi gândurile spre oraş, Eragon spuse în limba străveche: „Gilderien-elda, ne dai voie să trecem?”

Un glas adânc şi liniştit îi răsună în minte: „Puteţi să treceţi, Eragon Biruitor al Umbrei şi Saphira Solzi Sclipitori! Câtă vreme aveţi gânduri paşnice, sunteţi bine-veniţi în Ellesmera.”

„Îţi mulţumim, Gilderien-elda”, spuse Saphira.

Atingând cu ghearele coroanele copacilor cu ace de culoare închisă, ce se ridicau la mai bine de trei sute de picioare deasupra pământului, ea pluti peste oraşul dintre pini şi se îndreptă spre o colină înclinată, aflată dincolo de Ellesmera. Printre crengile împreunate, Eragon zări, ici şi colo, clădirile zvelte, ridicate din lemn descântat, straturile de flori de felurite culori, pârâiaşele, strălucirile roşietice ale lămpilor fără flacără şi câteva chipuri de elfi, cu pielea lor albă, întoarse către cer.

Fluturând din aripi, Saphira urcă deasupra pantei până ce ajunse la Crestele din Tel’naeir, care se aflau la peste o mie de picioare deasupra pădurii de la poalele stâncilor albe şi goale şi se întindeau cale de o leghe în toate direcţiile. Apoi se întoarse

spre dreapta şi zbură către nord, de-a lungul pragului de piatră, dând de două ori din aripi pentru a nu cădea.

La marginea crestei apăru un luminiş acoperit cu iarbă, dincolo de care se vedea o căsuţă modestă, cu un singur cat, crescută din patru pini. Un pârâiaş ieşea clipocind din pădurea plină de muşchi şi trecea pe sub rădăcinile unui pin înainte de a se pierde din nou în Du Weldenvarden. Iar lângă colibă şedea încolăcit uriaşul dragon Glaedr, cu trupul său sclipitor, colţii de fildeş groşi cât pieptul lui Eragon, ghearele ascuţite ca nişte seceri, aripile moi şi catifelate şi coada musculoasă, lungă aproape cât Saphira. Irizaţiile din singurul ochi pe care-l ţinea deschis sclipeau ca razele dinăuntrul unei stele de safir. Ciotul piciorului retezat îi era ascuns de cealaltă parte a trupului. În faţa lui se aflau o masă mică şi rotundă şi două scaune. Pe unul dintre ele era aşezat Oromis, ale cărui plete argintii sclipeau în razele soarelui ca nişte fire de metal.

Eragon se aplecă în şa, iar Saphira se îndreptă în aer, încetinind. Cu o bufnitură, atinse întinderea de iarbă, apoi alergă câţiva paşi, fluturând din aripi, înainte să se oprească.

Cu degetele amorţite de oboseală, Eragon slăbi legăturile din jurul picioarelor şi încercă să coboare pe partea dreaptă a Saphirei. În clipa aceea însă genunchii i se înmuiară şi căzu. Ridică braţele ca să-şi apere faţa şi se prăbuşi grămadă, zgâriindu-şi glezna de o piatră ascunsă printre firele de iarbă. Gemu de durere şi, simţindu-se greoi ca un bătrân, dădu să se ridice.

În faţa ochilor îi apăru o mână.

Ridică fruntea şi-l văzu pe Oromis deasupra lui, cu un zâmbet aşternut pe chipul fără vârstă.

— Bine-ai venit îndărăt în Ellesmera, Eragon-finiarel! îi spuse elful în limba străveche. Şi tu la fel, Saphira Solzi Sclipitori, fii bine-venită! Mă bucur să vă văd pe amândoi.

Eragon îi prinse mâna, iar Oromis îl ridică fără nicio greutate. La început, lui Eragon îi veni greu să-şi găsească vorbele potrivite, căci nu mai rostise aproape nimic cu voce tare de la plecarea din Farthen Dur, iar oboseala îi întuneca minţile. Îşi duse două degete de la mâna dreaptă la buze şi, tot în limba străveche, răspunse:

— Fie ca soarta bună să vegheze asupra ta, Oromis-elda.

Apoi îşi lipi palma de piept, făcând gestul prin care elfii îşi

arătau respectul şi admiraţia.

— Fie ca stelele să vegheze asupra ta, Eragon, răspunse Oromis. Apoi, Eragon repetă vorbele în faţa lui Glaedr. Ca întotdeauna, se simţi mărunt şi plin de teamă şi veneraţie în clipa în care primi atingerea înflăcărată a minţii dragonului mai în vârstă.

Saphira nu-i salută nici pe Glaedr şi nici pe Oromis, ci rămase unde era, cu gâtul în jos, cu nasul lipit de pământ şi cu umerii şi coapsele tremurând de parcă-i era frig. La colţurile gurii căscate avea dâre uscate şi întărite de spumă galbenă. Limba ca de şarpe îi atârna moale dintre colţi.

— După ce am plecat din Farthen Dur, încercă Eragon să explice, am dat peste un vârtej de vânt şi…

Dar tăcu, văzându-l pe Glaedr ridicându-şi capul uriaş şi răsucindu-l, până ce ajunse să se uite în jos, spre Saphira, care nu dădu niciun semn că l-ar fi simţit. Apoi, Glaedr suflă asupra ei, făcând să i se aprindă pale mici de flăcări în adâncurile nărilor. Uşurat, Eragon simţi un val de energie revărsându-se peste Saphira. Aceasta se opri din tremurat şi se îndreptă.

Flăcările din nările lui Glaedr dispărură într-un fuior de fum. „Azi-dimineaţă am fost la vânătoare, spuse cu glasul gândurilor, ce răsună puternic în sufletul lui Eragon. Ai să găseşti ce a mai rămas din pradă lângă copacul cu o creangă albă, dincolo de pajişte. Ia cât vrei şi mănâncă.”

Saphira îi mulţumi fără cuvinte, apoi, trăgându-şi coada moale după ea pe iarbă, se târî până la copacul de care-i vorbise Glaedr, se aşeză şi începu să înfulece dintr-un cerb.

— Vino, spuse Oromis şi-i arătă lui Eragon masa şi scaunele.

Pe masă se aflau o tipsie cu mai multe castronaşe cu fructe şi nuci, o jumătate de roată de brânză, o pâine, o carafă cu vin şi două pocale de cristal. Când Eragon se aşeză, Oromis îi arătă carafa şi-l întrebă:

— Vrei o înghiţitură ca să-ţi cureţi gâtul de praf?

— Da, mulţumesc, răspunse el.

Cu mişcări graţioase, Oromis destupă carafa şi umplu ambele pocale. Unul i-l dădu lui Eragon, apoi se lăsă pe spătarul scaunului, netezindu-şi tunica albă cu degetele sale lungi şi subţiri. Eragon sorbi din vin. Era călduţ şi avea gust de cireşe şi prune.

— Maestre, am venit…

Însă Oromis îl opri, ridicând un deget.

— Dacă e cu putinţă, te-aş ruga să aşteptăm până ce vine şi Saphira înainte de a vorbi despre ceea ce te-a adus încoace. Bine?

După ce şovăi o clipă, Eragon încuviinţă şi se puse pe mâncat, bucurându-se de gustul fructelor proaspete. Oromis părea mulţumit să şadă tăcut alături de el, sorbind din vin şi privind dincolo de marginea Crestelor din Tel'naeir. În spatele lui, Glaedr urmărea totul ca o statuie din aur însufleţită.

Trecu aproape un ceas până ce Saphira termină ospăţul, se duse până la pârâu, unde îşi petrecu alte zece minute bând, şi se întoarse cu botul încă plin de picături de apă, culcându-se cu un oftat alături de Eragon. De-abia îşi mai putea ţine ochii deschişi. Căscă, făcându-şi colţii să sclipească, apoi îi salută pe Oromis şi pe Glaedr. „Vorbiţi după pofta inimii, le spuse. Dar mie să nu-mi cereţi să spun mare lucru. Pot să adorm din clipă în clipă."

„Dacă adormi, vom aştepta să te trezeşti şi vom continua după aceea", spuse Glaedr.

„Foarte… mulţumesc", răspunse Saphira, lăsându-şi pleoapele şi mai jos.

— Mai vrei vin? întrebă Oromis ridicând carafa de pe masă.

Eragon scutură din cap, iar elful puse carafa la loc, apoi îşi lipi vârfurile degetelor de la cele două mâini, cu unghiile lor rotunde, ca nişte opale şlefuite.

— Nu-i nevoie să-mi povesteşti ce s-a-ntâmplat în aceste ultime săptămâni, Eragon, spuse. De când Islanzadi a părăsit pădurea, Arya i-a dat de veste despre toate. Din trei în trei zile, Islanzadi trimite, la rândul său, mesageri în Du Weldenvarden. Aşadar, ştiu despre lupta cu Murtagh şi Thorn de pe Câmpiile Pârjolite, despre drumul tău în Helgrind şi despre cum l-ai pedepsit pe măcelarul din satul tău natal. Ştiu că ai fost în Farthen Dur, la sfatul piticilor, şi ştiu cum s-a terminat totul. Poţi deci să spui ce doreşti, fără să te mai oboseşti să-mi povesteşti ce-ai mai făcut de când nu ne-am văzut.

Jucându-se cu o mură mare, Eragon întrebă:

— Ştii şi de Elva şi ce s-a întâmplat când am încercat să rup blestemul?

— Da, până şi asta. Chiar dacă nu ai izbutit să îndepărtezi cu totul vraja, ţi-ai plătit datoria faţă de ea, şi asta trebuie să facă

un Cavaler: să-şi ţină făgăduielile, oricât ar fi de mici sau de greu de dus la îndeplinire.

— Şi totuşi ea încă simte durerea celor dimprejur.

— Dar o face din propria voinţă, zise Oromis. Nu mai este silită de vraja ţesută de tine… Dar n-ai venit încoace să mă întrebi de Elva. Ce te frământă, Eragon? Întreabă-mă ce vrei şi-ţi făgăduiesc să-ţi răspund cât pot de limpede la orice întrebare.

— Şi dacă, spuse Eragon, nu ştiu care sunt întrebările potrivite? În ochii cenuşii ai lui Oromis apăru o sclipire.

— Aha, ai început să gândeşti ca un elf. Mai întâi de toate, tu şi Saphira trebuie să aveţi încredere în noi că vă vom învăţa tot ceea ce trebuie să ştiţi. Asta înseamnă că trebuie să ne lăsaţi tot pe noi să hotărâm când să aducem vorba despre asemenea lucruri, căci există multe învăţături despre care nu se cuvine să pomenim până ce nu vine vremea potrivită.

Eragon aşeză mura drept în mijlocul tipsiei, apoi, cu un glas liniştit, dar foarte hotărât, spuse:

— Pare-mi-se că sunt multe lucruri despre care nu mi-aţi pomenit niciodată.

O vreme, nu se mai auziră decât foşnetul crengilor bătute de vânt, susurul apei şi ciorovăiala veveriţelor în depărtare.

„Dacă ai să ne învinuieşti de ceva, Eragon, zise Glaedr, atunci spune-o şi nu-ţi mai roade mânia ca pe un os vechi şi uscat.”

Saphira se foi, iar lui Eragon i se păru că o auzise mârâind înfundat. Trase cu ochiul la ea, apoi, luptându-se să-şi stăpânească emoţiile ce-l copleşeau, întrebă:

— Când am venit ultima dată încoace, ştiaţi cine a fost tatăl meu?

— Da, ştiam, răspunse Oromis, încuviinţând din cap.

— Şi ştiaţi că Murtagh îmi este frate de sânge? Oromis încuviinţă din nou.

— Da, numai că…

— Atunci de ce nu mi-aţi spus? izbucni Eragon şi sări în picioare, dărâmându-şi scaunul; se lovi cu pumnul în şold, se îndepărtă puţin cu paşi mari şi îşi aţinti privirile către umbrele dintre copaci, apoi se răsuci pe călcâie şi se mânie şi mai tare văzându-l pe Oromis la fel de liniştit ca la început. Aveaţi de gând să-mi spuneţi vreodată? Mi-aţi ascuns adevărul despre

familia mea pentru că vă era teamă sa nu-mi abată gândurile de la învăţătură? Sau vă temeaţi cumva să nu ajung ca tatăl meu?

Apoi, îl străfulgera un gând şi mai trist.

— Sau poate că nici nu vi se părea ceva prea important. Dar Brom? Ştia? A ales să se ascundă în Carvahall din pricina mea pentru că eram fiul duşmanului său? Doar n-o să-mi cereţi să cred că a fost o întâmplare că el şi cu mine locuiam la numai câteva mile depărtare sau că Arya mi-a trimis tocmai mie, în Şiră, oul Saphirei!

— Ceea ce a făcut Arya a fost într-adevăr o întâmplare, spuse cu tărie Oromis. Atunci ea nu ştia nimic despre tine.

Eragon strânse în pumn mânerul sabiei primite de la pitici, încordându-se din tot trupul.

— Când Brom a văzut-o pentru prima dată pe Saphira, îmi amintesc că a bombănit ceva, ca pentru sine, spunând că asta putea fi o farsă sau o tragedie în egală măsură. Atunci mi-am închipuit că vorbea despre faptul că un om de rând ca mine devenise primul nou Cavaler după mai bine de o sută de ani. Dar nu era asta, nu? Se întreba dacă este o farsă sau o tragedie faptul că fiul cel mai mic al lui Morzan era cel care urma să îmbrace mantia Cavalerilor! Pentru asta m-aţi pregătit tu şi Brom? Ca să fiu o armă împotriva lui Galbatorix, atât şi nimic mai mult, şi ca să ispăşesc vina tatălui meu? Numai atât vezi în mine, un mijloc de a îndrepta balanţa?

Înainte ca Oromis să apuce să-i răspundă, Eragon blestemă cu glas tare şi continuă:

— Toată viaţa mea a fost o minciună! De când m-am născut, numai Saphira a ţinut cu adevărat la mine. În rest, nimeni nu m-a vrut: nici maică-mea, nici Garrow, nici mătuşa Marian, nici măcar Brom. Brom mi-a dat atenţie numai din pricina lui Morzan şi a Saphirei. Am fost dintotdeauna o povară. Numai că, orice aţi crede despre mine, aflaţi că nu sunt ca tatăl sau ca fratele meu şi că nu vreau să le calc pe urme. N-am de gând, mai spuse el, sprijinindu-se în palme şi aplecându-se peste masă, să-i trădez pe elfi, pe pitici sau pe vardeni lui Galbatorix, dacă de asta vă temeţi. Am să fac ceea ce trebuie, numai că de-acum înainte nu vă mai bucuraţi nici de încrederea, nici de credinţa mea. N-am să…

Pământul se cutremură, iar văzduhul se învolbură în clipa în care Glaedr scoase un mârâit, rănjindu-şi buza de sus şi

dezvelindu-şi colţii până la vârf. „În noi ar trebui să ai mai multă încredere decât în oricine altcineva, mititelule, spuse el cu un glas care răsună tunător în mintea lui Eragon. Fără noi, ai fi mort demult.”

Apoi, spre uimirea sa, Eragon o auzi pe Saphira zicându-le lui Oromis şi Glaedr: „Spuneţi-i adevărul.” Simţindu-i neliniştea şi jalea, el se înfioră.

„Saphira? întrebă mirat. Despre ce vorbeşti?” Ea însă nu-l băgă în seamă. „Cearta asta este fără rost. Nu-i mai lungiţi chinul.”

— Ştiai? făcu Oromis, ridicând dintr-o sprânceană arcuită.

„Ştiam”, răspunse Saphira.

— Ştiai? Ce ştiai? tună Eragon, gata să-şi scoată sabia din teacă şi să-i ameninţe pe toţi până ce primea răspunsuri.

— Şezi, spuse Oromis arătându-i scaunul răsturnat cu un deget subţire şi fin; văzându-l că rămâne în picioare, prea mânios şi posomorât pentru a-i da ascultare, elful oftă. Eragon, înţeleg că-ţi vine greu, dar, dacă vei continua să pui întrebări fără să catadicseşti să asculţi răspunsurile, asta-i singura răsplată pe care o vei primi. Acum, te rog, şezi, ca să putem vorbi aşa cum se cuvine.

Aruncând fulgere din priviri, Eragon ridică scaunul şi se lăsă să cadă în el.

— De ce? întrebă. De ce nu mi-aţi spus că tatăl meu a fost Morzan, primul dintre Trădători?

— Mai întâi de toate, zise Oromis, află că am fi fericiţi să-i semeni tatălui tău, măcar în parte. Şi, că veni vorba, cred că aşa şi e. După cum voiam să-ţi spun înainte să mă întrerupi, Murtagh nu-ţi este frate bun după ambii părinţi.

Eragon se simţi de parcă lumea întreagă se clătina împrejurul său. Îl copleşi o ameţeală atât de puternică încât se văzu nevoit să se prindă de marginea mesei ca să nu cadă.

— Nu-mi e frate bun… Dar atunci cine…?

Oromis luă o mură dintr-un castron, o cântări câteva clipe din priviri, apoi o mâncă.

— Glaedr şi cu mine nu ţi-am ascuns acest lucru din propria voinţă, ci pentru că n-am avut de ales. Am făgăduit amândoi, legându-ne cu jurăminte dintre cele mai puternice, că nu-ţi vom dezvălui niciodată cine îţi este tată şi nici că ai un frate de mamă, că nu-ţi vom vorbi despre strămoşii tăi înainte ca tu să

afli adevărul de unul singur, decât dacă neştiinţa ta te-ar pune în calea cine ştie cărei primejdii. Ceea ce s-a-ntâmplat între tine şi Murtagh în lupta de pe Câmpiile Pârjolite este, cred, îndeajuns ca să putem vorbi nestingheriţi despre toate acestea.

Tremurând de emoţie şi de-abia izbutind să se stăpânească, Eragon spuse:

— Oromis-elda, dacă Murtagh nu-mi este frate bun, atunci cine mi-a fost tată?

„Priveşte-ţi în suflet, Eragon, zise Glaedr. Ştii deja răspunsul şi ai ştiut-o de mai multă vreme.” Eragon clătină din cap.

— Nu ştiu! Nu ştiu! Vă rog…

Glaedr pufni, scoţând pe nări o pală de flăcări şi fum. „Dar nu e limpede? Tatăl tău a fost Brom.”

O iubire fără noroc

Eragon rămase cu gura căscată, holbându-se la dragonul auriu.

— Dar cum se poate aşa ceva? strigă; înainte însă ca Oromis sau Glaedr să apuce să-i răspundă, el se întoarse spre Saphira şi, folosindu-şi atât gândurile, cât şi glasul, spuse: Şi tu ştiai? Ştiai şi totuşi m-ai lăsat să cred că tatăl meu a fost Morzan, cu toate că… cu toate că am… am…

Gâfâind năucit, începu să se bâlbâie, apoi tăcu, nemaifiind în stare să vorbească legat. Fără să vrea, îşi aminti fel de fel de lucruri despre Brom, care-i alungară din minte orice altceva. Cântări din nou înţelesul vorbelor pe care le auzise de la acesta şi al faptelor sale şi în clipa aceea îşi dădu seama că lucrurile erau aşa cum trebuiau să fie. Încă avea nevoie de explicaţii, însă nu pentru că ar fi pus la îndoială vorbele lui Glaedr, căci în adâncul sufletului ştia că erau adevărate. Tresări, simţind pe umăr atingerea lui Oromis.

— Eragon, te rog, linişteşte-te, îi spuse elful cu un glas blând. Aminteşte-ţi ce te-am învăţat despre meditaţie. Stăpâneşte-ţi răsuflarea şi încearcă să faci în aşa fel încât încordarea din trup să ţi se scurgă în pământul pe care calci… Da, aşa. Acum, din nou. Răsuflă adânc.

Eragon se supuse. Încet, încet, se opri din tremurat, iar inima îşi încetini bătăile. După ce-şi limpezise gândurile, o privi din

nou pe Saphira şi, cu voce slabă, o întrebă:

— Ştiai?

Ea ridică ochii din pământ. „Of, Eragon, crede-mă, aş fi vrut să-ţi spun adevărul. Când te vedeam cum te chinui din pricina vorbelor lui Murtagh, sufeream şi eu odată cu tine. Dar n-am putut să te ajut. Am încercat, am încercat de atâtea ori, însă, la fel ca Oromis şi Glaedr, şi eu am rostit jurăminte în limba străveche pe care nu le puteam încălca. Eram silită să păstrez taina despre Brom."

— D-dar… dar când ţi-a spus adevărul? întrebă Eragon, atât de năuc încât vorbea în continuare cu glas tare.

„A doua zi după ce ne-au atacat urgalii, lângă Teirm, în vreme ce tu încă nu-ţi recăpătaseşi cunoştinţa."

— Tot atunci când ţi-a dezvăluit şi cum să faci pentru a le da de veste vardenilor în Gil'ead?

„Da. Înainte să aflu ce voia să-mi spună, m-a pus să jur că nu-ţi voi dezvălui nimic decât dacă vei afla tu singur. Din păcate pentru noi amândoi, m-am învoit."

— Şi nu ţi-a mai spus şi altceva? întrebă Eragon, începând din nou să se mânie. Alte taine pe care ar trebui să le cunosc, ca, de pildă, că Murtagh nu este singurul meu frate sau calea de a-l învinge pe Galbatorix?

„În cele două zile în care Brom şi cu mine i-am vânat pe urgali, el mi-a povestit adevărul despre viaţa lui pentru ca, dacă îşi pierdea viaţa şi dacă tu aflai vreodată ce a fost pentru tine, să poţi să înţelegi ce soi de om a fost tatăl tău şi de ce a făcut tot ce a făcut. Şi mi-a lăsat un dar pentru tine."

„Un dar?"

„O amintire în care el îţi vorbeşte ca un tată, şi nu ca Brom, bătrânul povestitor."

— Totuşi, înainte ca Saphira să-ţi împărtăşească această amintire, spuse Oromis – iar Eragon îşi dădu seama că ea îi îngăduise elfului să-i asculte gândurile –, cred că ar fi mai bine să afli cum s-a întâmplat torul. Vrei să mă asculţi puţin, Eragon?

El şovăi, nemaiştiind ce voia mai întâi, apoi încuviinţă. Ridicând pocalul de cristal, elful sorbi din vin, apoi îl puse la loc pe masă şi începu:

— După cum ştii, şi Brom, şi Morzan au fost învăţăceii mei. Brom era mai tânăr cu trei ani şi avea o părere atât de bună

despre Morzan încât îi îngăduia să-l umilească, să-i spună ce să facă şi, una peste alta, să se poarte cu el într-un chip de-a dreptul ruşinos.

— Îmi vine greu să mi-l închipui pe Brom lăsându-l pe altul să-i spună ce să facă, spuse Eragon cu un glas răguşit.

Oromis îşi înclină fruntea cu o mişcare uşoară, ca de pasăre.

— Şi totuşi aşa a fost. În ciuda purtării lui Morzan, Brom îl iubea ca pe un frate. Numai după ce Morzan i-a trădat pe Cavaleri lui Galbatorix şi Trădătorii au ucis-o pe Saphira, dragonul lui Brom, el şi-a dat seama de adevărata fire a lui Morzan. Ura care a pus atunci stăpânire pe el era de sute de ori mai puternică decât dragostea pe care i-o purtase cândva. Brom a jurat să-l înfrunte pe Morzan de câte ori putea şi pe orice cale, să nu-i îngăduie să ducă la bun sfârşit nimic din ceea ce punea la cale şi să-l facă să se căiască amarnic pentru ce făcuse. Eu unul l-am prevenit să n-o apuce pe o cale atât de plină de ură şi de cruzime, însă era cuprins de jale din pricina morţii Saphirei şi nu m-a ascultat. Zeci de ani de-atunci încolo, ura lui nu s-a domolit. Brom nu a şovăit niciodată în încercările sale de a-l da jos pe Galbatorix, de a-i ucide pe Trădători şi, mai presus de toate, de a se răzbuna pe Morzan pentru toate suferinţele îndurate din pricina sa. Era neobosit. Numele său ajunsese un coşmar pentru Trădători şi un licăr de speranţă pentru cei care încă aveau tăria de a ţine piept Imperiului.

Ajuns aici, Oromis ridică ochii spre dunga albă a orizontului şi mai sorbi o dată din vin.

— Când mă gândesc la tot ceea ce a izbutit să facă, de unul singur şi fără ajutorul dragonului său, mă simt de-a dreptul mândru. E o mare împlinire pentru un dascăl să-şi vadă învăţăcelul descurcându-se atât de bine, chiar şi în asemenea împrejurări… Dar să ne întoarcem la poveste. S-a întâmplat aşadar ca, acum vreo douăzeci de ani, vardenii să înceapă să primească veşti de la iscoadele lor din Imperiu despre faptele unei femei misterioase, cunoscută doar ca Braţul întunericului.

— Mama mea, spuse Eragon.

— Mama ta şi a lui Murtagh, completă Oromis. La început, vardenii nu ştiau despre ea decât că era foarte primejdioasă şi credincioasă Imperiului. Cu timpul, după multă vărsare de sânge, a devenit limpede că era în slujba lui Morzan, şi numai a lui, iar acesta ajunsese să se bizuie pe ea pentru a-şi face

poftele oriunde în Imperiu. Aflând asta, Brom şi-a pus în minte s-o ucidă pentru a lovi în Morzan. De vreme ce vardenii nu erau în stare să ghicească unde avea să lovească ea, Brom s-a dus la castelul lui Morzan şi a iscodit mai multă vreme până ce a găsit o cale pentru a pătrunde în fortăreaţă.

— Dar unde era acest castel?

— Este încă în picioare, să ştii, iar acum se află în mâinile lui Galbatorix. Se găseşte printre dealurile de la poalele munţilor şirei, lângă malurile de nord-vest ale lacului Leona, bine ascuns de ochii curioşilor.

— Jeod mi-a spus, zise Eragon, că Brom s-a strecurat în castel, prefăcându-se a fi un slujitor.

— Întocmai, şi nu a fost deloc uşor. Morzan ţesuse sute de vrăji împrejurul fortăreţei sale menite să-l apere de duşmani. De asemenea, îi silea pe toţi cei care-l slujeau să se lege cu jurăminte de credinţă şi, adesea, să-i dezvăluie adevăratele lor nume. Totuşi, după multă trudă, Brom a izbutit să găsească o slăbiciune în farmecele lui Morzan, care i-a îngăduit să-şi găsească un loc la castel ca grădinar. Sub acest chip a întâlnit-o, pentru prima oară, pe mama ta.

Privindu-şi mâinile, Eragon spuse:

— Şi i-a furat inima pentru a-l răni pe Morzan, pesemne.

— Nicidecum, răspunse Oromis. Poate că la început asta şi-a dorit, însă apoi s-a întâmplat ceva ce nici el, nici mama ta nu prevăzuseră: s-au îndrăgostit unul de celălalt. Pe atunci, iubirea pe care mama ta i-o purtase lui Morzan se stinsese deja din pricina cruzimii cu care se purta cu ea şi cu pruncul abia născut, Murtagh. Nu ştiu precis cum s-au întâmplat lucrurile, însă ştiu că, după o vreme, Brom i-a mărturisit mamei tale cine era de fapt. Ea nu doar că nu l-a trădat, dar a început să-i ajute pe vardeni, dându-le veşti despre Galbatorix, Morzan şi ceilalţi duşmani din Imperiu.

— Dar, spuse Eragon, oare Morzan nu o silise să-i jure credinţă în limba străveche? Cum de s-a putut întoarce împotriva lui?

Pe buzele subţiri ale elfului se aşternu un zâmbet.

— A izbutit s-o facă pentru că Morzan îi îngăduise ceva mai multă libertate decât celorlalţi slujitori, pentru ca ea să-şi poată folosi iscusinţa şi puterea, ducându-i poruncile la îndeplinire. Trufaş cum era, Morzan a crezut că iubirea pe care ea i-o purta

avea s-o păstreze mai credincioasă decât orice alt jurământ. De asemenea, Selena se schimbase. După ce devenise mamă şi-l întâlnise pe Brom, nu mai era aceeaşi femeie care se pusese cu trup şi suflet în slujba lui Morzan, aşa că numele său adevărat se schimbase. Asta a eliberat-o de orice jurământ rostit. Dacă Morzan ar fi avut mai multă grijă – de pildă, dacă i-ar fi făcut vrăji pentru a afla dacă îi încălca vreodată poruncile –, ar fi ştiut de îndată că ea nu îi mai era supusă. Dar ăsta a fost unul dintre marile defecte ale lui de la bun început: era în stare să ţească vrăji dintre cele mai iscusite, care însă nu-şi atingeau ţinta din pricină că, în graba lui, trecuse cu vederea cine ştie ce amănunt important. Eragon se încruntă.

— Dar cum se face că mama nu l-a părăsit pe Morzan odată ce-i stătea în putere?

— După tot ce făcuse în numele lui, se simţea datoare să-i ajute pe vardeni. Şi mai era ceva, încă şi mai important – nu se putea hotărî să-l lase pe Murtagh în mâinile tatălui său.

— Şi nu-l putea lua cu ea?

— Dacă ar fi avut cum, sunt convins că ar fi făcut-o. Morzan însă îşi dăduse seama că naşterea copilului îi dădea mare putere asupra mamei tale, aşa că a silit-o să-l lase pe Murtagh în grija unei doici şi nu i-a îngăduit să-l vadă decât din când în când. Însă ceea ce el nu ştia era că în acele zile ea se întâlnea şi cu Brom.

Oromis se întoarse pentru a urmări cu privirea două rândunele care se zbenguiau în albastrul cerului. Din profil, trăsăturile sale delicate şi ascuţite îi aminteau lui Eragon de un uliu sau de o pisică zveltă şi puternică. Cu ochii la păsări, elful zise:

— Nici măcar mama ta nu era în stare să prevadă unde avea s-o trimită Morzan şi nici când avea să i se îngăduie să se întoarcă la castel. Aşadar, Brom a fost nevoit să rămână acolo multă vreme ca s-o poată vedea. Aproape trei ani a slujit ca grădinar. Din când în când, pleca pe furiş pentru a le trimite veşti vardenilor sau pentru a vorbi cu iscoadele sale aflate peste tot în Imperiu, dar altminteri nu făcea niciun pas dincolo de hotarele moşiilor lui Morzan.

— Trei ani? Şi nu s-a temut că Morzan avea să dea cu ochii de el şi să-l recunoască?

Oromis îşi coborî ochii din cer şi se uită din nou la Eragon.

— Brom era foarte priceput în a-şi schimba înfăţişarea. Unde mai pui că trecuseră mulţi ani de când nu mai stătuse faţă în faţă cu duşmanul său.

— Înţeleg, zise Eragon, jucându-se cu pocalul de cristal şi privindu-l cum reflecta lumina. Şi apoi?

— Apoi, grăi Oromis, una dintre iscoadele lui Brom, din Teirm, a cunoscut un tânăr foarte învăţat, pe nume Jeod, care-şi dorea să li se alăture vardenilor şi care pretindea că descoperise dovezi despre un tunel, până atunci necunoscut, ce ducea până în acea parte din Uru'baen care fusese ridicată de elfi. Brom s-a gândit, pe bună dreptate, că era un lucru prea important pentru a fi trecut cu vederea, aşa că şi-a strâns toate lucrurile, şi-a luat rămas-bun de la ceilalţi slujitori şi a plecat în mare grabă în Teirm.

— Dar mama?

— Plecase cu o lună înainte, la poruncile lui Morzan.

Încercând să pună cap la cap frânturile pe care le aflase de la feluriţi oameni, Eragon spuse:

— Aşadar… Brom s-a întâlnit cu Jeod şi, după ce s-a convins că tunelul exista, a făcut în aşa fel încât unul dintre vardeni să încerce să fure cele trei ouă de dragon pe care Galbatorix le ţinea cu el în Uru'baen.

Oromis se întunecă la faţă:

— Din nefericire, dintr-o pricină care nu ni s-a dezvăluit niciodată pe deplin, bărbatul ales pentru asta, un anume Hefring din Furnost, n-a izbutit să fure decât un singur ou, cel al Saphirei, din vistieria lui Galbatorix. După aceea, a fugit şi de vardeni, şi de slujitorii regelui. Din pricina trădării sale, Brom a trebuit să-şi piardă şapte luni din viaţă alergând după el încoace şi încolo, încercând cu disperare s-o ia îndărăt pe Saphira.

— Şi, în vremea asta, mama mea s-a dus în taină în Carvahall, unde, cinci luni mai târziu, m-am născut eu.

Oromis încuviinţă.

— Tu ai fost conceput chiar înainte ca mama ta să plece în ultima sa călătorie, aşa că Brom, care se ţinea fără încetare pe urmele lui Hefrind şi ale oului, nu ştia nimic despre starea ei. În cele din urmă, când Brom şi Morzan s-au întâlnit faţă în faţă în Gil'ead, Morzan l-a întrebat dacă el era vinovat de dispariţia femeii sale, Braţul întunericului. Era uşor de înţeles că îl

bănuia, căci tot Brom pusese la cale moartea mai multor Trădători. Fireşte, Brom s-a gândit imediat că mamei tale i se întâmplase o nenorocire. Mai târziu, mi-a spus că asta i-a dat puterea şi curajul de care avea nevoie pentru a-i ucide pe Morzan şi pe dragonul său. După aceea, a luat oul Saphirei din mâinile fără viaţă ale lui Morzan -care-l găsise pe Hefring şi luase din nou oul în stăpânire – şi a plecat din oraş, oprindu-se numai pentru a o ascunde pe Saphira într-un loc în care ştia că vardenii aveau până la urmă s-o găsească.

— Deci de-asta Jeod credea că Brom murise în Gil'ead, zise Eragon. Oromis încuviinţă din nou.

— Cuprins de teamă, Brom nu a îndrăznit să mai piardă nicio clipă aşteptându-şi tovarăşii. Chiar dacă mama ta era bine sănătoasă, Brom se temea ca nu cumva Galbatorix să hotărască s-o ia în slujba lui. Aşa, n-ar mai fi avut niciodată prilejul de a scăpa din ghearele Imperiului.

Eragon îşi simţi ochii în lacrimi. „Înseamnă că a iubit-o nespus dacă a lăsat totul baltă de îndată ce a aflat că ea era în primejdie."

— Din Gil'ead, Brom s-a dus drept către moşiile lui Morzan, oprindu-se numai ca să doarmă. Însă, cu toată graba, a ajuns prea târziu. Când a pătruns în castel, a aflat că mama ta se întorsese cu două săptămâni în urmă, bolnavă şi ostenită de tainica ei călătorie. Vindecătorii lui Morzan încercaseră s-o ajute, dar, cu toată truda lor, îşi dăduse sufletul cu numai câteva ceasuri înainte de sosirea lui Brom.

— Şi n-a mai văzut-o niciodată? întrebă Eragon cu un nod în gât.

— Niciodată, spuse Oromis, apoi tăcu şi-l privi cu ochi blânzi. Cred că pierderea ei a fost aproape la fel de grea pentru Brom ca şi clipa în care-şi pierduse dragonul. Asta l-a slăbit mult. Totuşi, nu s-a dat bătut şi nu şi-a pierdut minţile, aşa cum păţise, pentru o vreme, după ce Trădătorii i-o uciseseră pe Saphira lui. În loc de asta, s-a hotărât să afle din ce pricină murise mama ta şi să-i pedepsească, dacă putea, pe vinovaţi. I-a luat la întrebări pe vindecătorii lui Morzan şi i-a silit să-i povestească ce suferinţe o chinuiseră pe Selena. Din ceea ce i-au spus aceia şi din zvonurile care treceau din gură în gură printre slujitorii din castel, a ghicit adevărul: mama ta dăduse naştere unui copil. Ceva mai îmbărbătat, a plecat către primul

loc care-i venise în minte: casa părintească a mamei tale din Carvahall. Acolo te-a găsit în grija unchiului şi a mătuşii tale.

Totuşi, nu a rămas în sat. De îndată ce s-a convins că nimeni din Carvahall nu ştia că mama ta fusese Braţul întunericului şi că nu te ameninţa nicio primejdie, s-a întors în taină în Farthen Dur, unde i s-a înfăţişat lui Deynor, cel care-i conducea pe atunci pe vardeni. Acesta a rămas uimit să-l vadă, căci până atunci cu toţii credeau că Brom pierise în Gil'ead. Brom l-a convins să păstreze taina. Numai câţiva au aflat adevărul. Apoi…

Eragon ridică un deget şi întrebă:

— Dar de ce? De ce să facă pe mortul?

— Brom voia să apuce ziua în care să-l instruiască pe noul Cavaler şi ştia că singura cale pentru a se feri din calea mâniei lui Galbatorix, după ce-l ucisese pe Morzan, era să fie crezut deja mort şi îngropat. De asemenea, nădăjduia să nu atragă atenţia asupra sătenilor din Carvahall. Dorea să se stabilească acolo pentru a fi aproape de tine, ceea ce a şi făcut, dar era hotărât să nu dezvăluie Imperiului existenţa ta. Câtă vreme a rămas în Farthen Dur, i-a ajutat pe vardeni să cadă la învoială cu Regina Islanzadi cu privire la felul în care elfii şi oamenii aveau să-şi împartă stăpânirea oului şi cum avea să fie instruit noul Cavaler când şi dacă dragonul avea să iasă la lumină. Apoi a plecat împreună cu Arya, care ducea oul din Farthen Dur în Ellesmera. Odată ajuns, ne-a povestit lui Glaedr şi mie tot ceea ce ţi-am dezvăluit şi ţie acum, pentru ca adevărul despre părinţii tăi să nu fie uitat dacă el îşi pierdea viaţa. Atunci l-am văzut pentru ultima oară. De aici, Brom s-a întors în Carvahall, unde s-a înfăţişat sub chipul unui bard şi povestitor. Ce s-a întâmplat după aceea ştii mai bine ca mine.

Oromis tăcu. O vreme, se aşternu liniştea. Cu ochii în pământ, Eragon se gândi la tot ce aflase şi încercă să-şi facă ordine în suflet. În cele din urmă, spuse:

— Şi deci Brom este adevăratul meu tată, nu Morzan? Adică, dacă mama era consoarta lui, atunci…

Se întrerupse, prea stânjenit pentru a-şi duce fraza la bun sfârşit.

— Eşti fiul tatălui tău, zise Oromis, iar acesta este Brom. Nu încape nicio îndoială.

— Niciun fel de îndoială? Oromis scutură din cap.

— Niciuna.

Eragon se simţi cuprins de un soi de ameţeală şi îşi dădu seama că-şi ţinuse răsuflarea. Dând aerul afară din piept, începu:

— Cred că înţeleg…

Apoi se opri să tragă aer în piept şi continuă:

— De ce Brom nu mi-a spus nimic despre asta înainte să găsesc oul Saphirei, dar după aceea de ce a mai păstrat taina? Şi de ce v-a pus pe voi şi pe Saphira să vă legaţi cu jurământ? Oare nu voia să fiu cunoscut drept fiul lui? Îi era ruşine cu mine?

— Eragon, nu pot să spun că ştiu de ce a făcut toate acestea. Totuşi, de un lucru sunt sigur: Brom şi-ar fi dorit din tot sufletul să te numească fiul său şi să te crească, dar nu îndrăznea să dezvăluie asta nimănui, ca nu cumva Imperiul să afle şi să încerce să-l lovească prin tine. Şi a fost îndreptăţit: gândeşte-te cum s-a străduit Galbatorix să-l prindă pe vărul tău pentru a se folosi de el ca să te silească să te dai pe mâinile lui.

— Dar putea să-i spună adevărul unchiului meu, se împotrivi Eragon. Garrow nu l-ar fi trădat niciodată Imperiului.

— Eragon, gândeşte. Dacă tu ai fi locuit împreună cu Brom şi dacă veştile despre el ar fi ajuns la urechile lui Galbatorix, amândoi aţi fi fost nevoiţi să fugiţi din Carvahall ca să scăpaţi cu viaţă. Ascunzându-ţi adevărul, Brom nădăjduia să te ţină la adăpost de asemenea primejdii.

— Dar n-a izbutit. Tot a trebuit să fugim din sat.

— Da, zise Oromis. Cred că greşeala lui Brom, dacă se poate numi aşa – cu toate că prin asta a făcut mai mult bine decât rău –, a fost că nu a putut îndura gândul de a se rupe cu totul de tine. Dacă ar fi avut puterea de a nu se întoarce în Carvahall, tu n-ai fi găsit niciodată oul Saphirei, cei doi Ra’zac nu ţi-ar fi ucis unchiul şi multe lucruri nu s-ar mai fi întâmplat, iar multe care s-au întâmplat nu ar mai fi fost aşa. Dar el n-a putut să-şi scoată din suflet iubirea pe care ţi-o purta.

Eragon se înfiora şi strânse din dinţi:

— Şi după ce Saphira a ieşit din ou…?

Oromis şovăi, iar chipul său senin se tulbură puţin.

— Aici nu ştiu ce să-ţi răspund, Eragon. Poate că Brom încerca în continuare să te apere de duşmani şi nu ţi-a spus adevărul din aceeaşi pricină pentru care nu te-a adus de îndată

la vardeni: pentru că nu erai încă pregătit. Poate că voia să-ţi spună chiar înainte să ajungeţi. Totuşi, dacă ar fi să ghicesc, aş spune că a păstrat tăcerea nu pentru că-i era ruşine cu tine, ci pentru că se obişnuise să trăiască împovărat de taine şi nu-i venea să renunţe la ele. Şi pentru că – dar aici nu fac decât să-mi dau cu părerea – nu era sigur cum aveai să primeşti o asemenea dezvăluire. Tu însuţi mi-ai spus că nu-l cunoşteai prea bine, înainte să pleci împreună cu el din Carvahall. Cine ştie dacă nu se temea că aveai să-l urăşti dacă-ţi dezvăluia că era tatăl tău?!

— Să-l urăsc? făcu Eragon. N-aş fi putut niciodată să-l urăsc. Cu toate că… poate nu l-aş fi crezut.

— Şi ai mai fi avut încredere în el după aşa o dezvăluire?

Eragon îşi muşcă buzele. „Nu, nu aş mai fi avut”, recunoscu în sinea sa.

Oromis vorbi mai departe:

— Brom a făcut tot ce a putut mai bine, în nişte împrejurări neobişnuite şi cum nu se poate mai grele. Înainte de toate, trebuia să vă ţină în viaţă pe amândoi, să te instruiască şi să te sfătuiască, Eragon, pentru ca tu să nu-ţi foloseşti puterile numai spre folosul tău, aşa cum a făcut Galbatorix. Şi asta i-a ieşit cum nu se poate mai bine. Fiindcă nu a fost pentru tine un tată aşa cum ţi l-ai fi dorit, însă ţi-a lăsat o moştenire de care orice fiu s-ar bucura.

— Dar asta ar fi făcut pentru orice nou Cavaler.

— Şi ţi se pare că din această pricină ajutorul său este mai puţin preţios? întrebă elful. Să ştii că greşeşti! Brom a făcut mai multe pentru tine decât ar fi făcut pentru altcineva. Gândeşte-te cum s-a jertfit pentru a-ţi salva viaţa şi-ţi vei da seama că-i adevărat.

Eragon începu să râcâie tăblia mesei cu arătătorul de la mâna dreaptă, urmând un şănţuleţ mic, săpat de-a lungul unuia dintre inelele din lemn.

— Şi faptul că Arya mi-a trimis mie oul Saphirei a fost chiar o întâmplare?

— Da, spuse ferm Oromis. Dar… poate că a mai fost ceva la mijloc, în loc ca oul să ajungă la tată, iată că a ajuns la fiu.

— Dar cum e cu putinţă câtă vreme ea nu ştia nimic despre mine? Oromis ridică din umerii săi zvelţi.

— Chiar şi după atâtea mii de ani, încă nu suntem în stare să

prevedem sau să înţelegem toate urmările folosirii magiei.

Eragon râcâia în continuare lemnul mesei. „Am un tată, se gândi. L-am privit murind, fără măcar să am habar ce însemna el pentru mine…”

— Dar părinţii mei, spuse cu glas tare, nu au fost niciodată căsătoriţi, nu-i aşa?

— Ştiu de ce întrebi asta, Eragon, şi poate că răspunsul meu nu-ţi va fi pe plac. Elfii nu au obiceiul căsătoriei, iar dedesubturile sale îmi scapă adesea. Nu, nimeni nu a unit mâna lui Brom de cea a Selenei, însă ştiu sigur că ei se vedeau drept soţ şi soţie. Dacă eşti înţelept, n-ai să te chinui cu gândul că unii dintre ai tăi te pot numi copil din flori. Mai degrabă fii mulţumit să ştii că eşti fiul părinţilor tăi şi că amândoi şi-au dat vieţile pentru tine.

Uimit, Eragon îşi dădu seama că era foarte liniştit. De când se ştia, se frământase cu gândul la tatăl său. Dezvăluirea lui Murtagh, cum că amândoi erau fiii lui Morzan, îl năucise la fel de tare ca şi moartea lui Garrow. La fel se întâmplase şi când Glaedr îi spusese adevărul despre Brom, însă, după cum i se părea, îi luase mult mai puţin timp să-şi revină, pentru că de astă dată veştile nu mai erau întristătoare. Cu mintea limpede, Eragon se gândi că, pesemne, aveau să treacă mulţi ani până să fie sigur de ceea ce simţea pentru mama şi pentru tatăl său. „Tatăl meu – Cavalerul – şi mama – consoarta şi Braţul întunecat al lui Morzan.”

— Pot să-i spun adevărul Nasuadei? întrebă. Oromis îşi desfăcu braţele.

— Poţi să spui cui vrei. De-acum, taina este a ta şi poţi face tot ce pofteşti cu ea. Primejdiile care te ameninţă sunt deja cumplite. N-are ce rău să-ţi facă dacă lumea întreagă află că eşti moştenitorul lui Brom.

— Dar Murtagh? întrebă Eragon. El crede că suntem fraţi buni. Mi-a spus-o în limba străveche.

— Şi sunt convins că şi Galbatorix crede la fel. Gemenii au fost cei care şi-au dat seama că mama ta era una şi aceeaşi cu mama lui Murtagh şi asta i-au spus şi regelui. Dar nu aveau cum să-i fi dezvăluit că era şi Brom amestecat în această poveste, căci nimeni dintre vardeni nu ştia.

Eragon privi în sus la perechea de rândunele care le dădea târcoale şi îşi îngădui un zâmbet amar.

— De ce zâmbeşti? îl întrebă Oromis.

— Nu ştiu dacă ai înţelege, Maestre.

— Poate că nu, e adevărat, spuse elful, încrucişându-şi mâinile în poală. Dar nu ai de unde să ştii sigur până nu încerci să-mi explici.

Eragon avu nevoie de ceva timp până să găsească vorbele potrivite.

— Când eram mai tânăr, înainte să se întâmple… toate astea – şi arătă către Saphira, Glaedr şi lumea largă care-i înconjura –, aveam obiceiul ca, atunci când mă copleşeau gândurile triste, să-mi închipui că, datorită frumuseţii şi spiritului ei, mama ajunsese la curte, în rând cu nobilii lui Galbatorix. Îmi închipuiam că ea călătorea din oraş în oraş şi lua masa cu conţi şi contese în palatele lor şi că… mă rog, se îndrăgostise nebuneşte de un bărbat bogat şi puternic, dar, cine ştie de ce, fusese nevoită să mă ascundă de el, aşa că mă dăduse în grija lui Garrow şi a lui Marian, dar că într-o bună zi avea să se întoarcă şi să-mi dezvăluie cine sunt şi să-mi spună că n-ar fi vrut să se despartă niciodată de mine.

— Cam aşa a şi fost, zise Oromis.

— Da, cam aşa, dar… îmi închipuiam că mama şi tatăl meu erau oameni de vază şi deci eu eram la fel. Soarta mi-a dăruit ce am vrut, dar adevărul nu este atât de măreţ şi de fericit precum credeam… Aş zice că zâmbeam la gândul la cât eram de neştiutor şi cât de ciudate sunt toate cele pe care le-am aflat astăzi.

O adiere uşoară trecu peste luminiş, făcând iarba să le fluture la picioare şi clătinând crengile copacilor care-i înconjurau. Eragon privi preţ de câteva minute firele de iarbă, apoi întrebă încet:

— Mama a fost un om bun?

— N-aş şti să-ţi spun, Eragon. A avut o viaţă grea. Ar fi o prostie şi o dovadă de trufie din partea mea să îndrăznesc să judec pe cineva despre care ştiu atât de puţine.

— Dar trebuie să ştiu! făcu Eragon, încleştându-şi mâinile una de alta şi îndesându-şi degetele printre ridicaturile de piele întărită de pe dosul palmelor. Când l-am întrebat pe Brom dacă a cunoscut-o, mi-a spus că a fost o femeie mândră şi demnă şi că îi ajuta întotdeauna pe cei săraci şi pe cei mai puţin norocoşi decât ea. Dar totuşi cum e cu putinţă? Cum se poate să fi fost

aşa şi, în acelaşi timp, să fi fost Braţul întunericului? Jeod mi-a povestit despre lucrurile îngrozitoare, cumplite pe care le-a făcut câtă vreme a fost în slujba lui Morzan… Ce să cred, deci? Că a fost o ticăloasă? Că nu-i păsa că întreaga Alagaesie se afla în robia lui Galbatorix? De ce, oare, s-o fi dus la Morzan la început?

Oromis cugetă puţin înainte să-i răspundă.

— Iubirea poate fi un blestem cumplit, Eragon. Te poate face să nu bagi în seamă nici cele mai mari defecte ale altuia. Nu prea cred că, atunci când a plecat din Carvahall împreună cu Morzan, mama ta îi cunoştea adevărata fire. Iar, după ce a aflat-o, el nu i-a mai îngăduit să-i iasă din cuvânt. A ajuns roaba lui, chiar dacă nimeni nu-i spunea aşa, şi numai când s-a schimbat cu totul a izbutit să scape din puterea lui.

— Dar Jeod mi-a spus că se desfăta cu tot ceea ce făcea ca Braţ al întunericului.

Oromis păru dintr-odată uşor scârbit:

— Adesea, poveştile despre grozăviile din trecut sunt numai nişte închipuiri, foarte departe de adevăr. Să nu uiţi niciodată asta. Numai mama ta ştia tot ce făcuse, de ce şi cum, iar ea nu mai este printre noi, ca să dea explicaţii.

— Atunci pe cine să cred? se rugă Eragon. Pe Brom sau pe Jeod?

— Când l-ai întrebat pe Brom despre mama ta, ţi-a spus care erau, după părerea lui, cele mai mari calităţi ale sale. Sfatul meu ar fi să ai încredere în cunoştinţele sale despre ea. Dacă asta nu te ajută şi încă mai ai îndoieli, adu-ţi aminte că, de oricâte grozăvii s-ar fi făcut vinovată, câtă vreme a fost Braţul lui Morzan, până la urmă Selena s-a dat de partea vardenilor şi s-a străduit din răsputeri să te pună la adăpost. Ştiind asta, n-ar trebui să te mai chinuieşti întrebându-te care-i era adevărata fire.

Împins de vânt, un păianjen atârnat de un fir foarte subţire, ca de mătase pluti prin faţa ochilor lui Eragon, ridicându-se şi coborând pe vârtejurile nevăzute de aer. După ce acesta dispăru, Eragon spuse:

— Prima dată când am fost în Tronjheim, o femeie pe nume Angela, o ghicitoare, mi-a spus că soarta lui Brom a fost să nu izbutească să ducă la îndeplinire nimic din ceea ce-şi punea în gând, în afară de uciderea lui Morzan.

Oromis îşi lăsă fruntea în jos.

— Se poate gândi şi aşa. Alţii ar putea spune că Brom a înfăptuit multe lucruri mari şi grele. Asta ţine de cum alegi să vezi lumea. Cuvintele ghicitorilor sunt adesea greu de înţeles. După părerea mea, prorocirile lor nu te ajută niciodată să-ţi găseşti liniştea. Eragon, dacă vrei să fii fericit, nu te gândi la ce va să vină, nici la lucrurile care nu stau în puterea ta, ci mai degrabă la clipa de faţă şi la ceea ce poţi cu adevărat schimba.

Atunci în mintea lui Eragon se strecură un gând:

— Blagden, zise, vorbind despre corbul alb care o întovărăşea pe Regina Islanzadi. Ştie şi el adevărul despre Brom, nu-i aşa?

Oromis ridică dintr-o sprânceană ascuţită.

— Crezi? Eu nu i-am vorbit niciodată despre asta. E o făptură schimbătoare şi capricioasă şi nu te poţi bizui niciodată pe el.

— În ziua în care Saphira şi cu mine am plecat spre Câmpiile Pârjolite, mi-a spus o cimilitură… Nu-mi aduc aminte fiecare vers, dar era ceva despre doi care sunt unul, iar unul este doi. Cred că putea fi vorba de Murtagh şi de mine, de Selena, Brom şi Morzan.

— E cu putinţă, zise Oromis. Blagden era şi el în Ellesmera când Brom mi-a povestit despre tine. Nu m-ar mira dacă tâlharul acela cu cioc ascuţit să fi fost, din întâmplare, cuibărit între crengile vreunui copac din apropiere când am vorbit despre asta. Din păcate, cam are obiceiul să tragă cu urechea. Pe de altă parte, poate că ghicitoarea pe care ai auzit-o de la el este urmarea uneia dintre rarele clipe în care e în stare să vadă viitorul.

O clipă mai târziu, Glaedr se foi, iar Oromis se întoarse să-l privească. Apoi, elful se ridică din scaun cu mişcări pline de graţie, spunând:

— Fructele, alunele şi pâinea sunt bune, în felul lor, dar, după o călătorie atât de lungă, ţi-ar prinde bine ceva mai copios de-atât. Am înăuntru o supă care stă să dea în clocot, dar, te rog, nu te ridica. Am să ţi-o aduc eu când este gata.

Păşind uşor pe iarbă, elful se apropie de căsuţa învelită în scoarţă şi dispăru înăuntru. În clipa în care uşa de lemn se închise, Glaedr pufni pe nări şi închise ochii, părând să adoarmă.

Şi totul împrejur se cufundă în tăcere. Nu se mai auzea decât

foşnetul ramurilor bătute de vânt.

Moştenirea

Eragon rămase la masă încă vreo câteva minute, apoi se ridică şi se apropie de marginea Crestelor din Tel'naeir, aţintindu-şi privirea asupra pădurii ce se întindea la câteva sute de picioare dedesubt. Cu vârful piciorului stâng împinse o pietricică peste pragul de piatră şi o privi sărind din stâncă în stâncă, până ce dispăru în frunziş.

O creangă trosni sub paşii Saphirei, care se apropia din spate. Ea se ghemui alături, privind în aceeaşi direcţie ca şi el. Solzii ei îl scăldau într-o ploaie de scântei albastre.

„Eşti supărat pe mine?" îl întrebă.

„Nu, fireşte că nu. Înţeleg că nu-ţi puteai încălca jurământul rostit în limba străveche… îmi doresc doar ca Brom să-mi fi putut spune el însuşi adevărul şi să nu fi crezut că era nevoie să se ascundă de mine."

„Şi cum te simţi, Eragon?" făcu ea, întorcându-şi capul să-l privească.

„Ştii şi tu la fel de bine ca mine."

„Acum câteva minute ştiam, acum însă nu. Te-ai cufundat în tăcere. Când îţi privesc în minte, e ca şi cum m-aş oglindi într-un lac atât de adânc încât nu i se vede fundul. Ce ai în suflet, micuţule? Mânie? Fericire? Sau nu-mi poţi împărtăşi nicio emoţie?"

„Aş spune mai degrabă resemnare, zise el şi se întoarse să-i prindă privirea. Nu pot să-mi schimb părinţii. După Câmpiile Pârjolite, m-am împăcat cu acest gând. Lucrurile sunt aşa cum sunt şi, oricât aş scrâşni din dinţi, nu mă ajută cu nimic. La urma urmelor, aş putea spune că sunt… bucuros să ştiu că Brom mi-a fost tată. Dar nu sunt sigur… E prea mult. Am nevoie de timp."

„Poate ce am eu să-ţi dăruiesc o să te ajute. Vrei să-ţi împărtăşesc amintirea pe care mi-a lăsat-o Brom sau mai

aştepţi?”

„Nu, nu mai am de ce, răspunse el. Dacă mai zăbovim, s-ar putea ca prilejul să nu se mai ivească niciodată.”

„Atunci închide ochii şi dă-mi voie să-ţi arăt ce a fost cândva.”

Eragon se supuse şi simţi un vârtej de senzaţii care se scurgeau dinspre Saphira către el: privelişti, zgomote, mirosuri şi altele, tot ce simţise ea în clipa în care îi fusese dăruită amintirea.

Văzu în faţa ochilor un luminiş dintr-o pădure undeva printre dealurile îngrămădite la hotarul de vest al munţilor şirei. Iarba era mare şi lucioasă, iar din copacii înalţi, cocârjaţi şi acoperiţi cu muşchi atârnau mănunchiuri de licheni. Datorită ploilor care veneau dinspre ocean, pădurile erau mult mai verzi şi mai umede decât cele din Valea Palancar. Prin ochii Saphirei, nuanţele de verde şi roşu erau mai palide decât ar fi fost pentru Eragon însuşi, în vreme ce toate sclipirile albastre erau mai puternice. Peste tot mirosea tare a pământ reavăn şi a lemn ud.

Iar în mijlocul luminişului, pe trunchiul unui copac prăbuşit, şedea Brom.

Bătrânul îşi trăsese gluga pe spate, lăsându-şi la vedere capul neacoperit. Avea sabia în poală. Toiagul răsucit, încrustat cu felurite rune stătea proptit de un buştean. Pe mâna dreaptă îi sclipea inelul numit Aren.

O vreme, Brom nu se mişcă, apoi privi, cu ochii mijiţi, către cer. Nasul său coroiat îi arunca pe chip o umbră lunguiaţă. Auzindu-i dintr-odată glasul răguşit, Eragon se clătină pe picioare, simţindu-se rătăcit în timp.

— Soarele îşi străbate fără încetare drumul de la un orizont la altul, spuse Brom, şi luna îl urmează mereu, iar zilele se scurg fără să le pese de vieţile pe care le rod şi le înghit, una câte una.

Coborându-şi privirile, el se uită drept la Saphira şi, prin ochii ei, la Eragon.

— Oricât ar încerca, nicio făptură nu scapă la nesfârşit de moarte, nici măcar elfii şi spiritele. Pentru toate există un sfârşit. Dacă eşti aici, Eragon, înseamnă că sfârşitul meu a şi sosit. Sunt mort, iar tu ştii că ţi-am fost tată.

Din punguţa de piele pe care o purta la brâu, Brom îşi scoase pipa, o umplu cu rădăcină de cardus, apoi o aprinse, şoptind pe

înfundate:

— Brisingr.

Trase de câteva ori din pipă, pentru a o face să se aprindă mai temeinic, apoi reîncepu să vorbească.

— Eragon, dacă eşti aici, sper că eşti bine şi fericit şi că Galbatorix şi-a văzut sfârşitul cu ochii. Cu toate că îmi dau seama că aşa ceva nu prea se poate întâmpla, şi asta numai pentru că eşti Cavaler, iar Cavalerii nu se pot odihni niciodată câtă vreme pe pământ mai există nedreptate.

Bătrânul chicoti slab, apoi clătină din cap. Barba îi lucea ca apa.

— Ah, din păcate nu am vreme să spun nici pe jumătate din câte mi-aş fi dorit. Ar însemna să fiu de două ori mai bătrân înainte să isprăvesc. Ca să nu ne lungim, am să plec de la gândul că Saphira ţi-a povestit deja cum m-am întâlnit cu mama ta, cum a murit Selena şi cum am ajuns eu în Carvahall. Ce mi-aş dori ca tu şi cu mine să purtăm această discuţie faţă în faţă, Eragon… dar, cine ştie? Poate că vom mai avea prilejul, iar atunci Saphira nu va mai fi nevoită să-ţi împărtăşească această amintire… dar mă îndoiesc. Trista mea viaţă mă apasă, Eragon, şi simt în trup un fior de gheaţă care mă chinuie mai rău ca oricând. Pesemne este din pricină că ştiu că acum este rândul tău să ţii flamura sus. Nădăjduiesc să mai înfăptuiesc încă multe altele, însă nimic pentru mine, numai pentru tine… iar tu vei fi, în cele din urmă, mai măreţ decât am fost eu vreodată. De asta sunt convins. Totuşi, înainte să mă cufund în temniţa mormântului, voiam să pot măcar o dată, măcar acum să te numesc fiul meu… Fiul meu… De când te-ai născut, Eragon, dorinţa de a-ţi dezvălui adevărul m-a chinuit. Văzându-te crescând, am fost fericit cum nu-mi închipuiam să fiu vreodată, dar şi îndurerat şi împovărat de taina pe care o purtam în suflet.

Ajuns aici, Brom slobozi un hohot de râs amar şi aspru:

— Ce să spun? Până la urmă, nu prea am izbutit să te feresc din calea Imperiului, nu-i aşa? Dacă încă te întrebi cine este vinovat pentru moartea lui Garrow, uite răspunsul: e aici, în faţa ta. Totul s-a întâmplat din pricina prostiei mele. N-ar fi trebuit să mă întorc în Carvahall. Uită-te unde s-a ajuns – Garrow a murit, iar tu eşti Cavaler al Dragonilor.

Ascultă-mă, Eragon: ai grijă de cine te îndrăgosteşti, căci

soarta pare să se preocupe îndeaproape de noi şi de familia noastră.

Luându-şi pipa în gură, Brom pufăi de câteva ori din ea, apoi suflă pe nări o pală de fum alb ca laptele. Mirosul puternic gâdilă nările Saphirei.

— Îmi pare rău pentru multe lucruri, Eragon, spuse bătrânul, dar nu şi pentru că ţi-am dat viaţă. E drept că uneori te porţi de parcă n-ai fi în toate minţile – ca, de pildă, atunci când i-ai lăsat pe ticăloşii de urgali să scape –, dar eu la vârsta ta eram la fel de nătâng. Da, da, continuă el, încuviinţând din cap, poate chiar şi mai şi. Sunt mândru că eşti fiul meu, Eragon. N-ai să ştii niciodată cât sunt de mândru. Nu mi-a trecut niciodată prin cap că ai să fii Cavaler, ca mine, şi nici nu ţi-am dorit vreodată o asemenea soartă, însă, după ce te-am văzut împreună cu Saphira, îmi vine să-mi trâmbiţez bucuria ca un cocoş.

Şi trase iarăşi din pipă.

— Îmi dau foarte bine seama că e cu putinţă să fii supărat pe mine pentru că ţi-am ascuns adevărul. Nici eu nu aş fi fost prea fericit să descopăr numele tatălui meu în asemenea împrejurări. Numai că, fie că-ţi place sau nu, prin vinele noastre curge acelaşi sânge. De vreme ce nu ţi-am putut purta de grijă ca un tată adevărat, am să-ţi dăruiesc în schimb ceea ce pot, adică nişte sfaturi. Eragon, dacă nu se poate altfel, urăşte-mă, dar ascultă cu atenţie, căci ştiu despre ce vorbesc.

Brom strânse cu mâna liberă mânerul sabiei. Venele de pe dosul palmei i se umflară. Îndesându-şi pipa în celălalt colţ al gurii, rosti:

— Aşa. Am două sfaturi să-ţi dau. Mai întâi, fă tot ce poţi ca să-i aperi de necazuri pe cei la care ţii. Fără ei, viaţa este mai tristă decât poţi să-ţi închipui. Nu e cine ştie ce dovadă de înţelepciune, o ştiu prea bine, dar este un adevăr. Ăsta a fost primul meu sfat. Apoi… Dacă norocul a fost de partea ta şi ai izbutit deja să-l ucizi pe Galbatorix – tu sau altcineva, asta nu are importanţă –, atunci felicitări! Dacă nu, atunci trebuie să înţelegi că Galbatorix este cel mai aprig şi cel mai de temut duşman al tău. Câtă vreme el este în viaţă, nici tu, nici Saphira nu veţi avea niciodată parte de linişte. Chiar dacă te ascunzi în gaură de şarpe, câtă vreme nu te alături Imperiului, într-o bună zi va trebui să-l înfrunţi, îmi pare rău, Eragon, dar acesta este adevărul. La viaţa mea, m-am luptat cu mulţi magicieni şi cu

câţiva dintre Trădători şi până acum i-am învins pe toţi. Sau, zise Brom încruntându-se, aproape pe toţi. Cândva, am fost şi eu înfrânt, dar asta pentru că nu eram încă un bărbat în toată puterea cuvântului. Dar n-are a face. Pricina pentru care am izbutit să ies de fiecare dată învingător este una singură: spre deosebire de mulţi alţii, m-am folosit de puterea minţii. Nu sunt un vrăjitor din cale afară de puternic. Pe lângă Galbatorix, nici tu nu eşti. Însă când vine vorba de o luptă între magicieni, inteligenţa este şi mai importantă decât puterea. Calea cea bună pentru a învinge un alt vrăjitor nu este să încerci, orbeşte, să-i iei mintea în stăpânire. Nu! Pentru a câştiga, trebuie să-ţi dai seama cum înţelege potrivnicul tău lumea şi cum răspunde la ceea ce i se întâmplă. Atunci îi vei cunoaşte slăbiciunile şi vei putea să-l loveşti. Nu căuta să găseşti o vrajă la care nimeni, până la tine, nu s-a mai gândit. Caută una pe care duşmanul tău a trecut-o cu vederea şi foloseşte-o împotriva lui. Nu căuta să dărâmi obstacolele îndărătul cărora se ascunde celălalt, caută să treci pe dedesubtul lor sau să le ocoleşti. Niciun om pe lumea asta nu ştie totul, Eragon. Ţine minte! Oricât ar fi Galbatorix de puternic, nici măcar el nu poate prevedea totul. Fă ce-oi face, dar nu-ţi pierde agerimea. Nu te lăsa pradă prejudecăţilor şi caută mereu să descoperi o nouă cale. Galbatorix e nebun, ceea ce înseamnă că nu poţi să ştii dinainte ce are de gând să facă, însă, pe de altă parte, nu uita că el va şovăi acolo unde un om de rând nu ar mai sta pe gânduri. Dacă îi poţi descoperi slăbiciunile, Eragon, atunci poate că tu şi cu Saphira veţi izbuti să-l înfrângeţi.

Schimbându-se la faţă, Brom îşi scoase pipa din gură.

— Şi nădăjduiesc s-o faceţi. Cea mai mare dorinţă a mea, Eragon, este ca tu şi Saphira să aveţi parte de viaţă lungă şi fericită, să nu vă mai temeţi de Galbatorix sau de Imperiu. Mi-aş dori să vă pot apăra de toate primejdiile care vă ameninţă, dar, vai, nu sunt în stare… Nu pot decât să vă îndrum şi să vă învăţ tot ce ştiu câtă vreme mai sunt prin preajmă… Fiul meu! Orice ţi s-ar întâmpla, nu uita că te iubesc şi că maică-ta te-a iubit la rândul ei. Fie ca stelele să vegheze asupra ta, Eragon, fiu al lui Brom.

În vreme ce ultimele cuvinte ale bătrânului Cavaler răsunau în mintea lui Eragon, amintirea se stinse, lăsând în urma ei beznă pustie. Eragon deschise ochii şi observă, ruşinat, că avea

obrajii plini de lacrimi. Scoase un hohot de râs înfundat, apoi îşi şterse ochii cu poalele tunicii. „Înseamnă că Brom se temea cu adevărat că aveam să-i port pică”, spuse suspinând.

„Ai să-ţi revii?” îl întrebă Saphira.

„Da, zise el şi ridică fruntea. Cred că până la urmă am să-mi revin. Nu pot să spun că toate lucrurile pe care le-a făcut Brom la viaţa lui îmi sunt pe plac, însă sunt mândru să ştiu că a fost tatăl meu şi să-i port numele. A fost un om mare… Şi totuşi mă întristează gândul că n-am avut niciodată prilejul să-mi cunosc părinţii şi să le vorbesc faţă în faţă.”

„Măcar ai putut să-ţi petreci ceva timp alături de Brom. Eu una n-am avut nici măcar atâta noroc: şi tata, şi mama au murit înainte să ies din ou. Nu mi-au rămas de la ei decât câteva amintiri tulburi pe care mi le-a împărtăşit Glaedr.”

Eragon îi puse un braţ pe gât. Se îmbărbătară unul pe celălalt cum ştiau mai bine, acolo, la marginea Crestelor din Tel’naeir, plimbându-şi privirile peste întinderea pădurii elfilor.

Nu trecu mult şi Oromis ieşi din colibă, aducând cu el două castroane cu supă. Eragon şi Saphira se îndepărtară de pragul de piatră şi se duseră cu paşi mici către masa cea mică aşezată în faţa siluetei uriaşe a lui Glaedr.

Suflete în piatră

După ce Eragon termină de mâncat, Oromis îl întrebă:

— Vrei să vezi o fairth cu chipul mamei tale?

Eragon rămase câteva clipe mut de uimire, apoi răspunse:

— Da, Maestre, te rog, arată-mi!

Elful scoase din tunică o placă de argilă subţire şi cenuşie şi i-o întinse. Era rece şi netedă. Eragon o privi gânditor ştiind că, dacă o întorcea, avea să vadă o imagine aidoma chipului mamei sale, făurită prin mijlocirea unei vrăji, cu culori întinse pe placă de un elf de demult. Simţi în suflet un fior de nelinişte. Dintotdeauna îşi dorise s-o vadă pe maică-sa, însă acum, că avea prilejul, se temea să nu fie dezamăgit.

Incordându-se, întoarse placa şi văzu un tablou ce părea aievea, de parcă l-ar fi privit printr-o fereastră. Era o grădină de trandafiri roşii şi albi, luminată de razele palide ale soarelui în zori. Printre tufe se întindea o potecă aşternută cu pietre, iar

în mijlocul potecii se afla o femeie în genunchi, ţinând în mâna făcută căuş un trandafir alb şi mirosindu-l. Avea ochii închişi şi un surâs slab pe buze. Era foarte frumoasă, din câte i se păru lui Eragon. Avea chipul blând şi bun, dar purta veşminte din piele căptuşită, pe braţe avea apărători înnegrite de fum, pulpare, iar la cingătoare îi atârnau o sabie şi un pumnal. În trăsăturile chipului ei Eragon observă o oarecare asemănare cu el însuşi precum şi cu Garrow, fratele mamei sale.

Era vrăjit de ceea ce vedea. Atinse placa, dorindu-şi să poată pătrunde în ea şi s-o atingă pe femeie pe braţ.

„Mamă."

— Brom mi-a încredinţat această fairth, când a plecat în Carvahall ca s-o păstrez într-un loc sigur. Acum ţi-o dăruiesc.

Fără să ridice ochii, Eragon spuse:

— Te-aş ruga să o păstrezi aici şi pe mai departe. Mi-e teamă să nu se spargă în drumurile şi luptele mele.

Nu primi niciun răspuns şi, după câteva clipe, se sili să ridice ochii, pentru a vedea ce se întâmplase. Oromis părea trist şi preocupat.

— Nu, Eragon, îmi pare rău, nu pot. Va trebui să găseşti o altă cale pentru a o păstra în siguranţă.

„De ce?" ar fi vrut Eragon să întrebe, însă jalea din privirile elfului îl împiedică.

— Nu poţi rămâne multă vreme aici, continuă acesta, şi mai avem încă multe de vorbit. Să încerc să ghicesc ce întrebare îmi vei pune acum sau îmi spui tu cu gura ta?

Fără nicio tragere de inimă, Eragon aşează placa pe masă, întorcând-o pentru ca imaginea să nu se mai vadă.

— Ne-am luptat deja de două ori cu Murtagh şi cu Thorn şi de fiecare dată Murtagh s-a dovedit mai puternic decât ar trebui să fie un om. Pe Câmpiile Pârjolite ne-a înfrânt tocmai pentru că nu ne-am dat seama de asta. Dacă nu s-ar fi înduplecat, amândoi am fi acum prizonieri în Uru'baen. Cândva, mi-ai spus că ştii cum de Galbatorix a devenit atât de puternic. Maestre, te rog să ne dezvălui şi nouă taina. Pentru propria noastră siguranţa, trebuie să ştim.

— Nu eu sunt cel care are dreptul să-ţi răspundă, zise Oromis.

— Atunci cine? întrebă Eragon. Nu poţi să…

În spatele elfului, Glaedr deschise un ochi de culoarea

aurului topit, mare şi rotund ca un scut, apoi spuse: „Eu sunt acela… Puterea lui Galbatorix se datorează inimilor de dragoni. Este puterea noastră, pe care el ne-a furat-o. Fără ajutorul nostru, ar fi fost demult înfrânt de elfi şi de vardeni”.

— Nu înţeleg, se încruntă Eragon. De ce să-l ajutaţi pe Galbatorix? Şi cum? în Alagaesia nu au mai rămas decât patru dragoni şi un ou… nu-i aşa?

„Mulţi dintre dragonii ale căror trupuri au fost sfâşiate de Galbatorix şi Trădătorii săi sunt încă în viaţă.”

— Încă în viaţă…?

Năucit, Eragon trase cu ochiul la Oromis, însă elful rămase tăcut. Pe chipul său nu se putea citi nimic. Şi mai ciudat era că Saphira nu părea la fel de nedumerită pe cât se simţea el.

Dragonul auriu îşi răsuci capul pe labe ca să-l poată vedea mai bine pe Eragon. Solzii săi se frecară unii de alţii. „Spre deosebire de sufletele altor făpturi, spuse el, esenţa unui dragon nu se află numai în cap. În pieptul său se ascunde un soi de nestemata foarte tare, alcătuita dintr-o materie precum cea a solzilor care îi acoperă trupul. Se numeşte Eldunari, adică «miezul inimii». Când dragonul iese din ou, Eldunari nu are culoare şi strălucire. De cele mai multe ori, aşa rămâne până la moarte, apoi se pierde odată cu trupul dragonului. Cine doreşte însă poate să-şi verse sufletul înăuntrul ei. Atunci va căpăta aceeaşi culoare cu solzii şi va începe să sclipească precum un tăciune, dăinuind chiar şi după moartea cărnii, astfel încât esenţa dragonului va rămâne veşnică. De asemenea, dragonii îşi pot scoate din trup aceste inimi tăinuite câtă vreme sunt încă în viaţă, astfel încât trupul şi sufletul lor să fie separate, dar încă legate unul de celălalt, ceea ce poate fi de mare ajutor în anumite împrejurări. Numai că aşa ceva ne pune într-o mare primejdie, căci cel care posedă o Eldunari are în stăpânirea sa însuşi sufletul unui dragon. Folosindu-se de ea, îl poate sili să-i facă pe voie, oricât ar fi de ticălos.”

Gândindu-se la ce însemna asta, Eragon rămase năuc. Aţintindu-şi privirea asupra Saphirei, întrebă: „Şi tu ştiai deja despre asta?”

Ea îi răspunse printr-o mişcare ciudată, ca de şarpe, a capului, făcându-şi solzii să se vălurească. „Mi-am simţit miezul inimii în piept de când am ieşit din ou. Numai că nu mi-a trecut niciodată prin cap să-ţi vorbesc de el.”

„Nu pot să înţeleg de ce câtă vreme este un lucru atât de important şi de preţios.”

„Eragon, ţie ţi s-ar părea firesc să-i povesteşti altuia de stomacul tău? Sau de inimă, ficat şi mai ştiu eu ce? Eldunari face parte din mine. Nu m-am gândit niciodată că merită prea multă atenţie… cel puţin până ce am ajuns prima dată în Ellesmera.”

„Deci totuşi ştiai!”

„Da, dar nu prea multe. Glaedr mi-a dat de înţeles că miezul inimii este ceva mai preţios decât crezusem şi m-a prevenit să-l apăr ca să nu cad în mâinile duşmanilor fără să-mi dau seama. Mai multe nu mi-a spus, dar de atunci, cugetând, am înţeles destule din ceea ce tocmai ai auzit."

„Şi tot nu ţi-a trecut prin cap că merită să-mi pomeneşti şi mie despre asta?” întrebă Eragon.

„Ba aş fi vrut, răspunse ea printr-un mârâit, numai că, aşa cum s-a întâmplat şi cu Brom, i-am făgăduit lui Glaedr că nu voi vorbi despre asta cu nimeni, nici măcar cu tine.”

„Cum de te-ai învoit la aşa ceva?”

„Am încredere în Glaedr şi în Oromis. Tu nu ai?”

Eragon se încruntă şi se întoarse din nou către elf şi dragonul auriu.

— De ce nu ne-aţi dezvăluit mai demult această taină?

Destupând carafa, Oromis îşi umplu la loc pocalul cu vin şi zise:

— Ca s-o apărăm pe Saphira.

— S-o apăraţi? De ce?

„De tine”, zise Glaedr. Eragon se simţi atât de uimit şi furios de vorbele lui încât nici măcar nu izbuti să se adune şi să se împotrivească înainte ca dragonul să continue. „În sălbăticie, dragonii aflau despre Eldunari de la vârstnicii lor, când erau îndeajuns de mari pentru a înţelege. Aşa, nu erau în primejdie să-şi verse sufletul în miezul inimii fără să ştie la ce avea să ducă asta. Printre Cavaleri a apărut un alt obicei. Primii ani de tovărăşie între un dragon şi un Cavaler sunt foarte importanţi pentru ca între ei să se înfiripe o legătură trainică. Cavalerii au înţeles, până la urmă, că era mai bine să aştepte până ce tinerii ucenici şi dragonii lor ajungeau să se cunoască temeinic şi abia atunci să le dezvăluie adevărul despre Eldunari. Altfel, un dragon tânăr şi neprevăzător ar fi putut hotărî să-şi scoată miezul inimii din trup numai pentru a-l împăca sau uimi pe

Cavalerul său. Când ne lăsăm miezul inimii în stăpânirea altcuiva, îi dăruim de fapt întreaga noastră fiinţă. Şi nici nu-l mai putem pune la loc odată ce l-am scos la lumină. Cu aşa ceva nu trebuie să te pripeşti, căci este un lucru care-ţi va schimba tot restul vieţii, chiar dacă aceasta mai ţine încă mii şi mii de ani."

— Aşadar, tu ai încă miezul inimii în trup? întrebă Eragon. Glaedr scoase pe nări un vârtej de aer fierbinte, care făcu iarba din jurul mesei să freamăte. „Nu se cuvine să întrebi aşa ceva un dragon în afară de Saphira. Să nu mai îndrăzneşti s-o faci vreodată, mititelule!"

Cu toate că dojana lui Glaedr îl făcu să roşească, Eragon avu puterea să-i răspundă aşa cum trebuia.

— Am înţeles, Maestre, spuse el, înclinându-şi fruntea. Dar… dar ce se întâmplă dacă Eldunari se frânge?

„Dacă dragonul şi-a vărsat deja sufletul înăuntrul ei, atunci va muri cu adevărat." Glaedr clipi cu zgomot, închizându-şi şi apoi deschizându-şi la loc ambele pleoape. „Înainte să facem legământ cu elfii, miezurile inimilor noastre erau ascunse în Du Fells Nangoroth, munţii din mijlocul deşertului Hadarac. Mai târziu, după ce Cavalerii şi-au făcut sălaş în insula Vroengard şi au clădit acolo un lăcaş pentru Eldunari, atât dragonii sălbatici, cât şi cei legaţi le-au încredinţat miezurile inimilor pentru a le ţine în siguranţă."

— Asta înseamnă, făcu Eragon, că Galbatorix a izbutit să pună mâna pe ele?

Se aştepta ca tot Glaedr să-i răspundă, însă în loc de asta auzi glasul lui Oromis:

— Da, dar nu pe toate deodată. Trecuse atât de multă vreme de când vreun duşman îi ameninţase cu adevărat pe Cavaleri încât mulţi fraţi ai ordinului nostru nu mai dădeau importanţă misiunii de a apăra Eldunari. Când Galbatorix s-a întors împotriva noastră, devenise aproape o obişnuinţă ca un dragon să-şi scoată miezul inimii din piept.

— Dar de ce? Cum se poate aşa ceva?

„Cel care stăpâneşte miezul inimii unui dragon, zise Glaedr, îi poate vorbi, oricât ar fi de departe de acesta. Dacă un Cavaler are cu el Eldunari, îi poate împărtăşi dragonului său orice gând, chiar dacă se află în celălalt capăt al lumii, la fel de uşor cum faceţi acum tu şi Saphira."

— Şi mai e ceva, spuse Oromis. Un vrăjitor care are în stăpânire o Eldunari se poate folosi de puterea dragonului pentru farmecele sale şi iarăşi depărtarea dintre ei nu are nicio importanţă. Când…

O pasăre viu colorată se năpusti peste masă şi-i întrerupse. Bătând nebuneşte din aripi, ea pluti peste castronaşele cu fructe şi sorbi zeama unei mure strivite, apoi se înălţă şi plecă, dispărând în pădure. Oromis reîncepu sa vorbească:

— Când Galbatorix a ucis pentru prima dată un Cavaler, a furat şi miezul inimii dragonului aceluia. Apoi, în anii pe care i-a petrecut ascuns în pustietăţi, a izbutit să frângă mintea dragonului întemniţat şi să-l supună, ajutat, pesemne, de Durza. Aşa se face ca, atunci când s-a răzvrătit pe faţă şi a pornit la luptă alături de Morzan, era deja mai puternic decât aproape toţi ceilalţi Cavaleri. Şi nu doar de puterea vrăjilor este vorba, ci şi de cea a minţii, căci esenţa ascunsă în Eldunari se împreuna cu a sa. Drept urmare, ceea ce a încercat el să facă a fost nu doar să-i ucidă pe Cavaleri şi pe dragoni, ci să adune cât putea de multe Eldunari fie furându-le de la Cavaleri, fie supunându-i pe aceştia la chinuri până ce dragonii erau siliţi să şi le scoată din piept. Până să ne dăm noi seama ce făcea, era deja prea puternic. A fost ajutat şi de faptul că mulţi Cavaleri călătoreau nu doar cu miezul inimii propriului dragon, ci şi cu ale altora, care nu mai aveau trup, căci aceştia sufereau adesea de plictiseală, nevoiţi să rămână mereu într-un alcov, şi tânjeau după lucruri noi. Şi, firește, după ce Galbatorix şi Trădătorii au prădat oraşul Doru Araeba de pe insula Vroengard, au pus mâna pe toate inimile adunate acolo. Galbatorix a câştigat lupta folosindu-se de puterea şi înţelepciunea dragonilor împotriva întregii Alagaesii. La început, nu putea stăpâni decât câteva Eldunari. Nu e uşor să sileşti un dragon să ţi se supună, oricât ai fi de puternic. De îndată ce i-a învins pe Cavaleri şi s-a făcut rege în Uru’baen, şi-a petrecut tot timpul încercând să supună inimile pe care pusese mâna, una după alta. Din câte credem noi, asta l-a ţinut ocupat vreme de aproape patruzeci de ani, în care n-a dat prea mare atenţie lucrurilor care se întâmplau în Alagaesia – de asta, oamenii din Surda au izbutit să se rupă de Imperiu. După ce a terminat, Galbatorix a ieşit la lumină şi a început să-şi ia din nou în stăpânire Imperiul şi să cucerească ţinuturile dimprejur. Nu ştim de ce, însă după doi ani şi

jumătate de foc şi pârjol s-a retras din nou în Uru'baen şi n-a mai ieşit niciodată. Nu mai este rupt de ceilalţi, ca înainte, însă e limpede că pune la cale ceva numai de el ştiut. Cu toată firea lui spurcată, nu s-a lăsat pradă desfrânării, din câte au izbutit să afle iscoadele vardenilor. Mai multe însă nu am putut descoperi.

Cufundat în gânduri, Eragon rămase cu ochii în gol. Pentru prima dată, poveştile pe care le auzise despre puterile nefiresc de mari ale lui Galbatorix căpătau înţeles. Se simţi parcă mai îmbărbătat şi-şi spuse: „Nu ştiu cum să facem, dar trebuie să izbutim să eliberăm dragonii din mâinile lui Galbatorix. Atunci, el nu va fi mai puternic decât un Cavaler obişnuit". Chiar dacă un asemenea ţel părea foarte greu de atins, era bine de ştiut că regele avea şi el o slăbiciune, oricât de mică. Tot gândindu-se aşa, îi veni în minte o altă întrebare:

— Cum se face că n-am întâlnit nicio vorbă despre Eldunari în poveştile de demult? Mi s-ar fi părut firesc ca barzii şi învăţaţii să le pomenească.

Oromis îşi lăsă palma pe masă şi spuse:

— Această taină se numără printre cele păstrate cu străşnicie chiar şi în rândul elfilor. De-a lungul istoriei, dragonii au încercat din răsputeri să ascundă adevărul de ceilalţi. Cavalerilor nu le-au dezvăluit nimic decât după încheierea legământului fermecat, iar atunci nu au aflat decât câţiva.

— Dar de ce?

„Vai, răspunse Glaedr, adesea ne-am ruşinat la gândul că trebuie să ne ascundem, însă, dacă toată lumea ar fi aflat despre Eldunari, fiecare tâlhar mărunt ar fi încercat să fure una şi, până la urmă, cineva ar fi şi izbutit. Ne-am străduit din răsputeri să nu se întâmple aşa ceva."

— Dar un dragon închis în Eldunari nu se poate apăra în niciun fel? făcu Eragon.

Ochiul lui Glaedr păru să sclipească mai tare ca niciodată. „O întrebare foarte potrivită. Un dragon care şi-a scos miezul inimii din trup, dar care încă este în viaţă poate, fireşte, să se apere cu ghearele, colţii, coada şi aripile. În schimb, unul al cărui trup a murit nu mai are cum. Singura sa armă este mintea şi, poate, dacă întâlneşte prilejul potrivit, magia, pe care noi n-o putem folosi oricând dorim. Iată de ce mulţi dragoni nu au dorit să-şi prelungească viaţa dincolo de moartea cărnii, închişi

în Eldunari, nu se mai puteau mişca după pofta inimii, nu mai puteau simţi lumea dimprejur decât prin mijlocirea minţilor altora şi nu mai puteau înfăptui nimic decât prin puterea gândului şi a rarelor clipe în care stăpâneau magia. E o viaţă grea pentru orice făptură, dar mai ales pentru dragoni, care sunt cei mai liberi dintre toţi."

— Şi atunci cum se face că unii o apucau totuşi pe această cale? întrebă Eragon.

„Uneori, se întâmpla fără voia lor. În vreme ce trupurile lor îşi pierdeau puterile, unii dragoni se speriau şi se adăposteau în Eldunari. De asemenea, dacă îşi scoseseră miezul inimii din trup înainte să moară, nu mai aveau de ales şi erau nevoiţi să meargă mai departe. De cele mai multe ori însă, dragonii care alegeau să-şi verse sufletul în Eldunari erau neînchipuit de bătrâni, mai bătrâni decât suntem acum Oromis şi cu mine, astfel încât frământările cărnii încetaseră să-i mai tulbure, se închiseseră în sine şi-şi doreau sa-şi petreacă veşnicia căutând răspunsul la întrebări pe care nicio făptură mai tânără nu le putea înţelege. Miezurile inimilor unor astfel de dragoni erau păstrate cu sfinţenie şi veneraţie datorită înţelepciunii lor. Atât dragonii sălbatici, cât şi cei legaţi, dar şi Cavalerii, fireşte, aveau obiceiul să le ceară sfatul când venea vorba de lucruri importante. Faptul că Galbatorix i-a înrobit este o ticăloşie spurcată, precum şi o cruzime nemaivăzută."

„Acum vreau şi eu să întreb ceva", spuse Saphira, iar murmurul răsunător al gândurilor ei se învârteji prin mintea lui Eragon. „Odată ce un dragon îşi varsă sufletul în Eldunari, este nevoit să trăiască mai departe sau este cu putinţă ca, dacă nu mai are puterea să îndure, să se desprindă de lume şi să se piardă în întunericul de dincolo?"

— De unul singur nu poate, zise Oromis, decât dacă prinde prilejul potrivit pentru a folosi magia şi astfel izbuteşte să sfărâme Eldunari dinăuntru. Din câte ştiu, aşa ceva nu s-a întâmplat decât rareori. Singura cale este să convingă pe altcineva să-i distrugă miezul inimii. Iată o altă pricină pentru care dragonii şovăiau să-şi verse sufletul în Eldunari – ca nu cumva să rămână ferecaţi într-o temniţă din care nu mai aveau scăpare.

Eragon simţea în minte scârba care o cuprinsese pe Saphira la gândul unei asemenea sorţi. Ea însă nu pomeni nimic despre

asta, ci întrebă: „Şi câte Eldunari are Galbatorix în mâinile sale?”

— Nu ştim cu siguranţă, răspunse Oromis, dar, după socoteala noastră, trebuie să fie câteva sute.

Saphira se înfiora din tot trupul. „Aşadar, neamul nostru nu este ameninţat de pieire?”

Oromis şovăi, dar răspunsul veni de la Glaedr: „Micuţo, începu el, iar Eragon se miră nespus să-l audă folosind acest cuvânt, chiar dacă totul împrejur ar fi plin de Eldunari, neamul nostru tot osândit ar rămâne, închis în miezul inimii sale, un dragon tot dragon rămâne, însă nici nu mai simte nevoile cărnii şi nici nu şi le mai poate îndeplini. Aşadar, nu se poate înmulţi.”

Eragon simţi o durere la ceafă. Oboseala celor patru zile de călătorie devenea din ce în ce mai apăsătoare. Nu-şi mai putea stăpâni gândurile mai mult de câteva clipe, apoi atenţia îi slăbea, iar totul i se învârtejea în minte. Saphira îşi flutură vârful cozii.

„Nu sunt atât de neştiutoare încât să cred că dragonii din Eldunari pot avea urmaşi. Totuşi, gândul că nu sunt atât de singură pe cât credeam mă ajută să-mi port mai uşor povara… Chiar dacă neamul nostru e osândit, măcar sunt mai mult de patru dragoni în viaţă pe lume, chiar dacă nu mai au trup.”

— E adevărat, zise Oromis. Dar, precum Murtagh şi Thorn, şi ei sunt prizonierii lui Galbatorix.

„Atunci înseamnă că am pentru ce să lupt, spuse Saphira. Pentru a-i elibera şi pentru a salva ultimul ou.”

— Amândoi trebuie să luptăm. Suntem singura lor speranţă, rosti şi Eragon, frecându-şi fruntea cu degetul mare de la mâna dreaptă. Mai este ceva ce nu înţeleg totuşi.

— Aşa? făcu Oromis. Ce anume?

— Dacă Galbatorix soarbe putere din aceste inimi, ele de unde au atâta energie? începu Eragon, apoi se opri, căutând vorbe mai potrivite pentru a se face înţeles; arătă cu braţul către rândunelele care zburau pe cer. Fiecare făptură vie mănâncă şi bea pentru a avea putere; până şi plantele o fac. Hrana ne dă energia de care au nevoie trupurile noastre în fiecare zi, dar şi pentru a face vrăji, fie că ne bizuim pe propriile puteri, fie că sorbim dintr-ale altora. Dar cu aceste Eldunari cum o fi oare? Nu au oase, muşchi şi piele, nu-i aşa? Nu mănâncă. Atunci cum de mai trăiesc? De unde vine energia?

Oromis zâmbi cu dinţii săi alungiţi ca de porţelan.

— De la magie.

— Magie?

— Da, de la magie, care trebuie înţeleasă ca o cale pentru a folosi şi mânui energia. Nici dragonii, nici noi nu am aflat niciodată un răspuns limpede la întrebarea ta. Poate că Eldunari sorb lumina soarelui, ca plantele, sau se hrănesc din puterile făpturilor aflate în apropierea lor. Oricare ar fi răspunsul, s-a dovedit că în clipa în care un dragon moare, iar esenţa sa se închide în miezul inimii, el ia cu sine toată energia pe care o avea când trupul a încetat din viaţă. După aceea, puterea sa creşte

Încet, încet în următorii cinci până la şapte ani, dupa care atinge pragul cel mai ridicat. Şi, crede-mă, este vorba de foarte multă energie. Cu cât miezul inimii este mai mare, cu atât poate absorbi mai mult. Aşadar, dragonii bătrâni sunt şi cei mai puternici.

Gândindu-se la ultima luptă cu Murtagh şi cu Thorn, Eragon spuse:

— Pesemne Galbatorix i-a dăruit lui Murtagh câteva Eldunari. Numai aşa îmi pot explica faptul că s-a dovedit atât de puternic în luptele cu noi.

Oromis încuviinţă.

— Nu cred că i le-a dăruit, ci doar i le-a împrumutat. Norocul vostru că nu au fost mai multe, altfel Murtagh ar fi izbutit cu uşurinţă să vă înfrângă pe voi, pe Arya şi pe toţi magicienii vardenilor!

Eragon îşi aminti că, în ambele daţi în care se întâlnise cu Murtagh pe câmpul de luptă, în mintea acestuia păreau să-şi fi făcut sălaş mai multe făpturi. Îi împărtăşi această amintire şi Saphirei şi spuse: „Poate că am simţit puterea inimilor pe care le avea cu el… mă întreb unde le pusese. Şaua lui Thorn nu avea desagi, iar în veşmintele lui Murtagh n-am observat nicio umflătură care să mă facă să intru la bănuieli.”

„Nu ştiu, zise Saphira. Dar acum îmi dau seama ce a vrut să spună Murtagh când te-a îndemnat ca, în loc să-ţi smulgi inima din piept, mai bine să le smulgi pe ale lui. A vorbit ca şi când avea mai multe.”

„Aşa e! Poate că încerca să mă prevină.” Trăgând aer în piept, Eragon îşi dezmorţi umerii şi se lăsă pe spătarul

scaunului.

— În afară de inima Saphirei şi de cea a lui Glaedr, mai există Eldunari pe care Galbatorix să nu fi pus mâna?

Oromis se întunecă la faţă, posomorându-se.

— Din câte ştim noi, nu. După căderea Cavalerilor, Brom a plecat să vadă dacă nu mai existau unele pe care Galbatorix să le fi trecut cu vederea, dar n-a găsit nimic. Nici eu, în toţi anii în care am brăzdat Alagaesia cu mintea, nu am prins nici măcar o şoaptă, o umbră de gând venind de la vreun dragon închis în miezul inimii sale. Când Galbatorix şi Morzan au pornit la atac împotriva noastră, fiecare Eldunari se afla în locuri bine-cunoscute şi niciuna nu a dispărut fără urmă. Nu cred să mai existe vreo speranţă să găsim, pe cine ştie unde, Eldunari de care să ne putem folosi în lupta noastră.

Cu toate că nu se aşteptase la vreun alt răspuns, Eragon se simţi dezamăgit să audă aşa ceva.

— O ultimă întrebare. Atunci când un Cavaler rămâne fără dragonul său sau un dragon fără Cavaler, se întâmplă adesea ca el să piară, la rândul său, ori să-şi ia singur viaţa. Cei care nu mor îşi pierd, de cele mai multe ori, minţile. Nu e aşa?

„Ba da, aşa e”, răspunse Glaedr.

— Totuşi, ce s-ar întâmpla dacă un dragon şi-ar vărsa mai întâi sufletul în miezul inimii sale şi apoi ar muri?

Glaedr se foi, iar Eragon simţi pământul cutremurându-i-se uşor sub tălpi. Apoi dragonul auriu îi răspunse: „Există şi un nume pentru acei Cavaleri care au rămas în stăpânirea miezului inimii dragonilor lor după moartea acestora: Indivarn. Pentru dragon aşa ceva nu e prea plăcut, dar mulţi s-au împăcat cu gândul şi, împreună cu Cavalerii lor, au continuat să înfăptuiască lucruri mari. Dacă însă un Cavaler îşi pierdea viaţa, se întâmpla adesea ca dragonul să-şi fărâme miezul inimii sau să pună pe cineva s-o facă în locul său, dacă era deja închis înăuntru, pentru a-şi urma Cavalerul în lumea de dincolo. Dar nu întotdeauna. Unii dragoni -şi unii Cavaleri, precum Brom – au fost în stare să ţină piept unei asemenea pierderi şi au rămas în slujba ordinului nostru încă mulţi ani fie în trup, fie în miezul inimii.”

„Oromis-elda, ne-aţi dat multe lucruri de gândit azi”, spuse Saphira. Eragon încuviinţă, dar rămase tăcut, prea ocupat să răsucească pe toate părţile ceea ce aflase.

Mâini de războinic

Eragon mânca o căpşună caldă şi dulce, cu privirea aţintită în adâncurile nepătrunse ale cerului. După ce termină, aşeză codiţa pe tipsia din faţa lui, împingând-o cu vârful degetului până în locul care i se păru cel mai potrivit şi deschise gura să vorbească. Oromis i-o luă înainte:

— Şi acum, Eragon? îl întrebă elful.

— Şi acum?

— Am vorbit multe despre lucrurile pe care doreai să le afli. Acum, spune-mi: ce doriţi să faceţi tu şi Saphira? Nu puteţi zăbovi prea mult în Ellesmera, aşa că aş vrea să ştiu ce nădăjduiţi să obţineţi cu această călătorie. Sau vreţi cumva să plecaţi înapoi chiar mâine dimineaţă?

— Nădăjduiam, zise Eragon, ca la întoarcere să ne putem continua învăţătura la fel ca la început. Fireşte că acum nu avem vreme, dar mai este ceva ce aş vrea să fac.

— Ce anume?

Maestre, nu ţi-am povestit niciodată tot ce mi s-a întâmplat când am fost în Teirm împreună cu Brom.

Apoi, Eragon îi povesti elfului cum intrase, de curiozitate, în prăvălia Angelei şi cum ea îi citise soarta, precum şi despre sfaturile pe care le primise după aceea de la Solembum. Gânditor, Oromis îşi mângâia cu un deget buza de sus.

— De un an încoace, aud din ce în ce mai des vorbindu-se despre ghicitoarea aceasta şi de la tine, şi din veştile trimise de Arya de la vardeni. Înţeleg că Angela se pricepe de minune să apară acolo unde sunt pe cale să se petreacă lucruri care merită atenţie.

„Asta aşa-i”, încuviinţă Saphira.

— Purtarea ei, continuă Oromis, îmi aminteşte foarte bine de o vrăjitoare din neamul omenesc, care a trecut cândva prin Ellesmera, cu toate că aceea nu-şi spunea Angela. E vorba de o femeie micuţă, cu bucle groase, castanii, cu ochi sclipitori şi căreia îi place să spună vorbe pe cât de ciudate, pe atât de pătrunzătoare?

— Întocmai, răspunse Eragon. Deci, este una şi aceeaşi cu cea pe care-ai cunoscut-o atunci?

Oromis îşi flutură uşor mâna stângă.

— Dacă este, înseamnă că avem de-a face cu o fiinţă cu adevărat ieşită din comun… Cât despre profeţiile ei, eu în locul tău nu m-aş frământa prea tare din pricina lor. Se vor îndeplini sau nu se vor îndeplini şi, câtă vreme nu ştim mai multe, niciunul dintre noi nu poate face nimic în privinţa aceasta. În schimb, merită să cugeţi mai adânc la ce ţi-a spus pisica fermecată. Eu n-am auzit niciodată de un loc numit Bolta Sufletelor. Stânca lui Kuthian îmi spune ceva, dar nu-mi amintesc unde am auzit acest nume. Am să caut în pergamentele pe care le am, dar ceva mă face să cred că nu e vorba de o scriere a elfilor…

— Dar arma de la rădăcinile copacului Menoa?

— Eragon, nu ştiu nimic despre o asemenea armă şi, crede-mă, tainele acestei păduri îmi sunt aproape toate cunoscute. Nu cred să existe mai mult de doi elfi, în toată Du Weldenvarden, care să ştie mai mult decât mine despre poveştile şi tradiţiile sale. Am să-i întreb pe cei doi pe care-i cunosc, dar mi-e teamă că va fi în zadar.

Văzându-l dezamăgit, Oromis adăugă:

— Eragon, înţeleg că ai nevoie de o sabie pentru a o înlocui pe Za'roc şi în privinţa asta te pot ajuta. În afară de sabia mea, Naegling, în regatul elfilor există încă două care au rămas de la Cavaleri – Arvindr şi Tamerlein. Arvindr se află acum în oraşul Nadindel, unde nu ai vreme să ajungi. Tamerlein însă este aici, în Ellesmera, în stăpânirea Casei Valtharos. Mai-marele acestei familii, Lordul Fiolr, nu se va despărţi de ea cu mare uşurinţă, fireşte, însă cred că ţie ţi-o va dărui dacă ştii cum să i-o ceri. Am să fac în aşa fel încât mâine dimineaţă să-i poţi vorbi.

— Şi dacă nu mi se potriveşte? întrebă Eragon.

— Să sperăm că ţi se va potrivi. Totuşi, am să-i trimit vorbă şi făurăresei Rhunon că ai să treci pe la ea ceva mai târziu.

— Dar ea s-a legat cu jurământ că nu va mai fauri niciodată o sabie. Oromis oftă.

— Aşa este, însă oricum merită să-i vorbeşti. Ea este cea care te poate sfătui cel mai bine când vine vorba să-ţi găseşti o armă potrivită. Şi, chiar dacă o primeşti pe Tamerlein, sunt sigur că Rhunon va dori s-o cerceteze cu ochii ei înainte să pleci din Du Weldenvarden. Au trecut mai bine de o sută de ani de când a fost ultima dată folosită în luptă, aşa că s-ar putea să aibă

nevoie de ceva îngrijiri.

— Şi nu există niciun alt elf care să-mi poată făuri o sabie? întrebă Eragon.

— Nu, zise Oromis. Niciunul nu poate făuri o armă la fel de bună ca Za'roc sau ca sabia de care se foloseşte acum Galbatorix, oricare-ar fi aceea. Rhunon este printre cei mai bătrâni elfi care sunt încă în viaţă, iar ea a făurit toate săbiile fraţilor din ordinul nostru.

— A apucat vremea când au apărut primii Cavaleri? făcu Eragon uimit.

— Era deja bătrână pe atunci. După câteva clipe, Eragon întrebă:

— Şi până mâine dimineaţa ce să facem, Maestre? Oromis îi privi pe el şi pe Saphira şi spuse:

— Duceţi-vă la copacul Menoa. Ştiu că nu te vei simţi împăcat până nu o faci. Vezi dacă poţi găsi vreo urmă a armei cu care te-a ispitit pisica fermecată. După ce te lămureşti, duceţi-vă la locuinţa pe care v-a dăruit-o Islanzadi. Slujitorii reginei se îngrijesc mereu de ea – vă poate primi în orice clipă. Mâine vom face ce vom putea.

— Dar, Maestre, avem atât de puţin timp…

— Numai că astăzi sunteţi amândoi mult prea obosiţi. Credemă, Eragon, odihna o să vă prindă bine. Aşa o să ai răgazul să cugeţi la tot ceea ce ai aflat acum. Cu asemenea lucruri nu-i uşor să te împaci, nici măcar dacă eşti rege… sau dragon.

În ciuda vorbelor elfului, lui Eragon nu prea îi venea să-şi petreacă restul zilei fără să facă nimic. Era atât de frământat de ce-l aştepta încât voia să înveţe cât mai multe, chiar dacă ştia că avea nevoie de odihnă. Se foi în scaun. Privindu-l, Oromis înţelese, pesemne, ce-l tulbura. Îi zâmbi şi-i spuse:

— Îţi făgăduiesc un lucru, Eragon, care sper să te facă să te simţi mai bine. Gândeşte-te la o vrajă sau la un lucru legat de magie pe care vrei să-l afli, iar eu am să te învăţ tot ce ştiu despre asta, chiar dacă nu avem foarte mult timp.

Eragon începu să se joace cu inelul pe care-l avea pe deget, răsucindu-l încoace şi încolo cu degetul mare de la cealaltă mână. Gândindu-se la vorbele lui Oromis, încercă să se hotărască ce să aleagă. În cele din urmă, zise:

— Aş vrea să învăţ cum să chem spiritele. Oromis se înnegura.

— Ţi-am făgăduit un lucru şi n-am să-mi iau vorba înapoi. Însă magia spiritelor este întunecată şi primejdioasă. Nu se cuvine să cauţi să stăpâneşti alte fiinţe care să-ţi îndeplinească dorinţele. Şi, chiar dacă nu-ţi pasă că e un lucru nedrept şi greşit, nu uita că este, de asemenea, foarte greu şi primejdios. Un magician are nevoie de cel puţin trei ani de învăţătură înainte să poată măcar încerca să cheme spiritele fără să fie în primejdie de a cădea el însuşi în puterea lor. Magia spiritelor nu este ca altele, Eragon. De fapt şi de drept, ceea ce încerci este să sileşti nişte fiinţe foarte puternice şi duşmănoase să-ţi dea ascultare. La rândul lor, acestea vor căuta, fără încetare, o cale de scăpare din robia lor, o slăbiciune a vrăjii care-i supune, de care să se poată folosi. Odată ce o vor găsi, vor pune ele stăpânire pe tine. Niciodată, dar niciodată nu a existat o Umbră care să fie şi Cavaler. Aşa ceva ar fi o grozăvie mai mare decât oricare altele care au bântuit de-a lungul anilor prin lume, o făptură mai spurcată decât Galbatorix însuşi. Te rog, Eragon, alege altceva, ceva care să nu fie atât de primejdios pentru tine şi pentru cauza noastră.

— Atunci, răspunse Eragon, aş vrea, dacă poţi, să-mi dezvălui care îmi este numele adevărat.

— Eragon-finiarel, zise Oromis, dorinţele tale sunt din ce în ce mai greu de îndeplinit. Dacă m-aş strădui un pic, cred că aş putea să-ţi aflu numele adevărat. Da, cred că aş putea, repetă elful cu plete argintii, sfredelindu-l cu ochii săi pătrunzători. Dar n-am s-o fac. Numele adevărat e foarte important în magie, dar nu ţine, la urma urmelor, de ea, aşa că vorbele pe care le-am rostit mai devreme nu mă silesc să fac ce-mi ceri. Dacă vrei să te înţelegi mai bine pe tine însuţi, Eragon, atunci caută să ţi-l afli singur. E mult mai folositor aşa. Pe această cale, vei dobândi mai multă înţelepciune decât dacă ţi l-aş dezvălui eu. Iar înţelepciunea trebuie câştigată pe merit. Nimeni, oricât de mult l-ai respecta, nu ţi-o poate dărui.

Eragon se mai jucă o vreme cu inelul, apoi îşi drese glasul şi scutură din cap.

— Atunci nu ştiu… nu-mi mai vine în minte nicio altă întrebare al cărei răspuns vreau să-l aflu.

— Mă îndoiesc profund, răspunse Oromis.

Lui Eragon îi venea din ce în ce mai greu să se gândească la alegerea pe care trebuia s-o facă. În loc de asta, îşi tot amintea

de Eldunari şi de Brom. Se minună din nou de ciudatul lanţ al întâmplărilor care-l făcuseră pe Brom să se adăpostească în Carvahall şi, în cele din urmă, pe el însuşi să devină Cavaler al Dragonilor. „Dacă Arya nu ar fi…”, începu Eragon să-şi spună, apoi se opri şi zâmbi. Îi venise ceva în minte.

— Atunci aş vrea să învăţ cum să fac un lucru să dispară dintr-un loc şi s-apară pe dată în altul, aşa cum a făcut Arya cu oul Saphirei.

Oromis încuviinţă din cap.

— Da, e o alegere foarte bună. Vraja e grea, dar are multe foloase. Sunt sigur că te va ajuta în lupta împotriva lui Galbatorix şi a Imperiului. Arya ştie cel mai bine asta.

Luându-şi pocalul de pe masă, Oromis îl ridică în razele soarelui. Strălucirea lor făcea ca vinul să-şi piardă culoarea. O lungă vreme rămase aşa, cu ochii aţintiţi la pocal, apoi îl lăsă la loc şi spuse:

— Înainte să ajungi în oraş, cred că e bine să ştii că acela pe care l-ai trimis să locuiască printre noi a ajuns încoace acum ceva timp.

Eragon avu nevoie de câteva clipe pentru a-şi da seama despre cine era vorba.

— Adică Sloan este în Ellesmera? spuse el uimit.

— Locuieşte singur, într-o căsuţă mică de pe malul unui pârâu, aproape de hotarul de vest al oraşului. Când a ieşit împleticindu-se dintre copaci, era aproape mort, însă rănile de pe trup i-au fost îngrijite, aşa că acum e sănătos. Elfii din oraş îi duc hrană şi veşminte şi îi poartă de grijă mereu. Dacă doreşte să meargă undeva, îl conduc, iar uneori vin să-i citească. Numai că, de cele mai multe ori, el nu vrea să vadă pe nimeni şi nu le vorbeşte celor care trec să-l vadă. A încercat de două ori să plece, dar vrăjile tale l-au oprit.

„Mă uimeşte să aflu că a ajuns aici atât de repede”, îi zise Eragon Saphirei.

„Pesemne poruncile tale au fost mai puternice decât ţi-ai dat atunci seama.”

„Da.”

— Şi deci nu aţi găsit cu cale să-i redaţi vederea, spuse încet Eragon.

— Nu.

„Bărbatul cel mohorât are inima frântă, zise Glaedr. Ochii nu

i-ar folosi la nimic. Oricum nu poate vedea limpede.”

— Să mă duc să-l văd? întrebă Eragon, neştiind ce aşteptau cei doi de la el.

— Asta trebuie s-o hotărăşti tu, spuse Oromis. S-ar putea ca o nouă întâlnire cu tine să-l tulbure. Totuşi, tu eşti răspunzător pentru pedeapsa lui, Eragon, şi nu se cuvine să uiţi de el.

— Nu, Maestre, n-am să uit.

Cu o mişcare bruscă, Oromis puse pocalul pe masă şi-şi aduse scaunul mai aproape de cel al lui Eragon.

— Vremea trece şi nu vreau să vă mai ţin aici degeaba. Trebuie să vă odihniţi. Totuşi, mai este ceva de făcut înainte să plecaţi. Te rog să-mi dai voie să-ţi privesc mâinile. Aş vrea să aflu ce spun ele despre tine acum.

Şi Oromis îşi întinse palmele către el. Eragon se supuse – îşi lipi mâinile, cu palmele în jos, de cele ale elfului, înfiorându-se la atingerea degetelor subţiri care-i pipăiau încheieturile. Oromis îi răsuci mâinile în sus şi în jos, făcând ca ridicaturile de piele îngroşată de pe dosul palmelor să arunce umbre tremurătoare împrejur, apoi i le întoarse cu palmele în sus, apăsându-l uşor, dar ferm pentru a-i privi degetele şi podul palmelor.

— Ce vezi? întrebă Eragon.

Oromis îi întoarse din nou mâinile şi arătă spre ridicaturile de piele.

— De-acum ai mâini de războinic, Eragon. Ai grijă să nu devină mâinile unuia care se desfată cu sângele vărsat în război.

Copacul vieţii

Părăsind Crestele din Tel‘naeir, Saphira zbură jos, peste pădurea care-şi clătina crengile, până ce ajunse în luminişul în care se afla copacul Menoa. Acesta era mai gros decât o sută dintre pinii uriaşi care-l înconjurau şi se înălţa spre cer ca o coloană măreaţă. Crengile sale se întindeau în toate părţile cale de vreo mie de picioare. Rădăcinile groase şi noduroase plecau dinspre trunchiul acoperit de muşchi şi acopereau o bucată foarte mare din pământul pădurii înainte să se afunde şi să se piardă sub cele ale copacilor mai mici. Împrejurul copacului

Menoa, aerul era umed şi rece. Din mulţimea de ace de deasupra se scurgeau fuioare slabe de ceaţă, care nu se risipeau niciodată pe deplin, adăpând ferigile cu frunze late, care se adăposteau la picioarele trunchiului. Printre crengi se alergau veveriţe roşii. Din frunziş izbucneau, când şi când, chemările şi ciripiturile a sute de păsări. În tot luminişul părea să se simtă prezenţa unui suflet mereu treaz şi atent, căci înăuntrul copacului se ascundeau rămăşiţele unei elfe pe nume Linnea, ale cărei gânduri vegheau acum asupra pământului şi asupra pădurii întregi.

Eragon căută prin întinderea de rădăcini, încercând să dea de urmele vreunei arme, oricare ar fi fost aceea, dar nu găsi nici acum, aşa cum nu găsise nici înainte, vreun lucru care să-i fi putut folosi în bătălie. Desprinse dintr-un petic de muşchi o bucată mare de scoarţa căzută la pământ şi i-o arată Saphirei. „Ce crezi? o întrebă. Daca ţes îndeajuns de multe vrăji, oare pot să omor un soldat lovindu-l cu asta?”

„Dacă ai vrea, ai putea s-o faci şi cu un fir de iarbă, veni răspunsul. Totuşi, scoarţa asta n-are să-ţi folosească nici cât un fir de lână udă împotriva lui Murtagh şi a lui Thorn sau a regelui, cu dragonul său cel negru."

„Ai dreptate”, zise el şi aruncă scoarţa cât colo.

„După mine, făcu Saphira, nu merită să te faci de râs numai ca să dovedeşti că sfaturile lui Solembum au fost bune.”

„Nu, dar poate că, dacă este să găsesc arma asta, trebuie s-o iau pe altă cale. După cum mi-ai spus chiar tu, ar putea să fie la fel de bine o piatră, o carte sau o sabie. Cine ştie dacă un toiag tăiat dintr-o creangă a copacului Menoa nu ar fi o armă cum nu se poate mai potrivită?”

„Dar tot mai de temut este o sabie.”

„Mda… Unde mai pui că nu îndrăznesc să retez o creangă fără îngăduinţa copacului însuşi şi habar n-am cum să-l fac să se învoiască.”

Saphira îşi arcui gâtul ca de şarpe şi privi în sus către coroana uriaşă, apoi îşi scutură capul şi umerii ca să scape de picăturile de apă ce se adunaseră pe marginile solzilor ei bine şlefuiţi. În clipa în care picăturile reci îi atinseră trupul, Eragon ţipă scurt şi sări în spate, apărându-şi chipul cu braţul.

„Mă cam îndoiesc, spuse Saphira, că aceia care încearcă să-i facă vreun rău copacului Menoa scapă nevătămaţi din asta.”

Trecură mai multe ceasuri în care cei doi scotociră prin luminiş. Eragon nădăjduia în continuare că aveau să dea peste vreo scorbură sau o văgăună printre rădăcini în care să vadă colţul dezvelit al unui cufăr îngropat, iar în cufăr să găsească o sabie. „De vreme ce Murtagh o are pe Za'roc, care este sabia tatălui său, se gândi Eragon, mi s-ar părea drept să am şi eu parte de sabia pe care Rhunon a făurit-o pentru Brom."

„Şi ar avea şi culoarea potrivită, adăugă Saphira. Cea al cărei nume îl port, prima Saphira, era şi ea albastră."

În cele din urmă, pierzându-şi orice speranţă, Eragon îşi întinse gândurile către copacul Menoa şi încercă să-i atragă atenţia acelei minţi uriaşe şi greoaie pentru a-i explica ce căuta şi a-i cere ajutorul. Dar în zadar. Parcă ar fi încercat să-i vorbească vântului sau ploii, căci copacul nu-l băga în seamă deloc, aşa cum el n-ar fi băgat în seamă o furnică ce i se căţăra pe vârful încălţării.

Dezamăgiţi, plecară amândoi din luminiş chiar în clipa în care soarele atingea orizontul. De acolo, Saphira zbură drept în mijlocul oraşului şi pătrunse în locuinţa din copac pe care le-o dăruiseră elfii.

Aceasta era alcătuită din mai multe încăperi rotunde şi era aşezată în vârful unui copac zdravăn, la mai multe sute de picioare de pământ.

Eragon găsi înăuntru mai multe castroane cu fructe, legume, fasole şi pâine care-l aşteptau. După ce mâncă puţin, se cuibări alături de Saphira în adâncitura din podea acoperită cu pături – cu toate că avea şi un pat moale care-l aştepta, voia să fie mai aproape de Saphira – şi rămase acolo, treaz şi atent la tot ce se întâmpla în jur, în vreme ce ea căzu într-un somn adânc. De acolo, de jos, privi stelele care se înălţau şi apuneau apoi pe deasupra pădurii luminate de lună şi se gândi la Brom şi la mama sa, cu toate tainele lor. Târziu, în noapte, alunecă în îmbrăţişarea viselor sale obişnuite, în care vorbi cu părinţii săi. Nu înţelese ce spuneau, căci toate glasurile erau înfundate şi tulburi, dar izbuti cumva să simtă ce mândri erau de el şi cât îl iubeau. Amintirea aceasta îi rămase pe vecie în suflet, chiar dacă ştia că erau numai nişte năluciri ale minţii sale care nu-şi putea găsi odihna.

În zori, o elfă zveltă îi conduse pe Eragon şi pe Saphira pe potecile din Ellesmera până la locuinţa familiei Valtharos.

Trecând printre coroanele întunecate ale pinilor mohorâţi, Eragon îşi dădu seama dintr-odată că oraşul era mult mai tăcut faţă de cum îl văzuse în prima sa călătorie. În tot drumul său nu văzu decât trei elfi – siluete înalte, graţioase, care pluteau printre copaci cu paşi neauziţi.

„Nu-i de mirare, făcu Saphira. Înseamnă că au plecat aproape toţi la război.”

„Da.”

Lordul Fiolr îi aştepta într-o sală boltită, luminată de câteva globuri fermecate, care pluteau prin aer. Avea chipul lunguieţ, aspru şi ceva mai ascuţit decât al altor elfi – trăsăturile sale îi aminteau lui Eragon de o suliţă subţire. Purta o robă verde cu auriu, al cărei guler se ridica mult, la ceafă, precum penele de pe gâtul unei păsări. Ducea în mâna stângă o baghetă dintr-un lemn alb, pe care erau încrustate litere din Liduen Kvaedhi şi care avea la capăt o perlă mare, sclipitoare.

Lordul le făcu o plecăciune adâncă, iar Eragon îi răspunse la fel. Apoi, rostiră vorbele de salut obişnuite şi Eragon îi mulţumi pentru că le îngăduise să privească sabia numită Tamerlein.

— De multă vreme, răspunse Lordul Fiolr, această comoară a aparţinut familiei mele. Pentru mine este un lucru nespus de preţios. Cunoşti povestea ei, Biruitor al Umbrei?

— Nu, zise Eragon.

— Tovarăşa mea de viaţă a fost înţeleaptă şi frumoasa Naudra, al cărei frate, Arva, era Cavaler al Dragonilor în vremea Căderii. Naudra se afla în Ilirea să-l vadă când Galbatorix şi Trădătorii s-au năpustit asupra oraşului ca o furtună coborâtă din nord. Arva s-a luptat alături de ceilalţi Cavaleri pentru a apăra Ilirea, dar Trădătorul Kialandi l-a lovit de moarte în bătălie. Înainte să-şi dea viaţa pe zidurile din Ilirea, Arva i-a dăruit-o pe Tamerlein Naudrei pentru a se putea apăra. Cu ajutorul acestei săbii, Naudra s-a luptat cu Trădătorii şi a scăpat, întorcându-se aici împreună cu un alt Cavaler şi cu dragonul său, dar a murit la scurtă vreme după aceea din pricina rănilor.

Ridicând un deget, Lordul Fiolr mângâie bagheta pe care o ţinea în mână, iar perla cea mare începu să strălucească slab.

— Tamerlein este pentru mine un lucru la fel de preţios ca aerul şi apa. Mai degrabă mi-aş da viaţa decât să mă despart de ea. Din păcate, nici eu, nici neamurile mele nu suntem vrednici

de ea. Tamerlein a fost făurită pentru un Cavaler, iar noi nu am avut cinstea de a fi aleşi pentru a face parte din Ordin. Primesc să ţi-o împrumut, Biruitor al Umbrei, ca să te ajut în lupta împotriva lui Galbatorix. Totuşi, Tamerlein va rămâne comoara Casei Valtharos şi trebuie să-mi făgăduieşti să ne-o înapoiezi dacă eu sau moştenitorii mei ţi-o cerem.

Eragon făgădui, apoi lordul Fiolr îi conduse pe el şi pe Saphira până la o masă lungă şi bine lustruită, care creştea din lemnul viu al podelei. La un capăt se afla un rastel frumos împodobit, pe care se odihnea sabia Tamerlein în teaca sa.

Tăişul era colorat într-un verde închis şi puternic, la fel ca şi teaca. Mânerul avea la capăt un smarald mare. Fusese făurită dintr-un oţel cu sclipiri albăstrui, iar pe plăsele scria în limba elfilor: „Sunt Tamerlein, cea care aduce somnul de veci”. Era la fel de lungă ca Za’roc, dar ceva mai lată şi cu mânerul mai greu. Era o armă frumoasă şi năprasnică, dar, dintr-o singură privire, Eragon îşi dădu seama că Rhunon o făurise pentru cineva care se lupta altfel decât se obişnuise el, cu mai multă putere, dar mai puţină graţie decât mişcările pe care le învăţase de la Brom.

De îndată ce strânse mânerul în pumn, văzu că era prea gros pentru el şi înţelese că sabia nu i se potrivea. Cu Za’roc se obişnuise foarte repede şi ajunsese s-o vadă drept o prelungire firească a braţului său. Cu toate astea, şovăi, spunându-şi că nu mai avea nicio nădejde să găsească o armă la fel de bună precum Tamerlein. Arvindr, cealaltă sabie de care-i vorbise Oromis, se găsea într-un oraş aflat la sute de mile depărtare.

Atunci, Saphira îi spuse: „Nu o lua. Dacă este să te lupţi cu o sabie de care vor atârna vieţile noastre, atunci trebuie să fie cea potrivită. Altfel nu se poate. Unde mai pui că nu-mi place făgăduinţa pe care ţi-a cerut Lordul Fiolr s-o rosteşti în schimbul acestui dar”.

Aşa că Eragon o puse pe Tamerlein la loc în rastelul său şi-şi ceru iertare de la Lordul Fiolr, explicându-i de ce nu o putea primi. Elful uscăţiv nu păru din cale afară de dezamăgit. Dimpotrivă, lui Eragon i se păru că vede o sclipire de bucurie în ochii săi pătrunzători.

Plecând de la locuinţa familiei Valtharos, Eragon şi Saphira străbătură, fără însoţitori, pădurea întunecoasă, până ce ajunseră la tunelul mărginit de păducei, care ducea la curtea

neacoperită a casei lui Rhunon. Ieşind din tunel, Eragon auzi zgomotul unui ciocan izbit de o daltă şi o văzu pe Rhunon aşezată la o masă de lucru, lângă cuptorul din mijlocul curţii, sculptând o bucată mare de oţel poleit. Nu izbuti însă să ghicească ce sculpta bătrâna, căci lucrul părea a fi încă la început

— Aşa, Biruitor al Umbrei, deci încă eşti în viaţă, zise Rhunon, fără să ridice ochii, cu un glas aspru ca zgomotul scos de două pietre de moară frecate una de alta. Oromis mi-a spus că ai pierdut-o pe Za'roc şi că acum ea se află în stăpânirea fiului lui Morzan.

Chiar dacă bătrâna nu se uita la el, Eragon încuviinţă, simţind un fior de regret.

— Da, Rhunon-elda. Mi-a luat-o după bătălia de pe Câmpiile Pârjolite.

— Pfu, făcu Rhunon, lovind din ce în ce mai repede cu ciocanul capătul dălţii; după câteva clipe de muncă îndârjită, se opri şi spuse: Atunci înseamnă că sabia şi-a găsit stăpânul de drept. Nu-mi place să aud cum se foloseşte de ea acest… oare cum îl cheamă? A, da… acest Murtagh, însă fiecare Cavaler merită o sabie adevărată şi cred că sabia lui Morzan este cea mai potrivită pentru fiul lui.

Apoi, bătrâna elfă ridică ochii şi fruntea încreţită de vreme către Eragon:

— Să nu mă înţelegi greşit, Biruitor al Umbrei. Fireşte că mi-ar fi plăcut să aud că încă o ai pe Za'roc, dar ar fi şi mai bine să ai o sabie care a fost făurită cu adevărat pentru tine. Poate că Za'roc te-a slujit cu credinţă, dar nu avea forma potrivită pentru trupul tău. Iar de Tamerlein nici să nu-mi pomeneşti. Prost ai fi să crezi că o poţi mânui.

— După cum vezi, spuse Eragon, nici măcar n-am luat-o de la Lordul Fiolr.

Rhunon dădu din cap şi se întoarse la treaba ei.

— Foarte bine atunci.

— Dar, dacă Za'roc este sabia potrivită pentru Murtagh, spuse Eragon, oare sabia lui Brom nu ar fi potrivită pentru mine?

Fierăreasa îşi încruntă sprâncenele.

— Undbitr? Ce te-a făcut să te gândeşti la sabia lui Brom?

— Pentru că el mi-a fost tată, zise Eragon, simţind un fior de

plăcere la gândul că era îndreptăţit să rostească aceste vorbe.

— Nu mai spune! Chiar aşa? făcu Rhunon, lăsând jos ciocanul şi dalta şi ridicându-se pentru a se apropia de el; din pricina sutelor de ani în care stătuse aplecată deasupra muncii sale, avea umerii uşor aduşi, ceea ce o făcea să pară cu unul sau două degete mai scundă decât el. Mda, da, se vede asemănarea. Brom a fost un om tare, tare grosolan -spunea mereu ce avea în gând şi nu risipea vorbele. Mi-a plăcut… mi-a plăcut mult. Mă înfurie la culme să văd cum au ajuns cei din neamul meu. Sunt prea politicoşi, eleganţi şi preţioşi. Ha! A fost o vreme când elfii obişnuiau să râdă şi să se lupte ca orice alte făpturi. Acum au ajuns atât de închişi în ei încât unii par să nu aibă nicio emoţie, ca nişte statui de marmură.

„Vorbeşti despre cum erau elfii înainte ca neamurile noastre să se lege unul de celălalt?” întrebă Saphira.

Rhunon se întoarse să o privească, la fel de încruntată.

— Solzi Sclipitori. Bine-ai venit! Da, vorbeam de o vreme dinainte de încheierea legământului dintre elfi şi dragoni. Nici nu v-ar veni să credeţi dacă v-aş spune câte schimbări am observat la cei din neamul meu de atunci încoace. Totuşi, e adevărat, iar eu sunt una dintre puţinii elfi încă în viaţă care îşi mai amintesc cum eram înainte.

Pe dată, fierăreasa îşi întoarse din nou privirile către Eragon:

— Undbitr nu este răspunsul, Biruitor al Umbrei. Brom şi-a pierdut sabia în vremea Căderii Cavalerilor. Dacă nu se află acum în stăpânirea lui Galbatorix, înseamnă că a fost distrusă sau îngropată în pământ, cine ştie pe unde, dedesubtul sfărâmăturilor de oase dintr-o bătălie demult uitată. Chiar dacă ai pleca în căutarea ei, n-ai izbuti s-o găseşti înainte să vină din nou vremea să-ţi înfrunţi duşmanii.

— Şi atunci, ce-mi rămâne de făcut, Rhunon-elda? întrebă Eragon, apoi îi povesti despre iataganul pe care-l luase cu el, pe când se afla printre vardeni, de vrăjile cu care-l întărise şi de clipa în care rămăsese fără el în tunelurile din Farthen Dur. Fierăreasa pufni:

— Nu, aşa ceva nu merge. Odată ce sabia a fost făurită şi călită, oricâte vrăji i-ai face, metalul rămâne la fel de slab. Un Cavaler are nevoie de altceva, de o armă care să nu se sfărâme nici după cele mai aprige lovituri şi care să poată ţine piept aproape tuturor vrăjilor. Ceea ce trebuie făcut este să rosteşti

farmecele împrejurul metalului încins, când îl topeşti şi-i dai formă, pentru a-l schimba şi a-l întări în străfundurile sale.

— Dar cum să dobândesc o asemenea sabie? întrebă Eragon. Rhunon-elda, nu mi-ai putea-o făuri dumneata?

Zbârciturile de pe chipul bătrânei se adânciră. Ea întinse braţul şi-şi mângâie cotul stâng. Pe sub piele îi jucau muşchii încordaţi.

— Ştii bine că am jurat să nu mai făuresc nicio armă câtă vreme mai am de trăit.

— Ştiu.

— Un asemenea legământ, odată rostit, nu mai poate fi încălcat, oricât de mult mi-aş dori.

Ţinându-şi corul în palma făcută căuş, Rhunon se înapoie la masa de lucru şi se aşează în faţa bucăţii de oţel pe care-o sculpta.

— Şi de ce mi-aş dori aşa ceva, preabunule Cavaler? Spune-mi. De ce să slobozesc în lume o altă osândă a sufletelor?

Alegându-şi vorbele cu grijă, Eragon spuse:

— Pentru că aşa ai putea pune capăt domniei lui Galbatorix. Câtă vreme el şi Trădătorii săi au ucis atâţia dragoni şi Cavaleri folosindu-se de săbiile făurite de dumneata, nu crezi că s-ar cuveni ca eu să-l înfrâng tot cu o asemenea armă? Făurind tăişul care-l va pedepsi pe Galbatorix aşa cum merită, ai o cale de a îndrepta balanţa.

Rhunon îşi încrucişa braţele pe piept şi privi cerul.

— O sabie… o sabie nouă. După atâta vreme, să-mi încerc din nou puterile…

Coborând ochii şi scoţându-şi bărbia înainte, ea îl privi pe Eragon şi spuse:

— Ar fi o cale… ar fi o cale să te pot ajuta. E foarte greu, dar se poate. Însă e zadarnic să ne gândim la asta căci nici măcar nu pot să încerc.

„Dar de ce?” întrebă Saphira.

— Pentru că nu am metalul care-mi trebuie! mârâi bătrâna elfă. Doar nu credeţi că săbiile Cavalerilor au fost făurite din metal obişnuit, nu? Nici vorbă! Demult de tot, pe când rătăceam prin Du Weldenvarden, am găsit rămăşiţele unei stele căzătoare care se prăbuşise pe pământ. Bucăţile aveau înăuntrul lor un metal aşa cum nu mai văzusem niciodată, aşa că m-am întors în fierăria mea, l-am topit şi am văzut că

amestecul de oţel care se alesese era mai tare, mai aspru, dar şi mai uşor de mânuit decât oricare altul de pe pământ. I-am dat numele de „cristal oţelit” datorită strălucirii sale neobişnuite. Atunci când Regina Tarmunora mi-a cerut să făuresc prima sabie pentru un Cavaler, de un asemenea oţel m-am folosit. Apoi, de câte ori am avut prilejul, am căutat prin pădure alte bucăţi de metal de stele. Nu am izbutit să găsesc prea multe, dar pe toate cele pe care le-am dobândit le-am păstrat pentru Cavaleri. De-a lungul vremii, bucăţile au devenit din ce în ce mai rare, până când, în cele din urmă, am început să cred că nu mai erau. Mi-a luat douăzeci şi patru de ani să le găsesc pe ultimele. Din ele am făurit şapte săbii, printre care Undbitr şi Za’roc. De când cu căderea Cavalerilor, n-am mai plecat în căutare de cristal oţelit decât într-o singură noapte, noaptea trecută, după ce Oromis mi-a povestit despre pierderea ta. Am răscolit pădurea până departe, continuă Rhunon, privindu-l pe Eragon cu ochii săi uşor tulburi, şi am ţesut multe vrăji care să m-ajute să găsesc ceea ce-mi trebuia, dar în zadar. Nicio fărâmă de cristal oţelit… Dacă ai avea de unde să iei nişte bucăţi de stea, Biruitor al Umbrei, atunci am putea începe să căutăm o cale de a-ţi făuri o sabie. Dacă nu, n-are niciun rost să mai vorbim despre asta.

Eragon îi făcu o plecăciune, îi mulţumi pentru că-i primise, apoi plecă împreună cu Saphira prin tunelul verde şi frunzos de păducel, îndreptându-se, umăr la umăr, către un luminiş din care ea să-şi poată lua zborul. „Cristal oţelit, spuse dintr-odată Eragon. Pesemne despre asta vorbea Solembum. Sub rădăcinile copacului Menoa se găsesc bucăţi de stea.”

„Dar de unde să fi ştiut Solembum asta?”

„Poate că însuşi copacul i-a dezvăluit-o… Are vreo importanţă?”

„Nu ştiu ce să zic, răspunse Saphira. Cum crezi tu că vom izbuti să scoatem la iveală ceva ascuns sub rădăcinile copacului? Nu le putem tăia. Nici măcar nu ştim unde să căutăm.”

„Trebuie să mai cuget puţin. O să găsim noi o cale.”

Plecând de la Rhunon, Saphira şi Eragon zburară peste Ellesmera, înapoindu-se la Crestele din Tel’naeir, unde-i aşteptau Oromis şi Glaedr. De îndată ce Saphira atinse pământul şi Eragon se dădu jos din şa, cei doi dragoni săriră de

pe stânci şi se ridicară în spirală până sus de tot. Nu căutau să ajungă neapărat undeva, ci doar se bucurau fiecare de tovărăşia celuilalt.

În vreme ce ei dănţuiau printre nori, Oromis îl învăţă pe Eragon cum putea un magician să mute un obiect dintr-un loc într-altul într-o singură clipă.

— Multe vrăji, spuse elful, cer din ce în ce mai multă energie, pe măsură ce depărtarea dintre tine şi ţintă este mai mare. Cu asta însă nu este aşa. Puterea este aceeaşi dacă vrei să muţi piatra asta din mâna mea pe celălalt mal al pârâiaşului sau vrei s-o duci până în Insulele de Miazăzi. Iată de ce această vrajă este foarte de folos când trebuie să muţi un obiect cu ajutorul magiei până într-un loc în care n-ai putea ajunge înainte să-ţi istoveşti toate puterile. Chiar şi aşa, este grea, deci să te foloseşti de ea doar când nu mai ai de ales. Dacă ar trebui, de pildă, să muţi un lucru atât de mare precum oul Saphirei, după aceea n-ai mai putea nici să te mişti.

Apoi, Oromis îl învăţă ce cuvinte trebuia să rostească şi cum putea să le schimbe între ele. După ce Eragon învăţă totul pe de rost, spre mulţumirea maestrului său, acesta îl puse să încerce să mute piatra cea mică pe care i-o arătase. De îndată ce Eragon rosti vraja până la capăt, piatra dispăru din palma lui Oromis şi, o clipă mai târziu, reapăru în mijlocul luminişului, într-un fulger de lumină albastră. Se auzi un zgomot puternic, iar împrejur se iscă o pală de vânt fierbinte. Eragon clipi din ochi din pricina zgomotului, apoi se prinse de creanga unui copac lângă care stătea ca să nu cadă, căci genunchii i se înmuiaseră şi simţea în tot trupul un fior rece. Uitându-se la piatră, care se afla în mijlocul unui petic de iarbă pârjolită şi rară, şi amintindu-şi de clipa în care văzuse pentru prima dată oul Saphirei, i se ridică părul pe ceafă.

— Foarte bine, zise Oromis. Acum spune-mi, dacă poţi, de ce s-a auzit zgomotul acela când piatra a reapărut pe iarbă?

Eragon ascultă cu atenţie tot ce i se explică, dar, cât dură lecţia, nu încetă să se frământe, cu gândul la copacul Menoa. Sus, în cer, şi Saphira făcea acelaşi lucru. Însă, oricât s-ar fi gândit, nu găseau nicio cale de a dobândi ceea ce voiau. După ce termină ce avea de spus, Oromis îl întrebă:

— Acum, de vreme ce înţeleg că n-aţi primit darul Lordului Fiolr, aveţi de gând să mai rămâneţi mult în Ellesmera?

— Nu ştiu, Maestre, răspunse Eragon. Mai vreau să încerc ceva cu copacul Menoa, dar, dacă nu izbutesc, cred că nu vom avea de ales şi va trebui să plecăm la vardeni cu mâinile goale.

Oromis încuviinţă din cap.

— Înainte să pleci, întoarce-te aici cu Saphira pentru ultima dată.

— Desigur, Maestre.

În timp ce zbura cu Eragon în spinare către copacul Menoa, Saphira întrebă:

„Înainte n-a mers. Ce te face să crezi că ai să izbuteşti acum?”

„Am să izbutesc pentru că nu am de ales. Ce, ştii tu vreo cale mai bună?”

„Nu, dar nu-mi place ce vrei tu să faci. Nu ştim cum o să răspundă. Nu uita că, înainte să se unească printr-un descântec cu copacul, Linnea l-a ucis pe tânărul care o trădase. Dacă încearcă să-ţi facă şi ţie vreun rău?”

„N-o să îndrăznească atâta vreme cât eşti şi tu acolo să mă aperi.”

„Hm”, pufni ea fără să pară convinsă.

Cu un foşnet slab, se lăsă pe o rădăcină noduroasă, la vreo câteva sute de picioare de trunchiul copacului. Simţindu-i prezenţa, veveriţele care alergau printre crengile uriaşului pin începură să chiţăie una la alta, vestind apropierea primejdiei. Coborând pe rădăcină, Eragon îşi frecă palmele de coapse, apoi îngână:

— Hai, să nu pierdem timpul!

Cu paşi uşori, alergă de-a lungul rădăcinii până la trunchi, întinzând braţele în lături ca să nu cadă. Saphira îl urmă ceva mai încet. Ghearele sale despicau şi sfărâmau scoarţa pe care călca.

Eragon se lăsă pe vine pe o bucată alunecoasă de lemn şi-şi vârî degetele într-o scorbură ca să nu se prăvălească grămadă. Aşteptă până ce se apropie şi Saphira, apoi închise ochii, trase adânc în piept aerul rece şi umed şi-şi întinse gândurile către copac.

Acesta nici măcar nu încercă să-l împiedice să-i atingă mintea, care era atât de uriaşă şi de străină şi atât de strâns împletită cu vieţile celorlalte plante din pădure încât nu avea nevoie să se apere. Dacă cineva încerca să ia voinţa copacului

în stăpânire, trebuia de fapt să înfrunte o bună parte din Du Weldenvarden, ceea ce era cu neputinţă.

Eragon simţi cum copacul se bucura de lumina şi căldura soarelui, precum şi apăsarea pământului care-i încătuşa rădăcinile şi-l împrejmuia. Simţi mângâierea unei adieri ce se strecura printre crengile împletite şi curgerea răşinii lipicioase ce picura dintr-o mică tăietură din scoarţă. Şi ceilalţi copaci, mulţi la număr, pe care-i veghea Menoa aveau aceleaşi senzaţii. Faţă de cum se arătase în timpul Sărbătorii Jurământului de Sânge, acum copacul părea aproape adormit – în cercetarea sa, Eragon nu întâlni decât un singur gând, dar atât de amorţit şi de greoi încât îi era cu neputinţă să-l înţeleagă. Adunându-şi toate puterile, el strigă în minte:

„O, copac măreţ, te rog dă-mi ascultare! Am nevoie de ajutorul tău! Războiul s-a întins în toată lumea, iar elfii au ieşit de la adăpostul pădurii tale şi eu nu am o sabie cu care să mă lupt! O pisică fermecată, pe nume Solembum, m-a sfătuit să caut sub rădăcinile tale dacă am vreodată nevoie de o armă. A venit clipa! Te rog, ascultă-mă, maică a pădurii! Ajută-mă în încercările mele!”

Vorbind aşa, trimise către mintea copacului imaginile lui Thorn şi Murtagh şi ale oştilor Imperiului. Saphira îl sprijini şi ea, oferindu-i câteva amintiri şi puterea minţii sale.

Dar Eragon nu se bizui numai pe vorbe şi pe imagini, ci dinăuntrul său şi al Saphirei revărsă către copac un şuvoi de energie, ca un semn de bunăvoinţă care, nădăjduia el, avea să trezească uriaşa făptură din somnul ei şi să-i atragă atenţia. Trecură câteva minute fără să se întâmple nimic, însă Eragon nici nu se gândea să renunţe. Pesemne, se gândi el, un asemenea copac avea o minte mai greoaie şi mai înceată decât a oamenilor sau elfilor. Era de aşteptat să nu-i răspundă chiar pe dată.

„Nu ne mai putem îngădui să risipim multă energie, zise Saphira, dacă vrem să ne înapoiem cât mai repede la vardeni.”

Fără nicio tragere de inimă, Eragon recunoscu că aşa era şi reteză şuvoiul de putere.

Cât rămaseră ei aşa, tot rugându-se de copacul Menoa, soarele ajunse sus de tot, pe cer, apoi începu să coboare. Norii se umflau, apoi se micşorau, plutind de colo-colo peste bolta. Păsările zburau în goană peste copac, veveriţele chiţăiau

mânioase, fluturii rătăceau din loc în loc şi un şir de furnici roşii mărşăluia peste încălţările lui Eragon, ducând în cleştii lor minusculi larvele albe, ca nişte fire de argilă.

În cele din urmă, Saphira mârâi şi toate păsările din luminiş îşi luară îngrozite zborul. „M-am săturat să mă smiorcăi aşa! spuse cu hotărâre. Sunt dragon şi n-am să mă las umilită, nici măcar de un copac!”

— Nu, aşteaptă, strigă Eragon, înţelegând ce voia să facă, însă ea nu-l luă în seamă.

Făcând un pas înapoi de lângă trunchi, Saphira se ghemui, îşi înfipse ghearele adânc în rădăcina de dedesubtul ei şi, încordându-se din toate puterile, smulse trei bucăţi mari de lemn. „Ieşi la iveală şi vorbeşte cu noi, copac cu suflet de elf!” tună ea, apoi îşi dădu capul înapoi, ca un şarpe care stă să sară, iar dintre fălci i se revărsă o pală de flăcări care scaldă trunchiul într-un vârtej de foc albastru şi alb. Acoperindu-şi chipul cu palmele, Eragon sări înapoi ca să se ferească de pârjol.

— Saphira, opreşte-te! striga el înspăimântat.

„Am să mă opresc când o să catadicsească să răspundă.”

O ploaie deasă de picături de apă începu să cadă peste ei ca din senin. Ridicând ochii, Eragon văzu crengile pinului tremurând şi clătinându-se din ce în ce mai tare. Zgomotul lemnului frecat de lemn răsuna peste tot. În acelaşi timp, o adiere rece ca gheaţa îl izbi pe Eragon în piept şi parcă şi pământul de sub tălpi i se clătina uşor. Privind împrejur, observă copacii care înconjurau luminişul – aceştia păreau mai înalţi şi mai subţiri decât înainte, de parcă se aplecau în faţă. Crengile lor strâmbe se întindeau către el ca nişte gheare.

Şi Eragon se înfricoşa.

„Saphira…”, făcu el, apoi se ghemui pe jumătate, gata să se lupte sau s-o ia la fugă.

Închizându-şi fălcile şi retezând astfel pala de flăcări, Saphira întoarse capul de la copacul Menoa. Când observă cercul de copaci ameninţători, solzii i se văluriră, iar vârfurile acestora i se ridicară ca blana zbârlită a unei pisici mânioase. Ea mârâi către pădure, scuturându-şi capul dintr-o parte într-alta, apoi desfăcu aripile şi începu să se tragă înapoi. „Repede, urcă în şa”, îi spuse lui Eragon.

Înainte însă ca acesta să apuce să facă vreun pas, o rădăcină

groasă cât braţul lui se înălţă de la pământ şi i se răsuci împrejurul gleznei stângi, împiedicându-l să se mai mişte. Altele, şi mai groase, apărură de o parte şi de alta a Saphirei şi i se încolăciră împrejurul picioarelor şi cozii, pironind-o în loc. Saphira mugi furioasă şi-şi arcui gâtul, gata să slobozească alt vârtej de foc. Flăcările însă se stinseră pe dată, căci în mintea ei şi a lui Eragon răsună un glas încet, şoptit, care amintea de foşnetul frunzelor bătute de vânt.

„Cine îndrăzneşte să-mi tulbure liniştea? Cine îndrăzneşte să mă muşte şi să mă pârjolească? Spuneţi-vă numele, ca să ştiu pe cine am ucis!”

Eragon se strâmbă de durere, căci rădăcina i se strânse şi mai tare în jurul gleznei. Mai avea puţin şi-i rupea osul. „Sunt Eragon, Biruitorul Umbrei, iar acesta este dragonul de care sunt legat, Saphira Solzi Sclipitori.”

„Vă doresc o moarte demnă, Eragon, Biruitor al Umbrei, şi Saphira Solzi Sclipitori!”

„Aşteaptă! strigă el. N-am terminat.”

Se lăsă o tăcere prelungită, apoi glasul zise: „Să aud ce mai ai de spus”.

„Sunt ultimul Cavaler neatârnat din Alagaesia, iar Saphira este singura femelă de dragon care mai există pe lume. Poate că suntem singurii care-l pot înfrânge pe Galbatorix, trădătorul ce i-a distrus pe Cavaleri şi a cucerit jumătate din Alagaesia.”

„De ce mi-ai făcut rău, dragonule, cu flăcările tale?” oftă glasul.

Saphira îşi dezgoli colţii şi răspunse: „Pentru că nu voiai să vorbeşti cu noi, copac cu suflet de elf, şi pentru că Eragon şi-a pierdut sabia, iar o pisică fermecată i-a spus să caute sub rădăcinile tale când va avea nevoie de o armă. Am căutat şi am tot căutat, dar singuri n-o putem găsi”.

„Atunci veţi muri degeaba, dragonule, căci nu există nicio armă sub rădăcinile mele.”

Încercând din răsputeri să nu lase copacul să se cufunde din nou în somn, Eragon zise: „Din câte credem noi, pisica fermecată putea vorbi despre cristalul oţelit, metalul din stele pe care Rhunon îl foloseşte pentru a făuri săbiile Cavalerilor. Fără el, nu mă poate ajuta”.

Pământul se văluri în clipa în care plasa de rădăcini ce acoperea luminişul se mişcă uşor, făcând sute de şoareci,

cârtiţe, viezuri şi alte făpturi mici să ţâşnească, speriate, din vizuinile şi scorburile lor şi s-o ia la fugă spre pădure. Din colţul ochiului, Eragon văzu mai multe zeci de elfi apropiindu-se în fugă de luminiş. Pletele le fluturau ca nişte flamuri de mătase. Tăcuţi ca nişte umbre, elfii se opriră sub copacii din împrejurimi şi rămaseră cu ochii aţintiţi la el şi la Saphira, însă fără să facă vreo mişcare sau să se apropie să-i ajute. Eragon se pregătea să strige cu ajutorul gândurilor după Oromis şi Glaedr, când glasul răsună din nou:

„Pisica fermecată ştia ce spune. Sub rădăcinile mele, în străfunduri, se află o bucată de metal căzut din stele, însă n-am să v-o dau. M-aţi muşcat şi m-aţi pârjolit şi nu vă iert!”

Auzind că metalul exista cu adevărat, Eragon se însufleţi, însă fără să poată scăpa de groaza ce pusese stăpânire pe el. „Dar Saphira este ultima femelă de dragon din lume! strigă el. Cum ai putea s-o omori?”

„Dragonii scuipă foc”, şopti glasul, iar printre copacii de la marginea luminişului trecu un fior. „Flăcările trebuie stinse.”

Saphira mârâi din nou şi spuse: „Dacă nu-l putem opri pe bărbatul care i-a înfrânt pe Cavalerii Dragonilor, el va veni încoace şi va arde pădurea dimprejurul tău, apoi şi pe tine, copac cu suflet de elf. În schimb, dacă ne ajuţi, poate că vom putea să-l învingem”.

Doua crengi se frecară una de cealaltă, cu un scrâşnet ascuţit ce răsună împrejur ca un vaiet. „Dacă încearcă să-mi ucidă pruncii, va pieri, spuse glasul. Nimeni nu se poate măsura cu pădurea întreagă! Nimeni nu poate nădăjdui s-o învingă, iar eu vorbesc în numele său!”

„Ţi-am dăruit energie. Nu este îndeajuns pentru a-ţi vindeca rănile? întrebă Eragon. Vrei o răsplată şi mai mare?”

Copacul Menoa nu-i răspunse, ci îi pătrunse uşor în minte, răvăşindu-i gândurile ca o pală de vânt. „Ce eşti tu, Cavalere? zise. Cunosc fiecare făptură care trăieşte în adâncurile acestei păduri, dar n-am mai întâlnit niciodată pe altul aşa ca tine.”

„Nu sunt nici elf, nici om, zise Eragon. Sunt la mijloc. Dragonii m-au preschimbat în timpul Sărbătorii Jurământului de Sânge.”

„Şi de ce au făcut-o, Cavalere?”

„Ca să mă pot lupta mai bine cu Galbatorix şi cu Imperiul său.”

„Îmi amintesc. În timpul Sărbătorii am simţit un fior care cuprinsese lumea, dar nu mi s-a părut că ar merita să-i dau atenţie… Numai soarele şi ploaia contează pentru mine acum…”

„Îţi vom tămădui trunchiul şi rădăcina, spuse Eragon, dacă asta vrei, dar dă-ne, te rog, cristalul oţelit.”

Ceilalţi copaci gemură şi se jeluiră ca nişte suflete pierdute, apoi glasul răsună din nou, mieros şi dulce: „Şi ai să-mi făgăduieşti, drept răsplată, ceea ce-mi doresc, Cavaler al Dragonilor?”

„Făgăduiesc”, spuse Eragon fără să şovăie, gândindu-se că niciun preţ nu era prea mare pentru o sabie adevărată, de Cavaler.

Coroana copacului Menoa rămase nemişcată. Vreme de câteva minute, tăcerea cuprinse luminişul. Apoi, pământul începu să se cutremure, iar rădăcinile din faţa lui Eragon prinseră să se răsucească şi să geamă, împroşcând în jur bucăţi de scoarţă. Se traseră înapoi, dezvăluind un petic de pământ gol, din care apăru ceva ca o bucată mare de fier ruginit, de vreo două picioare în lungime şi lată de încă unul şi jumătate. În clipa în care aceasta ajunse sus, Eragon simţi un fior în partea de jos a stomacului. Strânse din pleoape şi îşi pipăi trupul, dar tremurul neplăcut se stinse pe dată. Apoi, rădăcina care-i strângea gleznele se desfăcu şi se afundă la loc în pământ, la fel ca şi cele care o ţineau pe Saphira.

„Iată ceea ce voiai, şopti copacul Menoa. Acum ia-l şi pleacă…”

„Dar…”, dădu să întrebe Eragon.

„Duceţi-vă…”, spuse copacul cu un glas din ce în ce mai slab.

„Duceţi-vă…” Apoi, mintea cea uriaşă se dezlipi de minţile lor, închizându-se în sine din ce în ce mai adânc, până ce Eragon ajunse să nu o mai simtă aproape deloc. Pinii uriaşi dimprejural lor se liniştiră şi se întoarseră la locurile lor obişnuite.

— Dar… repetă Eragon cu glas tare, fără să înţeleagă de ce copacul Menoa nu-i spusese ce voia de la el.

Năucit, se apropie de bucata de piatră amestecată cu metal şi o ridică în braţe, gemând din pricina greutăţii acesteia. Strângând-o la piept, întoarse spatele copacului Menoa şi o apucă pe jos pe drumul lung către casa lui Rhunon. Saphira

veni lângă el şi adulmecă metalul. „Ai avut dreptate, îi spuse. Nu trebuia să-i fac rău.”

„Măcar am găsit cristalul oţelit, zise Eragon, iar copacul… copacul nu ştiu ce a dobândit, însă noi avem ceea ce căutam şi numai asta contează.”

Elfii adunaţi de o parte şi de alta a drumului pe care-l alesese Eragon îi priveau pe el şi pe Saphira atât de atenţi încât el făcu pasul mai mare, simţind furnicături la ceafă. Nu le vorbiră, ci doar îi sfredeliră cu ochii lor migdalaţi, privindu-i ca pe cine ştie ce fiare primejdioase, care li se vânturau prin casă.

Saphira suflă pe nări o pală de fum. „Dacă nu pierim de mâna lui Galbatorix, zise, cred că va veni o zi în care o să ne pară rău pentru ce am făcut astăzi.”

Mintea şi metalul

— Unde l-aţi găsit? întrebă Rhunon când Eragon intră, clătinându-se pe picioare, în curtea casei sale şi lăsă povara pe care o purta să cadă la picioarele fierăresei.

În numai câteva cuvinte, el îi explică totul despre Solembum şi copacul Menoa. Lăsându-se pe vine, Rhunon mângâie cu palma bolovanul aspru, cercetând vinele de metal care-l brăzdau.

— A fost o mare prostie… sau o dovadă de mare curaj să vă-ncercaţi astfel puterile cu cele ale copacului. E o făptură foarte primejdioasă.

„Oare o fi îndeajuns metal aici pentru o sabie?” întrebă Saphira.

— Chiar mai multe, după socoteala mea, zise Rhunon ridicându-se în picioare.

Apoi, bătrâna elfă privi împrejur, căutându-şi uneltele, şi bătu tare din palme. În priviri i se aprinseseră scântei – părea nerăbdătoare şi pusă pe treabă.

— Aşadar, să începem! Biruitor al Umbrei, spui că ai nevoie de o sabie? Foarte bine, am să-ţi făuresc una cum nu s-a mai văzut nicicând în Alagaesia.

— Dar cu jurământul pe care l-ai rostit cum rămâne? întrebă Eragon.

— Deocamdată nu te mai gândi la el. Când trebuie să vă

întoarceţi la vardeni?

— Ar fi trebuit să plecăm de îndată ce am sosit, îi răspunse el. Rhunon se gândi puţin, apoi zise:

— Atunci înseamnă că va trebui să mă grăbesc, ceea ce nu obişnuiam să fac, şi să folosesc magia. Altfel, îmi va lua mai multe săptămâni. Tu şi Solzi Sclipitori mă veţi ajuta.

Nu era o întrebare, dar Eragon se simţi dator să facă un semn de încuviinţare din cap.

— În noaptea asta nu ne vom odihni, dar îţi făgăduiesc, Biruitor al Umbrei, că sabia ta va fi gata până mâine dimineaţă.

Îndoindu-şi genunchii, Rhunon ridică pietroiul de la pământ fără nicio greutate şi-l duse până la masa ei de lucru.

Eragon îşi scoase tunica şi cămaşa ca să nu le murdărească. Rhunon îi dădu în loc o vestă de piele strânsă pe trup şi un şorţ ţesut astfel încât nu putea să ia foc. Şi ea purta veşminte asemănătoare. Când Eragon o întrebă de mănuşi, bătrâna râse şi scutură din cap:

— Numai fierarii neîndemânatici poartă mănuşi.

Apoi îl duse într-o încăpere joasă, ca o peşteră, săpată în trunchiul unuia dintre copacii din care era alcătuită locuinţa ei. Înăuntru se aflau saci cu cărbuni şi grămezi de cărămizi albicioase. Cu ajutorul unei vrăji, amândoi ridicară mai multe sute de cărămizi pe care le duseră afară, lângă fierărie, apoi făcură la fel cu sacii de cărbune, care erau, fiecare, mari cât un stat de om.

După ce Rhunon văzu că totul era aşa cum trebuia, ea şi Eragon se apucară să clădească o topitoare. Nu era uşor, iar fierăreasa nu voia să folosească prea multă magie, aşa că avură nevoie de aproape întreaga după-amiază. Mai întâi săpară un puţ pătrat, adânc de cinci picioare, pe care-l umplură cu mai multe straturi de nisip, pietriş, cărbune şi cenuşă, lăsând printre ele mai multe deschizături şi şanţuri pentru a îngădui umezelii să se scurgă. Altfel, focul care trebuia să topească metalul n-ar mai fi dat căldura de care era nevoie. Terminând de umplut puţul, ridicară deasupra lui un soi de cuptor din cărămizi, pe care le lipiră cu apă şi lut moale. Rhunon intră, pentru câteva clipe, în casă şi aduse câteva rânduri de foale, pe care le înfipseră în găurile din partea de jos a cuptorului.

Se opriră puţin ca să bea apă şi să ia câteva îmbucături de pâine şi brânză.

După aceea, Rhunon vârî în cuptorul de cărămizi câteva crengi mici, le aprinse cu un singur cuvânt şi, după ce începură să ardă cu flacără, aşternu lângă ele bucăţi măricele din lemn vechi de stejar. Vreme de aproape un ceas se îngriji de foc cu multă atenţie, ca un grădinar de tufişurile sale de trandafiri, până ce lemnul se preschimbă într-un strat de tăciuni care ardeau mocnit. Apoi îi făcu semn lui Eragon şi-i spuse:

— Acum!

Cu mare grijă, el luă bucata de stea şi o coborî în cuptor. Când simţi că nu mai putea îndura fierbinţeala, o lăsă să cadă şi sări îndărăt în clipa în care un vârtej de scântei se înălţă spre cer, ca un roi de licurici. Peste piatră şi tăciuni aşternu, cu o lopată, un strat gros de cărbune care să hrănească focul.

Îşi scutură praful de cărbune de pe mâini, apoi apucă mânerul unei perechi de foale şi începu să tragă la ele din toate puterile. Rhunon făcea la fel de cealaltă parte a topitorii. Astfel, şuvoaie de aer proaspăt se revărsau fără încetare în cuptorul de cărămizi, care se încingea şi mai tare.

Solzii de pe pieptul Saphirei, ca şi cei de pe gât şi fălci sclipeau orbitor în lumina flăcărilor ce dănţuiau în cuptor. Ea şedea culcată la câţiva paşi de fierărie, cu ochii aţintiţi asupra pălălăii. „Vă daţi seama că vă pot ajuta, spuse. Nu mi-ar lua decât vreo câteva minute să topesc bolovanul.”

— Aşa e, răspunse Rhunon, dar, dacă o facem prea repede, metalul nu se va amesteca bine cu cărbunele pentru a deveni îndeajuns de tare, dar şi uşor de mânuit pentru o sabie. Dar nu te teme, mai târziu vom avea mare nevoie de focul din pântecele tău.

Din pricina căldurii şi a îndârjirii cu care dădea la foale, tot trupul lui Eragon era scăldat în sudoare. Braţele goale îi sclipeau în lumina flăcărilor. Din vreme în vreme, el sau Rhunon se opreau pentru a aşterne încă un strat de cărbune peste foc.

Trudind aşa, Eragon ajunse să piardă măsura timpului. Simţurile îi amorţiseră – auzea trosnetul focului, simţea apăsarea foalelor şi vârtejul de aer ce le umfla la loc şi pe Saphira veghind asupra lui, dar altceva nimic, aşa că tresări, luat pe nepregătite, în clipa în care auzi glasul bătrânei fierărese:

— Cred că e îndeajuns. Lasă foalele.

Ştergându-şi sudoarea de pe frunte, el o ajută să scoată cu lopata tăciunii aprinşi din cuptor şi să-i arunce într-un butoi umplut cu apă. În clipa în care atingeau apa, tăciunii şuierau, răspândind în jur un miros acru.

În cele din urmă, ajunseră la stratul alb şi sclipitor de metal topit, ce se aşternuse pe fundul cuptorului, pe care Rhunon îl acoperi cu unul subţire de cenuşă albă. Apoi, fierăreasa îşi sprijini lopata de peretele topitorii şi se duse să se aşeze pe băncuţa de lângă masa de lucru.

— Şi acum? întrebă Eragon, venind lângă ea.

— Acum aşteptăm.

— Ce?

Rhunon arătă spre cerul acoperit de nori pe care lumina soarelui la asfinţit îi colora în roşu, auriu şi violet.

— Nu ne putem apuca de lucru până ce nu se face întuneric. Trebuie să vedem bine culorile. Şi mai e ceva. Cristalul oţelit are nevoie de timp să se răcească pentru a fi moale. Altfel nu-i putem da formă.

Bătrâna îşi duse braţele la ceafă şi-şi dezlegă cureluşa care-i ţinea părul pentru a şi-l strânge mai bine.

— Între timp, să vorbim despre sabie. Cum obişnuieşti să te lupţi, cu o singură mână sau cu două?

Eragon se gândi puţin, apoi răspunse:

— Depinde. Dacă am de ales, atunci mă simt mai bine cu sabia într-o mână şi scutul în cealaltă. Cu toate astea, adesea împrejurările m-au împiedicat şi a trebuit să lupt fără scut. Atunci îmi plăcea să apuc mânerul sabiei cu ambele mâini ca să pot lovi mai bine. Za’roc avea mânerul îndeajuns de lung pentru a-l apuca şi cu stânga dacă eram nevoit, însă şanţurile din jurul rubinului mă împiedicau să-l strâng în pumn aşa cum aş fi vrut. Cred că m-aş descurca mai bine cu un mâner ceva mai lung.

— Totuşi, înţeleg că vrei să poţi mânui sabia şi cu o singură mână câteodată, zise Rhunon.

— Da, altfel ar fi prea mare şi grea şi nu m-aş putea descurca bine luptând între patru pereţi.

— Nu-i neapărat aşa. Unele săbii pentru două mâini sunt mai uşoare – aici e vorba şi de tăiş, nu doar de mâner. Totuşi, înţeleg ce spui. Ţi-ar trebui o sabie cu un mâner… cam aşa.

Şi fierăreasa îi arătă mărimea la care se gândise,

depărtându-şi palmele. Eragon îşi aminti că Murtagh avusese şi el o sabie asemănătoare când îl întâlnise prima dată. Cugetă puţin, apoi spuse:

— Da, cred că e numai bine.

— Bun. Dar tăişul cât să fie de lung?

— Cam cât al lui Za'roc.

— Hm… Şi îl vrei drept sau curbat?

— Drept.

— Dar plăselele? Vrei să fie neapărat într-un anume fel?

— Nu m-am gândit la asta. Fă-le cum crezi dumneata că-i mai bine. Încrucişându-şi braţele, Rhunon îşi lăsă bărbia în piept, închizând ochii pe jumătate.

— Şi cât să fie tăişul de lat? îl întrebă. Nu uita că, dacă vrei unul mai îngust, tot nu se va fărâma.

— Poate că în partea de jos ar trebui să fie ceva mai lat decât al lui Za'roc.

— Şi de ce, mă rog?

— Cred că aşa ar arăta mai bine.

Rhunon scoase un hohot de râs aspru şi spart.

— Şi cu ce te-ar ajuta asta în mânuirea sabiei?

Ruşinat, Eragon se foi pe băncuţă, nemaiştiind ce să-i răspundă.

— Să nu-mi ceri niciodată să dau o altă formă unei arme numai de dragul înfăţişării sale, îl dojeni fierăreasa. Arma este o unealtă. Cu cât e mai folositoare, cu atât e mai frumoasă. O sabie care nu şi-ar putea face treaba aşa cum se cuvine mi s-ar părea urâtă oricum ar arăta, chiar dacă ar fi împodobită cu cele mai preţioase nestemate şi incrustaţii.

Bătrâna căzu pe gânduri, muşcându-şi uşor buzele.

— Deci vrei o sabie potrivită pentru un câmp de luptă deschis în toate direcţiile, dar şi pentru tunelurile înguste de sub Farthen Dur. O sabie bună în orice împrejurare, nu foarte lungă, dar cu mânerul ceva mai mare decât altele.

— O sabie bună pentru a-l ucide pe Galbatorix, zise Eragon. Rhunon încuviinţă.

— Aşadar, trebuie să fie bine apărată împotriva vrăjilor… făcu ea, lăsându-şi din nou bărbia în piept. În ultimii o sută de ani, armurile au devenit din ce în ce mai meşteşugite, aşa că vârful va trebui să fie mai îngust decât al celor pe care le-am făurit în trecut, ca să străpungă mai uşor platoşele şi cămăşile

de zale şi să se poată strecura prin deschizăturile dintre bucăţi. Hm…

Şi, cu asta, scoase dintr-o pungă pe care o avea cu ea o bucată de frânghie subţire, cu noduri şi începu să-i măsoare lui Eragon palmele şi braţele. După aceea luă din fierărie un vătrai de fier şi i-l aruncă. Eragon îl prinse cu o mână şi o privi întrebător. Bătrâna îi făcu semn cu un deget:

— Hai, hai, nu zăbovi! Ridică-te, să văd cum te mişti cu sabia în mână!

Eragon se supuse. Îndepărtându-se câţiva paşi de ea, îi arătă câteva dintre loviturile pe care le învăţase de la Brom. După o vreme, auzi zgomotul metalului lovit de piatră, apoi Rhunon tuşi şi zise:

— Of, degeaba…

Şi veni în faţa lui, având în mână un alt vătrai. Incruntându-se aprig, îl salută, ridicând vătraiul în dreptul ochilor, şi strigă:

— La luptă, Biruitor al Umbrei!

Vătraiul cel gros şuieră prin aer în clipa în care ea lovi puternic de-a curmezişul. Sărind în lături, Eragon pară. Când cele două bucăţi de fier se întâlniră, simţi o smucitură de-a lungul braţului. Se luptară aşa o vreme, iar Eragon îşi dădu seama că, deşi Rhunon nu o mai făcuse de mult, încă era un potrivnic de temut. În cele din urmă, fură nevoiţi să se oprească din pricină că vătraiele din fler moale se îndoiseră, ajungând să se strâmbe ca nişte crengi de tisă.

Rhunon îi luă vătraiul din mână şi le aruncă pe amândouă peste o grămadă de unelte sparte. Întorcându-se, ridică bărbia şi spuse:

— Acum ştiu cum trebuie să arate sabia de care ai nevoie.

— Dar cum ai s-o făureşti?

În ochii fierăresei se ivi o sclipire veselă.

— Eu? Nu, tu. Tu ai s-o făureşti în locul meu, Biruitor al Umbrei! Eragon rămase câteva clipe cu gura căscată, apoi bâigui:

— Eu? Dar n-am fost niciodată ucenic la un fierar sau la un armurier. Nu sunt în stare să făuresc nici măcar un amărât de cuţit de tăiat lemnul.

Rhunon părea şi mai amuzată.

— Cu toate astea, tu ai să-ţi făureşti sabia.

— Dar cum? Ai să stai lângă mine să-mi spui cum trebuie să

lovesc cu ciocanul în metal?

— Nici vorbă, făcu bătrâna. Nu, am să te călăuzesc dinăuntrul minţii tale, pentru ca mâinile tale să poată face ceea ce ale mele nu sunt în stare. Nu e cea mai bună cale, dar n-am găsit altceva care să m-ajute să-mi folosesc meşteşugul, în ciuda legămintelor pe care le-am rostit. Eragon se încruntă.

— Vrei să spui că e altceva dacă îmi mişti tu braţele decât dacă ai făuri sabia de una singură?

Rhunon se întunecă la faţă şi, cu un glas răstit, îi răspunse:

— Vrei sabia asta, Biruitor al Umbrei, sau nu?

— Vreau.

— Atunci nu mă mai bate la cap cu întrebările. E altceva dacă făuresc sabia folosindu-mă de braţele tale pentru că aşa mi se pare mie. Dacă n-aş crede asta, jurământul m-ar împiedica să te ajut. Aşa că, dacă nu vrei să te întorci la vardeni cu mâna goală, mai bine ţine-ţi gura!

— Aşa am să fac, Rhunon-elda.

Se duseră apoi la topitoare, iar Rhunon îi ceru Saphirei să dea la o parte resturile de cenuşă de pe bucata de metal aproape întărit de la fundul cuptorului.

— Sparge-l în bucăţi cât pumnul, spuse fierăreasa, apoi se dădu la o parte.

Ridicându-şi un picior din faţă, Saphira calcă din toate puterile pe cristalul oţelit. Pământul se cutremură, iar metalul se frânse în câteva locuri. Saphira se văzu nevoită să-l lovească de încă trei ori până ca Rhunon să fie mulţumită.

Bătrâna adună în şorţ bucăţile ascuţite de metal şi le puse pe o masă joasă, alături de cuptorul din fierărie. Apoi le împărţi după culoare şi după cum arătau marginile sfărâmate. Asta, din câte îi spuse lui Eragon, o ajuta să-şi dea seama cât erau de tari.

— Unele sunt prea moi şi se vor frânge, altora nu le pot da formă cu ciocanul, zise ea. Fireşte că aş putea să le mai topesc o dată, dar asta ne-ar lua prea mult timp, aşa că le-am ales numai pe cele potrivite pentru o sabie. Marginile vor fi dintr-un metal ceva mai tare – şi îi arătă o grămăjoară de bucăţi care sclipeau puternic – ca să poţi lovi mai bine. La mijloc însă oţelul trebuie să fie moale – şi-i făcu semn spre o a doua grămăjoară, în care erau adunate sfărâmăturile mai cenuşii şi mai puţin sclipitoare – ca să se poată îndoi fără să se rupă. Numai că,

înainte să-i dăm formă, metalul trebuie curăţat de toate murdăriile care au mai rămas.

„Şi cum se face asta?” întrebă Saphira.

— Ai să vezi de îndată, zise fierăreasa, apoi se sprijini cu spatele de unul dintre stâlpii ce ţineau acoperişul, îşi încrucişa picioarele şi închise ochii. Părea foarte liniştită şi sigură pe ea. Eşti gata, Biruitor al Umbrei? întrebă.

— Da, spuse Eragon, cu toate că simţea un fior de teamă în stomac, în clipa în care minţile li se întâlniră, simţi în mintea bătrânei vibraţii înfundate ce răsunau peste tot, prin desişul întunecat al gândurilor ei, ca o melodie lentă şi tulburătoare, care-l umplea şi pe el de fiori. Nu-şi dădea prea bine seama ce-i putea spune asta despre adevărata fire a lui Rhunon. Se întrebă, în schimb, dacă făcuse bine să-i îngăduie să-i ia trupul în stăpânire. Apoi însă îşi aminti de Saphira, care stătea lângă fierărie, să-l vegheze, şi se mai linişti, coborându-şi ultimele paveze din minte.

În clipa în care gândurile lui Rhunon le îmbrăţişară pe ale sale, strecurându-i-se până în străfundurile sufletului, simţi un fior, ca şi cum cineva l-ar fi gâdilat cu un fuior de lână netoarsă. Tresaltă şi aproape că se trase înapoi, însă glasul aspru al fierăresei îi răsună în minte: „Stai liniştit, Biruitor al Umbrei, şi totul va fi bine.”

„Am înţeles, Rhunon-elda.”

Apoi, bătrâna începu să-i mişte mâinile, picioarele şi capul şi să facă tot felul de încercări cu trupul său. Era nespus de ciudat pentru Eragon să-şi simtă corpul mişcându-se fără voia lui şi încă şi mai ciudat când ochii începură să i se plimbe de colo-colo, ca din senin. Era atât de neajutorat, încât i se făcu frică. Când Rhunon îl puse să facă un pas înainte, iar piciorul i se izbi de un colţ al fierăriei, îşi închipui că avea să se prăbuşească, aşa că îşi luă pe dată trupul îndărăt şi se prinse de marginea nicovalei.

„Nu te mai amesteca, se răsti bătrâna elfă. Dacă îţi pierzi cumpătul când nu trebuie, după ce ne apucăm de treabă poţi să-ţi faci singur rău.”

„Şi dumneata îmi poţi face rău dacă nu eşti atentă”, îi răspunse el. „Răbdare, Biruitor al Umbrei. Până se întunecă, am să mă obişnuiesc.”

În vreme ce aşteptau ca şi ultima rază de lumină să dispară

de pe cerul catifelat, Rhunon îşi pregăti fierăria şi încercă să mânuiască felurite unelte. Nu trecu mult şi începu să mişte trupul lui Eragon cu foarte multă îndemânare, cu toate că, o dată, întinzându-se după un ciocan, se lovi cu vârfurile degetelor de la o mână de tăblia mesei. De durere, Eragon începu să lăcrimeze. Rhunon îşi ceru iertare, spunându-i: „Ai braţele mai lungi ca ale mele". După încă vreo câteva minute, când se pregăteau să treacă la treabă, ea zise: „Norocul nostru că eşti iute şi puternic ca un elf, Biruitor al Umbrei, altfel n-am fi avut nicio nădejde să terminăm în noaptea asta".

Luând bucăţile mai moi şi mai tari pe care le alesese, Rhunon le puse în cuptor. La rugămintea ei, Saphira le încinse, deschizându-şi foarte puţin fălcile, pentru ca flăcările albe şi albastre care i se revărsară din gâtlej să se adune într-un şuvoi subţire şi să nu se răspândească în restul fierăriei. Râul de foc tunător scaldă toată curtea într-o lumină albastră, strălucitoare, făcând solzii Saphirei să sclipească puternic.

După ce metalul se încinse la roşu, Rhunon îl făcu pe Eragon să scoată bucăţile din şuvoiul de flăcări folosindu-se de un cleşte. Apoi, le puse pe nicovală şi, lovind de câteva ori cu barosul, le turti şi le întinse. Cristalul oţelit sclipea şi licărea fierbinte. După ce termină cu o bucată, Rhunon îi dădea drumul să cadă într-o căditţă de lemn cu apă sărată, pe care o avea alături.

La sfârşit, le scoase pe toate – Eragon simţi pe braţ mângâierea apei calde şi sărate – şi le frecă bine cu o piatră aspră, ca să îndepărteze petele negre ce se închegaseră la suprafaţă. Apoi le mai privi o dată, cu şi mai mare atenţie, pentru a judeca tăria fiecărei bucăţi, şi le împărţi din nou.

Datorită apropierii dintre ei, Eragon îi înţelegea fiecare gând şi fiecare senzaţie. Îşi dădu seama cât era de pricepută şi rămase uimit -Rhunon era în stare să observe felurite amănunte în fiecare bucată de metal pe care el nici nu le-ar fi bănuit. Cât priveşte socotelile pe care le făcea fierăreasa, el nici măcar nu se strădui să le înţeleagă. Simţi însă că era nemulţumită de cum mânuise el barosul ceva mai înainte.

Nemulţumirea ei crescu tot mai mult, până ce o auzi spunând: „Puah! Uită-te ce de adâncituri. Aşa n-am să pot făuri nimic. Nu-ţi stăpânesc îndeajuns de bine braţele şi mâinile. N-o să-mi iasă o sabie bună!"

Înainte ca Eragon să poată spune şi el ceva, auzi gândurile Saphirei: „Nu unealta face meşterul, Rhunon-elda. Sunt sigură că poţi găsi o cale pentru a scăpa de acest neajuns”.

„Neajuns? pufni dispreţuitoare Rhunon. Am mâini moi şi stângace ca un ucenic. Sunt ca un străin în casa altuia.” Bombănind în continuare, se cufundă în nişte socoteli de neînţeles pentru Eragon, apoi zise: „Bine, s-ar putea să fi găsit o cale, dar vă previn că n-am să merg mai departe dacă nu-mi va ieşi ceva la fel de măiastru ca de obicei”.

Nu se obosi să le explice ce avea de gând, ci luă bucăţile de metal, una câte una, le puse pe nicovală şi le sfărâmă, până ce ajunseră cam cât nişte petale de trandafir. Adunând jumătate din cele mai tari, le îngrămădi laolaltă, le îmbrăcă în lut şi scoarţă de mesteacăn, ca să nu se risipească, şi aşeză totul pe o lopată groasă, de oţel, cu un mâner lung de şapte picioare, asemănător cu cele folosite de brutari pentru a vârî şi a scoate pâinile din cuptorul încins.

Aşeză lopata în cuptor, apoi îl făcu pe Eragon să se tragă înapoi cât putea de mult, fără să lase coada din mână, şi-i ceru Saphirei să sufle iarăşi. Curtea se umplu încă o dată de străluciri albastre. Era atât de cald încât Eragon îşi simţi pielea începând să se crape. Văzu că până şi pereţii de granit ai cuptorului căpătaseră o sclipire de un galben aprins.

Dacă metalul ar fi fost topit într-un foc obişnuit, pesemne ar fi fost nevoie de peste o jumătate de ceas. Cu ajutorul Saphirei însă totul se termină în câteva minute. În clipa în care-l văzu încins la alb, Rhunon îi spuse Saphirei să se oprească. Ea se supuse şi totul se cufundă din nou în întuneric.

Poruncindu-i lui Eragon să se grăbească, Rhunon îl puse să ducă bucăţile de oţel învelite în lut pe nicovală, apoi să ia un ciocan şi să le lovească până ce le făcu să se lipească între ele. Lovind în continuare, făcu din ele un drug lunguieţ, apoi îl despică şi-i îndoi marginile, lipindu-le cu ciocanul. Zgomotul ca de clopot răsună printre copacii bătrâni ce împrejmuiau curtea.

După ce metalul se mai răci, făcându-se galben, Eragon îl duse la loc în cuptor, la porunca lui Rhunon. Saphira îl scaldă din nou în focul din trupul său. De încă şase ori, Rhunon topi şi apoi frământă cristalul oţelit, făcându-l de fiecare dată mai moale, până când se putea îndoi fără să se rupă.

În vreme ce Eragon lovea cu ciocanul, supunându-se

gândurilor bătrânei fierărese, acesta începu să cânte, folosindu-se şi de glasul ei, şi de al lui. Cele două voci se uniră într-o melodie ciudată, dar nu neplăcută, care se ridica şi cobora în ritmul loviturilor de ciocan. Eragon simţi un fior pe şira spinării – Rhunon începuse să conducă un şuvoi subţire de energie, cu care îmbiba vorbele pe care le rostea. Cântecul devenise o vrajă care făurea, dădea formă şi putere. Cu vocile lor îngemănate, Rhunon cânta despre metalul de pe nicovală şi despre calităţile lui, preschimbându-l într-un fel pe care Eragon nu-l înţelegea, făcându-l mai tare şi mai rezistent decât altele cu ajutorul mai multor farmece împletite. Cântând, ea îi mişca braţul în care ţinea ciocanul, şi astfel, sub blândul imbold al glasului ce-i răsuna neîncetat în minte, fiecare lovitură cădea acolo unde trebuia.

După cea de-a şasea şi ultima dată când îl despică şi-l îndoi la loc, Rhunon puse drugul de oţel la răcit, apoi făcu întocmai cu cealaltă jumătate a grămezii de bucăţi tari, din care scoase un drug aidoma primului. În cele din urmă, adună bucăţile mai moi, pe care le îndoi şi le despică de zece ori, făcând din ele o fâşie de metal ceva mai scurtă şi mai grea.

În continuare, îi ceru Saphirei să încingă din nou drugii tari, pe care-i aşează, unul lângă altul, pe nicovală, îi apucă de capete cu câte un cleşte în fiecare mână şi-i împleti de şapte ori între ei. Lovi împletiturile cu ciocanul, aruncând vârtejuri de scântei împrejur, ca să le lipească bine, apoi îndoi, despică şi întinse de încă şase ori bucata pe care o alcătuise. Mulţumită, în sfârşit, de tăria metalului, îl întinse bine, îl tăie în două cu o daltă ascuţită şi îndoi fiecare bucată, obţinând două fâşii lungi şi înguste în formă de V.

Şi toate acestea, după socoteala lui Eragon, nu-i luară mai mult de un ceas şi jumătate. El se minună de agerimea fierăresei, chiar dacă ştia că aceasta se folosea de trupul lui. Nu mai văzuse niciodată un făurar să se mişte atât de repede – ceea ce făcea ea în câteva minute lui Horst i-ar fi luat mai multe ceasuri. Şi, oricât de mare ar fi fost truda, nu înceta niciodată să cânte, ţesând înăuntrul cristalului oţelit un năvod de farmece şi călăuzind fără greş braţul lui Eragon.

Prin toată vâltoarea de zgomot şi flacără care nu se domolea nicio clipă, lui Eragon i se păru că zăreşte – în clipa în care Rhunon îşi întoarse capul, privind în fierărie – trei siluete zvelte

care stăteau la marginea curţii. O clipă mai târziu, Saphira îi spuse şi ea: „Eragon, nu suntem singuri”.

„Dar cine sunt?” întrebă el, iar Saphira îi răspunse trimiţându-i în gând imaginea lui Maud, pisica fermecată, sub chipul ei de om, însoţită de doi elfi cu chipuri palide, care erau cam cât ea de înalţi. Erau un băiat şi o fată, amândoi uluitor de frumoşi, chiar şi după socoteala elfilor. Feţele lor uşor alungite şi solemne arătau şi înţelepciune, şi nevinovăţie, aşa că lui Eragon îi era cu neputinţă să le afle vârsta. Pielea lor avea o strălucire slabă, argintie, ca şi cum erau atât de plini de putere încât aceasta li se revărsa din trup.

Când Rhunon îi îngădui un mic răgaz de odihnă, Eragon o întrebă cine erau cei doi. Rhunon îşi întoarse ochii – aşa izbuti şi el să-i vadă mai bine –, apoi, fără să se oprească din cântat, îi răspunse cu ajutorul gândurilor. „Sunt Alanna şi Dusan, singurii copii de elfi din Ellesmera. Acum doisprezece ani, când s-au născut ei, a fost mare bucurie pe aici.”

„Dar nu seamănă cu alţi elfi pe care i-am întâlnit”, spuse Eragon.

„Biruitor al Umbrei, copiii noştri sunt ca nimeni alţii. Sunt binecuvântaţi cu anumite înzestrări – graţie şi putere – la care un elf adult nu poate nădăjdui niciodată. Pe măsură ce vor îmbătrâni, strălucirea li se va mai micşora, cu toate că farmecul primilor ani nu-i va părăsi nicicând cu totul.”

Dar Rhunon nu-şi mai pierdu timpul cu vorbele. Îl puse pe Eragon să aşeze fâşia mai scurtă de oţel moale între celelalte două, în formă de V, apoi să le bată cu ciocanul, până ce marginile acoperiră miezul aproape în întregime, unindu-se cu el cu ajutorul frecării. Apoi, făcu din ele un întreg şi, cât metalul era încă fierbinte, începu să-l modeleze, dându-i forma unei săbii grosolane. Fâşia moale era acum înăuntru, iar celelalte două, mai tari, alcătuiau marginile, tăişurile şi vârful. După ce modelul grosolan ajunse aproape la fel de lung ca o sabie adevărată, Rhunon începu să lovească mai lent, luând-o de la un capăt la celălalt, ca să găsească unghiurile şi proporţiile potrivite.

La porunca ei, Saphira încinse lama pe bucăţele mici – pentru asta, Rhunon o puse să sufle foc numai printr-o nară. De câte ori izbucneau flăcările, curtea se umplea de umbre tremurătoare.

Eragon privi cu uimire cum mâinile sale preschimbau bucata grosolană de metal într-o unealtă numai buna pentru luptă. Cu fiecare lovitură, tăişul se vedea din ce în ce mai bine, ca şi cum cristalul oţelit îşi dorea să devină sabie şi era nerăbdător să-şi îmbrace chipul pe care i-l hărăzise Rhunon.

În cele din urmă, se termină – acum, pe nicovală se afla o lamă lungă şi neagră, care, chiar dacă nu era încă pe deplin terminată, părea deja în stare să aducă moartea dintr-o singură lovitură.

Rhunon îi îngădui lui Eragon să-şi odihnească braţele amorţite, în vreme ce lama se răcea, apoi îl puse să o ducă în alt colţ al fierăriei, unde se aflau şase roţi de tocilă, de mărimi diferite, precum şi mai multe pile, mai mici sau mai mari, şi pietre aspre. Propti lama între două bucăţi de lemn şi îşi mai petrecu încă un ceas ascuţindu-i marginile cu un cuţit, ajutându-se şi de o pilă. Aşa cum se întâmplase şi când lovise cu ciocanul, totul păru să se întâmple de două ori mai repede şi de două ori mai bine decât dacă făurarul ar fi fost un om, de parcă uneltele ştiau dinainte cât oţel să taie şi nu puteau greşi.

Terminând de pilit, Rhunon aprinse un foc de cărbune şi, aşteptând ca acesta să prindă putere, făcu un amestec din lut moale şi închis la culoare, cenuşă, sfărâmături de piatră şi răşină de ienupăr închegată. Cu acesta vopsi lama cu un strat de două ori mai gros pe mijloc decât pe margini şi la vârf. Cu cât stratul care acoperea oţelul era mai gros, cu atât acesta avea să se răcească mai încet când era călit. Prin urmare, miezul avea să fie mai moale decât tăişurile.

Rhunon făcu lutul să se întărească, rostind o vrajă scurtă. La îndrumarea ei, Eragon se apropie de cuptor, culcă lama pe patul de tăciuni care ardeau mocnit şi, dând la foale cu mâna liberă, o trase încet afară. După ce ieşi vârful din foc, Rhunon îl puse să-l întoarcă şi să facă din nou aceleaşi mişcări. O ţinu aşa până ce marginile se coloraseră în portocaliu de la un capăt la altul, iar miezul într-un roşu aprins. Apoi, dintr-o singură mişcare agilă, o ridică din cuptor, o flutură prin aer şi o cufundă într-o cădită cu apă aflată alături.

Pe dată, apa începu să clocotească şi să bolborosească, împroşcând un vârtej de aburi de jur împrejur. După o vreme, se domoli, iar Rhunon scoase sabia, care avea acum o culoare cenuşie şi o sclipire slabă, ca o perlă. O puse la loc în foc, o

încălzi din nou ca mai înainte ca să-i facă marginile mai moi, apoi o cufundă iarăşi în apă.

De-acum, lama fusese făurită, întărită şi călită. Eragon se aştepta ca Rhunon să-i dea trupul înapoi, însă, spre mirarea sa, bătrâna fierărească nu o făcu, ci continuă să-i călăuzească mişcările.

Îl puse să înăbuşe focul din cuptor, apoi îl împinse iarăşi către băncuţa unde se aflau pilele şi pietrele de tocilă. După ce îl făcu să se aşeze, începură împreună să şlefuiască lama. Din amintirile ei, Eragon află că, de cele mai multe ori, avusese nevoie de o săptămână şi mai bine pentru a termina o sabie, însă datorită vrăjii pe care o rostiseră era în stare să o facă în numai patru ceasuri, săpând şi câte un şănţuleţ îngust pe fiecare parte a lamei. Pe măsură ce cristalul oţelit devenea mai curat, adevărata frumuseţe a metalului ieşea la iveală. Înăuntrul său, Eragon zări o întindere de vinişoare subţiri, ca o pânză de păianjen, acolo unde se întâlneau cele două straturi de metal catifelat. De-a lungul fiecărui tăiş se vedea o strălucire, o fâşie argintie, groasă cam cât degetul lui mare de la mână, ca o urmă de flăcări îngheţate.

Rhunon tocmai începuse să împodobească lama, când braţul drept al lui Eragon amorţi şi pila pe care o ţinea îi scăpă din mână. Rămase uimit când îşi dădu seama cât era de obosit, căci până atunci nu se gândise decât la sabie.

„De ajuns”, spuse Rhunon, apoi îşi desprinse mintea de a lui fără întârziere.

Năucit de despărţirea bruscă, Eragon se clătină. Mai avea puţin şi se prăbuşea grămadă.

— Dar n-am terminat! se împotrivi el întorcându-se către bătrâna elfă; dintr-odată, noaptea i se părea nefiresc de tăcută.

Rhunon, care şezuse cu spatele sprijinit de stâlp şi cu picioarele încrucişate sub ea, se ridică şi clătină din cap.

— De-acum nu mai am nevoie de tine, Biruitor al Umbrei. Du-te şi visează până vin zorii.

— Dar…

— Eşti obosit şi, chiar şi cu ajutorul magiei, poţi strica sabia dacă mai lucrezi la ea. Acum, că am terminat lama, pot să văd eu de ce mai rămâne de făcut fără să-mi încalc jurământul. Aşa că du-te! La catul al doilea al casei mele ai să găseşti un pat. Dacă ţi-e foame, ai mâncare în cămară.

Eragon şoväi. Nu-i prea venea să plece, însă în cele din urmă încuviinţă şi se ridică, stângaci, de pe băncuţă, târşâindu-şi picioarele prin praf. Trecând pe lângă Saphira, o mângâie pe aripă şi-i ură noapte bună, prea obosit să spună mai multe. Drept răspuns, ea îi ciufuli părul suflând o pală de aer cald pe nări şi zise: „Am să privesc eu totul, micuţule, şi am să păstrez fiecare amintire”.

Eragon se opri pe pragul casei lui Rhunon şi privi de-a curmezişul curţii cufundate în întuneric către locul în care se aflau Maud şi cei doi copiii de elfi. Ridică braţul, în semn de salut, iar Maud îi zâmbi, dezgolindu-şi colţii mici şi ascuţiţi. În clipa în care cei doi copii îl priviră, Eragon simţi un fior pe şira spinării: ochii lor migdalaţi sclipeau uşor printre umbre. Văzând că nu mai făceau nicio mişcare, el lăsă capul în jos şi se grăbi să intre. Abia aştepta să se întindă pe o saltea moale.

Cavaler adevărat

„Trezeşte-te, micuţule, spuse Saphira. Soarele e sus, iar Rhunon şi-a pierdut răbdarea.”

Eragon sări în capul oaselor, aruncându-şi păturile de pe el, dimpreună cu visele în care se cufundase. După toată truda, braţele şi umerii îl dureau. Îşi trase încălţările, nerăbdător, încurcându-se în cureluşe, îşi luă şorţul murdar de pe podea şi se năpusti voios pe treptele frumos încrustate, până la intrarea în locuinţa rotunjită a lui Rhunon.

Afară, cerul sclipea în lumina zorilor, cu toate că umbrele încă se mai alergau prin curte. Eragon le zări pe Rhunon şi pe Saphira împreună lângă fierărie şi veni în grabă spre ele, pieptănându-şi părul cu degetele.

Rhunon se ridică, sprijinindu-se de marginea mesei. Avea cearcăne negre împrejurul ochilor, iar chipul îi era mai ridat decât de obicei.

Sabia stătea culcată pe masă, în faţa ei, acoperită cu o bucată de pânză albă.

— Am făcut ceea ce era cu neputinţă, zise bătrâna fierăreasa cu un glas răguşit şi aspru. Am făurit o sabie după ce mă legasem cu jurământ să n-o mai fac niciodată. Mai mult, am terminat în mai puţin de o zi, folosindu-mă de alte mâini decât

ale mele. Şi totuşi nu este ceva grosolan sau stângaci. Nu! Este cea mai măiastră sabie pe care am văzut-o vreodată. Dacă ar fi fost după mine, aş fi folosit ceva mai puţină magie, dar este singurul lucru de care-mi pare rău şi nici nu mai contează. E desăvârşită. Priveşte!

Apucând un colţ al pânzei, Rhunon o trase la o parte, dezvelind sabia.

Eragon rămase cu gura căscată.

Nu trecuseră decât câteva ceasuri de când se culcase, aşa că îşi închipuise că Rhunon nu avusese timp să făurească decât un mâner şi nişte plăsele cum nu se poate mai banale şi, poate, o teacă de lemn. Nici vorbă! Sabia pe care o văzu era la fel de măreaţa ca Za'roc, Naegling sau Tamerlein şi chiar, după părerea sa, mai frumoasă decât ele.

Lama era vârâtă într-o teacă lucioasă, albastru-închis, ca solzii de pe spatele Saphirei. Culoarea tremura uşor, ca razele de lumină ce ajung pe fundul unui iaz limpede de pădure. În vârful tecii se afla o bucată de cristal oţelit, vopsită în albastru, în formă de frunză, în timp ce gura era împodobită cu un model de frunze de viţă. Şi plăselele curbate erau făurite tot din cristal oţelit, ca şi cele patru gheare care strângeau între ele safirul uriaş de la capătul mânerului din lemn de culoare închisă.

Cuprins de uimire şi admiraţie, Eragon întinse braţul către sabie, apoi se opri şi se uită la Rhunon.

— Îmi dai voie? întrebă. Ea îşi plecă fruntea.

— Îţi dau. Această sabie e de-acum a ta, Biruitor al Umbrei. Ţi-o dăruiesc.

Eragon ridică sabia de pe masă. Teaca şi lemnul mânerului erau reci la pipăit. Vreme de câteva minute, privi cu admiraţie desenele care împodobeau teaca, plăselele şi mânerul. Apoi, îl prinse în pumn şi scoase lama la iveală.

Aceasta era şi ea albastră, dar de o culoare ceva mai deschisă -albastrul solzilor din scobitura gâtului Saphirei, nu al celor de pe spinare. La fel ca Za'roc, tăişul sclipea uşor. Când Eragon flutura sabia prin aer, culoarea se tulbura şi tremura, dezvăluind, pe rând, fel de fel de nuanţe de albastru. Vinişoarele dinăuntrul bucăţii de cristal oţelit, precum şi fâşiile albe de pe margini se puteau vedea prin vârtejul de culoare.

Cu o singură mână, Eragon răsuci sabia prin aer, râzând de

bucurie că era atât de uşoară şi iute. Parcă părea însufleţită. Apoi, o apucă în ambele mâini şi observă cu încântare că mânerul era întocmai cât trebuia de lung. Aplecându-se, se prefăcu a lovi un duşman închipuit, încrezător că acesta nu ar fi avut cum scăpa cu viaţă.

— Poftim, zise Rhunon şi-i arătă un mănunchi din trei ţepuşe de fier înfipte în pământ lângă fierărie. Încearcă-ţi puterile cu alea.

Eragon îşi îngădui un răgaz de o clipă pentru a-şi aduna gândurile, apoi făcu un pas către ţepuşe. Cu un strigăt scurt, lovi în jos şi le reteză pe toate trei. Lama scoase un sunet limpede şi răsunător, care se pierdu încet în văzduh. Când Eragon îi privi tăişul, văzu că acesta nu păţise absolut nimic în urma loviturii.

— Eşti mulţumit, preacinstite Cavaler al Dragonilor? întrebă Rhunon.

— Mai mult decât mulţumit, Rhunon-elda, răspunse el şi-i făcu o plecăciune. Nu ştiu cum să-ţi mulţumesc pentru un asemenea dar.

— Poţi s-o faci ucigându-l pe Galbatorix. Dacă există pe lume vreo sabie menită să-i ia viaţa acelui om cu minţile rătăcite, asta e.

— Am să mă străduiesc din toate puterile, Rhunon-elda. Bătrâna elfă încuviinţă; părea şi ea mulţumită de ce vedea.

— Ei, acum ai în sfârşit o sabie numai a ta. Şi aşa şi trebuie să fie. Abia acum eşti cu adevărat Cavaler.

— Da, recunoscu Eragon, ridicând sabia spre cer şi privind-o cu admiraţie. Abia acum sunt Cavaler.

— Înainte să pleci, mai ai un lucru de făcut, spuse Rhunon.

— Ce anume?

Bătrâna arătă cu un deget spre sabie.

— Trebuie să-i dai nume ca să pot însemna teaca şi lama aşa cum se cuvine.

Eragon se apropie de Saphira şi zise: „Dă-mi şi tu un sfat”.

„Păi, nu eu trebuie să mă lupt cu sabia asta. Dă-i un nume care ţi se pare potrivit.”

„Haide, haide, trebuie să-ţi fi trecut şi ţie ceva prin minte.”

Ea îşi aplecă botul spre el şi adulmecă sabia, apoi spuse: „Pe limba mea, eu i-aş spune Colţ-nestemată-albastră sau Gheară-albastră-roşie”.

„Pentru oameni, asemenea nume sunt caraghioase.”

„Atunci ce zici de Sfarmă-oase sau Moarte-n-zbor? Sau poate Vârf-de-gheară, Ghimpe-aprins ori Muşcă-aprig. Poţi să-i spui Groază, sau Durere, sau Taie-trupuri, sau Neînduplecata, sau Solz-scânteietor datorită vinişoarelor dinăuntru. De asemenea, Limba-Morţii, sau Oţel-de-elf, sau Metal-de-stele… şi mai sunt o sumedenie de nume cum nu se poate mai potrivite.”

Vorbele sale îl luară pe nepregătite pe Eragon. „Văd că te pricepi la asta”, spuse el.

„Nu-i greu să găseşti un nume aşa la întâmplare. Pe de altă parte, până şi un elf şi-ar simţi răbdarea pusă la încercare dacă este să-l găsească pe cel mai bun.”

„Ce zici de Ucigaşa-de-regi?” întrebă Eragon.

„Şi dacă izbutim până la urmă să-l ucidem pe Galbatorix? Vrei sa spui că după aceea nu vei mai înfăptui nimic cu ea?”

„Mda, aşa e.” Lipind sabia de piciorul din faţă al Saphirei, Eragon spuse: „La culoare, e aidoma cu tine. Aş putea să-i dau numele tău”.

Saphira mârâi înfundat. „Nu.”

El se luptă să-şi înăbuşe un zâmbet. „Eşti sigură? Ia gândeşte-te, dacă am fi pe câmpul de luptă şi…”

Ea îşi înfipse ghearele în pământ. „Nu. Pe mine nu mă poţi vântura prin aer veselindu-te şi zbierând cât te ţine gura.”

„Da, ai dreptate. Iartă-mă… Şi dacă i-aş spune „Speranţă" în limba străveche? Za’roc înseamnă „Jale „. Nu crezi că e cum nu se poate mai bine să am în stăpânire o armă al cărei nume să însemne tocmai opusul?”

„Nu gândeşti rău, zise Saphira. Dar chiar vrei să le dai speranţe duşmanilor tăi? Să-l ucizi pe Galbatorix cu… speranţa?”

„E ca un joc de cuvinte. E amuzant”, spuse el chicotind.

„Da, poate, dar numai când îl auzi prima dată.”

Pus la respect, Eragon se strâmbă şi-şi mângâie bărbia, uitându-se cum se alergau razele de lumină de-a lungul tăişului sclipitor. Privind în adâncurile oţelului, ochii i se opriră pe modelul ca de flăcări care însemna locul unde miezul de oţel moale se împreuna cu marginile mai tari. Îi veni în minte că, în amintirea pe care i-o împărtăşise Saphira, Brom folosise un anume cuvânt pentru a-şi aprinde pipa. Apoi, se gândi la Yazuac, locul în care folosise pentru prima dată magia, precum

şi la înfruntarea cu Durza din Farthen Dur şi în clipa aceea îşi dădu seama că găsise numele cel mai bun pentru noua lui sabie.

Se sfătui şi cu Saphira, după care, văzând că şi ei i se părea o alegere bună, ridică sabia la înălţimea umărului şi spuse:

— M-am hotărât. Sabie, îţi dau numele Brisingr!

De îndată, cu un vuiet ca al vântului, tăişul izbucni în flăcări. Un nimb de foc, albastru ca solzii Saphirei, îl învălui din vârf până-n plăsele.

Cu un strigăt înfundat, de mirare, Eragon scăpă sabia şi sari în spate, temându-se să nu se pârlească. Sabia continua să ardă pe pământ, pârjolind un mănunchi de fire de iarbă. Atunci Eragon îşi dădu seama că puterea care hrănea focul fermecat venea chiar de la el. Fără să şovăie, reteză vraja, iar flăcările se stinseră. Uimit că fusese în stare să facă o vrajă fără să vrea, luă din nou sabia în mână şi o pipăi cu vârful unui deget. Era la fel de rece ca la început.

Încruntată şi furioasă, Rhunon se apropie, îi smulse sabia şi o cercetă cu de-amănuntul de la un capăt la altul.

— Norocul tău că i-am ţesut deja farmece care s-o apere de foc şi pârjol, altfel ai fi stricat-o deja. Să n-o mai scapi din mână, Biruitor al Umbrei – chiar dacă se preschimbă într-un şarpe –, dacă nu vrei să ţi-o iau înapoi şi să-ţi dau în loc un ciocan vechi şi prăpădit.

Eragon îşi ceru iertare. Ceva mai împăcată, Rhunon îi întinse sabia.

— De ce a luat foc? îl întrebă. Aşa ai vrut tu?

— Nu, zise Eragon, care nu era în stare să-şi explice ce se-ntâmplase.

— Mai spune o dată, porunci Rhunon.

— Ce?

— Numele, numele, mai spune-l o dată.

Ţinând sabia cât mai departe de trup cu putinţă, Eragon rosti cu glas tare:

— Brisingr!

Pe dată, un vârtej de flăcări învălui tăişul. Eragon simţea căldura pe obraji. De data asta, observă de la bun început că vraja îi sorbea încet, încet puterile. După câteva clipe, stinse focul care ardea fără să scoată niciun pic de fum.

Mai spuse o dată „Brisingr!” şi, ascultătoare, sabia începu

iarăşi să ardă cu flăcări albastre, fantomatice.

„Ei, asta mai zic şi eu armă. Vrednică de un Cavaler şi de dragonul său! spuse încântată Saphira. Scuipă foc la fel de uşor ca şi mine.”

— Dar nici măcar nu încercam să fac vreo vrajă! zise Eragon. N-am făcut decât să spun Brisingr şi…

În clipa aceea, sabia începu să ardă pentru a patra oară, făcându-l să scoată un ţipăt urmat de un blestem, grăbindu-se să pună capăt vrăjii.

— Dă-mi şi mie voie, spuse Rhunon întinzând braţul către el.

Eragon îi dădu sabia, iar fierăreasa spuse şi ea „Brisingr!”. Tăişul păru străbătut de un fior, dar în afară de asta nu se întâmplă nimic. Gânditoare, bătrâna îi înapoie arma şi zise:

— M-am gândit la două lucruri care ar putea să explice această ciudăţenie. Mai întâi, e cu putinţa ca, de vreme ce ai luat parte la făurirea ei, să-ţi fi lăsat o părticică din fiinţa ta în adâncul acestei săbii, care astfel a ajuns să-ţi poată îndeplini dorinţele. Daca nu e asta, înseamnă că i-ai descoperit numele adevărat. Sau, cine ştie, poate că ambele explicaţii sunt bune. Oricum, ai ales un nume potrivit, Biruitor al Umbrei. Brisingr! Da, îmi place. E un nume minunat pentru o sabie.

„Aşa zic şi eu”, încuviinţă Saphira.

Apoi, Rhunon atinse lama cu palma la mijloc şi şopti o vrajă în surdină. Pe ambele părţi ale lamei apăru un şir de litere – numele pentru foc în limba elfilor. După aceea, veni rândul tecii să fie însemnată.

Eragon îi făcu o plecăciune elfei şi-i spuse din nou cât era de recunoscător. Saphira îi repetă vorbele. Pe chipul îmbătrânit al lui Rhunon apăru un zâmbet. Ea îi atinse pe amândoi pe frunte cu degetul său mare cu pielea îngroşată.

— Mă bucur că am fost în stare să-i ajut încă o dată pe Cavaleri. De-acum, Biruitor al Umbrei, du-te! Solzi Sclipitori, du-te cu el! Întoarceţi-vă la vardeni şi fie ca duşmanii să fugă înfricoşaţi din faţa voastră de îndată ce dau cu ochii de sabia cea nouă!

Aşa că Eragon şi Saphira îşi luară rămas-bun şi plecară împreună. Eragon o ducea în braţe pe Brisingr ca pe un prunc abia născut.

Gata de luptă

În cortul de lână cenuşie ardea o singură lumânare, care nu se putea măsura nici pe departe cu lumina soarelui de-afară.

Roran stătea cu braţele întinse în lături, în vreme ce Katrina îi lega cureluşele pieptarului de piele căptuşită pe care i-l pregătise. După ce termină, trase de poale ca să i-l potrivească mai bine şi-i netezi cutele.

— Aşa, spuse. E prea strâmt? El scutură din cap.

— Nu, nici vorbă.

Katrina luă pulparele de pe patul de lemn în care dormeau şi îngenunche în faţa lui, la lumina tremurătoare a lumânării. Roran o privi legându-i-le pe picioare. În timp ce o făcea, ea îi mângâie pulpa cu mâna făcută căuş. Căldura trupului său se simţea chiar şi prin pânza pantalonului.

Ridicându-se, se apropie din nou de pat şi luă apărătorile pentru braţe. Roran întinse braţele spre ea şi o privi în ochi. Ea îi întoarse privirea. Cu mişcări lente şi hotărâte, Katrina îi legă apărătorile, apoi îl mângâie de la cot până la încheietură. El îi apucă mâinile într-ale lui.

Ea zâmbi şi se eliberă din strânsoarea uşoară.

Venise rândul cămăşii de zale. Katrina se ridică pe vârful picioarelor şi i-o petrecu peste cap, ţinând-o până ce el îşi vârî braţele pe mâneci, apoi îi dădu drumul, iar zalele clincăniră ca nişte ţurţuri de gheaţă, căzând pe umerii lui Roran. Poalele cămăşii îi ajungeau până la genunchi.

Pe cap, Katrina îi aşeză gluga de piele, legându-i-o strâns sub bărbie cu un nod. Îi luă o clipă faţa în palme şi-l sărută o singură dată pe buze, apoi îi aduse coiful ascuţit, pe care-l strecură cu grijă peste glugă.

Când ea dădu să se îndepărteze, Roran o prinse cu braţul de mijlocul care începuse să se îngroaşe şi o opri.

— Ascultă-mă, îi spuse. N-am să păţesc nimic.

Încercă s-o facă să înţeleagă din tonul vocii şi din priviri cât de mult o iubea.

— Te rog, nu sta aici singură. Făgăduieşte-mi! Du-te la Elain. I-ar prinde bine ajutorul tău. Nu se simte bine, iar copilul trebuia să se nască deja de ceva timp.

Katrina ridică bărbia. În ochi îi sclipeau lacrimile pe care el ştia că nu avea să le verse până ce nu-l vedea plecat.

— Chiar trebuie să fii în prima linie de luptă? şopti.

— Dacă nu eu, atunci cine? Pe cine ai trimite în locul meu?

— Pe oricine… pe oricine, răspunse Katrina; după câteva clipe de tăcere, scoase o batistă roşie din pieptarul rochiei pe care o purta şi zise: Poftim, ia cu tine acest dar, pentru ca toată lumea să ştie cât sunt de mândră de tine.

Şi îi legă batista de cureaua sabiei.

Roran o sărută de două ori, apoi îi dădu drumul, iar ea îi aduse scutul şi suliţa de pe pat. Luându-i-le din mâini, o mai sărută o dată, apoi îşi petrecu braţul prin cureaua scutului.

— Dacă mi se întâmplă ceva… începu să spună, dar Katrina îi duse un deget la buze.

— Şşş. Nu vorbi de asta, să nu se adeverească.

— Foarte bine, încuviinţă el, şi o mai îmbrăţişa pentru ultima oară. Ai grijă de tine.

— Şi tu la fel.

Cu toate că nu-i venea să plece şi să o părăsească, Roran îşi ridică scutul şi ieşi cu paşi mari din cort în lumina slabă a zorilor. Oameni, pitici şi urgali se revărsau spre vest prin tabără, îndreptându-se către câmpul bătătorit unde fuseseră chemaţi să se adune.

Roran îşi umplu pieptul cu aerul rece al dimineţii, apoi se luă după ceilalţi, ştiind că grupul său de războinici îl aştepta. Ajuns la locul de întâlnire, căută detaşamentul lui Jormundur, îl anunţă pe acesta din urmă că venise şi îşi croi drum până în faţă, unde se postă alături de Yarbog. Urgalul trase cu ochiul la el, apoi mormăi:

— O zi numai bună pentru luptă.

— Da, aşa e.

De îndată ce soarele se înălţă peste orizont, răsună un sunet de corn. Roran îşi luă suliţa şi începu să alerge înainte, la fel ca toţi cei din jur, urlând cât îl ţinea gura, în vreme ce săgeţile cădeau în ploaie peste ei, iar bolovanii le treceau şuierând pe deasupra capetelor, zburând în ambele direcţii. Drept în faţă se înălţa ameninţător un zid de piatră înalt de optzeci de picioare.

Începuse asediul oraşului Feinster.

Rămas-bun

Plecând de la Rhunon, Eragon şi Saphira se duseră în zbor până la locuinţa lor din copac. Eragon îşi adună lucrurile din încăperea pentru dormit, puse şaua pe spinarea Saphirei şi se urcă în locul său obişnuit dintre umerii ei.

„Înainte să urcăm pe Crestele din Tel'naeâr, spuse, mai am ceva de făcut în Ellesmera."

„Chiar trebuie?" întrebă Saphira. „Dacă nu o fac, n-am să pot sta liniştit."

Saphira îşi luă zborul din casa din copac şi pluti spre vest, până când clădirile peste care zbura începură să se împuţineze, apoi coborî şi atinse uşor pământul, pe o potecă îngustă, acoperită cu muşchi. Dând peste un elf care se cuibărise între crengile unui copac din apropiere, Eragon îl întrebă cum să ajungă la cel pe care dorea să-l vadă. După ce primiră răspunsul, Saphira şi el îşi continuară drumul prin pădure, până ce dădură peste o locuinţă mică, având o singură încăpere, crescută din trunchiul unui brad înclinat, ca şi cum ar fi fost bătut fără încetare de un vânt puternic.

În stânga căsuţei se afla o movilă de pământ moale, ceva mai înaltă decât Eragon. Peste marginea ei curgea un pârâiaş ce se aduna într-un ochi de apă limpede, după care pleca mai departe, şerpuind, şi se pierdea în adâncurile pădurii. Lângă ochiul de apă creşteau orhidee albe, care înconjurau o rădăcină groasă, ce ieşea din pământ. Acolo, aşezat pe rădăcină, cu picioarele încrucişate sub el, era Sloan.

Eragon îşi ţinu răsuflarea. Nu voia să-i dea de ştire măcelarului de apropierea sa.

Sloan purta o robă maronie cu dungii portocalii, asemănătoare cu cele ale elfilor. Găvanele goale ale ochilor îi erau acoperite cu o bucată subţire de pânză neagră, legată la spate. Ţinea în poală un toiag din lemn vechi şi uscat, pe care-l netezea cu un cuţitaş cu lamă curbată. Avea mai multe riduri decât îşi amintea Eragon, iar pe mâini şi pe braţe i se vedeau cicatrice noi, albe.

„Aşteaptă-mă aici", îi spuse Eragon Saphirei, apoi descăleca.

Auzindu-l apropiindu-se, Sloan se opri din ce făcea şi îşi lăsă capul într-o parte.

— Pleacă, îi spuse cu voce răguşită.

Neştiind ce să răspundă, Eragon se opri în loc şi rămase tăcut.

Strângând din fălci, Sloan mai plimbă de câteva ori cuţitaşul de-a lungul bucăţii de lemn, apoi îl curăţă, frecându-l de rădăcina pe care stătea, şi zise:

— Blestemaţi să fiţi! Chiar nu mă puteţi lăsa în pace, cu jalea din sufletul meu, nici măcar câteva ceasuri? Nu vreau să ascult niciun bard, niciun menestrel şi, oricât m-aţi bate la cap, n-am să mă răzgândesc. Hai, plecaţi! Plecaţi cu toţii!

Eragon se simţi scuturat de un fior de milă, dar şi de mânie. Mai mult chiar, era năucit să vadă că un om pe care-l cunoscuse din copilărie, de care se temuse şi pe care-l urase atâta ajunsese într-o asemenea stare.

— Îţi lipseşte ceva? îl întrebă pe măcelar în limba străveche, schimbându-şi vocea pentru a nu fi recunoscut.

Sloan mârâi scârbit.

— Ştiţi bine că nu vă pot înţelege limba şi nici nu-mi doresc să o învăţ. Cuvintele îmi răsună degeaba în urechi. Dacă nu catadicsiţi să-mi vorbiţi în limba neamului meu, atunci mai bine ţineţi-vă gura!

Numai că Eragon nici nu repetă în graiul omenesc ceea ce spusese, nici nu plecă. Blestemând, Sloan lua din nou cuţitaşul în mână. După fiecare tăietură, pipăia lemnul. Până la urmă, Eragon înţelese că măcelarul încerca să sculpteze ceva. Trecură câteva minute, apoi Sloan spuse cu un glas ceva mai blând:

— Aţi avut dreptate: mă simt mai liniştit dacă am ceva de făcut cu mâinile. Câteodată… câteodată uit ce am pierdut, însă amintirile se întorc mereu şi parcă mă îneacă… Vă mulţumesc pentru că mi-aţi ascuţit cuţitul. Un bărbat nu trebuie să ducă niciodată lipsă de un cuţit ascuţit.

Eragon îl mai privi o vreme, apoi se întoarse pe călcâie şi se duse la Saphira, care-l aştepta. Urcându-se în şa, zise: „Nu mi se pare că Sloan s-ar fi schimbat cine ştie ce”.

„Doar nu te aşteptai să devină cu totul alt om într-un timp atât de scurt”, răspunse Saphira.

„Nu, dar nădăjduiam să înveţe câte ceva aici, în Ellesmera, şi, poate, să se căiască pentru faptele sale.”

„Eragon, dacă el nu vrea să-şi înţeleagă greşelile, nimic nu-l poate sili. Una peste alta, tu ai făcut tot ce puteai pentru el. Acum, trebuie să găsească singur o cale să se-mpace cu soarta. Dacă nu poate, nu-i mai rămâne decât să caute pacea veşnică a

mormântului.”

Din luminişul de lângă locuinţa lui Sloan, Saphira se înălţă în văzduh, zbură peste copacii dimprejur şi o luă spre nord, către Crestele din Tel’naeâr, bătând cât putea de tare din aripi. Soarele de dimineaţă se săltase binişor peste linia orizontului, iar razele de lumină ce se revărsau peste vârfurile copacilor aruncau umbre lungi şi dense, care arătau ca nişte stindarde violete.

Saphira coborî în luminişul de lângă casa dintre pini. Oromis şi Glaedr îi aşteptau. Eragon observă cu mirare că Glaedr avea în spate o şa, proptită între doi ţepi uriaşi, iar Oromis purta robe groase, de călătorie, în albastru şi verde, peste care-şi pusese o cămaşă din zale aurii. Avea şi apărători pe braţe, iar pe spate ducea un scut înalt, în formă de diamant. În scobitura braţului stâng i se vedea un coif ce părea foarte vechi, iar la cingătoare avea sabia sa de culoarea bronzului, pe nume Naegling.

Fluturând din aripi, Saphira atinse pământul pe un petic de iarbă şi trifoi. În vreme ce Eragon descăleca, ea îşi scoase limba şi gustă aerul. „Zburaţi cu noi la vardeni?” îi întrebă pe cei doi maeştri, dând încântată din coadă.

— O să zburăm împreună până ce ieşim din Du Weldenvarden, însă de acolo drumurile noastre se vor despărţi, răspunse Oromis.

— Vă veţi întoarce aşadar în Ellesmera? zise Eragon cam dezamăgit.

— Nu, Eragon, făcu Oromis, clătinând din cap. O să ne continuăm drumul către oraşul Gil’ead.

Saphira şuieră de uimire. Eragon era la fel de mirat ca şi ea.

— Dar de ce tocmai acolo? întrebă.

„Pentru că Regina Islanzadi şi oştile sale s-au îndreptat către Gil’ead, plecând din Ceunon, şi se pregătesc să asedieze oraşul”, zise Glaedr. Eragon tresări, ca de obicei, când vârtejul ameţitor al gândurilor dragonului auriu îi atinse mintea.

„Numai că aşa Imperiul va afla că încă sunteţi în viaţă”, zise Saphira.

Oromis stătu o vreme cu ochii închişi. Lui Eragon îi era cu neputinţă să-şi dea seama ce gândea.

— Vremea tainelor a trecut, Saphira, vorbi în cele din urmă elful. Glaedr şi cu mine v-am învăţat tot ce am putut în cele

câteva luni în care aţi avut răgazul să fiţi învăţăceii noştri. E doar o spoială faţă ce învăţătura pe care aţi fi primit-o în vremurile vechi, dar, dacă ne gândim cât de grele sunt împrejurările, putem spune că am avut noroc să izbutim chiar şi atât. De-acum, şi eu, şi Glaedr credem că ştiţi tot ce vă poate ajuta să-l înfrângeţi pe Galbatorix. Aşadar, de vreme ce nu pare cu putinţă ca voi doi să mai aveţi vreun prilej de a vă întoarce aici înainte de sfârşitul războiului şi nici ca vreun alt Cavaler cu dragonul său să mai aibă nevoie de noi, câtă vreme Galbatorix este încă în viaţă, am hotărât că nu mai avem de ce să rămânem închişi în Du Weldenvarden. E mai important acum să-i ajutăm pe Islanzadi şi pe vardeni să-l dea jos pe Galbatorix decât să ne ţinem la adăpost, aşteptând ca un nou Cavaler să ne caute. Odată ce Galbatorix va afla că încă suntem în viaţă, nu va mai fi atât de încrezător în sine. Pesemne se va întreba dacă nu cumva mai sunt şi alţi Cavaleri care au scăpat de furia lui ucigătoare. Pe de altă parte, apariţia noastră le va prinde bine piticilor şi vardenilor. Ştii bine cât au fost de descurajaţi după ce Murtagh şi Thorn s-au arătat pe Câmpiile Pârjolite. Se prea poate ca astfel numărul oamenilor din Imperiu care se hotărăsc să treacă de partea vardenilor şi a Nasuadei să crească.

Eragon aruncă o privire spre sabia ce atârna la cingătoarea lui Oromis, apoi spuse:

— Dar, Maestre, nădăjduiesc că vă veţi ţine departe de luptă.

— Şi de ce am face-o? întrebă elful, lâsându-şi capul într-o parte. Eragon nu prea ştia cum să răspundă, nedorind să-i jignească nici pe el, nici pe Glaedr. În cele din urmă, spuse:

— Maestre, iartă-mă pentru o asemenea întrebare, dar cum vrei să lupţi dacă nu poţi face decât vrăji dintre cele mai simple? Şi cum rămâne cu suferinţele care te bântuie din când în când? Dacă-ţi pierzi puterile în mijocul unei lupte, poţi să şi mori.

— Ar trebui să ştii de pe-acum, răspunse Oromis, că atunci când se înfruntă doi magicieni învingătorul nu este întotdeauna cel mai puternic. Pe lângă asta, am foarte multă putere ascunsă aici, în nestemata de pe mânerul sabiei.

Şi, întinzând braţul, atinse diamantul galben încrustat în mânerul lui Naegling.

— De mai bine de o sută de ani, Glaedr şi cu mine am vărsat

înăuntrul diamantului fiecare picătură de putere de care ne puteam lipsi. Ne-au ajutat şi alţii – de două ori pe săptămână, câţiva elfi din Ellesmera treceau să mă vadă şi îmi dăruiau cât puteau de mult din energia lor. Eragon, nici măcar nu-ţi poţi închipui cât de multă putere se ascunde aici. Cu ajutorul ei, sunt în stare să mut din loc şi un munte. Deci îţi dai seama că nu va fi nicio greutate să mă apăr, pe mine şi pe Glaedr, de săbii, suliţe şi săgeţi şi chiar de bolovanii azvârliţi din catapulte. Cât despre suferinţele mele, află că am ţesut câteva farmece, folosindu-mă tot de acest diamant, care să mă apere de primejdii dacă mi se întâmplă ceva pe câmpul de luptă. Vezi, dară, că Glaedr şi cu mine nu suntem nici pe departe neajutoraţi.

Ruşinat, Eragon îşi plecă fruntea şi şopti:

— Înţeleg, Maestre.

Oromis se mai îmblânzi puţin.

— Îţi mulţumesc pentru grija pe care ne-o porţi! Ai toată dreptatea să te frămânţi, căci războiul este plin de primejdii şi până şi cel mai încercat războinic îşi poate pierde viaţa în încleştarea luptei. Cauza noastră însă merită orice jertfă. Dacă Glaedr şi cu mine ne găsim sfârşitul, să ştii că îl vom întâmpina cu bucurie, căci astfel putem ajuta Alagaesia să se elibereze din robia lui Galbatorix.

— Dar, dacă muriţi, zise Eragon cu sufletul îngheţat, şi totuşi noi izbutim să-l ucidem pe Galbatorix şi să redobândim ultimul ou, cine-i va instrui pe Cavaler şi pe dragonul său?

Spre mirarea sa, Oromis întinse braţul şi-l apucă strâns de umăr.

— Dacă se va întâmpla aşa, spuse solemn elful, atunci va fi de datoria voastră, Eragon, a ta şi a Saphirei, să le fiţi maeştri. Haide, Eragon, n-ai de ce să te temi! N-ai să fii singur. Nu mă îndoiesc nicio clipă că Islanzadi şi Nasuada vor face în aşa fel încât să fii ajutat de cei mai înţelepţi şi pricepuţi oameni şi elfi.

Eragon se simţi cuprins de o nelinişte ciudată. De multă vreme tânjise ca toţi cei din jur să-l vadă ca pe un bărbat în toată firea, însă nu se simţea pregătit să-i ia locul lui Oromis. Până şi gândul i se părea necuviincios. Pentru prima dată, el înţelese că avea, în cele din urmă, să îmbătrânească, fără să se mai poată bizui pe sfaturile altuia. I se puse un nod în gât.

Dându-i drumul la umăr, Oromis arătă cu mâna către

Brisingr, pe care Eragon încă o ţinea în braţe, şi zise:

— Întreaga pădure s-a cutremurat când tu, Saphira, ai trezit la viaţă copacul Menoa. Jumătate dintre elfii din Ellesmera ne-au căutat pe Glaedr şi pe mine şi ne-au rugat fierbinte să sărim în ajutorul său. Unde mai pui că am fost nevoit să-l împac pe Gilderien cel înţelept ca să nu vă pedepsească pentru suferinţa pe care aţi provocat-o.

„N-am de gând să-mi cer iertare, zise Saphira. Nu aveam vreme să stăm la discuţii ca să convingem copacul să ne ajute."

— Înţeleg, încuviinţă Oromis, şi să ştii, Saphira, că vorbele mele nu au fost o dojana. Voiam doar să ştiţi ce urmări au avut isprăvile voastre.

La cererea lui, Eragon îi întinse noua sa sabie, luându-i în schimb coiful pentru ca elful să o poată cerceta mai bine.

— Rhunon s-a întrecut pe ea însăşi, spuse Oromis. Puţine arme, săbii sau nu, se pot măsura cu asta. Eragon, eşti norocos să ai parte de o asemenea sabie minunată.

Apoi citi însemnul de pe tăiş şi ridică puţin din sprâncenele sale arcuite.

— Brisingr… un nume foarte potrivit pentru sabia unui Cavaler al Dragonilor.

— Da, spuse Eragon. Numai că, nu ştiu de ce, de câte ori îi rostesc numele, sabia ia…

Şovăi, şi, în loc să spună foc – adică „Brisingr" în limba străveche, spuse:

— Sabia izbucneşte în flăcări.

Sprâncenele lui Oromis se înălţară şi mai mult.

— Chiar aşa? Şi Rhunon n-a ştiut să-ţi dea nicio explicaţie pentru o asemenea ciudăţenie?

În timp ce vorbea, îi dădu sabia îndărăt lui Eragon şi-şi luă coiful.

— Ba da, Maestre, răspunse Eragon, apoi îi povesti la ce se gândise bătrâna elfă.

— Mă întreb… făcu Oromis după ce Eragon termină, plimbându-şi privirea de la el către linia orizontului; apoi, clătină uşor din cap şi-şi întoarse din nou ochii cenuşii către Eragon şi Saphira, părând şi mai serios decât la început. Mi-e teamă totuşi că mândria m-a făcut să mă arăt mai încrezător decât trebuia. E drept că Glaedr şi cu mine nu suntem neajutoraţi, dar nici nu suntem în deplinătatea forţelor, aşa cum

bine-ai spus, Eragon. Glaedr e rănit, iar eu… am şi eu slăbiciunea mea. Nu degeaba mi s-a spus Schilodul Nevătămat. Dacă duşmanii noştri ar fi oameni de rând, asta n-ar fi mare lucru. Chiar şi aşa, putem să ucidem oameni cu sutele şi chiar cu miile. Numai că potrivnicul nostru este cel mai cumplit vrăjmaş care a trăit vreodată pe această lume. Nu-mi face nicio plăcere să recunosc, dar Glaedr şi cu mine suntem mai slabi şi este cu putinţă să nu scăpăm cu viaţă din luptele ce ne aşteaptă. Am avut parte de vieţi lungi şi împlinite, iar jalea secolelor ne apasă, însă voi doi sunteţi tineri, proaspeţi şi plini de speranţe. Dacă poate cineva să-l înfrângă pe Galbatorix, voi sunteţi aceia.

Oromis îl privi pe Glaedr, părând tulburat.

— De aceea, pentru a vă ajuta în lupta voastră şi ca o prevedere pentru cazul în care nouă ni s-ar întâmpla ceva, Glaedr, cu încuviinţarea mea, a hotărât…

„Am hotărât, zise Glaedr, să vă dăruiesc miezul inimii mele, Saphira Solzi Sclipitori şi Eragon, Biruitor al Umbrei.”

Eragon o simţi pe Saphira la fel de uimită pe cât era şi el. Se uitară amândoi la măreţul dragon auriu, mult mai înalt şi masiv decât ei la un loc. „Maestre, spuse Saphira, asemenea cinste este mai presus de cuvinte, dar… eşti sigur că ai încredere în noi?”

„Da, am”, răspunse Glaedr şi îşi aplecă botul până ce aproape că-i atinse creştetul lui Eragon. „Multe pricini m-au făcut să mă hotărăsc. Mai întâi, dacă aveţi miezul inimii mele cu voi, veţi putea vorbi cu mine şi cu Oromis oricât de mare ar fi depărtarea dintre noi, iar eu vă voi ajuta cu puterile mele de câte ori veţi fi la ananghie. Iar dacă Oromis şi cu mine vom cădea în luptă, cunoştinţele şi înţelepciunea noastră, a amândurora, precum şi puterile mele vă vor aparţine pentru totdeauna. M-am gândit mult la toate astea şi sunt sigur că am făcut alegerea cuvenită."

— Dar, dacă Oromis moare, spuse încet Eragon, chiar vrei să trăieşti fără el; închis în Eldunari?

Glaedr întoarse capul şi-şi aţinti asupra lui unul dintre ochii săi uriaşi. „Nu vreau să fiu despărţit de Oromis, dar, orice-ar fi, am să fac şi în continuare tot ce pot pentru a-l da pe Galbatorix jos de pe tronul său. Este singurul nostru ţel şi nici măcar moartea nu ne va abate de la el. Eragon, gândul de a o pierde

pe Saphira te îngrozeşte, şi pe bună dreptate, însă Oromis şi cu mine am avut nevoie de secole de-a rândul pentru a înţelege că această pierdere este de neocolit. Oricât am fi de grijulii, cu trecerea timpului, unul dintre noi va muri. Nu e un gând prea plăcut, dar acesta este adevărul. Acesta este mersul lumii.”

Foindu-se în loc, Oromis zise:

— Ar fi o prefăcătorie din partea mea să spun că un asemenea gând îmi este pe plac, dar scopul vieţii nu este să faci ce vrei, ci ce trebuie. Asta ne cere soarta.

„Vă întreb deci, Saphira Solzi Sclipitori şi Eragon Biruitor al Umbrei, zise Glaedr, îmi primiţi darul odată cu tot ce înseamnă el?”

„Primesc”, spuse Saphira.

„Primesc”, răspunse şi Eragon după ce şovăi puţin.

Atunci, Glaedr îşi dădu capul pe spate. Muşchii stomacului i se încordară de câteva ori, iar gâtul începu să-i pulseze, de parcă îi rămăsese ceva înfipt înăuntru. Proptindu-se mai bine pe picioare, dragonul auriu întinse gâtul în faţă. Pe sub armura sa de solzi strălucitori, fiecare tendon i se întinsese. Înghiţi de mai multe ori, din ce în ce mai repede, până ce în sfârşit îşi coborî capul către Eragon şi deschise fălcile. Din gâtlej îi ieşea aer fierbinte, puternic mirositor, aşa că Eragon închise ochii pe jumătate, luptându-se să nu se sufoce. Privind în adâncurile fălcilor lui Glaedr, îi văzu gâtul strângându-se o ultimă dată. De îndată, printre pliurile roşii de carne apăru o sclipire aurie. O clipă mai târziu, un soi de glob, destul de mare, alunecă pe limba stacojie a dragonului şi-i căzu din gură atât de iute încât Eragon era cât pe ce să nu-l poată prinde.

Când atinse miezul inimii, alunecos şi acoperit cu salivă, Eragon făcu ochii mari şi se împletici pe picioare, căci într-o clipa ajunsese să simtă toate gândurile, emoţiile şi senzaţiile lui Glaedr. Erau atât de strâns legaţi încât se simţi copleşit. Pe undeva, se aşteptase la ceva asemănător, însă gândul că ţinea în mâini chiar sufletul dragonului îl tulbura.

Glaedr clipi, scuturând din cap de parcă fusese împuns cu o lance, şi se grăbi să-şi ascundă mintea de Eragon, cu toate că acesta din urmă încă îi simţea licărul gândurilor şi putea să-i ghicească emoţiile.

Miezul inimii arăta ca o nestemată uriaşă, aurie. Era cald la pipăit şi avea sute de feţe ascuţite, unele mai mari, altele mai

mici, care făceau unghiuri ciudate între ele. Înăuntrul său se vedea o sclipire tulbure, precum flacăra unei lămpi acoperite. Lumina slabă pâlpâia într-un ritm lent, dar constant. La prima vedere, părea să fie la fel peste tot, însă, pe măsură ce se uita mai bine, Eragon văzu din ce în ce mai multe amănunte – vârtejuri mici ce se răsuceau şi se mişcau la voia întâmplării, pete întunecate care nu se mişcau aproape deloc şi izbucniri de fulgere puternice, cât un vârf de ac, ce se aprindeau o clipă, apoi se pierdeau la loc în marea de lumină. Era o făptură vie.

— Poftim, zise Oromis şi îi dădu un sac zdravăn de pânză.

Spre uşurarea lui Eragon, legătura dintre el şi Glaedr se rupse de îndată ce ascunse Eldunari în sac, astfel că n-o mai atingea cu mâinile goale. Fără să-şi fi recăpătat pe deplin cumpătul, strânse sacul la piept, plin de veneraţie la gândul că ţinea în braţe sufletul lui Glaedr şi temându-se de ceea ce se putea întâmpla dacă scăpa miezul inimii din ochi.

— Mulţumesc, Maestre, izbuti el să îngaime, plecându-şi fruntea către dragonul auriu.

„O să-ţi păzim miezul inimii cu preţul vieţii”, adăugă Saphira.

— Nu! făcu Oromis, cu glas puternic. Nu cu preţul vieţii! Nici să nu spuneţi asta! Fireşte, nu trebuie ca, din neglijenţă, să lăsaţi să i se întâmple cine ştie ce lui Glaedr, dar nici nu trebuie să vă jertfiţi pentru a-l apăra pe el, pe mine sau pe oricine altcineva. Trebuie să rămâneţi în viaţă cu orice preţ, altfel toate speranţele noastre se vor nărui şi lumea se va cufunda în întuneric.

— Da, Maestre, spuseră în acelaşi timp Eragon şi Saphira, el cu glas tare, ea cu ajutorul gândurilor.

Glaedr rosti: „Dat fiind că i-aţi jurat credinţă şi supunere Nasuadei, puteţi să-i povestiţi despre miezul inimii mele dacă v-o cere, dar numai dacă nu aveţi de ales. De dragul puţinilor dragoni care mai sunt în viaţă, adevărul despre Eldunari trebuie să rămână ascuns.”

„Dar Aryei ne îngăduiţi să-i spunem?” întrebă Saphira.

— Dar lui Blodhgarm şi celorlalţi elfi pe care regina i-a trimis să ne apere? spuse şi Eragon. Când ne-am luptat ultima dată cu Murtagh, le-am îngăduit să-mi pătrundă în minte. Dacă ne vei sări în ajutor în mijlocul unei bătălii, Maestre, au să te observe.

„Lui Blodhgarm şi vrăjitorilor săi le puteţi vorbi despre Eldunari, răspunse Glaedr, dar numai după ce se leagă cu

jurământ că vor păstra taina.”

Oromis îşi puse coiful pe cap.

— Arya este fiica lui Islanzadi, aşa că mi se pare că s-ar cuveni să ştie. Cu toate astea, nu le povesti nici ei, nici Nasuadei decât dacă trebuie neapărat. O taină pe care mai mulţi o împărtăşesc nu mai este taină. Dacă vă puteţi stăpâni, încercaţi ca nici măcar să nu vă gândiţi la Eldunari, pentru ca nimeni să nu vă poată fura adevărul din minte.

— Am înţeles, Maestre.

— Iar acum trebuie să plec, zise Oromis şi-şi trase o pereche de mănuşi groase pe mâini. Am auzit de la Islanzadi că Nasuada a început asediul oraşului Feinster şi că vardenii au mare nevoie de tine.

„Am rămas prea mult în Ellesmera”, zise Saphira.

„Poate că da, încuviinţă Glaedr, dar a fost timp petrecut cu folos.”

Alergând câţiva paşi, Oromis sări pe singurul picior din faţă al dragonului auriu şi se urcă pe spinarea înaltă şi zimţată, se aşeză în şa şi începu să-şi lege curelele care-i ţineau picioarele.

— În zbor, îi strigă elful lui Eragon, putem să repetăm numele adevărate pe care le-ai învăţat cât ai stat aici ultima dată.

Eragon se duse la Saphira şi i se urcă în spinare cu grijă, apoi înveli miezul inimii lui Glaedr într-o pătură pe care o vârî în desagi. Îşi legă picioarele, aşa cum făcuse Oromis, simţind în spate revărsarea nesfârşită de energie dinspre Eldunari.

Glaedr se apropie la pas de marginea Crestelor din Tel’naeir şi-şi desfăcu aripile uriaşe. În clipa în care el sări către cerul vârstat de nori, pământul se cutremură, iar văzduhul răsună şi se înfiora. Glaedr îşi coborî aripile, îndepărtându-se de marea de copaci de dedesubt. Saphira îl urmă, aruncându-se în gol şi lăsându-se să cadă câteva sute de picioare înainte să urce la loc alături de el. Eragon se prinse mai bine de un ghimpe de pe spinarea ei.

Glaedr trecu în frunte, iar cei doi dragoni se îndreptară către sud-vest. Bătând din aripi mai repede sau mai încet, plutiră peste pădurea deasă.

Saphira îşi dădu capul pe spate şi scoase un muget răsunător. Din faţă, Glaedr îi răspunse. Strigătele lor trufaşe răsunau de-a curmezişul boltei, înspăimântând păsările şi

fiarele de dedesubt.

În zbor

Plecând din Ellesmera, Saphira şi Glaedr zburară, fără să se oprească, peste străvechea pădure a elfilor, înălţându-se mult deasupra pinilor uriaşi, cu ace de culoare închisă. Din când în când, pădurea se rărea, făcând loc unui lac sau unui râu ce şerpuia încoace şi încolo. Adesea, la malul apei erau adunate turme întregi de cerbi mici, care se opreau din băut şi ridicau ochii, urmărindu-i pe dragoni zburând pe cer. Numai că Eragon nu avea prea mult răgaz să admire peisajul, căci trudea din greu repetând în minte fiecare cuvânt din limba străveche pe care-l învăţase de la Oromis. Dacă uita ceva sau greşea pronunţia, elful îl punea să repete cuvântul până ce-l reţinea.

În prima zi de călătorie, pe la sfârşitul după-amiezii, ajunseră la hotarele pădurii. Acolo, deasupra făgaşului umbrit dintre copaci şi pajiştile de dincolo de ei, Saphira şi Glaedr îşi dădură târcoale în zbor. „Ai grijă de miezul inimii tale, Saphira, dar şi de al meu”, spuse dragonul auriu.

„Aşa am să fac, Maestre”, răspunse ea.

De pe spinarea lui Glaedr, Oromis strigă:

— Eragon, Saphira, fie să aveţi parte de vânturi prielnice! Şi fie ca în clipa în care ne vom reîntâlni să avem în faţa ochilor zidurile din Uru’baen!

— Vânturi prielnice şi vouă! le răspunse Eragon.

Apoi, Glaedr se întoarse şi urmă hotarele pădurii către vest. Aşa avea să ajungă la capătul din nord al lacului Isenstar, iar de acolo în Gil’ead. În vremea aceasta, Saphira o ţinu mai departe către sud-vest, ca şi la început.

Zbură toată noaptea, oprindu-se numai ca să bea apă şi pentru ca Eragon să-şi poată dezmorţi picioarele şi să se uşureze. De data aceasta, nu mai întâlniră vârtejuri de aer care să li se împotrivească, aşa cum li se întâmplase la venire. Aerul era limpede şi curat, ca şi cum natura însăşi era nerăbdătoare

să-i vadă întorşi la vardeni. La răsăritul celei de-a doua zilei, văzură că deja pătrunseseră destul de adânc în deşertul Hadarac. De acolo se îndreptară spre sud, pentru a trece dincolo de hotarul de est al Imperiului. Până ca bezna să învăluie din nou pământul şi cerul şi să-i îmbrăţişeze cu braţele sale reci, Saphira şi Eragon trecuseră deja de pustiul nisipos şi pluteau iarăşi peste câmpiile mănoase ale Imperiului. Puseseră la cale să treacă printre Uru'baen şi lacul Tudosten, pe drumul către Feinster.

După ce zburase două zile şi două nopţi fără să doarmă, Saphira era istovită. Coborând peste un mic desiş de fagi aflat pe malul unui iaz, se cuibări la umbra lor şi dormi vreo câteva ceasuri. În vremea asta, Eragon stătea de veghe şi se antrena pentru a se obişnui cu Brisingr.

De când se despărţiseră de Oromis şi Glaedr, el se simţise cuprins de o îngrijorare care nu-l slăbea nicio clipă, tot întrebându-se peste ce aveau să dea când aveau să ajungă în Feinster. Ştia că şi el, şi Saphira erau mai bine apăraţi decât alţii, astfel încât nu trebuia să se teamă de moarte sau de răni, însă, când îşi amintea de bătălia din Farthen Dur şi de Câmpiile Pârjolite, de sângele care ţâşnea din braţele şi picioarele retezate şi de urletele răniţilor, precum şi de sabia ce-l străpunsese, arzându-l ca un fier înroşit, îşi simţea stomacul greu şi începea să tremure de încordare. Pe de o parte, parcă-i venea să treacă la luptă şi să-şi măsoare puterile cu toţi soldaţii laolaltă. Pe de alta, parcă nu voia decât să dea bir cu fugiţii şi să se ascundă într-o scorbură adâncă şi întunecoasă.

După ce porniră din nou la drum şi începură să zărească şirurile de bărbaţi înarmaţi care mărşăluiau pe dedesubt, se simţi şi mai îngrozit. Ici şi colo, din satele pârjolite se înălţau vălătuci de fum. La vederea atâtor ruine, se simţi scârbit. Întorcând privirea, strânse în pumn ghimpele de care se ţinea şi îşi miji ochii până ce nu-şi mai văzu decât dosul palmelor cu pielea îngroşată.

„Micuţule, spuse Saphira, care părea greoaie şi obosită, am mai făcut asta şi înainte. Nu lăsa să te tulbure aşa."

Părându-i rău că-i abătuse atenţia de la zbor, Eragon îi răspunse:

„Îmi pare rău… Când ajungem am să fiu bine. Numai că vreau să se termine odată totul."

„Ştiu.”

El pufni şi-şi şterse nasul îngheţat de mâneca tunicii. „Câteodată, îmi doresc să-mi fi plăcut lupta aşa de mult cum îţi place ţie. Atunci mi-ar veni mult mai uşor.”

„Dacă ţi-ar plăcea, zise ea, lumea întreagă s-ar închina la picioarele noastre, cu Galbatorix în frunte. Nu, să ştii că e mai bine că nu îndrăgeşti vărsarea de sânge aşa ca mine. Asta ne îngăduie să îndreptăm balanţa. Unul fără altul suntem ca nişte schilozi. Numai împreună suntem întregi. Acum, fă bine şi limpezeşte-ţi mintea de toate gândurile astea otrăvite şi spune-mi o ghicitoare care să mă ţină trează.”

„Prea bine, spuse el, după ce se gândi puţin. Ascultă: sunt colorat în roşu, în albastru, în galben şi-n toate culorile curcubeului, sunt lung sau scurt, gros sau subţire şi adesea mă odihnesc încovrigat. Pot să înghit o sută de oi la rând fără să mă satur. Ce sunt?”

„Un dragon, fireşte”, răspunse ea fără şovăială.

„Nu, un covor de lână.”

„Puah!”

Cea de-a treia zi de călătorie se scurse îngrozitor de încet. Nu se auzeau decât bătăile aripilor Saphirei, răsuflarea sa greoaie şi aspră şi mugetul înfundat al aerului ce zbura pe la urechile lui Eragon. Din pricină că stătuse atâta în şa, pe el începuseră să-l doară picioarele şi mijlocul, dar oboseala sa nu era nimic pe lângă cea a Saphirei, căreia îi ardea fiecare muşchi. Chiar şi aşa, mergea înainte fără să se plângă. Nu-i îngădui nici măcar să-i aline suferinţa cu o vrajă, spunându-i: „Când ajungem, ai să ai nevoie de orice fărâmă de putere”.

La câteva ceasuri după căderea nopţii, Saphira se împletici şi se prăbuşi puţin prin aer. Eragon îşi simţi stomacul urcându-i-se în gât. Neliniştit, se îndreptă în şa şi se uită în jur, căutând să vadă ce se întâmplase, însă nu văzu decât bezna de dedesubt şi stelele ce sclipeau pe boltă.

„Cred că am ajuns la râul Jiet, zise Saphira. Aici aerul este mai rece şi umed, aşa cum e firesc deasupra apei. Înseamnă că nu mai avem mult şi ajungem în Feinster.”

„Eşti sigură că poţi găsi oraşul pe întuneric? Să nu care cumva să ajungem la vreo sută de mile mai la nord sau mai la sud!”

„Nu te teme. Mi se poate întâmpla şi mie să mă rătăcesc, dar

oricum mă descurc mai bine ca tine şi ca orice altă făptură care nu se poate desprinde de la pământ. Dacă hărţile pe care le-am văzut la elfi sunt bune, nu putem fi decât la vreo cincizeci de mile de Feinster. De la înălţimea asta, oraşul se va vedea de la depărtare. Cine ştie dacă nu o să ne ajungă la nas şi mirosul fumului care se înalţă pe coşuri."

Şi chiar aşa era. Ceva mai târziu, când nu mai rămăseseră decât vreo câteva ceasuri până la răsărit, la vest de ei apăru o strălucire roşie, slabă. Văzând-o, Eragon se răsuci şi-şi scoase armura din desagi, apoi îşi luă pe el cămaşa de zale, apărătoarea pentru cap, coiful, pulparele şi apărătorile pentru braţe. Şi-ar fi dorit să aibă şi scutul, însă îl lăsase la vardeni, înainte să plece împreună cu Nar Garzhvog către pitici.

Apoi, scotoci cu un braţ prin boccele până ce găsi sticluţa argintie cu faelnirv pe care i-o dăduse Oromis. Era rece la pipăit. Sorbi o singură dată din sucul fermecat, care-i pârjoli cerul gurii. Avea gust de mure, mied şi cidru cu mirodenii. Îşi simţi obrajii încinşi. În câteva clipe, începu să-şi recapete puterile. Scuturând sticluţa, observă, spre îngrijorarea lui, că aproape a treia parte din faelnirv se terminase, cu toate că nu băuse din el decât de două ori. „Pe viitor, trebuie să fiu mai chibzuit", se gândi.

Pe măsură ce se apropiau, strălucirea de la orizont se topi în mii de sclipiri disparate, de la cele ale felinarelor mici, ţinute cu o singură mână, până la focurile de gătit sau cazanele uriaşe cu smoală aprinsă, din care se înălţau pale de fum negru, urât mirositor. La lumina roşie a focurilor, Eragon zări o mare de suliţe şi coifuri lucitoare, care se îndreptau către poalele zidurilor dimprejurul unui oraş mare şi bine apărat. Sus, pe parapet, siluete minuscule alergau de colo-colo, slobozind săgeţi asupra asediatorilor, turnând peste ei cazane cu ulei încins, tăind frânghiile aruncate de jos şi răsturnând scările grosolane de lemn, pe care vardenii tot încercau să urce. De pe pământ se înălţau ţipete slabe. Se mai auzea şi mugetul unui berbec de lemn care se tot izbea de porţile de fier ale oraşului.

Privind câmpul de luptă şi observând aşezarea trupelor, a clădirilor şi a maşinilor de război, Eragon se simţi de-a dreptul înviorat. Dincolo de ziduri se întindeau sute de bordeie prăpădite, înghesuite unele în altele, printre care niciun cal nu putea să treacă fără greutate – erau locuinţele celor prea săraci

pentru a putea sta în oraş. Cele mai multe păreau părăsite, iar unele fuseseră rase de pe faţa pământului pentru ca vardenii să se poată apropia nestingheriţi de ziduri. Vreo douăzeci dintre căsuţe ardeau. Sub ochii lui, focul se răspândi, sărind de la un acoperiş de stuf la altul. La est, mai multe dungi negre şi răsucite arătau locul în care vardenii săpaseră şanţuri pentru a-şi apăra tabăra. De cealaltă parte a oraşului se aflau docuri de piatră, aidoma celor pe care Eragon şi le amintea din Teirm, apoi oceanul întunecat şi neliniştit, care părea să se întindă la nesfârşit.

Eragon se simţi străbătut de un fior sălbatic, asemănător celui care o scutura pe Saphira. Apucă strâns în pumn mânerul sabiei. „Pare-mi-se că încă nu ne-au observat. Să le dăm de ştire despre sosirea noastră?”

Saphira îi răspunse slobozind un răget care-i făcu dinţii să clănţăne şi colorând văzduhul în faţa lor cu o pală groasă de flăcări albastre.

Dedesubt, vardenii şi apărătorii oraşului se opriră. O clipă, câmpul de luptă se cufundă în tăcere. Apoi, vardenii izbucniră în urale şi începură să lovească în scuturi cu suliţele şi săbiile, în vreme ce oamenii din oraş gemeau deznădăjduiţi.

„Ah! făcu Eragon, clipind des. Mai bine nu făceai asta. Acum nu mai văd nimic.”

„Îmi pare rău.”

„Primul lucru pe care trebuie să-l facem, spuse el clipind în continuare, este să găsim un cal sau vreun alt animal care tocmai a murit ca să-ţi poţi recăpăta puterile.”

„Nu e nevoie să…”

Dar Saphira se opri, căci în clipa aceea simţi o altă minte întinzându-se către ei. După o clipă de spaimă, Eragon o recunoscu pe Trianna.

„Eragon! Saphira! strigă vrăjitoarea. Aţi ajuns la ţanc! Arya şi un alt elf s-au urcat pe ziduri, dar au nimerit peste o ceată mare de soldaţi. Dacă nu-i ajută nimeni, pot să-şi piardă vieţile din clipă în clipă. Grăbiţi-vă!”

Brisingr!

Saphira îşi strânse aripile pe lângă corp şi începu să coboare

iute, năpustindu-se către clădirile întunecate din oraş. Eragon lăsă capul în jos, ferindu-se de vântul ce-i sufla drept în faţă. Împrejurul lor, lumea se învârti dintr-odată când Saphira se aplecă spre dreapta pentru ca arcaşii să n-o poată atinge.

Ea îşi încetini coborârea. Eragon îşi simţea tot trupul greu, apoi însă apăsarea dispăru, căci Saphira reîncepuse să zboare drept. Săgeţile şuierau pe lângă ei ca nişte ulii care scoteau strigăte ciudate – unele zburau departe, altele izbuteau să-i lovească, însă vrăjile ţesute de Eragon îi fereau de primejdie.

Plutind jos, peste zidurile din afară ale oraşului, Saphira scoase din nou un răget şi-şi întinse ghearele şi coada, dărâmând mai mulţi oameni de pe creastă şi azvârlindu-i la pământ, cale de optzeci de picioare.

La capătul îndepărtat al zidului de sud se afla un turn înalt şi pătrat, în care erau patru baliste. Uriaşele maşinării aruncau ţepuşe de fier, de douăsprezece picioare în lungime, către vardenii adunaţi în faţa porţilor. Dincolo de zid, Eragon şi Saphira zăriră vreo sută şi mai bine de soldaţi care săriseră asupra a doi războinici. Aceştia din urmă stăteau cu spatele lipit de turn, încercând din toate puterile să pareze loviturile ce cădeau ca ploaia.

În ciuda întunericului şi a faptului că se afla sus, în văzduh, Eragon văzu că unul din cei doi războinici era Arya.

Saphira sări de pe parapet şi se lăsă în mijlocul soldaţilor, strivind câţiva sub picioare. Restul se împrăştiară, urlând de spaimă şi luaţi pe nepregătite. Saphira mugi, supărată că prada îi scăpa din gheare, şi-şi flutură coada de jur împrejur, culcând la pământ încă vreo duzină de duşmani. Unul încercă să fugă pe lângă ea, dar, iute ca un şarpe, Saphira îl prinse în fălci şi-l scutură, rupându-i spinarea. Încă patru avură aceeaşi soartă.

Între timp, cei care rămăseseră în viaţă dispăruseră printre clădirile dimprejur.

În graba mare, Eragon îşi desfăcu picioarele din curele, apoi sări jos. În clipa în care atinse pământul, greutatea armurii îl făcu să cadă într-un genunchi. Mârâi, şi se ridică.

— Eragon! strigă Arya fugind către el.

Elfa gâfâia şi era scăldată în sudoare din creştet până în tălpi. Nu avea armură, ci doar un surtuc de piele şi un coif uşor, pictat într-un negru adânc, ca să nu o dea de gol în întuneric.

— Bine-ai venit, Bjartskular. Bine-ai venit, Biruitor al Umbrei,

toarse Blodhgarm, care venise lângă ea.

Colţii săi mici sclipeau portocaliu în lumina torţelor, iar ochii îi scânteiau. Coama de pe ceafă şi spinare i se ridicase, ceea ce-l făcea să pară şi mai sălbatic decât de obicei. Şi el şi Arya erau murdari de sânge, însă Eragon nu-şi putea da seama dacă era sau nu al lor.

— Sunteţi răniţi? întrebă.

Arya clătină din cap, iar Blodhgarm spuse:

— Am câteva zgârieturi, dar nimic serios.

„Ce faceţi aici, fără nimeni care să v-ajute?" întrebă Saphira.

— Porţile, zise Arya de-abia trăgându-şi răsuflarea. De trei zile încercăm să le spargem, însă nu le putem face nimic cu ajutorul magiei, iar berbecul de luptă cu greu le-a sfărâmat un pic. Aşa că am convins-o pe Nasuada…

Dar se opri pentru a-şi trage sufletul. Blodhgarm continuă în locul ei:

— Arya a convins-o pe Nasuada să pună la cale atacul din noaptea asta, pentru ca, la adăpostul luptelor, noi să ne putem strecura în Feinster fără să fim văzuţi şi să deschidem porţile dinăuntru. Din păcate, ne-am întâlnit cu trei magicieni care ne-au atacat cu gândurile şi ne-au împiedicat să folosim magia, în vreme ce ei chemau soldaţii, care ne-au copleşit cu numărul lor.

Ascultându-l pe elf, Eragon îşi lăsă palma pe pieptul unuia dintre soldaţii morţi şi-i sorbi energia care-i mai rămăsese, pe care apoi i-o dărui Saphirei.

— Şi unde sunt acum vrăjitorii? întrebă, trecând la un alt leş. Blodhgarm ridică din umerii săi acoperiţi cu blană.

— Pare-se că s-au înfricoşat de sosirea voastră, Shur'tugal.

„Şi pe bună dreptate", mârâi Saphira.

Eragon sorbi energia altor trei soldaţi. Ultimului îi luă şi scutul mic şi rotund, de lemn.

— Ei, atunci, spuse ridicându-se, haideţi să le deschidem vardenilor porţile, ce ziceţi?

— Da, fără întârziere, zise Arya; făcu un pas înainte, apoi îl privi dintr-o parte pe Eragon. Ai o sabie nouă, spuse.

— Da, încuviinţă el. Rhunon m-a ajutat s-o făuresc.

— Şi ce nume i-ai dat, Biruitor al Umbrei? întrebă Blodhgarm. Eragon se pregătea să răspundă, când patru soldaţi ieşiră în fugă de pe o alee întunecată cu suliţele coborâte. Dintr-o singură mişcare graţioasă, o scoase pe Brisingr din

teacă şi-i reteză primului duşman suliţa, apoi, din aceeaşi lovitură, îi reteză capul. Sabia părea să strălucească de bucurie sălbatică. Arya se întinse şi ucise încă doi bărbaţi înainte ca ei să poată face vreo mişcare, în vreme ce Blodhgarm sări în lături şi-l culcă la pământ pe ultimul, ucigându-l cu propriul pumnal.

— Grăbiţi-vă! strigă Arya şi o luă la fugă spre porţile oraşului. Eragon şi Blodhgarm se luară după ea, în vreme ce Saphira venea şi ea, la câţiva paşi, călcând cu zgomot pe lespezile de piatră. De sus, de pe creasta zidului, arcaşii trăgeau în ei cu săgeţi. De trei ori, câte o ceată de soldaţi se apropie în fugă, din mijlocul oraşului, şi se năpusti la ei. Fără să încetinească, Eragon, Arya şi Blodhgarm îi culcară la pământ. Dacă le scăpau câţiva, se ocupa Saphira, care-i învăluia pe toţi cu pale de foc.

Zgomotul înfundat al berbecului care se izbea de porţile înalte de patruzeci de picioare deveni mai puternic pe măsură ce ei se apropiau. Eragon văzu doi bărbaţi şi o femeie, în robe închise la culoare, care şedeau în faţa porţilor ferecate în fier, cântând în limba străveche şi legănându-se dintr-o parte într-alta cu braţele ridicate deasupra capetelor.

Observându-i, cei trei tăcură şi, cu robele fluturându-le în urmă, o luară la fugă în susul străzii mari ce străbătea oraşul, ducând spre fortăreaţa din capătul îndepărtat al acestuia.

Eragon ar fi vrut să-i urmărească, dar era mai important să le dea drumul vardenilor în oraş, unde nu aveau sa mai fie la cheremul oamenilor de pe ziduri. „Mă întreb ce ticăloşie au mai pus la cale ăia”, îşi zise în vreme ce-i privea pe magicieni îndepărtându-se.

Înainte ca ei patru să ajungă la porţi, cincizeci de soldaţi înveşmântaţi în armuri sclipitoare se revărsară din turnurile de strajă şi se proţăpiră în faţa uriaşelor uşi de lemn. Unul dintre ei lovi cu mânerul sabiei în scut şi striga:

— N-o să treceţi niciodată, demoni spurcaţi! Asta-i casa noastră şi n-o să le îngăduim urgalilor, elfilor şi altor monştri sălbatici să intre aici. Plecaţi, căci în Feinster nu veţi găsi decât sânge şi jale!

Arya arătă spre turnuri şi şopti la urechea lui Eragon:

— Scripeţii care deschid porţile sunt ascunşi acolo.

— Du-te, răspunse el. Tu şi Blodhgarm strecuraţi-vă pe lângă

ei şi furişaţi-vă înăuntru. Între timp, eu şi Saphira o să-i ţinem ocupaţi.

Arya făcu un semn de încuviinţare, apoi dispăru împreună cu Blodhgarm printre umbrele negre ca cerneala ce împrejmuiau casele din spatele lui Eragon şi al Saphirei. În minte, Eragon simţi că Saphira se pregătea să sară asupra grupului de soldaţi. Atingând-o pe piciorul din faţă, îi spuse: „Aşteaptă. Mai întâi, lasă-mă să încerc ceva”.

„Dar, dacă nu iese, atunci îmi dai voie să-i fac bucăţi?” întrebă ea lingându-şi colţii.

„Da, atunci poţi să faci tot ce vrei cu ei.”

Încet, Eragon se îndreptă spre soldaţi ţinându-şi sabia şi scutul pe lângă corp. De sus, o săgeată zbură către el, însă se opri brusc, în aer, când nu mai avea decât vreo două clipe până să-l atingă, şi căzu la pământ. Eragon privi chipurile înspăimântate ale soldaţilor, ridica glasul şi spuse:

— Mă cheamă Eragon şi mi se spune Biruitorul Umbrei! Poate c-aţi auzit de mine, poate nu. Oricum, aflaţi că sunt Cavaler al Dragonilor şi că am jurat să-i ajut pe vardeni să-l dea jos pe Galbatorix de pe tron. Spuneţi-mi, le-aţi jurat vreunii dintre voi credinţă lui Galbatorix şi Imperiului în limba străveche? Haideţi… răspundeţi!

Bărbatul care vorbise mai înainte şi care părea a fi căpitanul zise:

— Noi nu i-am jura credinţă regelui nici dacă ne-ar pune sabia la gât. O slujim pe Lady Lorana. Ea şi familia sa ne-au fost stăpâni de patru generaţii încoace şi ne-a mers foarte bine cu ei.

Ceilalţi soldaţi îi răspunseră printr-un mormăit de încuviinţare.

— Atunci veniţi alături de noi! strigă Eragon. Lăsaţi armele jos şi vă făgăduiesc că nu veţi păţi nimic nici voi, nici familiile voastre. Nu aveţi cum să apăraţi oraşul de vardeni, de oamenii din Surda, de pitici şi de elfi.

— Aşa zici tu, strigă un soldat. Dar dacă Murtagh şi dragonul ăla roşu al lui vor apărea iarăşi pe aici?

Eragon şovăi un pic, apoi spuse cu un glas foarte încrezător:

— Nu se poate pune cu mine şi cu elfii care luptă pentru vardeni. L-am alungat deja o dată.

În stânga soldaţilor, îi văzu pe Arya şi pe Blodhgarm, care

ieşeau pe furiş dindărătul uneia dintre scările de piatră ce duceau sus şi, cu paşi uşori, se strecurau către turnul de strajă de acolo. Căpitanul soldaţilor zise:

— Chiar dacă noi n-am jurat credinţă regelui, Lady Lorana a făcut-o. Cu ea ce-ai să faci, dară? S-o omori? S-o arunci în temniţă? Nu, noi nu vom trăda şi nu vă vom îngădui să treceţi nici vouă, nici fiarelor care vor să ne dărâme zidurile. Nici tu, nici vardenii nu le veţi aduce decât moarte celor care au fost siliţi să slujească Imperiul. De ce n-ai putut să rămâi ascuns, Cavalere? De ce n-ai ţinut capul jos, pentru ca noi, ceilalţi, să putem trăi în pace? Ştiu… ispita faimei şi a bogăţiilor a fost prea puternică. Pentru a-ţi face pofta, ne-ai distrus casele. Ei bine, Cavalere, te blestem! Te blestem din tot sufletul! Vină o zi în care să părăseşti Alagaesia pentru totdeauna!

Eragon se înfiora – blestemul era aproape aidoma cu cel pe care-l rostise ultimul Ra’zac în Helgrind. Îşi aminti că şi Angela îi prezisese acelaşi viitor. Cu ceva greutate, îşi alungă gândurile şi zise:

— Nu vreau să vă ucid, dar am s-o fac dacă sunt nevoit. Lăsaţi armele!

Pe tăcute, Arya deschise uşa turnului de strajă din stânga şi se strecură înăuntru. Sprinten ca o pisică sălbatică la vânătoare, Blodhgarm trecu prin spatele soldaţilor către cel de-al doilea turn. Dacă vreun soldat se nimerea să se întoarcă, nu avea cum să nu-l vadă. Căpitanul scuipă pe jos, la picioarele lui Eragon.

— Unde mai pui că tu unul nici măcar nu arăţi a om! Ne-ai trădat neamul, spurcăciune!

Cu asta, el îşi ridică scutul şi sabia şi începu să se apropie încet:

— Biruitor al Umbrei, mârâi. Ha! Mi-ar veni mai uşor să cred că băiatul de doişpe’ ani al lui frate-meu a ucis o Umbră decât că ai fi izbutit tu!

Eragon aşteptă până când celălalt se apropiase binişor, apoi făcu un singur pas înainte şi lovi cu sabia, străpungând scutul frumos împodobit al duşmanului, retezându-i braţul cu care-l ţinea, apoi înfigându-i-o în piept, până ce-i ieşi prin spate. Omul se zvârcoli o dată, apoi rămase nemişcat. În clipa în care Eragon scoase sabia din pieptul său, dinăuntrul turnurilor se auzi o larmă – roţile dinţate şi lanţurile începuseră să se mişte,

trăgând în lături bârnele uriaşe care ţineau porţile ferecate.

— Puneţi armele jos sau muriţi! strigă Eragon.

Urlând într-un glas, douăzeci de soldaţi veniră în fugă spre el, fluturându-şi săbiile. Ceilalţi se risipiră şi alergară către oraş sau îi urmară sfatul şi-şi lăsară săbiile, suliţele şi scuturile pe lespezile de piatră cenuşie, îngenunchind apoi alături, cu mâinile pe genunchi.

Un nor de picături mici de sânge se adună împrejurul lui Eragon, în vreme ce el îşi croia drum printre soldaţi, sărind de la unul la altul înainte ca ei să apuce să facă vreo mişcare. Saphira culcă vreo doi la pământ, apoi suflă foc pe nări peste alţi doi, care se prăbuşiră pe dată din pricina armurilor încinse. Eragon se opri la câţiva paşi de soldatul din spate şi rămase nemişcat, cu braţul întins după ultima lovitură de sabie. Aşteptă câteva clipe, apoi auzi cele două bucăţi retezate ale trupului bărbatului căzând la pământ una după alta.

Arya şi Blodhgarm ieşiră din turnurile de strajă tocmai când porţile gemură şi se deschiseră, scoţând la iveală capătul gros şi plin de aşchii al berbecului de luptă al vardenilor. Arcaşii de pe creastă de deasupra lor începură să strige deznădăjduiţi şi se traseră înapoi, căutându-şi locuri din care să se poată apăra mai uşor. Printre porţi apărură zeci de braţe ce le deschiseră mai larg, iar Eragon văzu o mulţime de vardeni cu chipuri mohorâte, oameni şi pitici îngrămădiţi în tunelul de la intrare.

— Biruitor al Umbrei! strigară unii, alţii: Argetlam! sau: Bine-ai venit înapoi! E o zi minunată pentru vânătoare!

— Aceştia sunt prizonierii mei, zise Eragon şi arata cu sabia către soldaţii îngenuncheaţi în apropiere. Legaţi-i, dar aveţi grijă ca toţi să se poarte bine cu ei. Le-am dat cuvântul ca nu vor păţi nimic.

Şase războinici se grăbiră sa-i îndeplinească porunca.

Vardenii dădură buzna, revârsându-se în oraş. Armurile care clincăneau şi încălţările ce loveau pământul se împleteau într-un tunet neîncetat. Spre bucuria sa, Eragon îi văzu pe Roran şi pe Horst şi pe alţi câţiva bărbaţi din Carvahall în cel de-al patrulea şir de războinici, îi strigă, iar Roran ridică ciocanul, în semn de salut, şi fugi către el.

Eragon îl apucă de braţul drept şi-l trase într-o îmbrăţişare aspră. Făcând un pas înapoi, observa că vărul său părea mai bătrân şi mai mohorât decât înainte.

— Era şi timpul să ajungi, mârâi Roran. Muream cu sutele aici încercând să cucerim zidurile.

— Eu şi Saphira am venit cât am putut de repede. Katrina ce face?

— E bine.

— După ce terminăm aici, trebuie să-mi povesteşti tot ce s-a-ntâmplat de când am plecat.

Roran strânse din buze şi încuviinţă. Apoi arătă către Brisingr, spunând:

— De unde ai sabia?

— De la elfi.

— Şi cum se cheamă?

— Bris… dădu să răspundă Eragon, numai că tocmai atunci ceilalţi unsprezece elfi pe care Islanzadi îi trimisese să-i apere pe el şi pe Saphira ieşiră în fugă din şirul de soldaţi şi-i înconjurară. Se întoarseră şi Blodhgarm şi Arya, care îşi curăţa de sânge tăişul sabiei înguste, înainte ca Eragon să apuce să-şi ducă vorba până la capăt, pe poarta oraşului intră Jormundur care-l salută:

— Biruitor al Umbrei! Zău ca mă bucur să te văd! Eragon îl salută şi el şi-l întrebă:

— Şi acum ce facem?

— Ce crezi tu că-i mai bine, zise Jormundur, trăgând de frâiele armăsarului său castaniu. Trebuie să ne croim drum până la fortăreaţă.

Din câte văd, nu cred că Saphira va încăpea să treacă printre case, aşa ca ar trebui sa zburaţi şi sa-i distrugeţi pe toţi duşmanii pe care-i întâlniţi. Daca aţi putea să deschideţi o cale de intrare în fortăreaţa sau s-o prindeţi pe Lady Lorana, aţi fi de mare ajutor.

— Nasuada unde-i?

Jormundur arata cu braţul peste umar.

— În spatele oştilor, împreuna cu Regele Orrin, urmărind bătălia. Privi câteva clipe şirul de războinici care continuau sa între pe poartă, apoi se întoarse din nou către Eragon şi Roran.

— Stronghammer, locul tău este în fruntea războinicilor pe care-i ai în grijă, nu aici, la taclale cu văru-tău.

Şi, cu asta, aprigul comandant îşi îmboldi calul cu călcâiele şi o apucă pe strada întunecoasă, dându-le tot felul de porunci vardenilor cu voce răstită. Roran şi Arya dădură să-l urmeze,

însă Eragon îl apucă pe Roran de umăr şi atinse sabia Aryei cu a sa.

— Aşteptaţi, le spuse.

— Ce-i? făcură amândoi scoşi din răbdări.

„Da, ce-i? întreba şi Saphira. Noi stăm aici şi vorbim şi uită-te câtă pradă se iroseşte.”

— Tatăl meu! zise Eragon cu glas tare. Nu e Morzan, e Brom!

— Brom? se miră Roran.

— Da, Brom.

Până şi Arya părea surprinsă.

— Eşti sigur, Eragon? De unde ştii?

— Dacă nu eram sigur, nu aduceam vorba. Am să vă explic mai târziu, dar trebuia să vă dezvălui adevărul cât mai repede.

Roran clătina din cap:

— Brom… n-aş fi bănuit niciodată, dar acum că-mi spui, parca mi se pare că totul se leagă mai bine. Pesemne eşti fericit sa scapi de numele lui Morzan.

— Nici nu-ţi dai seama cât, zise Eragon rânjind. Roran îl bătu pe spate, apoi spuse:

— Ai grijă de tine, da?

Şi o luă la fugă împreună cu Horst şi cu ceilalţi săteni. Arya dădu să plece şi ea în aceeaşi direcţie, însă, înainte să apuce sa facă mai mult de câţiva paşi, Eragon o strigă pe nume şi rosti:

— Schilodul Nevătămat a plecat din Du Weldenvarden şi i s-a alăturat lui Islanzadi la Gil’ead.

Ochii verzi ai elfei se măriră. Ea mişcă din buze de parcă voia să întrebe ceva, dar, înainte să aibă răgazul s-o facă, şirul de războinici o învălui, aşa că se văzu nevoită să o ia la fugă alături de ei. Blodhgarm veni mai aproape de Eragon:

— Biruitor al Umbrei, de ce a părăsit înţeleptul îndurerat pădurea?

— El şi tovarăşul său au hotărât că a venit clipa să înfrunte Imperiul şi să i se arate lui Galbatorix.

Blana elfului se văluri.

— Asta-i o veste mare, într-adevăr.

Eragon se urcă la loc în şa, spunându-le celor doisprezece care-l străjuiau:

— Croiţi-vă drum până la fortăreaţă! Ne întâlnim acolo.

Fără să mai aştepte vreun răspuns, Saphira sări pe treptele ce duceau sus pe ziduri. Acestea se crăpau sub greutatea ei.

Ajunse pe parapetul lat şi de acolo îşi luă zborul peste bordeiele care ardeau, împrejurul oraşului, bătând iute din aripi pentru a se înălţa.

„Înainte să le mai vorbim şi altora despre Oromis şi Glaedr, ne va trebui îngăduinţa Aryei”, zise Eragon, amintindu-şi că el, Orik şi Saphira îi juraseră Reginei Islanzadi că aveau să păstreze taina când fuseseră pentru prima oară în Ellesmera.

„Sunt convinsă că ne va îngădui după ce aude povestea”, zise Saphira.

„Da.”

Zburară din loc în loc prin Feinster, coborând de câte ori vedeau mai mulţi duşmani laolaltă sau acolo unde vardenii păreau să întâmpine greutăţi. Dacă nu erau atacaţi de îndată, Eragon încerca să-i convingă pe toţi soldaţii să se predea. Nu izbutea de fiecare dată, dar se simţea mulţumit că încercase, căci mulţi dintre cei care se înghesuiau pe străzi nu erau soldaţi adevăraţi, ci oameni obişnuiţi din Feinster. Tuturor el le spunea:

— Nu voi, ci Imperiul este duşmanul nostru. Dacă nu ridicaţi armele, nu aveţi de ce vă teme.

De câteva ori văzu şi femei sau copii alergând prin oraşul cufundat în beznă. Acestora le porunci să se ascundă prin casele dimprejur şi cu toţii îi dădură ascultare. În tot acest timp, cerceta minţile celor din jur, căutând magicieni care ar fi putut încerca să le facă vreun rău, dar nu găsi niciunul, în afară de cei trei pe care-i văzuse deja şi care avuseseră grijă să-şi ţină gândurile ascunse de el. Văzând că nu dă de ei nicăieri unde se purtau lupte, se îngrijoră puţin.

„Poate că au de gând să fugă din oraş”, îi spuse Saphirei.

„Crezi că Galbatorix le-ar îngădui să plece în mijlocul unei bătălii?”

„Mă îndoiesc că îi convine să-şi piardă vrăjitorii.”

„Poate că ai dreptate, dar tot trebuie s-avem grijă. Cine ştie ce pun la cale?”

Eragon ridică din umeri. „Deocamdată, cel mai bun lucru pe care-l putem face este să-i ajutăm pe vardeni să ia oraşul în stăpânire cât mai repede.”

Ea încuviinţă şi începu să coboare către o piaţă din apropiere în care izbucnise o bătălie îndârjită.

Lupta în oraş era altfel decât cea în câmp deschis, cu care

erau deja obişnuiţi. Străzile înguste şi clădirile înghesuite una lângă alta o împiedicau pe Saphira să se mişte după cum voia, aşa că îi venea greu să le răspundă celor care-i atacau, deşi Eragon îi simţea apropiindu-se cu mult înainte să-i vadă. Întâlnirile cu soldaţii deveneau astfel nişte încăierări aprige şi deznădăjduite, întrerupte numai de câte o izbucnire de foc sau de magie. De mai multe ori, Saphirei i se întâmplă să sfărâme pereţii câte unei case cu coada. Datorită norocului, agilităţii şi farmecelor lui Eragon, amândoi izbutiră să se ferească de răni prea serioase, dar atacurile dese îi făceau să fie şi mai chibzuiţi şi încordaţi decât erau de obicei într-o bătălie.

După cel de-al cincilea atac, Eragon era atât de furios încât, când duşmanii începură să dea înapoi, aşa cum făceau de fiecare dată, până la urmă se luă după ei, hotărât să-i ucidă pe toţi. Spre mirarea sa, îi văzu plecând de pe stradă şi năpustindu-se prin uşa zăvorâtă a unei croitorii.

Eragon îi urmări, sărind peste sfărâmăturile de lemn. În prăvălie era întuneric beznă şi mirosea a pene de găină şi parfum vechi. Ar fi putut face lumină cu ajutorul unei vrăji, însă, ştiind că pentru soldaţi era şi mai greu decât pentru el, se abţinu. Le simţea minţile undeva aproape şi le auzea răsuflările gâfâite, dar nu era sigur ce se afla între ei şi el. Înainta încetişor, în prăvălia întunecoasă, pipăind podeaua cu tălpile la fiecare pas. Îşi ţinea scutul ridicat, iar sabia deasupra capului, gata să lovească.

Auzi ceva venind în zbor către el, cu un zgomot foarte slab, ca un fir de aţă căzând la podea.

Se trase înapoi şi se clătină pe picioare în clipa în care un buzdugan sau un ciocan de luptă îi lovi scutul, făcându-l bucăţele. Izbucniră strigăte. Un om dărâma un scaun sau o masă şi ceva se lovi cu zgomot de zid. Eragon se năpusti şi simţi cum Brisingr se înfunda în carne, până ce dădu de os. Simţi în vârful sabiei o greutate, o trase afară, iar omul pe care-l lovise căzu grămadă.

Îşi îngădui să tragă cu ochiul îndărăt la Saphira, care-l aştepta afară pe aleea îngustă. Abia atunci văzu că în vârful unui stâlp de fier de lângă uşă se afla un felinar aprins, a cărui lumină îl dădea de gol soldaţilor duşmani. Se îndepărtă repejor de uşa deschisă şi aruncă într-o parte rămăşiţele scutului.

Auzi din nou ceva prăbuşindu-se, precum şi un zgomot de

paşi amestecaţi – soldaţii ieşiseră în goană prin spate, urcându-se pe nişte trepte. Eragon se luă după ei. La catul al doilea se afla locuinţa oamenilor care aveau în stăpânire prăvălia. Se auziră strigăte şi plânsetul unui copil. Eragon străbătu în grabă mai multe odăiţe, dar nu luă seama la nimeni, atent numai la cei pe care-i urmărea. În cele din urmă, îi încolţi într-o cameră de zi, foarte înghesuită, luminată de flacăra tremurătoare a unei singure lumânări.

Îi ucise pe cei patru duşmani din patru lovituri agile, înfiorându-se când sângele lor îl stropi. Găsi un scut nou, pe care-l luă de la unul dintre ei, apoi se opri să privească leşurile. I se părea urât să le lase să zacă într-o cameră, aşa că le aruncă pe fereastră.

Când se întorcea la scări, o siluetă apăru după un colţ şi dădu să-l lovească în coaste cu un pumnal. Vârful acestuia se opri, chiar înainte de a-l atinge, datorită farmecelor. Luat pe nepregătite, Eragon o ridică pe Brisingr deasupra capului şi tocmai se pregătea să-i reteze duşmanului capul, când îşi dădu seama că acela nu era decât un băiat care nu putea avea mai mult de treisprezece ani. Îngheţă. „Aş fi putut fi eu, se gândi. În locul lui, aş fi făcut la fel.” Privind dincolo de băiat, văzu un bărbat şi o femeie în cămăşi de noapte şi cu tichii împletite, înghesuiţi unul în altul şi uitându-se îngroziţi la el.

Se înfiora. Lăsă sabia jos şi, cu mâna liberă, luă pumnalul de la băiatul care-şi pierduse tot curajul.

— V-aş sfătui, spuse Eragon şi se tulbură el însuşi auzindu-şi glasul puternic, să nu ieşiţi până ce lupta nu ia sfârşit. Îmi pare rau, mai zise după câteva clipe de şovăială.

Ruşinat, se grăbi să iasă din prăvălie şi să se întoarcă la Saphira. O apucară în josul străzii.

Nu departe de croitorie, dădură peste mai mulţi oameni de-ai Regelui Orrin care duceau cu ei sfeşnice de aur, tipsii şi alte obiecte de argint, giuvaiere şi tot felul de mobile, pe care le scoteau dintr-un conac foarte arătos în care tocmai pătrunseseră. Eragon smulse din braţele unuia un morman de covoare.

— Duceţi-le înapoi! strigă către întreaga ceată. Am venit să-i ajutăm pe oamenii ăştia, nu să-i tâlhărim! Sunt fraţii şi surorile, mamele şi taţii noştri! Acum n-am să vă fac nimic, dar daţi de veste tuturor că, dacă mai prind pe cineva prădând oraşul, am

să pun să fie legat şi biciuit ca un hoţ de rând ce este!

Saphira mârâi, arătându-şi încuviinţarea. Sub ochii lor aprigi, războinicii dojeniţi duseră prada îndărăt în conac. „Şi-acum, îi spuse Eragon Saphirei, poate izbutim să…”

— Biruitor al Umbrei! Biruitor al Umbrei! strigă un bărbat, venind în goană către ei. După armură, era unul dintre vardeni.

— Ce-i? întrebă Eragon, strângând mai tare sabia în pumn.

— Avem nevoie de ajutorul tău. Şi al tău, Saphira.

Se luară după el, până ce ajunseră la o clădire mare din piatră. Mai multe zeci de vardeni şedeau ghemuiţi îndărătul unui zid mic din faţa ei. Păreau uşuraţi să-i vadă venind.

— Nu vă apropiaţi! zise unul dintre ei arătând cu braţul. Înăuntru e o ceată mare de soldaţi cu arcurile îndreptate spre noi.

Eragon şi Saphira se opriră. Cel care-i călăuzise spuse:

— Nu putem ajunge la ei. Uşile şi ferestrele sunt ferecate şi, dacă încercam să le spargem, trag în noi cu săgeţile.

Eragon se uită la Saphira şi întrebă: „O faci tu sau mă laşi pe mine?”

„O fac eu”, veni răspunsul, iar ea sări în sus, fluturând aprig din aripi şi apoi se lăsă pe acoperiş. Clădirea se cutremură. Ferestrele se sparseră. Eragon şi ceilalţi războinici o priviră cu teamă şi respect, în vreme ce ea îşi înfipse vârfurile ghearelor în mortarul ce ţinea pietrele laolaltă şi, mârâind din pricina greutăţii, sfărâmă clădirea, până ce dădu de soldaţii îngroziţi, pe care-i ucise ca un şorecar ce a nimerit în cuibul şobolanilor. Când se întoarse la Eragon, vardenii se traseră înapoi. Se vedea că erau înfricoşaţi de sălbăticia sa. Numai că Saphira nici nu-i băgă în seamă, ci începu să-şi lingă labele ca să-şi cureţe solzii de mizerie.

„Ţi-am spus vreodată că-mi pare din ce în ce mai bine că nu suntem duşmani?” întrebă Eragon.

„Nu, dar îţi mulţumesc. Eşti tare drăguţ.”

Peste tot prin oraş soldaţii se luptau cu o înflăcărare ce-l uimi pe Eragon – nu se trăgeau înapoi decât în clipa în care nu mai aveau de ales şi făceau tot ce puteau pentru a-i încetini pe vardeni. Din pricina acestei împotriviri îndârjite, nu ajunseră în partea de vest a oraşului, unde se afla fortăreaţa, decât după ce pe cer începuseră să apară primele semne ale răsăritului.

Fortăreaţa îşi merita numele – era înaltă, pătrată şi avea mai

multe turnuri de felurite înălţimi. Acoperişul era din ardezie, aşa că nu i se putea da foc. În faţă era o curte largă, în care se aflau mai multe acareturi şi un şir de patru catapulte, iar de jur împrejur era un zid gros, de piatră, cu mai multe turnuleţe mici. Pe creasta acestuia erau sute de soldaţi, iar jos, în curte, cam tot pe-atâţia. Singura cale de a intra era o arcadă lată şi arcuită, tăiată în zid, ferecată de un grilaj gros din fier şi de două uşi la fel de masive din lemn de stejar.

Mai multe mii de vardeni se înghesuiau lângă zid, încercând să sfărâme grilajul cu berbecul pe care-l aduseseră de la poarta mare sau să urce pe zid folosindu-se de gheare de fier şi scări pe care apărătorii le tot culcau la pământ. Roiuri de săgeţi şuierau încoace şi încolo peste zid. Balanţa nu părea să se încline în favoarea nimănui.

„Poarta”, zise Eragon arătând cu braţul.

Saphira coborî prin aer şi curăţă creasta zidului, deasupra porţii, cu o pală de foc. Apoi se lăsă acolo, scoţând fum pe nări. Eragon simţi o zguduitură în trup.

„Du-te, îi spuse ea. Eu am să văd de catapulte până să apuce să arunce cu pietroaie în vardeni.”

„Ai grijă”, zise Eragon în vreme ce cobora pe zid.

„Ei să aibă grijă!” veni răspunsul. Saphira îşi arătă colţii către suliţaşii adunaţi împrejurul catapultelor. Jumătate dintre aceştia fugiră înăuntru.

Zidul era prea înalt pentru ca Eragon să poată ajunge jos dintr-o săritură, aşa că Saphira îşi coborî coada şi o înfipse într-o despicătură. Eragon vârî sabia în teacă, apoi coborî folosindu-se de ţepii ei ca de nişte trepte. Ajuns la capăt, îşi dădu drumul şi mai căzu cale de douăzeci de picioare. Se rostogoli într-o parte, ca să nu-şi frângă vreun os, şi se trezi în mijlocul vardenilor.

— Salutări, Biruitor al Umbrei, zise Blodhgarm, ieşind din mulţime împreună cu ceilalţi unsprezece elfi.

— Salutări, spuse Eragon, scoţând-o din nou pe Brisingr din teacă. De ce n-aţi deschis încă poarta?

— E apărată de multe vrăji, Biruitor al Umbrei, şi ar fi nevoie de multă putere pentru a o sfărâma. Tovarăşii mei şi cu mine suntem aici pentru a vă apăra pe voi doi şi nu ne putem îndeplini datoria dacă ne irosim puterile.

Înăbuşindu-şi un blestem, Eragon răspunse:

— Deci ar fi mai bine să ni le irosim Saphira şi cu mine, Blodhgarm? Crezi că aşa vom fi mai bine apăraţi?

Elful îl privi lung cu ochii săi galbeni, nepătrunşi, apoi înclină uşor din cap.

— O să deschidem porţile cât ai clipi, Biruitor al Umbrei.

— Nu, opriţi-vă, mârâi Eragon. Aşteptaţi aici.

Îşi croi drum până în faţa vardenilor şi se apropie cu paşi mari de grilaj.

— Faceţi-mi loc! strigă către războinicii înghesuiţi.

Aceştia se traseră înapoi ascultători. În clipa aceea, o ţepuşă de fier dintr-o balistă se lovi de farmecele care-l apărau pe Eragon şi zbură în lături răsucindu-se prin aer. Din curte, Saphira scoase un răget, apoi se auzi zgomot de lemne sfărâmate şi de frânghii întinse care se rupeau. Apucându-şi sabia în ambele mâini, Eragon o ridică deasupra capului şi strigă:

— Brisingr!

Tăişul izbucni în flăcări albastre, iar războinicii din spatele lui scoaseră strigăte de uimire. Eragon păşi în faţă şi lovi grilajul. Într-un fulger orbitor, sabia reteză cu uşurinţă bara groasă de fier. În acelaşi timp, Eragon simţi cum puterile i se istoveau parcă mai repede, căci Brisingr rupsese şi vrăjile ce apărau grilajul. Zâmbi. După cum nădăjduise, farmecele ţesute de Rhunon erau mult mai tari decât cele ale duşmanilor.

Fără să se grăbească, dar şi fără să zăbovească mai mult decât era nevoie, făcu o gaură cât mai mare în grilaj, apoi se trase la o parte când bucata de fier retezată căzu pe pietre cu un zgomot ca de tunet. Trecu de grilaj şi se apropie de uşile de stejar. Îşi lipi sabia de locul în care se împreunau, se încorda şi o împinse prin deschizătura îngustă, până în partea cealaltă. Apoi făcu flăcările să ardă mai tare, până ce izbuti să sfărâme lemnul cu uşurinţă, ca şi cum ar fi tăiat o bucată de pâine proaspătă. De jur împrejur, se învârtejiră pale de fum gros, făcându-l să lăcrimeze şi să-şi simtă gâtlejul uscat.

Mişcă sabia în sus pentru a reteza zăvorul uriaş ce fereca uşile dinăuntru. De îndată ce simţi că greutatea care-o apăsa pe Brisingr se micşora, o scoase şi lăsă flăcările să se stingă. Purta mănuşi groase, aşa că nu şovăi să apuce marginea încinsă a unei uşi şi s-o tragă spre el din toate puterile. Cealaltă uşă se deschise şi ea, parcă de la sine, cu toate că, într-o clipă, Eragon

văzu că Saphira era cea care-o împinsese. Ea se afla în dreapta intrării, privindu-l cu ochii săi albaştri, sclipitori. Îndărătul ei, văzu şi rămăşiţele celor patru catapulte.

Se duse lângă ea, lăsându-i pe vardeni să se reverse în curte, urlându-şi strigătele de luptă. Istovit, atinse cingătoarea lui Beloth cel înţelept şi mai sorbi nişte putere dinăuntrul celor douăsprezece nestemate. O întrebă pe Saphira, care era la fel de sfârşită, dacă nu voia restul, însă ea îl refuză. „Păstreaz-o pentru tine, îi spuse. Nu mai e decât puţină, iar mie îmi trebuie o masă şi o noapte de odihnă."

Eragon se sprijini de ea şi îşi îngădui câteva clipe în care să stea cu ochii pe jumătate închişi. „Nu mai e mult, zise. Totul se va termina în curând."

„Sper şi eu", răspunse Saphira.

Din şirul de războinici care treceau pe lângă ei apăru Angela, înveşmântată în armura ei ciudată, verde şi neagră şi având în mâini arma cu două tăişuri folosită de preoţii piticilor, numită huthvir. Ea se opri lângă Eragon şi-i spuse cu un rânjet răutăcios pe faţă:

— O privelişte pe cinste, dar nu crezi că a fost puţin cam mult?

— Ce vrei să spui? se încruntă el. Angela ridică dintr-o sprânceană.

— Haide, haide, chiar era nevoie să-ţi dai foc la sabie? înţelegând despre ce vorbea, Eragon se linişti şi râse.

— Nu, nu era nevoie. Dar mi-a plăcut. Unde mai pui că n-am ce face – mi-am botezat sabia „Foc", în limba străveche, şi de câte ori rostesc cuvântul tăişul se aprinde ca o crenguţă uscată printre tăciuni.

— Ţi-ai botezat sabia „Foc"? făcu Angela, de parca nu-i venea să creadă. „Foc?" Ce nume-i ăsta? E de-a dreptul banal. Puteai să-i spui „Tăiş înflăcărat" dacă voiai neapărat. Auzi, „Foc!" Hm… Nu era mai bine să-i spui „Piaza Oilor", „Prăpădul Crizantemelor" sau ceva un pic mai deosebit?

— Am deja o „Piază a Oilor", uite-o aici, zise Eragon mângâind-o pe Saphira. Ce nevoie mai am de încă una?

Angela îi zâmbi larg.

— Deci nu eşti încuiat chiar de tot! Cine ştie, poate mai am o nădejde cu tine…

Şi cu asta plecă voioasă către fortăreaţă, răsucindu-şi arma

cu doua tăişuri şi mormăind:

— Foc? Bleah…

Saphira mârâi înfundat şi zise: „Ai grijă cui îi spui Piaza Oilor, Eragon, să nu care cumva s-o păţeşti chiar tu pe pielea ta.”

„Da, Saphira.”

Clipa osândei

Între timp, Blodhgarm şi ceilalţi elfi li se alăturaseră în curte, dar Eragon nu-i luă în seamă, ci se uită după Arya. Când o zări alergând pe lângă armăsarul lui Jormundur, o strigă şi-şi flutură sabia ca să-i atragă atenţia.

Arya îl auzi şi se apropie, graţioasă ca o gazelă. Eragon văzu că izbutise să-şi găsească un scut, un coif mai mare şi o platoşă de metal. Armura sclipea în lumina cenuşie care scălda oraşul. Când ea se opri lângă ei, Eragon zise:

— Saphira şi cu mine o să intrăm în fortăreaţă pe sus şi o să încercăm să o prindem pe Lady Lorana. Vrei să vii cu noi?

Arya încuviinţă.

Sărind pe unul dintre picioarele Saphirei, Eragon se urcă în şa. O clipă mai târziu, Arya veni şi ea şi se aşeză. Platoşa ei era lipită de spatele lui Eragon. Saphira îşi desfăcu aripile catifelate şi-şi luă zborul, lăsându-i pe Blodhgarm şi pe ceilalţi elfi holbându-se după ea mânioşi, dar neputincioşi.

— N-ar trebui să-ţi părăseşti străjile cu atâta uşurinţă, şopti Arya în urechea stângă a lui Eragon, apoi îl cuprinse cu braţul drept pe după mijloc şi-l strânse tare, în vreme ce Saphira plutea peste curte.

Înainte ca el să apuce să-i răspundă, simţi atingerea uriaşei minţi a lui Glaedr. O clipă, oraşul de dedesubt dispăru, iar el nu mai văzu şi nu mai simţi decât ceea ce vedea şi simţea dragonul.

„Viespile-mici-înţepătoare-săgeţi i se loveau de stomac şi săreau la o parte, în vreme ce el se înălţa peste peşterile-de-lemn, răspândite pe ici, pe colo, ale celor-cu-două-picioare-şi-urechi-rotunjite. Sub aripi simţea aerul limpede şi tare, numai bun pentru zbor. Pe spinare, şaua i se frecă de solzi în clipa în care Oromis se aşeză mai bine.

Glaedr scoase limba şi gustă aerul, simţind mirosul aţâţător de lemn-ars-carne-friptă-sânge-vărsat. Fusese de multe ori în acest loc. În tinereţea sa, nu se numea Gil’ead, iar singurii săi locuitori erau elfii-râs-mohorât-limbă-sprintenă şi prietenii lor. De câte ori trecuse pe acolo, se simţise bine, cu toate că îl durea să-şi amintească de cei doi tovarăşi-de-cuib care muriseră în acel oraş, ucişi de Trădătorii-minţi-rătăcite.

Soarele-leneş-un-ochi plutea chiar deasupra orizontului. Spre nord, apa-mare-Isenstar sclipea ca o foaie de argint bine şlefuit. Dedesubt, turma de urechi-ascuţite pe care o conducea Islanzadi era răspândită împrejurul oraşului-muşuroi-sfărâmat. Armurile lor străluceau ca nişte bucăţi de gheaţă. Peste tot se întinsese o pală de fum albăstrui, gros ca ceţurile de dimineaţă.

Iar dinspre sud se apropia de oraş micuţul-gheară-mânioasă-ascuţită-Thorn, care mugea în auzul tuturor, chemându-l pe el, Glaedr, la luptă. Pe spinarea lui era Murtagh-fiu-Morzan, care o ducea în mâna dreaptă pe Za’roc, ce sclipea puternic, precum un cui bine ascuţit.

Privindu-i pe cei doi sărmani puişori, Glaedr îşi simţi sufletul greu. Şi-ar fi dorit ca el şi Oromis să nu fie nevoiţi să-i omoare. «Iarăşi, se gândi el, dragonii şi Cavalerii trebuie să se lupte între ei, şi asta numai din cauza lui Galbatorix-ucigaşul-trădător.» Posomorât, începu să bată mai tare din aripi şi-şi întinse ghearele, pregătindu-se să-i sfâşie pe duşmanii care se apropiau."

Saphira se aplecă pe o parte şi se prăbuşi preţ de o clipă înainte să se îndrepte la loc. Capul lui Eragon îi căzu pe un umăr. „Ai văzut şi tu?” îl întrebă ea.

„Da.” Neliniştit, Eragon trase cu ochiul la desagi, unde era ascuns miezul inimii lui Glaedr, şi se întrebă dacă nu cumva el şi Saphira ar fi trebuit să încerce să-şi ajute Maeştrii. Apoi însă îşi făcu singur curaj, spunându-şi că printre elfi erau numeroşi magicieni, aşa că Oromis şi Glaedr n-aveau să ducă lipsă de ajutor.

— Ce s-a-ntâmplat? întrebă Arya, al cărei glas răsună puternic în urechea lui.

„Oromis şi Glaedr sunt pe cale să se lupte cu Murtagh şi Thorn”, zise Saphira.

Eragon o simţi pe Arya încordându-se.

— De unde ştiţi? întrebă.

— Am să-ţi spun mai târziu. Sper numai sa nu păţească nimic.

— Şi eu la fel, zise Arya.

Saphira zbură sus, deasupra fortăreţei, apoi coborî în linişte şi se lăsă pe vârful celui mai înalt dintre turnuri. Când Eragon şi Arya coborâră pe acoperişul înclinat, ea le spuse: „Ne întâlnim în încăperea cea mare de dedesubt. Ferestrele de aici sunt prea mici pentru mine”. Şi plecă, făcându-i să se clatine din pricina vârtejurilor stârnite de aripile sale.

Eragon şi Arya se lăsară peste marginea acoperişului şi ajunseră pe un pervaz îngust de piatră, aflat la opt picioare mai jos. Fără să se tulbure din pricina înălţimii şi fără să se gândească la soarta ce-l aştepta dacă ar fi căzut, Eragon se strecură, pas cu pas, pe pervaz, până ce dădu de o fereastră în formă de cruce. Deschizând-o, pătrunse într-o încăpere pătrată, plină de rafturi cu tolbe şi rastele cu arbalete mari. Nu era nimeni acolo – pesemne fugiseră toţi când o auziseră pe Saphira coborând pe acoperiş.

Arya intră şi ea pe fereastră. Cercetă camera, apoi făcu un semn spre scările aflate într-un colţ şi se apropie de ele, cu încălţările sale de piele ce nu făceau niciun zgomot pe podeaua de piatră. Luându-se după ea, Eragon simţi dedesubtul lor un vârtej ciudat de energie şi minţile a cinci oameni care se aflau nu departe de ei. Temându-se de un atac cu ajutorul gândurilor, se retrase în sine şi începu să-şi recite în minte câteva versuri dintr-un poem compus de elfi. O atinse pe Arya pe umăr şi şopti:

— Simţi?

— Da, făcu ea. Ar fi trebuit să-l aducem şi pe Blodhgarm cu noi.

Coborâră scările împreună, încercând din răsputeri să nu facă zgomot, încăperea în care pătrunseră era mult mai mare decât prima. Avea cel puţin treizeci de picioare în înălţime, iar în tavan atârna un felinar cu pereţi netezi de sticlă, arzând cu o flacără galbenă. Pereţii erau acoperiţi cu sute de tablouri – bărbaţi cu barbă purtând robe frumos împodobite şi femei cu chipul şters, aşezate printre copii cu dinţi mari şi laţi. Peisaje marine, mohorâte, bătute de vânturi, în care oamenii ucideau cete de urgali cu trupuri strâmbe şi fioroase. Un şir de obloane înalte, de lemn, în peretele de nord dădea către un balcon cu

balustrade de piatră. În faţa ferestrei, aproape de peretele din fund, se aflau mai multe mese mici, rotunde, pline de pergamente, trei scaune tapisate şi două urne mari, de alamă, în care se vedeau buchete de flori uscate. Pe un scaun stătea o femeie destul de masivă, într-o rochie de culoarea liliacului, care semăna bine cu unii dintre bărbaţii din portrete. Purta pe cap o diademă împodobită cu jad şi topaze.

În mijlocul încăperii erau cei trei magicieni pe care Eragon îi zărise ceva mai devreme în oraş – doi bărbaţi şi o femeie. Aceştia stăteau în cerc, cu glugile robelor date pe spate şi braţele întinse în lături, astfel încât degetele li se atingeau. Se legănau în acelaşi ritm, îngânând o vrajă în limba străveche pe care Eragon n-o recunoscu. În mijlocul lor stătea un alt bărbat, îmbrăcat la fel, dar care nu spunea nimic, ci se încrunta de parcă era chinuit de dureri.

Eragon se năpusti cu ajutorul gândurilor către unul dintre vrăjitorii bărbaţi, însă acesta era atât de atent la ce făcea încât nu i se putea intra în minte. Aşadar, Eragon nu izbuti să-l supună, iar bărbatul nici nu păru să bage de seamă că fusese atacat. Pesemne şi Arya încercase acelaşi lucru, căci se încruntă şi şopti:

— Sunt pricepuţi.

— Ştii ce fac? o întrebă Eragon în şoaptă, dar ea clătină din cap. Apoi, femeia cu rochia de culoarea liliacului ridică ochii şi-i văzu pe amândoi, ghemuiţi pe scări. Spre uimirea lui Eragon, ea nu strigă după ajutor, ci îşi duse un deget la buze şi le făcu semn să se apropie. Eragon şi Arya se priviră miraţi din cale-afară.

— Poate e o capcană, şopti el.

— Probabil, zise elfa.

— Şi ce să facem?

— Saphira e departe?

— Nu.

— Atunci să mergem să o salutăm pe gazda noastră.

Încet, încet, se furişară pe trepte şi străbătură camera fără să-şi ia ochii de la magicienii cufundaţi în treaba lor.

— Sunteţi Lady Lorana? întrebă Arya încet, oprindu-se în faţa femeii; aceasta înclină din cap.

— Întocmai, frumoasă domniţă a elfilor. Iar dumneata, continuă ea întorcându-se spre Eragon, eşti Cavalerul

Dragonilor de care am auzit atâtea în ultima vreme? Eragon, Biruitorul Umbrei?

— Da, zise Eragon.

Pe chipul nobil al femeii apăru o expresie de uşurare.

— Ah. Nădăjduiam să vii. Biruitor al Umbrei, trebuie să-i opreşti.

— De ce nu le porunciţi să se predea? şopti Eragon.

— Nu pot, răspunse Lorana. Nu răspund decât în faţa regelui şi a noului său Cavaler. I-am jurat credinţă lui Galbatorix – n-am avut de ales –, aşa că nu pot să ridic braţul împotriva lui sau a celor care-l slujesc. Altfel, aş fi pus eu însămi pe cineva să-i ucidă.

— De ce? spuse Arya. De ce vă temeţi? Lorana strâmbă din buze.

— Ştiind că nu au nicio nădejde să-i alunge pe vardeni de unii singuri şi că Galbatorix nu ne va trimite ajutoare, s-au hotărât să încerce, nu ştiu cum, să dea naştere unei Umbre pentru ca aceasta să se întoarcă împotriva vardenilor şi să răspândească jale şi tulburare printre ai voştri.

Eragon se îngrozi la gândul că poate avea să fie nevoit să lupte cu un alt Durza.

— Dar este cu putinţă ca Umbra să se năpustească şi asupra lor, şi asupra oamenilor din Feinster, nu neapărat împotriva vardenilor.

Lorana încuviinţă din cap.

— Nu le pasă, rosti. Nu vor decât să ucidă cât mai mulţi înainte să-şi piardă ei înşişi vieţile. Sunt nebuni, Biruitor al Umbrei. Te rog, trebuie să-i opreşti de dragul oamenilor mei.

Tocmai atunci Saphira se lăsă pe balustrada balconului, pe care o făcu să se crape lovind-o cu coada. Dădu obloanele la o parte cu laba, făcându-le bucăţi, apoi îşi vârî capul şi umerii înăuntru şi mârâi. Magicienii însă îşi văzură de treabă, de parcă nici n-o simţiseră.

— Vai de mine, făcu Lady Lorana, strângând în pumni braţele jilţului.

— Chiar aşa, zise Eragon, apoi scoase sabia din teacă şi o porni spre cei trei. Saphira venea şi ea din partea cealaltă. în clipa aceea însă lumea se clătină împrejurul lor, iar Eragon se trezi din nou privind prin ochii lui Glaedr.

„Roşu. Negru. Fulgere galbene, tremurătoare. Durere…

durere-frânge-oase în stomac şi în umăr, sub aripa stângă. Durere aşa cum nu mai simţise de sute de ani. Apoi uşurare. Tovarăşul-inimii-sale-Oromis îi vindecase rănile.

Glaedr se îndreptă şi se uită după Thorn. Micuţul-dragon-roşu-năpârcă era mai puternic şi mai iute decât se aşteptase, din pricina grozăviilor pe care i le făcuse Galbatorix.

Thorn îl izbi în partea stângă a trupului, partea cea slabă, acolo unde îi lipsea piciorul. Se răsuciră unul împrejurul altuia, prăbuşindu-se către pământul-tare-plat-frânge-aripă. Glaedr scrâşni din dinţi şi-şi sfâşie potrivnicul cu picioarele din spate, încercând să-l supună.

«N-ai să mă înfrângi tu pe mine, năpârstocule! îşi jură în gând. Eram deja bătrân înainte să apari tu pe lumea asta.»

Gheare-pumnale-albe îl zgâriară pe Glaedr pe coaste şi pe şold. Îşi flutură coada şi-l lovi pe Thorn-colţ-lung-ascuţit într-un picior, străpungându-i coapsa cu unul dintre ţepii de pe spate. Lupta dura deja de multă vreme, aşa că scuturile-nevăzute-de-vrajă îşi pierduseră puterea. De-acum, simţeau durerea fiecărei răni.

Când ajunseră la numai câteva mii de picioare de pământul care se răsucea sub ei, Glaedr răsuflă adânc şi-şi dădu capul pe spate. Îşi încordă muşchii gâtului şi stomacului şi sorbi din străfundurile fiinţei sale unda-groasă-de-foc. Îşi căscă fălcile şi-l învălui pe dragonul cel roşu într-un nimb de flăcări năprasnice. Revărsarea flăcărilor-nesătule-tulburi-clocotite îi gâdila obrajii pe dinăuntru.

Închise gura, punând capăt pârjolului. Dragonul-gheară-ascuţită-falcă-subţire se desprinse de el. Glaedr auzi vocea lui Oromis:

— Îşi pierd puterile, se vede cu ochiul liber. În câteva minute, Murtagh nu se va mai putea apăra, iar eu am să pun stăpânire pe mintea lui. Ori aşa, ori îi vom ucide cu sabia şi colţii.

Glaedr mârâi, încuviinţând, furios pentru că el şi Oromis nu îndrăzneau să vorbească folosindu-şi gândurile, aşa cum făceau de obicei, înălţându-se pe o pală de vânt-cald-dinspre-pământul-arat, se întoarse spre Thorn, care era stropit cu sânge stacojiu pe picioare, mugi şi se pregăti să-l prindă din nou în gheare."

Năucit, Eragon se holba în tavan. Zăcea întins pe spate în turnul din fortăreaţa. Arya era îngenuncheată alături, părând îngrijorată. Îl apuca de un braţ şi-l ajută să se ridice,

sprijinindu-l. De cealaltă parte a încăperii, Eragon o văzu pe Saphira scuturând din cap. Era şi ea la fel de tulburată.

Cei trei magicieni stăteau acolo unde-i lăsaseră, cu braţele întinse, legânându-se şi cântând în limba străveche. Vorbele care ţeseau vraja răsunau neobişnuit de tare. Ecourile umpleau încăperea. Bărbatul din mijlocul lor şedea pe podea, cu pumnii încleştaţi pe genunchi, tremurând din tot corpul şi scuturând din cap.

— Ce s-a-ntâmplat? întrebă Arya cu încordare în glas, apoi îl trase pe Eragon mai aproape şi-şi coborî glasul şi mai mult. De unde ştii ce gândeşte Glaedr, care se află atât de departe, mai ales acum când nici măcar Oromis nu-i poate atinge mintea? Te rog să mă ierţi, Eragon, dar mi-am îngăduit să-ţi citesc gândurile fără ca tu să-mi fi dat încuviinţarea. Eram îngrijorată. Ce soi de legătură este între tine şi Saphira şi Glaedr?

— O să-ţi spun mai târziu, răspunse el, îndreptându-şi spatele.

— Oare aţi primit de la Oromis vreo amuletă sau alt lucruşor fermecat care vă îngăduie să-i vorbiţi lui Glaedr?

— Mi-ar lua prea mult să-ţi explic. O voi face mai târziu, făgăduiesc.

— N-am să mă las până nu aflu, făcu Arya, încuviinţând din cap, după ce şovăise un pic.

Eragon, Saphira şi Arya înaintară către magicieni. Fiecare dintre ei îşi alese un duşman şi lovi. Răsună un zgomot ca de gong, iar Brisingr sări în lături înainte să-şi atingă ţinta, mai-mai să-i scoată lui Eragon braţul din umăr. Şi sabia Aryei se lovi de un scut nevăzut, ca şi laba dreaptă din faţă a Saphirei, ale cărei gheare scârţâiră pe podeaua de piatră.

— Să-l lovim toţi pe ăsta! strigă Eragon şi arătă către magicianul cel mai înalt, un bărbat alb la faţă, cu o barbă cârlionţată. Haideţi repede, înainte să apuce să cheme vreun spirit!

Firește, el şi Arya puteau încerca să străpungă sau să facă să se istovească farmecele de apărare ale duşmanilor folosindu-se de magie la rândul lor, numai că aşa ceva era primejdios câtă vreme nu luai în stăpânire mintea potrivnicului. Şi Eragon, şi Arya ştiau că puteau fi în primejdie de a-şi pierde viaţa din pricina vreunei vrăji pe care nu o cunoşteau.

Pe rând, Eragon, Saphira şi Arya îl hăcuiră, îl străpunseră şi-l

loviră pe magicianul cel bărbos vreme de aproape un minut, dar în zadar. Apoi, în cele din urmă, Eragon simţi că tăişul sabiei sale izbuteşte să pătrundă un pic. Îşi încorda braţul, iar Brisingr lovi năprasnic, retezându-i bărbosului capul. În clipa aceea, văzduhul din faţa ochilor lui Eragon se văluri, iar el simţi o oboseală bruscă – farmecele sale îl apăraseră de cine ştie ce vrajă. Totul se termină în câteva clipe. Eragon se simţi ameţit, de parcă plutea. Stomacul îi ghiorăi. Se strâmbă şi sorbi un pic de putere din cingătoarea lui Beloth cel înţelept.

Chiar dacă simţiseră moartea tovarăşului lor, ceilalţi doi magicieni nu se mişcară din loc, ci începură să cânte şi mai repede. Aveau colţurile gurilor murdare de pete de spumă galbenă, uscată, ochii daţi peste cap, iar de pe buze le zburau picături de salivă. Totuşi, nu încercau nici să fugă, nici să-i atace.

Trecând la următorul – un bărbat gras, cu inele pe degetele mari de la mână –, Eragon, Saphira şi Arya făcură întocmai ca şi cu primul: îl loviră de mai multe ori, până ce izbutiră să-i rupă farmecele de apărare. Până la urmă, Saphira îl ucise, culcându-l la pământ cu ghearele. Bărbatul se lovi de colţul unei trepte şi-şi sfărâmă ţeasta, murind de data aceasta fără vreo vrajă care să-i atace.

În vreme ce Eragon se îndrepta către femeia rămasă, lumini de felurite culori pătrunseră în încăpere prin obloanele sfărâmate şi se adunaseră împrejurul bărbatului aşezat pe podea. Spiritele înflăcărate pâlpâiau mânioase, învârtindu-se în loc şi alcătuind un zid de nepătruns. Bărbatul ridică braţele ca pentru a se apăra şi urlă. Văzduhul răsuna şi pârâia din pricina energiei globurilor care se roteau neîncetat. Eragon simţi un gust amar, ca de fier. Pielea începu să-l furnice. Privind-o pe femeia care mai rămăsese, văzu că i se ridicase părul în cap. Dincolo de ea, Saphira şuiera şi-şi arcuia spatele, încordându-şi tot trupul.

Eragon simţi un fior de teamă. „Nu!” se gândi el, scârbit. „Nu acum! După ce am trecut prin atâtea…” Era mai puternic decât în clipa în care îl înfruntase pe Durza, în Tronjheim, însă asta nu-l ajuta. Cu trecerea timpului, ajunsese să înţeleagă mai bine cât putea fi de primejdioasă o Umbră. Numai trei războinici scăpaseră cu viaţă după ce uciseseră un astfel de duşman: elful Laetri, Cavalerul Imstad şi el însuşi, care nu era câtuşi de puţin

sigur că putea să mai izbândească o dată. „Unde eşti, Blodhgarm?” strigă Eragon cu ajutorul gândurilor. „Avem nevoie de tine!”

Apoi totul de jur împrejur dispăru, iar Eragon văzu în faţa ochilor…

„Albeaţă. Ceaţă albicioasă. Apa-rece-dulce-a-cerului îi mângâia trupul încins de luptă. Scoase limba şi sorbi aerul, bucurându-se de picăturile fine ce-i umezeau limba-uscată-lipicioasă.

Bătu încă o dată din aripi, iar apa-cerului se despărţi înaintea sa, dând la iveală soarele-sclipitor-pârjolitor şi pământul-ceţos-verde-brun. «Unde o fi?» se întrebă Glaedr, răsucindu-şi capul încoace şi încolo, căutându-l pe Thorn. Micul-dragon-roşu-năpârcă zburase sus deasupra oraşului, mult mai sus decât îndrăzneau păsările, acolo unde aerul era puţin şi scoteai aburi pe gură.

— Glaedr, fii atent în spate! strigă Oromis.

Glaedr se răsuci, dar prea târziu. Dragonul cel roşu se izbi de umărul său drept, dându-l de-a rostogolul în aer. Mârâind, Glaedr îl strânse pe puişorul-furios-colţ-ascuţit-gheară-aprigă cu singurul picior din faţă care-i mai rămăsese, încercând să-l sufoce. Dragonul roşu trâmbiţă şi se zvârcoli, aproape să scape din îmbrăţişarea ucigătoare, înfigându-şi ghearele în pieptul lui Glaedr. Acesta îşi dădu capul pe spate şi-şi înfipse colţii în piciorul stâng din spate al lui Thorn, pironindu-l în loc, cu toate că dragonul roşu se zvârcolea şi lovea cu picioarele ca o pisică sălbatică prinsă în capcană. Gura lui Glaedr se umplu de sânge-fierbinte- sărat.

În vreme ce se prăvăleau prin aer, Glaedr auzi zgomotul săbiilor ce loveau în scuturi. Oromis şi Murtagh se luptau cu îndârjire. Thorn se cutremură, iar Glaedr îl văzu pe Murtagh-fiu-Morzan. I se păru că omul părea speriat, cu toate că nu era convins. Chiar dacă fusese legat de atâta vreme de Oromis, tot îi venea greu să înţeleagă ce simţeau făpturile-cu-două-picioare-fără-coarne, cu chipurile lor moi şi rotunde, mai ales că nu aveau nici măcar coadă.

Zgomotul săbiilor încetă, iar Murtagh strigă:

— Blestemat să fii că nu te-ai arătat mai devreme! Blestemat! Puteai să ne ajuţi! Puteai să…

Apoi, păru să se înece. Glaedr mârâi în clipa în care o putere

nevăzută îi opri din cădere, aproape făcându-l să-i dea drumul lui Thorn, apoi îi ridică în văzduh, din ce în ce mai sus, până ce oraşul-muşuroi-sfărâmat rămase doar ca o pată tulbure sub ei şi până şi lui Glaedr îi venea greu să răsufle în aerul subţiat.

«Ce face tinerelul? se întrebă el îngrijorat. Încearcă să-şi ia singur viaţa?»

Apoi, Murtagh reîncepu să vorbească, dar cu un glas mai pătrunzător şi mai gros decât înainte, care răsuna de parcă se afla într-o sală mare şi pustie. Glaedr simţi un fior în solzii de la umeri, recunoscând vocea străvechiului lor duşman.

— Aşadar, Oromis, Glaedr, aţi scăpat cu viaţă, spuse Galbatorix pe un ton blând şi binevoitor, ca un bărbat iscusit la vorbă, cu prietenie prefăcută. De multă vreme am bănuit că elfii ascundeau printre ei un Cavaler sau un dragon. Mă bucur să văd că am avut dreptate.

— Pleacă, ticălos trădător şi spurcat! strigă Oromis. N-ai să ai parte de nicio bucurie de la noi!

Galbatorix chicoti.

— Ce vorbe grele în loc de salut! Zău aşa, Oromis-elda. Oare elfii şi-au pierdut toată faimoasa lor politeţe în aceşti ultimi o sută de ani?

— Tu nu meriţi mai multă politeţe decât un lup turbat.

— Hai, hai, Oromis! Aminteşte-ţi ce mi-ai spus când stăteam în faţa ta şi a celorlalţi Seniori: «Mânia este otravă. Trebuie să-ţi cureţi mintea sau ai să-ţi spurci sufletul de tot». Pot să-ţi dau şi eu acum acelaşi sfat.

— Nu ne poţi tulbura cu vorbele tale veninoase, Galbatorix. Eşti o fiară şi vom avea noi grijă să dispari de pe faţa pământului, chiar dacă trebuie să plătim cu vieţile.

— Dar de ce, Oromis? De ce vă îndârjiţi împotriva mea? Mă întristează să văd că din pricina urii ţi-ai pierdut toată înţelepciunea… Căci ai fost cândva înţelept, Oromis, poate cel mai înţelept dintre fraţii ordinului nostru. Ai fost primul care a observat nebunia ce-mi mânca sufletul şi i-ai convins şi pe ceilalţi Seniori să nu-mi îngăduie să am un al doilea ou de dragon. Foarte înţelept din partea ta, Oromis. N-a folosit la nimic, dar a fost un lucru înţelept. Unde mai pui că ai izbutit, cine ştie cum, să scapi de Kialandi şi Formora, cu toate chinurile la care te-au supus, şi apoi te-ai ascuns până ce toţi duşmanii tăi au pierit, în afară de unul. Şi asta a fost o dovadă

de înţelepciune, elfule! Aici, Galbatorix tăcu o clipă, apoi continuă:

— N-ai de ce să mi te mai împotriveşti. Mărturisesc deschis că am înfăptuit mari grozăvii în tinereţe, dar zilele acelea au trecut demult şi, când mă gândesc la sângele pe care l-am vărsat, remuşcarea mă chinuie. Dar, la urma urmelor, ce vrei de la mine? Nu pot lua înapoi ce am făcut. De-acum, cea mai mare grijă a mea este să dăruiesc pace şi bunăstare Imperiului al cărui stăpân sunt. Nu înţelegi că mi-am pierdut setea de răzbunare? Mânia care m-a călăuzit vreme de atâţia ani s-a stins, s-a făcut cenuşă. Întreabă-te un lucru, Oromis: cine este de vină pentru războiul ce a cuprins Alagaesia? Nu eu. Vardenii sunt cei care l-au iscat. Eu m-aş fi mulţumit să le port de grijă oamenilor mei, lăsându-i pe elfi, pe pitici şi pe cei din Surda să-şi vadă de ale lor. Dar vardenilor nu le-a fost de ajuns. Ei au furat oul din care a ieşit Saphira şi ei sunt cei care lasă în urmă mormane de leşuri. Nu eu. Ai fost cândva înţelept, Oromis, şi poţi fi din nou. Lasă ura deoparte şi vino la mine, în Ilirea. Cu tine alături, putem pune capăt acestei lupte şi da naştere unei ere de pace, care va ţine mai bine de o mie de ani.

Glaedr nu se lăsă convins. Strânse mai tare din fălcile-ascuţite-ne-înduplecate, făcându-l pe Thorn să urle de durere. Zgomotul părea nefiresc de puternic faţă de glasul blând al lui Galbatorix. Cu multă hotărâre, Oromis spuse:

— Nu. Nu ne poţi face să uităm de ticăloşiile tale, lăsându-ne amăgiţi de astfel de minciuni mieroase. Dă-ne drumul! Nu mai ai cum să ne ţii aici multă vreme, iar eu n-am să mai schimb nici măcar o vorbă fără rost cu un trădător ca tine!

— Puah! Eşti un bătrân smintit, zise Galbatorix cu un glas mai aspru şi mânios. Trebuia să primeşti propunerea mea. Ai fi devenit cel mai de seamă dintre sclavii mei. Am să te fac să te căieşti pentru încăpăţânarea de a crede în aşa-zisa dreptate de care eşti atât de îndrăgostit. Află că te înşeli – vă pot ţine acolo cât poftesc de mult, căci am ajuns la fel de puternic ca un zeu şi nimeni nu mă poate opri!

— N-ai să învingi, zise Oromis. Nici măcar zeii nu sunt veşnici, în clipa aceea, Galbatorix rosti un blestem spurcat.

— Credinţele tale nu mă pot împiedica, elfule! Sunt cel mai mare magician din lume şi în scurtă vreme voi fi şi mai mare. Moartea nu mă va lua niciodată. Tu însă ai să mori. Dar mai

întâi ai să suferi. O să suferiţi amândoi chinuri de neînchipuit, apoi, Oromis, am să te omor, iar Glaedr, ţie am să-ţi iau miezul inimii ca să mă poţi sluji veşnic.

— Nu! făcu Oromis hotărât.

Şi Glaedr auzi din nou zgomotul săbiilor lovite de armuri. Cu toate că, de la începerea luptei, îşi despărţise gândurile de cele ale lui Oromis, legătura dintre ei era mai adâncă. Astfel, în clipa în care Oromis se încorda, pradă durerii copleşitoare a răului-mană-din-oase care-l chinuia din când în când, Glaedr simţi totul. Nelinişti, îi dădu drumul lui Thorn şi încercă să-l alunge lovindu-l cu picioarele. Duşmanul urlă, dar rămase pe loc. Vraja lui Galbatorix îi ţinea acolo, fără să le îngăduie să se mişte prea mult.

De sus, răsună alt zgomot metalic, apoi Glaedr o văzu pe Naegling căzând pe lângă el. Sabia aurie sclipea şi licărea, prăbuşindu-se la pământ. Pentru prima dată, gheara rece a fricii i se înfipse în suflet. Puterea-vrajă-a-vorbelor de care se folosea Oromis era acolo, în tăişul sabiei, cu ajutorul căreia îşi ţesuse şi farmecele de apărare. Fără ea, era neajutorat.

Glaedr se aruncă în lături, încercând din toate puterile să sfărâme vraja lui Galbatorix, să se elibereze. Însă, cu toată truda nu izbuti. Tocmai când Oromis începea să-şi revină, Glaedr o simţi pe Za'roc spintecându-l de la umăr până la şold.

Urlă.

Urlă cum urlase şi Oromis când el îşi pierduse piciorul.

În stomacul său se adună o putere nestăvilită. Fără să mai stea pe gânduri, întrebându-se dacă era cu putinţă, îi împinse pe Thorn şi pe Murtagh cât colo cu o izbucnire de magie. Cei doi pluteau prin aer ca frunzele bătute de vânt. Apoi, Glaedr îşi adună aripile pe lângă corp şi se lăsă să cadă înspre Gil'ead. Dacă ajungea îndeajuns de iute, Islanzadi şi magicienii ei puteau să-l salveze pe Oromis.

Dar oraşul era prea departe. Sufletul lui Oromis pâlpâia… din ce în ce mai slab… gata să se stingă.

Glaedr îl ajută cu puterea sa, încercând să-l ţină în viaţă până ce ajungeau. Totuşi, nu izbutea să oprească sângele să curgă, neînduplecat.

«Glaedr… dă-mi drumul», şopti Oromis în gând. O clipă mai târziu, cu un glas şi mai slab, spuse: «Să nu mă jeleşti».

Şi apoi tovarăşul inimii sale trecu în nefiinţă.

Pierdut.
Pierdut.
PIERDUT!
Beznă. Pustiu.
Era singur.

Lumea se cufundă într-o strălucire stacojie, care pulsa în ritmul inimii sale. Glaedr bătu din aripi şi urcă îndărăt de unde venise, căutându-i pe Thorn şi pe Cavalerul său. Nu voia să-i lase să scape -avea să-i prindă, să-i sfâşie şi să-i ardă până ce-i ştergea de pe faţa pământului.

Îl văzu pe dragonul-năpârcă-roşie venind în zbor către el şi mugi de jale, bătând din ce în ce mai repede din aripi. În ultima clipă, Thorn se trase într-o parte, încercând să-l ocolească, dar nu îndeajuns de iute. Glaedr se întinse şi-i reteză o bucată mare din coadă. Din ciotul rămas ţâşni un râu de sânge. Urlând, dragonul roşu se îndepărtă puţin, apoi se năpusti în spatele lui Glaedr. Acesta dădu să se întoarcă pentru a nu-l scăpa din ochi, dar celălalt era mai mic şi mai sprinten… prea sprinten. Glaedr simţi o durere ascuţită la ceafă, apoi ochii i se împăienjeniră şi totul se întunecă.

Unde era?
Era singur.
Era singur în beznă.
Era singur în beznă şi nu putea să se mişte sau să vadă.

Simţea în apropiere minţile altor făpturi, dar nu erau Thorn şi Murtagh, ci Arya, Eragon şi Saphira.

Apoi, Glaedr îşi dădu seama unde era şi înţelese adevărata grozăvie a sorţii pe care şi-o alesese. Urlă, cufundat în beznă. Urlă şi urlă, lăsându-se pradă jalei, fără să-i pese de viitor, căci Oromis murise, iar el era singur.

Singur!"

Tresărind, Eragon se întoarse în sine.

Zăcea pe podea încovrigat. Gâfâind, se ridică şi privi în jur după Saphira şi Arya.

Avu nevoie de timp pentru a înţelege ce vedea.

Vrăjitoarea duşmană pe care el se pregătea s-o atace zăcea la podea, ucisă de o singură lovitură de sabie. Spiritele pe care ea şi tovarăşii ei le chemaseră nu se vedeau nicăieri. Lady Lorana şedea în jilţul ei, iar Saphira era în celălalt capăt al încăperii, chinuindu-se să se ridice. Iar bărbatul care şezuse pe

podea, între cei trei magicieni, era acum în picioare, lângă el, ridicând-o pe Arya în aer, ţinând-o de gât.

Pielea sa îşi pierduse toate culorile, devenind albă ca varul. Părul, înainte castaniu, era acum de un roşu sclipitor. Când îl privi pe Eragon şi zâmbi, acesta din urmă văzu că ochii făpturii căpătaseră o culoare maronie. Acum semăna foarte bine cu Durza.

— Numele nostru este Varaug, zise Umbra. Temeţi-vă de noi!

Arya îl lovi cu picioarele, dar degeaba. Mintea fierbinte a Umbrei îl apăsa pe Eragon, încercând să-l învingă. Atacul era atât de înverşunat încât Eragon nu se mai putea mişca din loc. De-abia izbutea să ţină la depărtare tentaculele ca de şarpe ale minţii duşmanului, darămite să meargă sau să scoată sabia. Nu-şi dădea seama de ce, însă Varaug era mai puternic chiar decât fusese Durza, aşa că el nu era câtuşi de puţin sigur că avea să fie în stare să-i mai ţină piept multă vreme. O privi pe Saphira şi văzu că Umbra o atacase şi pe ea – stătea încordată şi nemişcată lângă balcon cu colţii rânjiţi.

Venele de pe fruntea Aryei se umflară. Ea se făcu roşie şi vânătă la faţă. Avea gura deschisă, dar nu răsufla. Lovi cotul încordat al Umbrei cu palma dreaptă şi-i frânse încheietura cu un trosnet puternic. Varaug lăsă braţul în jos şi, preţ de o clipă, vârfurile degetelor Aryei atinseră podeaua, apoi însă oasele Umbrei se legară la loc, iar el o ridica şi mai sus decât la început.

— O să muriţi, mârâi Varaug. O să muriţi cu toţii pentru că ne-aţi întemniţat în lutul ăsta rece şi aspru.

Ştiind că Arya şi Saphira erau în primejdie, Eragon se eliberă de orice emoţie. O hotărâre neînduplecată puse stăpânire pe el. Cu gânduri limpezi ca nişte cioburi de sticlă, se năpusti spre mintea Umbrei, care clocotea. Varaug era prea puternic, iar spiritele închise în el prea înverşunate pentru ca Eragon să le poată stăpâni, aşa că încercă mai degrabă să-l ţină pe duşman ferecat în el însuşi. Împrejmui mintea lui Varaug cu a sa – de câte ori acesta încerca să se întindă către Saphira sau Arya, Eragon îl împiedica şi, de fiecare dată când Umbra încerca să-şi mişte trupul, el i se împotrivea, poruncindu-i să rămână pe loc.

Se luptau cu iuţeala gândului de-a lungul hotarelor minţii Umbrei. Aceasta era atât de tulbure şi confuză încât Eragon se temea că avea să înnebunească dacă mai rămânea mult în

legătură cu ea. Îşi adună toate puterile, încercând să ghicească dinainte ce avea să facă Varaug, cu toate că ştia că, în cele din urmă, avea să fie înfrânt. Oricât era de agil, nu se putea măsura cu multele făpturi întemniţate în trupul Umbrei.

Până la urmă, îşi pierdu concentrarea, iar Varaug se folosi de prilej pentru a se înfige mai adânc în mintea lui, pironindu-l în loc… vrăjindu-l… sufocându-i gândurile, până ce Eragon nu mai era în stare decât să-l privească lung, cu o ură mută în ochi. Spiritele începură să-i dănţuiască prin trup, scotocindu-i fiecare colţişor, umplându-l de furnicături chinuitoare.

— Inelul tău e plin de lumină! făcu Varaug cu ochii măriţi de plăcere. Lumină dulce! O să ne putem hrăni vreme îndelungată cu ea.

Apoi însă mârâi de furie când Arya îi apucă încheietura mâinii şi i-o frânse în trei locuri. Ea izbuti să scape din strânsoare până ca duşmanul să apuce să se vindece şi căzu la pământ, gâfâind şi încercând să-şi tragă sufletul. Varaug o lovi cu piciorul, dar ea se rostogoli mai departe. Elfa se întinse spre sabia ce căzuse la podea.

Eragon se înfiora, încercând să scape de apăsarea minţii Umbrei.

Pumnul Aryei se încleşta pe mânerul sabiei. Umbra scoase un muget fără cuvinte, sări pe ea şi începură amândoi să se rostogolească pe podea, luptându-se pentru armă. Arya strigă şi-l lovi pe Varaug în tâmplă cu mânerul sabiei. O clipă, Umbra se lăsă moale la pământ, iar elfa se trase mai în spate şi se ridică.

Într-o clipă, Eragon se eliberă şi el. Fără să se mai gândească la primejdia ce-l pândea, îşi reîncepu atacul asupra minţii lui Varaug. Acesta se ridică într-un genunchi, apoi se clătină în clipa în care Eragon îşi înteţi atacul.

— Ucide-l! strigă Eragon.

Cu pletele învolburate, Arya se aplecă spre el…

Şi-l străpunse pe Varaug cu sabia drept în inimă.

În vreme ce Umbra se trase înapoi încercând să-şi scoată sabia din piept, Eragon clipi mărunt şi aruncă la o parte mintea duşmanului. Varaug deschise gura şi scoase un strigăt pătrunzător şi ascuţit, ca un bocet, care făcu felinarul de sticlă din tavan să se sfărâme. Se întinse către Arya şi făcu un pas şovăielnic spre ea, apoi se opri. Pielea i se subţia şi se rupea,

dezvăluind zecile de spirite sclipitoare întemniţate în trupul său. Acestea pâlpâiau, devenind din ce în ce mai mari. Trupul lui Varaug se despica pe liniile fiecărui muşchi. În cele din urmă, într-o izbucnire de lumină, spiritele îl făcură bucăţi şi fugiră din turn, trecând prin pereţi ca şi cum nici nu erau acolo.

Încet, încet, inima lui Eragon îşi încetini bătăile. Simţindu-se bătrân şi obosit, el se apropie de Arya, care stătea în picioare, sprijinită de un scaun, pipăindu-şi gâtul cu palma. Ea tuşi, scuipând sânge. Părea să nu fie în stare să vorbească, aşa că Eragon îşi puse mâna peste a ei şi zise:

— Waase heill.

Simţind cum vraja îi sorbea puterile, picioarele i se înmuiară, aşa că se văzu nevoit să se sprijine şi el de scaun.

— E mai bine? întrebă el când totul se termină.

— Da, şopti Arya şi îi dărui un zâmbet slab, arătând spre locul în care fusese Varaug. L-am ucis… l-am ucis, dar n-am murit, spuse, părând uimită. Atât de puţini oameni au scăpat cu viaţă după ce au omorât o Umbră…

— Asta pentru că au fost singuri, în vreme ce noi am luptat împreună.

— Da, aşa e.

— Tu m-ai ajutat în Farthen Dur, iar eu pe tine aici.

— Da.

— De-acum, va trebui să ţi se spună şi ţie Biruitoarea Umbrei.

— Să avem amândoi aceeaşi poreclă?

Saphira îi luă pe nepregătite, slobozind un muget lung şi jalnic. Bocind astfel, ea brăzdă podeaua cu ghearele, făcând pietrele să se crape. Îşi flutura coada încoace şi încolo, sfărâmând mobila şi tablourile posomorâte de pe pereţi. „S-au dus! zicea. S-au dus! S-au dus pentru totdeauna!”

— Saphira, ce s-a-ntâmplat? întrebă Arya, dar nu primi niciun răspuns, aşa că se întoarse către Eragon.

Sfâşiat de tristeţe, acesta spuse:

— Oromis şi Glaedr sunt morţi. Galbatorix i-a ucis.

Arya se împletici de parcă primise o lovitură. Gemu şi strânse atât de tare în pumni spătarul scaunului încât dosul palmelor i se albi. Ochii săi migdalaţi se umplură de lacrimi ce i se scurseră pe obraji.

— Eragon, îngână ea, apoi întinse mâna şi-l apucă de umăr.

Ca din întâmplare, el o strânse în braţe, simţindu-şi, la rândul său, ochii umeziţi. Îşi încleşta fălcile, încercând să nu se piardă cu firea. Ştia că, dacă începea să plângă, nu avea să se mai poată opri. Rămaseră aşa, îmbrăţişaţi, o lungă vreme, oferindu-şi mângâiere unul altuia, până ce Arya se trase înapoi şi spuse:

— Cum s-a-ntâmplat?

— Oromis a avut o criză şi, în timp ce el nu se putea mişca, Galbatorix s-a folosit de Murtagh pentru a-l… Am să-ţi spun totul când ne întâlnim cu Nasuada, continuă Eragon, înecându-se şi clătinând din cap. Trebuie să afle şi ea şi nu vreau să povestesc de două ori.

Arya încuviinţă.

— Atunci să mergem s-o căutăm.

Răsărit de soare

Conducând-o pe Lady Lorana în josul scărilor, Eragon şi Arya se întâlniră cu Blodhgarm şi cu ceilalţi elfi, care urcau sărind câte patru trepte deodată.

— Biruitor al Umbrei! Arya! făcu o elfă cu părul lung şi negru. Aţi păţit ceva? Am auzit bocetul Saphirei şi am crezut că unul dintre voi a murit!

Eragon trase cu ochiul la Arya. Jurământul pe care-l rostise în faţa Reginei Islanzadi nu-i îngăduia să vorbească de Oromis sau de Glaedr în auzul unora care nu erau din Du Weldenvarden – precum Lady Lorana – fără ca regina, Arya, sau vreun urmaş al lor să-i dea voie. Arya făcu un semn din cap şi zise:

— Te dezleg de jurământ, Eragon. Şi pe tine, şi pe Saphira. Spune ce vrei cui vrei.

— Nu, nu am păţit nimic, răspunse el. Însă Oromis şi Glaedr şi-au pierdut viaţa. Au căzut în luptă lângă Gil’ead.

Ca unul, elfii începură să geamă şi să-i pună zeci de întrebări. Arya ridică braţul şi spuse:

— Ţineţi-vă firea. Nu e vremea şi nici locul potrivit pentru a afla tot ce vă frământă. Mai sunt încă soldaţi împrejur şi nu ştim dacă nu cumva trage cineva cu urechea. Ţineţi-vă jalea ascunsă în suflete până ce vom fi cu toţii la adăpost.

Se opri, se uită la Eragon, apoi continuă:

— Am să vă povestesc cum au murit după ce aflu eu însămi.

— Nen ono weohnata, Arya Drottningu, făcură ei.

— Mi-ai auzit chemarea? îl întrebă Eragon pe Blodhgarm.

— Da, spuse elful cu trupul acoperit cu blana. Am venit cât am putut de repede, dar a trebuit să trecem de mulţi soldaţi.

Eragon îşi lipi palma de piept, făcând gestul obişnuit de respect al elfilor.

— Îmi cer iertare pentru ca nu v-am luat cu noi, Blodhgarm-elda. În focul luptei mi-am pierdut chibzuinţă şi am devenit mult prea încrezător în puterile mele şi din pricina acestei greşeli era cât pe-aci să murim toţi trei.

— Nu-i nevoie să-ţi ceri iertare, Biruitor al Umbrei. Şi noi am greşit astăzi, dar pot să-ţi făgăduiesc ca n-o s-o mai facem altădată. De-acum înainte vom lupta alături de tine şi de vardeni fără să şovăim.

Coborâră cu toţii în curte. Vardenii izbutiseră să ucidă sau să-i prindă pe cei mai mulţi dintre soldaţii din fortăreaţă, iar puţinii care încă se luptau se predară odată ce o văzură pe Lady Lorana în puterea vardenilor. Scara era mult prea îngustă pentru Saphira, aşa că aceasta fusese nevoită să coboare în zbor şi să-i aştepte jos.

Eragon aşteptă împreună cu Saphira, Arya şi Lady Lorana până ce unul dintre vardeni îl aduse pe Jormundur. Când acesta li se alătură, îi povestiră ce se-ntâmplase în turn – ceea ce-l uimi din cale-afară, apoi i-o dădură în grijă pe Lady Lorana. Jormundur îi făcu o plecăciune.

— Doamnă, puteţi fi fără grija. Vă vom trata cu tot respectul şi demnitatea cuvenite rangului Domniei Voastre. Chiar dacă suntem duşmani, nu suntem nişte sălbatici.

— Mulţumesc, răspunse ea. E o mare uşurare. Numai că grija mea cea mare este viaţa supuşilor mei. Dacă mi se îngăduie, aş vrea să vorbesc cu Nasuada, stăpânitoarea voastră, ca să aflu ce are de gând cu ei.

— Din câte ştiu, şi ea vrea să vă vorbească. La despărţire, Lady Lorana spuse:

— Îţi rămân îndatorată, domniţă a elfilor, şi ţie, Cavalere, pentru că aţi ucis fiara înainte să apuce să răspândească jalea şi prăpădul în tot oraşul. Soarta ne-a hărăzit să fim potrivnici în acest război, dar asta nu înseamnă că nu vă admir curajul şi măiestria. S-ar putea să nu ne mai întâlnim niciodată, aşa că vă

doresc să aveţi parte de fericire amândoi.

Eragon se înclină şi spuse:

— Şi Domnia Voastră, Lady Lorana.

— Fie ca stelele să vegheze asupra Domniei Voastre, zise Arya. Apoi, Eragon, Saphira şi Arya plecară s-o caute pe Nasuada prin Feinster, însoţiţi de Blodhgarm şi de elfi. În cele din urmă, o găsiră. Era călare pe armăsarul său de luptă, plimbându-se pe străzile cenuşii şi cercetând urmele luptei. Încântată şi uşurată să-i vadă pe Eragon şi pe Saphira, ea îi salută.

— Mă bucur că v-aţi întors în cele din urmă. De câteva zile încoace, v-am simţit din plin lipsa. Eragon, văd că ai o sabie nouă, o sabie de Cavaler. Ţi-au dăruit-o elfii?

— Pe undeva, da, răspunse el, apoi trase cu ochiul la mulţimea de oameni dimprejur şi coborî glasul. Nasuada, trebuie să vorbim numai între noi. E foarte important.

— Prea bine. Să intrăm acolo, spuse Nasuada, cercetând clădirile ce mărgineau strada şi arătând spre o casă care părea părăsită.

Doi dintre străjerii ei le-o luară înainte, în fugă, pentru a cerceta casa. Câteva minute mai târziu, ieşiră şi-i făcură Nasuadei o plecăciune, spunându-i:

— E pustie, Domniţă.

— Foarte bine. Mulţumesc.

Apoi, ea descălecă, îi dădu frâiele armăsarului unuia dintre bărbaţii din alai şi intră cu paşi mari. Eragon şi Arya o urmară. Rătăciră toţi trei prin casa pustiită până ce ajunseră într-o bucătărie care avea o fereastră îndeajuns de mare pentru ca Saphira să-şi poată vârî capul înăuntru. Eragon deschise obloanele, iar Saphira îşi lăsă capul pe o masă de lemn. Răsuflarea ei umplea încăperea cu miros de carne friptă.

— Putem vorbi fără teamă, spuse Arya după ce ţesuse farmece care aveau să-i împiedice pe curioşi să tragă cu urechea la discuţia lor.

Nasuada îşi frecă braţele şi se înfiora.

— Despre ce e vorba, Eragon? întrebă.

El înghiţi în sec, copleşit de păreri de rău. Şi-ar fi dorit să nu fie nevoit să vorbească despre soarta lui Oromis şi a lui Glaedr.

— Nasuada… spuse în cele din urmă. Eu şi Saphira nu am fost singuri… Mai existau un Cavaler şi un dragon care luptau

împotriva lui Galbatorix.

— Ştiam eu, făcu Nasuada cu ochii sclipitori. Numai aşa se puteau lega toate. Ei v-au fost dascăli în Ellesmera, nu?

„Au fost, spuse Saphira, dar nu mai sunt.”

— Nu mai sunt?

Eragon strânse din buze şi clatină din cap cu ochii în lacrimi.

— Au murit în Gil’ead chiar în dimineaţa asta. Galbatorix s-a folosit de Thorn şi de Murtagh pentru a-i ucide. L-am auzit vorbindu-le prin gura lui Murtagh.

Nasuada se întunecă la faţă, pierzându-şi orice urmă de însufleţire. Părea răvăşită. Se aşeză într-un scaun din apropiere şi rămase cu ochii aţintiţi la cenuşa din vatra rece. Bucătăria se cufundă în tăcere. În cele din urmă, ea se mişcă şi zise:

— Eşti sigur că sunt morţi?

— Da.

Nasuada îşi şterse ochii cu mâneca.

— Povesteşte-mi despre ei, Eragon, te rog…

Aşa că, vreme de o jumătate de ceas, Eragon îi vorbi despre Oromis şi Glaedr, despre cum scăpaseră cu viaţă după căderea Cavalerilor şi despre hotărârea lor de a rămâne ascunşi. Îi explică Nasuadei adevărul despre piciorul lipsă al lui Glaedr şi crizele lui Oromis, apoi le făcu un portret amănunţit, amintind şi de învăţătura de care el şi Saphira avuseseră parte. Jalea sa creştea din ce în ce când îşi amintea de lungile zile petrecute împreună cu Oromis pe Crestele din Tel’naeir şi despre multele clipe în care elful îi ajutase pe el şi pe Saphira. Când ajunse la lupta cu Thorn şi Murtagh din Gil’ead, Saphira îşi ridică botul de pe masă şi începu iarăşi să scâncească înfundat. La urmă, Nasuada oftă şi zise:

— Aş fi vrut să-i întâlnesc, dar, vai, n-a fost să fie… Dar încă nu izbutesc să pricep un lucru, Eragon. Mi-ai spus că l-ai auzit cu urechile tale, pe Galbatorix, atunci când le vorbea. Cum aşa?

— Da, şi eu aş vrea să ştiu, zise Arya.

Eragon căută ceva de băut, dar în bucătărie nu erau nici apă, nici vin, aşa că-şi drese vocea şi începu să le povestească despre ultima călătorie în Ellesmera. Saphira îl lăsă să vorbească netulburat, întrerupându-l numai de câteva ori. Eragon începu cu adevărul despre părinţii săi, apoi trecu repede peste tot ce se-ntâmplase în timpul şederii lor în Du Weldenvarden, de la cristalul oţelit pe care-l găsiseră sub

rădăcinile copacului Menoa până la Brisingr şi ziua în care trecuse să-l vadă pe Sloan. În cele din urma, le povesti Aryei şi Nasuadei despre miezurile inimilor dragonilor.

— Ce de lucruri, spuse Nasuada, ridicându-se şi începând să se plimbe încoace şi încolo prin bucătărie. Tu eşti fiul lui Brom… Galbatorix soarbe putere din sufletele dragonilor ale căror trupuri au murit. E prea mult dintr-odată… Măcar, continuă ea, frecându-şi iar braţele, acum ştim adevărul despre Galbatorix şi puterile lui.

Arya stătea nemişcată ca o statuie, părând năucită.

— Dragonii n-au murit, şopti ea, ducându-şi mâinile la piept, ca şi cum se ruga. N-au murit încă, după atâţia ani… Vai, de ce nu putem să le spunem adevărul semenilor mei? Ce s-ar mai bucura! Şi cât de aprigă ar fi mânia lor dacă ar auzi despre sufletele căzute în robie. Ar porni pe dată către Uru’baen şi nu s-ar opri până când nu ar elibera toţii dragonii, oricât de mulţi şi-ar pierde vieţile.

„Dar nu le putem spune”, zise Saphira.

— Nu, nu putem, recunoscu Arya şi lăsă ochii în jos. Dar ce n-aş da să fie cu putinţă!

Nasuada se uită lung la ea.

— Te rog să mă crezi că nu vreau să te insult, îi spuse, dar mi-aş fi dorit ca mama ta, Regina Islanzadi, să fi găsit cu cale să ne împărtăşească acest lucru. Ne-ar fi putut fi de folos încă de acum mulţi ani.

— Aşa este, zise Arya încruntându-se. Pe Câmpiile Pârjolite, Murtagh a reuşit să-i învingă pe Eragon şi pe Saphira pentru că ei n-au ştiut că era cu putinţă ca Galbatorix să le fi dat la ei câteva Eldunari şi deci nu s-au apărat aşa cum se cuvenea. Dacă Murtagh nu s-ar fi înduplecat, voi amândoi, continuă ea, întorcându-se spre Eragon şi Saphira, aţi fi acum întemniţaţi în slujba regelui. Oromis şi Glaedr, ca şi mama, aveau motive întemeiate pentru a ţine tăinuit adevărul despre Eldunari, însă noi am fost foarte aproape de pieire din pricina reţinerii lor. Am să-i vorbesc despre asta mamei de îndată ce voi avea prilejul.

Nasuada se plimba înainte şi înapoi, între masă şi vatră.

— Mi-ai dat multe de gândit, Eragon… făcu ea, bătând cu piciorul în podea. Pentru prima dată de când exista vardenii, ştim o cale de a-l ucide pe Galbatorix. Avem o speranţă să învingem… Dacă putem să-l îndepărtam de Eldunari, îşi va

pierde mult din putere, apoi tu şi alţi magicieni îl veţi putea dovedi.

— Da, dar cum s-o facem? întrebă Eragon.

— Nu ştiu să-ţi răspund acum, zise Nasuada ridicând din umeri, dar sunt sigură că e cu putinţă. De-acum înainte, va trebui să ne chinuim să găsim o cale. E lucrul cel mai important dintre toate.

Eragon simţi privirea Aryei, care-l sfredelea. Neliniştit, ridică din sprâncene, ca o întrebare fără cuvinte.

— N-am înţeles niciodată, zise elfa, de ce oul Saphirei a apărut acolo unde erai tu şi nu altundeva, în cine ştie ce câmpie părăsită. Nu putea să fie doar o întâmplare şi totuşi nu găseam nicio explicaţie. Acum înţeleg. Trebuia să ghicesc că eşti fiul lui Brom. L-am cunoscut, chiar dacă nu foarte bine. Pe undeva, semănaţi.

— Chiar aşa?

— Poţi să fii mândru că te numeşti fiul lui Brom, spuse Nasuada. A fost, fără putinţă de tăgada, un om mare. Dacă nu era el, vardenii nu ar exista, iar tu eşti cel mai potrivit pentru a-i duce mai departe munca.

După o vreme, Arya spuse:

— Eragon, ne dai voie să vedem miezul inimii lui Glaedr?

El şovăi puţin, apoi ieşi şi luă sacul din desagii de la şa. Cu mare grijă, pentru a nu atinge Eldunari cu mâinile goale, desfăcu legăturile şi trase sacul în jos, dezvăluind nestemata aurie. Când o văzuse prima dată, aceasta sclipea puternic – acum, vârtejurile scânteietoare erau slabe şi tulburi, de parcă mintea lui Glaedr de-abia mai pâlpâia. Nasuada se aplecă şi privi în adâncurile învolburate, a căror lumină i se reflecta în ochi.

— Şi vrei să spui că Glaedr este într-adevăr acolo, înăuntru?

„Da”, răspunse Saphira.

— Pot să-i vorbesc?

— Poţi încerca, însă nu cred că-ţi va răspunde. Tocmai şi-a pierdut Cavalerul. O să-i ia multa vreme să-şi revină. Nici nu putem fi siguri că va izbuti. Te rog, Nasuada, lasă-l în pace! Dacă ar fi dorit să-ţi vorbească, ar fi făcut-o el însuşi.

— Fireşte. Nu voiam să-l tulbur, mai ales acum, când suferă atât de tare. Am să aştept să se liniştească şi apoi am să-i vorbesc.

Arya se apropie de Eragon şi-şi puse palmele de o parte şi de alta a nestematei, foarte aproape, dar fără s-o atingă. Privi piatra, cu mult respect şi veneraţie, părând cufundată în gânduri, apoi şopti ceva în limba străveche, iar sufletul lui Glaedr pâlpâi ceva mai tare, ca şi cum i-ar fi răspuns. Elfa lăsă mâinile în jos.

— Eragon, Saphira, spuse ea, de-acum aveţi o datorie sacră: să purtaţi de grijă altei vieţi. Orice s-ar întâmpla, trebuie sa-l apăraţi pe Glaedr. Acum, că Oromis a plecat dintre noi, avem nevoie mai mult ca oricând de puterea şi înţelepciunea lui.

„Nu te teme, Arya. Nu vom îngădui să i se întâmple nicio nenorocire”, făgădui Saphira.

Eragon vârî din nou Eldunari în sac şi dădu sa-i lege curelele, însă din pricina oboselii mâinile parcă nu-l ascultau. Vardenii câştigaseră o luptă importantă, iar elfii cuceriseră Gil’ead, însă asta nu-i aducea prea multă bucurie. O privi pe Nasuada şi întrebă:

— Şi acum?

— Acum, spuse Nasuada, ridicând fruntea, o să mărşăluim spre nord, către Belatona. După ce cucerim oraşul, o să plecăm spre Dras-Leona, iar de acolo către Uru’baen pentru a-l da jos pe Galbatorix sau pentru a muri încercând. Asta vom face acum, Eragon.

Despărţindu-se de Nasuada, Eragon şi Saphira se învoiră să plece din oraş şi să se întoarcă în tabăra vardenilor pentru a se putea odihni mai bine. Însoţiţi de Blodhgarm şi de ceilalţi elfi, plecară pe jos, către poarta oraşului. Eragon ducea în braţe sacul cu miezul inimii lui Glaedr. Niciunul dintre ei nu vorbea.

Eragon stătea cu privirile aţintite la pământul pe care călca, fără să-i ia în seamă pe oamenii care treceau pe lângă ei în fugă. Pentru el lupta se terminase şi nu voia decât să închidă ochii şi să uite de jalea de peste zi. Nu-şi putea scoate din minte ultimele senzaţii ale lui Glaedr: „Era singur. Era singur în beznă… Singur!” Eragon înghiţi un sec, simţindu-se copleşit de un val de greaţă. „Deci asta înseamnă sa-ţi pierzi Cavalerul sau dragonul. Nu mă mir că Galbatorix şi-a pierdut minţile.”

„Suntem ultimii”, spuse Saphira.

Eragon se încruntă, neînţelegând.

„Ultimul Cavaler şi ultimul dragon care nu sunt în robia regelui, adaugă ea. Suntem ultimii rămaşi… suntem…”

„Singuri.”

„Da.”

Eragon se împiedică de o piatra pe care n-o observase. Întristat, închise o clipa ochii. „Nu putem izbândi singuri, se gândi. Nu avem cum! Nu suntem pregătiţi!” Saphira încuviinţă, iar jalea şi neliniştea ei, amestecate cu ale lui, îl lăsară aproape neputincios.

Când ajunseră la poarta cea mare, Eragon se opri. Nu-i venea să-şi croiască drum prin mulţimea care se adunase acolo, încercând să fugă din Feinster cât mai repede. Privi în jur, căutând alt drum. Văzând zidurile, îi veni dintr-odată dorinţa de a vedea oraşul în lumina zilei.

Îndepartându-se de Saphira, alergă pe o scara ce ducea pe creasta zidului. Saphira scoase un mârâit supărat şi-l urmă, deschizându-şi aripile pe jumătate şi ajungând pe creastă dintr-un singur salt.

Rămaseră sus, unul lângă altul, aproape un ceas, privind soarele care se înălţa. Una câte una, razele palide, aurii se întindeau peste câmpiile mănoase dinspre est, făcând ca nenumăratele firişoare de praf ce pluteau prin aer să lucească. Atunci când atinseră o pală de fum, acesta începu să lucească portocaliu şi roşu şi să se învârtejească parcă şi mai tare. Focurile care arseseră printre bordeiele dimprejurul oraşului se stinseseră aproape toate, însă, după ce Eragon şi Saphira se alăturaseră luptei, izbucniseră altele, de această dată înăuntrul zidurilor, iar stâlpii de fum ce se înălţau din casele prăbuşite dădeau priveliştii o frumuseţe ciudată. Dincolo de Feinster, marea sclipitoare se întindea către orizontul plat şi îndepărtat. Printre valuri, pânzele unei corăbii care se îndrepta spre nord de-abia se mai zărea.

Mângâiat de razele calde, Eragon începu să se liniştească. Tristeţea i se risipi, ca fuioarele de ceaţă ce se înălţau din apele unui râu. El răsuflă adânc, dezmorţindu-şi muşchii.

„Nu, spuse, în cele din urmă, nu suntem singuri. Te am pe tine, iar tu mă ai pe mine. Şi mai sunt şi Arya, şi Nasuada, şi Orik, şi mulţi alţii care ne vor ajuta să izbândim.”

„Şi Glaedr”, adaugă Saphira.

„Da.”

Eragon lăsă ochii în jos, privind sacul pe care-l purta în braţe, şi simţi un fior de milă şi de iubire pentru dragonul

întemniţat în Eldunari. Strânse sacul la piept şi o mângâie uşor pe Saphira, bucurându-se de apropierea ei.

„Putem s-o facem, se gândi. Galbatorix nu este atotputernic. Are o slăbiciune pe care o putem folosi împotriva sa… Putem izbândi.”

„Putem şi trebuie să izbândim”, zise Saphira. „De dragul prietenilor şi al neamurilor noastre…”

„… şi pentru restul Alagaesiei…”

„… trebuie s-o facem.”

Eragon ridica miezul inimii lui Glaedr deasupra capului, către soare şi ziua care abia începea, şi zâmbi cu gândul la luptele care-i aşteptau, înainte ca el şi Saphira să poată, în cele din urmă, să-l înfrunte şi să-l ucidă pe Galbatorix, duşmanul lor cel neînduplecat.

Aici se încheie cea de-a treia carte din ciclul Moştenirea.

Povestea se va continua şi încheia în volumul al IV-lea.

Glosar

LIMBA STRĂVECHE:

Adurna risa! — Apă, ridică-te!

Agaeti Blodhren – Sărbătoarea Frăţiei de Sânge, ţinută o dată la o sută de ani, pentru a celebra legământul străvechi dintre elfi şi dragoni alfa-kona – femeie elfă

Athalvard – frăţie a elfilor, care are ca scop păstrarea cântecelor şi poemelor lor

Atra du evarinya ono varda, Dathedr-vodhr – Fie ca stelele să vegheze asupra ta, nobile Dathedr!

Atra esterni ono thelduin, Eragon Shur’tugal! — Fie ca soarta cea bună să-ţi zâmbească, Eragon, Cavaler al Dragonilor!

Atra gulia un ilian tauthr ono un atra ono waise skoliro fra rauthr! — Fie ca norocul şi fericirea să te însoţească şi să fii apărată de necazuri!

audr – sus

Bjartskular- Solzi Sclipitori

Blodhgarm – Lup Sângeros

brisingr – foc
Brisingr, iet tauthr! — Focule, urmează-mă!
Brisingr raudhr! — Foc roşu!
Deyja! — Mori!
Draumr kopa – privire de vis
drottningu – prinţesă
Du deloi lunaea – Netezeşte pământul/noroiul
Du Namar Aurboda – Ştergerea numelor
Du Vrangr Gata – Cărarea Şerpuită
edur – o înălţime sau movilă
Eka eddyr ai Shur’tugal… Shur’tugal… Argetlam – Sunt Cavaler al
Dragonilor… Cavaler al Dragonilor… Palmă Argintie
Eka elrun ono – Iţi mulţumesc
elda – un titlu care poate fi folosit atât pentru bărbaţi, cât şi pentru femei şi care arată un mare respect.
Eldhrimner O Loivissa nuanen, dautr abr deloi/Eldhrimner nen ono weohnataî medh solus un thringa/Eldhrimner un fortha onr feon vara/Wiol alir sjon – Creşti, frumoasă Loivissa, fiică a pământului/ Creşti aşa cum ai face-o sub razele soarelui şi picăturile de ploaie/Creşti şi scoate la iveală floarea primăverii /Sub ochii tuturor
Eldunari – miezul inimii
Erisdar – lămpile fără flacără, folosite de elfi şi pitici (numele provine de la elful care le-a inventat)
faelnirv – rachiu distilat de elfi
fairth – imagine creată cu ajutorul magiei pe o bucată de argilă
fell – munte
finiarel – titlu folosit pentru un tânăr foarte promiţător
Flauga! — Zboară!
fram – înainte
Fricai onr eka eddyr – Vă sunt prieten
Ganga! — Du-te!
Garjzla, letta! — Lumină, stinge-te!
gedwey ignasia – palmă sclipitoare
Helgrind – Porţile Morţii
Indivarn – un anume fel de legătură între Cavaler şi dragonul său
Jierda! — Sparge, loveşte!

konungr – rege

Kuldr, risa lam iet un malthinae unin bolir! — Aur, vino în palma mea şi fă-te bulgăre!

kveykva – trăsnet

Lamarae – pânză ţesută din lână şi urzici împletite laolaltă

Letta! — Opreşte!

Liduen Kvaedhi – Scriere Poetică

loivissa – un crin albastru, cu floarea lungă, care creşte în Imperiu

maela – linişte

Naina! — Fă să strălucească!

Nalgask – amestec de ceară de albine şi ulei de alună, folosit pentru a umezi pielea

Nen ono weohnata, Arya Drottningu! — Cum doreşti, prinţesă Arya!

Seithr – vrăjitoare

Shur'tugal – Cavaler al Dragonilor

Slytha! — Dormi!

Stenr risa! — Piatră, ridică-te!

Svit-kona – titlu care denotă respect, folosit pentru o femeie elfă foarte înţeleaptă

Talos – cactus întâlnit în apropiere de Helgrind

Thaefathan! — îngroaşă-te!

Thorta du ilumeo! — Spune adevărul!

Vakna! — Trezeşte-te!

Vodhr – titlu folosit numai pentru un bărbat; denotă un respect moderat. Waise heill! — Fii vindecat!

yawe – legământ de credinţă

LIMBA PITICILOR

Ascudgamin – pumni de oţel

Az Knuridrathn – Arborii de Piatră

Az Ragni – Râul

Az Sartosvrenht rak Balmung, Grimstnzborith rak Kvisagur – Povestea Regelui Balmung din Kvisagur

Az Sindriznarrvel – Nestemata lui Sindri

barzul – blestem prin care i se doreşte altuia să aibă parte de

o soartă rea

delva – vorbă de alint printre pitici; denumeşte şi un soi de bulgări de aur, care se găsesc numai în Munţii Beor şi pe care piticii îi preţuiesc,

dur – al nostru

durgrimst – clan (mai precis, „palatul nostru” sau „casa noastră”)

durgrimstvren – război între clanuri

eta – nu

Eta! Narho udim etal os isu vond! Narho udim etal os formvn mendunost brakn, az Varden, hrestvog dur grimstnzhadn! Az Jurgenvren qathrid ne domar oen etal – Nu. N-am să îngădui să se întâmple aşa ceva. N-am să-i las pe neghiobii ăştia fără barbă, pe nume vardeni, să ne distrugă regatul. Războiul cu Dragonii ne-a slăbit puterile şi nu…

Fanghur – făpturi asemănătoare cu dragonii, dar ceva mai mici şi mai puţin inteligente decât verii lor (originare din Munţii Beor)

Farthen Dur – Tatăl Nostru

Feldunost – barbă de promoroacă (specie de capre care trăiesc în

Munţii Beor)

Galdhiem – cap sclipitor/strălucitor

Ghastgar – întrecere de aruncare a suliţelor, asemănătoare unui turnir; potrivnicii călăresc pe Feldunost

grimstborith – şef de clan (mai precis, „stăpânul palatului”; la plural, grimstborithn)

grimstcarvlorss – cea care vede de casă

grimstnzborith – conducătorul piticilor, fie el rege sau regină (mai precis, „stăpânul palatelor”)

huthvir – toiag cu două lame la capete, folosit de cei din Durgrimst Quan

Hwatum il skilfz gerdumn! — Ascultaţi-mi vorbele!

Ingeitum – meşterii focului; fierari

Isidar Mithrim – Trandafirul de Stea (steaua de safir)

knurla – pitic (mai precis, „făptură de piatră”; la plural, knurlan)

knurlaf – femeie/ea/pe ea knurlag – bărbat/el/pe el

knurlagn – bărbaţi

Knuricarathn – lucrători în piatră; zidari

knurlnien – Inimă de Piatră

Ledwonnu – Colierul lui Kalf. Cuvântul se foloseşte şi ca termen generic pentru „colier”

menknurlan – „cei care nu sunt de piatră” (cea mai cruntă insultă din limba piticilor; nu se poate traduce perfect în altă limbă)

merna – lac/iaz

Nagra – mistreţ uriaş, originar din Munţii Beor

Nal, Grimstnzborith Orik! — Cinste ţie, Rege Orik!

Omthrond – ochi de vultur

Ragni Darmn – Râul cu Peştişori Roşii

Ragni Hefthyn – Straja Râului

Shrrg – lup uriaş, originar din Munţii Beor

Skilfz Delva – delva mea (vezi traducerea pentru „delva”)

thriknzdal – linia care desparte cele două părţi ale unei lame, partea ascuţită de cea groasă şi moale

Tronjheim – Coiful Uriaşilor

Un qroth Guntera! — Aşa a grăit Guntera!

Urzhad – urs uriaş de peşteră, originar din Munţii Beor

Vargrimst – fără clan/alungat

Vrenshrrgn – Lupii Războiului

werg – exclamaţie de scârbă (folosită cu umor în toponimul Werghadn, care se traduce fie ca „tărâmul de puah!” sau, ceva mai liber, „tărâmul cel urât”)

LIMBA TRIBURILOR RĂTĂCITOARE

no – sufix ataşat la numele unei persoane pe care o respecţi şi vrei s-o onorezi

LIMBA URGALILOR

Hemdall – femelele care conduc diferite triburi

namna – fâşii de pânză împletite, care conţin istoria unei familii de urgali şi sunt atârnate la intrarea în coliba acesteia

nar – titlu care denotă un mare respect

Urgralgra – numele folosit de urgali pentru ei înşişi (mai

precis, „cei cu coarne”)